

မင်္ဂလာဘုံကျော်

ညောင်တန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော

ပုံတော်စုံ

ပါးရှာပါးဆယ်

ဇာတိဝတ္ထု

တတိယတွဲ

ခင်ရှိုထွန်းစာပေ
အမှတ်-၈၆၊ ၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မင်္ဂလာဘုံကျော်

ညောင်တန်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

ပြန်ဆိုရေးသားတော်မူခဲ့သော
ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ် ဂုဏ်ဂုဏ်

(တတိယတွဲ ဇာတ်ပေါင်း-၁၁၄)

ဝင်းချိုထွန်းစာပေ
အမှတ် ၈၆၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

ငါးရာငါးဆယ်စာတ်ဝတ္ထု (၅၅၀-တတွဲ)

ဘာသာရေးစာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၃၈/၉၅) (၅)

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် (၄၆ / ၉၅) (၅)

ဒုတိယအကြိမ် အုပ်ရေး - ၁၀၀၀

၁၉၉၅ - မေလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀

စာအုပ်ချုပ် - ဦးသိန်းထွန်း စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့

အပုံနှိပ်အတွင်းပုံနှိပ်သူ . . . . . ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၈၂၂)
သိန်းထွန်း အော့ဖ်ဆက် ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် - ၅၀ / ၅၂၊ ဒဂုံသီရိလမ်း
ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

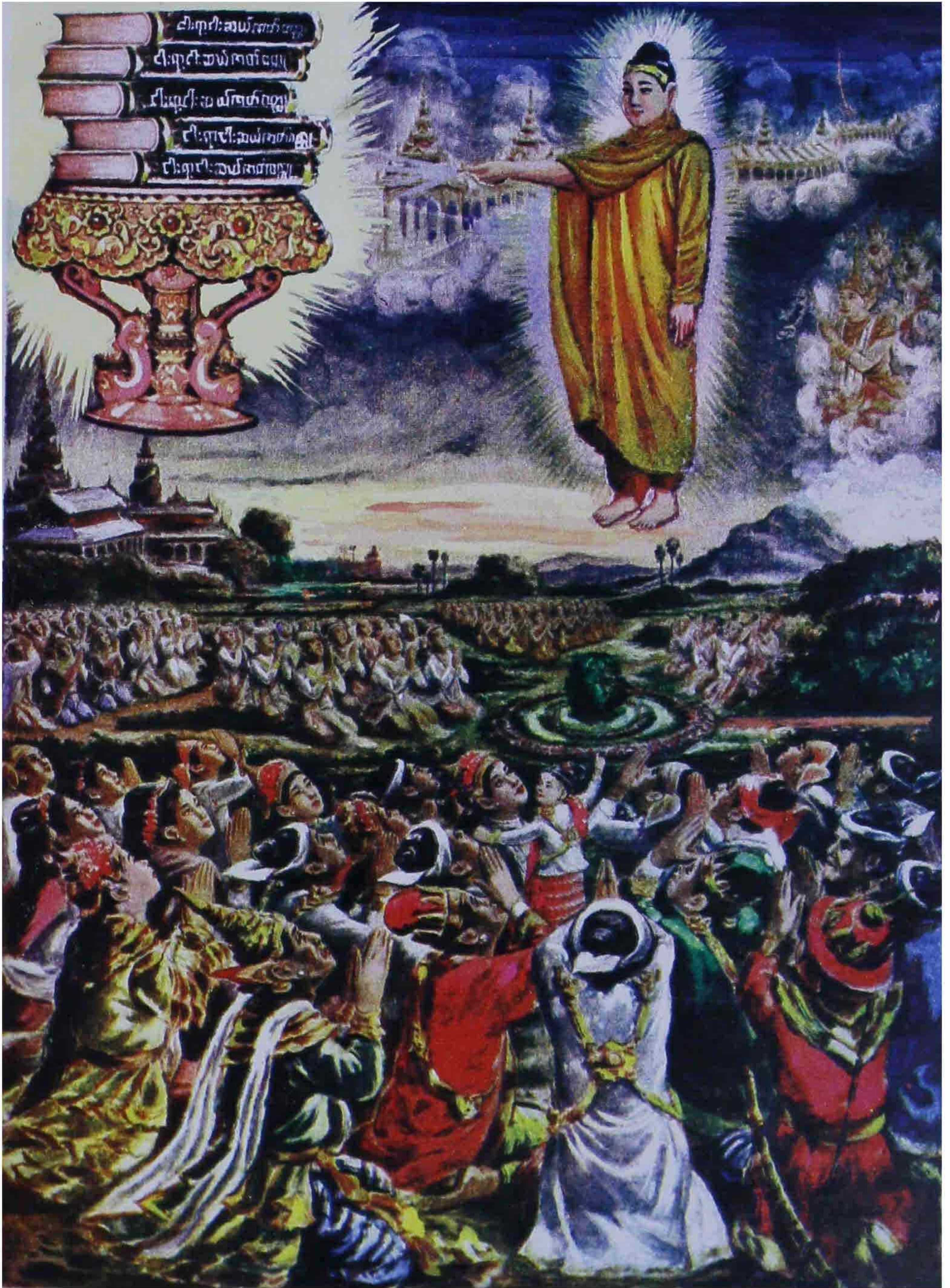
ထုတ်ဝေသူ . . . . . ဦးအောင်ကြီး မြ (၀၉၈၆)
ရွှေပုရပိုဒ်စာပေ
အမှတ် - ၅၊ တင့်ဆန်းလမ်း
ဝတ္တလစ်၊ ရန်ကုန်။

ပြန်ချိရေး

သန်းမြင့်မြင့် - ပိဋကတ် စာအုပ်ဆိုင်
အမှတ် (၃၇)၊ ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်ဈေးတော်ရုံ၊
ဒဂုံစာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ခင်ချိုထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၈၆၊ ၃၇-လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၇၅၅၄၄

သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ မာန်တံခွန်ကို နိမ်ချိုးခြင်းအကျိုးငှါ အမျိုးမျိုးသော တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို ပြတော်မူစဉ်

နိဒါန်း

ကိုယ်တိုင်လည်းသိ၊ သိထိုက်သူကိုလည်းသိစေ

မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် သင်္ချေလေးရပ် တစ်သိန်းကပ် ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အတွက် အင်္ဂါခြေလက် အသက်ကိုပါစွန့်လျက် ပါရမီတော် များကို ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ဖြည့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သဖြင့် လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူလေသည်။

ပထမစွမ်းအား

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိထိုက်၊ သိသင့်သော တရားမှန်သမျှကို အကြွင်းအကျန်မရှိစေဘဲ မိမိအလိုလို ကိုယ်တော်တိုင်သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့အကြွင်းအကျန်မရှိ ကုန်စင် အောင်သိတော်မူခြင်းသည်လည်း “သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် ၏ “ပထမ-စွမ်းအား” ဖြစ်သည်။

ထိုသဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ပထမစွမ်းအားဖြင့် သိပြီးဖြစ်သော တရားများ တွင် ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာဆိုင်သောတရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့်သာဆိုင်သော တရား၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဆိုင်သောတရား၊ အနာဂါမ်-သကဒါဂါမ်-သောတာပန် တို့နှင့်သာ အသီးသီးဆိုင်သော တရားတို့ဟူ၍ အကန့်အသပ် အပိုင်းအခြားရှိ၏။

ထိုသို့ အကန့်အသပ်၊ အပိုင်းအခြားရှိသော တရားများစွာတို့မှ ထိုက်သင့်ရာရာ တရားတော်တို့ကို ထိုက်သင့်ရာရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပိုင်းခြား၍ သိစေ၊ ရစေတော် မူလေသည်။ ထိုသို့သိစေ၊ ရစေတော်မူသောကြောင့်လည်း ထိုထိုသိပြီး၊ ရပြီးသူတို့ သည် နိဗ္ဗာန်သောင့်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တက်လှမ်း အေးငြိမ်း၍ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ဒုတိယစွမ်းအား

ထိုသို့ ချမ်းသာကိန်းကြီးများ ဆိုက်ခဲ့ကြရခြင်းသည်၊ ထိုထိုသိထိုက်သူတို့အား “သိသောတရား၊ များအပြား ဌ၊ ဟောထားစဖွယ်၊ နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညု တဉာဏ်တော်အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “ဒုတိယ- စွမ်းအား” ဖြင့် ဟောနည်းဟောပုံ နည်းစုံ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်းကျယ် စုံလင်သောနည်းတို့ဖြင့် ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆုံးမရာတွင်လည်း ဓမ္မပဋိဂ္ဂါဟက-တရားတော်ကို ခံယူသူတို့တွင် တရားရမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကျွတ်ထိုက်သူ

(ခ)

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

တို့တွင် မည်၏သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွင် မည်သည့်ဣန္ဒြေနှင့် စရိုက်လွန်ကဲသည် အစရှိသည်ဖြင့် သေချာစွာသိသဖြင့် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ထိုထိုဣန္ဒြေ၊ စရိုက်တို့နှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိစေရန် ရွေးချယ် ညွှန်ကြား ဟောတော်မူသောအားဖြင့် မင်္ဂလမ်း၊ ဖိုလ်လမ်းသို့ လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပြီး သံသရာဝဋ်ဇာတ်တွင် အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာတို့၏ စိုးမိုးချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သည့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ထောင် ခံစားနိုင်သော သစ္စာအသိ၊ မဂ္ဂင်ကျင့်စဉ်တို့ဖြင့် ရရှိခံစားကြရပေသည်။

တတိယစွမ်းအား   ထိုသို့ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ-တို့၏ စိုးအုပ်ချုပ်ချယ်ခြင်းမှ လွတ်လပ်သော အေးငြိမ်းနိုင်ငံတည်ထောင် ခံစားနိုင်ခြင်းမှာ “ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊ သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ် စုံလင်၊ အကုန်မြင်၊ သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း” ဟူသည်နှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ “တတိယ-စွမ်းအား”ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ ကျွတ်ထိုက်-မကျွတ်ထိုက်သော ဣန္ဒြေ၊ စရိုက်တို့သိပြီး သိတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ ဟောကြားတော်မူလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များကို ဟောကြားပုံ

ဧကနိပါတ်မှ အသိတိနိပါတ်အထိ ဇာတ်တော်များနှင့် မဟာနိပါတ် ဇာတ်တော်များတွင် ဘုရားရှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောင်းအားလျော်စွာ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ် ဇာတ်လမ်းတို့တွင် တစ်ထပ်တည်းတူညီသော ဖြစ်ရပ်တို့ကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပြန်ပြောင်းကြည့်ရှု၍ စံပြုဟောကြားတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ နိုးနွယ်ဆက်စပ် ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပုံကို စုံလင်ပြည့်ဝအောင် ဟောကြားသဖြင့် အေးငြိမ်းမှုကို ခံစားကြရပေသည်။

အကြောင်းရင်းခံ (ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့) ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် တိုက်ရိုက်အကျိုးမများစေသော်လည်း အခြားသော တရားနာပရိသတ်တို့မှာ အကျိုးခံစားကြရပေသည်။ ထိုသို့ အကျိုးခံစားစေနိုင်အောင်လည်း ထိုထိုပရိသတ်၏ စရိုက်နှင့် ထိုက်တန်သောဖြစ်ရပ်ကို ရွေးထုတ်စီစဉ် တန်ဆာဆင်၍ ဟောတော်မူခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်တော်များသည် “ဥပမာယ မိဂေကစွေ အတ္ထံ ဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ” ဟူသော စကားအရ ဥပမာဖြင့်ဖော်ပြလျှင် သိလွယ်မြင်လွယ်ကြသဖြင့် ဥပမာနှင့်တူသော တိုက်ရိုက်ဖြစ်ရပ်တို့ဖြင့် ကျွတ်ထိုက်-တရားသိထိုက်သော သတ္တဝါတို့အား တရားသံဝေဂဖြစ်စေရန် တရားသိစေရန် အလွယ်ကူဆုံးသော ဟောပြောနည်းဖြင့် ဟောထားသော ဇာတ်တော်များဖြစ်၏။

ယင်းဇာတ်တော် များသည် မူရင်းအရေအတွက်အားဖြင့် ၅၄၇-ဇာတ်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ခေါ်ဝေါ်လွယ်စေရန်အတွက် (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ (ပုဂံဝန်ထောက်မင်းပြုစုသော ဇာတ်စာရင်းတွင်ကား- ၁။ ဝေလာမဇာတ်၊ ၂။ မဟာဂေါဝိန္ဒဇာတ်၊ ၃။ သုမေဓပဏ္ဍိတဇာတ်-ဟူသော ဇာတ် ၃-ဇာတ်တို့ကို ပကိဏ္ဍကနိပါတ်၏ အဆုံး၌ ထည့်သွင်းရေတွက်ကာ (ပကိဏ္ဍက-၁၆ ဖြစ်၍) ဇာတ်ပေါင်း (၅၅၀)ငါးရာငါးဆယ်ဖြစ်လေသည်။)

ဇာတ်အဋ္ဌကထာဆရာ

လင်္ကာဒီပမည်သော သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခုအခေါ်-သီရိလင်္ကာ)၌ မဟာနာမ-မင်းအုပ်စိုးစဉ် သာသနာသက္ကရာဇ်

၉၃၀-ခုနှစ်ကျော်လောက်တွင် အရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသမထေရ်သည် ပိဋကတော်များ၏ အဖွင့်အဋ္ဌကထာကျမ်းများ ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ အဋ္ဌကထာကျမ်းများကို ပြုစုရေးသားရာ၌ ခုန္ဒကနိကာယ်တွင် ပါဝင်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အကျဉ်းဂါထာများဖြင့် ဟောထားအပ်သည့် ဇာတ်ကပါဠိတို့ကို အကျယ်ဖွင့်ဆို၍ “ဇာတ်ကဋ္ဌကထာ”ကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့လေသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော် (၁၁၁၅ - ၁၁၈၃)

အရှင်မဟာဗုဒ္ဓဃောသ ရေးသားခဲ့သော ဇာတ်ကဋ္ဌကထာများသည် ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသားဖွင့်ဆိုထားသော ကျမ်းစာများဖြစ်၍ ပါဠိဘာသာကို မကျွမ်းကျင်သော

လူပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ ခက်ခဲလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်အကျော် ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် ပါဠိဘာသာ မကျွမ်းကျင်သူများအတွက် အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ဇာတ်အဋ္ဌကထာများကို အပြည့်အစုံ ဝိရိယကြီးစွာ မြန်မာစကားပြေ ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ပေသည်။ ယင်းညောင်ကန်ဆရာတော်သည် အလုံမြို့၊ ညောင်ကန်ကျေးရွာ၌ ၁၁၁၅-ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အသက် ၁၅-နှစ်တွင် သာမဏေပြုကြောင်းနှင့် ၁၁၈၃-ခုနှစ်၊ သက်တော်-၆၈၊ သိက္ခာတော် ၄၈-ဝါ အရတွင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း မှတ်တမ်းများတွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

ဋီကာ၊ နိဿယ၊ ဂဏ္ဍိနှင့် မြန်မာပြန်

အဋ္ဌကထာမြန်မာပြန်များ မပေါ်မီ ဇာတ်ဋီကာနှစ်ကျမ်း၊ ဇာတ်ပါဠိတော် နိဿယကျမ်း၊ ဇာတ်ဂဏ္ဍိကျမ်း၊ ဇာတ်အဋ္ဌကထာ နိဿယကျမ်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ

သည်။ ဋီကာကျမ်းများမှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ) အနုရာဓမြို့၏ အနောက်ဗဒရတိတ္ထကျောင်းနေ အရှင်ဓမ္မပါလ မထေရ်ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာနှင့် ပဉ္စမသင်္ဂါရနာတင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး(မင်းတုန်း) လက်ထက် မောင်းထောင်ကြီး

ဃ)

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုနိဒါန်း

ရွာဇာတ်၊ ဒုတိယမောင်းထောင်ဆရာတော် ရေးသားသော ဇာတ်ဋီကာဟူ၍ ဋီကာ နှစ်ကျမ်း ရှိခဲ့လေသည်။ စကားပြေမြန်မာပြန်များမှာ ပိကတ်တော်သမိုင်းအရ- တပယင်းမြို့စီရင်စုမုန်တိုင်းပင်ဆရာတော် ရေးသားသော စကားပြေနှင့် မင်္ဂလာဘုံ ကျော် စံကျောင်းတော်နေ ဒုတိယညောင်ကန်ဆရာတော် ရေးသားသော (ယခုဖတ်ရှု ရမည့်) စကားပြေဟူ၍ နှစ်ကျမ်းမျှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာစကားပြေမပြန်ခင် ကမ္ဘာတွင်နဲ့. ဤဇာတ်တော်များမှာ မြန်မာဘာသာဖြင့် မပြန်ဆိုမီ ရှေးယခင်ကပင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်းကို အရိပ်အမြွက် သိရှိရပေသည်။ ၎င်းမှာ သက္ကဋစာပေတွင် ထင်ရှားသော ပဉ္စတန္တရကျမ်းတစ်စောင်ရှိလေရာ ယင်းကျမ်းတွင် ပါရှိသော မူလ အခြေခံများကို ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူအပ်သော ဇာတ်တော်များနှင့် တူညီစွာ တွေ့ရှိရကြောင်း သက္ကဋကျမ်းကျင်သူတို့၏ အဆိုအရ သိရှိရပေသည်။ ထိုပဉ္စတန္တရ ကျမ်းမှာ ဘာသာအမျိုးမျိုးပြန်ဆိုထားသည့် ကျမ်းတစ်စောင်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် သို့ ပျံ့နှံ့နေသောကြောင့် ဇာတ်တော်များသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့နေကြောင်း ထောက်ရှုသိရခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြန့်ချိထုတ်ဝေ ကမ္ဘာသို့ သွယ်ဝိုက်ပျံ့နှံ့နေသော ဇာတ်တော်များကို မြန်မာပြည်သူတို့ အလွယ်တကူ ကြည့်ရှုမှတ်သားနိုင် ရန် ပါဠိတော်ဂါထာများကို အနက်ပြန်ဆို နိဿယရေးပြီး အဋ္ဌကထာ ပါဠိဘာ သာများကို မြန်မာစကားပြေ ရေးသားပြန်ဆိုထားသော “ညောင်ကန်ဆရာတော်၏ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထုများ” အပြည့်အစုံ(ပထမ တွဲမှ ပဉ္စမတွဲအထိ) ငါးတွဲလုံး ကို “ခင်ချိုထွန်းစာပေ၊ အမှတ် ၈၆/၃၇-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့” မှ တန်ဖိုးအရင်းအနှီး များစွာဖြင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ၍ စာချစ်သူ ဓမ္မသုတေသီများအတွက် မေတ္တာ စေတနာ ရှေ့ထား၍ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိလိုက်ပေသတည်း။

ပါဠိဆရာကြီးဦးစိုးမြင့်

(သာသနဓဇသိရိပဝရဓမ္မာစရိယ)

၁၃၃၆-ခု၊ ၁၉၉၅-ခု

မာတိကာ

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

ပဉ္စကနိပါတ်

(၁-မဏိကုဏ္ဍလဝဂ်)

၁။ မဏိကုဏ္ဍလဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = (ဒုကနိပါတ်၊ ပဗ္ဗတူပတ္ထရဇာတ်တွင်ရှု)	၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = နောင်အိမ်(ထောင်)တွင်း၌ ဈာန်ရ၊ ရန်သူကိုတရားဟောပြသောမင်း	၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီမင်း	၄
၂။ သုဇာတဇာတ်။	= အဖသေ၍ ငိုကြွေးသော သူကြွယ်အား ဘုရားရှင်တရားဟော	၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = နွားသေကိုမြက်၊ ရေပေး၍ ဖခင်အား ဆုံးမသောသား	၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သား သုဇာတသတို့သား	၉
၃။ ဝေနသာခဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ထူးဆန်းသောပြာသာဒ်ကို ဆောက်စေပြီး	
	လက်သမားမျက်စိကို ဖောက်သောမင်းသား	၁၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = မင်းတစ်ထောင်တို့၏ မျက်စိကိုဖောက်သောမင်း မျက်စိကန်း၍ငရဲကျ	၁၀
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၁၅
၄။ ဥရဂဇာတ်	= သားသေ၍စိုးရိမ်ပူဆွေးသောသူကြွယ်အား ဘုရားရှင်တရားဟော	၁၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = မရဏသတိပွား၍ သားသေသော်လည်း	
	မငိုသောမိသားစု သိကြားမစခြင်း	၁၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏား	၂၃
၅။ ဃဋဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = နောင်အိမ်(ထောင်)ထဲတွင်	
	မဂ်ဖိုလ်ရသောအမတ်(အရှုံးထဲမှအမြတ်)	၂၄
	အတိတ်ဝတ္ထု = နောင်အိမ်(ထောင်)ထဲတွင် ဈာန်ရ၍ တောထွက်သောမင်း	၂၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တောထွက်သော ဃဋမင်း	၂၇
၆။ ကောရဏ္ဍိယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လူမြင်တိုင်းသီလခံယူဆောက်တည်ခိုင်းသော	
	အရှင်သာရိပုတ္တရာ	၂၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = လူမြင်တိုင်းသီလခံယူဆောက်တည်ခိုင်းသော ဆရာကိုတပည့်ဆုံးမ	၂၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တပည့်ကောရဏ္ဍိယလုလင်	၃၂
၇။ လဋကိကဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ရန်ရင်းကြမ်းတမ်း၊ သနားမရှိ	
	အနိုင်ကျင့်တတ်သော ဒေဝဒတ်	၃၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကျိုး၊ ယင်၊ ဖားတို့နှင့်ပေါင်း၍ ဆင်ကြမ်းကိုသတ်သော နံပြည်စုတ်	၃၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း	၃၈

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၈။	စူဠဓမ္မပါလဇာတ်=ဘုရားရှင်အားသတ်ရန်နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြံစည်သောဒေဝဒတ် အတိတ်ဝတ္ထု =ဘုရားလောင်းသားကိုသတ်၍ သန်လျက်ပန်းပြုသောမင်း မြေမျိုခံရ	၃၉ ၃၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလမင်းသား	၄၄
၉။	သုဝဏ္ဏမိဂဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မိစ္ဆာအယူရှိသော လင်ကို မိမိနှင့်အတူ ရဟန္တာဖြစ်စေ၍ ယောက္ခမများနှင့် ကျွန်တို့ကိုပါ အယူမှန်စေသောအမျိုးသမီး အတိတ်ဝတ္ထု =အသက်ပေး၍ လင်သမင်ဖိုကို ကယ်တင်သော သမင်မ	၄၄ ၄၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သမင်မင်း	၅၁
၁၀။	သုယောနန္ဒီဇာတ်။ = မာတုဂါမကြောင့် သာသနာမှ ငြီးငွေ့သောရဟန်း အတိတ်ဝတ္ထု=ပြင်ပပြည့်စုံစုံဂဠုန်ပြည်၌နေရသော်လည်း စောင်းသမားနှင့် ဖောက်ပြန်	၅၁ ၅၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဂဠုန်မင်း	၅၆

(၂-ဝဏ္ဏရောဟဝဂ်)

၁။	ဝဏ္ဏရောဟဇာတ်= အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကိုကုန်းတိုက်သော စားကြွင်းစား-ပြေးရ အတိတ်ဝတ္ထု =ငြေ့နှင့်ကျားကို ကုန်းတိုက်သောမြေခွေး ပြေးရ ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရက္ခစိုးနတ်	၅၇ ၅၉ ၆၁
၂။	သီလဝိမံသဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သီလနှင့်ဗဟုသုတ အဘယ်ကမြတ်သည်ကို စုံစမ်းသောပုဏ္ဏား အတိတ်ဝတ္ထု = ။ ပုရောဟိတ်	၆၂ ၆၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ရဟန်းပြုသော ပုဏ္ဏား	၆၅
၃။	ဟိရီဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = (ကေနိပါတ်၊ နဝမဝဂ်အဆုံးဇာတ်နှင့်အတူ) အတိတ်ဝတ္ထု = (၎င်း)	၆၆ ၆၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဗာရာဏသီသူဌေး	၆၈
၄။	ခန္ဓောပနကဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု= (မဟာဥမင်ဇာတ်တွင် ထင်ရှားမည်)	၆၈
၅။	အဟိတုဏ္ဍိကဇာတ်။ = သားသာမဏေကို ဆဲရေးရိုက်ပုတ်သော ရဟန်းကြီး အတိတ်ဝတ္ထု =အလမ္ဗာယ်ထံမှ မျောက်ထွက်ဖြေးခြင်း ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စပါးကုန်သည်	၆၉ ၆၉ ၇၂

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၆။ ဂုမ္ဘိယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တန်ဆာဆင်သောအမျိုးသမီးကိုမြင်၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သော ရဟန်း	၇၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဘီလူး၏အဆိပ်ခတ်သော ပျားလပို့တို့ကိုစား၍ သေကြရသူများ	၇၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လှည်းကုန်သည်မှု	၇၅
၇။ သာဠိယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ထတ်လန့်ခြင်းကိုမဖြစ်စေနိုင်	၇၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံ၍ ကိုယ်သာခံရသော ဆေးဆရာ	၇၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိသူငယ်	၇၈
၈။ တစသာရဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာပါရမီတော်	၇၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဆေးသမားသေ၍အဖမ်းခံရသော်လည်း မကြောက်သောသူငယ်များ	၇၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိသူငယ်	၈၁
၉။ မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = (မဟာမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်တွင် ထင်ရှားမည်)	၈၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = အလိုရမ္မက်ကြီး၍ ဥဿဒေရဲသို့ရောက်သော မိတ္တဝိန္ဒက	၈၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နတ်သား	၈၄
၁၀။ ပလာသဇာတ်။	= ကိလေသာသည် ပညောင်ပင်နှင့်တူ၍ ရွံရှာသင့်ကြောင်း	၈၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = ပေါက်ပင်၌ ပညောင်ပင်ပေါက်သည်ကို မဖျက်သောရက္ခစိုး ငိုရ	၈၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရွှေဟင်္သာမင်း	၈၈

(၃-အဒ္ဒဝဂ်)

၁။ ဒီဃိတိကောသလဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်၏စကားကိုနာမထောင်း၊ ခိုက်ရန်ပြုကြသော ရဟန်းတစ်စု	၈၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိဘစကားနားထောင်၍ လက်၌ရောက်သောရန်သူကိုပင်မသတ်သူ	၈၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒီဃာဝုမင်းသား	၉၂
၂။ မိဂပေါတကဇာတ်။	= ဘပည့်သာမဏေသေ၍ ပြင်းစွာငိုသောရဟန်းကြီး	၉၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = သားအမှတ်ပြု၍မွေးသောသမင်သေ၍ ငိုသောရသေ့ကို သိကြားဆုံးမ	၉၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၉၅
၃။ မူသိကဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မိမိကိုသတ်မည့်သားနှင့် ကစားခြင်း၊ တရားနာခြင်းပြုသော ဗိမ္ဗိသာရ	၉၆
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဆရာပေးသောဂါထာဖြင့် သားကသတ်မည့်ဘေးမှလွတ်သောမင်း	၉၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ	၁၀၁

(၉)

မာတိကာ

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၄။ စူဠဓနုဂ္ဂဟဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မယားဟောင်းဖြားယောင်း၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သောရဟန်း	၁၀၁
	အတိတ်ဝတ္ထု = သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းသော မိန်းမကြောင့် စူဠဓနုဂ္ဂဟသေရ	၁၀၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၁၀၈
၅။ ကပေါတဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၁၀၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = အစား၌လျှပ်ပေါ်သောကျီး အမွေးနုတ်ခံရ၍သေ	၁၀၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ခိုငှက်	၁၁၂

ဆက္ကနိပါတ်

(၁-အဝါရိယဝဂ်)

၁။ အဝါရိယဇာတ်=ရဟန်းတော်အားညှဉ်းဆဲသည့် ကြမ်းတမ်းသောကူးတို့သမား	၁၁၅	
အတိတ်ဝတ္ထု = မင်းဆရာရသေ့အား ညှဉ်းဆဲသော ကူးတို့သမား မင်းဒဏ်ခံရ	၁၁၆	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၁၂၁	
၂။ သေတကေတုဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = (ဥဒ္ဒါလဇာတ်၌ ထင်ရှားမည်)	၁၂၂
အတိတ်ဝတ္ထု = သီလနှင့်ဗေဒင် အဘယ်ကနိဗ္ဗာန်ဝင်ကြောင်းခွဲခြား	၁၂၂	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ်	၁၂၈	
၃။ ဒရိမုခဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မဟာဘိနိက္ခမန=မြတ်သော တောထွက်ခြင်း	၁၂၈
အတိတ်ဝတ္ထု = သူတော်ကောင်းတို့၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ရ	၁၂၈	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်း	၁၃၆	
၄။ နေရုဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အယူဝါဒမခိုင်မြဲဘဲ ကျေးဇူးမသိတတ်သူတို့ထံနေ၍ ဆင်းရဲသောရဟန်း	၁၃၆
အတိတ်ဝတ္ထု = သူယုတ်သူမြတ် မခွဲခြားသောအရပ်၌မနေဘဲ ဟင်္သာညှီနောင်ပြန်	၁၃၇	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အစ်ကိုဟင်္သာ	၁၄၀	
၅။ အာသကာဇာတ် = မယားဟောင်းဖြားယောင်း၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သောရဟန်း	၁၄၀	
အတိတ်ဝတ္ထု = ကြာပွင့်သန္ဓေ သတို့သမီးကို ရရန် သုံးနှစ်စောင့်ရသောမင်း	၁၄၁	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၁၄၈	
၆။ မိဂါလောပဇာတ်။	= ဆိုနိုင်ခက်(ဆုံးမစကား မထောင်)သော ရဟန်း	၁၄၉
အတိတ်ဝတ္ထု=ဆုံးမစကား မထောင်ဘဲပျံတက်၍ သေကြေပျက်စီးရသောလင်းဟ	၁၄၉	
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အဖလင်းဟမင်း	၁၅၂	

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

- ၇။ သိရိကာလကဏ္ဍိဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကိုယ်တိုင်စင်ကြယ်ပြီးစင်ကြယ်သော
အခြံအရံရှိသော အနာထပိဏ်သူဌေး ၁၅၂
- အတိတ်ဝတ္ထု=သူဌေး၏မသုံးစွဲသေးသော သိရိသယန၌ အိပ်ခွင့်ရသော နတ်သမီး ၁၅၃
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သူဌေး ၁၆၃
- ၈။ ကုက္ကုဋ္ဌဇာတ်=တန်ဆာဆင်သောမိန်းမကိုမြင်၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သောရဟန်း ၁၆၃
- အတိတ်ဝတ္ထု=လှည့်ပတ်၍ကြက်တို့ကိုစားသောကြောင့်မ ကြက်မင်းကိုလှည့်၍မရ ၁၆၃
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကြက်မင်း ၁၆၆
- ၉။ ဓမ္မဓဇဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အံ့ဖွယ်သရဲကိုဖြစ်စေသော ရဟန်း ၁၆၇
- အတိတ်ဝတ္ထု = သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်သောကျီး ပျက်စီးသေကြေ ၁၆၇
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ငှက်မင်း ၁၇၁
- ၁၀။ နန္ဒိယမိဂဇာတ်။ = အမိအဖတို့ကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်း ဘုရားချီးမွမ်း ၁၇၁
- အတိတ်ဝတ္ထု = မိဘကိုလုပ်ကျွေးသောသမင် ဘုရင့်မြားမခ၍ အားလုံးချမ်းသာရ ၁၇၂
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သမင်မင်း ၁၇၈

(၂-ခရပုတ္တဝဂ်)

- ၁။ ခရပုတ္တဇာတ်။ = မယားဟောင်းဖြားယောင်း၍ သာသနာမှငြီးငွေ့သောရဟန်း ၁၇၈
- အတိတ်ဝတ္ထု = မယားအလိုလိုက်၍ သေတွင်းဝရောက်သောမင်း သိကြားကယ် ၁၇၉
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း ၁၈၆
- ၂။ သူစိဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာပါရမီတော် ၁၈၇
- အတိတ်ဝတ္ထု=ပန်းပဲရွာ အပ်ရောင်းသွားသော ပန်းပဲသမား ပန်းပဲဆရာသမီးကိုရ ၁၈၇
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပန်းပဲသမား ၁၉၂
- ၃။ တုဏ္ဍိလဇာတ်။ = ချွတ်ချွတ်သံကြားလျှင်ပင် သေမှာကြောက်သော ရဟန်း ၁၉၃
- အတိတ်ဝတ္ထု=မေတ္တာပါရမီဖြင့်ရဲရင့်စွာဆို၍ သေဘေးမှလွတ်သော ဝက်ညီနောင် ၁၉၄
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နောင်တော်ဝက် ၁၉၉
- ၄။ သုဝဏ္ဏကက္ကဋကဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အရှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားအတွက်
အသက်ကိုစွန့်ခြင်း ၂၀၀
- အတိတ်ဝတ္ထု = ကျီးနှင့်မြွေကိုသတ်၍ ကျေးဇူးဆပ်သော ရွှေပုစွန် ၂၀၁
- ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပုဏ္ဏား ၂၀၇

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၅။ မယုကဇာတ်။	= မစားရက်၊ မသုံးရက်ဘဲထားသောပစ္စည်း မင်းဘဏ္ဍာဖြစ်ရ	၂၀၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= အပရစေတနာပျက်ခြင်း၊ အစ်ကို၏သားကိုသတ်ခြင်းပြုသော သူဌေး	၂၀၉
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အစ်ကိုရသေ့	၂၁၄
၆။ ဝိဇ္ဇာဓရဇာတ်။	= မြတ်စွာဘုရားသည် လောကအကျိုးငှာ ကျင့်တော်မူခြင်း	၂၁၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြောင့် ရဟန်းများကိုနှင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါနှင့်	
သိကြားကြောင့်	အမြင်မှန်ရသောမင်း	၂၁၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၂၂၁
၇။ သိဃာပုပ္ဖဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ပဒုမာပွင့်အနံ့ကို ခံသောရဟန်းအား	
အနံ့သူခိုး	ဟုပြောသော နတ်သမီး	၂၂၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပဒုမာပွင့်အနံ့ကိုခံသောရသေ့အား ပြောဆိုဆုံးမသော နတ်သမီး	၂၂၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ရသေ့	၂၂၅
၈။ ဝိဃာသာဒဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အာကစားသန်သောရဟန်းများအား	
အရှင်မောဂ္ဂ	လာန်ထိတ်လန့်စေခြင်း	၂၂၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= တော၌ရသေ့ပြု၍အားကစားသောရသေ့တို့ကို	
သိကြားမင်း	ကျေးသားဆုံးမ	၂၂၆
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၂၂၉
၉။ ဝဋ္ဋကဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၃၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ငုံးများဆူဖွိုး၍ ကျိုးများပိန်လှီခြင်းအကြောင်း(ငုံးနှင့်ကျိုး)	၂၃၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ငုံးငှက်	၂၃၂
၁၀။ ပါရာဝတဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းတစ်ပါး	၂၃၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= အစာ၌လျှပ်ပေါ်သောကျိုး အမွေးအတောင်အနပ်ခံရ၍ သေရ	၂၃၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ခိုငှက်	၂၃၆

သတ္တကနိပါတ်

(၁-ကုက္ကုဝဂ်)

၁။ ကုက္ကုဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = (တေသကုဏဇာတ်တွင်ရှု)	၂၃၇
အတိတ်ဝတ္ထု	= အိမ်အထွက်၊ ရှောက်သီး၊ ပဒုမာကြာပွင့်တို့ကိုပြု၍	
မင်းအားဆုံးမသော	အမတ်	၂၃၇

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ်	၂၄၂
၂။ မနောဇာတ်။	= ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပေါင်းသောရဟန်း(မဟိလာမုခဇာတ်ပြန်ရှု)	၂၄၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဖခင်စကားမနာယူဘဲ မြေခွေးယုတ်ကိုပေါင်းသောခြင်္သေ့ မြားဒဏ်ထိ	၂၄၃
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဖခင်ခြင်္သေ့မင်း	၂၄၈
၃။ သုတနုဇာတ်။	= အမိကိုလုပ်ကျွေးသောရဟန်း(သာမဇာတ်၌ထင်ရှားမည်)	၂၄၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= အမိကိုလုပ်ကျွေးလျက် ဘီးလူထံ ထမင်းပို့သွားသော သူဆင်းရဲလုလင်	၂၄၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သူဆင်းရဲသုတနုလုလင်	၂၅၅
၄။ ဂိဇ္ဈဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်း	၂၅၆
အတိတ်ဝတ္ထု	= မိဘတို့ကိုလုပ်ကျွေးသောလင်းတ ကျော့ကွင်းမှလွတ်၍ ချမ်းသာ	၂၅၆
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း လင်းတမင်း	၂၅၉
၅။ ဒဗ္ဗပုပ္ဖဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အရှင်ဥပနန္ဒထေရ် လောဘကြီးပုံ	၂၆၀
အတိတ်ဝတ္ထု	= ငြင်းခုံသော ဖျံနှစ်ကောင်တို့အား ငါးကြင်းခေါင်းနှင့်အမြီးကိုပေး၍ အလယ်သားကိုယူသော မြေခွေး	၂၆၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ်	၂၆၇
၆။ ပဏ္ဍကဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မယားဟောင်းဖြားယောင်းသော ရဟန်း	၂၆၈
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘုရင်၏ ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါကို ဆေးမပါဘဲ ကုသောအမတ်	၂၆၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သေနကပညာရှိအမတ်	၂၇၅
၇။ သတ္တုဘဿဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မြတ်စွာဘုရား၏ ပညာပါရမီတော်	၂၇၅
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပုဏ္ဏားအို၏ပြဿနာကို အဖြေမှန်ရှာပေးသော ပညာရှိ	၂၇၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သေနကပညာရှိ	၂၈၈
၈။ အဋ္ဌိသေနဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အတောင်းအရမ်းထူသော ရဟန်းများ	၂၈၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘုရင်းမင်းကဖိတ်ကြားသော်လည်း ဘာကိုမျှမတောင်းသောရသေ့	၂၈၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အဋ္ဌိသေနရသေ့	၂၉၃
၉။ ကပိဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဒေဝဒတ်ကိုမြေမျိုခြင်းစကား	၂၉၄
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပညာမဲ့သောမျောက်မိုက်ကိုပေါင်းသော မျောက်များ အတူသေကြဲရ	၂၉၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိမျောက်မင်း	၂၉၈
၁၀။ ဗကဇာတ်။	= ဘုရားရှင်ဗြဟ္မာပြည်ကြွ၍ ဗကဗြဟ္မာနှင့် ပြောဟောခြင်း	၂၉၉
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဗကဗြဟ္မာ၏ ရှေးကောင်းမှုတို့ကို ဘုရားရှင်ဖော်ပြ၍ တကား	၃၀၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကပ္ပရရသေ့	၃၀၄

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

(၂-ဂန္ဓာရဝဂ်)

- ၁။ ဂန္ဓာရဇာတ် = အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်ဆေးပစ္စည်းများ သိုလှောင်စုဆောင်းခြင်း ၃၀၈
 အတိတ်ဝတ္ထု = တိုင်းပြည်နှင့်တကွ မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်နိုင်လျက်
 ဆားမျှကိုသိုမှီးသောရသေ့အား ဆရာရသေ့ဆုံးမ ၃၀၉
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဂန္ဓာရမင်းရသေ့ ၃၁၆
- ၂။ မဟာကပိဇာတ်။ = မြတ်စွာဘုရား ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အတွက် ကျင့်ခြင်း ၃၁၆
 အတိတ်ဝတ္ထု = မျောက်အပေါင်းတို့ အသက်ကိုကယ်သော မျောက်မင်း ၃၁၇
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မျောက်မင်း ၃၂၃
- ၃။ ကုမ္ဘကာရဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ညဉ့်အခါ ကိလေသာကိုကြံကုန်သော
 ရဟန်းတို့အား ဘုရားဆုံးမ ၃၂၄
 အတိတ်ဝတ္ထု = သရက်၊ လက်ကောက်၊ သားတစ်၊ ဥသဘတို့မှသံဝေဂယူ၍
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်ကြသော မင်းများနှင့် ရသေ့ပြုသောဇနီးမောင်နှံ ၃၂၄
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ပုရိမိဇ် ၃၃၄
- ၄။ ဒဠ္ဇဓမ္မဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ပျိုရွယ်စဉ်ကပြုခဲ့ဖူးသော *ဆင်မ၏ကျေးဇူးကို
 မမေ့သင့်ကြောင်း ဥတေနမင်းအား ဘုရားဆုံးမခြင်း ၃၃၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = ပျိုရွယ်စဉ်ကပြုခဲ့ဖူးသော ဆင်မ၏ကျေးဇူးကို
 မမေ့သင့်ကြောင်း ဘုရင်အား ဘုရားလောင်းဆုံးမ ၃၃၇
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိအမတ် ၃၄၁
- ၅။ သောမဒတ္တဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တပည့်သာမဏေသေ၍
 သည်းစွာငိုကြွေးမဆုံးသော ရဟန်းကြီး ၃၄၂
 အတိတ်ဝတ္ထု = မွေးထားသောဆင်ငယ်သေ၍ ငိုကြွေးသောရသေ့အား သိကြားဆုံးမ ၃၄၂
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း ၃၄၆
- ၆။ သုသီမဇာတ်။ = မြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သောတောထွက်ခြင်းစကား ၃၄၇
 အတိတ်ဝတ္ထု = ပြည်စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်သော သုသီမမင်း ၃၄၇
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သုသီမမင်း ၃၅၃
- ၇။ ကောဋုသိမ္ဗလီဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကာမဝိတက်ကိုကြံသော
 ရဟန်းငါးရာတို့အား ဘုရားရှင်ဆုံးမပုံ ၃၅၄
 အတိတ်ဝတ္ထု = ကြီးစွာသော ဂဠုန်ငှက်ကိုမကြောက်ဘဲ
 ငှက်ငယ်မကိုကြောက်သော ရုက္ခစိုး ၃၅၄
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရုက္ခစိုးနတ် ၃၅၇

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၈။ ဓူမကာရီဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မင်းမှုထမ်းသူရဲအဟောင်းတို့အား မချီးမြှောက်ဘဲ အသစ်တို့ကိုသာချီးမြှောက်၍ စစ်ရှုံးရသောမင်း	၃၅၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = အသစ်ဖြစ်သောသူရဲတို့ကိုသာ ချီးမြှောက်၍ စစ်ရှုံးသောမင်းအား ဝိရုရဆုံးမ	၃၅၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဝိရုရပညာရှိ	၃၆၂
၉။ ဇာဂရဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = နိုးကြားထကြွသောသိတင်းသည်ကြောင့် လှည်းကုန်သည်တို့ဘေးကင်း	၃၆၃
	အတိတ်ဝတ္ထု = နတ်သမီးမေးသော အိပ်သောသူ၊ နိုးသောသူအကြောင်း ရသေ့ဖြေဆို	၃၆၄
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၃၆၇
၁၀။ ကုမ္မာသပိဏ္ဍဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်အား မုယောမုန့်လှူ၍ နေ့ချင်းမိဖုရားဖြစ်သော ပန်းသည်	၃၆၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား မုန့်လှူခဲ့ရ၍ မင်းဖြစ်ရ၊ မိဖုရားဖြစ်ရခြင်း	၃၆၉
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်း	၃၇၇
၁၁။ ပရန္တပဇာတ်။	= မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ရန် ဒေဝဒတ်လုံ့လပြုခြင်း	၃၇၈
	အတိတ်ဝတ္ထု = ကျွန်နှင့်ဖောက်ပြားသောမိဖုရားကြောင့် ဘုရင်လုပ်ကြံခံရ	၃၇၈
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မင်းသား	၃၈၇

အဋ္ဌကနိပါတ်
(ကစ္စာနိဝဂ်)

၁။ ကစ္စာနီဇာတ်။	= အမိလုပ်ကျွေးသောသားအား မယားကုန်းတိုက်၍မရ၊	၃၈၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = တရားသေပြီဟု ဆွမ်းသွတ်လိုသောအမယ်အိုကို သိကြားမင်း မ-စ	၃၉၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း	၃၉၉
၂။ အဋ္ဌသဒ္ဓဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အသံကြီး ၄-မျိုးအကြောင်း ကောသလမင်းအား ဘုရားရှင်ဟောကြား	၃၉၉
	အတိတ်ဝတ္ထု = ဗျိုင်းသံနိမိတ်စသော အသံနိမိတ်ရှစ်မျိုးအကြောင်း ရသေ့ဖြေကြား	၄၀၀
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၄၀၉
၃။ သုလသာဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မိန်းမမာယာဖြင့် ခိုးသူကိုသတ်သောကျွန်မ	၄၁၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိမိကိုသတ်မည့်ခိုးသူလင်အား မာယာဉာဏ်ဖြင့်သတ်သူ ပြည့်တန်ဆာမ	၄၁၁

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း တောင်စောင့်နတ်	၄၁၇
၄။ သုမင်္ဂလဇာတ်။	= ဘုရားရှင် ရာဇောဝါဒသုတ္တန်ကို ဟောတော်မူခြင်း	၄၁၇
	အတိတ်ဝတ္ထု = ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား မြားဖြင့်ပစ်မိသော	
	ဥယျာဉ်စောင့်နှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်	၄၁၇
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဘုရင်မင်း	၄၂၄
၅။ ဂင်္ဂမာလဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဥပုသ်သည်တို့အား ဘုရားရှင်တရားဟောခြင်း	၄၂၅
	အတိတ်ဝတ္ထု = နေ့ဝက်ဥပုသ်ကြောင့် ဒုတိယဘဝ၌မင်းဖြစ်သော်လည်း	
	ဆင်းရဲသောဘဝအကြောင်းကို မပြောလိုသောမင်း	၄၂၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဥဒယမင်း	
၆။ စေတီယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မုသားစကားပြောသော ဒေဝဒတ်မြေမျိုခံရ	၄၄၀
	အတိတ်ဝတ္ထု = ခုနစ်ကြိမ်တိတိမုသားစကားဆိုသော စေတီယမင်း မြေမျို	၄၄၀
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကပိလပုဏ္ဏား	၄၅၂
၇။ ဣန္ဒြိယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မယားဟောင်းအိမ်ထောင်သစ်ပြုမည်ဆို၍	
	လူထွက်လိုသောရဟန်း	၄၅၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = ပြည့်တန်ဆာမကို စွဲလန်းသောရသေ့အား	
	ရသေ့လေးဦးနှင့် သရဘင်္ဂဆရာဆုံးမ	၄၅၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သရဘင်္ဂဆရာရသေ့	၄၆၄
၈။ အာဒိတ္တဇာတ်။	= စိစစ်ရွေးချယ်၍ ကောသလမင်း အတုမရှိအလှူပေး	၄၆၄
	အတိတ်ဝတ္ထု = စိစစ်ရွေးချယ်လှူလို၍ ပန်းခုနစ်ဆုပ်	
	သစ္စာတမန်ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား မင်းကြီးပင့်ပို့	၄၆၅
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မဟာရောရဝမင်း	၄၇၁
၉။ အဋ္ဌာနဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ကိလေသာကြောင့် ငြီးငွေ့သောရဟန်းအား	
	မိန်းမတို့၏အပြစ်ကိုပြခြင်း	၄၇၂
	အတိတ်ဝတ္ထု = မိန်းမကိုမုန်း၍ရသေ့ပြုသူ ယုန်ချို၊	
	လိပ်မွေး-စသည့် မဖြစ်နိုင်ရာကိုတွေ့မှ ပြန်မည်ပြောခြင်း	၄၇၂
	ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့	၄၇၈

ဇာတ်အမည်   အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်   စာမျက်နှာ

၁၀။ ဒီပီဇာတ် = ဆိတ်ကုလားမ၏မာယာဟန်ကြောင့် မဖမ်းရဲဘဲ သစ်ထွက်ပြေးရ ၄၇၉
အတိတ်ဝတ္ထု = မာယာဟန်အသုံးမှား၍ သစ်စားခံရသော ဆိတ်ကုလားမ ၄၈၀
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ ၄၈၅

နဝကနိပါတ်

၁။ ဂိဇ္ဈဇာတ် = ဆရာဥပဇ္ဈာယ်နှင့်သီတင်းသုံးဖော်တို့ဆုံးမသည်ကို မခံသောရဟန်း ၄၈၇
အတိတ်ဝတ္ထု = အဖလင်းတစကားနားမထောင်ဘဲ အမြင့်သို့ပျံ၍ပျက်စီးသောလင်းတ ၄၈၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆုံးမခက်သောလင်းတ၏အဖ ၄၉၂

၂။ ကောသမ္ဗိဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = သုတ္တန်ဆောင်နှင့် ဝိနည်းဆောင်ရဟန်တို့
အသင်းကွဲမှု ဘုရားတား၍မရ ၄၉၃
အတိတ်ဝတ္ထု = အဖကိုသတ်သောရန်သူမင်းကိုပင် သီးခံသော
ဒီဃာဝု၏သာဓကနှင့်ပင် ဟောမရ၏ ပါလိလေယျကတောသို့ ဘုရားကြွ ၄၉၅
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဒီဃာဝုမင်းသား ၅၀၀

၃။ မဟာသုဝရာဇဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = နေရန်ကျောင်းရလျက်
ဆွမ်းကောင်းမစားရသဖြင့်တရားမရဟုဆိုသောရဟန်းအား ဘုရားဆုံးမခြင်း ၅၀၀
အတိတ်ဝတ္ထု = သိကြားဖျက်၍ ရေသဖန်းပင်ပျက်သော်လည်း
ရောင့်ရဲလွယ်သောကျေးမင်း ၅၀၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကျေးမင်း ၅၀၇

၄။ စူဠသုဝရာဇဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်ဝေရဇ္ဇာပြည်၌ မုယောဆွမ်းကို
ဝါတွင်းသုံးလဘုဉ်းပေးရ ၅၀၇
အတိတ်ဝတ္ထု = သိကြားဖျက်၍ ရေသဖန်းပင်ပျက်သော်လည်း
ရောင့်ရဲလွယ်သောကျေးမင်း ၅၀၈
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကျေးမင်း ၅၁၁

၅။ ဟရိတစဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တန်ဆာဆင်သော မာတုဂါမကိုမြင်၍
သာသနာမှငြီးငွေ့သောရဟန်း ၅၁၂
အတိတ်ဝတ္ထု = မိဖုရားခါးဝတ်လျှောကျသည်ကိုမြင်၍
ဈာန်လျှောအကျင့်ပျက်သော ရသေ့ ၅၁၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း မိန်းမနံ့မနံ့သောတောသို့ အပြီးကြွသောရသေ့ ၅၁၉

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

ဒသကနိပါတ်

- ၁။ စတုဒ္ဒါရဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဆုံးမခက်သောရဟန်းတစ်ပါးအကြောင်း ၅၈၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = အမိစကားကိုမနာယူသော မိတ္တဝိန္ဒက
 ငရဲပန်းကိုနတ်ပန်ထင်၍ ငရဲသို့ကျ ၅၈၆
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နတ်မင်း ၅၉၃
- ၂။ ကဏ္ဍဇာတ်။ = အတိတ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ ဘုရားရှင်ပြုံးခြင်း ၅၉၄
 အတိတ်ဝတ္ထု = ကဏ္ဍရသေ့ဖြစ်စဉ် သိကြားဆုပေး၍ သိကြားအား တရားဟော ၅၉၅
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကဏ္ဍရသေ့ ၆၀၆
- ၃။ စတုပေါသထိကဇာတ်။ (ပုဏ္ဏဇာတ်တွင် ထင်ရှားဖြစ်မည်။) ၆၀၆
- ၄။ သင်္ခဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားနှင့်တကွရဟန်းငါးရာကို ဖိနပ်အဦးထား၍ ၆၀၆
 ပရိက္ခရာရှစ်ပါး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးလှူသော ဒါယကာ
 အတိတ်ဝတ္ထု = ကုန်ရောင်းအသွားသင်္ဘောပေါ်မတတ်မီ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား
 ဖိနပ်လှူရကျိုးကြောင့် သင်္ဘောပျက်သော် နတ်သမီးကယ်မ ၆၁၇
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား ၆၁၇
- ၅။ စူဠဗောဓိဇာတ်။ = ဒေါသကြီးသော ရဟန်းအား ဘုရားရှင်တရားဟော ၆၁၈
 အတိတ်ဝတ္ထု = ရသေ့ပြုသော ဇနီးမောင်နှံ၊ ရသေ့မကို
 ဘုရင်ဆောင်သော်လည်း ဒေါသကိုနှိမ် ၆၁၉
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စူဠဗောဓိရသေ့ ၆၂၈
- ၆။ ကဏ္ဍဒီပါယနဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အရှက်အကြောက်မဲ့စွာ
 သာသနာမှငြီးငွေ့ကြောင်းပြောသော ရဟန်း ၆၂၉
 အတိတ်ဝတ္ထု = မိတ်ဆွေနှစ်ဦးရသေ့ပြုပုံ၊ တစ်ဦးတံကျင်လျှိုခံရပုံ၊
 သစ္စာပြု၍ မြွေဆိပ်ပျယ်ပုံ ၆၂၉
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့ ၆၄၄
- ၇။ နိဂြောဇဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်၏ ကျေးဇူးကို မသိတတ်သောဒေဝဒတ် ၆၄၅
 အတိတ်ဝတ္ထု = ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်းသူစစ်သူကြီး ရာထူးချခံရ ၆၄၅
 ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နိဂြောဇမင်း ၆၅၆

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

- ၈။ တက္ကလဇာတ် = အဖနှင့်ကုန်းတိုက်သောမယား အိမ်မှအနှင်ခံရ၍ တောင်းပန် ၆၅၇
 အတိတ်ဝတ္ထု=ယောက္ခမကိုသတ်ခိုင်းသောမိန်းမ သားငယ်ကြောင့် အိမ်မှအနှင်ခံရ ၆၅၉
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ပညာရှိသားငယ် ၆၆၉
- ၉။ ဓမ္မပါလဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အလောင်းမင်းသားသေပြီဟု နတ်ပြောစကားကို
     မယုံခဲ့သော မင်းကြီး ၆၆၉
 အတိတ်ဝတ္ထု=ဒိသာပါမောက္ခဆရာက သင့်သားသေပြီပြောလည်း မယုံသောပုဏ္ဏား ၆၇၀
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလသတို့သား ၆၈၀
- ၁၀။ ကုက္ကုဒ္ဓဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဒေဝဒတ်သည် လေးသမားစသည်တို့ကို
     လွှတ်၍ ဘုရားကိုသတ်ရန် ကြံမှု ၆၈၁
 အတိတ်ဝတ္ထု = ကြက်မင်းအားစားရန် လှည့်စားသော်လည်း မရ၍ စွန့်ပြေးရခြင်း ၆၈၁
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ကြက်မင်း ၆၈၇
- ၁၁။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဇာတ်=ချစ်စွာသောသားသေ၍ မစားမသောက်ငိုနေသောသူကြွယ် ၆၈၇
 အတိတ်ဝတ္ထု = သားသေ၍ငိုသောပုဏ္ဏားကို သားနတ်သားကငိုပြ၍ သတိရခြင်း ၆၈၈
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း နတ်သား ၆၉၃
- ၁၂။ ဗိဇ္ဇာရသောသီယဇာတ် = ဆွမ်းနှင့်ရေကိုပင် လှူပြီးမှသုံးဆောင်သောရဟန်း ၆၉၄
 အတိတ်ဝတ္ထု = ၅-ဆက်တိုင်တိုင် အလှူပေးသဖြင့် သိကြားနတ်များဖြစ်ကြသော်လည်း
     ၆-ဆက်မြောက် သား အလှူဖြတ်၍ သိကြားနှင့် နတ်တို့ဆုံးမ ၆၉၅
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း သိကြားမင်း ၇၀၇
- ၁၃။ စက္ကဝါကဇာတ်။ = ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ တပ်မက်သော ရဟန်းတစ်ပါး ၇၀၇
 အတိတ်ဝတ္ထု=အစား၌တပ်မက်သောကျီး စက္ကဝါက်တို့ထံမှ အလိုမကျ၍ပြန်ပြေးရ ၇၀၈
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း စက္ကဝါက်ငှက်မင်း ၇၁၃
- ၁၄။ ဘူရိယပညဇာတ်။ = (မဟာဥမင်ဇာတ်တွင် ထင်ရှားမည်။) ၇၁၃
- ၁၅။ မဟာမင်္ဂလဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = မင်္ဂလာအမှန်ကိုမသိကြ၍ ၁၂-နှစ်လွန်မှ
     သိကြားတောင်းပန်သဖြင့် မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ဘုရားဟောခြင်း ၇၁၄
 အတိတ်ဝတ္ထု = ရှေးအခါဗာရဏီပြည်မှ မင်္ဂလာပြဿနာကြောင့်
     မင်္ဂလာရှစ်ပါး ရသေ့ဟောကြား ၇၁၆
     ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဆရာရက္ခိတရသေ့ ၇၂၅

ဇာတ်အမည်

အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်

စာမျက်နှာ

၁၆။ ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတဇာတ်။ = (မဋ္ဌကုဏ္ဍလိဝတ္ထုနှင့်တူ)သားသေ၍ ငိုသောသူကြွယ် ၇၂၆
အတိတ်ဝတ္ထု = ကံသမင်းဆက်မှ သားသေ၍ငိုသော ဝါသုဒေဝမင်းအား

လ-မှ ယုန်ရုပ်ကိုပြ၍ငိုတောင်းပြီး တရားပြသော ညီမင်းသား ၇၂၆

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဃဋ္ဌပဏ္ဍိတမင်းသား ၇၄၅

ကောဒသကနိပါတ်

၁။ မာတုပေါသကဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အမိအားလုပ်ကျွေးသော မထေရ်တစ်ပါး ၇၄၇

အတိတ်ဝတ္ထု = အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ဆင်ဖြူတော် မင်းဖမ်းယူခြင်းမှပြန်လွတ်ရ ၇၄၈

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ဆင်ဖြူတော်မင်း ၇၅၆

၂။ ဇုဏ္ဍဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်အား အမြဲအလုပ်အကျွေးရွေးချယ်၊

အရှင်အာနန္ဒာဆုရှစ်ပါးတောင်း ၇၅၆

အတိတ်ဝတ္ထု = ကျောင်းသားဘဝကတိုက်မိ၍

ထမင်းခွက်ကျကွဲသူအား ဆုပေးသောမင်း ၇၆၁

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဇုဏ္ဍမင်း ၇၆၈

၃။ ဓမ္မဒေဝပုတ္တဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ဘုရားရှင်၏ သာသနာစက်ကိုဆန့်ကျင်သော

ဒေဝဒတ် မြေမျို ၇၆၈

အတိတ်ဝတ္ထု = တရားကျင့်သောနတ်သားအား စစ်ထိုးလိုသောနတ်သား မြေမျိုခံရ ၇၆၉

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဓမ္မနတ်သား ၇၇၅

၄။ ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်။ = သာသနာတော်မှ ဆန့်ကျင်သော ရဟန်းတစ်ယောက် ၇၇၆

အတိတ်ဝတ္ထု = အနှစ်ခုနှစ်ရာမိန်းမနှင့်အတူနေလည်း တဏှာမဖြစ်သော

မင်းနှင့်မိဖုရားတို့ သိကြားနှင့်သိကြားမိဖုရားဖြစ်ကြ ၇၇၆

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ဥဒယဘဒ္ဒတစ်ဖြစ်လဲ သိကြားမင်း ၇၉၁

၅။ ပါနိယဇာတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = ညဉ့်အခါ ကာမဝိတက်ကို ကြံကုန်သော

ရဟန်းငါးရာတို့အား ဘုရားရှင်တရားပြ ၇၉၂

အတိတ်ဝတ္ထု = ပစ္စေကဗုဒ္ဓါငါးပါးတို့၏ သံဝေဂတရားကြောင့်

ဘုရင်မင်း ရသေ့ပြုခြင်း ၇၉၂

ဇာတ်ပေါင်းခန်း = ဘုရားလောင်း ရသေ့ပြုသောမင်း ၈၀၂

ဇာတ်အမည်	အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်	စာမျက်နှာ
၆။ ယုဇ္ဈယဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = စကြာမင်းဖြစ်အံ့သည်ကို ပယ်၍တောထွက်သဖြင့် သဗ္ဗညုဘုရားဖြစ်ရ	၈၀၃
အတိတ်ဝတ္ထု	= ပင့်ကူအိမ်၊ မြက်ပင်ဖျားမှ ဆီးနှင်းပေါက်ဖြင့် သံဝေဂယူ၍ ရသေ့ပြုသောမင်းသား	၈၀၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ယုဇ္ဈယမင်းသား	၈၁၀
၇။ ဒသရထဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = အဖသေ၍စိတ်ညစ်ပြီး အမှုကိစ္စတို့ကို စွန့်သောသူကြွယ်အား ဘုရားရှင်ဆုံးမ	၈၁၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= ခမည်းတော်သေကြောင်းကြားသော်လည်း မငိုဘဲ ခမည်းတော်၏ စကားကိုနာယူ၍ မင်းပြု	၈၁၁
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း ခမည်းတော်စကားကို နာယူ၍ မင်းပြုသော ရာမသုခမိန်	၈၂၁
၈။ သံဝရဇာတ်။	ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု = တော၌တရားကျင့်ရာ တရားမရ၍ ဝီရိယလျှော့ကာ ဘုရားကိုသာဖူး၍ နေလိုသောရဟန်း	၈၂၂
အတိတ်ဝတ္ထု	= ဘုရားလောင်းအမတ်၏ အဆုံးအမကိုနာယူ၍ မင်းဖြစ်ရသော မင်းသားငယ်	၈၂၃
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း အမတ်	၈၃၁
၉။ သုပ္ပါရကဇာတ်	= မြတ်စွာဘုရား၏ပညာပါရမီတော်၏ အံ့ဖွယ်ကောင်းကြောင်း	၈၃၁
အတိတ်ဝတ္ထု	= မြတ်သောပညာကြောင့် ပစ္စည်းများရ၍ ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာမှ သစ္စာတန်ခိုးဖြင့် သင်္ဘောသားများနှင့်တကွ ပြန်ရောက်သော သင်္ဘောသူကြီး	၈၃၂
ဇာတ်ပေါင်းခန်း	= ဘုရားလောင်း သုပ္ပါရကသုခမိန်	၈၄၃

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု
တတိယတွဲ မာတိကာပြီး၏။

* * * * *

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ပဉ္စကနိပါတ်

* * * *

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသဗ္ဗဒ္ဓဿ။

၁- မဏိကုဏ္ဍလစင် ၁-မဏိကုဏ္ဍလဇာတ်

ကောသလနှင့် ဗာရာဏသီမင်း :

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဇီနော ရထဿ မဏိကုဏ္ဍလေစ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဏိကုဏ္ဍလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကောသလမင်း၏ နန်းတွင်း၌ ပြစ်မှားသောအမတ်ကို ဖကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

၉ - ၀ ၅၅၀ (တတဲ)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ * ဝတ္ထုကို ဆောက်၌ ချဲ့အပ်ပြီ။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဤမဏိကုဏ္ဍလဇာတ်၌လည်း ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်၏။ ပြစ်မှားသောအမတ်သည် ကောသလမင်းကို ဆောင်၍ ကစသိတိုင်းကို ယူစေ၍ ဗာရာဏသီမင်းကို နှောင်ဖွဲ့စေ၍ နှောင်အိမ်၌ ထားစေ၏။ မင်းသည် စျားန်ကိုဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၏။ ခိုးသူမင်း၏ ကိုယ်၌ပူခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ခိုးသူမင်းသည် ဗာရာဏသီ မင်းအထံသို့ ဆည်းကပ်၍-

၁။ ဇီနော ရထသံ မဏိကုဏ္ဍလေ စ၊
ပုတ္တေ စ ဒါရေ စ တဒေဝ ဇီနော။
သဗ္ဗေသု ဘောဂေ သု အသေသိကေသု၊
ကသ္မာ နု သန္တပ္ပသိ သောကဏာလေ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကို ဆို၏။

၁။ ဟောရာဇ်၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ တဒေဝ ထိုအခါ၌လျှင်။ ရထသံ၊ ရထားမြင်းကိုလည်းကောင်း။ မဏိကုဏ္ဍလေ စ၊ ပတ္တမြား နားတောင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ဇီနော၊ စွန့်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ပုတ္တေစ၊ သားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒါရေ စ၊ မယားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဇီနော၊ စွန့်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အသေသိကေသု၊ အကြွင်း မရှိကုန်သော။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဘောဂေသု၊ စည်းစိမ်တို့၌။ ဇီနော၊ ရှုံးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကသ္မာ၊ အတယ်ကြောင့်။ သောကဏာလေ၊ သောက ဖြစ်ကောင်းသော ကာလ၌။ နု သန္တပ္ပသိ၊ မပူပန် သနည်း။

သောကကင်းဝေးနေနိုင်ရေး

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၂။ ပုဗ္ဗေဝ ဖေံ ဝိဇဟန္တိ ဘောဂါ၊
မဇ္ဈော ဓနေ ပုဗ္ဗတရံ ဇဟာတိ။
အသဿတာ ဘောဂိနော အာမကာမိ၊
တသ္မာ နု သောစာမဟံ သောကကာလေ။

* ဒုကနိပါတ် ပဗ္ဗတူပတ္ထရဇာတ်တွင်

၃။ ဥဒေတိ အာပူရတိ ဇေတိ စန္ဒော၊
အန္တံ တပေတွာန ပလေတိ သူရိယော။
ဝိဒိတော မယာ သတ္တုက လောကဓမ္မာ၊
တသ္မာ န သောစာမဟံ သောကကာလေ။

ဟူဇော ဤနှစ် ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂။ ကာမဇာမိ၊ ကမဂုဏ်တို့ကို အလိုရှိသောမင်း။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည် မူလည်း။ မစုံ၊ သတ္တဝါကို။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေးဦးစွာလျှင်၊ ဝိဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ မခစွာ၊ သတ္တဝါသည် မူလည်း။ ခန၊ ဥစ္စာတို့ကို။ ပုဗ္ဗတရံ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဇဟာတိ၊ စွန့်၏။ ဘောဂိနော၊ စည်းစိမ်ရှင်တို့သည်။ အသသတစ၊ မမြဲကုန်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သောကကာလေ၊ သောကဖြစ်ကောင်းသော ကာလ၌။ န သောစာမိ၊ ဓစိုးရိမ်။

၃။ သတ္တုက၊ ရန်သူဖြစ်သော ကောသုလမင်း။ လောဇာဓမ္မာ၊ ဇောကဝံတို့ကို။ မယာ၊ ငါသည်။ ဝိဒိတစ၊ သိအပ်ကုန်၏။ စန္ဒော၊ လသည်။ ဥဒေတိ၊ တက်၏။ အာပူရတိ၊ ပြည့်၏။ ဝေတိ၊ ဝင်၏-ချုပ်၏-ကုန်၏။ သူရိယော၊ နေသည်။ အန္တံ၊ အမှိုက်မှောင်ကို။ ဓမေန္တော၊ ဖျက်စီးလျက်။ တပေတွာန၊ ထွန်းတောက်စေ၍။ ပလေတိ၊ ဝင်၏။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဥပုဇ္ဇန္တိ စ၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်ကုန်၏။ နသန္တိ စ၊ ပျက်လည်းပျက်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သောကကာလေ၊ သောကဖြစ်ကောင်းသော ကာလ၌။ န သောစာမိ၊ ဓစိုးရိမ်။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ခိုးသူမင်းအား တရားဟော၍ ယခုအခါ၌ ထိုခိုးသူမင်းကိုလျှင် နာယူစေလိုရတား-

၄။ အလသော ဂိဟိ ကာမဘောဂီ န သာဓု၊
အသညတော ပဗ္ဗဇိတော န သာဓု။
ရာဇာ န သာဓု အနိသမ္မကာရီ၊
ဇယာ ပဏ္ဍိတော ဧဝာဓနာ တံ န သာဓု။

၅။ နိသမ္မ ခတ္တိယော ကယိရာ၊ နနိသမ္မ ဒိသမ္မတိ။
နိသမ္မတာရိနော ရာဇ၊ ယသော ကိတ္တိ စ ဝခုတိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

မကောင်းသောအရာများ -

၄။ ကာမကာမိ၊ ကာဂေါက်တို့ကို အလိုရှိသောမင်းကြီး။ အလှသေစ၊
ပျင်းသော၊ ကာမဘောဂီ၊ ကာမချမ်းသာကို ခံစားသော။ ဂိုဟံ၊ လူသည်။
န သာဓု၊ မခကောင်း။ အသညတော၊ မခစာင့်ရှောက်သော။ ပဗ္ဗဇိတေစ၊
ရဟန်းသည်။ န သာဓု၊ မခကောင်း။ အနိယမ္မ ကာရီ၊ မစုံစမ်းမဆင်ခြင်
ပြုလေ့ရှိသော။ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ န သာဓု၊ မခကောင်း။ မဏ္ဍိတေစ၊
ပညာရှိသည်။ ယော ကောဓနော၊ အကြင် အမျက်ထွက်ခြင်းကို ပြု၏။ တံ၊
ထိုအမျက်ထွက်ခြင်းသည်။ န သွာဓု၊ မကောင်း။

အရာရာမှာဆင်ခြင်ပါ

၅။ ခတ္တိယော၊ မင်းသည်။ နိသမ္မ၊ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍။ ကယိရာ၊ ပြုရာ
၏။ ဒိသမ္မတိ၊ မင်းသည်။ အနိသမ္မ၊ မစုံစမ်းမဆင်ခြင်၍။ န ကယိရာ၊
မပြုရာ၊ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ နိသမ္မကာရိနော၊ စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ ပြုလေ့ရှိသော
မင်းအား။ ယသော စ၊ စည်းစိမ်အခြံအရံသည် လည်းကောင်း။ ကိတ္တိ စ၊
ကျော်စောခြင်းသည် လည်းကောင်း။ ဝခုတိ၊ ပွား၏။

ခိုးသူမင်းသည် ဘုရားလောင်းကို ကန်ဘေး၍ မင်းအဖြစ်ကို အပ်
နှင်း၍ မိမိဇနပုဒ်သို့လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်
မူ၍ “ယခုအခါ၌ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ကောသလမင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(စူးစမ်းဆင်ခြင်၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၊ မြင်မင်းကျင့်ရာ)

ရှေးဦးစွာသော မဏိ ဂုဏ္ဏသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂.သုဇာတဇာတိ

သားလိမ္မာကြောင့် အစချမ်းသာ

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်စာကုသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကိုးနု သန္တီရမာနောဝ” အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုဇာတဇာတိကို ဇေ တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အဘုရားသောသုကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုသုကြွယ်သည် အဘသေလွန်လတ်သော် သောကကို ဖျောက်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် ငိုကြွေးလျက် သွားဆတတ်။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသုကြွယ်၏ သောတာပတ္တိဖိုလ်၏ ဥပနိဿကို မြင် တော်မူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ရှိခိုး၍နေသော ထိုသုကြွယ်ကို “ရတနာသုံးပါးသို့ ဆည်း ကပ်တတ်သော ဒါယကာ...သင် စိုးရိမ်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...စိုးရိမ်၏” ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် “ဒါယကာ...ရှေးပညာရှိတို့သည် ပညာရှိတို့၏ စကားကို ကြားရ၍ အဘသေလွန်သည်ရှိသော် မစိုးရိမ်ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသု ကြွယ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သုကြွယ်အိမ်၌ ဖြစ်၏။ ဘုရား လောင်းအား “သုဇာတ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ သုဇာတသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် အဘိုးသည် သေလွန်၏။

သောကဖြစ်သောအခါ

ထိုအခါ သုဇာတ၏ အဘသည် အဘသေလွန်သောကာလမှ စ၍ သောကသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ သုသာန်မှ အရိုးတို့ကိုဆောင်၍ မိမိ

ဥယျာဉ်၌ မြေစေတီတည်၍ ထိုးမြေစေတီ၌ ထိုအရိုးတို့ကိုမြှုပ်၍ ရောက်
တိုင်း ရောက်တိုင်းသောအခါ၌ စေတီကို ပန်းတို့ဖြင့် ပူးဇော်၍ ဆင်ခြင်
လျက် ငို၏။ ရေမချိုး မလိမ်းမကျ မစားမသောက် အမှုတို့ကို မစီရင်။

သေခကကိုပျောက်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအဘကိုမြင်၍ “ငါ့အဘသည် ငါ့အဘိုး
သေသောတာလမှစ၍ သောဏနိပိစက်လျက် သွား၏။ ငါ့ကိုထား၍ ငါ့မှ
တစ်ပါး ငါ့အဘ သိစိမ့်သောငှာ စွမ်းနိုင်သောသူသည် မရှိ။ ငါသည်
ငါ့အဘကို တစ်ခုသော ဥပါယ်ဖြင့် သောဏကင်းအောင် ပြုအံ့ဟု ရွာပ၌
နွားသေကိုမြင်၍ မြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေကိုလည်းကောင်း၊ ဆောင်၍
ထိုနွားသေ၏ ရှေ့၌ထား၍ ‘စားလော့၊ သောက်လော့ဟု’ ဆို၏။ လာတိုင်း
လှစတိုင်းသောသူတို့သည် ထိုဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “အချင်းသုဇာတ—
သင်သည် နွားသေအား မြက်၊ ရေကို ပေး၏။ အဘယ့်ကြောင့် ရူးသနည်း”
ဟု ဆိုကုန်၏။ သုဇာတသည် တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆို။ ထိုအခါ
သုဇာတ၏ အဘအထံသို့ သွား၍ ‘သင့်သားသည် ရူး၏။ နွားသေအား
မြက်၊ ရေကိုပေး၏’ ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ သူကြွယ်အား အဘ၌
စိုးရိမ်ခြင်းသည် ပြေ၍ သား၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည် တည်၏။ သူကြွယ်သည်
လျင်မြန်စွာသွား၍ “သုဇာတ... သင်သည် ပညာရှိမဟုတ်လော၊ အဘယ့်
ကြောင့် နွားသေအား မြက်၊ ရေကို ပေးသနည်း” ဟု ဆိုလို၍ —

၆။ ကိံ နု သန္တရမာနောဝ၊ လာယိတွာ ဟရိတံ တိဏံ၊
ခါဒ ခါဒါတိ လုပသိ၊ ဂတသန္တံ ဇရဂ္ဂဝံ။

၇။ န ဟိ အန္ဓေန ပါနေန၊ မတော ဂေါဏော သမုဋ္ဌဟေ၊
တုဉ္စ တုစ္ဆံ ဝိလပသိ၊ ယထာ တံ ဒုမ္ပတီ တထာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆။ သုဇာတ၊ သုဇာတ။ တံ၊ သင်သည်။ ဂတသန္တံ၊ သေပြီးသော။
ဇရဂ္ဂဝံ၊ နွားအိုကို။ သန္တရမာနောဝ၊ အခဆစတလျင်ကဲ့သို့ဖြစ်၍။ ဟရိတံ၊

စိမ်းသော၊ တိဏံ၊ မြက်ကို၊ လာယိတွာ၊ ရိတ်၍။ ခါဒ ခါဒါတိ၊ စားလော့
စားလော့ ဟူ၍။ ကိံနု လပသိ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသနည်း။

၇။ အနွေန၊ အစာပေးသဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါနေန၊ ရေပေး
သဖြင့်လည်းကောင်း။ မတောဂေါဏော၊ နွားသေသည်။ နှ ဟိ သမုဋ္ဌ
ဟေ၊ မထသလျှင်ကတည်း။ ဒုမ္ပတိ၊ ပညာမရှိသောသူသည်။ တံ၊ ထို
စကားကို။ ဝိလပယု ယထာ၊ ဆိုရာသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တုဉ္ဇ၊
သင်သည်လည်း။ တုစ္ဆံ၊ အချည်းနှီးသောစကားကို။ ဝိလပသိ၊ ဆို၏။

ထို့နောက်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၈။ တထေဝ တိဋ္ဌတိ သိသံ၊ ဟတ္ထပါဒါ စ ဝါဠုဓိ၊
သော တာတ တထေဝ တိဋ္ဌတိ၊ ဧညေ ဝေါဏော သမုဋ္ဌဟေ။

၉။ နေဝယုကဿ သိသဉ္စ၊ ဟတ္ထပါဒါ စ ဒိဿရေ။

ရုဒံ မတ္တိက ထူပသ္မိံ၊ နနု တုဉ္ဇေဝ ဒုမ္ပတိ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈။ တာတ၊ ဘခင်။ သိသံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ တထေဝ၊ ထိုရွေးအတူသာ
လျှင်။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ ဟတ္ထပါဒါ စ၊ လက်ခြေတို့သည်လည်း။ တထေဝ၊
ထိုရွေးအတူသာလျှင်။ တိဋ္ဌန္တိ၊ တည်ကုန်၏။ ဝါဠုဓိ၊ အမြီးသည်။ တထေဝ၊
ထိုရွေးအတူသာလျှင်။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ သော ဝေါဏော၊ ထိုနွားသည်။
တထေဝ၊ ထိုရွေးအတူသာလျှင်။ တိဋ္ဌတိ၊ တည်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သော
ဝေါဏော၊ ထိုနွားသည်။ သမုဋ္ဌဟေ၊ ထရု၏ဟူ၍။ မဉ္ဇေ၊ ငါ အောက်
မေ့၏။

၉။ အယုကဿ၊ အဘိုး၏။ သိသဉ္စ၊ ဦးခေါင်းသည်လည်းကောင်း။
ဟတ္ထပါဒါ စ၊ လက်ခြေတို့သည်လည်းကောင်း။ နေဝ ဒိဿရေ၊ မထင်
ကုန်သလျှင်ကတည်း။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မတ္တိကထူပသ္မိံ၊ မြေစေတီ၌။
ရုဒံ၊ ဝိုသော။ တုဉ္ဇေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ဒုမ္ပတိ နနု၊ ပညာမရှိသည်
မဟုတ်တုံလော။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလှောင်၏အဘသည် “ငါ့အားကား ပညာ ရှိ၏၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ အမလွန်လောက၌ ကိစ္စကိုသိ၏၊ ငါ့ကိုမှတ်စိမ့်သော ငှာ ထိုအမှုကို ပြု၏” ဟု ကြံ၍ “အမောင်သုဇာတ... သင်သည် ပညာရှိ၏၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့သည် အမြဲမရှိကုန်ဟူ၍ ငါသည် မှတ်မိပြီ၊ ယနေ့မှ စ၍ ငါသည် မစိုးရိမ်အံ့၊ အဘ၏သောကကို ပယ်သော သားမည်သည် ကား သင်ကဲ့သို့ဖြစ်ရာ၏” ဟုဆို၍ သားအား ချီးမွမ်းလိုရကား-

- ၁၀။ အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဗတသိတ္တံဝ ပါဝကံ၊
ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စိ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။
- ၁၁။ အပ္ပုဉ္ဇေဝတ မေ သလ္လံ၊ ယမာသိ ဟဒယသိတံ၊
ယော မေ သောဇပရေတဿ၊ ပိတု သောကံ အပါနုဒိ။
- ၁၂။ သူးဟံ အပ္ပိဉ္ဇံသဗျောသ္မိ၊ ဝိတ သောကော အနာဝိလော၊
နု သောစာမိ နု ရောဒါမိ၊ တဝ သုတောဝ မာဏဝ။
- ၁၃။ ဧဝံ ကရောန္တိ သပ္ပညာ၊ ယေ ဟောန္တိ အနံကမ္မကာ၊
ဝိနဝတ္တန္တိ သောကမ္မာ၊ သုဇာတောပု ပိတရံ ယထာ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀။ ဗတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့် သွန်းအပ်သော၊ ပါဝကံ၊ မီးကို၊
ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်။ ဩသိဉ္စိ ဝိယ၊ သွန်းကိသကဲ့သို့။ အာဒိတ္တံ၊ သောကမီးဖြင့်
ပြောင်ပြောင်တောက်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော။ မှံ၊ ငါ့ကို။ သုဇာတော၊
သုဇာတသည်။ နိဗ္ဗာပယေ ဝတ၊ ငြိမ်းလေစွာကား။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
ဒရံ၊ သောကကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၁၁။ ၁၂။ ယော သုဇာတော၊ အကြင်သုဇာတသည်။ သောကပရေ
တဿ၊ သောကနိပ်စက်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတုသောကံ၊ အဘ၌စိုးရိမ်ခြင်း
ကို။ အပါနုဒိ၊ ပယ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံး၌မှီသော။ ယံ
သလ္လံ၊ အကြင်သောထင်္ဂြောင့်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တံ သလ္လံ၊ ထိုသောက
ငြောင့်ကို။ တေနု သုဇာတေနု၊ ထိုသုဇာတသည်။ ဝတ၊ စင်စစ်။ အပ္ပုဉ္ဇံ

နုတ်အပ်၏။ မာဏဝ၊ လုလင်ငယ်။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတွာ၊
ကြား၍လျှင်။ သွာဟံ၊ ထိုငါသည်။ အမ္ဘုဠသလ္လော၊ နုတ်အပ်ပြီးသော
ငြောင့်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိတသောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းကင်း၏။ အနာ
ဝိလော၊ စိတ်နောက်ခြင်းကင်း၏။ န သောစာမိ၊ ဓစိုးရိမ်။ န ရောဒုမိ၊
မငို။

၁၃။ သုဇာတော၊ သုဇာတသည်။ ပိတရံ၊ အဘကို။ သောကမ္ပာ၊
စိုးရိမ်ခြင်းမှ။ နိဝတ္တတိ ယထာ၊ နစ်စေသကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊ ထိုအတူ။ အနု
တမ္ပကာ၊ သနားဘတ်ကုန်သော။ ယေ နရာ၊ အကြင်လူတို့သည်။ သပ္ပညာ၊
ပညာရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘေ နရာ၊ ထိုလူတို့သည်။ ကရောန္တိ၊
ပြုကုန်၏။ ဓသောကမ္ပာ၊ သောတမ္ပ။ ဝိနိဝတ္တန္တိ၊ နစ်စေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤခံမ္မဒသနာတော်ကို
ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထစွာ
တို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ သူကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။
ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူတား- ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်လျှင် ထိုအခါ သုဇာတဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(စိုးရိမ်ပူပန်၊ မရွံ့ရန်၊ မြင်မှန်လိုအပ်စွာ။)

နှစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုဇာတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-ဝေဒနသဘဇာတ်

ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် အစိုးရခြင်း၏ ပျက်စီးခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌နုတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်
သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “န ယိဒံ နိစ္စံ ဣဝိဘဗ္ဗံ”- အစရှိသော
ဝါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဒနသဘဇာတ်ကို ဘဂ္ဂတိုင်၊
သံသုမာရဂီရိပြည်ကိုမှီ၍ ဘေသကဠာတော ၌သီတင်း သုံး နေ တော် မူစဉ်
ဗောဓိ မင်းသားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

F.၂.၅၅၀(တတဲ)

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဗောဓိမင်းသားသည်ကား ဥတေနမင်း၏ သားတည်း။ ထိုကာလ၌ သံသုမာရဂိုရိမြို့၌ နေသော ဗောဓိမင်းသားသည် အပြီးတိုင် အတတ်တတ်သော တစ်ယောက်သော လက်သမားကိုခေါ်စေ၍ တစ်ပါးသောမင်းတို့နှင့်မတူသည်ကိုပြု၍ ကောကနဒမည်သောပြာသာဒ်ကိုဆောက်လုပ်စေ၏။ ဆောက်လုပ်စေပြီး၍ကား “ဤလက်သမားသည် တစ်ပါးသောမင်းအား ဤသို့ သဘောရှိသော ပြာသာဒ်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်ရာ၏” ဟု ဝန်တိုသည်ဖြစ်၍ ထို လက်သမား၏ မျက်စိတို့ကို ထုတ်စေ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုလက်သမား၏မျက်စိတို့ကို ထုတ်သောအဖြစ်သည် ရဟန်းသံဃာ၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ‘ငါ့ရှင်တို့...ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုသို့ သဘောရှိသော လက်သမားတို့၏ မျက်စိကို ထုတ်စေသဘတ်၊ ကြမ်းကြုတ် ရုန့်ရင်းစွာ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်စွာ’ ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတော် မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ဤဗောဓိမင်းသားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်းသည် နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရွေး၌လည်း မင်းတစ်ထောင်တို့၏ မျက်စိကို ထုတ်စေ၍ သတ်၍ ထိုမင်းတို့၏ အသားတို့ဖြင့် နတ်ပူဇော်ခြင်းကို ပြုစေဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာဖြစ်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ် အပြင်၌ မင်းသားလုလင် ပုဏ္ဏားသားလုလင်တို့သည် ဘုရားလောင်း၏ အထံ၌သာလျှင် အတတ်ကို သင်ကုန်၏။ ဗာရာဏသီမင်း၏ ဗြဟ္မဒတ် မည် သော မင်းသားသည် ဘုရားလောင်းအထံ၌ ဗေဒင်သုံးပုံကို သင်၏။ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသားသည်ကား ပဏ္ဍိတအားဖြင့် ကြမ်းကြုတ် ရုန့်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်၏။

ပါမောက္ခ၏ ဆုံးမစကား

ဘုရား လောင်း သည် အင်္ဂုဇ္ဇာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ထိုမင်းသား၏ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်သော နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်သော အဖြစ်ကို သိ၍ “အမောင်...သင်သည် ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်း၏။ နိုင်ထက်ကလူ မှုတတ်၏။

ကြမ်းကြုတ်သဖြင့် ရသောစည်းစိမ်သည် အရှည်မတည်၊ အစိုးရခြင်းသည် ပျက်စီးထတ်၏။ ထိုကြမ်းကြုတ်သော သူသည် သမုဒ္ဒရာ၌ လှေပျက်သော ဆူကဲ့သို့ တည်ရာကို မရသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ ကြမ်းကြုတ် ရန်ရှင်းသည် မဖြစ်လင့်” ဟု ထိုခင်းသားကို ဆုံးမလိုရကား။

၁၄။ န ယိဒံ နိစ္စံ ဘဝိတဗ္ဗံ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊
ခေမံ သုဘိက္ခံ သုခတာ စ ကာယေ။
အတ္တစ္စယေ မာ အဟု သမ္မမ္မုဒ္ဓော၊
ဘိန္ဒူလိဝေါ သာဂရဿေဝ မဇ္ဈေ။

၁၅။ ယဒနိ ကရေတိ ပုရိသော၊ တာနိ အတ္တနိ ပဿတိ။
ဓာလျာဏကာရီ ဓာလျာဏံ၊ ပါပကာရီ စ ပါပတံ။
ယဒဒိသံ ဝပတေ ဝီဇံ၊ တဒိသံ ဓာရတေ ဖလံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄။ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသား။ ခေမံ၊ ဘေးတင်းသည်၏ အဖြစ် စည်လည်းကောင်း။ သုဘိက္ခံ၊ ဝပြောခြင်းစည်လည်းကောင်း။ သုခတာ စ၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အဖြစ်သည်လည်းကောင်း။ ကာယေ၊ ကိုယ်၌။ ဣဒံ သဗ္ဗံ၊ ဤအလုံးစုံသည်။ နိစ္စံ၊ မြဲသည်။ န ဘဝိတဗ္ဗံ၊ မဖြစ်ရာ။ အတ္တစ္စယေ၊ အစိုးရခြင်းကင်းသည်ရှိသော်။ သာဂရဿ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဘိန္ဒူလိဝေါ၊ လှေပျက်သောဆူကဲ့သို့။ သမ္မမ္မုဒ္ဓော၊ တွေဝေသည်။ မာ အဟု၊ မဖြစ်လင့်။

၁၅။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ယဒနိ၊ အကြင်အမှုတို့ကို။ ကရေတိ၊ ပြု၏။ တေသံ၊ ထိုအမှုတို့၏။ ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ဝိန္ဒူန္တော၊ ရသည်ရှိသော်။ တဒနိ၊ ထိုအမှုတို့ကို။ အတ္တနိ၊ မိမိကိုယ်၌။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ ဓာလျာဏကာရီ၊ ကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်။ ဓာလျာဏံ၊ တောင်းလည်ကို။ ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်။ ပါပကံ၊ မကောင်းမှုကို။ ပဿတိ၊ မြင်ရ၏။ ယဒဒိသံ၊ အကြင် သို့သဘောရှိသော။ ဝီဇံ၊ မျိုးစေ့ကို။ ဝပတေ၊ စိုက်ပျိုး၏။ တဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဖလံ၊ အသီးကို။ ဓာရတေ၊ ဆောင်၏။

လောဘကြီးသော ပုဒရောဟိတ်

ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည် ဆရာကို ရိုခိုး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ အဘအား အတတ်ကိုပြ၍ အိမ်ရှေ့မင်းသားအဖြစ်၌တည်၍ အဘ သေလွန် လတ်သော် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထိုမင်းအား ပိင်္ဂလမည်သော ပုရောဟိတ်သည် ရှိ၏။ ကြမ်းကြုတ်ရုန့်ရင်းသော နိုင်ထက်ကလူမူတတ်သော ထို ပိင်္ဂလပုရောဟိတ်သည် စည်းစိမ်၌ ထပ်မက်သဖြင့် “ငါသည် ဤဗြဟ္မဒတ် မင်းကို အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ အလုံးစုံသော မင်းတို့ကို ဖမ်း၍ ယူစေ ရမူကား ကောင်း၏။ ဤသို့ ဖမ်းယူသည်ရှိသော် ‘ဤဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ကေရာဇ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း မြတ်သော ပုရောဟိတ် ဖြစ်လတ္တံ့’ ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုပုရောဟိတ်သည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို လိုက်နာစေ၍ ဗြဟ္မ ဒတ်မင်းသည် များစွာသော စစ်သည်တို့ဖြင့် မြို့မှထွက်၍ တစ်ယောက် သောမင်း၏ မြို့ကိုဝန်းရံ၍ ထိုမင်းကို ဖမ်း၏။ ဤနည်းဖြင့် အလုံးစုံ စော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ပြည်ကိုယူ၍ မင်းတစ်ထောင် ခြံရံလျက် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူအံ့ဟု သွား၍ ဘုရားလောင်းသည် မြို့ကိုပြုပြင်၍ သူတစ်ပါး တို့ မျှော်ဆီးနိုင်သည်ကို ပြု၍ထား၏။

မင်းတစ်ထောင်ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဂင်္ဂါမြစ်နားဝယ် ကြီးစွာသော ပုညောင်ပင်၏ အရင်း၌ တင်းထိမ်စာရံ၍ အထက်၌ ဗိသုဒ္ဓိကို ကြက်စေ၍ အိပ်ရာကို ခင်းစေ၍ နေ၏။ ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် ဇမ္ဗူဒိပ်အပြင်၌ မင်းတစ်ထောင် တို့ကိုယူ၍ စစ်ထိုးငြားသော်လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ယူအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပုဒရောဟိတ်ကို “ဆရာ...ငါတို့သည် ဤမျှကုန်သော မင်းတို့နှင့် တက္ကသိုလ်လည်း တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ယူအံ့သောငှာ မတတ်နိုင် ကုန်၊ အဘယ်သို့ ပြုအပ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...မင်း တစ်ထောင်တို့၏ မျက်စိကို ထုတ်၍ သတ်၍ ငမ်းကိုခွဲ၍ ကောင်းမြတ် သော အသားကိုယူ၍ ဤပုညောင်ပင်စောင်နတ်အား ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ အအူတို့ဖြင့် ပုညောင်ပင်ကံရစ်၍ သွေး လက်ငါးချောင်းရာ ပေးခြင်းတို့ ကို ပြုကြကုန်အံ့။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့အား လျင်မြန်စွာလျင် စောင့်ခြင်း သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပုရောဟိတ်သည် လျှောက်၏။ မင်းသည်

“တောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ တင်းထိမ်တွင်း၌ အားကြီးကုန်သော လက်ပမ်း သည်တို့ကိုထား၍ တစ်ယောက် တစ်ယောက်သော မင်းကို ခေါ်စေ၍ နှိမ်စေသဖြင့်လျှင် မိန်းမအောင်ပြုစေ၍ မျက်စိတို့ကိုထုတ်၍ အသားကို ယူ၍ ကိုယ်ကို ဝက်မြစ်၌မျှော၍ ဆိုအပ်ပြီးသော အပြားရှိသော နတ် ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၍ စစ်ထိုးစည်ကို ဘီးစေ၍ စစ်ထိုးအံ့သောငှာ သွား၏။

ဗာရာဏသီမင်း မျက်စိပျက်ပြီ

ထိုအခါ ပြအိုးတွင်းမှ တစ်ယောက်သော ဘီလူးသည် လာလတ်၍ ဗာရာဏသီမင်း၏ လက်ယာမျက်စိကို ထုတ်၍ သွား၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းအား ကြီးစွာသော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ဝေဒနာ သို့ ရောက်လတ်သော် လာလတ်၍ ပညောင်ပင်ရင်းဝယ် ခင်းအပ်သော နေရာ၌ ပက်လက်အိပ်၏။ တစ်ခုသော လင်းတသည် ထက်စွာသော အစွန်း ရှိသော တစ်ခုသော အရိုးကိုယူ၍ ထိုပညောင်ပင်ဖျား၌ နားလျက် အသား ကိုစား၍ အရိုးကို စွန့်ပစ်၏။ အရိုးစွန်းသည် လာလတ်၍ မင်း၏ လက်ဝဲ မျက်စိ၌ သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးဘိသကဲ့သို့ ကျ၍ မျက်စိပေါက်၏။ ထို့ခဏ၌ ဘုရားလောင်း၏ စက္ကွားကို မှုတ်မိ၏။

ဗာရာဏသီမင်း ငိုကြွေးခြင်း

ထိုမင်းသည် “ဤသတ္တဝါတို့သည်ကား မျိုးစေ့အားလျော်စွာ အသီး ဖြစ်သကဲ့သို့ ကံအားလျော်သော အကျိုးကို ခံစားရကုန်၏” ဟု ဆိုသော ငါတို့ဆရာသည် ဤကိုမြင်၍ ဆိုယောင်တကား” ဟု ဆို၍-

- ၁၆။ ဣဒံ တဒါစရိယဝစော၊ ပေါ်ရာဏာစရိယော မဗြဝိ။
မာ သု တံ အကရိ ပါပံ၊ ယံ တံ ပစ္စာ ကတံ တပေ။
- ၁၇။ အယမေဝ သောပိ ဘိယျော ဝေဒနာသခေါ၊
ယမ္ပိ သာတယိ'ခတ္တိယာနံ သဟယံ။
အလင်္ကာတ စန္ဒနသာရာနုလိတ္တေ၊ တမေဝ ဒုက္ခံ ပစ္စာဂတံ မမံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆။ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်၊ တယာ၊ သင်သည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ယံ ပါပံ၊ အကြင် မကောင်းမှုသည်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ တပေ၊ ပူပန်စေ

ရာ၏။ တံ ပါပံ၊ ထိုမင်္ဂလာသံမူကို။ တံ၊ သင်သည်။ မာသု အကုရိ၊ မပြု
လင့်။ ဣဒံ တံ ဝစနံ၊ ဤစကားသည်။ အခစရိယဝစော၊ ဆရာစကား
တည်း။ ဣဒံ တံ ဝစနံ၊ ဤစကားကို။ ပေါရာဏာစရိယော၊ ရွေးအတီ
ထုံးပဝေဏီကို မှတ်မိသော ငါတို့ဆရာသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဗြဝံ၊ ဆိုပြီ။

၁၇။ ယမှိ အကြင် ပညောင်ပင်၌။ ခတ္တိယာနံ၊ မင်းတို့၏။ သဟဿံ၊
တစ်ထောင်ကို။ သာတယံ၊ သတ်ပြီ။ အလက်တေ၊ တန်ဆာဆင်အပ်ကုန်
သော။ ဖန္ဒန သာရာနုလိတ္တေ၊ စန္ဒကူးနှစ်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံကုန်သော မင်း
တို့ကို။ သာတယံ၊ သတ်ပြီ။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ဝေနသာခေါ၊ ပြန်
သောအခက်ရှိသော။ သောပိ၊ ထိုပညောင်ပင်သည်လည်း။ အယမေဝ၊
ဤသစ်ပင်သည်ပင်လျှင်တည်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ယံ ဒုက္ခံ၊ အကြင်ဆင်းရဲ
ကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ တမေဝ ဒုက္ခံ၊ ထိုဆင်းရဲသည်လျှင်။ မမံ၊ ငှါသို့။
ပစ္စံဂတံ၊ တစ်ဖန်ပြန်၍ လခပြန်။

မိဖုရားကိုတမ်းတပုံ

ထိုမင်းသည် ဤသို့ငြိကြေးလျက် မိဖုရားကြီးကိုအောက်မေ့၍-

၁၈။ သာမာစခေါ စန္ဒနုလိတ္တံဂတ္တာ၊
လဋ္ဌိဝ သောဘဉ္ဇနကဿ ဥဂ္ဂတာ။
အဒိဿာ ကာလံ ကရိဿာမိ ဥဗ္ဗရိံ၊
တံ မေ ဣဒော ဒုက္ခတရံ ဘဝိဿတိ-

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၈။ ဥဗ္ဗရိံ၊ ငါ၏မိဖုရားသည်။ သာမာ စ ခေါ၊ ရွှေသောအဆင်း
ရှိသလျှင်ကတည်း။ စန္ဒနုလိတ္တံဂတ္တာ၊ စန္ဒကူးလိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိ၏။
သောဘဉ္ဇနကဿ၊ ဒုန့်သလွန်ပင်၏။ ဥဂ္ဂတာ၊ အထက်သို့တက်သော။ လဋ္ဌိဝ၊
ညင်းညင်းသောလေသည် ခတ်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်သော အခက်ကဲ့သို့။
သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ ဥဗ္ဗရိံ၊ ထိုမိဖုရားကို။
အဒိဿာ၊ မြော်မူ၍။ ကာလံ ကရိဿာမိ၊ သေအံ့။ တံ၊ ထိုမိဖုရားကို မပြင်
ရခြင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဣဒော၊ ဤသေခြင်းထက်။ ဒုက္ခတရံ၊
အလွန်ဆင်းရဲသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုမင်းသည် ဤသို့မြည်တမ်းစဉ်လျှင် စေ၍ ငရဲ၌ဖြစ်၏။ အစိုးရခြင်း မက်မောသေပုရောဟိတ်သည် ထိုမင်းကို ကွယ်ကာအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ မိမိအစိုးရသောအဖြစ်သည် မိမိကိုကွယ်ကာအံ့သောငှာ မတတ်နိုင် ထိုမင်းသည် သေလတ်သော်လျှင် ဗိုလ်ပါအပေါင်းသည် ကဲ့ပြို၍ ပြေးကြ၏။

ဘေတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုအခါဗာရာဏသီမင်းဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ပိဂ်လပုရောဟိတ်ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(ကြမ်းကြုတ်မှုများ၊ ပြုသူအား၊ စီးပွားပျက်ကြောင်းသာ။)

သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝေဒနာခဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-ဥဂရဇာတ်

သေသူကို တ၍မငိုကြသူငါးဦး

ဟောတော်မူရာငှာနု။ နတ်နှင့် တကွသာ သောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဥဂရဂေါဝိ တစံ ဇိဏ္ဏ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဥဂရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သားသေသော သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်ကား မယားသေသောသူ၏ ဝတ္ထု၊ အဘသေသောသူ၏ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။

ဤဥဂရဇာတ်၌လည်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအတူသေလျှင် ထိုသားသေသော သူကြွယ်၏အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ လာ၍ရှိခိုးလျက်နေသော ထိုသူကြွယ်ကို “ဒါယကာ... သင်သည် စိုးရိမ်သလော” ဟုမေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... အမိန့်တော်အတိုင်း မှန်ပေ

၏။ သားသေးသော ကာလမှစ၍ အကျွန်ုပ်စိုးရိမ်၏” ဟု လျှောက်သည် ရှိသော် “ဒါယကာ... ကွဲပြားတတ်သော သားဘုရားရှိသော ဝတ္ထုမည်သည် ကား ကွဲပြားသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသော ဝတ္ထုမည်သည်ကား ပျက်စီးတတ်သည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ပျက်စီးခြင်း သည်လည်း တစ်အိမ်တည်း၌သာလျှင် ဖြစ်သည်မဟုတ် စင်စစ်သဖြင့်ကား အတိုင်းအရှည်မရှိကုန်သော စကြာဝဠာတို့ဝယ် ဘုံသုံးပါးတို့၌ မသေတတ် သော သဘောရှိသောသူ မည်သည်မရှိ။ ထိုသဘောဖြင့်လျှင် တည်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော တစ်ခုသောသင်္ခါရသည်လည်းမရှိ။ ခပ်သိမ်းသောသတ္တဝါ တို့သည် သေခြင်းသဘောရှိကုန်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း သား သေသည်ရှိသော် သေဘတ်သောသဘောရှိသောဝတ္ထုသည် သေမြဲသာလျှင် ဖြစ်၏။ ပျက်စီးတတ်သော သဘောရှိသောဝတ္ထုသည် ပျက်စီးမြဲသာလျှင် ဖြစ်၏ဟု မစိုးရိမ်ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူကြွယ်သည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် ဇင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၏ တံခါးရွာဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍ လယ်လုပ်သောအမှု ဖြင့် အသက်မွေး၏။

အိမ်သား ၆-ယောက်

ဘုရားလောင်းအား သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် ဤနှစ် ယောက်သော သူငယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ် ရောက်သော သားအား တူသောအမျိုးမှ သူငယ်မကို ဆောင်၍ ပေး၏။ ဤသို့ ဘုရားလောင်းတစ်ယောက်၊ မယားတစ်ယောက်၊ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်၊ ချွေးမတစ်ယောက်၊ ကျွန်မတစ်ယောက် အားဖြင့် ထို သူတို့သည် ခြောက်ယောက်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုခြောက်ယောက်သော သူတို့သည် အညီအညွတ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချစ်စွာသောနေခြင်းဖြင့် နေကုန်၏။

သူတော်ကောင်းကျင့်ဝတ်

ဘုရားလောင်းသည် ငါးယောက်ကုန်သောသူတို့အား “သင်တို့သည် အကြင် အကြင်ရအပ်သောအမှုတ်ဖြင့်လျှင် အလှူလိုပေးကုန်လော့၊ သိလကို

စောင့်ရှောက်ကုန်လော့၊ ဥပုသ်သုံးသော အမှုကိုပြုကြကုန်လော့၊ သေခြင်း၌
အောက်မေ့ခြင်းကို ပြုကြကုန်လော့၊ သင်တို့၏ သေရအံ့သော အဖြစ်ကို
မှတ်ကြကုန်လော့၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား သေရခြင်းသည် မြဲ၏၊
အသက်ရှင်ခြင်းသည် မမြဲ၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့သည် အနိစ္စဖြစ်ကုန်၏၊
ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်း သဒဘာရှိကုန်၏၊ ညဉ့်၌လည်းကောင်း၊ နေ့၌ လည်း
စောင်း မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့” ဟု အဆုံးအမကိုပေး၏၊ ထိုငါး
ယောက်သော သူတို့သည် စောင်းပြီဟု အဆုံးအမကို ဝန်ခံ၍ မမေ့မလျော့
ဖြစ်ကြကုန်လျက် မရုဏသုတိကို ပွားစေကုန်၏။

သားကလေးသေဆုံးပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် သားနှင့်တကွ လယ်သို့
သွား၍ထွန်၏။ ဘုရားလောင်း၏သားသည် အမှိုက်ကိုစုံ၍ မီးတိုက်၏။ ထို
အမှိုက်စု၏အနီး တစ်ခုသောတောင်ပို၌ လျင်သော အဆိပ်ရှိသောမြေသည်
နေ၏။ မီးခိုးသည် ထိုးမြေ၏မျက်စိကိုခတ်၍ ထိုးမြေသည် “ဤသူကိုမှီ၍
ငါ့အား ဘေးဖြစ်၏” ဟု အမျက်ထွက်ရကား တောင်ပိုမှထွက်၍ အစွယ်
လေးချောင်းတို့ကို လွတ်၍ ထိုယောက်ျားကို ကိုက်၏။ ထိုယောက်ျားသည်
ပြန်၍လည်း၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပြန်၍လည်းသော သားကိုမြင်၍
နှားတို့ကိုထား၍ လာသည်ရှိသော် သား၏ သေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ ချီ၍
တစ်ခုသောသင်္ဃပင်ရင်း၌ အိပ်စေ၍ မျက်ရည်မယို မငို။ “ပျက်စီးတတ်
သော လဘောရှိသော ဝတ္ထုသည်ကား ပျက်စီး၏၊ သေတတ်သော
လဘောရှိသော ဝတ္ထုသည်ကား သေ၏၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့သည်
အနိစ္စ ဖြစ်ကုန်၏၊ သေခြင်းလျှင် အပြီးရှိကုန်၏” ဟု အနိစ္စအဖြစ်ကို
သာလျှင် မှတ်၍ လယ်ထွန်၏။

တစ်အိမ်သားလုံး မငိုကြ

ထိုဘုရားလောင်းသည် လယ်၏အနီးဖြင့် သွားသော တစ်ယောက်သော
အိမ်နီးချင်း ယောက်ျားကိုမြင်၍ “အမောင်...သင်သည် အိမ်သို့ သွားအံ့
လော့” ဟု မေး၍ “သွားအံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုသို့တပြီးကား...
ငါတို့အိမ်သို့လည်း သွား၍ ပုဒဏ္ဍိမကို ယနေ့ ရှေး၌ကဲ့သို့ နှစ်ယောက်စာ
ထမင်းကို မဆောင်ခဲ့မူ၍ တစ်ယောက်စာထမင်းကိုသားလျှင် ဆောင်ခဲ့

F-၃ ၅၅၀(တတဲ)

ကုန်လော့၊ ရှေးကဲ့သို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသားလျှင် အာဟာရကို ယူ၍ မလာမူ၍ ယနေ့ လေးယောက်သောသူတို့သည်လည်း စင်ကြယ်သော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ကုန်၍ နံ့သာလက်စွဲကုန်၍ လာကုန်လော့” ဟု ပြောဆို ပါလေ ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုအိမ်နီးချင်းယောက်ျားလည်း “ကောင်းပြီ” ဟု သွား၍ ပုဏ္ဏားမအား ဘုရားလောင်းမှာတိုင်းသားလျှင် သွား၍ ပြောဆို ၏။ “အမောင်...အဘယ်သူသည် သင့်အား ဤသတင်းစကားကို မှာလိုက် သနည်း” ဟု ပုဏ္ဏားမသည် မေး၏။ “ရှင်မ...ပုဏ္ဏားသည် မှာလိုက်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားမသည် “ငါ့သားသေပြီ” ဟု သိ၏။ ပုဏ္ဏားမအား တုန်လှုပ်ခြင်းမျှသည်လည်း မဖြစ်။ ဤသို့ ကောင်းစွာ ပွားစေအပ်သော စိတ်ရှိသော စင်ကြယ်သော အဝတ်ကို ဝတ်သော နံ့သာလက်စွဲသော ပုဏ္ဏားမသည် ကျွန်မကို အာဟာရကို ယူခဲ့စေ၍ ကြွင်းသောသူနှင့်တကွ လယ်သို့သွား၏။ တစ်ယောက်သောသူ အားလည်း မျက်နှာညှိခြင်းခပ်ဆည် ဖြစ်။ ဘုရားလောင်းသည် သားကို အိပ်စေသော အရိပ်၌လျှင် ထိုင်၍ စား၏။ မားပြီးသော် ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည်လည်း ထင်းတို့ကို ယူ ဆောင်ကုန်၍ သေသောသူကို ထင်းပုံသို့တင်၍ နံ့သာ ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ မီးသဂြိုဟ်ကုန်၏။ တစ်ယောက်သော လူအားလည်း တစ်စက် သော မျက်နှာပေါက်မျှလည်း မကု။ ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် တောင်းစွာ ပွားစေအပ်သော မရဏသတိသာ ရှိကုန်၏။

အဘ မငိုခြင်းအကြောင်း

ထိုသူတို့၏ သီလတန်ခိုးအားဖြင့် သိကြားမင်း၏နေရာသည် ပူသော အခြင်းအရာကိုပြု၏။ သိကြားမင်းသည် “ငါ့ကို အဘယ်သူသည်လျှင် နေ ရာမှ ရွှေ့စေလိုသနည်း” ဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် “ထိုသူတို့၏ ကျေးဇူး တန်ခိုးအားဖြင့် ပူသောအခြင်းအရာကိုပြု၏” ဟု သိ၍ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “ငါသည် ထိုသူတို့၏အထံသို့သွား၍ ခြင်္သေ့သံနှင့်တူသော အသံကိုဆိုစေ၍ ခြင်္သေ့သံနှင့်တူသောအသံကို ဆိုသည်၏။ အဆုံး၌ ထိုသူ တို့၏ အိမ်ဝယ် ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြည့်သည်ကိုပြု၍ လေးခြင်းငှာသင့်၏” ဟု လျှင်မြန်သဖြင့် ထိုသူတို့၏ အထံသို့ သွား၍ သုသာန်အနား၌ရပ်၍ “အမောင်တို့...သင်တို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကုန်သနည်း” ဟု ဆို၏။ “တစ်ယောက်သေလူကို သဂြိုဟ်ကုန်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “သင်တို့

သံည လူကိုမသင်္ဂြိုဟ်ကုန်၊ တစ်ခုသော သမင်ကိုသတ်၍ မီးဖိုတ်ကုန်ယောင် တကား” ဟု ဆို၏။

“အရှင်...သမင်ဖိုတ်သော အမှုမဟုတ်၊ လူကိုလျှင် ငါတို့ သင်္ဂြိုဟ်ကုန် ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုသို့တပြားကား သင်တို့၏ရန်သူဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် “အရှင်...ရင်၌ဖြစ်သော သားတည်း၊ ရန်သူမဟုတ်” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား၊ သင်တို့သည် မချစ်သောသမား ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိကြားမင်းသည် ဆိုလေ၏။ “အရှင်...အလွန်လျှင် ချစ် သော သားတည်း” ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆို၏။ “ထိုသို့ အလွန်ချစ် သောသားဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် မငိုသနည်း” ဟု သိကြားမင်းဆိုသည် ရှိသော် မငိုခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆိုလိုသော ဘုရားလောင်းသည်-

၁၉။ ဥရဂေါ၊ တစ် ဇိဏ္ဍံ၊ ဟိတော ဂစ္ဆတိ သန္တန္တံ။

ဧဝံ သရီရေ နိဗ္ဗောဓဂ၊ ပေတေ ကာလကံတေ သတိ။

၂၀။ ဥယျမာနော န ဇေနာတိ၊ ဉာတိနံ ပရိဒေဝိတံ။

တသ္မာ ဧဝံ န သောစာမိ၊ ဂတော သေတဿ ယာ ဂတိ။
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉-၂၀။ သာမိ၊ အရှင်။ ဥရဂေါ၊ မြေသည်။ တစ်ဇိဏ္ဍံ၊ အချေ ဟောင်းကို။ ဟိတော၊ စွန့်၍။ ဂစ္ဆတိ၊ လိုက်၍။ သွားသကဲ့သို့။ တသ္မာ၊ ထို အတူ မမပုတ္တော၊ ငါ့သားသည်။ သန္တန္တံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဟိတော၊ စွန့်၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သရီရေ၊ ကိုယ်သည်။ နိဗ္ဗောဓဂ၊ ခံစားခြင်း မရှိ သည်။ ပေတေ၊ တမလွန်ဘဝသို့လားသည်။ ကာလကံတေ၊ သေလွန်သည်။ သတိ၊ ရှိသော်။ ဥယျမာနော၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်အပ်သော သားသည်။ ဉာတိနံ၊ အဆွေအမျိုးတို့၏။ ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးခြင်းကို။ န ဇေနာတိ၊ မသိ။ တဿ၊ ထိုသား၏။ ယာ ဂတိ၊ အကြင်ကတိသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထို ကတိသို့။ သေ၊ ထို သားသည်။ ဂတော၊ သွား၏။ တသ္မာ၊ ထိုးကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဧဝံ၊ ထို သားကို။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။

အမိမငိုခြင်းအကြောင်း

သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ ပုဏ္ဏားမကို “မိခင်...ကေသောသူသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့ တော်သနည်း” ဟုမေး၏။

“အရှင် - ဆယ်လပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်လွယ်၍ နို့တိုက်၍ လက်ခြေတို့ကို ကောင်းစွာပြုပြင်၍ ကြီးစေးသာ သားတည်း” ဟု ပုဏ္ဏားမ ဆို၏။
 “မိခင်... အဘသည်ကား ယောက်ျားဖြစ်သောကြောင့် မငိုသည်ဖြစ်စေ၊ အမိနုလုံးသည်ကား နူးညံ့၏။ သင်သည် အဘယ်ကြောင့်မငိုသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် မငိုခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆိုလိုသော ပုဏ္ဏားမသည်-

၂၁။ အနုတ္တံတော တတော အာဂါ၊ နာနုညာတော ဣတော ဂတော။
 ယထာ ဂတော တထာ ဂတော၊ ဧတ္ထ ကာ ပရိဒေဝနာ။
 ၂၂။ ဥယျမာနော န ဇာနာတိ၊ ဉာတိနံ ပရိဒေဝိတံ။

တသွာ တေံ န သောစာမိ၊ ဂတော သော တဿ ယာ ဂတိ။
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၁။ သာမိ၊ အရှင်။ မမ၊ ငါ၏။ ပုဏ္ဏံ၊ ပုဏ္ဏား။ သားသည်။ အနုတ္တံတော၊ မခေါ်ဘဲ။ တတော၊ ထိုဘဝတစ်ပါးမှ။ အမှူးကံ၊ ငါတို့၏။ ဂေဟံ၊ အိမ်သို့။ အာဂါ၊ လာ၏။ နာနုညာတော၊ ခွင့်မလွတ်ဘဲ။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ ဂတော၊ ဘဝတစ်ပါးသို့ သွား၏။ အဂတော ယထာ၊ အလိုအလျောက် လာသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ ဂတော၊ အလိုအလျောက် သွား၏။ ဧတ္ထ၊ ထိုအလိုအလျောက် ဘဝတစ်ပါးလားရာ၌။ ပရိဒေဝနာ၊ ငိုကြွေးခြင်းသည်ကား။ ကာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

၂၂။ ဥယျမာနော၊ မီးဖုတ်အပ်သော သားသည်။ ဉာတိနံ၊ ဆွဲမျိုးတို့၏။ ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးခြင်းကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ တသွာ၊ ထိုကြောင့်။ တေံ၊ ထိုသားကို။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ဧဿ၊ ကိုသခင်း၏။ ယာဂတိ၊ အကြင်ကတိသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုသားသည်။ တံ၊ ထိုကတိသို့။ ဂတော၊ လား၏။

နှမ မငိုခြင်းအကြောင်း

သိကြားမင်းသည် ပုဏ္ဏားမ၏စကားကို ကြား၍ သေသောသူ၏နှမကို “မိခင်... သေသောသူသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့တော်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင် ... သေသောသူသည် အကျွန်ုပ်မောင်တည်း” ဟု ဆို၏။ “မိခင်...”

နှမတို့သည်ကား မောင်တို့၌ ချစ်တတ်ကုန်၏။ သင်သည် အကယ်ကြောင့် မငိုသနည်း” ဟု သိကြားမင်းသည် မေး၏။ သေသောသူ၏နှမ မငိုခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆိုလိုရကား။

၂၃။ သစေ ရောဒေ ကိသာ အသံ၊ တဿာမေ ကိံ ဖလံ သိယာ၊ ဉာတိမိတ္တ သုဟဇ္ဇာနံ၊ ဘိယျော နော အရတိ သိယာ။

၂၄။ ဥယျမာနော န ဇာနာတိ၊ ဉာတိနံ ပရိဒေဝိတံ။

တသ္မာ တေ န သောစာမိ၊ ဂတော သော တဿ ယာ ဂတိ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃။ သာမိ၊ အရှင်။ သစေ ရောဒေ၊ အကယ်၍ငိုငြားအံ့။ ကိသာ၊ ကြုံလိုသည်။ အသံ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တဿာမေ၊ ထိုကျွန်ုပ်အား။ ကိံ ဖလံ၊ အဘယ်အကျိုးသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာသနည်း။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ ဉာတိမိတ္တ သုဟဇ္ဇာနံ၊ အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်း၊ ချစ်ကျမ်းဝင်ကုန်သော သူတို့အား။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ အရတိ၊ မမေ့မလျော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၂၄။ ဥယျမာနော၊ မီးပုတီးအပ်သော မောင်သည်။ ဉာတိနံ၊ အဆွေ အမျိုးတို့၏။ ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးခြင်းကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တေ၊ ထိုသေသော မောင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ တဿ၊ ထိုမောင်၏။ ယာ ဂတိ၊ အကြင်ကတိသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုမောင်သည်။ တံ၊ ထိုကတိသို့။ ဂတော၊ လား၏။

မယားမငိုခြင်းအကြောင်း

သိကြားမင်းသည် နှမစကားကိုကြား၍ မယားကို “မိခင်...ထိုသေ သောသူသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့ တော်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်... အကျွန်ုပ်လင်တည်း” ဟု ဆို၏။ “မိခင်...မိန်းတို့သည်ကား လင်သေ လတ်သော် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန် မုဆိုးမဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည်အဘယ်ကြောင့် မငိုသနည်း” ဟု သိကြားမင်းသည် မေး၏။ ထို မယားသည်လည်း သိကြားမင်းအား မငိုခြင်း၏အကြောင်းကို ဆိုလိုရကား။

၂၅။ ယထာပိ ဒါရကောစန္ဒံ၊ ဂစ္ဆန္တံ အနုရောဒတိ။
ဧဝံ သမ္ပဒမေဝေတံ၊ ယော ပေတ မနုဒသာစတိ။

၂၆။ ဥယျမာနော န ဇာနာတိ၊ ဉာတိနံ ပရိဒေဝိတံ။
တသ္မာ စေံ န သောစာမိ၊ ဂတော သော တဿ ယာဂတိ။
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅။ သာမိ၊ အရှင်။ ယော၊ အကြင်လူသည်။ ပေတံ၊ သေသောသူကို။
အနုသောစတိ၊ စိုးရိမ်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ ဧဝံ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်းသည်။ ဒါ
ရကာ၊ လူငယ်သည်။ ဂစ္ဆန္တံ၊ သွားသော။ စန္ဒံ၊ လပြည့်ဝန်းကို။ ဒိသ္မာ၊
မြင်၍။ အနုရောဒတိ ယထာပိ၊ လကိုပေးလော့၊ ပေးလော့ဟု ငိုသကဲ့
သို့လည်း။ ဧဝံ သမ္ပဒမေဝ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ ဟေတုတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၆။ ဥယျမာနော၊ မီးဖုတ်အပ်သော လင်သည်။ ဉာတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏
ပရိဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေခြင်းကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။
ဧဝံ၊ ထိုအင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ တဿ၊ ထို
လင်၏။ ယာဂတိ၊ အကြင်အတိသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ ဘံ၊ ထိုကတိသို့။ သော၊
ထိုလင်သည်။ ဂဒတာ၊ လား၏။

ကျွန်မ မငိုခြင်းအကြောင်း

သိကြားမင်းသည် မယား၏စကားကိုကြား၍ ကျွန်မကို “မိခင်....
ထိုးသသောသူသည် သင်နှင့် အဘယ်သို့ တော်သနည်း” ဟု မေး၏။
“သခင်... ထိုသေသောသူသည် အကျွန်ုပ်၏ အရှင်တည်း” ဟု ဆို၏။
“ဤသေသောသူသည် သင့်ကို နှိပ်စက်ရိုက်ပုတ်၍ ညဉ့်ဆဲအပ်သည် ဖြစ်
လတ္တံ့၊ ထိုးသားသောသူမှ ငါသည် ထောင်းစွာလွတ်ပြီဟု သင်မငိုသည်
မဟုတ်လော” ဟု သိကြားမင်းသည် ဆို၏။ “သခင်... ဤသို့ မဆိုလင့်၊
သခင်စကားသည် သေသောသူအား မလျှောက်ပတ်၊ အကျွန်ုပ် အရှင်
သားသည် ခန္တီ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရင်၌ကြီးသော သားကဲ့သို့
ဖြစ်၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် သင်မငိုသနည်း” ဟု
သိကြားမင်းသည် မေး၏။ ထိုကျွန်မသည်လည်း မငိုခြင်း၏ အကြောင်းကို
ဆိုလိုရတာ။

၂၇။ ယထာ စ ဥဒကကုမ္ဘော၊ ဘိန္နော အပ္ပဋ္ဌိစန္ဒိယော။
ဧဝံသမ္ပဒမေဝေတံ၊ ယော ပေတ မနုသောစတိ။

၂၈။ ဥယျမာနော န ဇာနာတိ၊ ဉာတိနံ ပရိဒ္ဒေဝိတံ။
တသ္မာ ဧတံ န သောစာမိ၊ ဂဒတာ သော တဿ ယာ ဂတိ။
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ သာမိ၊ အရှင်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပေတံ၊ သေသောသူကို။
အနုသောစတိ၊ စိုးရိမ်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။ ဧတံ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်းသည်။
ဘိန္နော၊ ကဲ့သော။ ဥဒကကုမ္ဘော၊ ရေအိုးသည်။ အပ္ပဋ္ဌိစန္ဒိယော ယထာစ၊
တစ်ဖန်မစပ်ပြန်သကဲ့သို့လည်း။ ဧဝံ သမ္ပဒမေဝ၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည်သာ
လျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၂၈။ ဥယျမာနော၊ မီးဖုတ်အပ်သော အရှင့်သားသည်။ ဉာတိနံ၊
ဆွေမျိုးတို့၏။ ပရိဒ္ဒေဝိတံ၊ ငိုကြွေးခြင်းကို။ န ဇာနာတိ၊ မသိ။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ ဧတံ၊ ထိုသေသော အရှင့်သားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န
သေစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ တဿ၊ ထိုအရှင့်သား၏။ ယာ ဂတိ၊ အကြင်
ဂတိသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုဂတိသို့။ သော၊ ထိုအရှင့်သားသည်။
ဂဒတာ၊ လား၏။

သိကြားမင်း မစခြင်း

သိကြားမင်းသည် ထို အလုံးစုံသော သူတို့၏ တရားစကားကိုကြား၍
ကြည်ညိုခြင်း ရှိသောကြောင့် “သင်တို့သည် မမေ့မလျော့ မရုဏသတိကို
ပွားစေကုန်လော့၊ သင်တို့သည် ယနေ့မှစ၍ မိမိလှက်ဖြင့် အမှုကို မပြုကုန်
လင့်၊ သိကြား နတ်မင်းဖြစ်သော ငါသည် သင်တို့အိမ်၌ ရတနာ ခုနစ်
ပါးတို့ကို အတိုင်းအရှည် ရရှိသည်တို့ကို ပြုအံ့၊ သင်တို့သည် အလှူကို
ပေးကုန်လော့၊ သီလကို စောင့်ကုန်လော့၊ ဥပုသ်သုံးသော အမှုကို ပြုကုန်
လော့၊ မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကုန်လော့” ဟု ထိုသူတို့အား အဆုံးအမကို
ပေး၍ အိမ်၌ အတိုင်းအရှည်မရှိသော ဥစ္စာဖြင့် ပြည့်သည်ကို ပြု၍သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ

တို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လှကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။
 အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း။ ဟူမူကား-ယခုအခါ ခုဇ္ဇ၊တ္တရာ
 သည် ထိုအခါ ကျွန်မဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ သမီး
 ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ သားဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
 ခေမာသည် ထိုအခါ အမိပုဏ္ဏေးမ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
 သာလျှင် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သေခြင်းတရား၊ မပြတ်ပွား၊ စိတ်ထွေးခိုင်တည်မည်။)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဥရဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ယဋ္ဌဇာတ်

မေတ္တာစျားန်ကြောင့် ရန်သူပုပန်ရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
 မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အညေ သောစန္ဒိ ရောဇန္ဒိ-အစ
 နှိုသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤယဋ္ဌဇာတ်ကို ဇေတဝန်
 ကျောင်းထော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ထောသလမင်း၏ တစ်ယောက်
 သော အမတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုအား အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော ဝတ္ထုနှင့်သာ
 တူသလျှင်ကတည်း။

အရှုံးထဲကအမြတ်

ဤယဋ္ဌဇာတ်၌ကား ကောသလမင်းသည် မိမိအား ကျေးဇူးပြုသော
 အမတ်အား များစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၍ ရန်တိုက်တတ်ကုန်သော သူ
 တို့၏ စကားကိုယူ၍ နှောင်ဖွဲ့စေ၍ နှောင်အိမ်၌ သွင်းစေ၏။ ထိုအမတ်သည်
 နှောင်အိမ်၌ နေလျက်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထောသလ
 မင်းသည် ထိုအမတ်၏ကျေးဇူးကို မှတ်မိ၍ လွှတ်စေ၏။ ထိုအမတ်သည်
 နံ့သာပန်းကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သွား၍ ဘုရားကိုရှိခိုး၍
 နေ၏။ ထိုအခါ ထိုအမတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒါယကာ...သင့်အား
 အကျိုးမဲ့ဖြစ်စလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်
 ဘုရား—အကျိုးမဲ့ဖြစ်၏။ အကျိုးမဲ့ဖြစ်ကား အကျွန်ုပ်အား အကျိုးသည်
 ရောက်၏။ သောတာပတ္တိ မဂ်ကို အကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်စေ၏” ဟု နှားတော်

လျှောက်သည်ရှိသော် “ဒါယကာ... သင်သည်သာလျှင် အကျိုးမဲ့ဖြင့် အကျိုးကို ဆောင်သည် မဟုတ်သေး။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း အကျိုးမဲ့ဖြင့် အကျိုးကို ဆောင်ဖူးကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအမတ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ဖြစ်၏။ “ဆုသတို့သား” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဆုမင်းသားသည် နောက်အခါ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သင်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ ထိုဆုမင်း၏ နန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်သော အမတ်သည် ပြစ်မှား၏။ ဆုမင်းသည် ထိုအပြစ်ကို မျက်မှောက်အားဖြင့်သိ၍ ထိုအမတ်ကို တိုင်းပြည်မှနှင်ထုတ်စေ၏။

အာသာတထားခြင်း

ထိုအခါ ယာဝတ္ထုပြည်၌ ခင်မည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုတိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်သောအမတ်သည် ခင်မင်း၏အထံသို့သွား၍ စကား၏။ အောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့် ထိုအခတ်သည် ခင်မင်းကို မိမိစကားကို ယူစေ၍ ဗရာဏသီပြည်ကို ယူစေ၏။ ထိုခင်မင်းသည်လည်း ပြည်ကို ယူ၍ ဘုရားလောင်းကို သံခြေကျဉ်းတို့ဖြင့် နှောင့်ဖွဲ့စေ၍ နှောင်အိမ်သို့ သွင်းစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့သဖြင့် နေ၏။ ခင်မင်း၏ ကိုယ်၌ပူခြင်းသည် ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်မစိုးရိမ်သနည်း

ခင်မင်းသည် သွား၍ ဘုရားလောင်း၏ ရွှေကြေးမုံနှင့်တူသော ပွင့်သော ပဒုမာကဲ့သို့ အသရေရှိသော မျက်နှာကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရကား။

၂၉။ အညေ သောစန္ဒိ ရောဒန္တိ၊ အညော အဿုမုခေါ ဇနော၊
ပသန္တ မုခ ဝဏ္ဏောသိ၊ ကသ္မာ ဘဒ္ဒ န သောစသိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

F-၄-၅၅၀(တတဲ)

၂၉။ သဋ္ဌ၊ သဋ္ဌမင်း။ အညော၊ တစ်ပါးသော သူတို့သည်။ သောစန္ဒီ၊ စိုးရိမ်ကုန်၏။ ရောဒန္တီ၊ ငိုကုန်၏။ အညော၊ တစ်ပါးသော။ ဇေနာ၊ လူသည်။ အဿုမုခေါ၊ မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာရှိ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ပသန္န မုခ-ဝဏ္ဏော၊ ကြည်သောမျက်နှာအဆင်းရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ န သေစေသိ၊ မစိုးရိမ်သနည်း။

စိုးရိမ်နေက ကျိုးမရ

ထိုအခါ ဇာတ်မင်းအား ဘုရားလောင်းသည် မစိုးရိမ်သော အကြောင်းကို ဆိုလိုရကား-

၃၀။ နာဗ္ဗတိတဟရော သောကော၊ နာနာဂတ သုခါဝဟော။
တသ္မာ ဇာတ် န သောစာမိ၊ နတ္ထိ သောက္ခော ဒုတိယာ။

၃၁။ သောစံ ပဏ္ဍုကိသော ဟောတိ၊ ဘတ္တဉ္ဇယ န ရုစ္စတိ။
အမိတ္တာ သုမနာ ဟောန္တိ၊ သလ္လဝိဒ္ဓယ ရုပ္ပတော။

၃၂။ ဂါမေ ဝါ ယဒိ ဝါရညေ၊ နိဇ္ဇောဝါ ယဒိ ဝါ ထလေ။
န မိတံ အာဂမိယတိ၊ စံ ဒိဋ္ဌပဒေါ အဟံ။

၃၃။ ယဿတ္ထိ နာလဓေကော စ၊ သဗ္ဗဏာမ ရသဗဟရော။
သဗ္ဗာပိ ပထဝီ တဿိ၊ န သုခံ အာဝဟိယတိ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၀။ ဇာတ်၊ ဇာတ်မင်း။ သောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ နာဗ္ဗတိတဟရော၊ လွန်လေပြီးသော ချမ်းသာကိုမဆောင်။ နာ နာဂတ သုခါဝဟော၊ လာလတ္တံ့သော ချမ်းသာကိုမဆောင်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ ဒုတိယာ၊ စျာန်ဟူသော အဖော်ကြောင့်။ သောကော စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

၃၁။ သောစံ၊ စိုးရိမ်သောသူသည်။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ကိသော ကြုံလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အဿ၊ ထိုစိုးရိမ်သောသူသည်။ ဘတ္တဉ္ဇ၊ အစာကိုလည်း။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ သလ္လဝိဒ္ဓယ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ပြောင့်သည် စူးဝင်၍။ ရုပ္ပတော၊ ပောက်

ပြန်သောသူအား။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့သည်။ သုမနာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်
သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၉၂။ ဂါမေ ဝါ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေ ဝါ၊
တော၌လည်းကောင်း။ နိန္ဒေ ဝါ၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်၌ လည်းကောင်း။
ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ထလေ ဝါ၊ ကုန်းကြည်း၌လည်းကောင်း။ တံ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်း
အရင်းရှိသော ပျက်စီးခြင်းသည်။ မံ၊ ငါ့သို့။ န အာဂမိယတိ၊ လော
လတ္တံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဒိဋ္ဌပဒေဒါ၊ မြင်အပ်သောစုံစန့်ရှိ၏။

၉၃။ ယဿ၊ အကြွင်မင်းအား။ အတ္တာ၊ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ကုန်
သော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဝေံ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းတို့
တွင်။ ဧဇာ၊ စ၊ တစ်ယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းသည်လည်း။ သဗ္ဗကာ
ဓရသာဟရော၊ ဈာန်ချမ်းသာဟု ဆိုအပ်သော အလုံးစုံလိုအပ်သော အရ
သာကို ဆောင်ခြင်းငှာ။ အလံ၊ စွမ်းနိုင်သည်။ န၊ ဓဟုတ်။ သဗ္ဗာပိ ပထဝီ၊
အလုံးစုံသော မြေသည်လည်း။ တဿ၊ ထိုမင်းအား။ သုခံ၊ ဈာန်ချမ်းသာ
ကို။ န အာဂမိယတိ၊ မဆောင်လတ္တံ့။

ဧကံမင်းသည် ဤလေးဂါထာတို့ကို နာရ၍ ဘုရားလောင်းကို ကနီ
တော့၍ မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်း၍ သွား၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း
အမတ်တို့အား မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်းခဲ့၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ ခုသေ
ရဟန်းပြု၍ မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယဒုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဧကံမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယဒု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သဒ္ဓမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူ၏။

(စိုးရိမ်ပူဆွေး၊ ဒုက္ခပေး၊ ငိုကြွေးမနေရာ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သဒ္ဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-ကောရဏီယဇာတ်

အလိုမရှိသူကိုပေးခြင်းဖြင့် ပစ္စည်းတန်ဖိုးလျော့ခြင်း

ဟောတော်မူရာငှာ။ နတ်နှင့်တကွသော လေးကကို ဆုံးမတော်မူတတ်
သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဧကော အရညေ” အစရှိသော

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကောရဏ္ဍိယတော်ကို ဇေတဝနီ
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဗစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် လာတိုင်း လာတိုင်း
ကုန်သော မုဆိုး တံငါ အစရှိကုန်သော ဒုဿိလတို့အား မြင်တိုင်း
မြင်တိုင်လျှင် “သီလကိုယူကုန်လော့၊ သီလကို ယူကုန်လော့” ဟု ဆို၍
သီလကိုပေး၏။ ထိုသူတို့သည် မထေရ်အား ခန့်ညားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
စကားကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မဝံ့၍ သီလကိုယူကုန်၏။ ယူပြီး၍ သီလကို
မစောင့်ရှောက်ကုန်၊ မိမိတို့၏ အမှုတို့ကိုသာလျှင် ပြုကုန်၏။ မထေရ်သည်
အတူနေတပည့်တို့ကိုခေါ်၍ “ငါ့ရှင်တို့... ဤမည်သောလူတို့သည် ငါ့ထံ၌
သီလကို ယူကုန်၏။ ယူပြီး၍ သီလကို မစောင့်ရှောက်ကုန်” ဟု ဆို၏။
“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားတို့သည် ထိုလူတို့အား အလိုမရှိဘဲလျက် သီလ
ကို ပေးကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့၏စကားကို ဖျက်ဆီးအံ့သော
ငှာ မဝံ့၍ သီလကိုယူကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည် ယနေ့မှစ၍ ဤသို့
သဘောရှိသော သူတို့အား သီလကို မပေးပါကုန်လင့်” ဟု တပည့်တို့က
လျှောက်ကုန်၏။ မထေရ်သည် မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့...
အရှင်သာရိပုတြာသည် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော လူတို့အားလျှင် သီလကို
ပေး၏” ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်
မူလတ်၍ “ရဟန်းကို... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်
သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေး
ပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... သာရိပုတြာ
သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသောအရပ်၌ မတောင်း
ကုန်သော သူတို့အား သီလကို ပေးသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း
မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အရပ်တို့၌ မတောင်းကုန်သော သူတို့အား
သီလကို ပေးဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗ. ရာဇာသိပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားအမျိုး၌ဖြစ်၍

အမည်အားဖြင့် "ကောရဏိယ" မည်၏။ ထိုကောရဏိယသည် အရွယ်သို့
ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ တပည့်ကြီး
ဖြစ်၏။

လူတိုင်းကို သီလပေးခြင်း

ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော အရပ်၌
မတောင်းကုန်သော သူတို့အား သီလကိုယူကုန်လော့၊ သီလကိုယူကုန်လော့
ဟု သီလကို ပေး၏။ ထိုသူတို့သည် ယူပြီး၍လည်း မစောင့်ရှောက်ကုန်။
ဆရာသည် ထိုအကြောင်းကို တပည့်တို့အား ကြားလေ၏။ တပည့်တို့သည်
"ဆရာ... ဆရာတို့သည် ထိုသူတို့အား အလိုမရှိဘဲလျက် သီလကိုပေးကုန်
၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ ယနေ့မှစ၍ တောင်းကုန်
သော သူတို့အားသာလျှင် သီလကို ပေးကုန်လော့။ မတောင်းကုန်သော
သူတို့အား မပေးပါကုန်လင့်" ဟု ဆိုကုန်၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာလည်း
နှလုံးစသဒယာခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ငြားသော်လည်း မြင်တိုင်း
မြင်တိုင်းသော အရပ်တို့၌ သီလကို ပေးသည်သာလျှင်ဖြစ်၏။

ဆရာ့အကျင့်ကို ပျော်စရာခြင်း

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ လူတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ပုဏ္ဏားတို့အား
မင်္ဂလာရွတ်စိမ့်သောငှါ ဆရာကိုပင့်ဖိတ်ကုန်၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်
ကောရဏိယ လုံလင်ကိုခေါ်၍ "အမောင်... မင်္ဂလာရွတ်ရာသို့ ငါမသွား၊
သင်သည် ပုဏ္ဏားလုလင် ငါးရာတို့ကိုခေါ်၍ မင်္ဂလာရွတ်ရာသို့သွားလော့၊
မင်္ဂလာရွတ်ခြင်း၏ ပူဇော်သက္ကာရ အလှူဝတ်ကိုခံ၍ ငါတို့၏ အစုကို
ဆောင်ခဲ့လော့" ဟု ဆို၏။ ကောရဏိယလုံလင်သည် "ကောင်းပြီ" ဟု
သွား၍ ပြန်လတ်သော် လမ်းအကြား၌ တစ်ခုသောချောက်ကိုမြင်၍ "ငါ
တို့ဆရာသည် မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းသော အရပ်တို့၌ မတောင်းကုန်သော သူ
တို့အား သီလကို ပေး၏။ ယနေ့မှစ၍ တောင်းသောသူတို့အားသာလျှင်
သီလကို ပေးအောင် ငါပြုအံ့" ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို ကောရဏိယ
လုံလင်သည် တစ်ပါးသောလုံလင်တို့ ချမ်းသာစွာ နေကုန်စဉ် ထ၍
ကြီးစွာသော ကျောက်ကိုချီ၍ ချောက်ထဲသို့ အဖန်တလဲလဲလျှင် ချ၏။

ဆရာတပည့် အချေအတင်

ထိုအခါ ကောရဏ္ဍိယ လှလင်ကို တစ်ပါးသောလှလင်တို့သည် “ဆရာ... အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း” ဟု ဆို၏။ ကောရဏ္ဍိယလှလင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော စကားတို့ကို မဆို။ ထိုလှလင်တို့သည် လျင်မြန်စွာသွား၍ ဆရာအား ကြားကုန်၏။ ဆရာသည် လာလတ်၍ ကောရဏ္ဍိယလှလင်နှင့် တကွ စကားပြောလိုရကား-

၃၄။ ကော အရညေ ဂိရိ ကန္ဓရာယံ၊
ဂဂုယု ပဂ္ဂုယု သေလံ ပဝေစ္စသိ။
ပုနပ္ပုနံ သန္တရ မာနရူပေါ၊
ဧောရဏ္ဍိယ ကောနု တဝ ယိမတ္ထေစ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၄။ ကောရဏ္ဍိယ၊ ယ၊ တွံ၊ သင်သည်။ အရညေ၊ ဌ၊ ဧတော၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း။ ပုနပ္ပုနံ၊ လဲလဲ။ သန္တရမာနရူပေါ၊ လျင်မြန်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ သေလံ၊ ကျောက်ကို။ ပဂ္ဂုယု ပဂ္ဂုယု၊ ယူ၍ ယူ၍။ ဂိရိကန္ဓရာယံ၊ တောင်ချောက်၌။ ပဝေစ္စသိ။ ချမ်း။ ဣဓ။ ဤချောက်ကိုဖို့ရာ၌။ တဝ။ သင်အား။ ကော အတ္ထော နု၊ အဘယ်အကျိုးရှိသနည်း။

ကောရဏ္ဍိယလှလင်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ ဆရာကိုသိစေလိုရကား-

၃၅။ အဟံ ဟိ မံ သာဂရ သေဝိတန္တံ၊
သမံ ကရိယာမိ ယထာပိ ပါဏိ။
ဝိကိရိယ သန္နနိ စ ပဗ္ဗတာနိ စ၊
တသ္မာ သေလံ ဒရိယာ ငက္ခိပါမိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၅။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ သာဂရ သေဝိတန္တံ၊ မြစ်သမုဒ္ဒရာတို့သည် မှီဝဲဆုံဖြစ်သော။ ဣမံ၊ ထို။ ဤမြေကို။ သန္နနိ စ၊ မြေတောင်တို့ကို လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗတာနိ စ၊ ကျောက်တောင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝိကိ

ရိယ၊ ဖြို၍။ ပါဏိယထာပိ၊ လက်ဝါးပြင်ကဲ့သို့လည်း။ သမံ၊ ညီညွတ်သည်ကို။
ကရိယာမိ၊ ပြုအံ့။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သေလံ၊
ကျောက်ကို။ ဒရိယာ၊ ချောက်၌။ ပက္ခိပါမိ၊ ချ၏။
ထိုစကားကိုကြား၍ ဆရာပုဏ္ဏားသည်-

၃၆။ န ယိမံ မဟိံ အရဟတိ ပါဏိကမ္ပံ၊
သမံ မနုဿော ကရဏာယ မေကော။
မညာမိ မညေဝဒရိ ဇိဂိသံ၊
ကောရဏ္ဍိယ ဟာယသိ ဇိဝလောကံ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆။ ကောရဏ္ဍိယ၊ စောရဏ္ဍိယ။ ဒေသာ၊ တစ်ယောက်သော။ မနုဿော၊
လူသည်။ ဣမံမဟိံ၊ ဤမြေကြီးကို။ ပါဏိကမ္ပံ၊ လက်ဝါးပြင်ကဲ့သို့
လုပ်၍။ သမံ၊ ညီညွတ်စွာ။ ကရဏာယ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န အရဟတိ၊ မတတ်
ကျောင်း။ ဣမညေဝဒရိ ဇိဂိသံ၊ ဤချောက် ပြည့်စေခြင်းငှာ ကျောက်တို့ကို
ရှာစဉ်လျှင်။ တံ၊ သင်သည်။ ဣမံဇိဝလောကံ၊ ဤလူ့ပြည်ကို။ ယာယသိ၊
စွန့်ချအံ့ဟူ၍။ မညာမိ၊ ငါထင်၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ ကောရဏ္ဍိယ လုလင်သည်။

၃၇။ သစေ အဟံ ဘူတဓရံ န သက္ကာ၊
သမံ မနုဿော ကရဏာယ မေကော။
ဝေ မေဝ တံ ပြုဟု ဣမ မနုဿော၊
နာနာဒိဋ္ဌိကေ နာနယိဿသိ နေ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၇။ ပြဟေ၊ ဆရာပုဏ္ဏား။ ကော၊ တစ်ယောက်သော။ မနုဿော၊ လူ
ဖြစ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဘူတဓရံ၊ မြေကြီးကို။ သမံကရဏာယ၊
ညီညွတ်စွာပြုခြင်းငှာ။ သစေ န သက္ကာ၊ အကယ်၍ မတတ်နိုင်ငြားအံ့။ ဝေ
မေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ တံ၊ သင်ဆရာသည်။ နာနာဒိဋ္ဌိကေ၊ အထူးထူးသော

အယူရှိကုန်သော၊ ဣမေ မနုဿေ၊ ဤလူတို့ကို၊ န အနယိဿသိ၊ မိမိ၏ အလိုသို့ဆောင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လှတ္တံ့။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆရာသည် 'ကောရဏ္ဍိယ...သင်သည်ကား သင့်သောစကားကို ဆို၏။ ငါသည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို မပြုအံ့' ဟု မိမိချွတ်ယွင်းသော အဖြစ်ကိုသိ၍-

၃၈။ သံခိတ္တရူပေန တုဝံ မမတ္ထံ၊
အက္ခာသိ စောရဏ္ဍိယ ဝေမေတံ။
ယထာ န သက္ကာ ပထဝီ သမာယံ၊
ကာတုံ မနုဿေန တထာ မနုဿာ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၈။ စောရဏ္ဍိယ၊ ကောရဏ္ဍိယလုလင်။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ သံခိတ္တရူပေန၊ အကျဉ်းချုံးသော ဥပမာဖြင့်၊ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ အက္ခာသိ၊ ဆို၏။ ဝေ၊ ထိုသင့်စကားသည်။ ဝေ၊ သင်ဆိုတိုင်းမှန်၏။ အယံ ပထဝီ၊ ဤမြေကို။ သမံ၊ ညီညွတ်စွာ။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ ယထာ၊ မတတ်ကောင်းသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ မနုဿေန၊ လူသည်။ မနုဿာ၊ လူတို့ကို။ သမံ၊ ညီညွတ်သည်ကို။ ကာတုံ၊ ပြုခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။

ဤသို့ ဆရာသည် လုလင်အား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြု၏။ ပြုပြီး၍ တပည့် ဆိုသောအနက်ကိုသိ၍ အိမ်သို့ဆောင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေစနာကို ဟောတော်မူ၍ "ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ဆရာပုဏ္ဏား ဖြစ်ပွားပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ စောရဏ္ဍိယ လုလင် ဖြစ်ပွားပြီ" ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(မြေတိုင်းမညီ၊ လူတိုင်းသည်၊ မညီကြနိုင်ပေ။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကောရဏ္ဍိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-လဋ္ဌကိကဇာတ်

အားနည်းသောသူကို နိုင်ထက်ကလူမမှုအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဝန္ဒာမိ တံ ကုဉ္ဇရ သဋ္ဌိဟာယနံ” အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤလုဋ္ဌကိကဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့... ဒေဝဒတ်သည် ကြမ်းကြုတ်ရှန်ရင်း၏၊ နိုင်ထက်ကလူမမှုတတ်၏၊ ဒေဝဒတ်အား သတ္တဝါတို့၌ သနားခြင်းမျှသည်လည်းမရှိ” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အရုဏာမရှိသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ကရုဏာ မရှိသည်သာလျှင် ထည်း” ဟု မိန့်စောင့်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ပဗရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဆင်မျိုး၌ဖြစ်၍ အရှယ်သို့ရောက်လတ်သော် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ ကြီးသောကိုယ်ရှိ၏၊ ဆင်ရှစ်သေခင်း၊ ခြံရံလျက် ဆင်မင်းဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ၌ နေ၏။

ငှက်မလေး တောင်းပန်၍လွတ်ပြီ

ထိုအခါ တစ်ခုသော နှုတ်ငှက်မသည် ဆင်တို့၏ သွားလာရာအရပ်၌ အဥတို့ကိုထား၏။ အဥတို့သည် ရင့်ကုန်လတ်သော် ငှက်ငယ်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ထိုငှက်ငယ်တို့သည် အတောင်မရောက်ကုန်သေးသည်ဖြစ်၍ ပျံခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်မီလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဆင်ရှစ်သောင်း ခြံရံလျက် အစာရွာအံ့သောငှာ ထိုအရပ်သို့ရောက်၏။ ထိုဘုရားအလောင်းကို နှုတ်ငှက်မသည် မြင်၍ “ဤဆင်မင်းသည် ငါ့သားငယ်တို့ကို နှင်း၍ သတ်လတ္တံ့၊ ယခု သားငယ်တို့၏ အရံအတား အကျိုးငှာ ဆင်မင်းကို တရားနှင့်

ညီလျော်သော အစောင့် အရှောက်ကို တောင်းအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို နှံ့စုတ်ငှက်မသည် အတောင်နှစ်ဖက်တို့ကို ယှက်၍ ဆင်မင်း၏ရှေ့၌ ရပ်၍-

၃၉။ ဝန္ဒာမိ တံ ကုဉ္ဇရ သဠိဟာယနံ၊ အာရညကံယူထပတိ ယသသိ။
ပက္ခေဟိ တံ ပဉ္စလိကံ ကရောမိ၊ မာ မေ ဝဓိ ပုတ္တကေ ဒုပ္ပလာယ၊

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၉။ ကုဉ္ဇရ၊ ဆင်မင်း။ သဠိဟာယနံ၊ အနှစ်ခြောက်ဆယ်ရှိသော။ ကာဗဠိ အားယုတ်သော။ အာရညကံ၊ တော၌ကျတ်စားသော။ ယူထပတိ၊ ဆင်အပေါင်း၏မင်းဖြစ်သော။ ယသသိ၊ များသောအခြံအရံ ရှိသော။ တံ၊ သင့်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ပက္ခေဟိ၊ အတောင်တို့ဖြင့်။ ပဉ္စလိကံ၊ လွန်အုပ်ချီခြင်းကို။ ကရောမိ၊ ပြု၏။ ဒုပ္ပလာယ၊ အားနည်းသော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တကေ၊ သားငယ်တို့ကို။ မာ ဝဓိ ဇေတ်ပါလင့်။

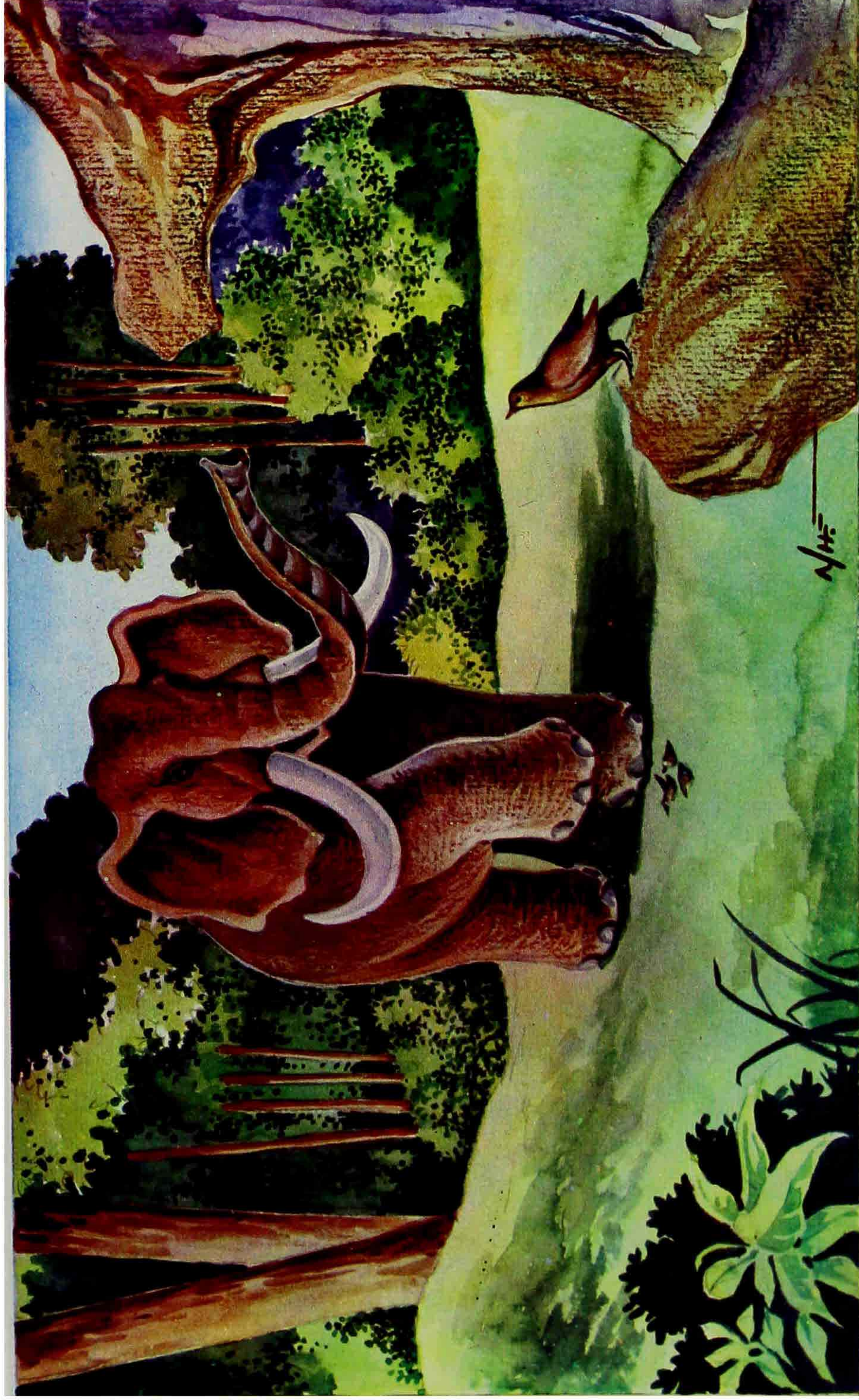
တူရားအဆောင်းသည် “နှံ့စုတ်ငှက်မငယ်...သင်မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် သင့်လားတို့ကို စောင့်ရှောက်အံ့” ဟုဆို၍ ငှက်ငယ်တို့၏ အဆက်၌ ရပ်၍ ရှစ်သောင်းသော ဆင်တို့သည် သွားကုန်ပြီးသော် နှံ့စုတ်ငှက်မကိုခေါ်၍ “နှံ့စုတ်ငှက်မငယ်...ငါတို့နောက်၌ တစ်စီးတည်းသော ဆင်သည် လာလတ္တံ့၊ ထိုဆင်သည် ငါတို့စကားကို နားမထောင်လတ္တံ့၊ ထိုဆင်လာလတ်သော် ထိုဆင်ကိုလည်း တောင်းပန်၍ သားငယ်ကို၏ ချမ်းသာခြင်းကို ပြုရစ်လော့” ဟု ဆို၍ သွား၏။

တောင်းပန်သော်လည်း ဒုက္ခပေး

နှံ့စုတ်ငှက်မငယ်သည်လည်း ထို ဆင်မင်းအား ခရီးဦး ကြိုဆို၍ အတောင်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် လက်အုပ်ချီ၍-

၄၀။ ဝန္ဒာမိ တံ ကုဉ္ဇရ ကေစာရိံ၊ အာရညကံ ပပ္ပတသာနုဂေါစရံ။
ပက္ခေဟိ တံ ပဉ္စလိကံ ကရောမိ၊ မာ မေ ဝဓိ ပုတ္တကေ ဒုပ္ပလာယ၊

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

(၅၅၀-တ၊ လဗျလိကဇာတ်)

ပုံ-၁။ နံစုတ်ငှက်မငယ်၏ သားငယ်တို့အား ဆင်ကြမ်းနင်းသတ်နေပုံ။

၄၀။ ကုဉ္ဇရ၊ ဆင်မင်း။ ကေစာရိ၊ တစ်စီးတည်းသော ကျက်စားလေ့ ရှိသော၊ အာရညကံ၊ တော၌နေသော၊ သဗ္ဗတသာနဂေါစရံ၊ ကျောက် တောင် မြေတောင်တို့၌ အစာကိုရှာသော၊ တံ၊ သင့်ကို၊ ပက္ခေဟိ၊ အတောင်တို့ဖြင့်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဉ္စလိကံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို။ ကိရောမိ၊ ပြု၏။ ဒုဗ္ဗလာယ၊ အားနည်းသော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တကေ၊ သားငယ်တို့ကို။ မာ ဝဓိ၊ မသတ်ပါလင့်။

ထိုဆင်သည် နှံ့စုတ်ငှက်မ၏ စာစားကိုကြား၍-

၄၁။ ဝဓိဿာမိ ခေတ လဋ္ဌကိကေ ပုတ္တကာနိ၊ ကိံ မေ တွံ ကာဟ္မသိ ဒုဗ္ဗလာသိ။

သတသဟဿာနိပိ တာဒိသိနံ၊ ဝါမေန ပါဒေန ပပွေတိထ ယေယျံ

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ထို၏။

၄၁။ လဋ္ဌကိကေ၊ နှံ့စုတ်ငှက်မငယ်။ တေ၊ သင်၏။ ပုတ္တကာနိ၊ သား ငယ်တို့ကို။ ဝဓိဿာမိ၊ ငါသတ်အံ့။ တွံ၊ သင်သည်။ ဒုဗ္ဗလာ၊ အားနည်း စွာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ဝါအား။ ကိံ ကာဟသိ၊ အသို့ပြုနိုင်လတ္တံ့ နည်း။ တာဒိသိနံ၊ သင်ကဲ့သို့ သဘာဝရှိကုန်သော။ သတ သဟဿာနိပိ၊ တစ်သိန်းသော ငှက်မတို့ကိုလည်း။ ဝါမေန ပါဒေန၊ လှက်ဝဲခြေဖြင့်သာ၊ ပပွေတိထ ယေယျံ၊ ငါသတ်အံ့။

ဤသို့ဆို၍ ထိုဆင်သည် နှံ့စုတ်ငှက်မငယ်၏ သားငယ်တို့ကို ခြေဖြင့် နင်းချေ၍ ကျင်ငယ်ဖြင့်မျောစေ၍ မြည်ဟည်းလျက် ဖဲ့သွား၏။

နှံ့ပြည်စုတ်ငှက်ကြိမ်းမောင်းသံ

နှံ့စုတ် ငှက်မငယ်သည် သစ်ခက်၌နား၍ “ယခု သင်သည် မြည်ဟည်း လျက် သွား၏။ နှစ်ခုက သုံးခုကဖြင့် ငါ့အမှုကို မြင်ရလတ္တံ့၊ ကိုယ်အား ထက် ဥာဏ်အားကြီးသော အဖြစ်ကို သင်မသိနိုင်သည်ဖြစ်စေဦး၊ သင့်ကို သိစေအံ့” ဟု ခြိမ်းခြောက်၍လျှင်-

၄၂။ န ဟေဝ သဗ္ဗတ္ထ ဗလေန ကိစ္စံ။

ဗလံ ဟိ ဗာလဿ ဝဇာယ ဟောတိ၊
ကရိဿာမိ တေ နာဂရာဇ အနတ္တံ။
ယော မေ ဝဇိ ပုတ္တကေ ဒုဗ္ဗလဿ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ နာဂရာဇ၊ ဆင်မင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသောအရာ၌။ ဗလေန၊
အားဖြင့်။ ကိစ္စံ၊ ပြုအပ်သည်။ န ဟေဝ၊ မဟုတ်သလျှင်တည်း။ ဟိသစ္စံ၊
မှန်၏။ ဗလံ၊ ကိုယ်အားသည်။ ဗာလဿ၊ လူမိုက်အား။ ဝဇာယ၊ သတိ
ခြင်းငှာ။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယောတံ၊ အကြင်သင်သည်။ ဒုဗ္ဗလဿ၊
အားနည်းသော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တကေ၊ သားငယ်တို့ကို။ ဝဇိ၊ သတ်၏။
တေ၊ သင်၏။ အနတ္တံ၊ အကျိုးမဲ့ကို။ ကရိဿာမိ၊ ငါပြုအံ့။

မိတ်ဆွဲဖွဲ့၍ အကူအညီတောင်းပုံ

နှုတ်ငှက်မငယ်သည် ဤသို့ဆို၍ နှစ်ရက်သုံးရက် တစ်ခုသောကျိုးကို
ခစား၍ ထိုကျိုးသည် နှစ်သက်သဖြင့် “သင်၏ အဘယ်အမှုကို ငါပြုရ
အံ့နည်း” ဟု မေးလတ်သော် “အရှင်...အကျွန်ုပ်အား အစ်ပါးသော
ပြုဖွယ်ကိစ္စမရှိ၊ တစ်ခုသော ကေစာရ ဆင်၏မျက်စိတို့ကို အရှင်တို့သည်
နှုတ်သီးဖြင့်ထိုး၍ ဖောက်ခြင်းတို့ကို အကျွန်ုပ် ဖောင်တ၏” ဟု ဆို၏
ကျိုးသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

တစ်ခုသော ယင်မ မဲရိုင်းကို ခစား၏။ ထို ယင်မ မဲရိုင်းသည်လည်း
“ငါသည် အဘယ်သည်သော သင့်ကိစ္စကို ပြုရအံ့နည်း” ဟု မေးလတ်သော်
“ဤအကြောင်းကြောင့် ကေစာရဆင်၏ မျက်စိတို့သည် ပေါက်ကုန်
လတ်သော် ထိုမျက်စိတို့၌ အရှင်တို့သည် ပိုးလောက်ကို ချစ်မိသောငှာ
အကျွန်ုပ်အလိုရှိ၏” ဟု ဆို၍ ထို ယင်မ မဲရိုင်းသည်လည်း “ကောင်းပြီ”
ဟု ဆိုလတ်သော် တစ်ခုသော ဖားတို့ ခစား၍ ဖားသည် “သင်၏ အဘယ်
အမှုကို ပြုရအံ့နည်း” ဟု မေးလတ်သော် “အကြင်အခါ၌ ထို ကေစာရ
ဆင်သည် ကန်းသည်ဖြင့်၍ ရေကိုရှုစေလတ္တံ့ ထိုအခါ တောင်ထိပ်၌ခန့်၍
အသံပြုလော့ ထိုဆင်သည် တောင်ထိပ်သို့တက်လတ်သော် ဆင်းသက်၍

ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌ အသံပြုလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်တို့တံမှ ထို
အမှုကို ထောင့်တ၏” ဟု ဆို၏။ ဖားသည် “တောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ဆင်မိုက်ကြီးသေရပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ကျီးသည် ဆင်၏ မျက်စိနှစ်ဖက်တို့ကို နှုတ်သီးဖြင့်
ဖောက်၏။ ယင်မမဲခိုင်းသည်ပိုးလောက်တို့ကို လှုတ်၏။ ဆင်သည် ပိုးလောက်
ကိုက်၍ ဝေဒနာသို့ရောက်လျက် ရေငတ်သည်ဖြစ်၍ ရေရှာသွား၏။ ထို
အခါ ဖားသည် တောင်ထိပ်၌ခန၍ အသံပြု၏။ ဆင်သည် ထိုအရပ်၌ ရေ
ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု တောင်ထိပ်သို့တက်၏။ ထိုအခါ ဖားသည် ဆင်း
သက်၍ တောင်ကမ်းပါး၌ တည်၍ အသံပြု၏။ ဆင်သည် ထိုအရပ်၌ ရေ
ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ကမ်းပါးပြတ်သို့ ရှေးရှုလာသတ်သော် လျောကျ၍
သေ၏။

နို့စုတ်ငှက်မငယ်သည် ဆင်သေသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ “ရန်သူ၏ ပျက်
စီးခြင်းကို မြင်ရပြီ” ဟု နှစ်သက်ဝမ်းသာ ဆင်ကျောက်၌ လူးလာသွား၍
ကံအားလျော်စွာ လား၏။

ရန်မဖြစ်ကြနှင့်

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့...ရန်မည်သည်ကို တစ်စုံတစ်
ယောက်သော သူနှင့်တကွ မပြုအပ်။ ဤသို့လျှင် အားနှင့်ပြည့်စုံသော
ဆင်ကို လေးခုကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍
အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်စေကုန်၏” ဟု ပြတော်မူအံ့သောငှာ-

၄၃။ ကာကဉ္စ ပဿ လဋ္ဌကိကံ၊ မဏ္ဍုကံ နိလမက္ခိကံ၊
ဧတေ နာဂံ အသံဘဏေသံ၊ ပဿ ဒေဝရဿ ဝေရိနံ။
တသ္မာ ဟိ ဝေရံ န ကယိရာထ၊ အပ္ပိယေနပိ ကေနစိ-

ဟူးသဒ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

၅၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကံကာဉ္စ၊ ကျီးကိုလည်းထောင်း။ လဋ္ဌ
ကိကဉ္စ၊ နို့စုတ်ငှက်မကိုလည်းထောင်း။ မဏ္ဍုကဉ္စ၊ ဖားကိုလည်းထောင်း။
နိလမက္ခိကဉ္စ၊ ယင်မမဲခိုင်းကို လည်းထောင်း။ ပဿ၊ ရှုလော့။ ဧတေ၊ ထို

လေ၊ခုသော သတ္တဝါတို့သည်။ နှစ်၊ ဆက်ကို။ အသာတေသုံ၊ သတ်နိုင်
 ကုန်ပြီ။ ဝေရီနံ၊ ရန်သူတို့၏။ ဝေရဿ၊ ရန်၏။ ငတိံ၊ ဖြစ်ခြင်းကို။ ပဿ၊
 ရှုလော့။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ အပ္ပိယန၊ မချစ်အပ်သော။ ကေန
 စိပိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူနှင့်လည်း။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဝေရံ၊ ရန်ကို။
 န တယိရာထ၊ မပြုရာ။

ဇာတ်ပေါင်း။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ
 ကား-ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ဧကစာရဆင် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
 ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ ဆင်မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်း
 တော်မူ၏။

(ကျီး ယ် ငှက် ဖား၊ လေးဦးသား၊ စိတ်အားညီနေ ဆင်ကြီးသေ)
 ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဇုဂ္ဂုကိကဇာတ်သည်ပြီး၏။

ဂ-စူဠဓမ္မပါလဇာတ်

လက်ခြေကိုဖြတ်ဆော်လည် မငိုကြွေးသော ဘုရားအလောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကီကို ဆုံးမတော်မူ
 တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အဟမေဗ ဒုသိယာ ဘူနဟတာ”
 အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠဓမ္မပါလဇာတ်ကို
 ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်သည်
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်း
 ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

တစ်ပါးသောဇာတ်တို့၌ ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားလောင်းကို ထိတ်လန့်
 စေခြင်းမျှကိုလည်း ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ဤစူဠဓမ္မပါလဇာတ်၌ကား
 ဘုရားလောင်း၏ ခုနစ်လရှိသောကာလ၌ လက်ခြေ ဦးခေါင်းတို့ကို ဖြတ်
 စေ၍ သန်လျက်ပန်းမည်သည်ကို ပြုစေ၏။ ဒဒ္ဓရဇာတ်၌လည်း လည်ကိုကိုင်၍
 သတ်၍ ခုံသောက်၌ အသားကို ချက်၍စား၏။ ခန္တီဝါဒီ ဇာတ်၌လည်း
 နှစ်ခုသောကြိမ်တို့ဖြင့် အချက်တစ်ထောင် ရိုက်ခတ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရိုက်ခတ်စေ၍
 လက်၊ ခြေ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို ဖြတ်စေ၍ မောင်းတို့၌ ကိုင်စေ၍ ငဇ်ထုတ်
 စေ၍ ပက်လက်အိပ်စေ၍ ရင်၌ ခြေဖြင့်ကျောက်၍သွား၏။ ဘုရားလောင်း

သည် ထိုနေ့၌ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ စူဠနန္ဒီယဇာတ်၌လည်းကောင်း၊ မဟာကပိဇာတ်၌ လည်းကောင်း ဘုရားလောင်းကို သေခစေ၏။ ဤအတူ လျှင် ဘုရားဖြစ်သောကာလ၌လည်း အခါလေးဖြင့် သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လပြု၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တစ်နေ့သ၌ တရားသဘင် ဝယ် ငါ့ရှင်တို့...ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားအား သတ်အံ့သောငှာလျှင် လုံ့လ ပြု၏။ ဘုရားကိုသတ်အံ့ဟု လေးသံမားတို့ကို စေ၏။ ကျောက်ကိုလိုမိ၏။ နာဠာဂိရိဆင်ကို လှုတ်၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာ ဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် “ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့အား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လ ပြုသည်မဟုတ်စေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုသည်သာလျှင်ကတည်း၊ ယခု အခါ၌အား ထိတ်လန့်ခြင်းမျှကိုလည်း ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ရှေးစူဠ ဓမ္မပါလမင်းသား ဖြစ်သောကာလ၌ မိမိသားဖြစ်သော ငါ့ကို အသက် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ သန်လျက်ပန်း ပြုဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတိ ကို ဆောင်စော့မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗဒရာဏသီပြည်၌ မဟာပတာပ မည်သောမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ စန္ဒာဒေဝီအမည်ရှိသော မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ “ဓမ္မပါလ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုဓမ္မပါလဇင်္ဂသားကို ခုနစ်လရှိသော ကလေး၌ မယ် တော်သည် နံ့သစရေဖြင့် ရေချိုး၍ ကစားစေလျက် နေ၏။ မင်းသည် မိဖုရားနေရာအရပ်သို့ သွား၏။ မိဖုရားသည် သားကို ကစားစေလျက် သား၌ ချစ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မင်းကိုမြင်၍လည်း နေရာမှ မထူ၊ မင်းသည် “မိဖုရားကား ယခုကပင်လျှင် သားကိုမှီ၍ မာနကိုပြု၏။ ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ခုမျှ မမုတ်၊ သား ကြီးသည်ရှိသော်ကား ငါ့၌ လူဟူသော အမှတ် ကိုမျှ မပြုလတ္တံ့၊ ယခုပင်လျှင် ထိုမင်းသားကို သတ်အံ့” ဟု ကြံပြီး၍ မင်း သည် ပြန်လည်၍ မင်း၏နေရာ၌ ခုနစ် “မိမိအစီအရင်ဖြင့် လာစေ” ဟု ခိုးသူသတ်ကို ခေါ်စေ၏။

ခိုးသူသတ်သည် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက် နီသောပန်းကို ပန်လျက် ပုဆိန်ကဲ့ ပခုံး၌ထား၍ စဉ်းတိတုံးကိုယူ၍ မင်းအထံသို့ လာ၍ မင်းကိုရှိခိုး၍ “အရှင်မင်းကြီး—အဘယ်ကို ပြုရအံ့နည်း” ဟုဆို၍ ရပ်၏။ “အသရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့သွား၍ ဓမ္မပါလကို ဆောင်ချေလော့” ဟုဆို၏။ မိဖုရားသည်လည်း မင်းသည် အမုက်ထွက်၍ ပြန်လာသည် သောအဖြစ်ကိုသိ၍ ဘုရားလောင်းကို ရင်၌ အိပ်စေ၍ ငိုလျက်နေ၏။ ခိုးသူ သတ်သည် သွား၍ မိဖုရားကို ကျောက်၌ ပုတ်ခတ်၍ လက်မှ မင်းသားကို ယူ၍ မင်း၏အထံသို့သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး...အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် တစ်ခုသောပျဉ်ကို ဆောင်စေ၍ ရွှေ့မူချ၍ “ပျဉ်၌ ဓမ္မပါလကို အိပ်စေလော့” ဟု ဆို၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် သား၏နောက်မှငိုလျက် လိုက်၏။ တစ်ဖန် ခိုးသူသတ်သည် “အရှင်မင်းကြီး...အသို့ပြုရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ဓမ္မပါလ၏ လက်တို့ကို ဖြတ်လော့” ဟု ဆို၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် မြတ်သောမင်းကြီး—ခုနစ်လလျှင် ရှိသော ငယ်သေးသော ကျွန်ုပ်သားသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မသိ၊ သားအား အပြစ်သည် မရှိ၊ ထိုအပြစ်သည် ဖြစ်လတ် သော် အကျွန်ုပ်သာဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်၏လက်တို့ကို ဖြတ် လော့” ဟု ပြလိုရကား-

၄၄။ အဟမေဝ ဒုသိယာ ဘူနဟတာ၊ ရညော မဟာပတာပဿ။
 တေ မုဉ္ဇတု ဓမ္မပါလံ၊ ဟတ္ထေ မေ ဒေဝ ဆေဒေဟိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄။ အဟမေဝ၊ အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင်၊ မဟာ ပတာပဿရညော၊ မဟာပတာပင်း၏၊ ဒုသိယာ၊ အပြစ်ကိုပြု၏။ ဘူန ဟတာ၊ အစီးအပွားကို ဖျက်ဆီး၏။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး၊ တေ ဓမ္မပါလံ၊ ဤဓမ္မပါလကို။ မုဉ္ဇတု၊ လွတ် လော့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဟတ္ထေ၊ လက်တို့ကို။ ဆေဒေဟိ၊ ဖြတ်စေလော့။

မင်းသည် ခိုးသူသတ်ကို ကြည့်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု ခိုးသူသတ်သည် ဆို၏။ ကြာမြင့်ခြင်းကို မပြုမချီ “လက်တို့ ကို ဖြတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုခဏ၌ ခိုးသူသတ်သည် ထက်စွာသော ပုဆိန်ကို ယူ၍ မင်းသား၏ လက်နှစ်ဖက်တို့ကို နှုစွားသောဝါးမှ ပေါက်သော အညွှာက်တို့ကိုကဲ့သို့ ဖြတ်၏။ မင်းသားသည် လက်တို့ကို ဖြတ်အပ်ကုန်

သည်ရှိသော် မျက်ရည်မယို မငိုမူ၍လျှင် ခန္တီမေတ္တာကို ရှေ့ထား၍ သည်းခံ၏။ စန္ဒာဒေဝီသည်ကား ဖြတ်အပ်သော လက်စွန်းကဲ့ယူ၍ ခါးပိုက်၌ သွေးလိမ်းကျံသည်ဖြစ်၍ ငိုလျက်သွား၏။ တစ်ဖန် သူသတ်သည် “မြတ်သောမင်းကြီး...အဘယ့်သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု ခေး၏။ “ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို ဖြတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ စန္ဒာဒေဝီသည်-

၄၅။ အဟမေဝ ဒုသိယာ ဘူနဟတာ၊ ရညော မဟာပတာပဿ။
တေ မုဉ္ဇတု ဓမ္မပါလံ၊ ပါဒေ မေ ဒေဝ ဆေဒေဟိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အဟမေဝ၊ အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင်။ မဟာပတာပဿ ရညော၊ မဟာပတာပမင်း၏။ ဒုသိယာ၊ အပြစ်ကိုပြု၏။ ဘူနဟတာ၊ အစီးအပွားကို ဖျက်ဆီး၏။ တေ၊ ဓမ္မပါလံ၊ ဤဓမ္မပါလကို။ မုဉ္ဇတု၊ လွှတ်လော့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပါဒေ၊ ခြေတို့ကို။ ဆေဒေဟိ၊ ဖြတ်စေလော့။

မင်းသည်လည်း တစ်ဖန် ခိုးသူသတ်ကို စေ၏။ ခိုးသူသတ်သည် ခြေနှစ်ဖက်တို့ကိုလည်း ဖြစ်၏။ စန္ဒာဒေဝီသည် ခြေတို့ကိုလည်း ခါးပိုက်၌ ထား၍ သွေးလိမ်းကျံသည်ဖြစ်၍ ငိုလျက် “အရှင်မဟာပတာပမင်း... လက်ခြေဖြတ်ကုန်သော သားတို့ကို အမိသည် လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အခစားပြု၍ ကျွန်ုပ်သားကို လုပ်ကျွေးအံ့၊ ကျွန်ုပ်အား ဤသားကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ခိုးသူသတ်သည် “မင်းကြီး အကျွန်ုပ်ကံစွ ပြီးပြီလော့” ဟု မေး၏။ “မပြီးသေး” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သော်မင်းကြီး... အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ဓမ္မပါလ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ စန္ဒာဒေဝီသည်-

၄၆။ အဟမေဝ ဒုသိယာ ဘူနဟတာ၊ ရညော မဟာပတာပဿ။
တေ မုဉ္ဇတု ဓမ္မပါလံ၊ သိသံ မေ ဒေဝ ဆေဒေဟိ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အဟမေဝ၊ အကျွန်ုပ်သည်သာလျှင်။ မဟာပတာပဿ ရညော၊ မဟာပတာပမင်း၏။ ဒုသိယာ၊ အပြစ်ကို ပြု၏။ ဘူနဟ-

အာ၊ အစီးအပွားကို ဖျက်ဆီး၏။ တေံ ဓမ္မပါလံ၊ ဤဓမ္မပါလကို။ မုဉ္ဇတု၊ လွတ်လော့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သိသံ၊ ဦးခေါင်းကို။ ဆေဒေဟံ၊ ဖြတ်စေလော့။

မယ်တော်ငိုပွဲ နှလုံးကဲ့

ဤသို့ဆိုပြီး၍လည်း မိမိ၏ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ ခံ၏။ တစ်ဖန် ခိုးသူ သတ်သည် “မြတ်သောမင်းကြီး၊ အဘယ်သို့ ပြုရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ သူ့နှလျက်သွားဖြင့် ဓမ္မပါလကို ခံ၍ သန်လျက်ပန်း မည်သည်ကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ ခိုးသူသတ်သည် စင်းသားကိုယ်ကို ကောင်းကင်သို့ပစ်၍ သန်လျက် သွားဖြင့် ခံ၍ သန်လျက်ပန်းမည်သည်ကို ပြု၍ မြတ်သောပြာသဒဒိ အပြင်၌ ဖရိုဖရဲကြ၏။ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားသည် ဘုရားလောင်း၏အစားကို ခါးပိုက်၌ ထား၍ မြတ်သော ပြာသဒဒိအပြင်၌ ငိုလျက်-

၄၇။ န ဟိ နန္ဒိမဿ ရညော၊ မိတ္တာမစွံစ စ ဝိဇ္ဇရေ သုဟဒါ။
ယေ န ဝဒန္တိ ဣဇာနံ၊ မာ ဃာတယိ သြရသံ ပုတ္တံ။

၄၈။ န ဟိ နန္ဒိမဿ ရညော၊ မိတ္တာ ဉာတိ စ ဝိဇ္ဇရေ သုဟဒါ။
ယေ န ဝဒန္တိ ဣဇာနံ၊ ဓာ ဃာတယိ အတြဇံ ပုတ္တံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၇။ ယေ ဇနာ၊ အကြင် အဆွေခင်ပွန်း၊ အမှူးအမတ် နှလုံးနှူးညှိ ကုန်သော သူတို့သည်။ ဣဇာနံ၊ မင်းကို။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ သြရသံပုတ္တံ၊ ရင်၌ ဖြစ်သော သားကို။ မာဃာတယိ၊ မသတ်လင့်ဟူ၍။ န ဝဒန္တိ၊ မဆိုမဖြစ်ကြ ကုန်။ ဣမဿရညော၊ ဤမဟာပတာပမင်းအား။ မိတ္တာ၊ မြဲမြံသော အဆွေ ခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ အမစ္စစ စ၊ အမတ်လည်းဖြစ်ကုန်သော။ သုဟဒါ စ၊ နှူးညှိသော နှလုံးရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ တေ ဇနာ၊ ထိုလူတို့သည်။ န ဟိ ဝိဇ္ဇရေ နန္ဒာ၊ မရှိကုန်ယေခင်တအား။

၄၈။ ယေ ဇနာ၊ အကြင် အဆွေခင်ပွန်း၊ အဆွေအမျိုး နှလုံးနှူးညှိကုန် သော သူတို့သည်။ ဣဇာနံ၊ မင်းကို။ ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ အတြဇံ၊ မိမိမှ

ဖြစ်စော၊ ပုတ္တံ၊ သားကို၊ မာ ဃာတာယိ၊ မသတိလင့်ဟူ၍။ န ဝဒန္တိ၊ မဆို
မြစ်ကြကုန်။ ဣမဿရညော၊ ဤ မဟာပတာပမင်းအား။ မိတ္တာ စ၊
အဆွေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဉာတီ စ၊ အဆွေမျိုးလည်း ဖြစ်ကုန်
သော။ သုဟဒါ စ၊ နူးညံ့သော နှလုံးရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ တေ
ဇနာ၊ ထိုလူတို့သည်။ န ဟိ ဝိဇ္ဇေရ နှုန၊ မရှိကုန်ယောင်တကား။

စန္ဒာဒေဝီသည် ဤနှစ်ဂါထစတို့ကို ဆိုပြီး၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ရင်
သားကို မ-လျက်-

၄၉။ စန္ဒနသဒရာ နုလိတ္တာ၊ ဗာဟာ? ဆိဇ္ဇန္တိ ဓမ္မပါလဿ။
ဒါယဒဿ ပထဗျာ၊ ပါဏာ မေ ဒေဝ ရုဇ္ဈန္တိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉။ ပထဗျာ၊ အဘဥစ္စာဖြစ်သော မြေအပြင်၌။ ဒါယဒဿ၊ အမေခံ
ဖြစ်သော။ ဓမ္မပါလဿ၊ ဓမ္မပါလ၏။ စန္ဒနသဒရာနုလိတ္တာ၊ စန္ဒကူးနှစ်ပြင်
လိမ်းကျ အပ်ကုန်သော။ ဗာဟာ၊ မောင်းတို့သည်။ ဆိဇ္ဇန္တိ၊ ပြတ်ကုန်၏။
ဒေဝ၊ မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပါဏာ-ပါဏ်၊ အသက်သည်။ ရုဇ္ဈန္တိ-
ရုဇ္ဈတိ၊ ချုပ်၏။

ဤသို့ငိုကြွေးသော စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား၏ နှလုံးသည် မီးလောင်သော
ဇီးတော၌ ဝါးကဲ့သို့ ကွဲ၏။ ထိုမိဖုရားသည် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်
ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းကြီးမြေမျှခံရ

မင်းသည်လည်း ပြဿဒိအမြင့်မှ မြေသို့ကျ၏။ ထို့နောက်မှ ယူဇနာ
နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော မြေသည်မဟာပတာပမင်း၏ ကျေး
ဇူးမဲ့ကို ဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား နှစ်ဖြာကဲ့၍ ဟင်းလင်း
သောအပြင်ကို ပေး၏။ အဝီစိမ့်မီးလျှံသည် တက်၍အမျိုးပေးသော ကမ္မ
လာဖြင့် ခြံသံကဲ့သို့ပြု၍ မဟာပတာပမင်းကိုယူ၍အဝီစိမ့် ပစ်ချ၏။
စန္ဒာဒေဝီမိဖုရားနှင့် ဘုရားလောင်း၏ အလှေဘုရားကို သဂြိုဟ်ကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မဟာပတာပမင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊
ယခုအခါ မဟာပဇာပတိဂေါတမီသည် ထိုအခါ စန္ဒာဒေဝီမိဖုရား ဖြစ်ဖူး
ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဓမ္မပါလမင်းသား ဖြစ်
ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကားကိစ္စ၊ သားကိစ္စ၊ အလှူပြုမိ အဝိစိ။)

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠဓမ္မပါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-သုဝဏ္ဏမိဂဇာတ်

ထင်၏ အသက်ကို မှီမိအသက်နှင့် လှဲခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကီကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဝိက္ခမရေ ဟရိပါဒ” အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုဝဏ္ဏမိဂဇာတ်ကို ဇေတဝနီ
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီး
ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နှစ်ပါးကုန်သော
အဂ္ဂသာဝကတို့၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါ
တရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညို၏။ ဘုရားကိုမြတ်နိုး၏။
တရားကိုမြတ်နိုး၏။ သံဃာကို မြတ်နိုး၏။ အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံ၏။ ပညာရှိ၏။
ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာအမျိုးသမီး

ထိုအမျိုးသမီးကိုသာဝတ္ထိပြည်၌လျှင် အမျိုးမတူသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမျိုး
သည် တောင်း၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီး၏ မိဘတို့သည် “ငါတို့သမီးကား
သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညို၏။ ရတနာသုံး
ပါးတို့ကိုလည်း မြတ်နိုး၏။ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်၏။
သင်တို့သည် မိစ္ဆာ အယူရှိကုန်၏။ ဤသတို့သမီးအား အလိုရှိတိုင်း အလှူ
ပေးစိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း၊ တရားနာစိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း၊

ကျောင်းသို့ သွားစိမ့်သောငှာ လည်းကောင်း၊ သီလကို စောင့်ရှောက်စိမ့်
သောငှာ လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်သုံးသောအမှုကို ပြုစိမ့်သောငှာ လည်း
ကောင်း မပေးကုန်လတ္တံ့၊ ငါတို့သည် ငါတို့သမီးကို သင်တို့အား မပေး
ကုန်။ သင်တို့သည် မိမိတို့အား တူသော မိစ္ဆာအယူရှိသော အမျိုးသမီးကို
ယူကြကုန်လော့” ဟု ဆိုတုန့်၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အမျိုးတို့သည် ပယ်အပ်ကုန်သည်ရှိသော် “သင်တို့၏သမီးသည်
ငါတို့အိမ်သို့ရောက်၍ အလိုရှိတိုင်း သင်တို့ဆိုသော အလုံးစုံသောကုသိုလ်
ကောင်းမှုကို ပြုစေသတည်း၊ ငါတို့ မဖြစ်ပါကုန်” သင်တို့သမီးကို ငါတို့
အား ပေးကုန်ပါလော့” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား ယူကြကုန်လော့” ဟု
ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် ကောင်းသောနက္ခတ်ဖြင့် မင်္ဂလာပြု၍ ထိုအမျိုး
သမီးကို မိမိတို့၏အိမ်သို့ ဆောင်ကုန်၏။

ဘာသာခြားလင်ကိုအယူပြောင်းစေပုံ

ထိုအမျိုးသမီးသည် ဝိတ်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ လုပ်
ကျွေး၏။ ယေဘုယျသောကျားသူ ယောက်ျားမိန်းမသူ ဣန္ဒြေတို့၏ ဝိတ်အစရှိ
သည်တို့ကိုပြု၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် တစ်နေ့သ၌ လင်ကို “အရှင်သား...
အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာမထေရ်တို့အား အလှူပေးခြင်းငှာ အကျွန်ုပ် အလိုရှိ၏”
ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ...ကောင်းပြီ အလိုရှိတိုင်းပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအမျိုး
သမီးသည် မထေရ်တို့ကို ပင့်ဖိတ်စေ၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို
ပြု၍ မြတ်သော ဖော်ဇဉ်တို့ကို ဘုဉ်းပေးစေ၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ
နေ၍ “အရှင်ဘုရားတို့ မိစ္ဆာအယူရှိသော သဒ္ဓါတရားမရှိသောအမျိုးသည်
ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ခဏ်၊ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်၏ - အရှင်
ကောင်းတို့သည် ဤအမျိုးတို့သည် ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို
သိသည့်ကာလတိုင်အောင် ဤအိမ်၌လျှင် ဆွမ်းကို ခံပါကုန်လော့” ဟု
လျှောက်၏။ မထေရ်တို့သည် သည်းခံ၍ ထိုအိမ်၌ မပြတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး
ကုန်၏။ တစ်ဖန် လင်ကို “အရှင်သား...မထေရ်တို့သည် အိမ်သို့ မပြတ်
ကြွလာကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့် သင်တို့သည် ဓမ္မကုန်ဆနည်း” ဟုဆို၏။
“ထောင်းပြီ၊ ဖူးမြင်အံ့” ဟု လင်သည်ဆို၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် နက်ဖြန်
မထေရ်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် သင်အား အကြောင်းကြား၏။

လင်သည် ဆည်းကပ်၍ မထေရ်တို့နှင့်တကွ ပဋိသန္နာရပြု၍ လျှောက်ပတ် စွဲနေ၏။

မဂ်ဖိုလ်ရပြီးပြီ

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားအား အရှင်သာရိပုတြာသည် တရားဟော၏။ ထို ယောကျ်ားသည် အရှင် သာရိပုတြာ၏ တရားစကား၌ လည်းကောင်း၊ ဣရိယာပုထ်တို့၌ လည်းကောင်း ကြည်ညို၍ ထိုအခါမှစ၍ မထေရ်တို့အား နေရာကိုခင်း၏။ သောက်ရေကိုစစ်၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးစဉ် စာလုအကြွေး၌ တရားကိုနာ၏။ ထိုယောကျ်ားအား နောက်အဖို့၌ မိစ္ဆာအယူသည် ပျက်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မထေရ်သည် နှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့အားလည်း တရားဟောလျက် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ နှစ်ယောက်ကုန်သော လင်မယားတို့သည်လည်း သေတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ထိုအခါမှ စ၍ ထိုယောကျ်ား၏ အမိ အဘတို့ကို အစပြု၍ အယုတီသဖြင့် ခပ်သိမ်းကုန်စေ၍ ကျန်အမှုလုပ်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း မိစ္ဆာအယူကို ဖျက်၍ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုသခလျှင် မြတ်နိုးကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ အမျိုးသမီးသည် လှင်ကို “အရှင်သခင်... အကျွန်ုပ်တို့အား အိမ်၌ နေခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ၊ ရဟန်းပြုခြင်းငှာ အလိုရှိ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုယောကျ်ားသည် “ရှင်မ... ကောင်းပြီ၊ ငါလည်းပြုအံ့ဟု များစွာသော အခြံအရံဖြင့် အမျိုးသမီးကို ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ကျောင်းသို့ပို့၍ မိမိသည်လည်း ဘုရားအထံတော်သို့ ကပ်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ ထိုယောကျ်ားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းပြုစေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ မကြာမြင့်မီလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ‘ငါ့ရှင်တို့ဤသည်သော ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် မိမိ၏လည်းကောင်း၊ လင်၏လည်းကောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။ မိမိသည် ရဟန်းပြု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ လှင်ကို နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေ၏’ ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း”

ဟု ခေးတော်မူသတ်၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် ခည်းဝေးပါကုန်၏”
ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ထိုရဟန်းမိန်းမငယ်သည်
ယခုအခါ၌သာလျှင် လင်ကို ထုဂကျော့ကွင်းမှ လွတ်စေသည် မဟုတ်သေး၊
ရွေးပညာရှိတို့ကိုလည်းသေခြင်းဟူသော ကျော့ကွင်းမှ လွတ်စေဖူး၏”ဟု
မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်စော်မူ၏။

အတိတ်ဇတ္တု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် ဓင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သမင်မျိုး၌ဖြစ်၍
အရွယ်ရောက်လတ်သော် အဆင်းလှ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ ချိပ်ရည်တို့ဖြင့်
အပြု အပြစ်ပြုအပ်ကုန်သကဲ့သို့သော လက်ခြေတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ငွေ
စိုင်းနှင့်တူကုန်သော ဦးချိုတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားလုံးနှင့်တူကုန်
သော မျက်စိတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ကမ္မလာနီ အဆင်းနှင့်တူသော မျက်နှာ
တို့နှင့် ဇာည်းကောင်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ မယားသည်လည်း
ပျို၏။ အဆင်းလှ၏။ ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ထိုဇာတ်မယားတို့သည် သင့်တင့်ညီ
ညွတ်စွာနေခြင်းဖြင့် နေကုန်၏။ ရွှစ်သွောင်းကုန်စေစ ဆန်းကြယ်ကုန်စေစ
စာမင်တို့သည် ဘုရားလောင်းကို ခစားကုန်၏။

သမင်မင်း ကျော့ကွင်းမိ

ထိုအခါ မုဆိုးတို့သည် သမင်တို့၏ လမ်းခရီးတို့၌ ကျော့ကွင်းကို
ထောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် သမင်တို့၏
ရွှေမှသွားလတ်သော် ခြေ၌ ကျော့ကွင်းမိ၍ “ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်အံ့”ဟု
ငင်၏။ အားရသည် ပြတ်၏။ တစ်ဖန်ငင်လတ်သော် အသားသည် ပြတ်၏။
တစ်ဖန်ငင်လတ်သော် အကြောသည် ပြတ်၏။ ကျော့ကွင်းသည် အရိုးသို့
ဆိုက်၍တည်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကိုက်ဖြတ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်
ရကား သေဘေးကိုကြောက်၍ ကျော့ကွင်းမိသော မြည်ခြင်းကို မြည်၏။

ထိုအသံကိုကြား၍ သမင်အပေါင်းသည် ပြေး၏။ ဘုရားလောင်း၏
မယားသည်ကား ပြေးပြီး၍ သမင်တို့၏အတွင်း၌ ကြည့်လတ်သော် ဘုရား
လောင်းကို မမြင်၍ “ဤဘေးသည် ငါ၏ချစ်စွာသော လင်အားဖြစ်သော
ဘေးသည်ဖြစ်ရာ၏”ဟု လျင်မြန်သဖြင့် ဘုရားလောင်း၏အထံသို့ သွား၍
မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုလျက် “အရှင်သည်လည်း အား
ကြီး၏။ ဤကျော့ကွင်းသည် ထင့်ကို ခံအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့။ အဟုန်

ကိုဖြစ်စေ၍ ထိုကျော့ကွင်းကိုဖြတ်လော့”ဟု အားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလို ရကား -

၅၀။ ဝိက္ကမ ရေ ဟရိပါဒ၊ ဝိက္ကမ ရေ မဟာမိဂ၊
ဆိုနွ ဝါရတ္တိကံ ပါသံ၊ နုဗဟံ စော ဝနေ န ရမေ-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ရေ ဟရိပါဒ၊ အို ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော ခြေရှိသော။ မဟာမိဂ၊
သမင်မြတ်၊ ဝိက္ကမ၊ ငင်လော့။ ရေ ဟရိပါဒ၊ အို ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော
ခြေရှိသော။ မဟာမိဂ၊ သမင်မြတ်၊ ဝိက္ကမ၊ ငင်လော့။ ဝါရတ္တိကံ ပါသံ၊
သားရေလွန်ကျော့ကွင်းကို၊ ဆိုနွ၊ ဖြတ်လော့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကော
တစ်ယောက်ထည်း။ ဝနေ၊ ထောင့်။ န ရမေ၊ မမေ့လျော့နိုင်။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသခင်သည်-

၅၁။ ဝိက္ကဓာမိ န ပါရေမိ၊ ဘူမိ သုမ္ဘာမိ ဝေဂသာ။
ဒဠော ဝါရတ္တိကော ပါသော။ ပါဒံ မေ ပရိကန္တတိ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိက္ကဓာမိ၊ ငင်၏။ န ပါရေမိ၊
ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်။ ဝေဂသာ၊ အဟုန်အားဖြင့်။
ဘူမိ၊ မြေကို။ သုမ္ဘာမိ၊ ကျောက်ကန်၏။ ဝါရတ္တိကောပါသော၊ သားရေ
လွန်ကျော့ကွင်းသည်။ ဒဠော၊ မြဲမြံလှ၏။ မေ၊ ငါ၏။ ပါဒံ၊ မြေကို။ ပရိ
ကန္တတိ၊ ထက်ဝန်းကျင်ဖြစ်၏။

မိဖုရားသမင်မတောင်းပန်

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို သမင်မသည် “အရှင်... မကြောက်လင့်၊
အကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အစွမ်းဖြင့် မုဆိုးကို တောင်းပန်၍ အရှင့်အသက်ကို
စောင့်ယူအံ့၊ တောင်းပန်အံ့သောငှာ အကယ်၍ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်
အသက်ကိုလည်း ပေး၍ အရှင့်အသက်ကို ဆောင်ယူအံ့”ဟု ဘုရားလောင်း

ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ သွေးလိမ်းကျသောဘုရားလောင်းကို မိမိကိုယ်၌ မှီစေ၍ ရုပ်၏။

မုဆိုးသည်လည်း သန်လျက်လုံကိုယူ၍ ကမ္ဘာကိုလောင်းသော မီးထသကဲ့ သို့ လှာ၏။ သမင်မသည် မုဆိုးကိုမြင်၍ "အရှင်... မုဆိုးသည် လာ၏။ ကျွန်ုပ် ထည် ကိုယ့်အစွမ်းကို ပြုအံ့။ အရှင်သည် မကြောက်နှင့်" ဟု သမင်မင်းကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မုဆိုးအား ခရီးဦးကြို၍ လျှောက်ပတ်စွာ ရပ်နေ၍ မုဆိုးကို ရှိခိုး၍ "အရှင်... အကျွန်ုပ်လင် ရှေ့အဆင်းနှင့်တူသော သမင်မင်းသည် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ရှစ်သောင်းသော သမင်တို့၏ မင်းဖြစ်၏" ဟု ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆို၍ သမင်မသည် စင်းလျက် မိမိအား သတ်ခြင်းငှာ တောင်းပန်လို၍

၅၂။ အတ္တရဿု ပလာသဒနိ၊ အသိံ နိဗ္ဗာဟ လုဒ္ဒက။
ပဌမံ မံ ဝဓိတူာန၊ ဟန ပစ္စာ မဟာမိဂံ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ လုဒ္ဒက၊ မုဆိုး၊ တွံ၊ သင်သည်၊ ပလာသဒနိ၊ ပေါက်ဖက် တို့ကို။ အတ္တရဿု၊ ခင်းလော့။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ နိဗ္ဗာဟ၊ အိမ်မှ ထုတ်လော့။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဓိတူာန၊ သတ်၍။ ပစ္စာ၊ နောက်မှ။ မဟာမိဂံ၊ သမင်ကြီးကို။ ဟန၊ သတ်လော့။

မုဆိုးလွတ်ပြီး ဆေးကုပေး

ထိုစကားကို ကြား၍ မုဆိုးသည် "လူဖြစ်သော မိန်းမသည်လည်း လင်၏အကျိုးငှာ ကိုယ့်အသက်ကိုစွန့်၊ ဤသမင်မသည်ကား တိရစ္ဆာန် ဖြစ်လျက် အသက်ကိုစွန့်၏။ လူ၏ ဘာသာဖြစ်သော သာယာသော အသံ ဖြင့်လည်း ပြောဆို၏။ ယခု ငါသည် ဤသမင်မအား လည်းကောင်း၊ သမင်မ၏လင်အား လည်းကောင်း အသက်ကို ပေးအံ့ 'ဟု

၅၃။ န မေ သုတံ ဝါ ဒိဋ္ဌံ ဝါ၊ ဘာသန္တိ မာနုသိံ မိဂိံ။
တူဉ္စ ဘဒ္ဒေ သုခိ ဟောတိ၊ ဒေသာ စာပိ မဟာမိဂါ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

F၇-၅၅၀(တတဲ)

၅၃။ ဘဒ္ဒေ၊ ကောင်းမြတ်လိမ္မားသာ သမင်မ။ မေ၊ ငါသည်။
 ဣတေခ၊ ဤကာလမှ။ ပုဗ္ဗ၊ ရှေး၌။ မာနသိ'၊ လူ့စကားကို။ ဘာသန္တိ'၊
 ဆိုသော။ မိဂိ'၊ သမင်မကို။ သုတံ ဝါ၊ ကြားဖူးခြင်းသည် လည်း
 ကောင်း။ ဒိဋ္ဌိ ဝါ၊ မြင်ဖူးခြင်းသည် လည်းကောင်း။ န၊ မရှိ။ တုဉ္ဇ၊ သင်
 သည်လည်း။ သုခိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ ဒေသေစာပိ
 ဟောမိဂေ၊ ဤသမင်မကြီးသည်လည်း။ သုခိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊
 ဖြစ်စေသတည်း။

ထိုသမင်မကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း၏ အထံသို့
 သွား၍ သားရေလွန်ကို ပဲခွပ်ဖြင့်ဖြတ်၍ ခြေ၌ငြိသော ထားရေလွန်ကို
 ဖြည်းညင်းသာယာစွာထုတ်၍ အကြောကို အကြောချင်း အသားကို
 အသားချင်း အရေကို အရေချင်းစပ်၍ ခြေကို လက်ဖြင့်ဆုပ်၏။ ထိုခဏ၌
 ဘုရားလောင်း၏ ဖြည့်အပ်သော ပါရမီ အာနုဘော်အားဖြင့် လည်း
 ကောင်း၊ မုဆိုး၏မေတ္တာ အာနုဘော်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သမင်မ၏
 အဆွေခင်ပွန်း၌ စောင့်ရှောက်သော တရား၏ အာနုဘော်အားဖြင့် လည်း
 ကောင်း အကြော အသားအရေတို့သည် အချင်းချင်းစပ်ကုန်၏။ ဘုရား
 လောင်းသည် ချမ်းသာလျက် ဆင်းရဲကင်းလျက် ရပ်၏။

သမင်မဆုပေး၍

သမင်မသည် ချမ်းသာသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း
 ဖြစ်၍ မုဆိုးအား အနုမောဒနာပြုလို၍-

၅၄။ ဧဝံ လုဒ္ဒက နန္ဒိယု၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိတိ၊
 ယထာဟ မဇ္ဇ နန္ဒာမိ၊ မုတ္တံ ဒိသ္မာ မဟာမိဂံ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ လုဒ္ဒက၊ မုဆိုး။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ မုတ္တံ၊ လွတ်
 သော။ မဟာမိဂံ၊ သမင်မင်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ နန္ဒာမိ ယထာ၊ နှစ်သက်
 သကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ ထို့အတူ။ တု၊ သင်သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ အလုံးစုံ
 ကုန်သော။ ဉာတိတိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ နန္ဒိယု၊ နှစ်သက်
 စေသတည်း။

သမင်မင်း တရားဟောခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် “ဤမုဆိုးကား ငါ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပြီ၊ ငါသည် လည်း မုဆိုး၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သင့်၏” ဟုကျက်စားရာမြေ၌ မြင်အပ်သော တစ်ခုသော ပတ္တမြားတုံးကို မုဆိုးအားပေး၍ “အဆွေ... ယနေ့မှစ၍ ပါဏာတိပါတ အစရှိသည်ကို မပြုလင့်၊ ဤပတ္တမြားဖြင့် ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၍ သား မယားတို့ကို မွေးလျက် ဒွါန သီလအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလော့” ဟု မုဆိုးအား အဆုံးအမကိုပေး၍ တောသို့ဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင် တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဆန္ဒသည် ထိုအခါ မုဆိုးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရဟန်းမိန်းမငယ်သည် ထိုအခါ သမင်မဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား သည်လျှင် ထိုအခါ သမင်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(လိမ္မာမယား၊ ရတုံငြား၊ လင်အားချမ်းသာရာ။)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုဝဏ္ဏမိဂဇာတ် ပြီး၏။

၁၀-သုယောနန္ဒီဇာတ်

မိန်းမကိုစောင့်ရှောက် ထိန်သိမ်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာငှာနား နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဂါတိ ဂန္ဓော တိမိရာနံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုယောနန္ဒီဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သဒ္ဓါသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း... သင်သည် ငြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော့” ဟု မေးတော်မူ၍ “မှန်ပေ ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “အဘယ်ကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့သနည်း” မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... တန်ဆာဆင်အပ် သော မိန်းမကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... မိန်းမတို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မတတ်တောင်း၊ ရှေးပညာ ရှိတို့သည် ဂဠုန်ပြည်၌ မိန်းမကိုထား၍ စောင့်ရှောက်ကုန်သော်လည်း

စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ တမ္ဗမည်သောမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းအား သုယောနန္ဒီမည်သော မိဖုရားကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုမိဖုရားသည် မြတ်သောအဆင်းကိုဆောင်၏။

ဂဠုန်မင်း မိဖုရားကိုခိုးပြေးခြင်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဂဠုန်မျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ နာဂဒီပကျွန်းသည် သေဒုမကျွန်း မည်၏။ ဘုရားလောင်းသည် သေဒုမကျွန်းဂဠုန်ပြည်၌ နေ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီသို့သွား၍ တမ္ဗမင်းနှင့်တကွ လုလင်၏အသွင်ဖြင့် ကြွအန်ကစား၏။ ဘုရားလောင်း၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်ကိုမြင်၍ အလုပ်အကျွေးတို့သည် “အကျွန်ုပ်တို့၏ မင်းနှင့်တကွ ဤသို့ သဘောရှိသော လုလင်ငယ်သည် ကြွအန်ကစား၏” ဟု သုယောနန္ဒီ မိဖုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ ထိုမိဖုရားသည် ထိုလုလင်ကို မြင်လို၍ တစ်နေ့သ၌ တန်ဆာဆင်၍ ကစားရာ ပွဲအပြင်သို့သွား၍ အလုပ်အကျွေးတို့၏ အတွင်း၌ရပ်လျက် ထိုဘုရားလောင်းကို ကြည့်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မိဖုရားကိုကြည့်၏။ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း အချင်းချင်း တပ်စွန်းသောစိတ်ရှိကုန်၏။ ဂဠုန်မင်းသည် မိမိ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့၌ လေလာခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ နန်းပြုအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် မင်းအိမ်မှ လူတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ဂဠုန်မင်းသည် မိမိအာနုဘော်အားဖြင့် အမိုက်မောင်းကိုပြု၍ မိဖုရားကိုယူ၍ ကေဝင်းကင်ဖြင့် သေဒုမကျွန်းပယ် မိမိမိမာန်သို့ဝင်၏။ သုယောနန္ဒီမိဖုရား ရောက်ရာအရပ်ကို သိသောသူတို့သည် မရှိကုန်။ ထိုဂဠုန်မင်းသည် သုယောနန္ဒီမိဖုရားနှင့်တကွ မွေ့လျော်လျက် ဗာရာဏသီသို့သွား၍ မင်းနှင့်တကွ ကြွအန်ကစား၏။

စောင်းသမားသဂ္ဂဂဠုန်ဆီးရာကပြည်

တမ္ဗမင်းအား သဂ္ဂမည်သော စောင်းသမားသည် ရှိ၏။ တမ္ဗမင်းသည် မိဖုရား၏ ရောက်ရာအရပ်ကို မသိရကား ထိုစောင်းသမားကို ခေါ်၍

“အမောင်... သွားချေ၊ အလုံးစုံစော ကြည်းကြောင်းခရီး ရေကြောင်း ခရီးသို့သွား၍ မိဖုရား၏ ရောက်ရာအရပ်ကို ကြည့်ချေ” ဟု စေလွှတ်၏။

ထိုစောင်းသမားသည် ရိက္ခာတို့ကိုယူ၍ ရွာတံခါးမှစ၍ စုံစမ်းလျက် ကုရုကစ္ဆ သင်္ဘောဆိပ်သို့ရောက်၏။ ထိုအခါ ကုန်သည်တို့သည် ကုရုကစ္ဆ သင်္ဘောဆိပ်မှ လှေဖြင့် သုဇဏ္ဍဘူမိသို့ သွားကုန်၏။ ထိုစောင်းသမားသည် ထိုကုန်သည်တို့ကိုကပ်၍ “အရှင်တို့... အကျွန်ုပ်သည် စောင်းသမားတည်း လှေခပိုင်းခြား၍ အရှင်တို့အား စောင်းတီးခြင်းကို ပြုပါအံ့၊ အကျွန်ုပ် ကိုလည်း ဆောင်ပါကုန်” ဟု ဆို၏။ ကုန်သည်တို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု လှေသို့တင်၍ လှေကို လွှတ်ကုန်၏။ ထိုကုန်သည်တို့သည် လှေ၌ နားထောင် လိုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုစောင်းသမားကိုခေါ်၍ “ငါတို့နားထောင် ကုန်အံ့၊ စောင်းတီးလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ “အကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ စောင်းကို တီးငြားအံ့၊ ငါးတို့သည် လှုပ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သင်တို့၏ လှေသည် ပျက်စီးလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ “လူတို့၏ အထံ၌ စောင်းတီးသည် ရှိသော် ငါးတို့၏လှုပ်ခြင်းမည်သည်မရှိ၊ စောင်းတီးခြင်းကို ပြုလော့” ဟု ကုန်သည်တို့သည် ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့တပြားကား အကျွန်ုပ်အား သင်တို့သည် အမျက်မထွက်ကြလင့်” ဟု ဆို၍ စောင်းကိုလွှတ်၍ စောင်းသံနှင့်သီချင်း သံ၊ သီချင်းသံနှင့် စောင်းသံကို မလွန်စေမူ၍ စောင်းကိုတီး၏။ ထိုအသံ ဖြင့် လှန်စွာယစ်ကုန်၍ ငါးတို့သည် လှုပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသော မကားရီးသည် ရန်၍ လှေတွင်းသို့ကျရကား လေသည် ကွဲပျက်၏။ သဂ္ဂ ဓညသော စောင်းသမားသည် ပျဉ်ချပ်၌ အိပ်၍ လေအားလျော်စွာ သူ့စားသည်ရှိသော် သေဒုမကျန်း၌ ဂဠုန်မင်း၏ ဗိမာန်ဖြစ်သောပညောင် ပင်၏ အနီးသို့ ရောက်၏။

စောင်းသမားနှင့်သုယောနန္ဒီ

သုယောနန္ဒီမိဖုရားသည် ဂဠုန်မင်း ကြွအန်ကစားအံ့သောငှာ သွား သောကာလ ဗိမာန်မှဆင်းသက်၍ ကမ်းနား၌ လှည့်လည်လတ်သော် သဂ္ဂ ဓညသော စောင်းသမားကိုမြင်၍ ထိုစောင်းသမားကိုသိ၍ “သင်အဘယ်သို့ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ စောင်းသမားသည် အလုံးစုံသောအကြောင်းကို ပြော၏။ “ထိုသို့တပြားကား သင်မကြေးကလင့်” ဟု စောင်းသမားကို နှစ်သိမ့်စေ၍ လက်မောင်းနှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ပိုက်ချီ၍ ဗိမာန်သို့တင်၍ အိပ်ရာ

အပြင်၌ အိပ်စေ၍ အပင်အပန်းပြေသော ကာလ၌ နတ်တို့၏ဘောဇဉ်ကို ပေး၍ နတ်နံ့သာရေဖြင့် ရေချိုးစေ၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဝတ်စေ၍ နံ့သာပန်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ တစ်ဖန် နတ်အိပ်ရာ၌အိပ်စေ၏။ ဤသို့ နေ၌ချိုးမြှောက်၍ ဂဠုန်မင်းလာသောတခါလ ဖုံးလွှမ်း၍သွားသော ကာလ၌ စောင်းသမားနှင့်တကွ ကိလသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် မွေ့လျော်၏။

မိဖုရားကြီးကိုတွေ့ခဲ့ပြီ

ထို့နောင်မှ လခွဲတစ်လ လွန်လတ်သော် ဗာရာဏသီ၌နေကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ထင်းရေယူအံ့သောငှာ ထိုသေဒုမကျွန်း ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုစောင်းသမားသည် ကုန်သည်တို့နှင့်တကွ လှေစီး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ မင်းကိုမြင်၍ ကြွေအနံ့ကစားသော ကာလ၌ စောင်းကိုယူ၍ မင်း၏အထံ၌ စောင်းတီးလျက်-

၅၅။ ဝါတိဂန္ဓော တိမိရာနံ၊ ကုသမုဒ္ဒေါ စ ဘောသဝါ။
ဒုရေ ဣတော သုယောနန္ဒီ၊ တမ္ပ ကာမာ တုဒန္တိ မံ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ ဝ.မ္ပ၊ တမ္ပမင်းကြီး။ ဣ.တော၊ ဤဗာရာဏသီပြည်မှ။ ဒုရေ၊ ဝေးသော ဂဠုန်ပြည်၌။ သုယောနန္ဒီ၊ သုယောနန္ဒီ မိဖုရားသည်။ ဝသတိ၊ နေ၏။ တတ္ထ၊ ထိုမိဖုရားနေရာ အရပ်၌။ တိမိရာနံ၊ ပညောင်ပင်ကို ခြံရံ၍ ပေါက်ကုန်သော ကြည်းပန်းတို့၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့သည်။ ဝါတိ၊ လှိုင်၏။ ကု သမုဒ္ဒေါ စ၊ သမုဒြာ ငယ်သည်လည်း။ ဘောသဝါ၊ သည်းစွာမြည်၏။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ကာမာ ကာမတို့သည်။ တုဒန္တိ၊ ထိုးကျင့်ကုန်၏။

ဂဠုန်မင်းနှင့် စောင်းသမား

ထိုစကားကိုကြား၍ ဂဠုန်မင်းသည်-
၅၆။ ကထံ သမုဒ္ဒ မတရိ၊ ကထံ အဒ္ဒကွံ သေဒုမံ။
ကထံ တဿာ စ တုယုဉ္ဇ၊ အဟု သဂ္ဂ သမာဂမော-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၆။ သဂ္ဂ၊ သဂ္ဂ၊ တ္တံ၊ ဓင်သည်။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ သမုဒ္ဒံ၊ သံမုဒြာ
ကို။ အဘရိ၊ ကူးသနည်း။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ သေဒုမံ၊ သေဒုမကျန်းကို။
အဒ္ဒကိ၊ မြင်သနည်း။ ကထံ၊ အဘယ်သို့။ တဿာ စ၊ ထို သုယောနန္ဒီ၏
လည်းကောင်း။ တုယုဉ္ဇ၊ သင်၏လည်းကောင်း။ သမာဂမော၊ ပေါင်းဖော်
ရခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်သနည်း။

ထိုနောင်မှ သုဂ္ဂမည်သော စောင်းသမားသည်-

၅၇။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတာနံ၊ ဝါဏီဇာနံ ဓေနသိနံ။
မကဓရဟိ အဘိဒါ နာဝါ၊ ဖလဓကနာဟံ မလိဝိ။

၅၈။ သာ မံ သဓဏှန မုဒုနာ၊ နိစ္စံ စန္ဒန ဂန္ဓိနိ။
အဂေန ဥဒ္ဓရိ ဣဒ္ဓါ၊ မာတာ ပုတ္တံ ဩရသံ။

၅၉။ သာ မံ အန္ဓေန ပါနေန၊ ဝတ္ထေန သယနေန စ။
အတ္တနာပိ စ မန္ဓက္ခိ၊ ဧဝံ တမ္ပ ဝိဇာနာဟိ။

ဟူကုန်သော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၇။ တမ္ပ၊ သမိုင်းကြီး။ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆာ ဘဝိတ်ဆိုင်မှ။ ပယာ
တာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဓေနသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရှာကုန်သော။ ဝါဏီဇာနံ၊
ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါ၊ လှေသည်။ မကဓရဟိ၊ မကဘရီးတို့ကြောင့်။
အဘိဒါ၊ ကွဲ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဖလဓကနာ၊ ပျဉ်ချပ်ဖြင့်။ မလိဝိ၊
ကူး၏။

၅၈။ တမ္ပ၊ တမ္ပမင်းကြီး။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ စန္ဒနဂန္ဓိနိ၊ စန္ဒကူးနံ၊ သာလိမိး
သော။ ဘဒ္ဒါ၊ ရှုဖွယ် ကြည်ညိုဖွယ်သော။ သာ သုယောနန္ဒီ၊ ထိုသုယော
နန္ဒီ မိဖုရားသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ သဓဏှန၊ သမိုင်းမူသော။ မုဒုနာ၊
နှူးညံ့သောစကားဖြင့်။ သမဿာသေတွာ၊ နှစ်သိမ့်စေ၍။ မာတာ၊ အမိသည်။
ဩရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဥဒ္ဓရိ ဣဝ၊ ချီသကဲ့သို့။ အဂေန၊
လက်မောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့်။ ဥဒ္ဓရိ၊ ချီ၏။

၅၉။ တမ္ပ၊ တမ္ပမင်းကြီး။ မန္တက္ခီ၊ နူးညံ့သော အခြင်းအရာဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိသော။ သာ၊ ထိုသုဒယာနန္ဒီ မိဖုရားသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အန္တေန စ၊ ထမင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါနေန စ၊ အဖျော်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဝတ္တန စ၊ အဝတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သယနေနေစ၊ အိပ်ရာဖြင့် လည်းကောင်း။ အတ္တနာပိ စ၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ သန္တပေသိ၊ ရောင်ရဲစေ၏။ တံ၊ သင်ခင်းကြီးသည်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိလော့။

မိဖုရားကိုပြန်ပို့ခြင်း

ဂဠုန်မင်းသည် စောင်းသမားဆိုစဉ်လျှင်နှလုံးမသာယာသည်ဖြစ်၍ "ငါသည် ဂဠုန်ပြည်၌နေလျက်လည်း ထိုမိန်းမကို စောင့်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ သီလမရှိသော ထိုမိန်းမဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း" ဟု ထိုမိန်းမကိုဆောင်၍ မင်းအားပေး၍ ဖဲသွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ တစ်ဖန်မလာတော့ပြီ။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဆစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ ရောက်၏။

အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂဠုန်မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မိန်းမတို့အား၊ ထိန်းသိမ်းခြား၊ ဖောက်ပြားဓမ္မတာ။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုယောနန္ဒီဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်စေတော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင် ကေရာဇ်မင်း၊ မြတ်၏ သားတော်အကြီး ဓဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တစ်ရာ ခဲယဉ်းစွာ သော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအမုတ်၌ မဟာဥပရာဇ်မယ်တော် အရှင် မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော် ကျောင်းတော်နေ ညောင်တန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော

ပဉ္စဏနိပါတ်ဇာတ်၌ ရွေးဦးစွာသော မဏိကုဏ္ဍလဝဂ်သည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

မဏိကုဏ္ဍလဝဂ် ပြီး၏။

၂-ဝဏ္ဏာရောဟဝဂ် ၁၁-ဝဏ္ဏာရောဟဇာတ်

ကုန်းချောသော မြေခွေးအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော ဇောကကို ဆုံးမတော်မူ အတိသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဝဏ္ဏာရောဟေန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဝဏ္ဏာရောဟဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသဒ္ဓက တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

မထေရ် ၂ ပါး ကုန်းချောခုံရပုံ

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ အခါတစ်ပါး၌ နှစ်ပါးကုန်သော မဟာထေရ်တို့ သည် “ဤဝါတွင်းကာလပတ်လုံး ဆိုတင်မြင်ရာအရပ်၌ စီးဖြန်းအပ်သော စာဝနာကို ပွားစေကုန်အံ့” ဟု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုပန်၍ အခြံအရံကို ပယ်၍ ကိုယ်တိုင်လျှင် သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကိုယူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ တစ်ခုသော ပစ္စန္နရွာကိုမှီ၍ တစ်ခုသောစတော၌ နေကုန်၏။ တစ် ထောက်သော စားကြွင်းစားသည် မထေရ်တို့ထံ ခစားလျက် ထိုတောဝယ် တင့်အပ်ရာအရပ်၌ နေ၏။ ထိုစားကြွင်းစားသည် မထေရ်တို့၏ ညီညွတ် သော နေခြင်းကံမြင်၍ “ဤ မထေရ်တို့သည် အလွန်လျှင် ညီညွတ်ကုန် လျက် နေကုန်၏။ ဤမထေရ်တို့ကို အချင်းချင်း ကွဲပြားစိမ့်သောငှာ တတ် ကောင်းအံ့” ဟု ကြံ၍ ရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ အထံသို့ ဆည်းအပ်၍ “အရှင်ဘုရား - အရှင်ဘုရားတို့အား အရှင်မဟာမောဂ္ဂသင်္ဃာန်မထေရ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုရန်ဖြစ်ဖူးခြင်းသည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “ဒါယကာ... အသို့နည်း” ဟု အရှင်သာရိပုတြာ ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား အရှင်မဟာမော ဂ္ဂသင်္ဃာန် မထေရ်သည် အကျွန်ုပ်လာသောကာလ၌ သာရိပုတြာသည် ဇာတ် အနှယ် အမျိုးအဆက်ဆက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကြားအမြင် ကျမ်းဂန်

အထင် အကြား တရားကိုသိခြင်း တန်ခိုးစွာတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊
အဘယ်မှာထူးအံ့နည်း' ဟု အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုလျှင် ဆို၏”
ဟု ဆို၏။ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ပြုံး၍ “ဒါယကာ...သင်သွား
လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကုန်းတိုက်သူ ပြေးရပြီ

နောက်အခါ တစ်နေ့သ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်၏အထံသို့
ဆည်းစာပ်၍ ထိုအတူလျှင် ဆို၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်
လည်း ပြုံး၍ “ဒါယကာ...သင်သွားလော့” ဟု ဆို၍ အရှင်သာရိပုတြာ
မထေရ်၏အထံသို့ ဆည်းကပ်၍ “ငါ့ရှင် ဤစားကြွင်းစားသည် အရှင်
ဘုရားတို့၏ အထံ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို ဆိုသလော့” ဟု မေး၏။
“ငါ့ရှင်ဆို၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အကျွန်ုပ် အထံ၌လည်း ဆို၏။ “ဤ
စားကြွင်းစားကို နှင်ထုတ်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
မထေရ်သည် မိန့်တော်မူ၍ “ငါ့ရှင် ကောင်းပြီ၊ နှင်ထုတ်လော့” ဟု
ဆိုသည်ရှိသော် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် “ဒါယကာ...သင်သည်
ဤ၌မနေလင့်” ဟု လက်ဖျစ်တီး၍ စားကြွင်းစားကို နှင်ထုတ်၏။

နှစ်ပါးကုန်သောမထေရ်တို့သည်လည်း ညီညာစွာနေ၍ မြတ်စွာဘုရား
အထံတော်သို့ သွား၍ ဘုရားကိုရှိခိုး၍ နေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား
သည် ပဋိသန္ဓာရပြုတော်မူ၍ “ချမ်းသာစေဖြင့် နေရကုန်၏လော့” ဟု
မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...တစ်ယောက်သော
စားကြွင်းစားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ကွဲပြားစေလိုသည်ဖြစ်၍ ကွဲပြားစိမ့်
သောငှာ မတတ်နိုင်၍ ပြေး၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “သာရိ
ပုတြာ...ထိုစားကြွင်းစားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ကို ကွဲပြားစေ
အံ့ဟု ကွဲပြားစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြေးသည်မဟုတ်မသး၊
ရှေး၌လည်း ပြေးဖူးသလျှင် ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတြာ
ထိုစားကြွင်းစားသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ကို ကွဲပြားစေအံ့ဟု
ကွဲပြားစိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြေးသည်မဟုတ်မသး၊ ရှေး၌
လည်း ပြေးဖူးသလျှင် ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်သာရိပုတြာ
မထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တော၌ ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့သည် ထိုတောဝယ် တောင်လိုက်၌ နေ ကုန်၏။

ကျားနှင့်ခြင်္သေ့ ကုန်းတိုက်ခံရပုံ

တစ်ခုသောမြေခွေးသည် ထိုခြင်္သေ့ ကျားတို့ကို စားလျက် ခြင်္သေ့ ကျားတို့၏ စားကြွင်းကိုစား၍ ကြီးသောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့၌ “ဝါသည် ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့၏အသားကို မစားရစဖူး၊ ငါသည် ဤခြင်္သေ့ ကျားတို့ကို အချစ်ပျက်စိမ့်သောငှာ သင့်၏။ အချစ်ပျက်ခြင်းကြောင့် ခိုက် ရန်ပြု၍ သေကုန်သော ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့၏အသားကို စားအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုမြေခွေးသည် ခြင်္သေ့ အထံသို့ကပ်၍ “အရှင်-အရှင်တို့အား ကျားနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ခိုက်ရန်ဖြစ်ဖူးခြင်းသည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “အချင်းမြေခွေး... ခိုက်ရန်မဖြစ်စဖူး” ဟု ခြင်္သေ့သည် ဆို၏။ “အရှင် ဤကျားသည် အကျွန်ုပ်လာသောအခါ၌ ခြင်္သေ့သည် ကိုယ်အဆင်းအား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အလုံးအရပ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမျိုးအား လုံးလစီရိယအားဖြင့် လည်းကောင်း ငါ၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ်တွင် တစ် စိတ်သောအဖို့ကိုမျှလည်း မမီဟု အရှင်တို့၏ ကျေးဇူးမဲ့ကိုလျှင် ဆို၏” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မြေခွေးတို့ ခြင်္သေ့သည် “သင် သွားလော့၊ ထိုကျားသည် ဤသို့ မဆိုထိုက်တန်” ဟု ဆို၏။ ကျားအထံသို့ ဆည်းကပ်၍ ဤနည်းဖြင့် လျှင် ဆို၏။

ကျားနှင့်ခြင်္သေ့ တိုင်ပင်ကြပြီ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျားသည်လည်း ခြင်္သေ့ အထံသို့ ဆည်းကပ်၍ “အဆွေခင်ပွန်း... သင်သည် ဤသို့ ဆိုသလော” ဟု မေးလိုရကား-

၆၀။ ဝဏ္ဏာရောဟေန ဇာတိယာ၊ ဗလနိက္ကမနေန စ။
သုဗာဟု န မယာ သေဒယျာ၊ သုဒါဌ ဣတိ ဘာသသိ-

ဖျာသေခ ချေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၀။ သုဒါဠာ၊ ခြင်္သေ့မင်း။ သုဗာဟု၊ ကျားသည်။ ဝဏ္ဏာရောဟေန၊ အဆင်း အလုံးအယပ်ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇာတိယာ၊ အမျိုးဖြင့် လည်းကောင်း။ ဗလနိက္ကမနေန စ၊ အား လုံ့လဖြင့် လည်းကောင်း။ ယော၊ ငါ့ထက်။ န သေယျော၊ မလွန် မမြတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင်သည်။ ဘာသသိ၊ ဆိုသလော။

ထိုစကားကို ကြား၍ ခြင်္သေ့သည်-

၆၁။ ဝဏ္ဏာရောဟေန ဇာတိယာ၊ ဗလနိက္ကမနေန စ။
သုဒါဠော န ယော သေယျော၊ သုဗာဟု ဣတိ ဘာသသိ။

၆၂။ ဧဝံ စေ မံ ဝိဟရန္တ၊ သုဗာဟု သမ္ပ ဒုဗ္ဘသိ၊
န ဒါနာဟံ တယာ သဒ္ဓံ။ သံဝါသ မဘိ ရောစယ ။

၆၃။ ယော ပရေသံ ဝစနာနိ၊ သဒ္ဓဟေယျိ ယထာတထံ။
ခိပ္ပံ ဘိဇ္ဇေထ မိတ္တသ္မိံ။ ဝေရဉ္စ ပသေဝ ဗဟံ။

၆၄။ န သော မိတ္တော ယော သဒါ အပ္ပမတ္တော၊
ဘေဒါ သင်္ဂီ ရန္တမေဝါနုပသိ။
ယသ္မိဉ္စ သေတိ ဥရသိဝ ပုတ္တော၊
သဝေ မိတ္တော ယော အဘဇ္ဇော ပဒရဟိ-

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၅။ သုဒါဠော၊ သည်။ ဝဏ္ဏာရောဟေန၊ အဆင်း အလုံးအယပ်အားဖြင့် လည်းကောင်း။ ဇာတိယာ၊ အမျိုးအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ဗလနိက္ကမနေန စ၊ အား လုံ့လဖြင့်လည်းကောင်း။ ယော၊ ငါ့ထက်။ န သေယျော၊ မလွန်မြတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သုဗာဟု၊ ကျားမင်းသည်။ ဘာသသိ၊ ဆိုသလော။

၆၆။ သမ္ပ သုဗာဟု၊ အရွယ်တူဖြစ်သော အဆွေကျား။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝိဟရန္တ၊ သင်နှင့် အညီအညွတ်နေသော မံ ငါ့ကို။ သိင်္ဂီလယ၊ မြေခွေး၏။ ဣတိ၊ စကားကို။ ဝဟေဗျော၊ ယူ၍။ တံ၊ သင်သည်။ စေ ဒုဗ္ဘသိ၊ အကယ်၍

ပြစ်မှားအံ့။ အဟံဝါသည်။ ဣဒါနိယခုအခါ၌၊ တယာသင်နှင့်။ သဒ္ဓံ၊ တက္ကံ၊ သံဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ နာဘိရောစယေ၊ မနှစ်သက်။

၆၃။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပရေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ ဝစနာနိ၊ စကားတို့ကို။ ယထာတထံ၊ အဟုတ်အမှန်အားဖြင့်။ သဒ္ဓဟေယျ၊ ယုံကြည်ရ၏။ အသ္မိံ၊ ထိုသူမိုက်၌။ မိတ္တံ၊ မိတ်သည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဘိဇ္ဇေထ၊ ပျက်ရ၏။ ဗဟံ၊ များစွာ။ ဝေရဉ္စ၊ ရန်သည်လည်း။ ပသဝေ၊ ပွားရ၏။

၆၄။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အပ္ပမတ္တော၊ မမေ့မလျော့သည်ဖြစ်၍။ မိတ္တဿ၊ မိတ်၏။ ဝိနာသံ၊ ပျက်စီးခြင်းကို။ န ဒေတိ၊ မသေး။ ဘေဒါသကိ၊ မိတ်၏ပျက်စီးခြင်းကိုလျှင် ရွံ့ရှား၏။ ရန္တမေဝ၊ အခွင့်အပေါက်ကိုလျှင်။ အနုပဿိ၊ အစဉ်ရှိ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ မိတ္တော၊ မိတ်မည်၏။ ပုတ္တော၊ သားသည်။ ဥရသာ၊ အမိရင်ခွင့်၌။ သေတိဝ၊ ရွံ့ရှားခြင်းကင်းလျက် အိပ်သကဲ့သို့။ ယသ္မိံ စ၊ အကြင်သူ၌လည်း။ သေတိ၊ ရွံ့ရှားခြင်းကင်းလျက် အိပ်၏။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ပရေဟံ၊ သူတစ်ပါးတို့ကြောင့်။ အဘေဇ္ဇေ၊ ကွဲမပြား။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ မိတ္တံ၊ မိတ်မည်၏။

မြေခွေးထွက်ပြေးရပြီ

ဤသို့ လေးဂါထာတို့ဖြင့် ခြေသံသည် မိတ်၏ကျေးဇူးကို ဆိုသည် ရှိသော် ကျားသည် “ငါ့အား အပြစ်ရှိ၏” ဟု ခြေသံကို ကန့်တော့၏။ ထိုကျား ခြေသံတို့သည် ရှေးအတူသာလျှင် ညီညွတ်သော နေခြင်းဖြင့် နေကုန်၏။ မြေခွေးသည်ကား ပြေး၍ တစ်ပါးသို့သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ယခုအခါ စားကြွင်းစားသည် ထိုအခါ မြေခွေးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သရိပုတ္တရာသည် ထိုအခါ ခြေသံဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ကျားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ထိုအကြောင်းကို မျက်ခမှောက်အားဖြင့်မြင်သော ထိုတော၌ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကုန်းတိုက်ပြောဆို၊ မိတ်ဆွေကို၊ ကြည်ညိုမပျက်ရာ။)

ရှေးဦးစွာသော ဝဏ္ဏာရောဟဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-သီလဝီမံသဇာတ်

ဗဟုသုတဗညာထက် သီလကပြတ်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာနံ။ နတ်နှင့်တကွသော ဝေသာကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သီလံ သေယျော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ သီလဝီမံသဇာတ်ကို ဇေတဝနီ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သီလကို စုံစမ်းသော တစ် ယောက်သောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ မင်းသည် ဤပုဏ္ဏားကား သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ထို ပုဏ္ဏားကို တစ်ပါးကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ထက် မြတ်သည်ကိုပြု၍ ကြည့်၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် “မင်းကား သီလနှင့်ပြည့်စုံ၏ဟု ငါ့ကို တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားတို့ထက် မြတ်သည်ကို ပြု၍ကြည့်သလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ အကြား အမြင်ကို ဆောင်ခြင်းနှင့် ယှဉ်၏ဟူ၍ ငါ့ကို တစ်ပါးသော ပုဏ္ဏားတို့ထက် မြတ်သည်ကိုပြု၍ ကြည့်သလော၊ သီလ၏ လည်းကောင်း၊ အကြားအမြင်၏ လည်းကောင်း မြတ်သောအဖြစ်ကို စုံစမ်းဦးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ တစ်နေ့ဆ၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ အထံမှ အသပြောကိုယူ၏။ ရွှေပန်းထိမ် သည်လည်း အစေးအမြတ် ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု သော စကားကိုမဆို၊ နှစ်ကြိမ်ယူသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆို၊ သုံးကြိမ်မြောက်၌ကား “လုယက်၍ စားသောသူတည်း” ဟု ပမ်း ယူစေ၍ မင်းအားပြ၏။

ဗဟုသုတထက် သီလမြတ်ကြောင်း

ပုဏ္ဏားသည် “အဘယ်ကိုပြုသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “ဥစ္စာကို လုံ့ယက်၏” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏား... မှန်သလော” ဟု မေးသည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် ဥစ္စာကို မလုယက်၊ အကျွန်ုပ်အား ကား သီလသည်တည်း မြတ်သလော၊ အကြားအမြင်သည်တည်း မြတ် သလောဟု ကုက္ကုစွသည်ဖြစ်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သီလ၊ အကြားအမြင်၊ ဤနှစ်ပါးတို့တွင် အဘယ်သည်လျှင် မြတ်သနည်း” ဟု စုံစမ်းလို၍ သုံး ကြိမ် အသပြောကိုယူ၏။ ထို အကျွန်ုပ်ကို ရွှေပန်းထိမ်သည် သည်နှောင်ဖွဲ့၍

အရှင်မင်းကြီးတို့အား ပြ၏။ ယခု အကျွန်ုပ်သည် အကြားအမြင်ထက် သီလ၏ မြတ်သည်၏အဖြစ်ကို သိအပ်ပြီ။ အကျွန်ုပ်အား အိမ်၌နေခြင်းဖြင့် အလိုမရှိ။ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့ ဟု ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုစေ၍ အိမ်တံခါးကို မကြည့်မူ၍လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွားပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပုဏ္ဏားအား သာမဏေအဖြစ်၊ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ပဉ္စင်းဖြစ်၍ မကြာမြင့်မီ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌တည်၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ‘ငါ့ရှင်တို့ ဤမည်သော ပုဏ္ဏားသည် မိမိ၏ သီလကို စုံစမ်း၍ ရဟန်းပြု၍ ဝိပဿနာကို စီးဖြန်း၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏’ ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူသတ်၍ ‘ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း’ ဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏’ ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ‘ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌ ဤပုဏ္ဏားသည်သခလျှင် သီလကိုစုံစမ်း၍ ရဟန်းပြု၍ မိမိ၏တည်ရာကို ပြုသည်မဟုတ်သေး။ ရှေး၌ ပညာရှိသည်လည်း သီလကို စုံစမ်း၍ ရဟန်းပြု၍ မိမိ၏တည်ရာကို ပြုဖူးကုန်သလျှင်ကတည်း’ ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတိကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မြဟုံဒတီမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရှယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အတတ်သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့လာ၍ မင်းကို ဖူးမြင်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းအား ပုရောဟိတ်အရာကို ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပဉ္စသီတို့ကို စောင့်ရှောက်၏။ မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ‘သီလရှိသော သူတည်း’ ဟု အလေးအမြတ် ပြု၍ ကြည့်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ‘သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏ဟု ငါ့ကို ကြည့်ထလော့၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ အကြားအမြင်ကို ဆောင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော သူတည်းဟု အလေးအမြတ်ပြု၍ ငါ့ကို ကြည့်သလော့’ ဟု ကြံ၏။ အလုံးစုံသောစကားသည် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုနှင့် တူသည်သလျှင် ဖြစ်၏။

သီလ မှန်မြတ်ပုံ

ဤသီလဝိမသဇာတ်၌ကား ပုဏ္ဏားသည် ယခု အကျွန်ုပ်သည် အကြားအမြင်ထက် သီလ၏ မြတ်သောအဖြစ်ကို သိအပ်ပြီဟု ဆို၍-

- ၆၅။ သီလံ သေယျော သုကံ သေယျော၊ ဣတိ မေ သံသယော အဟု။
သီလမေဝ သုတာ သေယျော၊ ဣတိ မေ နတ္ထိ သံသယော။
- ၆၆။ မောဃာ ဇာတိ စ ဝဏ္ဏော စ၊ သီလမေဝ ကိရုတ္တမံ။
သီလေန အနုပေတဿ၊ သုတေနတ္ထော န ဝိဇ္ဇတိ။
- ၆၇။ ခတ္တိယော စ အဓမ္မဋ္ဌော၊ ဝေဿောစာ ဓမ္မနိဿိတော။
တေ ပရိစ္စဇ္ဈာဘော လောကေ၊ ဥပပဇ္ဇန္တိ ဒုဂ္ဂတိ။
- ၆၈။ ခတ္တိယာ ပြာဟ္မဏာ ဝေဿာ၊ သုဒ္ဓါ စဏ္ဍာလ ပုက္ကသ။
ဣမ ဓမ္မံ စရိတောန၊ ဘဝန္တိ တိဒိဝေ သမာ။
- ၆၉။ န ဝေဒါ သမ္ပရာယာယ၊ န ဇာတိ နာပိ ဗန္ဓဝါ။
သကဉ္စ သီလံ သံသုဒ္ဓံ၊ သုမ္ပရာယ သုခါယ စ။

ဟူသော ဤငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သီလံ၊ သီလတည်း။ သေယျော၊ မြတ်သလော။ သုကံ၊ သုတသည်တည်း။ သေယျော၊ မြတ်သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သံသယော၊ ယုံမှားခြင်းသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သီလမေဝ၊ သီလသည်လျှင်။ သုတာ၊ အကြားအမြင် ထက်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဣဘိ၊ ဤသို့။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဉာတော၊ သိအပ်ပြီ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ သံသယော၊ ယုံမှားခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

သီလမရှိ အသုံးမဝင်

၆၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇာတိ စ၊ အမျိုးသည်လည်း ကောင်း။ ဝဏ္ဏော စ၊ အဆင်းသည်လည်းကောင်း။ မောဃာ၊ အကျိုး မရှိကုန်။ သီလမေဝ၊ သီလသည်လျှင်။ ဥတ္တမံ ကိရ၊ မြတ်သတတ်။ သီလေန၊ သီလနှင့်။ အနုပေတဿ၊ မပြည့်စုံသောသူအား။ သုတေန၊ အကြားအမြင် မြင့်။ အတ္ထော၊ အကျိုးသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

၆၇။ အဓမ္မဋ္ဌော၊ တရားနှင့်မပြည့်စုံသော။ ခတ္တိယော စ၊ မင်းလည်း ကောင်း။ အဓမ္မနိဿိတော၊ အဓမ္မကို မှီသော။ ဝေဿော စ၊ ကုန်သည် လည်းကောင်း။ တေ ဥစ္စေဘော၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ လော

စောလှပြည် နတ်ပြည်တို့ကို။ ပရိစ္ဆေ၊ စွန့်ကုန်၍။ ဒုဂ္ဂတိ၊ ဒုဂ္ဂတိ၌။ ဥပ
ပဇ္ဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

သီလရှိမူ အတူတူ

၆၈။ ခတ္တိယာ စ၊ မင်းတို့သည် လည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏာ စ၊
ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်းကောင်း။ ဝေဿ၊ စ၊ ကုန်သည်တို့သည်လည်းကောင်း။
သုဒ္ဒါ စ၊ သူဆင်းရဲတို့သည်လည်းကောင်း။ စဏ္ဍာလ ပုက္ကုသာစ၊ သူသေ
ကောင်ကိုစွန့်သော စဏ္ဍာလ၊ ပန်းမှိုက်သွန်မျိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဧဝံ၊
ဤသို့။ ဣမ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌။ ဓမ္မ၊ တရားကို။ စရိတွာန၊ ကျင့်၍။ တိဒီဇဝ၊
နတ်ပြည်၌။ သမာ၊ တူကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

နောင်ဘဝတွက်သာ သီလသာ

၆၉။ ဝေဒါ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ သမ္မုရာယာယ၊ တမလွန်၌ စည်းစိမ်
ချမ်းသာ ပေးခြင်းငှာ။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ဇာတိပိ၊ အမျိုးတို့သည်
လည်း။ သမ္မုရာယာယ၊ တမလွန်ဘဝ၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးခြင်းငှာ။
န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ဗန္ဓဝါပိ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်လည်း။ သမ္မုရာ
ယာယ၊ တမလွန်၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးခြင်းငှာ။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်
ကုန်။ သံသုဒ္ဓံ၊ စင်ကြယ်သော။ သကဉ္စသီလံ၊ မိမိသီလသည်သာလျှင်။
သမ္မုရာယ သုခါယ၊ တမလွန်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာအကျိုးငှာ၊ ဟောတိ စ၊
ဖြစ်သလျှင်ကတည်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သီလကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်း၍ မင်းကို
ပြော၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုစေ၍ ထိုနေ့၌လျှင် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့
ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ သီလကို စုံစမ်း
သော ရသေ့ရဟန်းပြုသော ပုဏ္ဏား ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူ၏။

(ဗဟုသုတ၊ မြောက်မြားစွာ၊ သီလထို့ ထက်သာ)
နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သီလဝိမသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃-ဟိရိဇာတ်

အဆွေခင်ပွန်းယုတ် အကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဟိရိတရန္တ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဟိရိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ နှစ်ပါးကုန်သော ဝတ္ထုတို့ကိုလည်း ကေတနိပါတ် နဝမဝဂ်၏ အဆုံးဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ကုန်ပြီးသလျှင်ကတည်း။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဤ ဟိရိဇာတ်၌ကား-ပစ္စန္တရစ်နေ သူဌေး၏ လူတို့သည် လှယက်အပ်သော အလုံးစုံသော ဥစ္စာရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးကုန်၏ဟု ဗာရာဏသီသူဌေးအား ကြားလျှောက်သည် ရှိသော် ဗာရာဏသီသူဌေးသည် “မိမိအထံသို့ လာကုန်သောသူတို့အား ပြုအပ်သောအမှုကို မပြုကုန်သော သူတို့မည်သည်ကား ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တတ်သော သူတို့ကို ဓရကုန်” ဟု ဆို၍

- ၇၀။ ဟိရိတရန္တံ ဝိဇိဂုစ္ဆမာနံ၊
တဝါဟမသ္မိ ဣတိ ဘာသမာနံ။
သေယျာနိ ကမ္မာနိ အနာဒိယန္တံ၊
နေသော မမန္တိ ဣတိ နံ ဝိဇညာ။
- ၇၁။ ယံ ဟိ ကယိဓု တံ ဝဒေ၊ ယံ န ကယိဓု န တံ ဝဒေ။
အကဓရာန္တံ ဘာသမာနံ၊ ပရိဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
- ၇၂။ န သော မိတ္တော ယော သဒါ အပ္ပမတ္တော၊
ဘေဒါသကီ ရန္တမေဝါနုပဿိ။
ယသ္မိဉ္စ သေတိ ဥရသိဝ ပုတ္တော၊
သဝေမိတ္တော ယော အဘေဇော ပရေဘိ။
- ၇၃။ ပါမောဇ္ဇ ကရဏံ ဌာနံ၊ ပသံသ ဝဟနံ သုခံ။
ဖဿာနိသံသော ဘာဝေတိ၊ ဝဟန္တော ပေါရိသံ ဝုရံ။

၇၄။ ပဝိဝေကရသံ ပိတွာ၊ ရသံ ဥပသမဿ စ။
နိဒ္ဒရော ဟောတိ နိပ္ပါပေါ၊ ဓမ္မပူတိရသံ ပိဝံ။
ဟူသော ဣငါးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

နှုတ်သက်သက်ကား မိတ်ဆွေဟုတ်

၇၀။ ဟိရိံ၊ ရှက်ခြင်းကို။ တရန္တံ၊ လွန်သော။ ဝိဇိဂုစ္ဆမာနံ၊ မိတ်
ဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကို စက်ဆုပ်အပ်သော။ အဟံ၊ ငါကား။ တဝ၊ သင်၏။
မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဘာသမာနံ၊
စကားမျှကိုသာလျှင် ဆိုသော။ သေယျာနိ၊ မြတ်ကုန်သော။ ကမ္မာနိ၊ အမှု
တို့ကို။ အနာဒိယန္တံ၊ မပြုသော။ နံ၊ ထိုသူကို။ သော၊ ဤသူသည်။ ဓမ၊
ငါ၏။ န မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းမဟုတ်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဇညာ၊ သိရာ၏။

၇၁။ ယံဟိ၊ အကြင်အမှုကိုလျှင်။ တယိရာ၊ ပြုရာ၏။ တံဟိ၊ ထိုအမှုကို
လျှင်။ ဝဒေ၊ ဆိုရာ၏။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ န ကယိရာ၊ မပြုရာ။ တံ၊ ထိုအမှု
ကို။ န ဝဒေ၊ မဆိုရာ။ ဘာသမာနံ၊ ဆိုလျက်။ အကရေန္တံ၊ မပြုသော
သူကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပရိဇာနန္တံ၊ သိကုန်၏။

လက်ပါပါမှ မိတ်ဆွေစစ်

၇၂။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သဒါ၊ ဇာခါခပ်သိမ်း။ အပ္ပမဒတ္တာ၊
ဓမ္မေလျော့သည်ဖြစ်၍။ မိတ္တဿ၊ မိတ်၏။ ဝိနာသံ၊ ပျက်စီးခြင်းကို။
န ဒေတိ၊ မပေး။ ဘေဒါသကီ၊ မိတ်၏ပျက်စီးခြင်းကိုလျှင် ရွံ့ရှာ၏။ ရန္တ
ဓေဝ၊ မိတ်ပျက်ခြင်း၏ အကြောင်းကိုလျှင်။ အနုပဿိ၊ အစဉ်ရှု၏။ သော၊
ထိုသူသည်။ မိတ္တော၊ မိတ်မည်၏။ ပုဒတ္တာ၊ သားသည်။ ဥရသိ၊ အမိရင်ခွင်၌။
နိရာသကော၊ ရွံ့ရှာခြင်းကင်းလျက်။ သေတိဣဝ၊ အိပ်သကဲ့သို့။ ယသ္မိဉ္စ၊
အကြင်သူ၌လည်း။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ နိရာသကော၊ ရွံ့ရှာခြင်း
ကင်းသည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊ အိပ်၏။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ပရေဘိ၊
သူတစ်ပါးတို့ကြောင့်။ အဘဇ္ဇေ၊ မကွဲမပြား။ သ-သော၊ ထိုသူသည်။
ဝေ၊ စင်စစ်။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်း မည်၏။

မိတ်ဆွေတာဝန် ၄-ပါး

၇၃။ ဖလာနိသံသော၊ အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်သော။ ပေါရိသံ၊ ယောက်ျားတို့သည် ဆောင်အပ်သော။ ဓုရံဒါန သီလ ဘာဝနာ မိတ် ဖွဲ့သည်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော လေးပါးအပြားရှိသောဝန်ကို။ ဝဟန္တော၊ ရွက်ဆောင်သောသူသည်။ ပါမောဇ္ဇကရုဏံ၊ မိတ်ဖွဲ့သည်၏အဖြစ်ဟု ဆိုအပ် သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ပြုတတ်သော။ ဌာနံ၊ အကြောင်းကို လည်း ကောင်း။ ပသံသဒ ဝဟနံ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို ရွက်ဆောင်တတ်သော။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို လည်းကောင်း။ ဘာဝေတံ၊ ပွားစေ၏။

အမြိုက်ရသာ ၃ ပါး

၇၄။ ပဝိဝေကရသံ၊ ကာယဝိဝေဓ စိတ္တဝိဝေက ဥပဓိဝိဝေကတို့ကို မှီ၍ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဟူသော ရသကို။ ပိတုာ၊ သောက်၍။ ဥပသမဿ၊ ကိလေသာ ငြိမ်းခြင်း၏။ ဝသေန၊ အစွမ်းဖြင့်။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ် သော။ ရသံ ဝါ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဟူသော ရသကိုလည်း။ ပိတုာ၊ သောက်၍။ ဓမ္မပိတိရသံ၊ ဓမ္မပိတိဟု ဆိုအပ်သော ဝိမုတ္တိရသကို။ ပိတံ၊ သောက်သောသူသည်။ နိဒ္ဒရော၊ ကိလေသာဟူသော ပူပန်ခြင်းမရှိသည်။ နိပ္ပါပေါ၊ အကုသိုလ်မရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ယုတ်ခာသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းမိ ခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်၍ ပဝိဝေက၏ အစွမ်းအားဖြင့် အမြိုက် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေ၍ ဒေသနာ၏ အထွတ်ကို ယူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ "ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗာရာဏသီသုဌေး ဖြစ်ပြီ" ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းစောင်မူ၏။

(မိတ်ဆွေ ယုတ်မြတ်၊ ခွဲခြားမှတ်၊ ပေါင်းအပ်သင့်ပေသည်။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဟိရိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄-ခဇ္ဇောပနကဇာတ်

ကောနုသန္တမိ ပဇ္ဇောဒေဝ-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ် သော ခဇ္ဇောပနက ပဉ္စာသည် မဟာဥမင်ဇာတ်၌ အကျယ်အားဖြင့် ဖြစ်လတ္တံ့။

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ခဇ္ဇောပနက ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅-အဟိတုဏ္ဍိကဇာတ်

ဧပျောက်ကိုမွေးသော အလမ္ပာယ် အကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့် တကူသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ရုတ္တောမ္ပိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအဟိတုဏ္ဍိကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ယောက်သော ရဟန်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု ။ (ဝတ္ထုကို အောက် သာလူကဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီ။)

ဤ အဟိတုဏ္ဍိက ဇာတ်၌လည်း ထိုရဟန်းကြီးသည် ဤစည်သော ရွာသူ သားငယ်ကို ရဟန်းပြု၍ ဆဲရေး ရိုက်ပုတ်၏။ သာမဏေဝယ်သည် ပြေး၍ လူထွက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်စည်း ထိုသူငယ်ကို ရှင်ပြုစေ၍ ရှေးအတူလျှင် ပြု၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း လူထွက်၍ တစ်ဖန်တောင်းပန်အပ်သည်ရှိသော် ကြည့်ခြင်းငှာလည်း အလိုမရှိ။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ "ဝါရှင်တို့-ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းကြီးသည် မိမိသာမဏေနှင့် အတူတကွ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ကင်း၍ နေခြင်းငှာလည်း မတတ်နိုင်၊ သာမဏေသည် ထိုရဟန်းကြီး၏ အပြစ်ကိုမြင်၍ ပြန်၍ ကြည့်ခြင်းငှာလည်း အလိုမရှိ၊ သာမဏေသည် စိတ်လိမ္မာ၏" ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ "ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူလတ်၍ "ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏" ဟု နားတော် လျှောက်လတ်သော် "ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌ သာလျှင် ဤသာမဏေငယ်သည် စိတ်လိမ္မာသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အပြစ်ကိုမြင်၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ ကြည့်အံ့သောငှာ အလိုမရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အလိုမရှိသည် သာလျှင်တည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ။ လူနိုလေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် စပါးရောင်းသော ကုန်သည်မျိုး၌ဖြစ်၍ စပါးရောင်းသဖြင့် အသက်မွေး၏။

အလမ္ဗာယ်မျောက်

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အလမ္ဗာယ်သည် မျောက်ကိုယူ၍ အတတ်
သင်၍ မြွေကို ကစားစေ၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ ပဲ့သဘင် ကြွေးကြော်လတ်
သော် ထိုမျောက်ကို စပါးရောင်းသောကုန်သည်၏အထံ၌ ထား၍ မြွေကို
ကစားလျက် ခုနစ်ရက်တို့ ပတ်လုံး လှည့်လည်၏။ ထိုကုန်သည်လည်း
မျောက်အား ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ပေး၏။ အလမ္ဗာယ်သည် ခုနစ်ရက်မြောက်
သောနေ့၌ ပဲ့သဘင်ကစားရာမှ လာ၍ ထိုမျောက်ကို ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်
သုံးကြိမ်ရိုက်၍ မျောက်ကိုယူ၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ နှောင်ဖွဲ့၍ အိပ်ပျော်
ခြင်းသို့ ရောက်၏။

မျောက်ထွက်ပြေးပြီ

မျောက်သည် အနှောင်အဖွဲ့ကိုဖြေ၍ ဆရက်ပင်သို့တက်၍ သရက်သီး
တို့ကို စား၍ နေ၏။

မြောက်ပင့်ခေါ်ခြင်း

အလမ္ဗာယ်လည်း နိုး၍ သရက်ပင်၌ မျောက်ကို မြင်၍ “ထိုမျောက်ကို
ငါသည် ဖြားယောင်း၍ ယူခြင်းငှာ သင့်၏။” ဟု ထိုမျောက်နှင့် တကွ
စကားပြောလိုရကား-

၇၅။ ခုတ္တောမိ သမ္မ သုခုမ၊ ဇူတေ အက္ခပရာဇိတော။
ဟာရေဟိ အမ္မပက္ကာနိ၊ ဝီရိယန္တေ ဘက္ခယာမသေ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ သမ္မသုခုမ၊ ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော အချင်းမျောက်။
အဟံ ငါသည်၊ ဇူတေ၊ ကြွေအန်ကစားခြင်း၌၊ ခုတ္တော၊ ကြူးသည်။
အမိ၊ ဖြစ်၏။ အက္ခပရာဇိတော၊ ကြွေအန်တို့မှ ရှုံး၏။ အမ္မပက္ကာနိ၊
သရက်သီးမှည့်တို့ကို၊ ဟာရေဟိ၊ ချလော့။ တေ၊ သင်၏။ ဝီရိယံ၊ ဝီရိယ
ကြောင့်ဖြစ်သော သရက်သီးမှည့်ကို။ ဘက္ခယာမသေ၊ စားကုန်အံ့။

ရန်သူမိတ်ဆွေသိပြီလေ

ထိုစကားကိုကြား၍ မျောက်သည်-
၇၆။ အလိကံ ဝတ မံ သမ္မ၊ အဘူဒတန ပသံသသိ၊
ကော တေ သုဘော ဝါ ဒိဋ္ဌော ဝါ၊ သို့မူခေါ နာမ မက္ကဋ္ဌော။

၇၇။ အဇ္ဇာမိ တေ မံ သရသိ၊ ယံ တံ မံ အဟိတုဏ္ဏိက။
ညောပဏံ ပဝိသိတွာ၊ မုတ္တော ဆာတံ ဟနသိ မံ။

၇၈။ တာဟံ သရံ ဒုက္ခသေယျံ၊ အပိ ရဇ္ဇံ ပိ ကာရယေ။
နေဝ တံ ယာစိတော ဒဇ္ဇံ၊ တထာ ဟိ ဘယဘဇ္ဇိတော။

၇၉။ ယဉ္ဇ ဇညာ ကုလေ ဇာတံ၊ ဂဗ္ဘေ တိတ္ထံ အမစ္ဆရိ။
တေန သခိဉ္ဇ မိတ္တဉ္ဇ၊ ဓိရော သန္ဓာတု မရဟတိ-
ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၅။ သမ္ပ အဟိတုဏ္ဏိက၊ အချင်း အလံမ္ဗာယ်၊ တံ၊ သင်သည်။ မံ၊
ငါ့ကို။ အဘူတန၊ မဟုတ်မမှန်သောစကားဖြင့်၊ ပသံသသိ၊ ချီးမွမ်း၏။
တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားသည်။ အလိကံ ဝတ၊ ချွတ်ယွင်းစွာတကား။
တေ၊ သင်သည်။ ကော၊ အဘယ်၌။ သုမုဒခါနာမ၊ ကောင်းသောမျက်နှာ
ရှိသည်မည်သော။ မက္ကဋ္ဌော၊ မျောက်ကို။ သုတော ဝါ၊ ကြားမှုလည်း
ကြားဖူးပါသနည်း။ ဒိဋ္ဌောဝါ၊ မြင်မှုလည်း မြင်ဖူးပါသနည်း။

၇၆။ အဟိတုဏ္ဏိက၊ အလံမ္ဗာယ်၊ တံ၊ သင်သည်။ ဇညာပဏံ၊
စပါးဈေးသို့၊ ပဝိသိတွာ၊ ဝင်၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ မုတ္တော၊ လွတ်၍။ ဆာတံ၊
ငတ်မွတ်ဆာလောင်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ယံဟနသိ၊ အကြင်ရိုက်ခြင်းကိုပြု၏။
တေ၊ သင်၏။ ဣမံ ဤရိုက်ခြင်းကို။ တံ၊ သင်သည်။ အဇ္ဇာပိ၊ ယခုလည်း။
သရသိ၊ အောက်မေ့လော့။

၇၇။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ ဒုက္ခသေယျံ - ထိုဆင်းရဲသဖြင့် အိပ်ရခြင်း
ကို။ သရံ၊ အောက်မေ့၏။ တယာ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဘယဘဇ္ဇိတော၊
ဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်၏။ တထာဟံ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ တံ၊ သင်သည်။
မံ၊ ငါ့ကို။ ရဇ္ဇံပိ၊ မင်းအဖြစ်သို့လည်း။ ကာရယေအပိ၊ ပြုငြားအံ့။
ယာစိတော၊ သင်တောင်းအပ်သော။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ တဝ၊ သင်
အား။ နေဝ ဒဇ္ဇံ၊ မပေးသလျှင်ကတည်း။

၇၉။ ကုလ၊ အမျိုး၌။ ဇာတံ၊ ဖြစ်သော၊ ဂဗ္ဘေ၊ ကိုယ်ဝန်၌။
တိတ္ထံ၊ ရောင့်ရဲသော။ အမစ္ဆရိ၊ ဝန်မတိုသော။ ယဉ္ဇ၊ အကြင်သူကိုလည်း။
ဇညာ၊ သိရာ၏။ ဓိရော၊ ပညာရှိသည်။ တေန၊ ထိုသူနှင့်။ သခိဉ္ဇ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်း၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ မိတ္တဉ္ဇ၊ မိတ်၏အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။
သန္ဓာတု၊ စေ့စပ်အံ့သောငှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ဤသို့လျှင်ဆို၍ မျောက်သည် တောသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမွေးဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ရဟန်းကြီးသည် ထိုအခါ အလမ္ပာယ်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သာမဏေသည် ထိုအခါ မျောက်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဝါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စပါးကုန်ရောင်းသောသူဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
(မြောက်စား၊ ခြောက်စား၊ ထိုသူအား၊ ရှောင်ရှား ဝေးဝေးခွာ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဟိတုဏ္ဍိက ဇာတ်သည် ပြီး၏။

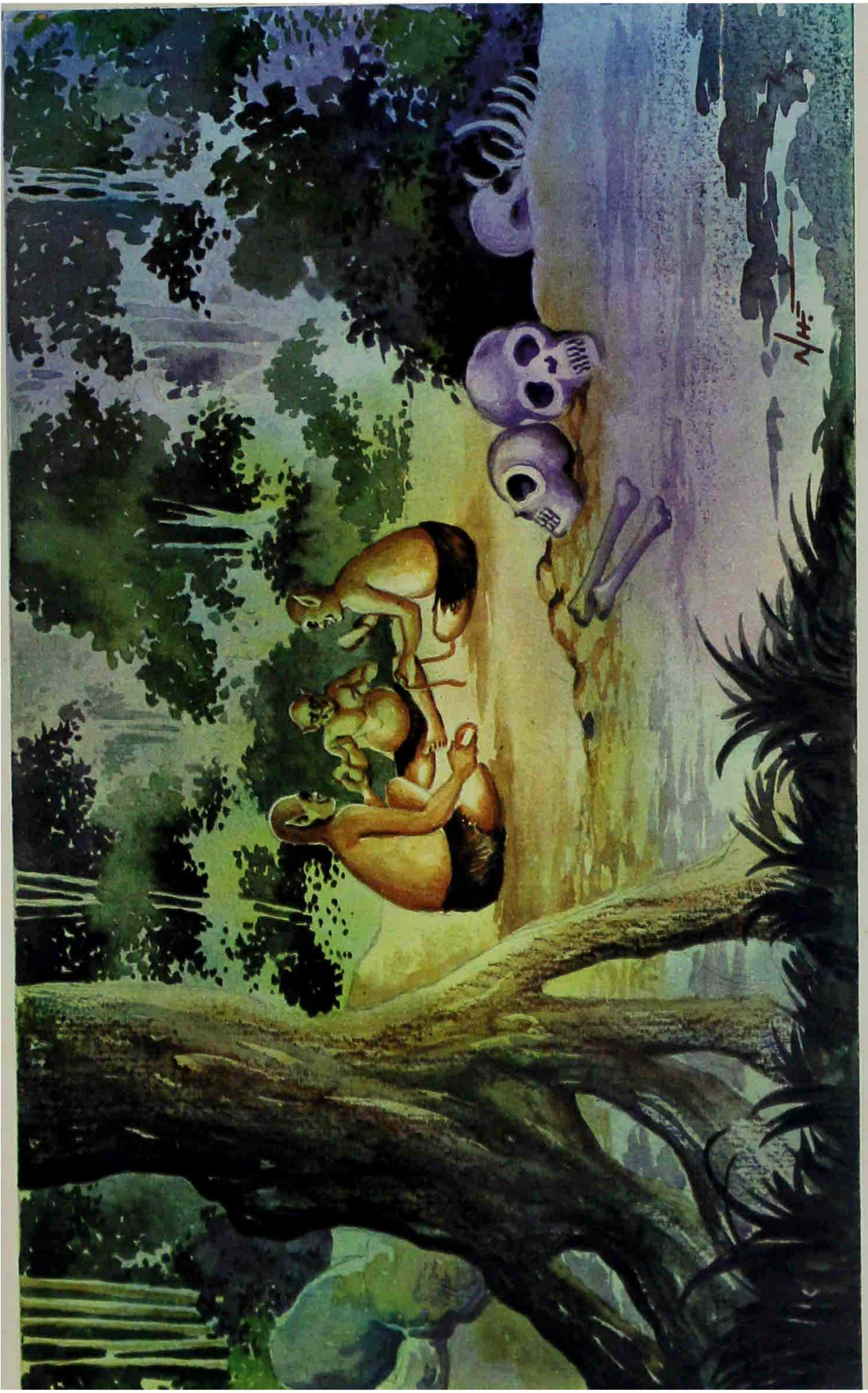
၁၆-ဂုမ္ဘိယဇာတ်

အဆိပ်ခတ်သော ဘီလူးအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “မရဝဏ္ဏံ မရုဒသံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂုမ္ဘိယဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း... သင်သည် ငြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “အဘယ်ကိုမြင်၍ သင်ငြီးငွေ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... တန်ဆာဆင်သောမိန်းမကို မြင်၍ ငြီးငွေ့၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... ဤငါးပါးသော ကားမဂုဏ်တို့မည်သည်ကား ဂုမ္ဘိယမည်သော တစ်ယောက်သော ဘီလူးသည် လတ်တလော ဝေတတ်သော အဆိပ်ကိုထည့်၍ ခရီး၌ တားအပ်သော ပျားအရသာနှင့် တူကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အဟိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည့်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လှည်းကုန်သည်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဗာရာဏသီပြည်မှ လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ဘဏ္ဍာကိုယူ၍ ကုန်ရောင်းအံ့သောငှာ သွား၍ တောအုပ်ကြီးအဝသို့ရောက်၍

(၅၅၀-တ၊ ဂမ္ဘီယာစာတ်)

ပုံ-၂။ အဆိပ်မိ၍သေသောလူသေတို့ကို ဘီးလူများစားနေကြပုံ။

လှည်းကုန်သည်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ “အချင်းတို့...ဤခရီး၌ အဆိပ်ရှိကုန်
သော အရွက်အပွင့် အသီး အစရှိသည်တို့ ရှိကုန်၏။ ဘီလူးတို့သည်လည်း
အဆိပ်ကိုထည့်၍ ထမင်းထုပ်၊ ပျဗး၊ သစ်သီးတို့ကို ခရီး၌ ထားအပ်ကုန်၏။
ထိုအရွက် အပွင့် အသီး အစရှိသည်တို့ကို မစားဘူးဘဲ စားလိုသည်ရှိသော်
ငှာ့ကို မပန်မူ၍ မစားကြကုန်လင့်” ဟု ဆုံးမ၍ ခရီးသို့သွား၏။

အစာကို အရမ်းမစားရ

ထိုအခါ ဂုံဗွိယမည်သော တစ်ယောက်သောဘီလူးသည် တောအုပ်၏
အလယ်ခရီး၌ သစ်ရွက်တို့ကိုခင်း၍ လတ်တလော သေစေတတ်သော
အဆိပ်နှင့် ယှဉ်ကုန်သော ပျားလပွိုခဲတို့ကို ထား၍ မိမိသည် ခရီး၏အနီး၌
ပျားကို ယူသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တို့ကို ပေါက်သကဲ့သို့ လည်း
ကောင်း လှည့်လည်၏။ မသိကုန်သော သူတို့သည် စောင်းမှုအကျိုးငှာ
ထားအပ်ကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု စား၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။
ဘီလူးတို့သည် လခလတ်ကုန်၍ ထိုလူသေတို့ကို စားကုန်၏။

ဘုရားလောင်း၏ လှည်းကုန်သည်တို့သည် ထားအပ်သော ပျားတို့ကို
မြင်၍ လျှပ်ပေါ်သော သဘောရှိကုန်သော အချို့သော သူတို့သည်
သည်းခံအံ့သေခငှာ ခေတ်နိုင်ကုန်၍ စားကုန်၏။ ပညာရှိကုန်သောသူတို့
သည် “ဘုရားအလောင်းကို မေး၍ စေးကုန်အံ့” ဟု ယူ၍ ရပ်ကုန်၏။
ဘုရားလောင်းသည် ထိုလူတို့ကိုမြင်၍ လက်၌ ရှိကုန်သော ပျားတို့ကို စွန့်
စေ၏။ အကြင်သူတို့သည် ရှေးဦးစွာ စားကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေကုန်၏။
အကြင်သူတို့သည်လည်း ထက်ဝက်စားကုန်၏။ ထိုသူတို့အား အော့အန်စေ
ထတ်သော ဆေးတို့ကိုပေး၍ အော့အန်သောကာလ၌ စတုဓမ္မကိုပေး၏။
ဤသို့ ထိုသူတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်အားဖြင့် အသက်ကို
ရကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ချမ်းသာသဖြင့် လိုရာအရပ်သို့ သွား၍
ဘုဏ္ဍာကို ရောင်း၍ မိမိအိမ်သို့လျှင် သွား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤအတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်
တော်မူပြီး၍-

၇၀။ မရဝဏ္ဏံ မဓုရသံ၊ မဓုဂန္ဓံ ဝိသံ အဟု။
ဂုံဗွိယာ သာသမေသာနော၊ အရားည ဩဒဟိ ဝိသံ။

ၔ၁၀-၅၅၀(တ.တံ)

- ၈၁။ မရုတိ မညမာနာယ၊ ယေ တံ ဝိသ မခါဒိသုံ။
 တေသံ တံ ကဋ္ဌုကံ အာသိ၊ မရုဏန္တ နုပါဂမုံ။
- ၈၂။ ယေ စ ခေါ ပဋိသင်္ခါယ၊ ဝိသန္တံ ပရိဝဇ္ဇယုံ။
 တေ အာတုရေသု သုခိတာ၊ ဥယျမာနေသု နိဗ္ဗုတာ။
- ၈၃။ ဝေမေဝ မနုဿေသု၊ ဝိသံ ကာမာ သမေခဟိတာ။
 အာမိသံ ဗန္ဓနဉ္စေတံ၊ မုစ္စုဝေသော ဂုဟာသယော။
- ၈၄။ ဝေမေဝ ဣမေ ကာမေ၊ အာတုရာ ပရိစာရိကေ။
 ယေ သဒါ ပရိဝဇ္ဇန္တိ၊ သင်္ဂံ လောကေ ဥပစ္စဂုံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်တော်မူ၏။

၈၀။ မရုဝဏ္ဏံ၊ ပျားအဆင်းရှိသော၊ မရုရသံ၊ ပျားအရသာရှိသော။
 မရုဂန္တံ၊ ပျားအနံ့ရှိသော၊ ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သခသံ၊
 အစာကို။ သေခနော၊ ရှာသော။ ဂုဗ္ဗိယော၊ ဂုဗ္ဗိယဘိလူးသည်။ အရညေ၊
 တေခဉ်း၊ ဝိသံ၊ ဆိုအပ်ပြီးသော အဆိပ်ကို။ သြဒဟိ၊ ထား၏။

၈၁။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ တံ ဝိသံ၊ ထိုအဆိပ်ကို။ မရုတိမည
 မာနာယ၊ ပျားဟုထင်မှတ်သဖြင့်။ အခါဒိသုံ၊ စားကုန်၏။ တေသံ၊ ထို
 စာတို့အား။ တံ၊ ထိုအဆိပ်သည်။ ကဋ္ဌုကံ၊ ထက်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ တေနု၊
 ထို့ကြောင့်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဥပါဂမုံ၊ ရောက်ကုန်၏။

၈၂။ ယေ စ ခေါ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ ပဋိသင်္ခါယ၊ ဆင်ခြင်၍။
 တံ ဝိသံ၊ ထိုအဆိပ်ကို။ ပရိဝဇ္ဇယုံ၊ ကြဉ်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။
 အာတု-ရေသု၊ သေကုန်သောသူတို့၌။ သုခိတာ၊ ချမ်းသာကုန်၏။ ဥယျ
 မာနေသု၊ အဆိပ်လောင်ကုန်သော သူတို့၌။ နိဗ္ဗုတာ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

ကာမဂုဏ်အဆိပ်ပျားကိုရှောင်

၈၃။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ အာမသဇော
 ဟိတာ၊ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၏အပေါင်းတို့သည်။ ဝိသံ၊ အဆိပ်မည်၏။
 တေ၊ ထိုကာမဂုဏ်ငါးပါးဟူသော အဆိပ်သည်။ အ-မိသဉ္စ၊ အာမိသ
 သည်လည်း။ ဖောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဗန္ဓနဉ္စ၊ အနှောင်အဖွဲ့သည်လည်း။
 ဟောတိ၊ ။ ဂုဟာသယော၊ ကိုယ်တည်းဟူသောလိုက်၌ အောင်းတတ်

သော။ မစ္စုဝေသော၊ သေမင်းအသွင်သည်။ ဝါ၊ သေမင်းနှင့်တူသည်။
ဖော်စတိ၊ ဖြစ်၏။

၈၄။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပရိစာရိကေ၊
ကိလေသာဖြင့် လုပ်ကျွေးတတ်ကုန်သော။ ဣမေ ကာမေ၊ ဤကာမတို့ကို။
အာတုရာ၊ ကြင်နာကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။
ပရိဝဇ္ဇန္တိ၊ ကြည့်ကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ လောကေ၊ လောက၌။ သဂံ၊
ကိလေသာကို။ ဥပစ္စဂုံ၊ လွန်ကုန်၏။

သစ္စာကို ပြသည်၏အဆုံး၌ ပြီးငွေ့သောရဟန်းသည် လောတာပတ္တိ
ဖို့လ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟုမူကား
လဒုအခါ ငါတုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လှည်းကုန်သည်ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကာမဂုဏ်ငါး၊ အဆိပ်လား၊ လျှင်လျှား၊ စေတတ်စွာ။)
ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂုံဗ္ဗိယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၇-သဒ္ဓိယဇာတ်

သူများမနာလို ကိုယ်အကျိုးမရှိကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာနနှင့်ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ နတ်နှင့်တကွသောလောကကို
ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယွာယံ သဒ္ဓိယ
ဆဒပေါ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသဒ္ဓိယ
ဇာတ်ကို စေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ငါ့ရှင်တို့
ဒေဝဒတိသည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဖြစ်စိမ့်သော
ဌာ မတတ်နိုင်ဟူသော ရဟန်းတို့၏စကားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရွာငယ်၌ သူကြွယ်မျိုး
ဖြစ်၍ ငယ်သောကာလ မြေမှုန့်ကစားဖက်ဖြစ်သော သူငယ်တို့နှင့်တကွ
ရွာတံခါး၏အနီး ပညောင်ပင်ရှင်း၌ ကစား၏။

သု.မကောင်းကြံ ကိုယ်.ဘေးဒဏ်

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော အားနည်းသော ဆေးသမားသည် ရွာ၌ တစ်စုံတစ်ခုသောအမှုကို မရဘဲ ထွက်လတ်သော် ထိုအရပ်သို့ ရောက်၍ သစ်ခွကြားမှ ဦးခေါင်းကိုထုတ်၍ အိပ်သော မြွေကိုမြင်၍ “ငါသည် တစ်ခုသောရွာ၌လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုမရ၊ ဤသူငယ်တို့ကို လှည့်စား၍ မြွေကိုက်စေ၍ ဆေးကု၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုလျှင် ယူအံ့” ဟု ကြံ၍ ဘုရားလောင်းကို “အမောင်...ဆက်ရက်ငယ်ကိုမြင်သော် ယူအံ့လော့?” ဟု ဆို၏။ “ယူအံ့” ဟု ဆိုလတ်သော် “ကြည့်လော့၊ ထိုဆက်ရက်ငယ်သည် သစ်ခွကြား၌ အိပ်၏” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြွေ၏အဖြစ်ကို မသိရကား၊ သစ်ပင်သို့ဝက်၍ ထိုမြွေကို လည်၌ဆုပ်ကိုင်၍ “မြွေ” ဟုသိ၍ ဆုတ်နှစ်စိမ်းသောငှာ မပေးမူ၍ ကောင်းစွာကိုင်၍ လျှင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပစ်၏။ ထိုမြွေသည် ဆေးသမား၏လည်၌ ကျ၍ လည်ကိုရစ်၍ “ကရကရ” ဟု ခဲ၍ ထိုအရပ်၌လျှင် ထိုဆေးသမားကို လည်းစေ၍ ပြေး၏။ လူတို့သည် ခြံရံကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရောက်လာသော ပရိသတ်အား တရားဟောလိုရကား-

- ၈၅။ ယွာယံ သဒ္ဓိယ ဆပေါတိ၊ ကဏသပွံ အဂါဟယံ။
တေန သပ္ပန ယံ ဒဋ္ဌော၊ ဟတော ပါပါ နုဿသကော။
- ၈၆။ အဟန္တာရ မဟန္တာရံ၊ ယော နုရော ဟန္တုမိစ္ဆတိ။
ဝေံ သော နိဟတော သေတိ၊ ယထာယံ ပုရိသော ဟတော။
- ၈၇။ အဟန္တာရမသာဋ္ဌန္တံ၊ ယော နုရော ဟန္တုမိစ္ဆတိ။
ဝေံ သော နိဟတော သေတိ၊ ယထာယံ ပုရိသော ဟတော။
- ၈၈။ ယထာ ပံသုမုဋ္ဌိ ပုရိသော၊ ငြိဝိတံ ပဋိက္ခိယေ။
တမေဝ သော ရဇော ဟန္တု၊ တထာယံ ပုရိသော ဟတော။
- ၈၉။ ယော အပ္ပဒုဋ္ဌဿ နုရဿ ဒုဿတိ၊ သုဒ္ဓဿ ပေါသဿ အနဂ်ဏဿ။
တမေဝ ဗာလံ ပစ္စေတိ ပါပံ၊ သုခုမော ရဇော ပဋိဝိတံ ဝိတ္တော-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၅။ ယွာယံ၊ အကြင်ဆေးသမားသည်။ ကဏှာသပုံ၊ မြွေဟောက်ကို။ သာဠိယဆာပေါတိ၊ ဆက်ရက်ငယ်ဟူ၍။ အဂါဟယံ၊ ယူစေ၏။ ပါပါ နံသာ-သဇော၊ ဓဇောင်းသည်ကို ဆုံးမတတ်သော။ အယံ၊ ဤဆေး သမားသည်။ တေနုသိပ္ပန၊ ထိုမြွေဟောက်သည်။ ဒုဋ္ဌော၊ ခဲအပ်သည်ဖြစ်၍။ ဟတော၊ သေ၏။

၈၆။ ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ အဟန္တာရံ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းငှာ မထိုက်သော။ အဟန္တာရံ၊ သတ်ခြင်းငှာ မထိုက်သောသူကို။ ဟန္တံ၊ သတ်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ အယံပုရိသော၊ ဤဆေးသမားယောက်ျား သည်။ ဟတော ယထာ၊ သေ၍ အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊ ထိုအတူ။ သော နုရော၊ ထိုသူသည်။ နိဟတော၊ သေ၍။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

၈၇။ ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ အဟန္တာရံ၊ ညှဉ်းဆဲခြင်းငှာ မထိုက်သော။ အသာဋ္ဌေန္တံ၊ သတ်ခြင်းငှာ မထိုက်သောသူကို။ ဟန္တံ၊ ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ အယံပုရိသော၊ ဤဆေး သမားယောက်ျားသည်။ ဟတော ယထာ၊ သေ၍ အိပ်ရသကဲ့သို့။ ဝေ တထာ၊ ထိုအတူ။ သော နုရော၊ ထိုသူသည်။ နိဟတော၊ သေ၍။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

၈၈။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ပံသုမုဋ္ဌိံ၊ မြေမှုန့်ဆုပ်ကို။ ပဋိဝါတံ၊ လေညာသို့။ ပဋိက္ခိပေ၊ ပစ်လွှတ်ငြားအံ့။ သောရဇော၊ ထိုမြူသည်။ တမေဝ၊ ထိုယောက်ျားကိုသာလျှင်။ ဟန္တိယထာ၊ ညှဉ်းဆဲသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထို အတူ။ အယံပုရိသော၊ ဤဆေးသမားယောက်ျားသည်။ ဟတော၊ မိမိ သည်လျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

၈၉။ ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ အပ္ပဒုဋ္ဌဿ၊ မပြစ်မှားအပ်သော။ သုဒ္ဓဿ၊ စင်ကြယ်သော။ ပေါသဿ၊ သတ္တဝါဖြစ်သော။ အနဂံဏဿ၊ အပြစ်မရှိသော။ နုရဿ၊ လူအား။ ဒုဿတိ၊ ပြစ်မှား၏။ ပဋိဝါတံ၊ လေ ညာသို့။ ခိတ္တော၊ ပစ်အပ်သော။ သုခုမော ရဇောဣဝ၊ သိမ်မွေ့သော မြူကဲ့သို့။ တမေဝ ဗာလံ၊ ထိုလူမိုက်တို့သာလျှင်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ ပဇ္ဇေတိ၊ တစ်ဖန်လာ၏။

တော်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ ဆေးသမားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသောသူငယ် ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇေတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကိုယ်ရှူးအတတ်၊ ကိုယ် ကိုခတ်၊ ကိုယ် ပံတ် စူးတတ်သည်း)

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သာဠိယတော်သည် ပြီး၏။

၁၈-တစ်သာရတော်

သေဘေးနှင့်တွေ့သော်လည်း မစိုးရိမ်အပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အမိတ္တဟတ္ထတ္တဂတာ” အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတစ်သာရတော်ကို ဇေတဝနီကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော် မူစဉ် ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ပညာရှိသည်၊ ဥပေါယ်၌ လိမ္မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပညာရှိသည်၊ ဥပေါယ်၌ လိမ္မာသည်သာလျှင် ဖြစ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရွာငယ်၌ သူကြွယ် အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အလုံးစုံသောစကားကို ရှေး သာဠိယတော်၌ ဆိုအပ်ပြီး သော နည်းဖြင့်လျှင် ဆိုအပ်၏။ ဤတစ်သာရတော်၌ကား- ဆေးသမား သေသည်ရှိသော် ရွာ၌ နေကုန်သော လူတို့သည် ထိုသူငယ်တို့ကို လူသတ် လူငယ်တို့ဟူ၍ တောက်တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့၍ “မင်းအား ပြကုန်အံ့” ဟု ဗာရာဏသီသို့ ဆောင်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ခရီးအကြား၌သာလျှင် ကြွင်းသော သူငယ်တို့အား “သင်တို့သည် မကြောက်ကုန်လင့်၊ မင်းကို မြင်၍တည်း မကြောက်ကုန်ဘဲ နှစ်သက်ဖွယ်သော ဣန္ဒြေရှိကုန်သည် ဖြစ် ကုန်လော့၊ မင်းသည် သင်တို့နှင့်တကွ ရှေးဦးစွာ စကားကို ဆိုလတ္တံ့၊ ထိုအခါမှစ၍ ငါသည် ပြောအံ့” ဟု အဆုံးအမကို ပေး၏။ ထိုသူငယ်တို့ သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုကြကုန်၏။

ဘဒ္ဒကြောင့် မကြောက်ကြသလဲ့

မင်းသည် မကြောက်ကုန်သော နှစ်သက်ဖွယ်သော ဣန္ဒြေရှိကုန်သော ထိုသုဇယ်တို့ကိုမြင်၍ “ဤသုဇယ်တို့သည် စက်ဆုပ်ဖွယ်သော တောက်ဖြင့် ဖွဲ့ကုန်၍ ဆောင်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲသို့ ရောက်ကုန်လျက်လည်း မကြောက်ကုန်၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော ဣန္ဒြေရှိသည် လျှင် ဖြစ်ကုန်၏၊ ထိုသုဇယ်တို့၏မစိုးရိမ်သောအကြောင်းသည် အသို့နည်း” ဟု ထိုသုဇယ်တို့ကို မေးလိုရကား-

၉၀။ အမိတ္တ ဟတ္ထတ္တဂတာ၊ တစ သာရ သမပ္ပိတာ။
ပသန္နမုခဝဏ္ဏာတ္ထ၊ ကသ္မာ တုဗ္ဗေ န သောစထ-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၀။ ခါရကား၊ သုဇယ်တို့။ တုဗ္ဗေ၊ စင်တို့သည်။ အမိတ္တဟတ္ထတ္တ ဂတစ၊ ရန်သူတို့၏လက်သို့ ရောက်ကုန်လျက်။ တစသာရ သမပ္ပိဟာ၊ ဝါးလုံး တို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်လျက်။ ပသန္နမုခဝဏ္ဏာ၊ ကြည်လင်သော မျက်နှာ အဆင်းရှိကုန်သည်။ အတ္ထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ န သော စထ၊ မစိုးရိမ်ကြကုန်သနည်း။”

စိုးရိမ်ငိုကြွေး ဒုက္ခပေး

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၉၁။ န သောစနာယ နရိဒေဝနာယ၊
အတ္ထော စ လဗ္ဗော အပိ အပ္ပက္ခောပိ။
သောစန္တမေနံ ဒုခိတံ ဝိဒိတာ၊
ပစ္စတ္ထိဏာ အတ္တမနာ ဘဝန္တိ။

၉၂။ ယဒတာ စ ခေါ ပဏ္ဍိတော အပဒါယ၊
န ဝေရတိ အတ္ထ ဝိနိစ္ဆယည။။
ပစ္စတ္ထိကာ တေ ဒုခိတာ ဘဝန္တိ၊
ဒိသ္မာ မုခံ အဝိကာရံ ပုရာဏံ။

၉၃။ ဇပွေ့န မန္တေန သုဘာသိတေန၊
 အနုပ္ပဒါနေန ပဝေဏိယာ ဝါ၊
 ယထာ ယထာ ယတ္ထံ လဘေထ အတ္ထံ၊
 တထာ တထာ တတ္ထံ ပရက္ကမေယျ။

၉၄။ ယတောစဇာနေယျ အလဗ္ဘနေယျော၊
 ယောဝ အညေနဝါ သေအတ္ထော၊
 အသောစမာနော အဓိဝါသယေယျ၊
 ကမ္မံ ဒုဋ္ဌံ ကိန္တိ အရောမိ ဒါနိ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၁။ မဟာရာဇ၊ ပြုတ်သော မင်းကြီး။ သောစနာယ စ၊ စိုးရိမ်သဖြင့်
 လည်းကောင်း။ ပရိဒေဝနာယ စ၊ ငိုကြွေးသဖြင့် လည်းကောင်း။
 အပ္ပကောပိ အတ္ထော၊ အနည်းငယ်သော အကျိုးကိုလည်း။ အပိ၊ စင်စစ်။
 န လဗ္ဘော၊ မရအပ်။ နေံ၊ ထိုသူကို။ သောစန္တံ၊ စိုးရိမ်သည်ကို။ ဒုခိတံ၊
 ဆင်းရဲသည်ကို ဝိဒိတာ၊ သိ၍။ ပစ္စတ္တိကာ၊ ရန်သူတို့သည်။ အတ္တမနာ၊
 ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၉၂။ ယတော စ ခေါ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ အာပဒါသု၊ ဘေးရန်
 တို့သည်။ ဥပ္ပန္နာသု၊ ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော်။ အတ္ထဝိနိစ္ဆယညျ၊ အကျိုး၏
 အဆုံးအဖြတ်ကို သိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န ဝေဓတိ၊ မတုန်
 လှုပ်။ အဝိကာရံ၊ ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိသော။ ပုရာဏံ၊ ရှေးအတိုင်း ဖြစ်
 သော။ မုခံ၊ မျက်နှာကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တေ ပစ္စတ္တိကာ၊ ထိုရန်သူတို့
 သည်။ ဒုခိတာ၊ ဆင်းရဲကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ပြဿနာပြေကြောင်း ၅-ပါး

၉၃။ ဇပွေ့န၊ မန္တရားမန်းသဖြင့်လည်းကောင်း။ မန္တေန စ၊ ပညာရှိ
 တို့နှင့် တိုင်ပင်သဖြင့်လည်းကောင်း။ သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုသော
 စကားဖြင့်လည်းကောင်း။ အနုပ္ပဒါနေန၊ တရားစီရင်သော အမတ်တို့
 အား တံစိုးပေးသဖြင့် လည်းကောင်း။ ပဝေဏိယာ ဝါ၊ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်
 ကို ပြဆိုသဖြင့်လည်းကောင်း။ ပစ္စတ္တိကာ၊ ရန်သူတို့ကို။ ဇိနိတဗျာ၊ ဆောင်

အပ်ကုန်၏။ ဣဒေသု ပဉ္စသုံ ကာရဏေသု၊ ဤငါးပါးသော အကြောင်း
တို့တွင်။ ယထာ ယထာ၊ အကြင်အကြင် အကြောင်းဖြင့်။ ယတ္ထ၊ အကြင်
အမှု၌။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ လဘေထ၊ ရရာ၏။ တထာ တထာ၊ ထိုထို
အကြောင်းဖြင့်။ တတ္ထ၊ ထိုအမှု၌။ ပရက္ကမေယျ၊ လုံ့လပြုရာ၏။

၉၄။ ယဒတာ စ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ သေ အတ္ထော၊ ဤအကျိုး
ကို။ ယော ဝါ၊ ငါသည်လည်းကောင်း။ အညညန ဝါ၊ တစ်ပါးသော
သူသည်လည်းကောင်း။ အလပ္ပနေယျော၊ မရအပ်ဟူ၍။ ဇေနယျ၊ သိရာ
၏။ တထော၊ ထိုအခါ၌။ အသောစမာနေော၊ မစိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍။ ကမ္မံ၊
ကံသည်။ ဒဠံ၊ မြဲမြံ၏။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ ကိန္တိ ကရောမိ၊ အသို့ ပြုနိုင်အံ့
နည်းဟု။ အဓိဝါသယေယျ၊ သည်းခံရာ၏။

ခရီးသွားယောကျ်ား ရာထူးရ

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို ကြား၍ အမှုကို သုတ်ဆင်
၍ အပြစ်မရှိသော အဖြစ်ကိုသိ၍ ထောက်တို့ကို ပယ်စေ၍ ဘုရားလောင်း
အား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၍ မိမိ၏ အကျိုးအကြောင်းကို
ဆုံးမတွတ်သော အဖတ်အရာကို ပေး၏။ ကြွင်းစော သူငယ်တို့အားလည်း
စည်းစိမ်ကိုပေး၍ အရာအထူးကို ပေး၏။
ဇာတိပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
ထော်မှု၍ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ။
ယခုအခါ ထေရ်ကြီး ထေရ်ငယ်တို့သည် ထိုအခါ သူငယ်များ ဖြစ်ကုန်ပြီ။
ယခုအခါ ငါ ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော သူငယ် ဖြစ်ဖူးပြီဟု
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်၏။

(ဘေးရန်နှင့်ကြိမ်၊ မစိုးရိမ်၊ တည်ငြိမ်ဖြေရှင်းရာ၊)
ရွှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တစဆာရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၉-မိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်

အလိုရမ္မက်ကြီးသဖြင့် သင်ဓနိုးစက်သို့ ဇောက်ရခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
ဇာတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ကျာဟံ ဒေဝါန မကရံ”အစ

F.၁၁-၅၅၀(တုတ္ထံ)

ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုသည် မဟာမိတ္တဝိန္ဒကဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဤ မိတ္တဝိန္ဒကသည်ဏား သမုဒ္ဒရာ၌ ပစ်ချအပ်သည် ရှိသော် အလွန် အလိုရမ္မာ ကြီးသည်ဖြစ်၍ ငရဲသူ သတ္တဝါတို့၏ ကျက်ရာ ဥဿဒရဲကို တစ်ခုသော မြို့တည်းဟူသော အမှတ်ဖြင့် ဝင်၍ သင်ဓနိုးစက်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် နတ်သားဖြစ်၍ ဥဿဒရဲကို လှည့်လည်၏။

ဘာကြောင့် သင်ဓနိုးစက်အောက်ရောက်

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ မေးလိုရကား-

၉၅။ ကျွန်တို့ ဒေဝါနမကရံ၊ ကိံ ပါပံ ပကတံ မယဒ။
ယံ မေ သိရသ္မိံ ဥဟစ္စ၊ စက္ကံ ဘမတိ ဓတ္ထဏေ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၅။ သာမိ ဒေဝပုတ္တ၊ အရှင်နတ်သား။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့အား။ ကိံ၊ အဘယ်အမှုကို။ အကရံ၊ ပြုမိသနည်း။ ယံ ယေန ပါပေန၊ အကြင်မကောင်းမှုဖြင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သိရသ္မိံ၊ ဦးခေါင်းထက်၌။ ဥဟစ္စ၊ နှိပ်၍။ စက္ကံ၊ သင်ဓနိုးစက်သည်။ ဓတ္ထဏေ၊ ဦးခေါင်းထက်၌၊ ဘမတိ၊ လည်၏။ မယဒ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိံ ပါပံ၊ အဘယ်မည်သော မဆောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုအပ်သနည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားဘောင်းသည်-

၉၆။ အတိက္ကမ္မ ရမ္မဏကံ၊ သဒါမတ္တဉ္စ ဒုဘတံ။
ဗြဟ္မတ္ထရဉ္စ ပါသာဒံ၊ ကေနတ္ထေန ဣဓာဂတော-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၉၆။ မိတ္တဝိန္ဒကံ၊ မိတ္တဝိန္ဒက။ တံ၊ ဆင်သည်။ ရမ္မဏကံ၊ ဖလ်ဖြင့် ပြီးသော။ ပါသာဒဉ္စ၊ ပြသဒ်ကိုဆည်းကောင်း။ သဒါမတ္တံ၊ ငွေဖြင့်ပြီး

သော။ ပါသာဒဉ္စ၊ ပြဿဒ်ကိုလည်းကောင်း။ ဒုဘကံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီး
သော။ ပါသာဒဉ္စ၊ ပြဿဒ်ကိုလည်းကောင်း။ ပြဟုတ္ထရံ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။
ပါသာဒဉ္စ၊ ပြဿဒ်ကိုလည်းကောင်း။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ ကေနဒတ္တနု၊
အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ဣမံ၊ ဤရဲ့သို့။ အာဂတော၊ လာသနည်း။

ပိုများကောင်းမလား

မိတ္တဝိနွကဇာတ်-

၉၇။ ဣတော ဗဟုတထု ဘောဂါ၊ အထော မညေ ဘဝိဿရေ။
ဣတိ ဘောယ သညာယ၊ ပဿ မံ ဗျသနံ ဂတံ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၉၇။ သာမိ ဒေဝပုတ္တံ၊ အရှင်နတ်သား။ ဣတော၊ ဤလေးခုစော
ပြာသာဒ်တို့၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ထက်။ အထော၊ ထိုအရပ်၌။ ဗဟုတထု၊
အလွန်များကုန်သော။ ဘောဂါ၊ စည်းစိမ်တို့သည်။ ဘဝိဿရေ မညေ၊
ရွှိကုန်ယောင်တကား။ ဣတိ ဘောယ သညာယ၊ ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့်။
ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂတံ၊ ရောက်သော။ မံ၊ ဝါကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

လောဘက တို့အရဆို

ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၉၈။ စတုပ္ပိ အဋ္ဌဇ္ဈဂမာ၊ အဋ္ဌဘိစာပိ သောဋ္ဌသ။
သောဋ္ဌသာဘိစ ဗာတ္ထိံသ၊ အတြစ္ဆံ က္ကမာသဒေါ၊
ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္တကေ။
၉၉။ ဥပရိ ဝိသာလံ ဒုပ္ပုရံ၊ ဣစ္ဆာ ဝိသဋ္ဌဂါမိနိ။
ယေ စ တံ အနုဂိဇ္ဈန္တိ၊ တေ ယောန္တိ စက္ကဓာရိဒနာ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၈။ မိတ္တဝိနွက၊ မိတ္တဝိနွက။ တံ၊ သင်သည်။ စတုပ္ပိ၊ လေးယောက်သေ
နတ်သမီးတို့မှ။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ယောက်သော နတ်သမီးတို့ကို။ အဋ္ဌဂမာ၊ မု၏။
အဋ္ဌဘိ စာပိ၊ ရှစ်ယောက်သော နတ်သမီးတို့မှလည်း။ သောဋ္ဌသ

တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်သော နတ်သမီးတို့ကို၊ အဇ္ဈဂမာ၊ ရ၏။ သောဠိ သာဘိ စ၊ တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်သော နတ်သမီးတို့မှလည်း၊ ဗာတ္ထိံ၊ သ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော နတ်သမီးတို့ကို၊ အဇ္ဈဂမာ၊ ရ၏။ အကြံစွံ၊ အလွန် အလိုကြီးသော သင်သည်။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်းစက်သို့။ အသဒေါ၊ ရောက်၏။ ဣစ္ဆာဟတဿ၊ အထိုရမ္မက်သည် နှိပ်စက်အပ်သော၊ ပေါသဿ၊ ယောက်ျားဖြစ်သော သင်၏။ မတ္တကေ၊ ထိပ်ထက်၌။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်း စက်သည်။ ဘမတိ၊ လည်း၏။

၉၉။ မိတ္တဝိန္ဒက၊ မိတ္တဝိန္ဒက။ ဣစ္ဆာ၊ တဏှာသည်။ ဥပရိဝိသာလံ၊ အထက်၌ ကျယ်ခြင်းသို့။ ဒုပ္ပုရံ၊ ပြည့်စုံနိုင်ခြင်းသို့။ ဂတာ၊ ရောက်၏။ ဝိသဒ္ဓဂါမိနိ၊ ပြန်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ယေ စ၊ အကြင်ယောက်ျားတို့သည်လည်း။ တံ၊ ထို တဏှာကို။ အနုဂိဇ္ဈန္တိ၊ အဖန်တလဲလဲ တပ်စွန်း၍ယူကုန်၏။ တေ၊ ထို ယောက်ျားတို့သည်။ စက္ကဓာရိနော၊ သင်ဓုန်းစက်ကို ဆောင်ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

မိတ္တဝိန္ဒကကို စကားပြောစဉ်လျှင် ကြိတ်သော ထိုသင်ဓုန်းစက်သည် လည်လျက်လှည့်၏။ ထို့ကြောင့် မိတ္တဝိန္ဒကသည် တစ်ဖန် ပြောဆိုအံ့သော ဌာ မတတ်နိုင်။ နတ်သားသည် မိမိနေရာသို့လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် ထော်မူ၍ “ယခုအခါ ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ နတ်သားဖြစ်ဖူး ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အလိုရမ္မက်၊ ကြီးသူတုက်၊ အပျက်နှင့်သာ တွေ့ရမည်။)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိတ္တဝိန္ဒက ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၀-ပလာသဇာတ်

ရွံ့ရွံ့အပ်သည်ကို မရွံ့ရွံ့ခြင်းကြောင့် ဘေးတွေ့ရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဟံသော ပလာသမဝစ” အစရှိ သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပလာသဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကိလေသာကို နှိပ်စက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုသည် ပလာသဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။ ဤ ပလာသဇာတ်၌ကား-သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော် မူ၍ “ရဟန်းတို့... ကိလေသာမည်သည်ကို အနည်းငယ် ဖြစ်ငြားသော် လည်း ရှံ့ရှာအပ်၏။ ကိလေသာ မည်သည်ကား ပညောင်ပင်ကဲ့သို့ ပျက် စီးခြင်းသို့ ရောက်စေတတ်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ရှံ့ရှာအပ်သည် တို့ကို ရှံ့ရှာကုန်သလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရွှေဟင်္သာမျိုး၌ဖြစ်၍ စိတ္တကုဋ်တောင်ဝယ် ရွှေဂူ၌နေလျက် ဟိမဝန္တာဝယ် ဇာတဿရအိုင်၌ အလိုလိုဖြစ်သော သးလဲကိုစား၍ သွားလာ၏။ ထို ဘုရားလောင်း၏ သွားလာရာခရီး၌ ပေါက်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထို ဘုရားလောင်းသည် ပေါက်ပင်ကြီး၌ နား၍သွား၏။ ဇာသော်လည်း ပေါက်ပင်ကြီး၌ နား၍ လာ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ထိုပေါက်ပင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်နှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဖြစ်၍ နောက်အခါ တစ်ခုသောငှက်မသည် တစ်ခုသော ပညောင်ပင်၌ ပညောင်သီးမုည့်ကို စား၍ ထိုပေါက်ပင်သို့ သွား၍နား၏။ အခွံ ကျင်ကြီးကိုချ၏။ ထိုပေါက်ပင်၌ ပညောင်ပင်ဝယ်သည် ပေါက်၏။ ပညောင်ပင်ငယ်သည်လည်း လက်လှေးသစ်မျှရှိသော အာလ၌ နိုသော အညွန့်အရွက်ရှိသောအားဖြင့် တင့်တယ်၏။

အန္တရာယ် လွယ်မထားနှင့်

ဟင်္သာမင်းသည် ထိုပညောင်ပင်ငယ်ကိုမြင်၍ ရုက္ခစိုးနတ်ကို ခေါ်၍ “အဆွေပေါက်ပင်စောင့်နတ်... ပညောင်ပင်မည်သည်ကား ကြီးသည်ရှိ သော် ရောက်ရာသစ်ပင်ကို ဖျက်ဆီးလေ၏။ ဤပညောင်ပင်ငယ်ကို ကြီးစိမ့် သောငှာ မပေးလိမ့်။ သင့်ဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီးလတ္တံ့။ မဆွေလျှင် ပညောင် ပင်ကိုနုတ်၍ စွန့်ပစ်လော့။ ရှံ့ရှာအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သော ဝတ္ထုမည်သည်ကို ရှံ့ရှာခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ပေါက်ပင်စောင့်နတ်နှင့်တကွ သိစေလိုရကား-

၁၀၀။ ဟံသော ပလာသမဝစ၊ နိဂြောဓော သမ္ပ ဇာယတိ။
 အင်္ဂံသ္မိံ တေ နိသိန္ဒောဝ၊ သော တေ ဓမ္မာနိ ဆိဇုတိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၀။ ဟံသော၊ ရွှေဟင်္သာသည်။ ပဏာသံ၊ ပေါက်ပင်စောင့်နှုတ်ကို။
 အဝစ၊ ဆို၏။ ကိ' အဝစ၊ အဘယ်သို့ ဆိုသနည်း။ ဟုမူကား။ သမ္မ၊ အဆွေ
 ပေါက်ပင်စောင့်နှုတ်။ တေ၊ သင်၏။ အက်သို့'၊ အခွင့်။ နိသိန္ဒောဝ၊ တည်
 လျက်လျှင်။ နိဂြောဓော၊ ပညောင်ပင်သည်။ ဇာယတိ၊ ပေါက်၏။ ဆောထို
 ပညောင်ပင်သည်။ တေ၊ သင်၏။ ဓမ္မစနိ၊ အသက်တို့ကို။ ဆိဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်
 လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝေါစ၊ ဆို၏။

ညောင်ပင်ကြီး လဲနေဆိုက်ခုံပေါ့

ထိုစကားကိုကြား၍ ရွှေဟင်္သာ၏စကားကို မယူလိုသည်ဖြစ်၍ ပေါက်
နှင်စောင့်နထီသည်။

၁၀၁။ ဝနိတဓေဝ နိဂြောဓော၊ ပတိဋ္ဌာယ ဘိဝါမဟံ။
 ယထာ မာတာ ဝါ ပိတာ ဝါ၊ ဧဝ မေသော ဘဝိဿတိ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၁။ နိဂြောဓော၊ ပညောင်ပင်သည်။ ဝနိတဓေဝ၊ ကြီးခြင်းထို့လျှင်။
 ဂစ္ဆံတု၊ ရောက်စေ။ မာတာ ဝါ၊ အမိသည်လည်းကောင်း။ ပိတာ ဝါ၊
 အဘသည်လည်းကောင်း။ ပုတ္တာနံ၊ သားတို့၏။ ပတိဋ္ဌာ၊ တည်ရာတို့သည်။
 ဟောန္တိ ယထာ၊ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါသည်။
 အဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ပတိဋ္ဌာ၊ တည်ရာသည်။ ဘဝိမိ၊ ဖြစ်အံ့။ သော၊
 ဤပညောင်ပင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပတိဋ္ဌာ၊ တည်ရာသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်
 လတ္တံ့။

ဟင်္သာမင်းသွားပြီ

ထို့နောင်မှ ဟင်္သာမင်းသည်။

၁၀၂။ ယံ တွံ အက်သို့' ဝဗေသိ၊ ခိရရက္ခံ ဘယာနကံ။
 အာမန္တ ခေါ တံ ဂစ္ဆာမ၊ ဝုခိဓဿ န ရုစတိ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၀၀၂။ ဒေဝ၊ နတ်။ ယံ-ယသွာ၊ အကြင်ကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။
ဘယာနကံ၊ ကြောက်စက်ဖွယ်ရှိသော။ ခီရုက္ခံ၊ ပညောင်ပင်ငယ်ကို။
အကံသို့၊ သစ်ခွံ၊ ဝစေ့သိ၊ ကြီးပွားစေ၏။ တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ တံ၊ သင့်
ကို။ အာဒန္တံ၊ သိစေလိုလျှင်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဂစ္ဆာမ၊ ဆွားကုန်အား
တဿ၊ ထိုပညောင်ပင်၏။ ဝုဗ္ဗိ၊ ကြီးပွားခြင်းကို။ အမေဟံ၊ ငါတို့သည်။
န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။

ဤသို့ဆို၍ ဟင်္သာမင်းသည် အတောင်တို့ကို ဖြန့်၍ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့
သာလျှင် သွား၏။ ထိုမှစ၍ တစ်ဖန်မလာ။

ညောင်ပင်စောင့်နတ်

နောက်အဖို့၌ ပညောင်ပင်သည် ကြီး၏။ ထိုပညောင်ပင်၌ တစ်ဦးသော
ရုက္ခစိုးသည် ဖြစ်၏။

ရုက္ခစိုး ငိုရပြီ

ပညောင်ပင်သည် ကြီးအတ်သော် ပေါက်ပင်ကို ဖျက်ဆီး၏။ အခက်
တို့နှင့် အကုလျှင် ရုက္ခစိုးနတ်၏ ဗိမာန်သည် ကျ၏။ ရုက္ခစိုးနတ်သည်
ထိုကလေးမှ ဟင်္သာမင်း၏စကားကို ချတ်၍ "ဤလာလတ္တံ့သော ဘေးကို
မြင်၍ ဟင်္သာမင်းသည် ဆို၏။ ငါသည်ကား ဟင်္သာမင်း၏ စကားကို
မလိုက်နာမိ" ဟု ငိုကြွေးလိုရကား-

၁၀၃။ ဣဒါနိ ခေါ မံ ဘာယတိ၊ မဟာဒေနရူ နိဒဿနံ။
ဟံသဿ အနဘိညာယ၊ မဟာ မေ သုယမာဂတံ-

ဟူသော လေးခုမြောက်လေး ဤဂါထာကို ဆို၏။

၀၀၃။ ဣဒါနိ ခေါ၊ ယခုအခါ၌လျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နိဂြောဓော၊
ပညောင်ပင်သည်။ ဘာယတိ၊ ကြေ့စက်စေ၏။ ဟံသဿ၊ ဟင်္သာမင်း၏။
မဟာဒေနရူ နိဒဿနံ၊ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့်တူသော။ ဝစနံ၊ စကားကို။ အနဘိ
ညာယ၊ မသိ၍။ မေ၊ ငါအား။ မဟာဘယံ၊ ကြီးစွာသောဘေးသည်။
အဂတံ၊ လာ၏။

သံဗုညမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူ၍

၁၀၄။ န တဿ ဝဇ္ဇိံ ကုသလပ္ပသတ္တာ၊
ယော ဝဇ္ဇမာနော သသတေ။
ပတိဋ္ဌံ တဿှာရောဓံ ပရိသင်္ကမာနော၊
ပတာရယံ မူလဝဓာယ ဝိရော-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ရဟန်းတို့။ ယောဓမ္မော၊အကြင်တရားသည်။ ဝဇ္ဇမာ
နော၊ပွားသည်ရှိသော်။ အတ္တနော၊မိမိ၏။ ပတိဋ္ဌံ၊တည်ရာကို။ သသတော
ဖျက်ဆီး၏။ တဿ၊ထိုတရား၏။ ဝဇ္ဇိံ၊ပွားခြင်းကို။ န ကုသလပ္ပသတ္တာ၊
ပညာရှိတို့သည် မချီးမွမ်းအပ်။ တဿ၊ထိုတရား၏။ ဥပရောဓံ၊ ဖျက်ဆီး
ခြင်းကို။ ပရိသင်္ကမာနော၊ရွံ့ရှာသော။ ဝိရော၊ပညာရှိသည်။ မူလဝဓာယ၊
အမြစ်ကိုဖြတ်အံ့သောငှာ။ ပတာရယံ၊လုံ့လပြု၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သံဗုညမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြသည်၏ အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော ရဟန်း တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့
ရောက်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-
“ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ရှေ့ဟင်္သာမင်း ဖြစ်ပြီ” ဟု
ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ညောင်ပင်ငယ်မျှစမျှ ကပ်လာငြား၊ ပယ်ရှားပစ်ရမည်။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဏာသဇာတ်သည် ပြီး၏။

ပဏ္ဍာရောဟဝဂ် ပြီး၏။

၃-အဒ္ဓဝဂ် ၂၁-ဒီသီတိကေခသလဇာတ်

မိဘတို့၏စကားကို နားထောင်အပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သံဗုညမြတ်စွာဘုရားသည် “ဝေ ဘူတဿ တေ ရာဇံ”

အစရှိသောဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒီဃီတိကောသလဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေ့တော်မူစဉ် ကောသမ္ဗိပြည်သား ဖြစ်ကုန်သော ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုကောသမ္ဗိရဟန်းတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ လာ၍ ကန်တော့သောကာလ၌ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုကောသမ္ဗိ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... သင်တို့သည် ငါ၏ရင်မှဖြစ်သော သားဖြစ်ကုန်၏။ သားတို့သည်သည်ကား အဘသည် ပေးအပ်သော အဆုံး အမကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မသင့်၊ သင်တို့သည်ကား ငါ၏အဆုံးအမကို မလိုက်နာကုန်၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် မိမိ၏ မိဘတို့ကို သတ်၍ ပြည်ကိုယူ၍ တည်ကုန်သော တော၌ မိမိလက်သို့ ရောက်သော ရန်သူတို့ကိုလည်း မိဘတို့ သည် ပေးအပ်သော အဆုံးအမကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မသင့်၊ အဆုံး အမကို မဖျက်ဆီးကုန်အံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ မဖျက်ဆီးကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ (ဤဒီဃီတိကောသလဇာတ်၌ကား နှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ အတိတ်ဝတ္ထုတို့သည်လည်း သံသဘောဒုက္ခန္ဓက၌ အကျယ် အားဖြင့် ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။)

မိဘစကား နားထောင်ပုံ

ထိုဒီဃီဇာတ် မင်းသားသည်ကား တော၌ မိမိ ပေါင်ပေါ်၌ အိပ်သော ဗာရာဏသီမင်း၏ ဦးညှောင်ကို ကိုင်၍ “ယခု မိဘကိုသတ်သော ရန်သူ၏ ဦးညှောင်၌ ဆွဲကိုင်၍ အပိုင်းပိုင်းပြု၍ ဖြတ်အံ့” ဟု သန်လျက်ကို မိုးလတ် သော် ထိုခဏ၌ မိဘတို့သည် ပေးအပ်သော အဆုံးအမကို အောက်မေ့၍ အသက်ကို စွန့်ရသော်လည်း မိဘတို့၏ အဆုံးအမကို မဖျက်အံ့၊ စင်စစ်မူ ကား မင်းကို ခြိမ်းခြောက်အံ့” ဟု ကြံ၍-

၁၀၅။ ဧဝံ ဘူတဿ တေ ဇုဇ၊ အာဂတဿ ဝေသ မမ။
အတ္ထိ နု ကောစိ ပရိယာယော၊ ယော တံ ဒုက္ခာ ပမောစေယ-
ဟူဏော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၁၀၅။ ဇုဇ၊ မင်းကြီး၊ မမ၊ ငါ၏။ ဝေသ-ဝသံ၊ နိုင်ငံလက်တွင်းသို့။
အာဂတဿ၊ ရောက်သော။ ဧဝံဘူတဿ၊ ဤသို့ဖြစ်သော။ တေ၊ သင်မင်း

F.၀၂-၅၅၀(တ-တံ)

ကြီးအား။ ယော၊ အကြင်အကြောင်းသည်။ တံ၊ သင်မင်းကြီးကို။ ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲမှု။ ပမောစယော၊ လွတ်စေရာ၏။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ သော ပရိယာယော၊ ထိုအကြောင်းသည်။ အတ္တိ နု၊ ရှိသလော။

ထို့နောင်မှ မင်းသည်-

၁၀၆။ ဧဝံ ဘူတဿ မေ တာတ၊ အာဂတဿ ဝသေ တဝ။

နတ္ထိ နော ကောစိ ပရိယာယော၊ ယော မံ ဒုက္ခာ ပမောစယော ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၇။ တာတ၊ အမောင်။ တဝ၊ သင်၏။ ဝသေ-ဝသံ၊ နိုင်ငံလက် တွင်းသို့။ အာဂတဿ၊ ရောက်သော။ ဧဝံဘူတဿ၊ ဤသို့ဖြစ်သော။ မေ၊ ငါ့အား။ ယော၊ အကြင်အကြောင်းသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဒုက္ခာ၊ ဆင်းရဲမှု ပမောစယော၊ လွတ်စေရာ၏။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ သော ပရိယာယော၊ ထိုအကြောင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းလင့်

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၀၇။ နာညံ သုစရိတံ ရာဇ၊ နာညံ ရာဇ သုဘာသိတံ။
တာယ တေ မရဏဏာလေ၊ ဝေမေ ဝိတရံ ခနံ။

၁၀၈။ အက္ခောတ္ထိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ ဓေ။
ယေ စ တံ ဥပနယုန္တိ၊ ဝေရံ တေသံ န သမ္ပတိ။

၁၀၉။ အက္ခောတ္ထိ မံ အဝဓိ မံ၊ အဇိနိ မံ အဟာသိ ဓေ။
ယေ စ တံ နုပနယုန္တိ၊ ဝေရံ တေသုပသမ္ပတိ။

၁၁၀။ နဟိ ဝေရေန ဝေရာနိ၊ သမ္ပန္တိမ ကုဒါစနံ။
အဝေရေန စ သမ္ပန္တိ၊ သေဓေမ္မာ သနန္တနော-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၁။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ မရဏဏာလေ၊ သေအံ့သော တာလ၌။ ဝေမေဝ၊ ဤသို့လျှင်။ ဣဘရံ၊ ဤအဆုံးအမမှ တစ်ပါးသော။ ခနံ၊ ဥစ္စာ သည်။ တာယတိ၊ စောင့်၏။ သုစရိတံ၊ မိဘတို့သည် ပေးအပ်သော အဆုံး အမဟူသော သုစရိတ်ကို။ ထပေတွာ၊ ထား၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ တံ ခနံ၊ ထိုဥစ္စာကို။ န ပဿာမိ၊ ငါ မမြင်။ သုဘာသိတံ၊ မိဘတို့သည်

ပေးအပ်သော အဆုံးအမ ဟူသော ကောင်းသော စကားကို။ ဌပေတွာ၊ ထား၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ တံ ခနံ၊ ထိုဥစ္စာကို။ န ပဿာမိ၊ ငါ မမြင်။

၁၀၈။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောစ္စိ၊ ဆဲရေးပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညည်း ဆဲပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တကံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊ ဆောင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ တံ ဝေရံ၊ ထိုရန်ကို။ ဥပနယန္တိ၊ ဖွဲ့ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ န သမ္ပတိ၊ မငြိမ်း။

၁၀၉။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောစ္စိ၊ ဆဲရေးပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညည်းဆဲပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။ သန္တကံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊ ဆောင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ တံ၊ ထိုရန်ကို။ န ဥပနယန္တိ၊ မဖွဲ့ကုန်။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊ ရန်သည်။ ဥပစမ္ပတိ၊ ငြိမ်း၏။

၁၁၀။ ဟိ သစ္စံ၊ ၎င်း။ ဣဓ လောကေ၊ ဤလောက၌။ ဝေရေန၊ ရန် တံ မှုသဖြင့်။ ဝေရာနိ၊ ရန်တို့သည်။ ကုဒါဝနံ၊ တစ်စုံတစ်ဆစ်မျှ။ န သမ္ပန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။ အဝေရေန စ၊ ရန်တို့ မပြုသဖြင့်ကား။ ဝေရာနိ၊ ရန်တို့ သည်။ သမ္ပန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။ သေဓမ္မာ၊ ဤရန် မပြုသဖြင့်လည်း ရန်ငြိမ်း ခြင်း သဘောသည်။ သနန္တိနာ၊ ရှေး၌ ဖြစ်သော သဘောတည်း။

သမီးပေး၍ မင်းမြှောက်ပြီ

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆိုပြီး၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ် သည် သင်မင်းကြီး၌ မပြစ်မှား၊ သင် မင်းကြီးသည်ကား အကျွန်ုပ်ကို သတ်မည်လော” ဟု မေး၍ သန့်လျက်ကို ပေး၏။ မင်းသည်လည်း “အမောင်... ငါသည်လည်း သင်၌ မပြစ်မှားအံ့” ဟု ကျိန်စာရွက်ခြင်းကို ပြု၍ ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ မြို့သို့သွား၍ အမတ်ဘို့အားပြု၍ “ဤသူ သည် သေလေသော ကောသလမင်း၏သား ဝိဿာရုံမင်းသား မည်၏။ ဤဝိဿာရုံမင်းသားသည် ငါ့အား အသက်ကိုပေး၏။ ဤဝိဿာရုံမင်းသား အား တစ်စုံတစ်ခုပြုခြင်းငှာ မရအပ်” ဟုဆို၍ မိမိသမီးကိုပေး၍ အဘ ဥစ္စာဖြစ်သော မင်းအဖြစ်၌ တည်စေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ပါးကုန်သော မင်းသို့မည်လည်း ညီညွတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအဖြစ်ကို ပြုကုန်၏။

တော်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ မြတ်သော မင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ ဖယ်တော်
ခမည်းတော်တို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒီဃာဝု
မင်းသား ဖြစ်ပြီ” ဟု တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ရန်ကို ရန်ချင်း၊ တေ့နှင်း၊ ငြိမ်းခြင်းရမြဲသာ။)

ရှေးဦးစွာသော ဧဿိတိးကာသလ တော်သည် ပြီး၏။

၅၂-မိဂပေါတက တော်

သေခြင်းတရားကို အောက်မေ့သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အဂါရာ ပစ္စုပ္ပေတဿ” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤမိဂပေါတက တော်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ပါးသောရဟန်း
ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကြီးသည် တစ်ယောက်သော သူငယ်ကို
အာမဏပြုစာတတ်။ သာမဏေသည် ထိုရဟန်းကြီးကို ရှိသောစွာ လုပ်
ကျွေး၍ နောက်အဖို့၌ မချမ်းသာသဖြင့် သေ၏။ သာမဏေ သေလွန်
လတ်သော် ရဟန်းကြီးသည် သောက၌ တည်သည်ဖြစ်၍ သည်းစွာသော
အသံဖြင့် ငိုကြွေးလျက် လှည့်လည်၏။

ရဟန်းတို့သည် ချွတ်စိမ့်သေးငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ တရား
သဘင်ဝယ် “ငါ့ရှင်တို့... ဤမည်သော ရဟန်းကြီးသည် သာမဏေသည်
သေခြင်းကြောင့်ငိုကြွေးလျက်လှည့်လည်၏။ ဤရဟန်းကြီးသည်မရဏသတိ
ကို ပွားစေခြင်းမှ အပဖြစ်သော ရဟန်းဖြစ်လတ္တံ့” ဟု စကားကို ဖြစ်စေ
ကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာဘတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သော
စကားဖြင့် စည်းဝေပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော်
“ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် သာမဏေ သေလွန်
လတ်သော် ငိုကြွေးလျက်သွားသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်း

သည် ဤသာမဏေ သေလွန်လတ်သော် ငိုကြွေးလျက် သွားဖူးသလျှင် ကတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သိကြားဖြစ်၏။

ရသေ့ သမင်လေးသေ၍ ငိုခြင်း

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ကာသိတိုင်း၌ နေသော ပုဏ္ဏားသည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ဖြင့် မျှတ၏။ ထိုရသေ့သည် တစ်နေ့သ၌ တောဝယ် အမိသေသော တစ်ခုသော သမင် ငယ်ကို မြင်၍ ကျောင်းသို့ဆောင်၍ အစာကိုပေး၍ မွေး၏။ သမင်ငယ် သည် ကြီးလတ်သော် အဆင်းလှ၏။ မြတ်သော တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့် စုံ၏။ ထိုသမင်ငယ်ကို ရသေ့သည် မိမိသားပြု၍ ဆောင်၏။ တစ်နေ့သ၌ သမင်ငယ်သည် များစွာသောမြက်ကိုစား၍ အစာခကျေသဖြင့် သေ၏။ ရသေ့သည် “သားသေ၏”ဟု ငိုကြွေးလျက် လှည့်လည်၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် လောကကိုကြည့်လတ်သော် ထိုရသေ့ကို မြင်၍ “ထိုရသေ့ကို သံဝေဂရစေအံ့”ဟု ဇာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ ရုပ်လျက်-

၁၁၁။ အဂါရာ ပစ္စုပေတဿ၊ အနာဂါရဿ တေ သတော။
သမဏဿ န တံ သာဓု၊ ယံ ပေဘ မနုဿောစသိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၁။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ တွံ၊ သင်သည်။ ပေတံ၊ သေသော သူကို။ ယံ အနုဿောစသိ၊ အကြင်စိုးရိမ်ခြင်းကိုပြု၏။ တံ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်း သည်။ အဂါရာ၊ အိမ်မှ။ ပစ္စုပေတဿ၊ ကင်း၍။ အနာဂါရဿ၊ အိမ်ရာ ထောင်သော လူတို့၏ ကိစ္စမရှိသစ။ သမဏဿ၊ ရဟန်းသည်။ သတော၊ ဖြစ်သော။ တေ၊ သင်အား။ န သာဓု၊ မေးကောင်း။

အောက်မေ့လှပါသည်

ထိုစကားကိုကြား၍ ရသေ့သည်-

၁၁၂။ သံဝါသေန ဟဒေ သက္က၊ မနုဿိဿ မိဂဿ ဝါ။
ဟဒေဟေ ဇာယဒေတ ပေမံ၊ န တံ သက္ကာ အသောစိတုံ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၂။ သက္ကာသိကြား။ သံဝါသေန၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်။ မနုဿ
ဿဝါ၊ လူ၏ လည်းကောင်း။ မိဂဿဝါ၊ သား၏ လည်းကောင်း။
ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ပေမံ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဇာယတေ၊
ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုချစ်အပ်သောသူကို။ အသောစိတံ၊ မစိုးရိမ်အံ့သောငှာ။
န သက္ကာ၊ မဆတ်ကောင်း။

သေမှ ငို၍မရပြီ

ထိုင်နောင်မှ သိကြားမင်းသည်-

၁၁၃။ မတံ မရိဿံ ရောဒန္တိ၊ ယေရုဒန္တိ လပန္တိစ။

တသ္မာ တု ဣသိမာ ရောဒိ၊ ရောဒိတံ မောဃ မာဟု သန္တော။

၁၁၄။ ရောဒိတေန ဟဝေ ပြေဟ္မ၊ မတော ပေတော သမုဋ္ဌဟေ။

သဗ္ဗေ သင်္ဂမ္မ ရောဒါမ၊ အညမညဿ ဉာဟကေ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထို့ကို ဆို၏။

၀၀၃။ ဣသိ၊ ရသေ့။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မတံ စ၊ သေပြီး
သေခသူကို လည်းကောင်း။ မရိဿံ စ၊ သေအံ့သောသူကိုလည်းကောင်း။
ရောဒန္တိ၊ မျက်ရည်ယိုကုန်၏။ လပန္တိ၊ ဆိုမြည်တမ်းကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူ
တို့အား။ အဿုပစ္ဆိန္ဒ ဒိဝသောနာမ၊ မျက်ရည်ပြတ်သော နေ့မည်သည်။
နတ္ထိ၊ ခရီး။ တသ္မာ၊ ကြောင့်။ တု၊ သင်သည်။ မာရောဒိ၊ မငိုလင့်။ ရော
ဒိတံ၊ ငိုခြင်းကို။ မောဃံ၊ အကျိုးမရှိဟူ၍။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်း
တို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တု၊ သင်သည်။ မာ
ရောဒိ၊ မငိုလင့်။

၁၁၄။ ပြေဟ္မ၊ ရှင်ရသေ့။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ရောဒိတေန၊ ငိုသဖြင့်။
ပေတော၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှကင်းသော။ မတော၊ သေသောသူသည်။ သမု
ဋ္ဌဟေ၊ ထင်္ဂြားအံ့။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဝါတို့သည်။ သင်္ဂမ္မ၊ စည်း
ဝေး၍။ အညမညဿ၊ အချင်းချင်း၏။ ဉာဟကေ၊ ဆွေမျိုးတို့ကို။ ရော
ဒါမ၊ ငိုကုန်အံ့။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ရသေ့သည် ဤသို့ သိကြားဆိုစဉ် ငိုခြင်းသည် အကျိုးမရှိဟု မှတ်၍
သိကြားအား ချီးမွမ်းလိုရကား-

၁၁၅။ အာဒိတ္တံ ဝတ ဓံ သန္တံ၊ ဗတသိတ္တံဝ ပါဝကံ၊

ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စိ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။

၁၁၆။ အဗ္ဗဟိ ဝတ မေ သလ္လံ၊ ယ မာသိ ဟဒယသိတံ။

ယော မေ သောကပရေတဿ၊ ပုတ္တသောကံ အပါနုဒိ။

၁၁၇။ သောဟံ အဗ္ဗုဇ္ဇ သလ္လောသ္မိ၊ ဝိတသောကော အနာဝိလော။

န သောစာမိ န ရောဒါမိ၊ တဝံ သုတွာန ဝါသဝ-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၅။ ဗတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့် သွန်းလောင်းအပ်သော၊ ပါဝကံ၊

မီးကို။ ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်၊ ဩသိဉ္စိဝိယ၊ သွန်းလောင်းဘိသကဲ့သို့။ ဝတ၊

စင်စစ်။ အာဒိတ္တံ၊ သောကမီးဖြင့် ပြောင်ပြောင်တောက်သည်။ သန္တံ၊

ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဒရံ၊

စိုးရိမ်ခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၁၁၆။ ယော တုံ၊ အကြင် သင် သိကြားမင်းသည်။ သောကပရေ

တဿ၊ သောကဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တသောကံ၊ သခင်း၌

စိုးရိမ်ခြင်းကို။ အပါနုဒိ၊ ပယ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံး၌

မှီသော။ ယံ သလ္လံ၊ အကြင်သောကတည်းဟူသော ငြောင့်သည်။ အာသိ၊

ဖြစ်ပြီ။ တံ သလ္လံ၊ ထိုသောကတည်းဟူသောငြောင့်ကို။ တေ-တယာ၊

သင်သည်။ အဗ္ဗဟိဝတ၊ နှုတ်အပ်စွတကား။

၁၁၇။ ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။

သုတွာန၊ နာရ၍။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဗ္ဗုဇ္ဇသလ္လော၊ နှုတ်အပ်

ပြီးသော သောကတည်းဟူသော ငြောင့်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိတ

သောကော၊ ကင်းသော။ စိုးရိမ်ခြင်းရှိ၏။ အနာဝိလော။ စိတ်နောက်ခြင်း

မရှိပြီ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်။ န ရောဒါမိ၊

မငိုကြွေး။

သိကြားမင်းသည် ရသေ့အား ဆုံးမ၍ မိမိနေရာသို့လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်

တော်မူ၍ “ယခုအခါ ရဟန်းကြီးသည် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ယခု

အခါ သာမဏေငယ်သည် ထိုအခါ သမင်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်လျှင် ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သေပြီးသောသူ၊ ထင်္ဂိမူ၊ ထိုသူပြန်မလာ။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိဂပေါတကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၃-မူသိကဇာတ်

ဆရာ့စကားနားထောင်၍ သေဘေးမှလွတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမဘော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကုဟိ’ ဂတာ ကတ္ထ ဂတာ”
အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမူသိက ဇာတ်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အဇာတသတ်ကို
အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုကို အောက် ကုသဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်
ကတည်း။

ဤမူသိကဇာတ်၌လည်း သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးအတူသာလျှင်
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို တစ်ကြိမ်၊ သားနှင့်တကွ ကစားလျက် ဘစ်ကြိမ် တရား
နာလျက်နေသည်ကို မြင်တော်မူ၍ သားကိုအမှီပြု၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား
ဘေးဖြစ်အံ့သည်ကို သိတော်မူ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...ရှေးမင်းကြီး
တို့သည် ရွံ့ရွာအပ်ကုန်သည်ကို ရွံ့ရွာကုန်လျက် မိမိသားကို ငါသေသော
ကာလ မင်းပြုရစ်စေ” ဟု တင်အပ်လျှောက်ပုတ်သော အရပ်၌ ထားဖူး
ကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
ဇင်သည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်ဝယ်
ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ဒိသာပါမောက္ခဆရာဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း၏ အထံ၌
ဗာရာဏသီမင်း၏ ယဝ မည်သော မင်းသားသည် ခပ်သိမ်းသော အတတ်
တို့ကို သင်၍ စိစစ်ခြင်းကံပေး၍ သွားလိုသည်ဖြစ်၍ ဆရာကို ပန်၏။
ဆရာသည် သားကိုအမှီပြု၍ ယဝမင်းသားအား အန္တရာယ်ဖြစ်အံ့သည်ကို

အင်္ဂဝိဇ္ဇာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်သိ၍ ယဝမင်းသား၏ ထိုအန္တရာယ်ကို ပယ်
အံ့ဟု တစ်ခုသော ဥပမာကို ဆောင်အံ့သောငှာ အားထုတ်၏။

အသက်ကယ် ပထမဂါထာ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား တစ်ခုသောမြင်းသည် ရှိ၏။ ထိုမြင်း၏
ခြေ၌ အမာသည် ပေါက်၏။ ထိုအမာကို စောင့်ရှောက်အံ့သောငှာ
မြင်းကို အိမ်၌ထားကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသောကြွက်သည် အိမ်မှထွက်၍
မြင်း၏ခြေ၌ အမာကိုခဲ၏။ မြင်းသည် သည်းခံအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။
တစ်နေ့သ၌ ဝေဒနာကို သည်းခံအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သော ထိုမြင်းသည်
ခဲအံ့သောငှာ လာသော ထိုကြွက်ကို ခြေဖြင့်ခတ်၍ ရေတွင်း၌ ကျစေ၏။
မြင်းထိန်းတို့သည် ကြွက်ကို မမြင်ကုန်သည်ရှိသော် “တစ်ပါးသော နေ
တို့၌ ကြွက်သည် လာလတ်၍ အမာကိုခဲ၏။ ယခုမထင်၊ အဘယ်သို့သွား
သနည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကို မျက်
မှောက်ပြု၍ တစ်ပါးသောသူတို့သည် မသိရကား “ကြွက်သည် အဘယ်သို့
သွားသနည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ကြွက်ကိုသတ်၍ ရေတွင်း၌ချသည်၏အဖြစ်ကို
ငါသာလျှင်သိ၏ဟု ကြံ၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် ယခု ဤအကြောင်း
ကိုလျှင် ဥပမာပြု၍ ပထမဂါထာကိုဖွဲ့၍ မင်းသားအား ပေးအံ့ဟု ဂါထာ
ဖွဲ့၍ ပေး၏။

ဒုတိယဂါထာ

ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်ပါးသော ဥပမာကိုလည်း ရှာလတ်သော်
အမာသည် အသားနုတက်၍ ထွက်၍ တစ်ခုသော မုယေးခင်းသို့သွား၍
မုယေးကို စားအံ့ဟု စောင့်ရန်းပေါက်ဖြင့် နှုတ်သီးကိုသွင်းကာ ထိုမြင်း
ကိုလျှင် မြင်၍ ထိုအကြောင်းကိုလျှင် ဥပမာပြု၍ ဒုတိယဂါထာကို ဖွဲ့၍
ယဝမင်းသားအား ပေး၏။

တတိယဂါထာ

တတိယဂါထာကား ဖိမိပညာအစွမ်းဖြင့်လျှင် ဖွဲ့၍ပေး၏။
“အမောင် သင်သည် မင်းအဖြစ်၌တည်၍ ညအခါ ရေချိုးအံ့သောငှာ
ရေကန်သို့ သွားလတ်သော် စောင်းတန်းဦးတိုင်အောင် ပထမဂါထာကို

F. ၁၃-၅၅၀(တတွဲ)

ရွတ်လျက် သွားလေလော့၊ သင်၏ နေရာပြာသာဒ်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် စောင်းတန်း ခြေရင်းတိုင်အောင် ဒုတိယဂါထာကိုရွတ်လျက် သွားလေလော့” ဟု မှာ၍ လွတ်လိုက်၏။

သားကသတ်ရန်ကြံ

မင်းသားသည် သွား၍ အိမ်ရှေ့ မင်းဖြစ်၍ အာဘလွန်သဖြင့် မင်းပြု၍ ထိုယဝမင်းအား တစ်ယောက်သော သားသည် ဖွား၏။ ထိုသားသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသော ကာလ၌ မင်းအဖြစ်၌ တပ်စွန်းသဖြင့် အာဘကို သတ်အံ့ဟုကြံ၍ အလုပ်အကျွေးတို့ကို “ငါ၏အာဘသည် ပျို၏၊ ငါသည် အာဘသေသော ကာလကို မျှော်လျက်နေသည်ရှိသော် အိုမင်းအံ့၊ အိုမင်းသော ကာလ၌ ရအပ်သော မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုအလုပ် အကျွေး တို့သည် “အရှင် မင်းသား...ပစ္စန္ဒရစ်သို့ သွား၍ ခိုးသူတို့၏ အမှုကို ပြုအံ့သောငှာ မတတ်တောင်း၊ အရှင်မင်းသား၏ ခမည်းတော်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော ဥပါယ်ဖြင့် သတ်၍ မင်းအဖြစ်ကို ယူလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုမင်းသားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု နန်းတွင်းတွင် ညအခါ မင်း၏ ရေချိုးရာ ရေကန်အနီးသို့ သွား၍ ထိုအရပ်၌ မင်းကိုသတ်အံ့ဟု သန်လျက်ကို ကိုင်၍ ရုပ်၏။

မင်းသည် ညချမ်းအခါ၌ မှုသိကာမည်သော ကျွန်မကို “သင် သွား၍ ရေကန်အပြင်၌ သုတ်သင်၍ လာလော့၊ ငါ ရေချိုးအံ့” ဟု သန်လျက်ကို ကိုင်၍ သွားစေ၏။

မှုသိကာသည် သွား၍ ရေကန်အပြင်၌ သုတ်သင်သည်ရှိသော် မင်းသားကို မြင်၏။ မင်းသားသည် မိမိအမှု ထင်ရှားဖြစ်အံ့သည်မှ ကြောက်စေစကြောင့် မှုသိကာကို နှစ်ပိုင်းဖြတ်၍ ရေကန်၌ ချ၏။

ပထမဂါထာကို ရွတ်ပြီ

မင်းသည် ရေချိုးအံ့သောငှာ သွား၏။ ကြွင်းသော သူအပေါင်းသည် “ယခု မှုသိကာမည်သော ကျွန်မသည် တစ်ဖန် မလာ၊ အဘယ်သို့ သွားသနည်း” ဟု ဆို၏။ မင်းသည်-

၁၁၈။ ကုဟိံ ဂဘာ စာတ္ထ ဂတာ၊ ဣတိ လာလပ္ပတေ ဇနော။
အဟ မေဝေကော ဇာနာမိ၊ ဥဒပါနေ မှုသိကာ ဟတာ
ဟူသော ပထမဂါထာကို ရွတ်လျက် ရေကန်နားသို့ သွား၏။

၁၁၈။ မုသိကာ၊ မုသိတာသည်။ ကုဟိံ၊ အဘယ်သို့။ ဂတာ၊ သွား
သည်နည်း။ ကတ္ထ၊ အဘယ်၌။ ဂတာ၊ သွားသနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇနော၊
လူများသည်။ လာလပုဒေတ၊ မြည်တမ်း၏။ မုသိကာ၊ မုသိကာကို။ ဥဒပါ
နေ၊ ရေကန်၌။ ဟတာ၊ သတ်၍ ချအပ်၏ဟု။ ဇတော၊ တစ်ယောက်တည်း
သော။ အဟမေဝ၊ ငါသည်လျှင်။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။

မင်းသားသည် “ငါပြုသော အမှုကို ငါ၏ အဘသည် သိအပ်ပြီ”
ဟု ပြေး၍ ထိုအကြောင်းကို အလုပ်အကျွေးတို့အား ကြား၏။

ဒုတိယဂါထာကို ရွတ်ပြီ

ထိုအလုပ်အကျွေးတို့သည် ခုနစ်ရက်လွန်လတ်သော် တစ်ဖန် ထိုမင်း
သားကို “ရှင်မင်းသား...မင်းသည် အဏယ်၍ သိငြားအံ့၊ ဆိတ်ဆိတ်
မနေရာ။ သင်မင်းသားအား ကြံ၍ ဆိုသည် မြစ်လတ္တံ့၊ ခမည်းတော်ကို
သတ်လော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသားသည် တစ်ဖန် ထစ်နေသ၌ ဆန်လျက်
ကိုစွဲလျက် စောင်းတန်းခြေရင်း၌ ရပ်၍ မင်းသည် လာသောကာလ၌
ထိုမှ ဤမှ သတ်ခွင့်ကို ကြည့်၏။ မင်းသည်-

၁၁၉။ ယဝေ တံ ဣတိစိတိ စ၊ ဂဒြဘောဝ နိဝတ္တသိ။
ဥဒပါနေ မုသိကံ ဟန္ဒာ၊ ယဝံ ဘက္ခေတု မိစ္ဆသိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ရွတ်လျက် သွား၏။

၁၁၉။ တံ၊ သင်သည်။ ယဝေ၊ ယဝမင်း၌။ ဣတိစိတိ စ၊ ထိုမှ ဤမှ
သတ်ခွင့်ကို ကြည့်လျက်လည်း။ ယဝေ၊ မုယောခင်း၌။ ဂဒြဘောဝ၊ မြည်း
စဲ့သို့။ နိဝတ္တသိ၊ ထိုမှ ဤမှ ကြည့်၏။ ဥဒပါနေ၊ ရေကန်၌။ မုသိကံ၊ မုသိ
ဆာကို။ ဟန္ဒာ၊ သတ်၍။ ယဝံ၊ ယဝမင်းကို။ ဘက္ခေတု၊ သတ်အံ့သောငှာ။
မိစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။

တတိယဂါထာကို ရွတ်ပြီ

မင်းသားသည် “ခမည်းတော်သည် ငါ့ကို မြင်ပြီ” ဟု ထိတ်လန့်၍
ပြေး၏။ မင်းသားသည် တစ်ဖန် လခွဲကို လွန်စေ၍ “မင်းကို ယောက်မ
ဖြင့် ရိုက်သတ်အံ့” ဟု ရှည်သော အရိုးရှိုသော တစ်ခုသော ယောက်မကို
ကိုင်၍ ရပ်၏။ မင်းသည်-

၁၂၀။ ဒဟရော စာသိ ဒုမ္မေ၊ ပဌမုပ္ပတ္တိကော သုသု။
 ဒိဿဉ္ဇေတံ သမာသဇ္ဇ၊ န တေ ဒဿာမိ ဇီဝိတံ-
 ဟူသော ဤတတိယဂါထာကို ရွတ်လျက် စောင်းတန်းထိပ်သို့ ထုတ်၏။

၁၂၀။ ဒုမ္မေ၊ ပညာမရှိသော မင်းသား။ တု၊ သင်သည်။ ဒဟရော၊
 ငယ်သည်။ ပဌမုပ္ပတ္တိကော၊ ပထမအရွယ်၌ တည်သည်။ သုသု၊ ပျိုသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိဿံ၊ ရှည်သော အရိုးရှိသော။ ဘေဉ္ဇ၊ ထိုယောက်မကို
 လည်း။ သမာသဇ္ဇ-ဂဟဘူ၊ ကိုင်၍၊ ဩလ-မ္မက္ခာ၊ ထောက်၍။ ဌိတော၊
 တည်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်အား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ န ဒုဿာ
 မိ၊ ငါ မပေးအံ့။

မင်းသား တောင်းပန်ရပြီ

ထိုမင်းသားသည် ထိုနေ့၌ ပြေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍ ‘မြတ်သော
 မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်အား အသက်ကို ပေးပါလော့’ ဟု မင်း၏ ခြေရင်း၌
 ဝပ်၏။ မင်းသည် မင်းသားကို ခြိမ်းခြောက်၍ သံခြေကျဉ်းတို့ဖြင့် နှောင်
 ဖွဲ့ပြီးလျှင် နှောင်အိမ်၌ သွင်းစေ၍ ထီးဖြူအောက်ဝယ် တန်ဆာဆင်အပ်
 သော မင်း၏နေရာ၌ နေ၍ ငါတို့ဆရာ ဒိသာပါမောက္ခ ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏
 အန္တရာယ်ကိုမြင်၍ ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏ဟု ရှင်လန်းနှစ်သက်၍ ဥဒါန်း
 ကြူးလိုရကား-

၁၂၁။ နာန္တလိက္ခဘဝနေန၊ နာဂံပုတ္တပိနေန ဝါ။
 ပုတ္တေန ဟိ ပတ္တယိဘော၊ သိလောဂေဟိ ပမောစိတော။

၁၂၂။ သဗ္ဗံ သုတ မဓိယေထ၊ ဟိန မုက္ကဋ္ဌ မဇ္ဈိမံ။
 သဗ္ဗဿ အတ္ထံ ဇာနေယျ၊ န စ သဗ္ဗံ ပယောဇယေ။
 ဟောတိ တာဒိသကော ကာလော၊ ယတ္ထ အတ္တာဝဟံ သုတံ-
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၁။ ပုတ္တေန ဟိ၊ သားသည်လျှင်။ ယတ္ထယိတော၊ သတ်အံ့သော
 ငှာ တောင့်တအပ်သော ငါသည်။ အန္တလိက္ခဘဝနေန၊ ကောင်းကင်
 ဗိမာန်၌ နေသဖြင့်။ မရဏဘော၊ သေဘေးမှ။ န ပမောစိတော၊ မလွတ်။
 အဂံပုတ္တပိနေန ဝါ၊ ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် တူသော သား၏ နှစ်သက်ခြင်းဖြင့်
 လည်း။ န ပမောစိတော၊ မလွတ်။ သိလောဂေဟိ၊ ဆရာဖွဲ့၍ ပေးအပ်
 ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့်။ ပမောစိတော၊ သေးဘေးမှ လွတ်၏။

၁၂၂ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဟိန္ဒုမုက္ကဋ္ဌမဇ္ဈိမံ၊ အယုတ် အလတ် အမြတ် ဖြစ်သော။ သုတံ၊ သုတကို။ အဓိယေထ၊ သင်ရာ၏။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသော သုတ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ဇာနေယျ၊ သိရာ၏။ သဗ္ဗံ၊ အယုတ် အလတ် အမြတ် ဖြစ်သော အလုံးစုံသော သုတကို။ န စ ပယော-ဇယ၊ မယှဉ်ရာသလျှင်ကတည်း။ ယတ္ထ၊ အကြင်ကာလ၌။ သုတံ၊ သုတသည်။ အတ္ထာဝဟံ၊ အကျိုးကိုဆောင်၏။ တာဒိသဒဏာ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ ကာလော၊ ကာလသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

နောက်အဖို့၌ မင်းလွန်သည်ရှိသော် မင်းသားသည် မင်းအဖြစ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ 'ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာ ဖြစ်ပြီ' ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ပညာရှိလျှင်၊ ဉာဏ်မြော်မြင်၊ ကြိုတင်သိကြသည်။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြေခင်းဖြစ်သော မူသိကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၄-စူဠဝေဒုဂ္ဂဟဇာတ်

သူခိုး ဝေးရိုးကမ်းခြင်း အကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "သဗ္ဗံ ဘဏ္ဍံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော စူဠဝေဒုဂ္ဂဟ ဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း ဖြားယောင်း သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား၊ မယားဟောင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ငြီးငွေ့စေ၏" ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်း... ဤမိန်းမသည် သင်၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုလေ့ရှိ၏။ ရှေး၌လည်း ဤမိန်းမကို မှီ၍ သေဖူးပြီ။ ဦးခေါင်းကို သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်ဖူးပြီ" ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားထောင်းသည် သိကြား မြစ်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေသော တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်၍ လေးအမှု၌ အပြီးသို့ ရောက်၏။ “စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိ” ဟူသော အမည်သည် ဖြစ်၏။

ပါမောက္ခ၏ သမီး

ထိုအခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိအား “ဤသူသည် ငါနှင့်တူစွာ အတတ်ကို သင်၏” ဟု ဆို၍ ဆရာသည် မိမိ သမီးကို ပေး၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟသည် “ထို သတို့သမီးကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားအံ့” ဟု ခရီးသို့သွား၏။

သူခိုး ဓားရိုးကမ်း

လမ်းအကြား၌ တစ်ခုသော ဆင်သည် တစ်ခုသော အရပ်ကို ဆိတ်ညံ့သည်ကို ပြု၏။ ထိုအရပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သွားအံ့သောငှာ မဝံ့။ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် လူတို့သည် မြစ်ကုန်စဉ်လျှင် မယားကိုယူ၍ ထိုတောအုပ်သို့ သွား၏။ ထိုအခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိအား တောအုပ်အလယ်၌ ဆင်သည် လိုက်၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် ထိုဆင်ကို ဦးကင်း၌ မြားဖြင့်ပစ်၏။ မြားသည် ဖောက်ထွင်း၍ နောက်အဖို့၌ ထွက်၏။ ဆင်သည် ထိုအရပ်၌လျှင် လည်း၏။

စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် ထိုအရပ်ကို ဘေးမရှိသည်ကိုပြု၍ ရှေ့မှ တစ်ခုသော တောအုပ်သို့ ရောက်၏။ ထိုတောအုပ်၌လည်း ငါးကျိပ်ကုန်သော ခိုးသူတို့သည် ခရီးသွား လူများကို လုယက်နှိပ်စက်ကုန်၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိကို လူတို့သည် တားမြစ်အပ်လျက် ထိုတောအုပ်သို့လည်း သက်ဝင်၍ သားတို့ကို သတ်၍ ခရီးအနီး၌ အသားကိုကင်၍ စားကုန်သော ခိုးသူတို့၏ တည်ရာအရပ်သို့ ရောက်၏။

ခိုးသူတို့သည် တန်ဆာဆင်အပ်သော မယားနှင့်တကွ လစသော ထိုစူဠဓနုဂ္ဂဟပညာရှိကိုမြင်၍ “ထိုသူကို ဖမ်းကုန်အံ့” ဟု အားထုတ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ခိုးသူကြီးသည် ပုရိသသက္ခဏာ၌ လိမ္မာ၏။ ထိုခိုးသူကြီးသည် စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိကိုကြည့်၍လျှင် “ဤယောက်ျားကား မြတ်သော ယောက်ျားတည်း” ဟု သိ၍ တစ်ယေခက်သောသူအားလည်း ထစ်မ့်သောငှာ မပေး။

(၅၅၀-တ၊ စုဠဇနဂဏဇာတ်)

ပုံ-၃။ စုဠဇနဂဏ၏မယားသည် ခိုးသူကြီးကိုတပ်စွန်း၍ ခိုးသူလက်၌စားရိုးကို လင်၏လက်၌စားသွားကို ထား၍ပေးနေပုံ။ (၁၀၃)

စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် “သွားချေ၊ ငါတို့ဖို့ တစ်ခုသော အမဲတံစို့ကို ပေးကုန်လော့” ဟုဆို၍ အမဲကို ဆောင်ချေဟု ခိုးသူတို့၏အထံသို့ မယားကို စေ၏။ မယားသည် သွား၍ “တစ်ခုသော အမဲတံစို့ကို ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ခိုးသူကြီးသည် အနတ္တ ယောက်ျားတည်းဟု အမဲတံစို့ကို ပေးစေ၏။ ခိုးသူတို့သည် ငါတို့ကား ကျက်သောအမဲကို စားကုန်အံ့ဟု မကျက်သော အမဲတံစို့ကို ပေးကုန်၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် မိမိကိုယ်ကို ချီးမွမ်း၍ ငါ့အား မကျက်သော အမဲတံစို့ကို ပေးကုန်၏ဟု ခိုးသူတို့အား အမျက် ထွက်၏။ ခိုးသူတို့သည် “ဤယောက်ျားကား တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် တည်း၊ အဘယ်သို့ ပြုနိုင်လတ္တံ့နည်း၊ ငါတို့သည် မိန်းမ မဟုတ်ကုန်” ဟု ခြိမ်း၍ ထကုန်၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိသည် လေးဆယ်ကိုးစင်းသော မြား တို့ဖြင့် ပစ်၍လည်း စေ၏။ ခိုးသူကြီးကို ပစ်အံ့သောငှာ မြား မရှိသည် ဖြစ်၏။ စူဠဓနုဂ္ဂဟပညာရှိ၏ မြားကျည်၌ ငါးဆယ်ကုန်သော မြားတို့ သည်သာလျှင် ရှိကုန်၏။ ထိုမြားတို့တွင် တစ်စင်းသောမြားဖြင့် ဆင်ကို ပစ်၏။ ကြွင်းသောမြားတို့ဖြင့် လေးကျိပ်ကိုးယောက်ကုန်သော ခိုးသူတို့ကို ပစ်ပြီးလျှင် ခိုးသူကြီးကိုလည်း စေ၍ ခိုးသူကြီး၏ရင်၌ တက်စီးလျက် ထိုသူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်အံ့ဟု မယား၏လက်မှ သန်လျက်ကို ပေးစေ၏။ မယားသည် ထိုခဏ၌လျှင် မြင်သော ခိုးသူကြီးကို တပ်စွန်း၍ ခိုးသူလက်၌ အရိုးကို လင်၏လက်၌ အသွားကို ထား၏။ ခိုးသူသည် သန်လျက်ရိုးကို ကိုင်၍ သန်လျက်ကိုထုတ်၍ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၏။

လင်ပစ်မ၏ သောက

ခိုးသူကြီးသည် စူဠဓနုဂ္ဂဟပညာရှိကို သတ်၍ မိန်းမကို ယူသွားသည်ရှိသော် အမျိုးကို မေး၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ကား တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာ၏ သမီးတည်းဟုဆို၏။ သင့်ကို ဤယောက်ျားသည် အဘယ် အကြောင်းအားဖြင့် ရသနည်းဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်၏အဘသည် “ဤယောက်ျား ကား ငါနှင့် တူစွာ အတတ်ကို သင်၏ဟု နှစ်သက်၍ ဤယောက်ျားအား အကျွန်ုပ်ကို ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် သင်၌ချစ်၍ တစ်ဖန် ပေးစားသောလင်ကို သတ်စေ၏” ဟု ဆို၏။ ခိုးသူကြီးသည် “ဤမိန်းမကား အဘပေးစားသော လင်ကို စင်လျက် သတ်သေး၏။ တစ်ပါးသောလင်ကို မြင်၍ ငါ့ကိုလည်း ဤအတူလျှင် ပြုလတ္တံ့၊ ဤမိန်းမကို စွန့်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၍ သွား

လတ်သော် လမ်းအကြားတွင် ထိုခဏ၌ လာ၍ ရေပြည့်သော တိမ်သော
 တစ်ခုသောမြစ်ကိုမြင်၍ “ရှင်မ... ဤမြစ်၌ မိကျောင်းရဲ၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏၊
 အသိုပြုရကုန်အံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း “အရှင်... အလုံးစုံ
 သော တန်ဆာဥစ္စာကို ကျွန်ုပ် အပေါ်ရုံဖြင့် ထုပ်၍ ကမ်းတစ်ဖက်သို့
 ပို့ဆောင်၍ တစ်ဖန်လာ၍ အကျွန်ုပ်ကိုယူ၍သွားလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုခိုးသူ
 ကြီးသည် ကောင်းပြီဟု အလုံးစုံသော တန်ဆာဥစ္စာကိုယူ၍ မြစ်သို့ဆင်း၍
 ကူးသက်သို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၍ ထိုမိန်းမကို စွန့်ပစ်၍ သွား၏။
 ထိုမိန်းမသည် ထိုခိုးသူကြီးကိုမြင်၍ “အရှင်... အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ကို စွန့်
 ပစ်၍ သွားသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ပြုသနည်း၊ လာလော့၊ ငါ့ကို
 လည်း ယူ၍သွားလော့” ဟု ထိုခိုးသူကြီးနှင့် တကွ စကားပြောလိုပါကား။

၁၂၃။ သဗ္ဗံ ဘိဇ္ဇုံ သမာဒါယ၊ ပါရံ တိဇဏ္ဍာသိ ဗြာဟ္မဏ။
 ပစ္စာဂစ္ဆ လဟုံ ခိပ္ပံ၊ မံပိ တာဒရဟံ ဒါနိတော-
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၃။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား၊ တံ၊ သင်သည်။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဘဏ္ဍံ၊
 ဥစ္စာကို။ သမာဒါယ၊ ယူ၍။ ပါရံ၊ ကမ်းတစ်ဖက်သို့။ တိဇဏ္ဍာ၊ ကူးသည်။
 အသိ၊ ဖြစ်၏။ လဟုံ၊ လျှင်စွာ။ ပစ္စာဂစ္ဆ၊ အစ်ဖန်လွှာလော့။ ဣဒါနိ၊ ယခု။
 ဣတော၊ ဤဘက်မှ။ ခိပ္ပံ၊ လျှင်စွာ။ မံပိ၊ ငါ့ကိုလည်း။ တာဒရဟံ၊ ဆောင်
 လော့။

ခိုးသူသည် ထိုစကားကိုကြား၍ တစ်ဖန် ကမ်းနား၌ ရပ်လျက်ပင်။
 ၁၂၄။ အသန္နိဟံ မိ စိရသန္တုတေန၊
 နိမိနိ ဘောတိ အဓုဝံ မုဒေန၊
 မယာပိ ဘောတိ နိမိနေယျ အညံ၊
 ဣဘာ အဟံ ဒုရတရံ ဂမိသံ-
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၄။ ဘောတိ၊ ပုဏ္ဏားမ၊ တံ၊ သင်သည်။ စိရသန္တုတေန၊ ကြာမြင့်
 စွာပေါင်းသော လင်ဖြင့်။ အသန္နိဟံ၊ မပေါင်းဖော်ဘူးသော မိ၊ ငါ့ကို။
 နိမိနိ၊ လဲလှယ်၍ ယူ၏။ မုဒေန၊ အပြုဖြစ်သော လင်ဖြင့်။ အဓုဝံ၊ မမြဲသော
 ငါ့ကို။ နိမိနိ၊ လဲလှယ်၍ ယူ၏။ ဘောတိ၊ ပုဏ္ဏားမ၊ တံ၊ သင်သည်။ မယာပိ၊
 ငါ့နှင့်လည်း။ အညံ၊ တစ်ပါးသောလင်ကို။ နိမိနေယျ၊ လဲလှယ်၍ ယူရာ၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ ဣတော၊ ဤအရုပ်မှ။ ဒုရတရံ၊ အလွန်ဝေးသောအရပ်သို့။
ဂမိဿံ၊ ပြေးသွားတော့အံ့။

ခိုးသူကြီးသည်ကား “သင်နေရစ်လော့” ဟုဆို၍ ထိုမိန်းမ ငိုကြွေးစဉ်
လျှင် ထမ်းဆောင်သော ဘဏ္ဍာထုပ်ကိုယူ၍ ပြေး၏။

ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်

မိုက်စွာသော ထိုမိန်းမသည် အလွန် အလိုကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
ဤသို့ သဘောရှိသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လျက် ကိုးကွယ်ရာမရှိ၍
အနီး၌ တစ်ခုခုသော သမန်းမြက်ချိုသို့ ကပ်၍ ငိုလျက်နေ၏။ ထိုခဏ၌
သိကြားမင်းသည် လူ့ပြည်ကို ကြည့်လတ်သော် အလွန် အလိုကြီးသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် လင်မယုတ်၍ ငိုသော ထိုမိန်းမကိုမြင်၍ ထိုမိန်းမကို နှိပ်၍
ရွက်စေ၍ လာအံ့ဟု မာတလိနတ်သား ပဉ္စသီခ နတ်သားတို့ကို ခေါ်၍
ထိုအရပ်သို့သွား၍ မြစ်နား၌ ရပ်၍ မာတလိ သင်သည် ငါးဖြစ်လော့၊
ပဉ္စသီခ သင်သည် ငှက်ဖြစ်လော့၊ ငါကား မြေခွေးဖြစ်၍ နှုတ်သီးဖြင့် အမဲ
တုံးကိုချီ၍ ထိုမိန်းမ၏ ရှေးရှုဖြစ်စော အရပ်သို့ ရောက်လတ်သော် သင်
သည် ရေမှခုန်၍ ငါ၏ရှေ့၌ ကျလော့၊ ငါသည် နှုတ်သီးဖြင့်ချီသော အမဲ
တုံးကို စွန့်၍ ဖမ်းအံ့သောငှာ ပြေးလာအံ့၊ ထိုခဏ၌ ပဉ္စသီခ သင်သည်
ထိုအမဲတုံးကို ချီ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံလော့၊ မာတလိ သင်သည် ရေသို့
ကျလော့ဟု စေ၏။

ရှင်မင်းကြီး... စောင်းပြီဟု မာတလိသည် ငါး ဖန်ဆင်း၏။ ပဉ္စသီခ
သည် ငှက် ဖန်ဆင်း၏။ သိကြားမင်းသည် မြေခွေး ဖန်ဆင်း၍ အမဲတုံးကို
နှုတ်သီးဖြင့်ချီ၍ ထိုမိန်းမ၏ ရှေးရှုအရပ်သို့ လာ၏။ ငါးသည် ရေမှ ခုန်
တက်၍ မြေခွေး၏ရှေ့၌ ကျ၏။ မြေခွေးသည် နှုတ်သီးဖြင့်ချီသော အမဲ
တုံးကိုစွန့်၍ ငါးကိုဖမ်းအံ့သောငှာ ပြေး၏။ ငါးသည် ခုန်၍ ရေသို့ကျ၏။
ငှက်သည် အမဲတုံးကိုချီ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံ၏။ မြေခွေးသည် ငါးအမဲတုံး
နှစ်ခုတို့ကိုလည်း မရ၍ သမန်းမြက်ချိုကိုကြည့်လျက် မျက်နှာ မသားသည်
ဖြစ်၍ နေ၏။

F-၀၄-၅၅၀(တ.တွဲ)

ပါမောက္ခသမီး ရယ်ခြင်း

ထိုမြေခွေးကိုမြင်၍ “လွန်စွာသော အလိုရမ္မက်သည် နှိပ်စက်အပ်သော ဤမြေခွေးသည် အမဲတုံးလည်းမရ၊ ငါးလည်းမရ” ဟု အိုးကိုခွဲဘိသကဲ့သို့ သည်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်၏။

ဟဲ့-ဘယ်သူ ရယ်သလဲ

ထိုရယ်သံကိုကြား၍ မြေခွေးသည်-

၁၂၅။ ကာ ယံ ဇဠ်ဂဏဂုံဗွေ၊ ကဏေတိ အဟု ဟာသိယံ။
နယီဓ နုစ္စဂီတံ ဝါ၊ တာဠံ ဝါ သုသမာဟိတံ။
အနုမ္ပိ ကာလေ သုသောဏိ၊ ကိံနု ဇဠသိ သောဘဏေ။
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၂၅။ ဇဠဂဏဂုံဗွေ၊ သမန်းမြတ်ချဲ့၌။ အယံ၊ ဤမိန်းမသည်။
ဟာသိယံ၊ ကြီးစွာသောရယ်ခြင်းကို။ ကဏေတိ၊ ပြု၏။ ကာ၊ အဘယ်မိန်းမ
သည်။ အဟု၊ ဖြစ်သနည်း။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ နုစ္စဂီတံ ဝါ၊ ကခြင်းသီခြင်း
သည် လည်းကောင်း။ သုသမာဟိတံ၊ ကောင်းစွာပြုအပ်သော။ တာဠံ ဝါ
တီးမှုတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ န၊ ဓရှိခဲ့။ သုသောဏိ၊ စောင်းသော
ခါးရှိသော။ သောဘဏေ၊ တင့်တယ်စော ရှင်မ။ ဣံ၊ သင်သည်။ အနုမ္ပိ၊
ကာလ၊ ငိုသင့်သော အာလ၌။ ကိံနု၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဇဠသိ၊ သည်းစွာ
ရယ်ဘိသနည်း။

မိုက်လှချည်လား

ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုမိန်းမသည်-

၁၂၆။ သိင်္ဂါလ ဗာလ ဒုဗ္ဗေဓ၊ အပ္ပပညောသိ ဇမ္ပုဏ။
ဇီနော မစ္ဆန္တ ပေသိဉ္စ၊ ကပဏော ဝိယ ဈာယသိ။
ဟူသော ခလးခု မြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၂၆။ ဗာလ၊ မိုက်သော။ ဒုဗ္ဗေဓ၊ ပညာမရှိသော၊ ဇမ္ပုဏ၊ အစား
ကြီးသော။ သိင်္ဂါလ၊ မြေခွေး။ ဣံ၊ သင်သည်။ အပ္ပပညော၊ ပညာမရှိ
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မစ္ဆန္တ၊ ငါးကိုလည်းကောင်း။ ပေသိဉ္စ၊ အမဲကို လည်း

စောင်း။ ဇီနော၊ ရှုံးသည် ဖြစ်၍။ ကပဏော ဝိယ၊ ဥစ္စာတစ်ထောင်
ရှုံးသော အထီးကျန်သောသူကဲ့သို့။ ဈာယသိ၊ မှိုင်၏။

သင်္ခက ပိုမိုက်သည်

ထို့နောင်မှ မြေခွေးသည်-

၁၂၇။ သုဒဿံ ဝဇ္ဇံ မညေသံ၊ အတ္တနော ပန ဒုဒ္ဓသံ။
ဇီနာ ပတိဉ္စ ဇာရဉ္စ၊ မညေ တုညေဝ ဈာယသိ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ပါပဓမ္မ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော။ ဒုဿိလေ၊ သီလ
မရှိသော မိန်းမ။ အညေသံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏။ ဝဇ္ဇံ၊ အပြစ်ကို။ သုဒဿံ၊
မြင်လွယ်၏။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝဇ္ဇံ ပန၊ အပြစ်ကိုမူကား။ ဒုဒ္ဓသံ၊ မြင်ခဲ
၏။ တုညေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ပတိဉ္စ၊ အဘပေးစားသော လင်ကို
လည်းကောင်း။ ဇာရဉ္စ၊ သယေခက်လင်ကို လည်းကောင်း။ ဇီနာ၊ ရှုံး
သည်ဖြစ်၍။ ဈာယသိ မညေ၊ ငါ့ထက်မှိုင်ယေဒင်တကား။

နောင်တရပါပြီ

ထိုမိန်းမသည် မြေခွေးစကားကို ကြား၍-

၁၂၈။ ဝေမေဝ မိဂရာဇ၊ ယထာ ဘာသသိ ဇမ္ပုဇ။
ယံနုနာဟံ ဣတော ဂန္ဓာ၊ ဘတ္တု ဟေသံ ဝသာနုဂါ-
ဟူသော ဤဆဋ္ဌဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၈။ မိဂရာဇ၊ သားတို့၏ မင်းဖြစ်သော။ ဇမ္ပုဇ၊ မြေခွေးမင်း။
တံ၊ သင်သည်။ ဘာသသိ ယထာ၊ ဆိုသကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာ
လျှင်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ရချေ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။
ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ယံ ဘတ္တာရံ၊ အကြင်လင်ကို။ လဘိတွာ၊
ရ၍။ နုန-ကေမန္တနော၊ စင်စစ်သဖြင့်လျှင်။ တဿ ဘတ္တု၊ ထိုလင်၏။
ဝသာနုဂါ၊ အလိုသို့လိုက်၍ ကျင့်သည်။ ဟေသံ၊ ဖြစ်အံ့။

ခြံခန်စရှိ ခန်တော့မှာပဲ

ထိုအခါ သီလမရှိသော ထိုမိန်းမ၏ စကားကို ကြား၍ သိကြားမင်း
သည်။

၁၂၉။ ယေခ ဟရေ မတ္တိကံ ထာလံ၊ ကံသထးလံပိ သော ဟရေ။
ကစာဉ္ဇေဝ တယာ ပါပံ၊ ပုနပေဝံ ကရိဿသိ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၉။ အနာစာရေ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော မိန်းမ။ တွံ၊
သင်သည်။ ကိံကံထေသိ၊ အသို့ဆိုသနည်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
မတ္တိကံ ထာလံ၊ မြေခွက်ကို။ ဟရေ၊ ခိုး၏။ သော၊ ထိုမြေခွက်ကိုမျှ ခိုး
တတ်သောသူသည်။ ကံသထးလံပိ၊ ရွှေခွက် ငွေခွက် အစရှိသော ခွက်ကို
လည်း။ ဟရေ၊ ခိုးအံ့စင်းစင်းတည်း။ တယာ၊ သင်သည်။ ဣဒံပါပံ၊
ဤမကောင်းမှုကို။ ကတဉ္ဇေဝ၊ ပြုအပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်
လည်း။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ ကရိဿသိ၊ ပြုပြန်လတ္တံ့။

ဤသို့ သိကြားမင်းသည် ထိုမိန်းမကို ရှက်စေ၍ ဖောက်ပြန်သော
အခြင်းအရာသို့ ရောက်စေ၍ မိမိနေရာသို့ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာ ကို
ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-
“ယခုအခါ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိ
ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငြီးငွေ့သော ရဟန်း၏ မယားဟောင်းသည် ထို
အခါ စူဠဓနုဂ္ဂဟ ပညာရှိ၏ မယား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
လျှင် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ချောင်းကိုပစ်၍၊ မြစ်ကိုရှာ၊ ရေသာများ၍ ငါးမတွေ့)

လေးခုတို့၏ ငြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠဓနုဂ္ဂဟဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၅-ကပေါတဇာတ်
လျှပ်ပေင်္ဂါ လော်လည်ခြင်းကြောင့် ပျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒါနိခေါမ္ပိ-အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကပေါတဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ယောက်သော လျှပ်ပေင်္ဂါသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ လျှပ်ပေင်္ဂါသော ရဟန်းဝတ္ထုကို များစွာ ချဲ့အပ်ပြီး သလျှင်ကတည်း။

ထိုရဟန်းကိုကား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်း...သင်သည် လျှပ်ပေင်္ဂါသော ဟူသည် မှန်သလော" ဟု မေးတော်မူ၍ "ဘုန်းတော် ကြီးသော အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏" ဟု နားတော် လျှောက် သည် ရှိ သော် "ရဟန်း...သင်သည် ယခုအခါ၌သာ လျှပ်ပေင်္ဂါသည် မဟုတ်သေး၊ ရွေး ၌လည်း လျှပ်ပေင်္ဂါသည်သလျှင်ကတည်း၊ လျှပ်ပေင်္ဂါသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ဖူး၏" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတီ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ခိုမျိုး၌ဖြစ်၍ ဗာရာဏသီ သူဌေး၏ စားဖိုအိမ် အသိုက်တောင်း၌ နေ၏။

ဟင်းခိုးစားသော ကျီးမိုက်ဒုက္ခ

ထိုအခါ တစ်ခုသော ကျီးသည် ငါးအမဲ၌ တပ်စွန်း၍ ထိုခိုနှင့် မိတ် ဖွဲ့၍ ထိုအသိုက်တောင်း၌လျှင် နေ၏။ ထိုကျီးသည် တစ်နေ့သ၌ များစွာ သော ငါးအမဲကိုမြင်၍ ငါးအမဲကို စားအံ့" ဟု အလွန် ညည်းညူ လျက် အသိုက်တောင်း၌လျှင် အိပ်နေ၏။ ခိုသည် "အဆွေ ကျီး...လာလော့၊ အစာရှာအံ့သောငှာ သွားကုန်အံ့" ဟု ဆိုသော်လည်း ငါသည် အစာ မကျေခြင်းကြောင့် အိပ်၏။ သင်သည် သွားလေလော့" ဟု ဆို၍ အစာ ရှာ မသွားမူ၍ ထိုခိုသွားသည်ရှိသော် "ငါ၏ ဆူးပြောင်ဖြစ်သော ရန် သူသည် သွားပြီ၊ ယခုအခါ ငါသည် အလိုရှိတိုင်း ငါးအမဲကို စားအံ့" ဟု ကြံလျက်။

၁၃၀။ ဣဒါနိ ခေါမိ သုခိတော အရောဂေါ၊
 နိက္ကဏုကော နိပ္ပတိကော ကပေါတော။
 ကာဟာမိ ဒါနိ ဟဒယဿ တုဋ္ဌိံ၊
 တထာဟိ မံ မံသသဒကံ ဗလေတိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၀။ အဟံငါသည်။ ဣဒါနိ ခေါ၊ ယခုအခါ၌လျှင် သုခိတော၊
 ချမ်းသာသည်။ အရောဂေါ၊ ရောဂါမရှိသည်။ နိက္ကဏုကော၊ ဆူး ငြောင့်
 ရှိသည်။ အမှီ၏။ ကပေါတော၊ ခိုသည်။ နိပ္ပတိကော၊ ထွက်သွားလေပြီ။
 ဣဒါနိ၊ ဤ။ ဟဒယဿ၊ နှလုံး၏။ တုဋ္ဌိံ၊ နှစ်သက်သော အမှုကို။ ကာဟာမိ၊
 ပြုအံ့။ တထာဟိ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ မံသသဒကံ၊ အမဲ အမဲဟင်းမှ ကြွင်း
 သော ဟင်းသည်။ မံ ငါ၏။ ဗလေတိ-ဗလံ ကရောဟိ၊ အား လုံ့လကို
 ပြု၏။

စားဖို့သည်သည် ငါးအမဲကိုချက်၍ စားဖို့အိမ်မှထွက်၍ ကိုယ်မှချွေးကို
 သုတ်လျက်နေ၏။ ကျီးသည် ထောင်းမှထွက်၍ အမဲကို ဝမ်းပြည့်အောင်
 စား၍ အမဲကိုထားသော တောင်း၌နား၍ “ကိရိ ကိရိ” ဟုအသံကိုပြု၏။
 စားဖို့သည်သည် လျင်မြန်သဖြင့် လာလတ်၍ ကျီးကိုဖမ်း၍ အလုံးစုံသော
 အတောင်တို့ကို နုတ်၍ စိုသော ချင်း မုန့်ညင်းစေ့ တို့ကိုရော၍ ပုပ်သော
 ရက်တက်ရည်ဖြင့် နယ်၍ အလုံးစုံသောကိုယ်ကို လိမ်း၍ တစ်ခုသော အိုး
 ခြမ်းကို သွေး၍ ချည်ကြိုးဖြင့် ထိုကျီး၏လည်၌ ဖွဲ့ဆွဲ၍ အသိုက်တောင်း၌
 လျှင် ထား၍ သွား၏။

ခို၏လှောင်ပြောင်သံ

ခိုသည်လာလတ်၍ ထိုကျီးကိုမြင်၍ “ပျိုင်းသည် ငါ့အဆွေ ကျီး၏
 တောင်း၌အိပ်၏ အဘယ်ပျိုင်းနည်း၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ကျီးသည်
 ကြမ်းကြုတ်၏၊ လာလတ်၍ သင့်ကိုညှဉ်းဆဲရာ၏” ဟုပြက်ရယ်ပြုလိုရကား-

၁၃၁။ ကာ ယံ ဗလကာ သိခိနိ၊ စောရိ လသံ ပိတာမဟာ။
 ဩရံ ဗလာကေ အာဂစ္ဆ၊ စဏ္ဍော မေ ဝါယသော သခါ၊
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၁။ သိခိနီ၊ ဦးစွန်းရှိသော၊ စောရိ၊ နေရာတောင်းကိုခိုးသော။
လယ်^၀ ပိတာမဟာ၊ မိုးဟူသော အဘိုးရှိသော။ အယ် ဗလာကာ၊ ဤဗျိုင်း
အောက်မသည်။ ကာ၊ အဘယ်ဗျိုင်းအောက်မနည်း။ ဗလာကေ၊ ဗျိုင်း
အောက်မ။ ဩရံ၊ ဤအတွင်းသို့။ အာဂစ္ဆ၊ လာလေ့။ မေ၊ ငါ၏။
သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ ဝါယသေခ၊ ကျီးသည်။ စဏ္ဍော၊ ကြမ်း၏။

မလှောင်ပျိုနဲ့ခိုလေးရယ်

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျီးသည်-

၁၃၂။ အလံ ဟိ တေ ဇဏ္ဍိ^၀တာယေ၊ မမံ ဒိသ္မာန ဒေသံ။
ဝိလူနံ သုဒပုတ္တေန၊ ပိဋ္ဌမဏ္ဍေန မက္ခိတံ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၁၃၂။ သမ္မ၊ အဆွေ။ သုဒပုတ္တေန၊ စားဖို့သည်သည်။ ဝိလူနံ၊ အမွေး
အတေခင်ကိုနုတ်၍။ ပိဋ္ဌမဏ္ဍေန၊ ချင်း မှန်ညှင်းမှန်ဖျော်သော ရက်တက်
ရည်ကြည်ဖြင့်။ မက္ခိတံ၊ လိမ်းကျံ အပ်သော။ ဒေသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော
ဆင်းရဲခြင်းရှိသော။ မမံ၊ ငါ့ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ တေ၊ သင့်အား။ ဇဏ္ဍိ^၀
တာယေ၊ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းငှာ။ အလံ၊ မသင့်သလျှင်ကတည်း။

သင့်မလဲ့ ပြင်လို့ ဆင်လို့

ခိုသည် ပြက်ရယ်ပြုလို၍လျှင် ဘစ်ဖန်-

၁၃၃။ သုန္နာတော သုဝိလိတ္တော သိ၊ အန္ဓပါနေန တပ္ပိတော။
ကဏ္ဍေ စ တေ ဝေဠုရိယော၊ အဂမာ နူ ကဇင်္ဂလံ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။
၁၃၃။ သမ္မ၊ အဆွေ။ တံ၊ သင်သည်။ သုန္နာတော၊ ကောင်းစွာ
သုတ်သင်အပ်သည်။ သုဝိလိတ္တော၊ ကောင်းစွာ လိမ်းကျံ အပ်သည်။ အန္ဓ
ပါနေန၊ ထမင်းအဖျော်ဖြင့်။ တပ္ပိတော၊ ရောင့်ရဲသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
တေ၊ သင်၏။ ကဏ္ဍေ၊ လည်၌လည်း။ ဝေဠုရိယော၊ ဝေဠုရိယ ပတ္တမြား
ကို ဆင်ယင်အပ်၏။ တံ၊ သင်သည်။ ကဇင်္ဂလံ၊ ဗာရာဏသီပြည်တွင်း သို့။
အဂမာ နူ၊ သွားချေသလော။
ထို့နောက်မှ ကျီးသည်-

၁၃၄။ မာ တေ မိတ္တော အမိတ္တော ဝါ၊ အဂမာသိ တဇင်္ဂလံ၊
ပိဉ္ဇာနိ တတ္ထ လာယိတော၊ ကဏ္ဍေ ဗန္ဓန္တိ ဝဋ္ဋနံ။
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ငါတော့ဒုက္ခရောက်ပြီ

၁၃၄။ ပါရာဝတ၊ ခို။ တေ၊ သင်၏။ မိတ္တော ဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်း
သည် လှည်းကောင်း။ အမိတ္တောဝါ၊ အဆွေခင်ပွန်းမဟုတ်စောင့်ရှောက်သည်
လှည်းဆောင်း။ ကဇင်္ဂလံ၊ ဗာရာဏသီမြို့တွင်းသို့။ မာ အဂမာသိ၊ မသွား
စေလင့်။ တတ္ထ၊ ထိုဗရာဏသီမြို့တွင်း၌။ ပိဉ္ဇာနိ၊ အမွှေးအတောင်တို့ကို။
လာယိတော၊ နှုတ်၍။ ကဏ္ဍေ၊ လည်၌။ ဝဋ္ဋနံ၊ အိုးခြမ်းကို။ ဗန္ဓန္တိ၊ ဖွဲ့ချည်
တတ်ကုန်၏။

အကောင်းစားချင်ဦး

ထိုစကားကိုကြား၍ ခိုသည်။

၁၃၅။ ပုနပိ ပဇ္ဇသိ သမ္မာ သိသဉ္စ ဝေ တဒဒိသံ။
န ဟိ မဇနသကာ ဘောဂါ၊ သုဘုဉ္ဇာ ဟောန္တိ ပက္ခိ နော-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၅။ သမ္မာ၊ အဆွေ။ တု၊ သင်သည်။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။ ဝေ
ရှပံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲသို့။ အာပဇ္ဇသိ၊ ရောက်လတ္တံ့။ ဟိ
ယစုံ၊ မှန်၏။ တဝ၊ သင်၏။ သိလံ၊ အလေ့သည်။ တဒဒိသံ၊ ထိုသို့
သဘောရှိ၏။ မဇနသကာ ဘောဂါ၊ လူ၌ဖြစ်ကုန်သော အဆုံးအဆောင်
တို့သည်။ ပက္ခိ နော၊ ငှက်အား သုဘုဉ္ဇာ၊ သုံးဆောင်လွယ်ကုန်သည်။ န
ဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကျီးကိုဆုံးမ၍ ထိုအိမ်၌ မနေမူ၍
အတောင်တို့ကိုဖြန့်၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ ပျံသွား၏။ ကျီးသည်လည်း
ထိုအိမ်၌ပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဘေဒကိစ္စ။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်
မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဘေဒကိစ္စကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြ
သည်၏အဆုံး၌ လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းသည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်၏။

အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား “ယခုအခါ လျှပ်
ပေါ်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါတုရားသည်
သာလျှင် ထိုအခါ ခိုဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကိုယ်နှင့်မထိုက်၊ လိုချင်လိုက်၊ ကျီးမိုက်သေရပြီ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကပေါတဇာတ်သည် ပြီး၏။

အဒ္ဓဝင် ပြီး၏။

— □ —

ထွေးဝတာ-

မင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိချေ၊ ဝသတာ မန္တိရေ ရမ္မေ။

ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂတော နိဋ္ဌံ။

ထွေးဝတာ၊ ဤမျှလေး ဝကားအစဉ်ဖြင့်၊ ရမ္မေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ
သော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိချေ၊ မင်္ဂလာဘူမိအမည်ရှိသော။ မန္တိရေ၊ အဓရ
ပုရ ရွှေမြို့တော် ဆင်ဖြူများရှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရားသည် ဆောက်
လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော။
ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆို
အမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆုံးဖြတ်အပ်သော သုံးဝဂ်၊ ဇာတ်နှစ်ဆယ်ငါး
ဇာတ်ရှိသော ပဉ္စမနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့၊ ဂတော၊ ထောက်၏။

ပဉ္စကနိပုဂ္ဂိုလ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင်ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဆက္ကနိပါတ်

နမေဉ္စ တဿ အဝဇဇော အရဟတေဉ္စ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-အဝါရိယဝဂ် ၁-အဝါရိယဇာတ်

လူကို ယုတ်မြတ် မသိတတ်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “မာဿု ကုဇ္ဈ ဘူမိပတိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အဝါရိယဇာတ်ကို ဇောဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် ကူးတို့ဆိပ်၌ တစ်ယောက်သော ကူးတို့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုကူးတို့သည်သည် မိုက်သည် ဖြစ်သတတ်၊ ဘုရားအစရှိကုန်သော ရတနာတို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မသိ၊ တစ်ပါးကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မသိ၊ ကြမ်းတမ်း ရန်ရင်း၏၊ နိုင်ထက်မူတတ်၏။

ရဟန်းကို ညှဉ်းဆဲပုံ

ထိုအခါ ဇနပုဒ်၌နေသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် "ဘုရားကို ဖူးမြင်အံ့" ဟု လာလတ်သော် ညှဉ်းအခါ၌ အစီရဝတီ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်၍ ထိုကူးတို့သည်ကို "ဒါယကာ...ထိုမှာဘက်သို့ သွားအံ့၊ ငါ့အား လှေကို ပေးပါလော့" ဟု ဆို၏။ "အရှင်ဘုရား...ယခု အချိန်မဟုတ်ပြီ၊ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေဦးလော့" ဟု ဆို၏။ "ဒါယကာ-ဤအရပ်တွင် အဘယ်၌ နေရအံ့နည်း၊ ငါ့ကို ယူ၍ သွားလော့" ဟု ဆို၏။ ကူးတို့သည်သည် အမျက်ထွက်၍ "အချင်းရဟန်း...လစလော့" ဟု မထေရ်ကို လှေသို့တင်၍ ဖြောင့်စွာမသွားမူ၍ လှေကို အောက်သို့ဆောင်၍ မြစ်၌ လှေကိုလှုပ်၍ ထိုရဟန်း၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို စွတ်စိုစေ၍ ပင်ပန်းစေ၍ မေ့ခင်မိုက်သော အခါမှ လွတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ကျောင်းသို့သွား၍ ထိုနေ့၌ ဘုရားအစား စားခြင်း၏ အခွင့်ကို မရ၍ နက်ဖြန်နေ၌ မြတ်စွာဘုရားသို့ ကပ်၍ ရိုခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြုအပ်စော့ ပဋိသန္တာရ၌ရှိသည်ဖြစ်၍ "အဘယ်အခါ၌ လာသနည်း" ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် "အရှင်ဘုရား...ယမန်နေ့က လာ၏" ဟု နားတော်လျှောက်၏။ "ယမန်နေ့က ဣသည်ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ယနေ့မှ ငါ့ဘုရားအား ဖူးမြင်အံ့သောငှာ လာသနည်း" ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်း...ဤကူးတို့သည်သည် ယခုအခါ၌စာလျှင် ကြမ်းတမ်းရန်ရင်းသည် နိုင်ထက်မူတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရွေး၌စည်းဤကူးတို့သည်သည် ပညာရှိတို့ကို ပင်ပန်းစေ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတီမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့ကို သင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ၌ သစ်သီးကြီးငယ်ဖြင့် မျှ၍ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှာ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ မင်း၏ ဥယျာဉ်၌နေ၍ နက်ဖြန်နေ၌ ဆွမ်းခံအံ့သောငှာ မြို့သို့ဝင်၏။

မင်းကိုးကွယ်သော ရသေ့

ထိုအခါ မင်းသည် မင်းရင်ပြင်သို့ ရောက်လာသော ထိုရသေ့ကို မြင်၍ ထိုရသေ့၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ နန်းတိုင်းသို့ ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေး၍ ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ မင်း၏ ဥယျာဉ်၌ နေစေ၍ တစ်နေ့ တစ်ကြိမ် ခစားအံ့သောငှာ လာ၏။ ဘုရားလောင်း ရသေ့သည် ထိုမင်းကို "မြတ်သော မင်းကြီး...မင်းမည်သည် လေးပါးသော အဂတိသို့ လိုက်ခြင်းတို့ကို ကြည့်၍ မမေ့မလျော့သာလျှင် အည်းခံခြင်း မေတ္တာ ကရုဏာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မင်းပြုအံ့၏" ဟု ဆို၍ နေ့တိုင်း ဆုံးမလိုရကား-

- ၁။ မာဿု ကုဇ္ဈံ ဘူမိပတိ၊ မာဿု ကုဇ္ဈံ ရထေသဘ။
ဣဒ္ဓံ အပ္ပဋိကုဇ္ဈံနန္ဒာ၊ ရုဇာ ရဋ္ဌဿ ပူဇိတော။
- ၂။ ဂါမေ ဝါ ယဒိ ဝါ ရညေ၊ နိန္ဒေ ဝါ ယဒိ ဝါ ထလေ။

သဗ္ဗတ္ထ အနုသာသာမိ၊ မာဿု ကုဇ္ဈံ ရထေသဘာ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၁။ ဘူမိပတိ၊ မြေကို အစိုးရသော မင်းကြီး။ တွံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ မာဿု ကုဇ္ဈံ၊ အမျက်မထွက်လင့်၊ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတို့ထက်မြတ်သော မင်းကြီး။ တွံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ မာဿု ကုဇ္ဈံ၊ အမျက်မထွက်လင့်၊ ကုဒ္ဓံ၊ အမျက်ထွက်သောသူကို။ အပ္ပဋိကုဇ္ဈံနန္ဒာ၊ အတုံ့အမျက် မထွက်သော၊ ရုဇာ၊ မင်းကို။ ရဋ္ဌဿ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူသည်။ ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ်၏။

၂။ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတို့ထက်မြတ်သော မင်းကြီး။ ဂါမေ ဝါ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း၊ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေ ဝါ၊ တော၌လည်းကောင်း။ နိန္ဒေ ဝါ၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာအရပ်၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ထလေ ဝါ၊ ကြည်း၌လည်းကောင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသော အရပ်၌။ မာဿု ကုဇ္ဈံ၊ အမျက်မထွက်လင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနုသာသာမိ၊ ငါ ဆုံးမ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား လာတိုင်း လာတိုင်းသောနေ့၌ ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။ မင်းသည် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား အခွန် တစ်သိန်းထွက်သော ရွာမြတ်ကို ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပယ်၏။

ကူးတို့သူကြီးမိုက်

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ ဥယျာဉ်၌လျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
 တို့ပတ်လုံး နေ၍ “အလွန်ကြာမြင့်စွာ နေအပ်ပြီဟု ဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်
 ခြင်းကို ရှေးဦးစွာ လှည့်လည်၍ လာအံ့” ဟု မင်းအား မပြောမဆိုမူ၍
 ဥယျာဉ်စေခင်းကိုခေါ်၍ “ဒါယကာ...ငါသည် ငြီးငွေ့သော သဘောရှိ
 ၏၊ ဇနပုဒ်ကို လှည့်လည်၍ လာအံ့၊ သင်သည် သွား၍ မင်းအား ပြော
 ဆိုချေ” ဟု ဆို၍ ဖဲသည်ရှိသော် ဂင်္ဂါကူးတို့ဆိပ်သို့ ရောက်၏။ ထိုကူးတို့
 ဆိပ်၌ ကူးတို့သည်သည် အဝါရိယ၏ အဘ မည်၏။ ထိုကူးတို့သည်သည်
 မိုက်၏။ ကျေးဇူးရှိကုန်သော သူတို့၏ ကျေးဇူးကို မသိ၊ မိမိ၏ အကြောင်း
 ဥပါယ်ကို မသိ၊ ဂင်္ဂါသို့ ကူးလိုသော လူတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကူးစေ၍
 နောက်မှ အခကို တောင်းလေ့ရှိ၏။ အခကို မပေးကုန်သော သူတို့နှင့်
 တကွ ခိုက်ရန်ပြုလျက် ဆဲရေးခြင်း သတ်ပုတ်ခြင်းသရလျှင် အလွန်မုန်း၏။
 နည်းသော လာဘ်ရှိ၏။

ဤသို့ သဘောရှိသော အလွန်မိုက်သော ကူးတို့သည်ကို ရည်၍ မြတ်
 စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၃။ အဝါရိယ ပိတာနာမ၊ အဟု ဂင်္ဂါယ နဒဝိကော။
 ပုဗ္ဗေ ဇနံ တာရေတွာန၊ ပစ္ဆာ ယာစတိ ဝေတနံ။
 တေနဿ ဘဏ္ဍနံ ဟောတိ၊ နေဝ ဘောဂေဟိ ဝဗ္ဗတိ-
 ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃။ ဂင်္ဂါယ၊ ဂင်္ဂါ၌။ နဒဝိကော၊ ကူးတို့သည်သည်။ အဝါရိယ ပိတာ
 နာမ၊ အဝါရိယ၏ အဘမည်သည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုကူးတို့သည်
 သည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးဦး၌။ ဇနံ၊ ကူးတို့စီးသူ လူအပေါင်းကို။ တာရေတွာန၊
 ကူးစေ၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်မှ။ ဝေတနံ၊ အခကို။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။
 တေန၊ ထို့ကြောင့်။ အဿ၊ ထိုသူအား။ ဘဏ္ဍနံ၊ ခိုက်ရန်သည်။ ဟောတိ၊
 ဖြစ်၏။ ဘောဂေဟိ၊ စည်းစိမ်တို့ဖြင့်။ နေဝ ဝဗ္ဗတိ၊ ပေ့ခးသလျှင်ကတည်း။

ကူးတို့ပိုပြီး အခတောင်းသော်

ဘုရားလောင်းသည် ထိုကူးတို့သူကြီးကို နှိပ်၍ “ဒါယကာ ငါ့ကို ထို
 မှာဘက်သို့ ပို့လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုကူးတို့သည်သည်

“ရဟန်း...ငါ့အား အခပေးလတ္တံ့လော့” ဟု ဆို၏။ “ဒါယကာ...စည်းစိမ်၏ ပွားများခြင်းအကြောင်းမည်သော စကားကို သင့်အား ငါဆိုအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ကူးတို့သည်သည် “ဤရဟန်းသည် ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုကို မချွတ်ပေးလတ္တံ့” ဟု ထိုရသေ့ကို ထိုမှတစ်ဆင့် ဆောင်၍ “ငါ့အား အခပေးလော့” ဟု ဆို၏။

စည်းစိမ်ပွားကြောင်းတရား

ထိုရသေ့သည် “ဒါယကာ...ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ ရှေးဦးစွာ စည်းစိမ်၏ ပွားများခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော စကားကို ဆိုလိုရကား-

၄။ အတိဏ္ဏညေဝ ယာစဿ၊ အပါရံ တာတ နာဝိဏ။
အညော ဟိ တိဏ္ဏဿ မနော၊ အညော ဟောတိ ပါရေသိနော-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄။ တာတ နာဝိဏ၊ အခေင် ကူးတို့သူကြီး၊ အပါရံ၊ ကမ်းတစ်ဖက်သို့၊ အတိဏ္ဏညေဝ၊ မကူးမိလျှင်၊ ယာစဿ၊ အခကိုတောင်းလော့။ ဟိသစ္စံ၊ ဝန်၏။ တိဏ္ဏဿ၊ ကူးပြီးသောသူ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ အညော၊ အပ်ပါးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါရေသိနော၊ ကူးလိုသော သူ၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ အညော၊ ထပ်ပါးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ထူးမှူးရားတရား

ထိုစကားကို ကြား၍ ကူးတို့သည်သည် “ဤရသေ့ကား ငါ့အား ရှေးဦးစွာ အဆုံးအမပေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ယခုအခါ၌ ဤအဆုံးအမမှ တစ်ပါး တစ်စုံတစ်ခုကို ငါ့အား ပေးလတ္တံ့” ဟု ကြံ၏။ ထို့နောင် ဘုရားလောင်းသည် ထိုကူးတို့သည်ကို “ဒါယကာ...သင့်အား စည်းစိမ်၏ ပွားများခြင်း အကြောင်းဖြစ်သော ဤစကားကို ဆိုအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ အကျိုးအကြောင်း၏ ပွားများခြင်း အကြောင်းဖြစ်သော စကားကို နာလော့” ဟု ဆို၍ ဆုံးမလိုပုကား-

၅။ ဂါမေ ဝါယဒိ ဝါ ရညေ၊ နိဇ္ဇေ ဝါယဒိ ဝါ ထလေ။
သဗ္ဗတ္ထ အနုသာသံ၊ မာဿ ကုဇ္ဈိတ္ထ နာဝိက-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅။ နာဝိက၊ ကူးတို့သူကြီး။ ဂါမေ ဝါ၊ ရွာ၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ အရညေ ဝါ၊ တော၌လည်းကောင်း၊ နိန္ဒေ ဝါ၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ အရပ်၌လည်းကောင်း။ ယဒိ၊ ထိုမြို့။ ထလေ ဝါ၊ ကြည်း၌လည်းကောင်း။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အလုံးစုံသောအရပ်၌။ မာဿု ကုဇ္ဈိတ္ထ၊ အမျက်မထွက်လင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အနုသာသာမိ၊ ငါ ဆုံးမ၏။

ရဟန်းကို ရိုက်နှက်ပြီ

ဤသို့ ကူးတို့သည်အား ဤဂါထာဖြင့် အကျိုးအကြောင်း၏ ပွားများခြင်း အကြောင်းဖြစ်သော စကားကို ဆို၍ “သင့်အား ဆိုအပ်သော ဤစကားသည် အကြောင်းအကျိုးကို ပွားစေတတ်သော စကားတည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုယုတ်မာသော ယောကျ်ားသည် ထိုအဆုံးအမကို တစ်စုံတစ်ခု အရိုအသပြုအပ်သည်ကို မအောက်မေ့သည်ဖြစ်၍ “ရဟန်း—ဤသည်အား သင်သည် ငါ့အား ပေးအပ်သော လှေခလော” ဟု ဆို၏။ “ဒါယကဓ—ဟုတ်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤစကားဖြင့် ငါ့အား ဓလိမ္မိ၊ ငါ့အား တစ်ပါးသော ဝတ္ထုသည် မရှိ” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ ဓမ္မိဘလျက် အဘယ်ကြောင့် လှေကို စီးသနည်း” ဟု ရသေ့ကို ဂင်္ဂါနား၌ လှည်း၍ ရင်၌ ထိုင်၍ ထိုရသေ့၏ မျက်နှာကိုလျှင် ပုတ်ခတ်၏။

လူတိုင်းကို မဆုံးမအပ်

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့....ဤသို့လျှင် အကြင်ဆုံးမခြင်းကို ထိုရသေ့သည် ပေး၍ မင်း၏ အထံမှ ရွာမြတ်ကို ရ၏။ ထိုအဆုံးအမကိုလျှင် အလွန်မိုက်သော ကူးတို့သည်အား ဆို၍ မျက်နှာ၌ ပုတ်ခတ်ခြင်းကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် အဆုံးအမပေးသောသူသည် သင့်သေ့စွာအားသာလျှင် ပေးအပ်၏။ မသင့်သောသူအား မပေးအပ်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုဂါထာကို ဟောတော်မူသည်၏ အခြားမဲ့၌

၆။ ယာ ယေဝါ နုသာသနိယာ၊ ရာဇာ ဂါမဝရံ အဒ္ဓါ၊
တာယေဝါ နုသာသနိယာ၊ နာဝိဓော ပဟရီ မုခံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၆။ ယာယေ ဝါ နုသာသနိယာ၊ အကြင် အဆုံးအမဖြင့်လျှင်။ ရာဇေ၊ မင်းသည်။ ဂါမဝရံ ရွာမြတ်ကို၊ အဒါ၊ ပေး၏။ တာယေဝါ နုသာသနိယာ၊ ထိုအဆုံးအမဖြင့်လျှင်။ နာဝိကော၊ ကူးတို့သည်သည်။ မုခံ၊ မျက်နှာကို။ ပုဟရိ၊ ပုတ်တော်၏။

မင်းဒဏ်ခံရပြီ

ကူးတို့သည်သည် ရသေ့ကို ပုတ်ခတ်စဉ်လျှင် ကူးတို့သည်၏ မယားသည် ထမင်းယူ၍ လာလတ်သော် ထိုယုတ်မာသော ယောက်ျားကို မြင်၍ “အရှင်...ဤရသေ့သည်ကား မင်း၏ ဆရာဖြစ်၏၊ မသတ်ပုတ်လင့်” ဟု ဆို၏။ ကူးတို့သမားသည် တစ်ဖန် အမျက်ထွက်၍လျှင် “သင်သည် ပင်လျှင် ဤရသေ့ စဉ်းလဲကို သတ်ပုတ်စိမ့်သောငှာ မပေးလင့်” ဟု ထ၍ ထိုမိန်းမကို သတ်ပုတ်၍ လည်းစေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းခွက်သည် ကျ၍ ကွဲ၏။ မိန်းမ၏လည်း လေးသော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ်ဝန်သည် မြေ၌ကျ၏။ ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားကို လူတို့သည် ခြံရံ၍ “သူသတ်၊ ခိုးသူတည်း” ဟု ဖမ်း၍ နှောင်ဖွဲ့၍ မင်းအား ပြကုန်၏။ မင်းသည် ဆုံးဖြတ်၍ ထိုကူးတို့သည်အား မင်းဒဏ်ကို ပြုစေ၏။

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုရကား-

၇။ ဘတ္တံ ဘိန္နံ ဟတာ ဘရိယာ၊ ဂဗ္ဘော စ ပတိတော ဆမာ။

မိဂေါ ဇာတရူပေန၊ န တေန ထ္ထံ အဗန္ဓိ သု-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းခွက်သည်။ ဘိန္နံ၊ ကွဲ၏။ ဘရိယာ၊ မယားကို။ ဟတာ၊ သတ်ပုတ်အပ်၏။ ဂဗ္ဘော စ၊ ကိုယ်ဝန်သည်လည်း။ ဆမာ၊ မြေ၌၊ ပတိတော၊ ကျ၏။ မိဂေါ၊ သမင်သည်။ ဇာတရူပေန၊ ရွှေ ငွေဖြင့်။ အတ္တေနာ၊ မိမိ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို နိဗ္ဗတ္တတုံ၊ ဖြစ်စေခြင်းငှာ။ န သက္ကောတိဣဝ၊ မစွမ်းနိုင်သကဲ့သို့။ သော ဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ဇတန၊ ထိုအဆုံးအမဖြင့်။ အတ္တေနာ၊ မိမိ၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ န အဗန္ဓိ၊ မဖြစ်စေနိုင်။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆေစင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို

ပြုတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား- “ယခုအခါ ကူးတို့ သည်ပင်လျှင် ထိုအခါ ကူးတို့သည်ပင်ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဝင်း ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ငါတုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရာသီဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဆိုးသွမ်းယုတ်မာ၊ ဆိုးမပါ၊ ကိုယ်မှာအကျိုးယုတ်။)

ရှေးဦးစွာသော အဝါရိယ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၅-သေတကေတုဇာတ်

မမှန်သောအကျင့်ဖြင့် အံ့ဖွယ်ကိုဖြစ်စေခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ် သော သုဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “မာ တာတကုဇ္ဈိ န ဟိ သာဓု တောဓော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသေတ ကေတု ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျေဝင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဥဒ္ဒါလင်္ဂါတို့၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ကားဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒဏီ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒိသာ ပါမောက္ခဆရာဖြစ်၍ ငါးရာကုန်သော လုံလင်တို့ကို ပေဒင်ဆင်၏။

မာနကြီးသောလုလင်

ထိုလုလင်တို့၏ အကြီးဖြစ်သော သေတကေတုမည်သော လုလင်သည် ဥဒ္ဒိစ္စပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍ အမျိုးကိုမှီ၍ ထိုသေတကေတု လုလင်အား မာန ကြီး၏။ ထိုသေတကေတု လုလင်သည် တစ်နေ့သ၌ တစ်ပါးကုန်သော လုလင်တို့နှင့်အတူ မြို့မှထွက်၍ မြို့သို့ဝင်သော စဏ္ဍာလကိုမြင်၍ “သင်သည်

အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး၍ “ငါစဏ္ဍာလတည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော်
ထိုစဏ္ဍာလ၏ ကိုယ်၌ ခတ်၍လာသော လေသည် မိမိကိုယ်၌ ခတ်မိသည်မှ
ကြောက်သောကြောင့် “သင်သည် စဏ္ဍာလယုတ်တည်း၊ လေညာ၌ မနေ
လင့်” ဟု ဆို၍ လျင်စွာ ထိုသူ၏ လေညာသို့သွား၏။ စဏ္ဍာလသည် လျင်
မြန်စွာသွား၍ သေတကေတု၏ လေညာ၌ ရပ်၏။ ထိုအခါ ထိုစဏ္ဍာလကို
“လူယုတ်...ပျက်စီးလေလော့” ဟု လွန်စွာဆဲရေး၏။

စဏ္ဍာလ အောက်ကျရပြီ

စဏ္ဍာလသည် “သင်ကား အဘယ် အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။
“ငါသည် ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ်၏” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏားလုလင် ဖြစ်စေ ငါ
မေးသော ပြဿနာကို ဖြေနိုင်လတ္တံ့” လောဟု မေး၏။ “ဖြေနိုင်၏” ဟု
ဆို၏။ သေတကေတုသည် မိမိကိုယ်ကို ကြံ၍ “လှည့်လော့” ဟု ဆို၏။
စဏ္ဍာလသားသည် သေတကေတု၏စကားကို ပရိသတ်ကို မှတ်စေ၍
“ပုဏ္ဏားလုလင်...အရပ်မည်သည် အဘယ်နည်း” ဟု မေး၏။ “အရပ်
မည်သည် အရှေ့အရပ် အစရှိကုန်သော အရပ်လေးမျက်နှာတည်း” ဟု
ဆို၏။ စဏ္ဍာလသားသည် “ငါသည် ဤအရပ်ကို မမေး၊ သင်သည် ဤမျှ
လောက်ကိုမျှ ဓသိဘဲလျက် ငါ၏ကိုယ်၌ ခတ်အပ်သော လေကိုစက်ဆုပ်၏”
ဟု ပုဏ္ဏားလုလင်ကို လည်ကုပ်၌ကိုင်၍ မိမိခြေကြား၌ ထားသဖြင့်
လှည့်၏။

လုလင်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို ဆရာအား ကြားကုန်၏။ ဆရာသည်
“အမောင်ဆေတကေတု စဏ္ဍာလသည် ခြေကြား၌ထား၍ လှည့်၏ဟူသည်
မှန်သလော့” ဟု မေး၏။ “ဆရာ...မှန်၏။ ထိုစဏ္ဍာလသားသည် အကျွန်ုပ်ကို
အရပ်မျက်နှာမျှကိုလည်းမသိဟု မိမိခြေကြား၌ထား၍ လှည့်၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ယခုမြင်၍ ပြုအပ်သည်ကို သိအံ့” ဟု ဆို၍ အမျက်ထွက်၍ စဏ္ဍာလသားကို
ဆဲရေး၏။

အရပ်မျက်နှာများ

ထိုအခါ သေတကေတုကို ဆရာသည် “အမောင်ဆေတကေတု...ထို
စဏ္ဍာလသား အမျက်ထွက်လင့်၊ စဏ္ဍာလသားသည် ပညာရှိ၏၊ ဤသို့

သဘောရှိသော အရှေ့အရပ် အစရှိသော အရပ်ကိုမမေး၊ တစ်ပါးသော အရပ်ကို မေး၏။ သင်သည် မြင်အပ် ကြားအပ်၊ သိအပ်သောတရားထက် မမြင်အပ် မကြားအပ်သော တရားသာလျှင် အလွန်များ၏”ဟု ဆို၍ ဆုံးမလိုရကား။

၈။ မာ တာတ ကုဇ္ဈိန ဟိ သာဓု ကောဇော၊ ဗဟံပိ တေ အဒိဋ္ဌ မဿုတဉ္စ။
မာတာပိတာ ဒိသတာ သေတဏေတု၊ အာစရိယမာဟု ဒိသတံ ပသတ္တာ။

၉။ အဂါရိနော အန္ဓ ပါန ဝတ္ထဒါ၊ အဂ္ဂါယိကာ တံပိ ဒိသံ ဝဒန္တိ။
တေဒိသာ ပရမာ သေတဏေတု၊ ယံ ပတုာ ဒုက္ခံ သုခိနော ဘာန္တိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထို့ကို ဆို၏။

၈။ တာတ သေတဏေတု၊ အမောင့်သေတဏေတု။ မာ ကုဇ္ဈိ၊ အမျက်မထွက်လင့်၊ ကောဇော၊ အမျက်သည်။ နှ ဟိ သာဓု၊ မကောင်း။ တေ၊ သင်သည်။ အဒိဋ္ဌဉ္စ၊ မမြင်အပ်သော တရားသည် လည်းကောင်း။ အဿုတဉ္စ၊ မကြားအပ်သော တရားသည် လည်းကောင်း။ ဗဟံပိ-ဗဟုတရံ၊ များစွာ၏။ မာတာပိတာ၊ မိဘတို့သည်။ ဒိသဘာ၊ အရှေ့အရပ်မျက်နှာ မည်ကုန်၏။ အာစရိယံ၊ ဆရာကို။ ဒိသတံ၊ တောင်အရပ် မျက်နှာဟူ၍။ ပသတ္တာ၊ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သော ဘုရား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရိယာတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။

၉။ အန္ဓ ပါန ဝတ္ထဒါ၊ ထမင်းအဖျော် အဝတ်ကို လူတတ်ကုန်သော အဂါရိနော၊ အိမ်၌နေကုန်သော လူတို့သည်။ ဓမ္မိက သဏဗြာဟ္မဏံ၊ တရား စောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အဂ္ဂါယိကာ၊ ပင့်ခေါ်ကုန်၏။ တံပိ၊ ထို ဓမ္မိက သဏ ဗြဟ္မဏကိုလည်း။ ဒိသံ၊ အထက်အရပ်မျက်နှာဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ သေတဏေတု၊ သေတဏေတု။ ယံ၊ အကြင်နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတုာ၊ ရောက်၍။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲရဲကုန်သော သူတို့သည်။ သုခိနော၊ ချမ်းသာခြင်း ရှိကုန်သည်။ ဘာန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေဒိသာ၊ ဤသို့သော သူတို့ကုန်သော နိဗ္ဗာန်အရပ်သည်သာလျှင်။ ပရမာ၊ လွန်မြတ်သော။ ဒိသာ၊ အရပ်မည်၏။

သေတကေတု ရသေ့ ပြုပြီ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သေတကေတုလုလင်အား အရိပ်မျက်နှာကို ပြောဆို၍ သေတကေတုသည်ကား စဏ္ဍာလသည် ခြေကြားဖြင့် လှည့် အပ်၏ဟု ထိုအရပ်၌ မနေမူ၍ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာအထံ၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်၍ ဆရာသည် ခွင့်ပြုအပ်သဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်မှထွက်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့ကိုသင်လျက် လှည့် လည်၏။ ထိုသေတကေတုသည် တစ်ခုသော ပစ္စန္ဒရစ်ကိုမို့၍ နေကုန်သော ငါးရာကုန်သော ရသေ့တို့ကိုမြင်၍ ထိုရသေ့တို့၏အထံ၌ ရသေ့ ရဟန်း ပြု၍ ထိုရသေ့တို့သည် အကြင်ဗေဒင်ကို လည်းကောင်း၊ အကြင်မန္တရား ကျမ်းကို လည်းကောင်း မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုဗေဒင် မန္တရားကျမ်းကို သင်၍ ဂိုဏ်း၏ဆရာဖြစ်၍ ထိုရသေ့တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ ဆွမ်းခံသွားသည်ရှိသော် မင်းရင်ပြင်သို့ရောက်၏။

ရသေ့တို့ အချင်းများ

မင်းသည် ရသေ့တို့၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ နန်းတွင်း၌ ဆွမ်း ကျွေး၍ ရသေ့တို့ကို မိမိဥယျာဉ်၌ နေစေ၏။ မင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ယနေ့ညနေချမ်းအခါ၌ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ “အရှင်တို့ကို ရှိခိုးအံ့” ဟု ဆို၏။ သေတကေတု ရသေ့သည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ရသေ့တို့ကို စည်းဝေးစေလျက် “အချင်းရသေ့တို့... ယနေ့ မင်းလာလှတို့၊ မင်းမည်သည်ကို တစ်ကြိမ်နှစ်သက်စေ၍ အသက်ထက်ဆုံး ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏။ ယနေ့ အချို့ကုန် သော ရသေ့တို့သည် ဆူးပေါ်၌ခင်းသော သားရေ၌ အိပ်ခြင်းကို ပြုကြ ကုန်လော့၊ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခြင်း လုံ လက် အားထုတ်ကြကုန်လော့။ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ရေ၌ဆင်း သောအမှုကို ပြုကြကုန်လော့၊ အချို့ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဗေဒင်ကို သုခုဇာယံကြကုန်လော့” ဟု စီရင်၍ မိမိသည် ကျောင်းတံခါးဝယ် အမှီ ရှိသော အင်းပျဉ်၌နေ၍ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ဆိုးရည်ဖြင့် ထွန်းပသော တစ်ခတောင် အတိုင်းအရှည်ရှိသော တစ်ခုသော ပုရပိုက်ကို ဆန်းကြယ်သော အဆင်းရှိသောအခင်း၌ ထား၍ ကောင်းစွာသင်ပြီးသော

လေးယောက်ကုန်သော လုလင်တို့သည် မေးအုပ်ကုန်စသော အနက်တို့ကို ပြောဆို၏။

မင်းမကြည်ညိုပြီ

ထိုခဏ၌ မင်းသည် လာလတ်၍ မိစ္ဆာအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်သော ထို ရသေ့တို့ကို နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ သေတကေတုရသေ့ကို တပ်၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေလျက် ပုရောဟိတ်နှင့်တကွ စကားပြောလိုသည် ဖြစ်၍-

၁၀။ ခုရာဇိနာ ဇဋ္ဌိလာ ပက်ဒန္တာ၊ ဒုမ္မက္ခရူပါ ယေ မေ ဇပုန္နိ မန္တေ။
ကစ္စိန္နုတေ မာနုသကေ ပယောဂေ၊ ဣဒံဝိဒု ပရိမုတ္တာ အပါယာ-
ဟူသော သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀။ မြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ခုရာဇိနာ၊ ခွာနှင့်တကွသော သစ်နက်ရေကို ဆေခင်ကုန်သော၊ ဇဋ္ဌိလာ၊ ဆန်ကျစ်ထုံးကုန်သော၊ ပက်ဒန္တာ၊ အညစ် အကြေး ကပ်ငြိသော သွားရှိကုန်သော။ ဒုမ္မက္ခရူပါ၊ ညစ်နွမ်းသောသဘော ရှိကုန်သော။ ယေ ဣမေ၊ အကြင်ရသေ့တို့သည်။ မန္တေ၊ ဗေဒင်တို့ကို၊ ဇပုန္နိ၊ သုရဇ္ဈာယ်ကုန်၏။ မာနုသကေ၊ လူတို့သည် ပြုအပ်ကုန်သော၊ ပယောဂေ၊ ပယောဂ၌။ ငြိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ဇေတေ ဣသယော၊ ထိုရသေ့ တို့သည်။ ဣဒံ၊ ဤလောကကို။ ဝိဒု၊ သိကုန်၍။ အပါယာ၊ အပါယ်မှ။ ပရိမုတ္တာ ကစ္စိန္နု၊ လွတ်ကုန်သလော။

ထိုစကားကိုကြား၍ ပုရောဟိတ်သည်-

၁၁။ ပါပါနိ ကမ္မဓနိ ကတုာနု ရာဇ၊ ဗဟုဿုတေ ဝေ န ကရေယျ ဓမ္မံ။

သဟဿဝဒေဝိပိ န တံ ပဋိစ္စ၊ ဒုက္ခံ ပမုဉ္ဇေ စရဏံ အပတွာ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ပါပါနိ ကမ္မဓနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ ကတုာနု၊ ပြု၍။ ဗဟုဿုတေ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိသော သူသည်လည်း။ ဝေ၊ စာအုပ်ကို။ ဝေ န ကရေယျ၊ အဆယ်၍မကျင့်ငြားအံ့။ တံ၊ ထိုဗေဒင်ကို။ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ စရဏံ၊ သီလသမာပတ်သို့။ အပတွာ၊ မအောက်မူ၍။ သဟ ဿဝဒေဝိပိ၊ ဗေဒင်တစ်ထောင်တတ်သော သူသည်လည်း။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်း ရဲမှု။ န ပမုဉ္ဇေ၊ မလွတ်ရာ။

ဗေဒင်တို့သာပြတ်သည်

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ရသေ့တို့၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ပယ်၏။ ထို့နောင်မှ သေတကေတုရသေ့သည် “ဤမင်းအား ရသေ့တို့၌ ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ ထိုကြည်ညိုခြင်းကို ပုရောဟိတ်သည် ပဲ့ခုပ်ဖြင့် ခတ်၍ ဖြတ်သကဲ့သို့ ဖြတ်၏။ ငါသည် ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တကွ စကားကို ဆိုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု သေတကေတုသည် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၂။ သဟဿဝေဒေါပိ န တံ ပဋိစ္စဒုက္ခံ ပမုဉ္ဇေ စရဏံ အပတွာ။
မညာမိ ဝေဒါ အဖလာ ဘဝန္တိ၊ သသံယမံ စရဏညေဝ သစ္စံ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ သဟဿဝေဒေါပိ၊ ဗေဒင် တစ်ထောင်ကိုတတ်သော သူသည် လှည်း၊ တံ၊ ထိုဗေဒင်ကို၊ ပဋိစ္စ၊ စွဲ၍။ စရဏံ၊ သီလ သမာပတ်သို့။ အပတွာ၊ မထောက်မူ၍။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲမှု။ န ပမုဉ္ဇေ၊ မလွတ်နိုင်စေခြားအံ့။ သသံယမံ၊ သီလနှင့်တကွသော။ စရဏညေဝ၊ သမာပတ်သည်သာလျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်သည်။ စေတဝေယျ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ခြားအံ့။ ဝေဒါ၊ ဗေဒင် တို့သည်။ အဖလာ၊ အကျိုးမရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညာမိ၊ ငါအောက်မေ့၏။

သမာပတ်သည်သာပြတ်၏

ထိုစကားကိုကြား၍ ပုရောဟိတ်သည်-
၁၃။ န ဟေဝ ဝေဒါ အဖလာ ဘဝန္တိ၊ သသံယမံ စရဏညေဝ သစ္စံ။
ကိတ္တိံ ဟိ ပပေတိ အဓိစ္စဝေဒေါ သန္တိ ပုဏောတိ စရဏေန
ဒန္တော-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃။ ဝေဒါ၊ ဗေဒင်တို့သည်။ အဖလာ၊ အကျိုးမရှိကုန်သည်။ န ဟေဝ ဘဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်သလျှင်ကတည်း။ သသံယမံ၊ သီလနှင့်တကွသော။ စရဏညေဝ၊ သမာပတ်သည်သာလျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်၏။ ဝေဒေါဗေဒင်တို့ကို။ အဓိစ္စ၊ စွဲ၍။ ကိတ္တိံဟိ၊ ကျော်စောခြင်းသို့လျှင်။ ပပေတိ၊ ရောက်၏။ စရဏေန၊ သီလ သမာပတ်ဖြင့်။ ဒန္တော၊ ဆုံးမအပ်သော သူသည်။ သန္တိ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ပုဏောတိ၊ ရောက်၏။

ရသေ့ . တို့လူထွက်ကြရပြီ

ဤသို့ ပုရောဟိတ်သည် သေတကေတု၏ ဝါဒကို ဖျက်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရသေ့ . တို့ကို လူထွက်စေ၍ ခားလက်နက်တို့ကို ကိုင်စေ၍ မဟန္တတရကမည်သော မင်းခစားတို့ကို ပြုစေ၍ မင်း၏ အလုပ်အကျွေးတို့ကို ပြုစေ၏။ ဤအနွယ်သည် မဟန္တတရကတို့၏ အနွယ်ဖြစ်သတတ်။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ သေတကေတုရသေ့ ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ စဏ္ဍာလ ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သိက္ခာသီလ၊ စရဏ၊ ရောက်ရ နိဗ္ဗာန်တိုင်။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သေတကေတုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-ဒရီမုခဇာတ်

သူတော်ကောင်းတို့၏ဆုံးမခြင်းကို နာယူခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ပင်္ကောစတာမာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဒရီမုခဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မြတ်သော တောထွက်တော်မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို ဆိုအပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမဂဓမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ “ဗြဟ္မဒတ္တကုမာရ” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ ဖွားသောနေ့၌လျှင် ပုရောဟိတ်အစားလည်း သားသည် ဖွား၏။ ပုရောဟိတ်သား၏ မျက်နှာသည် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်၏။

ထို့ကြောင့် ပုရောဟိတ်သားအား ဒရီမုခဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းသားပုရောဟိတ်သား တို့သည်လည်း မင်းအိမ်၌သာလျှင် ကြီးကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့သည် အချင်းချင်း ချစ်သော အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်၏။

မင်းသား မင်းဖြစ်ပြီ

တစ်ဆယ် ခြောက်နှစ်အရွယ်၌ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ "ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့ကိုသင်၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဆဗယ အတတ်ပညာကိုလည်း သင်လျှော့အံ့၊ ဒေသအကျင့်ကိုလည်း သိရကုန်အံ့" ဟု ရွာနိဂုံးအစရှိသည်တို့၌ လှည့်လည်ကုန်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ နတ်ကုန်း၌နေ၍ နတ်ဖြန့်နေ၌ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ထိုဗာရာဏသီပြည်၌ တစ်ဦးသောအမျိုး၌ ပုဏ္ဏားတို့ကို ဆွမ်းကျွေး၍ မင်္ဂလာရွတ်သောအလှူကို လှူကုန်အံ့ဟု ဆရာဆွမ်းကို ချက်၍ နေရာတို့ကို ခင်းကုန်၏။ လူတို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှာ သွားကုန်သော နှစ်ယောက်ကုန်သော ထိုသူတို့ကိုမြင်၍ "ပုဏ္ဏားတို့သည် လာကုန်၏ ဟု အိမ်သို့သွင်း၍ နေကြကုန်လော့" ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်း၏နေရာ၌ ဖြူစင်သော အဝတ်ကို ခင်းကုန်၏။ ဒရီမုခနေရာ၌ ကမ္မလခနီကို ခင်းကုန်၏။ ဒရီမုခသည် ထိုနိမိတ်ကိုမြင်၍ "ယနေ့ ငါ၏အဆွေခင်ပွန်းသည် ဗာရာဏသီ မင်း ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ ငါသည် စစ်သူကြီးဖြစ်လတ္တံ့" ဟု သိ၏။ ထိုနှစ်ယောက် သော သူတို့သည် ထိုအိမ်၌ ဆွမ်းစား၍ မင်္ဂလာရွတ်သော အလှူဝတ်ကို ယူ၍ မင်္ဂလာကံရွတ်၍ ထွက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်သို့ သွားကုန်၏။ ထိုဥယျာဉ်၌ ဘုရားလောင်းသည် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌အိပ်၏။ ဒရီမုခသည်အား ဘုရားလောင်း၏ ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက်နေ၏။

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် သေ၍ခုနစ်ရက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ပုရောဟိတ်သည် မင်း၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ သားမရှိသောပြည်၌ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဖုဿရထားကို လွှတ်၏။ (ဖုဿရထား၏ ကိစ္စသည် မဟာဇနကဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။) ဖုဿရထားသည် မြို့မှထွက်၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဖြင့် ခြံရံကုန်လျက် များစွာသော အတိုးအမှုတ်တို့ဖြင့် တီးမှုတ်ကုန်သဖြင့် ဥယျာဉ်တံခါးသို့ရောက်၏။ ဒရီမုခသည် တူရိယာသံကိုကြား၍ "အဆွေဖို့ ဖုဿရထားသည် ရောက်လာ၏။ ဤအဆွေသည် ယနေ့ မင်းဖြစ်၍ ငါ့အား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးလတ္တံ့ ၊

F-၁၇-၅၅၀(တတဲ)

ဝါးအား အိမ်၌နေ၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့” ဟု သူ့ရားလေစင်းကို မတိုင်ပင်မူ၍ တင့်အပ်သောအရပ်သို့သွား၍ ပုန်းကွယ်ရာ၌နေ၏။

ပုရောဟိတ်သည် ဥယျာဉ်တံခါး၌ ရထားကိုထား၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်သည် ရှိသော် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ အိပ်စသာ ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ခြေတို့၌ လက္ခဏာတို့ကို ကြည့်ရှု၍ “ဤသူသည် ဘုန်းရှိသောသူတည်း၊ ကျန်းငယ် နှစ်ထောင် အခြံအရံရှိကုန်သော ကျန်းကြီး လေးကျန်းတို့၌ မင်းအဖြစ်ကိုပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ တစ်ဖန် ထိုသူ၏ တည်ကြည်ခြင်းသည် ကား အသို့သဘောရှိအံ့နည်း” ဟု ခပ်သိမ်းသော အတီးအမှုတ်မျိုးကို တီးမှုတ်စေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် နိုး၍ မျက်နှာမူပုဆိုးကို ပယ်၍ လူများကိုကြည့်ရှု၍ တစ်ဖန် ပုဆိုးဖြင့် မျက်နှာကိုဖုံးလွှမ်း၍ အတန်ငယ်အိပ်၍ ငြိမ်းသော ပူပန်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထ၍ ကျောက်ဖျာ၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့လျက် နေ၏။ ပုရောဟိတ်သည် ပုဆစ်ဖြင့်ရပ်၍ “ရှင်မင်းကြီး...ရှင်မင်းကြီးတို့အား မင်းအဖြစ်သည် ထောက်၏” ဟု ဆို၏။ “အချင်း...မင်း၏သားသည် မရှိလော” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး...မရှိ” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား ဆောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဘုရားလောင်းအား ဥယျာဉ်၌လျှင် အဘိသိက် သွန်းကြဲကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အခြံအရံများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဒရီမုခကို မအောက်မေ့မူ၍လျှင် ရထားကိုစီးလျက် လူအပေါင်းခြံရံလျက် မြို့သို့ဝင်၍ လက်ယာရစ် လှည့်သည်ကိုပြု၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ ရပ်လျက်လျှင် အမတ်တို့အား အရာအထူးတို့ကိုစီရင်၍ ပြာသာဒ်သို့တက်၏။

ဒရီမုခပစ္စေက ဗုဒ္ဓါဖြစ်ပြီ

ထိုခဏ၌ ဒရီမုခသည် ယခု ဥယျာဉ်သည် ဆိတ်ပြီဟု လာလတ်၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌နေ၏။ ထိုအခါ ဒရီမုခ၏ရှေ့၌ ဖက်ရွက်လျော်သည် ကျ၏။ ဒရီမုခသည် ထိုဖက်ရွက်လျော်၌လျှင် ကုန်ခြင်း ပျက်ခြင်းသဘောကို နှလုံးထား၍ လက္ခဏာယဉ်သုံးပါးကို သုံးသပ်၍ မြေကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် ပစ္စေက ဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဒရီမုခအား ထိုခဏ၌လျှင် လူ့အသွင်ကွယ်၍ တန်ခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သက်န်းသည် ကောင်းကင်မှ ကျ၍ ကိုယ်၌ရောက်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာကိုဆောင်သေစ

ဣရိယာပုထိဖြင့် ပြည့်စုံသော အဝါခြောက်ဆယ် ရပြီးသော မထေရ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်ပျံ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နန္ဒမုလိဏ်သို့ သွား၏။

မိတ်ဆွေကိုသတိရပြီ

ဘုရားလောင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ အခြံအရံများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား အခြံအရံဖြင့် မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ အနှစ်လေးဆယ်တို့ ပတ်လုံး ဒရီမုခကို မအောက်မေ့မိ။ အနှစ်လေးဆယ် လွန်သောအခါ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဒရီမုခကို အောက်မေ့၍ “ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ် သော ဒရီမုခသည် ရှိ၏။ ထိုဒရီမုခသည် အဘယ်မှာနည်း၊ ထိုဒရီမုခကို မြင်လိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ နန်းတွင်း၌ လည်း ကောင်း၊ ပရိသတ်၏အလယ်၌ လည်းကောင်း၊ အဘယ်မှာလျှင် ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဒရီမုခသည် ရှိသနည်း၊ ယခု ငါ့အား ဒရီမုခ၏ နေရာအရပ်ကို ဆိုသေခသူအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေးအံ့” ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ထိုဒရီမုခကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့စဉ်လျှင် ထိုဝင်းအား တစ်ပါးကုန်သော ဆယ်နှစ်တို့သည် လွန်ကုန်၏။

မိတ်ဆွေပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဖူးမြင်ရပြီ

ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်လည်း အနှစ်ငါးဆယ်လွန်သဖြင့် ဆင်ခြင်သည် ရှိသော် “ငါ့ကို အဆွေသည် အောက်မေ့၏” ဟု သိ၍ ယခု ငါ့အဆွေ သည် အိုပြီ၊ သားသမီးအစရှိသည်တို့ဖြင့် ပွားခြင်းသို့ရောက်ပြီ၊ သွား၍ တရားဟော၍ အဆွေကို ရဟန်းပြုစေအံ့” ဟု ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်မှ ဥယျာဉ်သို့သက်၍ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ ကျောက် ဖျာ၌ နေ၏။ ဥယျာဉ်စောင့်သည် ဒရီမုခကိုမြင်၍ ကပ်၍ “အရှင်ဘုရား သည် အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ “နန္ဒမုလိဏ်မှလာသည်” ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “ဒုရိယကာ...ငါသည် ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါမည်၏” ဟု ဆို၏။ “အရှင် ဘုရား—အကျွန်ုပ်တို့၏ မင်းကို သိကုန်သလော” ဟု မေး၏။ “လူဖြစ်သေခ ကာသ၌ ငါတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ သိ၏” ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား— မင်းသည် ဖူးမြင်ခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ အရှင်ဘုရား လာသောအဖြစ်ကို

မင်းအား ကြားအံ့” ဟု ဆို၏။ “သွား၍ ပြောဆိုချေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုဥယျာဉ်စောင့်သည် သွား၍ ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ကျောက်ဖျာဉ် နေသောအဖြစ်ကို မင်းအား ပြောဆို၏။ မင်းသည် “ငါ၏ အဆွေခင် ပွန်းကို ဖူးမြင်ရအံ့” ဟု ရထားစီး၍ များသောအခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ ပဋိသန္ဓာမုကိုပြု၍ လျှောက်ပတ်စွာနေ၏။

ရဟန်းပြုရန် တိုက်တွန်းပုံ

ထိုအခါ မင်းကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် “ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် တရားသဖြင့် မင်းပြုပါ၏လော၊ အဂတိသို့ လားခြင်းသို့ မလိုက်သလော၊ ဥစ္စာ၏ အကျိုးငှာ လူတို့ကို မနှိပ်စက်သလော၊ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုပါ၏လော” ဤသို့ အစရှိသည်တို့ကို ဆိုလျက် ပဋိသန္ဓာပြု၍ “ဗြဟ္မဒတ် မင်း ယခုအခါ၌ အသက်ကြီးပြီ၊ ဆင်မင်းကြီးသည် ကားမတို့ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြုချိနို့ တန်ပြီ” ဟုဆို၍ မင်းအား တရားဟောလိုရကား-

၁၄။ ပဏော စ ဓာမ ပလိပေါစ ကာမာ၊ ဘယဉ္ဇ မေတံ တိ မူလံ ပဝုတ္တံ။

ရဇော စ ဓူမော စ မယာ ပကာသိတော၊ ဟိတွာ တုဝံ ပဗ္ဗဇ ဗြဟ္မဒတ္တ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ ဗြဟ္မဒတ္တ၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၊ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ပဏော စ၊ မြက် မှော် ကြာ အစရှိသည်နှင့်လည်း တူ၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ် တို့သည်။ ပလိ-ပေါစ၊ ကြီးစွာသော ညွှန်နှင့်လည်း တူ၏။ တေ၊ ဤတာမကို။ တိမူလံ၊ အမြစ်သုံးခု ရှိသကဲ့သို့သော။ ဘယဉ္ဇ၊ ဘေးဟူ၍လည်း။ ပဝုတ္တံ၊ ဟောတော်မူအပ်၏။ ရဇော စ၊ မြူဟူ၍ လည်းကောင်း။ ဓူမော စ၊ အခိုး ဟူ၍လည်းကောင်း။ မယာ၊ ငါသည်။ ပကာသိတော၊ ပြုအပ်၏။ တုဝံ၊ သည်။ ဟိတွာ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကိုစွန့်၍။ ပဗ္ဗဇ၊ ရဟန်းပြုလော့။

ရဟန်းမပြုနိုင်သေးပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် မိမိအား ကိလေသာတို့သည် နှောင်ဖွဲ့ သည်၏အဖြစ်ကို ဆိုလို၍-

၁၅။ ဂဓိတောစ ရတ္တော စ အဓိမုစ္ဆိတောစ၊ ကာမေ သ္မဟံပြဟူဏ
 ဘိံသရူပံ။
 တံ နုဿပေ ဇီဝိကတ္တော ပဟဒတုံ၊ ကာဟာမိ ပုညာနိ အနပု
 ကာနိ။
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ ပြဟူဏ၊ မဆောင်းမှုကို အပပြုသော ရှင်ရဟန်း။ အဟံ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ ကာမေသု၊ ကာမဂုဏ်ကို၌။ ဂဓိတော စ၊ ဆပ်ငြိသည်
 လည်း။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ရတ္တော စ၊ တပ်စွန်းသည်လည်း။ ဟောမိ၊
 ဖြစ်၏။ အဓိမုစ္ဆိတော စ၊ အလွန် မက်မောသည်လည်း။ ဟောမိ၊
 ဖြစ်၏။ ဇီဝိကတ္တော၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် အလို
 ရှိသော။ အဟံ၊ သည်။ ဘိံသရူပံ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် အလွန်အားသန်
 သော သဘောရှိသော။ တံ၊ ထိုကာမကို။ ပဟဒတုံ၊ ပယ်ခြင်းငှာ။ အနုဿ
 ဟေ၊ မစွမ်းနိုင်။ အနပုကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ဆောင်းမှုတို့ကို။
 ကာဟာမိ၊ ပြုပါအံ့။

သန္ဓေယူရသောဆင်းရဲ

ဒရီမုခပစွဲကဗျာ၌သည် “ဘုရားလောင်းသည် ရဟန်းပြုအံ့သောငှာ
 မတတ်နိုင်” ဟူ၍ ဆိုသည်ရှိသော်လည်း ဝန်ချခြင်းကိုမပြု၍ အလွန်လျှင်
 လည်း ဆုံးမလို၍-

၁၆။ ယော အတ္တကာမဿ ဟိတာနုကမ္မိနော၊
 သြဝဇ္ဇမာနော န ကဓရာတိသာသနံ။
 ဣဒမေဝ သေယျော ဣတိ မညမာနော၊
 ပုနပုနံ ဂဗ္ဘမုခပတိ မန္ဓော။

၁၇။ သော သောရရူပံ နိရယံ ဥပပတိ၊ သုဘာသုဘံ မုတ္တကရိသ
 ပူရံ။
 သတ္တာ သကာယေ န ဇဟန္တိ ဂိဒ္ဓါ၊ တေ ဟောန္တိကာမေသု
 အဝိတရာဂါ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၆။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ အတ္တကာမဿ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော။ ဟိတဓနုကမ္ပိနော၊ အစီးအပွားကို စောင့်ရှောက်သော သူသည်။ ဩဝဇ္ဇမာနော၊ ဆုံးမသည်ရှိသော်၊ သဒ္ဓသနံ၊ အဆုံးအမကို၊ န ကရေတိ၊ မလိုက်နာ။ ဣဒမေဝ၊ ဤငါ၏ အယူသည်သာလျှင်။ သေ ယျေဝ၊ မြတ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧညမာနော၊ အောက်မေ့၏။ သော မန္တော၊ ထိုပညာနည်းသောသူသည်။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ ဂဗ္ဘံ၊ ပဋိသန္ဓေနေ ခြင်းသို့။ ဥပေတိ၊ ရောက်၏။

၁၇။ သော၊ ထိုပဋိသန္ဓေနေခြင်းသို့ ရောက်သောသူသည်။ သောရ ရူပံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိသော။ သုဘာသုဘံ၊ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသုဘဟူ၍ ရှုအပ်သော။ မုတ္တကရိသ ပူရံ၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ဖြင့် ပြည့်စေ့။ နိရယံ၊ အမိဝမ်းဟူသော ငရဲသို့။ ဥပေတိ၊ အပ်ရ၏။ ယေ အတ္တံ၊ အကြင်သတ္တဝါတို့သည်။ သ ကာယေ၊ မိမိကိုယ်၌။ ဂိဒ္ဓါ၊ မက်စောကုန်သည်ဖြစ်၍။ န ဇဟန္တိ၊ ဓမ္မနိင်္ဂီကုန်။ တေ သတ္တာ၊ ထိုသတ္တဝါတို့သည်။ အာမေသ၊ ကာရက်တို့၌။ အဝိတထုဂါ၊ ထုဂမကင်းကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် ဧရိမုခ ပစ္စေဆဗ္ဗိဒ္ဓါသည် အမိဝမ်းသို့သက်ခြင်း အရင်းရှိ စော ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း အမိသည် ဝမ်းဖြင့်ဆောင်ခြင်းအရင်းရှိ သော ဆင်းရဲကိုလည်းကောင်း ပြုပြီး၍ ယခုအခါ ကိုယ်ဝန်ဖွားခြင်း အရင်းရှိသော ဆင်းရဲကို ပြုအံ့သောငှာ-

၁၈။ မိဇ္ဇေန လိတ္တာ ရဟိရေန ဧက္ခိတာ၊ သေမေန လိတ္တာဝ ဥပနိက္ခမန္တိ။
 ယံ ဟိ ကာယေန ဖုသန္တိ တာဝဒေဝ၊ သဗ္ဗံ အသာတံ ဒုခမေဝ ကေဝလံ။

၁၉။ ဒိသ္မာ ဝဒါမိ န ဟိ အညတော သဝံ၊ ပုဗ္ဗေ နိဝါသံ ဗဟုကံ သရာမိ။

ဟူသော အခွဲနှင့်တကွ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၈၊ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဣမေသတ္တာ၊ ဤသတ္တဝါ တို့သည်။ မိဇ္ဇေန၊ ကျင်ကြီးဖြင့်။ လိတ္တာ၊ လိမ်းကျံအပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ ရဟိရေန၊ သွေးဖြင့်။ ဧက္ခိတာ၊ လိမ်းကျံအပ်သည်ဖြစ်၍။ သေမေန၊

သလိပ်ဖြင့်။ လိတ္တာဝ၊ လိမ်းကျံအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဥပနိက္ခမန္တိ၊
ဖွားနေကုန်၏။ ဟိစ္စဝံ၊ မှန်၏။ တာဝဒေဝ၊ ထိုခဏလျှင်။ ယံ၊ အကြင်
ကျင်ကြီးအစရှိသောဝတ္ထုကို။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ဖုသန္တိ၊ ထိကုန်၏။
သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော ကျင်ကြီးအစရှိသော ဝတ္ထုသည်။ အသာတံ၊ မသာယာ
အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဧဝံ၊ သက်သက်။ ဒုခမေဝ၊ ဆင်းရဲသောသဘော
ရှိသလျှင်ကတည်း။

၁၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ သည်။ ဧတ္ထကံ၊ ဤမျှ
အတိုင်းအရှည်ရှိသော စကားကို။ ဒိသ္မာ၊ ကိုယ်တိုင်မြင်၍။ ဝဒါမိ၊ ဟော၏။
အညာတော၊ တစ်ပါးသောသူ၏ အထံမှ။ သဝံ၊ ကြားရ၍။ န ဝဒါမိ၊
ငါမဟော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဗဟုကံ၊ များစွာသော။ ပုဗ္ဗဗုဒ္ဓိဝါသံ၊
ပုဗ္ဗဗုဒ္ဓိဝါသညာဏ်ကို။ သုဗ္ဗမိ၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ပိတ်ဆွေ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါပြန်ကြပြီ

ယခုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ပြီး၍ ဤသို့ ဒရီမုခ
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မင်းကို ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကားဖြင့် ချီးမြှောက်၍
ဟု မိန့်တော်မူ၍ အဆုံး၌-

၂၀။ စိတြာဟိ ဂါထာဟိ သုဘာသိတာဟိ၊ ဒရီမုခေါ နိဇ္ဈာပယိ
သုဓေဓံ

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၂၀။ ဒရီမုခေါ၊ ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ သုဘာသိတာဟိ၊ ကောင်း
စွာဆိုအပ်ကုန်သော။ စိတြာဟိ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ ဂါထာဟိ၊ ဂါထာ
တို့ဖြင့်။ သုဓေဓံ၊ ကောင်းသောပညာရှိသော မင်းကို။ နိဇ္ဈာပယိ သိခေ၏။
ဒရီမုခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုပြ၍ မိမိစကားကိုယူစေ၍
“မြတ်သောမင်းကြီး...ယခုအခါ၌လျှင် ရဟန်းပြုသည် မူလည်းဖြစ်စေ ဧပြီ
သည်မူလည်းဖြစ်စေ ငါသည်ကား သင့်အား ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရဟန်းပြုခြင်း၌ အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဟောအပ်ပြီ၊ သင့်
သည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ရစ်လော့” ဟု ဆို၍ ရွှေဟင်္သာမင်းကဲ့သို့ ကောင်း
ကင်၌ ပျံ၍ တိမ်တိုက်ကို နင်းလျက် နန္ဒမူလုံကဲ့သို့သာလျှင် သွား၏။

မင်းကြီးရဟန်းပြုခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ဆယ်ခုသော လက်သည်းအပေါင်းတို့၏ အရောင်ဖြင့် ထွန်းပသော လက်အုပ်ကို ဦးခေါင်း၌ထား၍ ရှိခိုးလျက်လျှင် ပစ္စေတဗုဒ္ဓါသည် မြင်ကောင်းသော အရပ်ကို လွန်သည်ရှိသော် သားတော်အကြီးကိုခေါ်၍ ပြည်ကိုအပ်နှင်း၍ လူများ၏ ငိုကြွေးစဉ် ငါ့မတို့ကို စွန့်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ကျောင်းဆောက်၍ မကြာမြင့်မီလျှင် အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ အသက်၏အဆုံး၌ ပြဟော့ပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်စောင့်မှု၍ သစ္စာတို့ကို ပြေးတတ်မှု၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပန် အစရှိသည်တို့သည့် ဖြစ်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူဓာဝ-ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီး။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(တရားကိုနာ၊ ကျင့်ကောင်းစွာ၊ ချမ်းသာကြရပြီ။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒရိမုခဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-နေရဇာတ်

ဂုဏ်ကျေးဇူးမသိရာအရပ်၌ မနေအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော သောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ကာစောလာ ကာကသုသံဝ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနေရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်းကိုးအကြောင်းပြု၍ ။ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍ ထစ်ခုသော ပစ္စန္နရစ်အရပ်သို့ သွား၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်း၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုကုန်၍ ထိုရဟန်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ဝန်ခံခြင်းကိုယူ၍ တော၌ ကျောင်းဆောက်၍ ထိုကျောင်း၌ နေစေကုန်၏။ ထိုရဟန်းအား ပူဇော်သက္ကာရကို အလွန်လျှင် ပြုကြကုန်၏။ ထိုအခါ

သဿတ အယူရှိကုန်သော သူတို့သည် လာကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ထိုသဿတ အယူရှိကုန်သော သူတို့၏ စကားကိုကြား၍ မထေရ်ကို စွန့်ကုန်၍ သဿတ အယူတို့ကို ယူကုန်၍ ထိုသဿတ အယူရှိသော သူတို့အား သလျှင် ပူဇော် ဆက္ကာရကို ပြုကုန်၏။ ထိုနောင်မှ ဥစ္ဆေဒအယူရှိကုန်သော သူတို့သည် လစ ကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် သဿတဝါဒကို စွန့်ကုန်၍ ဥစ္ဆေဒဝါဒကိုလျှင် ယူကုန်၏။ ထိုနောင်မှ တစ်ပါးကုန်သော အစေလကတို့သည် လာကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ဥစ္ဆေဒဝါဒကို စွန့်ကုန်၍ အစေလကဝါဒကို ယူကုန်၏။

ထိုရဟန်းသည် ကျေးဇူးရှိ-မရှိကို မသိကုန်သော ထိုလူတို့၏ အထံ၌ ဆင်းရဲသဖြင့်နေ၍ ဝါကျွတ်သည်ရှိသော် ပဝါရဏာပြု၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာ ဘုရားအထံတော်သို့သွား၍ ပြုစပ်သေဒဋ္ဌိသန္တာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ “ရဟန်း အဘယ်အရပ်၌ ဝါဆိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား ... ပစ္စန္ဒရစ်ရွာကိုမှီ၍ ဝါဆိုပါ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ချမ်း သာစွာ နေရ၏လော” ဟု မေးတော်မူအပ်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်ဘုရား... ကျေးဇူးရှိ-မရှိကို မသိကုန်သော သူတို့၏ အထံ၌ ဆင်းရဲစွာ နေရ၏” ဟု လျှောက်၏။ “ရဟန်း ရှေးပညာရှိတို့သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်ကုန် သော်လည်း ကျေးဇူး ရှိ-မရှိ မသိကုန်သော လူတို့နှင့်တကွ တစ်နေ့မျှ လည်း မနေကုန်။ သင်သည် မိမိ၏ကျေးဇူး ရှိ-မရှိကို မသိရာ အရပ်၌ အဘယ်ကြောင့် နေသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်း ပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တေးမူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် ဓင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ရွှေဟင်္သာမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းအား ညီသည်လည်းရှိ၏။ ထိုဟင်္သာ ညီနောင်တို့သည် စိတ္တ ကုဋ်တောင်၌ နေကုန်လျက် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ အလိုလိုဖြစ်သော သလေးကို စားကုန်၏။ ထိုဟင်္သာညီနောင်တို့သည် တစ်နေ့သ၌ ထိုအရပ်၌ ကျက်စား၍ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့ လာကုန်လတ်သော် လမ်းအကြား၌ တစ်ခုသော နေရုအမည်ရှိသော ရွှေတောင်ကိုမြင်၍ ထိုတောင်ထိပ်၌ နားကုန်၏။

ရွှေတောင်နားရွှေကျေး

ထိုတောင်ကိုမှီ၍ နေကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ အခြေလေးချောင်းရှိကုန်သော သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျက်စားရာ

မြေ၌ အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်၏။ တောင်သို့ဝင်သော ကာလမှစ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့သည် တောင်၏အရောင်ကြောင့် ရွှေ အဆင်းရှိကုန်၏။ ထိုအဆင်း နှံ့မြင်၍ ဘုရားလောင်း၏ညီသည် အကြောင်းကို မသိ၍ “ဤတောင်၌ အကြောင်းအသို့နည်း” ဟု အစ်ကိုနှင့်တကွ ပြောဟောလိုသည်ဖြစ်၍-

၂၀။ ကာကောလာ ကာကသင်္ဘာ စ၊ မယဉ္ဇူပတတံ ဝရာ။
သဗ္ဗေဝ သဒိသာ ဟောမ၊ ဣမံ အာဂမ္မ ပဗ္ဗတံ။

၂၁။ ဣဓ သီဟာ စ ဗျုတ္တိစ၊ သိင်္ဂါလာ စ မိဂါဓမာ။
သဗ္ဗေဝ သဒိသာ ဟောန္တိ၊ အယံ ကောနာမ ပဗ္ဗတော-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀။ ဘာတိက၊ နောင်တော် ဟင်္သာမင်း၊ ဣမံ ပဗ္ဗတံ၊ ဤဘောင် သို့။ အာဂမ္မ၊ ရောက်ကုန်၍။ ကာကောလာ စ၊ တောကျီးတို့သည် လည်း ကောင်း။ ကာ က-သင်္ဘာ စ၊ ပဏတိကျီးအပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ ပတတံ၊ ငှက်တို့တွင်။ ဝရာ၊ မြတ်ကုန်သော။ မယဉ္ဇူ၊ ငါတို့သည် လည်း ကောင်း။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော ငှက်တို့သည်။ သဒိသာ၊ အဆင်းတူမျှကုန်သည်။ ဟောမ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၁။ ဣဓ၊ ဤတောင်၌။ သီဟာ စ၊ ခြင်္သေ့တို့သည်လည်းကောင်း။ ဗျုတ္တိစ၊ ကျားတို့သည်လည်းကောင်း။ မိဂါဓမာ၊ သားတကာတို့အောက် အယုတ်ဆုံး ဖြစ်ကုန်သော။ သိင်္ဂါလာ စ၊ မြေခွေးတို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံကုန်သော သားတို့သည်လျှင်။ သဒိသာ၊ အဆင်းတူမျှ ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အယံ ပဗ္ဗတော၊ ဤတောင်သည်။ ကောနာမ၊ အဘယ်အမည်ရှိသော တောင်နည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၂၂။ ဣမံ ခနုဇ္ဈတိ ဇာနန္တိ၊ မန္တယော ပဗ္ဗတုတ္တမံ။
ဣဓ ဝဏ္ဏေန သမ္ပန္နာ၊ ဝသန္တိ သဗ္ဗပါဏိနာစ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂။ ဣဓ၊ ဤဘောင်၌။ သဗ္ဗပါဏိဒနာ၊ ခပ်သိမ်းစောသတ္တဝါ
တို့သည်။ ဝဏ္ဏေန၊ ရှေ့အဆင်းနှင့်။ သမ္ပန္နာ၊ ပြည့်စုံကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝသန္တိ၊
နေကုန်၏။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ ဣမံ ပဗ္ဗတံ၊ ဤဘောင်ကို။ နေရုတံ၊
နေရုဘောင်ဟူ၍။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

မနေအပ်သောနေရာများ

ထိုစကားကိုကြား၍ ညီတော် ဟင်္သာမင်းသည်-

- ၂၃။ အမာနနာ ယတ္ထ သိယာ၊ သန္တာနံ ဝါ ဝိမာနနာ။
ဟိနသမ္မာနနာ ဝါပိ၊ န တတ္ထ ဝသတိ' ဝသေ။
- ၂၄။ ယတ္ထာလသော စ ဒက္ခော စ၊ သူရော ဘိရူ စ ပူဇိယာ။
န တတ္ထ သန္တာ ဝသန္တိ၊ အဝိသေသကရော နရော။
- ၂၅။ နာယံ နေရု ဝိဘဇတိ၊ ဟိန မုက္ကဋ္ဌိ မဇ္ဈိမေ။
အဝိသေသကဓဗ္ဗ နေရု၊ ဟန္တ နေရုံ ဇဟာမသေ-

ဟူကုန်သော ကြွင်းသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ သန္တာနံ ဝါ၊ သူတော်ကောင်းတို့
အားလည်း။ အမာနနာ၊ ရှိသေခြင်း ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်။ သိယာ၊
ဖြစ်ရာ၏။ ဝိမာ-နနာ၊ မထိမဲ မြင်ပြုခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဟိန
သမ္မာနနာ ဝါပိ၊ ယုတ်မာသောသူတို့အား ရှိသေခြင်း ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်း
ရှိသည်လည်း။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ တတ္ထ ဝသတိ' အသို့' နိဝါသေ၊ ထို
အရပ်၌။ န ဝသေ၊ မနေရာ။

၂၄။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ အလသော စ၊ ပျင်းသော အတတ်
ပညာမရှိသောသူသည် လည်းကောင်း။ ဒက္ခော စ၊ လိမ္မာသောသူသည်
လည်းကောင်း။ သူရော စ၊ ရဲရင့်သောသူသည် လည်းကောင်း။ ဘိရူ စ၊
ကြောက်တတ်သောသူသည် လည်းကောင်း။ ပူဇိယာ၊ တူမျှသော ပူဇော်
ခြင်းကို ရကုန်၏။ နရော၊ လူကို။ အဝိသေသကဓဗ္ဗ၊ အထူးကို မပြုဘတ်။
တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ သန္တာ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် နဝသန္တိ၊ မနေကုန်။

၂၅။ အယံနရ၊ ဤနေရတောင်သည်။ ဟိနမုက္ကဋ္ဌမဇ္ဈိမေ၊ အယုတ်
အမြတ် အလတ်ဖြစ်ကုန်သော သူတို့ကို၊ န ဝိဘဇတိ၊ အထူးမပြု၊ နေရ၊
နေရအမည်ရှိသော တောင်သည်။ အဝိသေသကးရာ၊ အထူးပြုခြင်းမှ
ကင်း၏။ နေရုံ၊ နေရတောင်ကို။ ဟန္ဒ၊ လွတ်လွတ်၊ ဇဟာမသေ၊ စွန့်ကြ
ကုန်အံ့။

ဤသို့ဆို၍ ဟင်္သာညီနောင်တို့သည် ပျံ၍ စိတ္တကုဋ်တောင်သို့လျှင် သွား
ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။
ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ အာနန္ဒာ
သည် ထိုအခါ ညီဟင်္သာဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင်
ထိုအခါ အစ်ကိုဟင်္သာဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(ခွဲခြားမမြင်၊ ထိုရပ်တွင်၊ ခုပင်မနေရာ။)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နေရဇာတ်သည်ပြီး၏။

၅-အာသင်္ကာဇာတ်

ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဆင်းရဲရခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌န၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ‘‘သာသာဝတီ နာမ လတာ’’
အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအာသင်္ကာဇာတ်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း ဖြား
ယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဣန္ဒြိယဇာတ်၌ ကင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။)

ဤအာသင်္ကာဇာတ်၌ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်
တော်မူ၍ ‘‘ရဟန်း...သင်သည် ငြီးငွေ့၏ဟူသည် မှန်သလော’’ဟု မေး
တော်မူလတ်၍ ‘‘အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏’’ဟု နားတော်လျှောက်သည်

ရှိသော် "အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေသနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ "အရှင် ဘုရား...မယားဟောင်းသည် ငြီးငွေ့စေအပ်၏" ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် "ရဟန်း...ဤမိန်းမသည် သင်၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုလေ့ရှိ၏။ သင်သည် ရှေး၌လည်း ဤမိန်းမကိုမှီ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ယှဉ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကိုခံလျက် သုံးနှစ်ပတ်လုံး နေရ ဖူးပြီ" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိရွာဝယ် ပုဏ္ဏား မျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သင်အပ်ပြီးသော အဘတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တေးသစ်မြစ် သစ်သီး အာဟာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ အဘိညာဉ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သမာပတ်တို့ကို လည်း ကောင်း ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။

သံသေဒဗေမယ်

ထိုအခါ ဘုန်းနှင့်ပြည့်စုံသော တစ်ယောက်ခဏာ သတ္တဝါသည် တာ ဝတိသာနတ်ပြည်မှ စုတေ၍ ထိုဟိမဝန္တာအရပ်၌ ပဒုမာကန်ဝယ် တစ်ခု သော ပဒုမာတိုက်၌ သူငယ်မအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ကြွင်းကုန်သော ပဒုမာ တို့သည် ဟောင်းသည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ကြွေကုန်သော်လည်း ဤ ပဒုမာသည် ကြီးသောအင့်ဖြစ်၍ တည်သည်သာတည်း။ ရသေ့သည် "ဤအကြောင်းကား အသို့နည်း" ဟု ကြံ၍ ရေသနုပ်ကိုဝတ်၍ ကူးသွား ပြီးလျှင် ထိုပဒုမာကိုဖွင့်၍ ထိုသူငယ်မကိုမြင်လတ်သော် "သမီး" ဟူသော အမုတ်ကို ဖြစ်စေ၍ ကျောင်းသို့ဆောင်၍ မွေး၏။ ထို သူငယ်မသည် နောက်အဖို့၌ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အလွန်အဆင်း လှ၏။ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ လူတို့၏အဆင်းကို လွန်၏။ နတ်တို့ အဆင်းကိုကား မမီတတ်။

ဖလ်ပြာသာဒ်ပေါ်နေရပြီ

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား စားအံ့သောငှာ လာ၏။ သိကြားမင်းသည် ထိုသတို့သမီးကိုမြင်၍ "ဤ သတို့သမီးကို အဘယ်မှရသနည်း" ဟု မေး၏။ "ငါသည် ပဒုမာအိုင်မှ ရ၏" ဟူသော

စကားကို ကြား၏။ “ဤမိန်းမအား အဘယ်ကိုရခြင်းငှာ သင့်သနည်း” ဟု မေး၏။ “နေရာကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ်တန်ဆာ ဘောဇဉ်အစီအရင်ကို လည်းကောင်း ရခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းသည် “အရှင် ဘုရား...ကောင်းပြီ” ဟု ထိုရသေ့၏ ကျောင်းအနီး၌ ဖလ်ပြာဿဒ်ကို ဖန်ဆင်း၍ နတ်၌ဖြစ်သော အဝတ်တန်ဆာ နတ်၌ဖြစ်သော ထမင်းအဖျော် တို့ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုပြာဿဒ်သည် ထိုသတို့သမီး၏ ကိုယ်လက်သုတ်ထင် သော ထာလ၌ သက်၍ မြေ၌တည်၏။ ဓာတ်သောကလ၌ ပျံတက်၍ ကောင်းကင်၌ တည်၏။

မုဆိုးတွေ၍ မင်းအားလျှောက်သော်

ထိုသတို့သမီးသည် ဘုရားလောင်းအား ဝတ်ကြီးဝတ်ဝယ်ကိုပြုလျက် ပြာသာဒ်၌နေ၏။ ထိုသတို့သမီးကို တစ်ယောက်သော တောသွားမုဆိုးသည် မြင်၍ “အရှင်ဘုရား...ဤသတို့သမီးသည် အရှင်ဘုရားနှင့် အဘယ်သို့ တော်ဆနည်း” ဟု မေး၍ “ငါ၏သမီးတည်း” ဟူသော စကားကို ကြား၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ဤသို့သဘောရှိသော တစ်ယောက်သော ရသေ့ သမီးကို မြင်ခဲ့၏” ဟု မင်းအား ကြား၏။

မင်းကြီးလာ၍တောင်းခြင်း

ဗာရာဏသီမင်းသည် ကြားခြင်းဟူသောနီးနှောခြင်းဖြင့်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ် ၍ မုဆိုးကိုခရီးညွှန်ပြု၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးဖြင့်ထိုအရပ်သို့သွား၍သစ်တပ် တည်၍ မုဆိုးကိုခေါ်၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ကျောင်းသို့ဝင်၍ရဟန်း တို့အား ဝတ်ကိုပြု၍ “အရှင်ဘုရား... မိန်းမတို့ မည်သည်ကား မြတ်သော အကျင့်ကိုကျင့်သော ရသေ့ ရဟန်းအား မလျှောက်ပတ်၊ အရှင်ဘုရားတို့၏ သမီးကို အကျွန်ုပ် လုပ်ကျွေးအံ့” ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ဤ ပဒုမာ၌ အဘယ်နည်းဟု တွေးတောခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ရေသို့သက်၍ ဆောင်အပ်သည်၏ အပြစ်ကြောင့် သတို့သမီးအား “အာသင်္ကာ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။

နာမည်ကို ပြောနိုင်လျှင် ယူသွားလေ

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သော မင်းကြီး...ဤသတို့သမီးကို ယူ၍ သွားလော့” ဟု ဖြောင့်စွာ မဆိုမူ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...ဤ သတို့သမီးအား လျှိုဝှက်အပ်သော သိမ်မွေ့သော အမည်ရှိ၏၊ အမည်ကို သိသည်ရှိသော် ယူသွားလေလော့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရား တို့သည် ပြောဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် သိရကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “ငါသည် သင်မင်းကြီးအားမဆို၊ သင်မင်းကြီးသည် အမည်ကိုသိလျှင် ယူ၍ သွားလေလော့” ဟု ဆို၏။ ဗာရာဏသီ မင်းသည်လည်း “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုနေ့မှစ၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ “ဤသတို့သမီးသည် ဘယ်အမည် ရှိသနည်း” ဟု အမည်ကို ဆင်ခြင်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် “သိနိုင်ခဲကုန်သော အကြင်အမည်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထိုအမည်တို့ကို ကြား၍ ဤအမည် ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် “ဤအမည် မဟုတ်” ဟု ဆို၏။ မင်းအားလည်း အမည်ကို ဆင်ခြင်စဉ် တစ်နှစ်လွန်၏။ ဆင် မြင်း လူ သူတို့ကို ခြင်္သေ့ အစရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ဖမ်းကုန်၏။ မြေတို့သည် နှိပ်စက်ကုန်၏။ များစွာကုန်သော လူတို့သည် ပင်ပန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ သေကုန်၏။ မင်းသည် “ဤမိန်းမဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ဘုရားလောင်းအား ဆို၍ သွား၏။ အာသကံာ သတို့သမီးသည် ဖလ်လောသာပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရပ်၏။

နတ်မိမယ် စကားဆို

မင်းသည် ထိုအာသကံာ သတို့သမီးကို မြင်၍ “ငါတို့သည် သင်၏ အမည်ကို သိအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ သင်သည် ဟိမဝန္တာအရပ်၌သာ လျှင် နေရစ်လော့၊ ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သော မင်းကြီး...သွားသည်ရှိသော် ငါကဲ့သို့သော မိန်းမကို အဘယ်မှာ ရှာလတ္တံ့နည်း၊ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ စိတ္တလူတာ ဥယျာဉ်၌ အာသာဝတီမည် သော နွယ်သည်ရှိ၏။ ထိုအာသာဝတီနွယ်၏ အသီး၏ အတွင်း၌ နတ် အဖျော်သည် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်အဖျော်ကို တစ်ကြိမ် သောက်သည်ရှိသော် လေးလတို့ပတ်လုံး ယစ်ကုန်၍ နတ်၏အိပ်ရာ၌ အိပ်ကုန်၏။ ထိုအာသာဝတီ နွယ်၏ အသီးသည်ကား အနှစ်တစ်ထောင် ရှိသဖြင့် သီး၏။ သူရာကြူးကုန်သော နတ်သားတို့သည် ဤအာသာဝတီနွယ်မှ နတ်၏ အဖျော်ဖြစ်သော

အသီးကို ရလတ္တံ့ ဟု ချင်ခြင်းကို သည်းခံ၍ အနှစ်တစ်ထောင်ပတ်လုံး မပြတ်သွား၍ ထိုအာသာပတီနွယ်ကို ရောဂါကင်းပါ၏လောဟု ကြည့် ကုန်၏။ သင်မင်းကြီးသည်ကား တစ်နှစ်ဖြင့်သာလျှင် ငြီးငွေ့၏။ တောင့် တခြင်း၏ အကျိုးကို ရခြင်းမည်သည် ချမ်းသာ၏။ မငြီးငွေ့လင့်” ဟု ဆို၍-

၂၆။ အာသာပတီ နာမ လတာ၊ ဇာတာ စိတ္တလတာ ဝနေ။
တဿာ ဝဿသဟဿေန၊ ကေန်နိဗ္ဗတ္တတေ ဖလံ။

၂၇။ တံ ဒေဝါ ပယိရုပါသန္တိ၊ တာဝ ဒုရုဖလေ သတိ။
အာသိသေဝ တုဝံ ရာဇ၊ အာသာ ဖလဝတီ သုခါ-
ဟူကုန်သော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ စိတ္တလတာဝနေ၊ စိတ္တလတာ ဥယျာဉ်၌။ အာသာပတီနာမ၊ အာသာပတီမည်သော။ လတာ၊ နွယ်သည်။ ဇာတာ၊ ဖြစ်၍။ တဿာ၊ ထိုအာသာပတီနွယ်အစား။ ဝဿသဟဿေန၊ အနှစ်တစ်ထောင်ရှိသဖြင့်။ ကေ၊ တစ်လုံးသော။ ဖလံ၊ အသီးအည်။ နိဗ္ဗတ္တတေ၊ ဖြစ်၏။

၂၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဒုရုဖလေ သတိ၊ ဝေးသော အသီးရှိသည်ဖြစ်လျက်။ တံ၊ ထိုအာသာပတီနွယ်ကို။ ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ ပယိရုပါသန္တိ၊ အကြိမ်များစွာ အဖန်တလဲလဲ ဆည်း ကပ်ကုန်၏။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ အာသိသေဝ၊ တောင့်တရာသလျှင်ကတည်း။ အာသာဖလဝတီ၊ တောင့်တခြင်း၏ အကျိုး ကိုရခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။

မင်းကြီး စိတ်ပျက်ပြန်

မင်းသည် ထိုအာသာပတီ မင်းသမီး၏ စကားဖြင့် ကပ်ငြိ၍ တစ်ဖန် အမတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုစေ၍ အမည်ကိုရှာလျက် တစ်ဖန် တစ်နှစ်ပတ်လုံးလည်း နေ၏။ ထိုသတို့သမီး၏ အမည်ကား အဘယ်သို့ နည်းဟု မေး၍ ဤအမည်ရှိ၏ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပယ်သလျှင်ကတည်း။ တစ်ဖန် မင်းသည် “ငါ့အား ဤမိန်းမဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း” ဟု ဆို၍ သွား၏။ ထိုသတို့သမီးသည်လည်း လေသာ ပြတင်း၌ ရပ်၍ ကိုယ်ကို ပြ၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် “သင်သည် နေရစ် လော့ ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

နတ်မိမယ်စကားဆို

“မြတ်သောမင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့်သွားအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “သင်၏အမည်ကို သိခြင်းငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... အဘယ့်ကြောင့် အမည်ကို မသိလတ္တံ့နည်း၊ တောင့်တခြင်း ဟူသည် ကား မပြည့်စုံသော မည်သည်မရှိ၊ တစ်ခုသောဗျိုင်းသည် တောင်ထိပ်၌ တည်လျက် မိမိတောင့်တအပ်သည်ကို ရ၏။ သင်မင်းကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် မရလတ္တံ့ရှိအံ့နည်း။ မြတ်သောမင်းကြီး...သည်းခံဦးလော” ဟု ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...တစ်ခုသောဗျိုင်းသည် တစ်ခုသော ပဒုမာအိုင်၌ အစာကိုယူ၍ တောင်ထိပ်၌နား၏။ ထိုဗျိုင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ထိုတောင်ထိပ်၌လျင်နေ၍ နက်ဖြန်နေ၌ ငါသည် ဤတောင်ထိပ်၌ ချမ်းသာစွာနေလျက် ဤတောင်ထိပ်မှ မသက်မူ၍ ဤအရပ်၌ နေလျက်လျင် အစာကိုယူ၍ ရေကိုသောက်၍ ဤနေ့ပတ်လုံး နေရမှုကား ကောင်း၏ဟုကြံ၏။ ထိုအခါ ထိုနေ့၌လျင် သိကြားမင်းသည် အသုရာတို့ကို နှိပ်နင်း၍ တာတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားလျက် ငါ၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးသို့ ရောက်ပြီ။ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သောနှလုံးအလိုမပြည့်သော သူသည် ရှိလေသေးသလောဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ထိုဗျိုင်းကိုမြင်၍ ဤဗျိုင်း၏ နှလုံးအလိုကို အပြီးသို့ ရောက်စေအံ့ဟု ဗျိုင်း၏ နေရာမှ မနိုးမဝေးသော အရပ်၌ မြစ်တစ်ခုသည် ရှိ၏။ ထိုမြစ်ကို သိကြားသည် ရေအလျဉ်ဖြင့် ပြည့်သည်ကို ပြု၍ တောင်ထိပ်သို့ စီးစေ၏။ ဗျိုင်းသည် ထိုတောင်ထိပ်သို့ စီးသော မြစ်၌ နေလျက်လျင် ငါးတို့ကိုစား၍ ရေကိုသောက်၍ ထိုနေ့ပတ်လုံး ထိုတောင်ထိပ်သို့ စီးသော မြစ်၌လျင် နေ၏။ ရေသည်လည်း လျှောကျ၍သွား၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...ဤသို့ ဗျိုင်းသည်လျက်လည်း ရှေးဦးစွာ တောင့်တခြင်း အကျိုးကို ရ၏။ သင်မင်းကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် မရလတ္တံ့နည်း” ဟု ဆို၍-

၂၀။ အာသိသေတေဝ သောပက္ခံ၊ အာသိသေတေဝသော ဒိဇော။
 တဿ စာသာ သမိဇ္ဈတိ၊ တာဝ ဒုရဂတာ သတိ။
 အာသိသေဝ တုဝံ ရာဇ၊ အာသာ ဖလဝတိ သုခါ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

F.၁၉-၅၅၀(တတံ)

၂၇။ မဟာရာဇ်၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တာဝ၊ ရွေးဦးစွာ။ ဒုရဂတာသတိ၊ ဝေးစွာသော အဖြစ်သည် ဖြစ်လျက်။ သော ပက္ခ၊ ထိုဗျိုင်းငှက်သည်။ အာသိသေတေဝ၊ တောင့်တသလျှင်ကတည်း။ သောဒိဇော ထိုဗျိုင်းငှက်သည်။ အာသိသေတေဝ၊ တောင့်တသလျှင်ကတည်း။ တဿစ၊ ထိုဗျိုင်းငှက်အားလည်း။ အာသာ၊ တောင့်တခြင်း၏ အကျိုးသည်။ သမိဇ္ဈတိ၊ ပြည့်စုံသေး၏။ ဖာဇ၊ မင်းကြီး။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ အာသိသေဝ၊ တောင့်တရာသလျှင်ကတည်း။ အာသာဖလဝတိ၊ တောင့်တခြင်း၏ အကျိုးကို ရခြင်းသည်။ သုခါ၊ ချမ်းသာ၏။

မင်းကြီးစိတ်ပျက်ပြန်ခြင်း

မင်းသည် သတို့သမီး၏ စကားကိုကြား၍ အဆင်း၌ ထပ်စွန်း၍ စကားဖြင့် ကပ်ငြိ၍ သွားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍ အမတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အမည်တစ်ရာကို ပြုစေ၏။ အမည်တစ်ရာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ရှာလျက်လည်း မင်းအား တစ်ဖန် တစ်နှစ်သည် လွန်ပြန်၏။ မင်းသည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသို့ တပ်၍ အမည်တစ်ရာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် “ဤအမည်ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့လော” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး သင်သည် မသိ” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ယခု ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့” ဟု ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ သွား၏။

အာသကာ သတို့သမီးသည်လည်း ဖလ်လေသာပြတင်းကိုမှီ၍ ရပ်၏။ မင်းသည် ထိုသတို့သမီးကိုမြင်၍ “သင်သည် နေရစ်လော့ ငါတို့သည် သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... အဘယ်ကြောင့်သွားအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “သင်သည် ငါ့စကားဖြင့်သာလျှင် ရောင့်ရဲစေ၏။ ကာမနှင့်ယှဉ်သော မွေ့လျော်ခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲစေ၊ သင်၏ ယာယာသော စကားဖြင့် ကပ်ငြိ၍ နေသော ငါ့အား သုံးနှစ်တို့သည် လွန်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ သွားအံ့” ဟု ဆို၍။

၂၉။ သံသေသိ ခေါ် မံ ဝါစာယ၊ မနဝ သံသေသိ တဗျုနာ။
ဓာဏာ သေရိယျကဿေဝ၊ ဝဏ္ဏဝန္တာ အဂန္ဓိကာ။

၃၀။ အဖလုံ မေရုံ ဝါစံ၊ ယော မိတ္တေသု ပကုဗ္ဗတိ။
အဒဒံ ဝိဿဇံ တော့ဂံ၊ သန္ဓိ တေန သ ဇီရတိ။

၃၁။ ယံ ဟိ ကယိရာ တံ ဟိ ဝဒေ၊ ယံ န ကယိရာ န တံ ဝဒေ။

အတရောန္တံ ဘာသမာနံ၊ ပရိဇာနန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

၃၂။ ဗလဉ္စ တဝ မေ ခိဏံ၊ ပါထေယျဉ္စ န ဝိဇ္ဇတိ။

သဒ္ဓကံ ပါဏုပရောဓာယ၊ ဟန္တံ ဒါနိ ဝဇာမဟံ။

ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၉။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ၊ သေရေယုကဿ၊ လိပ်ဆူးရွှေ၏။ ဝဏ္ဏဝန္တာ
အဆင်းရှိသော။ အာဂန္ဓိကာ၊ အနံ့မရှိသော။ မာလာဣဝ၊ ပန်းကဲ့သို့။
တံ၊ ရှင်မသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝါစာယ ခေါ၊ စကားဖြင့်သာလျှင်။ သံသေသိ၊
ရောင်ရဲစေ၏။ ကမ္မုနာ၊ အမှုဖြင့်ကား။ နေဝ သံသေသိ၊ မရောင်ရဲစေ။

၃၀။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ၊ ယော၊ အကြင်သူသည်။ မိတ္တေသု၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့၌။ ဝိဿဇံ၊ စွန့်လွှတ်အပ်စော။ ဘောဂံ၊ စည်းစိမ်ကို။ အဒဒံ၊
မပေးဘဲလျက်။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသော။ မရရံ၊ သာယာသော။ ဝါစံ၊
စကားကို။ ပကုဗ္ဗတိ၊ ပြောဆို၏။ တေန၊ ထိုသူနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွအသွယ်
ထိုအဆွေခင်ပွန်း၏။ သန္ဓိံ၊ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းသည်။ ဇီရတိ၊ ပျက်၏။

၃၁။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ၊ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကယိရာ၊ ပြုရာ၏။
တံ ဟိ၊ ထိုအမှုကိုလျှင်။ ဝဒေ၊ ဆိုရာ၏။ ယံ၊ အကြင်အမှုကို။ န ကယိရာ၊
မပြုရာ။ တံ၊ ထိုအမှုကို။ န ဝဒေ၊ မဆိုရာ။ ဘာသမာနံ၊ ဆိုလျက်။ အကရောန္တံ၊
ပြောသောသူကို။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပရိဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

၃၂။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ ဝတ၊ စင်စစ်။ မေ ငါ့အား။ ဗလဉ္စ၊ ဗိုလ်ပါ
သည်လည်း။ ခိဏံ၊ ကုန်ပြီ။ ပါထေယျဉ္စ၊ ရိက္ခာသည်လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ။
မရှိ။ ပါဏုပရောဓာယ၊ အသက်၏ ပျက်စီးခြင်း၌။ သာသကေ၊ ယုံမှား
၏။ ဟန္တံ ဒါနိ၊ ယခု။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝဇာမိ၊ သွားအံ့။

နတ်မိမယ်နာမည်ကိုပြောပြီ။

အာသင်္ကာ သတို့သမီးသည် မင်း၏စကားကို ကြား၍ ‘မြတ်သော
မင်းကြီး...သင်မင်းကြီးသည် ငါ့အမည်ကို မသိဟုဆို၏၊ သင်မင်းကြီးသည်
ငါ၏အမည်ကို ဆိုအပ်သလျှင်ကတည်း၊ ဤအမည်သည်ကား ငါ၏အမည်
တည်း၊ အဘအား ပြောဆို၍ ငါ့ကိုယူသွားလော့’ ဟု ဆို၍ မင်းနှင့်ဘကု
စကားပြောလိုရကား-

၃၃။ တေဒေဝ ဟိ မေ နာမံ၊ ယံ နာမသို့ ရထေသဘ။
အာဂမေဟိ မဟာရာဇ၊ ပိတရာ မန္တယာမဟံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၃။ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော။
မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ယံနာမံ၊ အကြင်
အာသင်္ကာဟူသော အမည်သည်။ အသို့ဖြင့်၏။ တေဒေဝ ဟိ နာမံ၊ ထိုအာ
သင်္ကာဟူသောအကျွန်ုပ်၏အမည်ကိုလျှင်။ တုဝံ၊ သင် မင်းကြီးသည်။ ဝဒသိ၊
ဆို၏။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အာဂမေဟိ၊ ငုံ့ဦးလော့။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ ပိတရံ၊ အဘကို။ အာမန္တယာမိ၊ တိုင်ပင်ဦးအံ့။

အာသင်္ကာကိုရပေပြီ

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏အထံသို့ သွား၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်
ဘုရားဘို့၏သမီးသည် အာသင်္ကာမည်၏” ဟုဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...
အမည်ကိုသိသော ကာလမှစ၍ ယူ၍သွားလော့” ဟုဆို၏။ မင်းသည်
ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ ဖလ်ဗိမာန်တံခါးသို့သွား၍ “ရှင်မ...သင့်အဘ
သည် ငါ့အား သင့်ကိုပေးအပ်ပြီ၊ လာလော့၊ ယခုသွားအံ့” ဟု ဆို၏။
“မင်းကြီး...ငုံ့ဦးလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘကို တိုင်ပင်ဦးအံ့” ဟု
ပြာသံဒ်မှသက်၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ ကန်တော့၍ မင်း၏အထံသို့
လာ၏။ မင်းသည် အာသင်္ကာ သတို့သမီးကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍
သားသမီးတို့ဖြင့် ပွားလတ်၍ ချစ်စွာသော နေခြင်းဖြင့်နေ၏။ ဘုရား
လောင်းသည် မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား၊ ယခု
အခါ မယာ.ဟောင်းသည် ထိုအခါ အာသင်္ကာသတို့သမီး ဖြစ်ပူးပြီ၊
ယခုအခါ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ
ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(မိန်းမတို့မှာ၊ ချစ်သောခါ၊ လိုရာပေးတတ်သည်)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အာသင်္ကာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-မိဂါလောပဇာတ်

ပညာရှိတို့စကားကိုမနာယူ၍ ပျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကိုဆုံးမတော်မူတတ်
မသာ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “န မေ ရစိ” အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမိဂါလောပဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆိုနိုင်ခက်သော တင်ယောက်သော
ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်
မူ၍ “ရဟန်း...သင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု
မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်
ရှိသော် “ရဟန်း...သင်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ဆိုနိုင်ခက်သည်မဟုတ်
သေး၊ ရှေး၌လည်း ဆိုနိုင်ခက်ဖူးပြီ၊ ဆိုနိုင်ခက်သည်၏အဖြစ်ကိုမှီ၍ ပညာရှိ
တို့စကားကို နားမထောင်မူ၍ ဝေရမ္မလေဝ၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ဖူး
ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လှန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လင်းတမျိုး၌ဖြစ်၍
အပနန္ဒ အမည်ရှိ၏။ ထိုအပနန္ဒ လင်းတမင်းသည် လင်းတအပေါင်း ခြံရံ
လျက် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ နေ၏။

အလွန်မြင့်စွာပျံလျှင်

ထိုအပနန္ဒ လင်းတမင်း၏သားသည် မိဂါလောပမည်၏။ အားအစွမ်း
နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထို မိဂါလောပ လင်းတသည် တစ်ပါးကုန်သော လင်းတ
တို့၏ အပိုင်းအခြားကို လွန်၍ အလွန်မြင့်စွာပျံ၏။ လင်းတတို့သည် “သင်၏
သားသည် အလွန်မြင့်စွာပျံ၏” ဟု လင်းတမင်းအား ကြားကုန်၏။

ပျက်စီးတတ်သည်

လင်းတမင်းသည် သားကိုခေါ်၍ “အားမောင် သင်သည် အလွန်မြင့်စွာ
ပျံသတတ်၊ အလွန်မြင့်စွာပျံသော လင်းတသည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့
ရောက်ဝတ္ထိ” ဟု ဆိုလို၍-

၃၄။ န မေ ရုစို့ မိဂါလောပ၊ ယဿ တေ တာဒိသီ ဂတီ။
အတုစုံ တာတ ပတသိ၊ အဘူမိံ တာတ သေဝိသိ။

၃၅။ စတုက္ကဏ္ဍံ ဧဒါရံ၊ ယဒါ တေ ပထဝီ သိယာ။
တတော တာတ နိဝတ္တဿ၊ မာဿ ဧတ္တာ ပရံ ဂမိ။

၃၆။ သန္တိ အညေပိ သကုဏာ၊ ပတ္တယာနာ ဝိဟင်္ဂမာ။
အက္ခိတ္တာ၊ ဝါတဝေဂေန၊ နဋ္ဌာ တေ သဿတိသမာ-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၄။ တာတ မိဂါလောပ၊ ချစ်သစား မိဂါလောပ။ တွံ၊ သင်သည်။
အတုစုံ၊ အလွန်မြင့်စွာ။ ပတတိ၊ ပျံ၏။ တာတ မိဂါလောပ၊ ချစ်သား
မိဂါလောပ။ တွံ၊ သင်သည်။ အဘူမိံ၊ အရာမပျက်သည်ကို။ သေဝိသိ၊
မှီဝဲ၏။ ယဿ တေ၊ အကြင်သင်၏။ တာဒိသိ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဂတီ၊
အလွန်မြင့်စွာပျံခြင်းကို။ မေ၊ ငါသည်။ န ရုစို့၊ မနှစ်သက်။

၃၅-၃၆ တာတ မိဂါလောပ၊ ချစ်သား မိဂါလောပ။ ယဒါ၊
အကြင်အခါ၌။ တေ၊ သင်အား။ ပထဝီ၊ မြေသည်။ စတုက္ကဏ္ဍံ၊ လေးထောင့်
ရှိသော။ ဧဒါရံ၊ လယ်ကဲ့သို့။ သိယာ၊ ထင်သည်ဖြစ်အံ့။ တတော၊ ထို
အရပ်မှ။ နိဝတ္တဿ၊ ပြန်ခဲ့လော့။ ဧတ္တာ၊ ဤထက်။ ပရံ၊ လွန်စွာ။ မာဿ
ဂမိ၊ မပျံလင့်။ အညေပိ၊ သင်မှတစ်ပါးလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ဝိဟင်္ဂမာ၊
ကောင်းကင်သို့ပျံကုန်သော။ ပတ္တယာနာ၊ အတောင်ဟူးသော ယာဉ်ရှိ
ကုန်သော။ သကုဏာ၊ လင်းတတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဿတိသမာ၊
မိမိကိုယ်ကို အမြဲတည်သော မြေ တောင် အစရှိသည်တို့နှင့် အတူထင်
ကုန်သော။ တေ၊ ထိုလင်းတတို့သည်။ ဝါတ-ဝေဂေန၊ လေ၏အဟုန်ဖြင့်။
အက္ခိတ္တာ။ လွင့်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ နဋ္ဌာ၊ မိမိ အနှစ်တစ်ထောင်ရှိသော
အသက်အတိုင်းအရွယ်ကို မပြည့်စေမူ၍ ပျက်စီးကုန်၏။

တန်ဆေးလွန်ဘေး

မိဂါလောပ လင်းတသည် အဆုံးအမှကို မခံသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်
အဘစကားကို နားမထောင်မူ၍ ပျံသဖြင့် အဘသည် ကြားအပ်သော
အပိုင်းအခြားကိုမြင်၍ ၊ ထိုအပိုင်းအခြားကိုလွန်၍ကာလလေသို့ ရောက်၏။
ထိုကာလလေကိုလည်း လွန်၍ပျံသည်ရှိသော် ဝေရမ္မ လေဝသို့ရောက်၏။
ထိုအခါ ထိုမိဂါလောပ လင်းတကို ဝေရမ္မလေတို့သည် ခတ်ကုန်၏။

မိဂါလောပ လင်းတသည် ဝေရမ္မ လေတို့သည်ခတ်ကာမျှ၌လျှင် အပိုင်း အပိုင်းပြတ်၍ ကောင်းကင်၌ ကွယ်ပျောက်လေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၃၇။ အကတော အပနန္ဒဿ၊ ပိတု ဝုဒ္ဓဿ သာသနံ။
ကာလဝါတေ အတိက္ကမ္မ၊ ဝေရမ္မာနံ ဝသံ အဂါ။

၃၈။ တဿ ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ၊ ယေ စညေ အနုဇီဝိနော။
သဗ္ဗေ ဗျသန မာပါဒုံ၊ အနောဝါဒ ကရေ ဒိဇေ။

၃၉။ ဧဝံပိ ဣဓ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ယော ဝါကျံ နာဝ ဗုဇ္ဈတိ။
အတိသိမံ စရော ဒိတ္တော၊ ဂိဇ္ဈော ဝါတိတ သာသနော။
သဗ္ဗေ ဗျသနံ ပပွေန္တိ၊ အကတော ဗုဒ္ဓသခသနံ။

ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၃၇။ ဘုံကွဲဝေ၊ ရဟန်းတို့။ မိဂါလောပေါ၊ မိဂါလောပ လင်းတ သည်။ ဝုဒ္ဓဿ၊ ကြီးသော။ ပိတု၊ အဘဖြစ်သော။ အပနန္ဒဿ၊ အပနန္ဒ ၏။ သာသနံ၊ အဆုံးအမကို။ အကတော၊ နားမထောင်မူ၍။ ကာလဝါ တေ၊ ကာလလေတို့ကို။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ ဝေရမ္မာနံ၊ ဝေရမ္မလေ တို့၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ အဂါ၊ ရောက်၏။

၃၈။ တဿ၊ ထိုမိဂါလောပ လင်းတ၏။ ပုတ္တာ စ၊ သားတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒါရာ စ၊ မယားတို့သည် လည်းကောင်း။ အညေ၊ တစ် ပါးကုန်သော။ အနုဇီဝိနော၊ မိဂါလောပ လင်းတကိုမှီ၍ အသက် မွေးကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ယေ စ၊ အကြင်လင်းတတို့ သည် လည်းကောင်း။ ဒိဇေ၊ မိဂါလောပ လင်းတသည်။ အနောဝါဒ ကရေ၊ အဆုံးအမကို နားမထောင်သည်ရှိသော်။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်း သို့။ အာပါဒုံ၊ ရောက်ကုန်၏။

၃၉။ ဧဝံပိ၊ ဤအတူလည်း။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏။ ဝါကျံ၊ စကားကို။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ နာဝ ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိသလျှင်ကတည်း။ အတိသိမံ၊ အပိုင်းအခြားကိုလွန်၍။ စရော၊ ကျင့်၏။ ဒိတ္တော၊ ကြမ်းတမ်း၏။ အတိတ သာသနော၊ အဆုံး အမကို လွန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဟေ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဗုဒ္ဓ သာသနံ၊ ဘုရားအဆုံးအမကို။ အကတော၊ နားမထောင်မူ၍။ ဂိဇ္ဈောဝါ၊

မိဂါလောပ လင်းတကဲ့သို့၊ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့၊ ပပေ့၌၊ ထောက် ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင် တော်မူ၍ “ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ အပနန္ဒမည်သော လင်းတမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဘုရားဆုံးမ၊ လွန်ပါက၊ မုချပျက်စီးရာ။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မိဂါလောပဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇- သိရိကဋကဏ္ဍ^၀ဇာတ်

ကောင်းသောအကျင့်သီလသည် ကျက်သရေမည်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာနု ကာဠေန ဝဏ္ဏေန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသိရိကဋကဏ္ဍ^၀ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အနာထပိဏ် သူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထို အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သောကာလမှစ၍ ပဉ္စသီတို့ကို မကျိုးမပျက်သည်တို့ကိုပြု၍ စောင့်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေး၏ ဗယားသည်လည်းတောင်း၊ သားသမီးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အခကိုယူ၍ အမှုတို့ကို လုပ်ကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည်လည်းတောင်း၊ စောင့်ကုန်သလျှင်တည်း။ ထိုအခါ တစ်နေ့ သ၌ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ - အနာထပိဏ်သူဌေးသည် စင်ကြယ်၏။ စင်ကြယ်သော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ သွား၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန် ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူသတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခု အခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ လှတီ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားစော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ ပညာရှိတို့သည်သာလျှင် စင်ကြယ်ကုန်သည်၊ စင်ကြယ်သော အခြံအရံရှိကုန်သည် မဟုတ်ကုန်သေး၊ ရွေးပညာရှိတို့သည်လည်း ဝင်ကြယ်

ကုန်သည် စင်ကြယ်သော အခြံအရံရှိကုန်သည် ဖြစ်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍
အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
ဇင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူ့ဌေးဖြစ်၍ ! အလှူ
ပေး၏။ သီလဆောက်တည်၏။ ဥပုသ်ဆောက်တည်၏။ ထိုသူဌေး၏
ဇယားသည်လည်းကောင်း၊ သားသမီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်အမှု
လုပ် ဇယားကျားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပဉ္စသီတို့ကို စောင့်ကုန်၏။ ထို
သူဌေးသည် သုစိပရိဝါရ သူဌေးဟူ၍ ထင်ရှား၏။

သီလရှိသူကိုးကွယ်မည်

ထိုသူဌေးသည် “ ဝါထက် သီလဖြင့်စင်ကြယ်သော တစ်စုံတစ်ယောက်
သော သူသည် အဆယ်၍ လှသည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူအား ငါ၏ပလ္လင်၌ အိပ်
ရာနေရာကို ပေးအံ့သောငှာ မလျော်၊ မသုံးဆောင် သေးသောနေရာကို
ဝါသည် ပေးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု မိမိနေရာ အရပ်၌လျှင် နံပါးတစ်ဖက်၌
မသုံးဆောင်သေးသော ပလ္လင်ကိုလည်းကောင်း၊ မသုံးဆောင်သေးသော
အိပ်ရာကိုလည်းကောင်း ခင်းစေ၏။

အနဝတတ်အိုင်

ထိုအခါ စာတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်မှ ဝိရူပက္ခနတ်မင်းကြီး၏ တာဠ
ဏ္ဍီမည်သော သမီးသည်လည်းကောင်း၊ ဓာရဋ္ဌနတ်မင်းကြီး၏ သီရိ
မည်သော သမီးသည်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့
သည် များစွာကုန်သော ပန်းတို့ကို ယူကုန်၍ “ အနဝတတ်အိုင်၌ ကစား
ကုန်အံ့” ဟု အနဝတတ်အိုင်သို့ သွားကြကုန်၏။ ထိုအနဝတတ်အိုင်၌
များစွာကုန်သော ရေဆိပ်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုဆိပ်တို့တွင် သဗ္ဗညု မြတ်
စွာဘုရားတို့၏ ဆိပ်၌ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကိုသည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်
၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ဆိပ်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ! တို့သည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်၏။
ရဟန်းတို့၏ဆိပ်၌ ရဟန်းတို့သည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်၏။ ရသေ့တို့၏
ဆိပ်၌ ရသေ့တို့သည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်၏။ စာတုမဟာရာဇ် အစရှိကုန်
သော ကာမာဝစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌ နေကုန်သော နတ်သားတို့၏

ဆိုပုံ၌ နတ်သားတို့သည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်၏။ နတ်သမီးတို့၏ ဆိပ်၌ နတ်သမီးတို့သည်သာလျှင် ရေချိုးကုန်၏။

နတ်သမီး ၂ ပါး အငြင်းပွားပုံ

ထိုဆိပ်သို့ လာလုတ်၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့သည် “ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးအံ့၊ ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးအံ့” ဟု ရေချိုးဆိုပုံ၌ ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ကာဠကဏ္ဍ နတ်သမီးသည် “ငါသည် လောကကို စီရင်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ သိရီနတ်သမီးသည် “ငါသည် လူ့အများအား အစိုးရခြင်းကို ပေးတတ်သောအကျင့်၌ တည်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးအံ့စေသောငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုနတ်သမီးတို့သည် “ငါတို့သည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးအံ့သောငှာ သင့်သောသဘောကို နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် သိကုန်လှတ့်” ဟု ထိုနတ်မင်းကြီးတို့၏အထံသို့ သွား၍ “ငါတို့တွင် အဘယ်သူသည် ရှေးဦးစွာ အနုဝတတ်အိုင်၌ ရေချိုးခြင်းငှာ ထိုင်သောသဘော ရှိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ဓတရဋ္ဌနတ်မင်း၊ ဝိရူပက္ခ နတ်မင်းတို့သည် “ငါတို့သည် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်” ဟု ဝိရူဠက နတ်မင်း၊ ကုဝေရ နတ်မင်းတို့၏ဝန်ကို ပြုကုန်၏။ ဝိရူဠကနတ်မင်း၊ ကုဝေရ နတ်မင်းတို့သည်လည်း မတတ်နိုင်ကုန်။ သိကြားမင်း၏ခြေရင်းသို့ စေ့ကုန်အံ့ဟု ထိုနတ်သမီးတို့ကို သိကြားမင်း၏အထံသို့ စေ့ကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် နတ်သမီးတို့၏စကားကို ကြား၍ “ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့၏ တရားကို ငါ ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း” ဟု ကြံ၏။

သိကြားမင်း ညွှန်ကြားပုံ

ထိုအခါသိကြားမင်းသည်ဗာရာဏသီပြည်၌သုစိပရိဝါရသုဋ္ဌေးသည်ရှိ၏။ အိမ်၌ မသုံးဆောင်သေးသောနေရာကို ခင်းအပ်၏။ အကြင် နတ်သမီးသည် ထိုအိမ်၌ ထိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း အိပ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ရ၏။ ထိုနတ်သမီးသည် ရှေးဦးစွာ ရေချိုးခြင်းငှာ သင့်သောသဘော ရှိ၏ဟုဆို၏။

ကာဠကဏ္ဍ သူဌေးအိမ် သွားပြီ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကာဠကဏ္ဍ နတ်သမီးသည် ထိုခဏ၌လျှင် ညိုသော အဝတ်ကိုဝတ်၍ ညိုသော နံ့သာပျောင်းကို လိမ်း၍ ညိုသော ပတ္တမြား

တနိဆာကိုဆင်၍ ယန္တရား၌ ထားအပ်ဆော ကျောက်ကဲ့သို့ နတ်ပြည်မှ
သက်၍ မဇ္ဈိမယာမ်၏အတွင်း၌ သူဌေးပြာသာဒ်၏ ထွက်ဝင်ရာ တံခါး၌
အိပ်ရာ၏အနီးဖြစ်သော အရပ်၌ ညါသောအရောင်ကိုလွှတ်၍ ကောင်းကင်၌
တည်၏။

သင် ဘယ်သူလဲ

သူဌေးသည် ကြည့်လတ်သော် ထိုနတ်သမီးကို မြင်၏။ မြင်ကာမျှဖြင့်
လျှင် ထိုနတ်သမီးအား မချစ်မနှစ်သက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ သူဌေးသည်
ထိုနတ်သမီးနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား-

၄၀။ ကာနု ဣာဠေနေ ဝဏ္ဏေန၊ န စာပိ ပိယဒဿနာ။

ကာ ဝါ တွံ ကဿ ဝါ ဓိတာ၊ ဣထံ ဇာနေမု တံ မယံ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၀။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်ဓ။ တွံ၊ ရှင်မသည်။ ကာဠေနေ၊ ခည်းသော။ ဝဏ္ဏ
နေ၊ အဆင်းဖြင့်။ ပိယဒဿနာ၊ ချစ်အပ်သော အဆင်းရှိသည်။ န စာပိ အသိ၊
မဖြစ်သလျှင်ကတည်း။ တွံ၊ သင်သည်။ ကာနု၊ အဘယ်အမည်ရှိသနည်း။
ကာ ဝါ၊ အဘယ်သူနည်း။ ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏မူလည်း။ ဓိတာ၊
သမီးနည်း။ မယံ၊ ဇာတိုက်သည်။ ဣထံ၊ အသို့မူ၍။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇာနေမု၊ သိရ
ကုန်အံ့နည်း။

ကာဠကဏ္ဍိနတ်သမီးပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကာဠကဏ္ဍိ နတ်သမီးသည်-

၄၁။ မဟာရာဇဿ ဟံ ဓိတာ၊ ဝိရူပက္ခဿ စက္ကိယာ။

အဟံ ကာဠိ အလုက္ခိကာ၊ ကာဠကဏ္ဍိ တိ မံ ဝိဒ္ဓ။

ဩဇာသံ ယာစိတော ဒေဟိ၊ ဝသေမု တဝ စန္ဒိဏေ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၁။ မဟာသေဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိရူပက္ခဿ၊ ဝိရူပက္ခ
အမည်ရှိသော။ မဟာရာဇဿ၊ မဟာရာဇ်နတ်မင်း၏။ စက္ကိယာ၊ ကြမ်းသော။
ဓိတာ၊ သမီးတည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ အလုက္ခိကာ၊ သီလပညာမရှိသော။
ကာဠိ၊ ကာဠိမည်သော နတ်သမီးတည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကာဠကဏ္ဍိ တိ၊ ကာလ
ကဏ္ဍိ ဟူ၍။ ဝိဒ္ဓ၊ သိကုန်၏။ တဝ၊ သင်၏။ စန္ဒိဏေ၊ အထံ၌။ ဝသေမု၊ နေလို

ကုန်၏။ ယာဝိတော၊ တောင်းပန်အပ်သော သင်သည်။ မေး ငါးအား။
ဩကသံဒနုခွင့်ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလော့။

ဘယ်လိုယောက်ျားကို သဘောကျသနည်း
ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-
၄၂။ ကိံသီလေ ကိံ သမာစာရေ၊ ပုရိသေ နိဝိသေ တုဝံ။
ပုဋ္ဌာ မေ က-ဋ္ဌိ အက္ခာဟိ၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ ကာဋ္ဌိ၊ ကာဋ္ဌိနတ်သမီး။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ကိံ သီလေ၊ အဘယ်
သီလရှိသော။ ကိံ သမာစာရေ၊ အဘယ် အကျင့် ရှိသော။ ပုရိသေ၊
ယောက်ျား၌။ နိဝိသေ၊ စိတ်ဖြင့် ဝင်၍ နေသနည်း။ ပုဋ္ဌာ၊ မေးအပ်သော
ဆင်နတ်သမီးသည်။ မေးငါးအား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။ မယံ၊ ငါတို့
အည်၊ တထံ၊ အသို့မူ၍။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။

လူမိုက်ကို သဘောကျသည်

ထိုနောင်မှ ကာဋ္ဌိနတ်သမီးသည် မိမိ၏ကျေးဇူးကို ဆိုလိုရကား-
၄၃။ မက္ခိ ပဋ္ဌာသိ သာရမ္ပိ၊ ဣယုကိ မစ္ဆရိ သဋ္ဌော။
ယော မယျံ ပုရိသော ကန္တော၊ လဒ္ဒံ ယသံ ဝိနဿတိ။
၄၄။ ကောဓေနာ ဥပနာဟိ စ၊ ပိသုဿာ စ ဝိဘာဒကော။
တဏှကဝါစော ဖရုသော၊ သော မေ ကန္တတရော တတော။
၄၅။ အဇ္ဇ သုဝေတိ ပုရိသော၊ သဒတ္ထံ နစ ဝဗုဇ္ဈတိ။
ဩဝဇ္ဇမာနော ကုပ္ပတိ၊ သေယျံ သော အတိမညတိ။
၄၆။ ဒဝပုလုဒ္ဓေါ ပုရိသော၊ သဗ္ဗမိတ္တေဟိ ဝံသတိ။
သော မယျံ ပုရိသော ကန္တော၊ တသ္မိံ ဟောမိ အနာမယာ-
ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၃။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ မက္ခိ၊ ကျေးဇူးကို
ချေဘတ်၏။ ပဋ္ဌာသိ၊ အပြိုင်ပြုတတ်၏။ သာရမ္ပိ၊ အလွန်ကိုပြုတတ်၏။ ဣယု
ကိ၊ ငြူစူတတ်၏။ မစ္ဆရိ ဝန်တိုတတ်၏။ သဋ္ဌော၊ စဉ်းလဲတတ်၏။ လဒ္ဒံ၊
ရအပ်သော။ ယသံ၊ စည်းစိမ်ကို။ ဝိနဿတိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်၏။ သော ပုရိ
သော၊ ထိုယောက်ျားကို။ မယျံ၊ ငါသည်။ ကန္တော နှစ်သက်၏။

၄၄။ ယောပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ ကောဓနော၊ အမျက်ထွက်တတ်၏။ ဥပနာဟီ စ၊ ရန်ငြိုးလည်း ဖွဲ့တတ်၏။ ပိသုးကာ၊ ချောပစ်သောစကားကို ဆိုတတ်၏။ ဝိဘောဒကော၊ အဆွေခင်ပွန်းကိုလည်း ဖျက်တတ်၏။ ကဏကဝါစော၊ ဒေါသရှိသောစကားကို ဆိုတတ်၏။ ဖရုသော၊ ကြမ်းကြုတ်၏။ သောပုရိသော၊ ထိုးယာကျ်ားကို။ မေဝါသည်။ စတော၊ ထိုရွေးဆိုအပ်ပြီးသော ယောကျ်ားထက်။ ကန္တတရော၊ လွန်၍ချစ်၏။

၄၅။ ယောပုရိသော၊ အကြင် ယောကျ်ားသည်။ အဇ္ဈယနေ့ပူအပ်သောအမှု။ သုဝေ၊ နက်ဖြန်ပူအပ်သောအမှု။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သဒတ္ထံ၊ မိမိကိုစွဲကို။ နာပဗုဇ္ဈတိ၊ မသိသလျှင်ကတည်း။ သြဝဇ္ဇမာနော၊ ဆိုဆုံးမအပ်သည်ရှိသော်။ ကုပ္ပဘိ၊ အမျက်ထွက်၏။ သောပုရိသော၊ ထိုးယောကျ်ားသည်။ သေယျံ၊ မြတ်စောသမှုကို။ အတိမညတိ၊ မုထိမဲ့ မြင် ပြုတတ်၏။

၄၆။ ဒဝပုလုဒ္ဓေါ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ မပြတ် မက်မောတတ်၏။ သဗ္ဗမိတ္တေဟိ၊ ခပ်သိမ်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့မှ။ ဝသတိ၊ ယုတ်၏။ မယျံ၊ ငါသည်။ သောပုရိသော၊ ထိုးယောကျ်ားကို။ ကန္တော၊ ချစ်၏။ သသ္မိပုရိသော၊ ထိုးယောကျ်ား၌။ အနာမယာ၊ ဆင်းရဲခြင်း စိုးရိမ်ခြင်း တင်းသည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။

နင်ပြန်တော့

ထိုအခါ နတ်သမီးကို ကဲ့ရဲ့လိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသည် -
၄၇။ အပေဟိ ဒေတ္တာ တံ ကာဠိ၊ နေတံ အမေသု ဝိဇ္ဇတိ။
အညံ ဇနပဒံ ဂစ္ဆ၊ နိဂမေ ရာဇဓာနိယေ -
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၄၈။ ကာဠိ၊ ကာဠိ အမည်ရှိသော နတ်သမီး။ တု၊ သင်သည်။
ဒေတ္တာ၊ ဤအရပ်မှ။ အပေဟိ၊ ဖဲလေလော့။ အမေဟု၊ ငါတို့၌။ ဧတံ၊
ဤကျေးဇူးစေ၍ခြင်း အစရှိသော အမှုသည်။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ တု၊ သင်သည်။
နိဂမေ စ၊ နိဂုံး၌လည်းကောင်း။ ရာဇဓာနိယေ စ၊ မင်းနေပြည်၌ လည်း
ကောင်း။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ဇနပဒံ၊ ဇနပုဒ်သို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလေလော့။
ထိုကားကို ကြား၍ ကာဠကဏ္ဍိ နတ်သမီးသည် ရှက်နိုးသည်ဖြစ်၍ -

၄၈။ အဟံပိ ခေါ် တံ ဇာနာမိ၊ နေတံ တုမေသု ဝိဇ္ဇတိ။
 သန္တိ လောကေ အလက္ခိကာ၊ သံသရန္တိ ဗဟံ ဓနံ။
 အဟံ ဒေဝေါ စ မေ ဘာတာ၊ ဥဘော နံ ဝိဓမာမသေ။
 ဟူသော အခြားမဲ့သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈။ မဟာစသေဌိ၊ သူဌေးကြီး။ အဟံ ပိ ခေါ်၊ ငါသည်လည်း။ တု
 မေသု၊ သင်တို့၌။ တေ၊ ထိုကျေးဇူးချေခြင်း၊ အစရှိသော အမှုသည်။ န
 ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိဟူ၍။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ဇာနာမိ၊ သိ၏။ လောကေ၊
 ထောက၌၊ အလက္ခိကာ၊ သီလ ပညာ ရှိကုန်သော သူတို့သည်။ သန္တိ၊
 ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်လည်း။ ဗဟံ ဓနံ၊ များစွာသော ဥစ္စာကို။
 သံသရန္တိ၊ ပေါင်စုကုန်၏။ နံ၊ ထိုဥစ္စာကို။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်းကောင်း။
 မေ၊ ငါ၏။ ဘာတာ၊ မောင်ဖြစ်သော။ ဒေဝေါ စ၊ ဒေဝအမည်ရှိသော
 နတ်သားသည်လည်းကောင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော မောင်နှမ
 ဖြစ်ကုန်သော ငါတို့သည်။ ဝိဓမာမသေ၊ ဖျက်ဆီးကုန်၏။

သိရိနတ်သမီး သူဌေးအိမ်ဆောက်ခြင်း

ဤသို့ဆို၍ ဖဲလေ၏၊ ထိုကာဠကဏ္ဍိ နတ်သမီး ဖဲသောကာလ၌ သိရိ
 နတ်သမီးသည် ရွှေသောအဆင်းရှိကုန်သော အဝတ် နံသာပျောင်းတို့ဖြင့်
 ရွှေသောအဆင်းရှိသော တန်ဆာဖြင့်လျှင် တန်ဆာဆင်လျက် သွား၍
 ထွက်ဝင်ရာ တံငါ၌ ရွှေသောအရောင်ကို လွှတ်လျက် ညီညွတ်သော
 ခြေတို့ဖြင့် ညီညွတ်စွာ မြေ၌တည်၍ ရိုသေခြင်းနှင့်တကွ ရပ်၏။

သင်ဘယ်သူလဲ

ထိုသိရိနတ်သမီးကို မြင်၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၄၉။ ကာနု ဒိဗ္ဗေန ဝဏ္ဏေန၊ ပထဗျာ သုပတိဋ္ဌိတာ။
 ကာ ဝါ တွံ ကဿ ဝါ ဓိဘာ၊ ကထံ ဇာနေမု တံ မယံ။
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၄၉။ ဘ-ဒ္ဒ၊ ရှင်မ။ တွံ၊ သင်သည်။ ဒိဗ္ဗေန၊ နတ်၌ဖြစ်သော။
 ဝဏ္ဏေန၊ အဆင်းဖြင့်။ ပထဗျာ၊ မြေ၌။ သုပတိဋ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာတည်၏။
 ကာ ဝါ၊ ကာနု၊ အဘယ်အမည်ရှိသနည်း။ ကာ ဝါ၊ အဘယ်

သုနည်း။ ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏မူလည်း။ ဓိတာ၊ သမီးနည်း။ မယံ၊
ငါတို့သည်။ ကံတံ၊ အသို့မူ၍လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇာနေမု၊ သိရကုန်အံ့နည်း။

ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြား၍ သိရိနတီသမီးသည်-

၅၀။ မဟာရာဇံဿ ဟံ ဓိတာ၊ ဓိတေရုဠဿ ဓိမတော။
အဟံ သိရိ စ လက္ခိ စ၊ ဘူရိပညာတိ မံ ဝိဒ္ဓ။
ဩဏာသံ ယာစိတော ဒေဟိ၊ ဝသေမု တဝ သန္တိဏေ-
ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၀။ မဟာသေဠိ၊ သူဌေးကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဓိမတော၊ ပညာ
ရှိသော။ ဓတရုဠဿ၊ ဓတရုဠအမည်ရှိသော။ မဟာရာဇဿ၊ မဟာရာဇ်
နတ်မင်း၏။ ဓိတာ၊ သမီးတည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ သိရိ စ၊ သိရိလည်း
မည်၏။ လက္ခိ စ၊ လက္ခိလည်း မည်၏။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဘူရိပညာတိ၊ မြေကြီး
နှင့်တူသော ကြီးသော ပညာရှိသော နတ်သမီးဟူ၍ ဝိဒ္ဓ၊ သိကုန်၏။
တဝ၊ သင်၏။ သန္တိဏေ၊ အထံ၌။ ဝသေမု၊ နေလိုကုန်၏။ ယာစိတော၊
တောင်းပန်အပ်သော သင်သည်။ ဒေဟိ၊ ငါ့အား။ ဩဏာသံ၊ အခွင့်ကို။
ဒေယိ၊ ပေးလော့။

သင် ဘယ်လိုယောကျ်ားကိုသဘောကျသနည်း

နတီသမီး၏စကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၅၁။ ကိံ သီလေ ကိံ သမာစာရေ၊ ပုရိသေ နိဝိသေတုစံ။
ပုဠာ မေ လက္ခိ အက္ခာဟိ၊ ကထံ ဇေနေမု တံ မယံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ လက္ခိ၊ လက္ခိမည်သော နတ်သမီး။ တုစံ၊ ဆင်သည်။ ကိံ သီလေ၊
အဘယ်သို့ သီလရှိသော။ ကိံ သမာစာရေ၊ အဘယ်သို့အကျင့်ရှိသော။
ပုရိသေ၊ ယောကျ်ား၌။ နိဝိသေ၊ စိတ်နှလုံးသက်ဝင်၍ နေသနည်း။ ပုဠာ၊
မေးအပ်သော သင်နတ်သမီးသည်။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိ
လော့။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ကထံ၊ အသို့မူ၍လျှင်။ တံ၊ သင့်ကို။ ဇေနေမု၊
သိရကုန်အံ့နည်း။

သူတော်ကောင်းကိုသဘောကျသည်

ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ သိရိနတ်သမီးသည်-

၅၂။ ယောစာပိသိတေ အထစာပိ ဥဏှော ဝါတာတပေဉ္စ သသရီသပေစ။
ခုခံပိုပါသံ အဘိဘုယျသဗ္ဗံ၊ ရတ္တိံ ဒိဝံယောသတုတံနိယုတ္တော။

၅၃။ အာလာဂတဉ္စ နဟာပေတိအတ္ထံ၊ သောမေမန ပပါ နိဝိသေဝတ မ္ပိ။
အက္ကောဓေနာမိတ္တဝါစဒဂဝါစသိလူပပန္နော အ သဋ္ဌောဉ္စတုတော။

၅၄။ သင်္ဂါဟ ကောသခိလောသက္ကဝါစော၊ ဗဟတ္တပတ္တောပိနိဝါတရတ္တိ။
တသ္မိံ ဟံ ပပါဓေဝိပုလာ ဘဝါမိ၊ ဥမိ သမုဒ္ဒဿ ယထာပိဝဏ္ဏံ။

၅၅။ ယောစာပိမိတ္တေအာဝါအမိတ္တေ၊ သေဉ္စသရိက္ခအထဝါပိဟိနေ။
အတ္ထ စရန္တံ၊ အထဝါ အနတ္တံ၊ အာဝိ ရဟောသင်္ဂါဟမေဝ ဝတ္တော။

၅၆။ ဝါစံ န ဝဇ္ဇံ ဖရသံ ကဒါစိ၊ ဓတဿ ဇီဝဿ စ တဿယောမိ။
ဧတေသံ ယော အညတရံ အဘိဘု၊ အန္တိံ သိရိံ သမိဇ္ဈတိ အပ္ပပညော။
ဟံ ဒိတ္တရူပံ ဝိသမံ စရန္တံ၊ ကရိသဋ္ဌေနံ ဝိဝဇ္ဇယာမိ။

၅၇။ အတ္တံနာ ကုရုတေ လက္ခံ၊ အလက္ခံ ကုရုတေတ္တနာ။
န ဟိ လက္ခံ အလက္ခံ ဝါ၊ အညော အညဿ ကံရဏော-
သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၂။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ သိတေစာပိ၊ ချမ်း
သော် လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမြို့။ ဥဏှောစာပိ၊ ပူသော်လည်းကောင်း။
ဝါတာတပေ စ၊ ဓေနေပူရိသော်လည်းကောင်း။ ခုသ သရီသပေ စ၊
မုက်ခြင် မြေ ထင်း သန်း၍သော်လည်းကောင်း။ နိယုတ္တော၊ လုံ့လပြု၏။
ယော စ ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်လည်း။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
ခုခံပိုပါသံ၊ ဆာလောင် ငတ်မှတ်ခြင်းကို။ အဘိဘုယျ၊ နှိပ်စက်၍။ ရတ္တိံ
ဒိဝံ၊ ညဉ့်နေ့ပတ်လုံး။ သတဟံ၊ မပြတ်။ နိယုတ္တော၊ လုံ့လပြု၏။

၅၃။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ ကာလာဂတံ၊
ကာလ၌ရောက်သော။ အတ္တဉ္စ၊ အကျိုးကိုလည်း။ န ဟာပေတိ၊ မယုတ်
စေ။ သောပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားကို။ မေ၊ ဝါသည်။ မနာပေါ၊ နှစ်

သက်၏။ တမိုး၊ ထိုယောကျ်ား၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ နိဝိသေဝ၊ စိတ်ဖြင့်
ဝင်၍ နေသလျှင်ကတည်း။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။
အက္ခောဓနော၊ အမျက်မထွက်တတ်။ မိတ္တဓါ စ၊ အဆွခင်ပွန်းကောင်း
လည်း ရှိ၏။ စာဂဝါ စ၊ စွန့်ကြဲခြင်းလည်းရှိ၏။ သိလူပပန္နေစ၊ သိလနှင့်
ပြည့်စုံ၏။ အသဋ္ဌော၊ မစဉ်းလဲ။ ဥဇုဘူတော၊ ပြောင်စွာဖြစ်၏။

၅၄။ သင်္ဂါဟကော၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြုတတ်၏။ သခိလော၊ ပြေပြစ်
၏။ သက္ကဝါစော၊ သိမ်မွေ့သော စကားရှိ၏။ မဟတ္တပတ္တောပိ၊ ကြီးမြတ်
သော အဖြစ်သို့ ရောက်သော်လည်း။ နိဝါတဝုတ္တိ၊ နှိမ့်ချသော ဖြစ်ခြင်း
ရှိ၏။ သမုဒ္ဒသ္မိ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ ဝဏ္ဏံ၊ အဆင်းကို။ သြလောကေန္တိ၊ ကြည့်
သည်ရှိသော်။ ဥိမိ၊ အဆင့်ဆင့်သော လှိုင်းတံပုံးသည်။ ပညာယတိ
ယထာပိ ထင်ထက်သိုလည်း။ ဧဝံ တထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါသည်။
တသ္မိံပေါသေ၊ ထိုယောကျ်ား၌။ ဝိပုလော၊ ပီတိအဟုန်ဖြင့် ပြန် ပြောသည်
ဘဝါမိ၊ ဖြစ်၏။

၅၅။ ယော စ၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်လည်း။ မိတ္တေ စ၊ အဆွ
ခင်ပွန်း၌ လည်းကောင်း။ အထဝါ၊ ထိုမြို့။ အမိတ္တေ စာမိ၊ အဆွခင်
ပွန်း ဓဟုတ်သော သူ၌လည်းကောင်း။ သေဋ္ဌေ စ၊ မြတ်သောသူ၌ လည်း
ကောင်း။ အထဝါ၊ ထိုမြို့။ သရိက္ခေ စ၊ တူသော သူ၌လည်းကောင်း။
ဟိနေပိ၊ ယုတ်သော သူ၌လည်းကောင်း။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ စရန္တံ၊ ကျင့်
သောသူ၌ လည်းကောင်း။ အာဝိ၊ မျက်မှောက်၌လည်းကောင်း။ ရဟော၊
မျက်ကွယ်၌ လည်းကောင်း။ သင်္ဂါဟမေဝ၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုသုလျှင်။
ဝတ္တော၊ ကျင့်၏။

၅၆။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောကျ်ားသည်။ တဒါစိ၊ တစ်ခု
တစ်ဆစ်၌။ ဖရုသံ၊ ကြမ်းသော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ န ဝဇ္ဇာ၊ မဆို။ မတဿ စ၊
သေသော် လည်းကောင်း။ ဇီဝဿ စ၊ အသက်ရှင်သော် လည်းကောင်း။

F. ၂၀-၅၅၀ (တ-တံ)

တဿ၊ ထိုသူ၏။ မိတ္တံ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ တေသံ၊ ထိုသို့ဆိုအပ်ပြီးသော ယောက်ျားတို့တွင်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ကန္တိ၊ နှစ်သက်ဖွယ်သော။ သိရိ၊ အသရေကို။ လဘိတွာ၊ ရ၍။ အညတရံ၊ တစ်ပါးပါးသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို။ သမိဇ္ဈဘိ၊ ပြည့်စုံစေ၏။ တဿ ပုရိသဿ၊ ထိုယောက်ျား၏။ မိတ္တံ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်၏။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ အပ္ပပညော၊ နည်းသောပညာရှိ၏။ ဒိတ္တဇ္ဈပံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိသော။ ဝိသမံ၊ ဧညီမညွတ်သော အကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်သော။ တံ ပုရိသံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကရိသ-ဌာနံ၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်ကိုကဲ့သို့။ ဝိဝဇ္ဇယမိ၊ ကြဉ်၏။

၅၇။ လက္ခံ၊ သီလပညာကို။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ အလက္ခံ၊ သီလပညာမရှိခြင်းကို။ အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ ဟံ သစ္စံ၊ မှန်၏။ အညော၊ တစ်ယောက်သောသူသည်။ အညဿ၊ တစ်ယောက်သောသူ၏။ လက္ခံ၊ သီလပညာကိုလည်းကောင်း။ အလက္ခံ၊ သီလပညာမရှိခြင်းကိုလည်းကောင်း န ကာရုတော၊ မပြုနိုင်။

ဤနေရာတွင်ထိုင်လေ

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်လည်း သိရိ နုတိသမိ၊၏ စကားကို နှစ်သက်၍ "မသုံးဆောင်သေးသော ဤနေရာသည် သင်အားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏၊ နိသိဒ္ဓိဉ္စံ ထိုင်လော့" ဟု ဆို၏။

သိရိနတ်သမီးသည် ထိုအိပ်ရာ၌နေ၍ မိုးသောက်သောကာလ၌ ထွက်၍ စာတုမဟာရင်နတ်ပြည်သို့သွား၍ အနုဝတတ်အိုင်၌ ရှေးဦးစွာ ရေချိုးခြင်းကိုလည်း ရ၏။ အိပ်ရာသည် သိရိနတ်သမီးသည် သုံးဆောင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သိရိသယန မည်၏။ ဤအနွယ်သည် သိရိသယန၏ အနွယ်တည်း။ ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့် ယနေ့ထက်တိုင်အောင်လည်း သိရိသယန ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဥပ္ပသဝဏ်သည် ထိုအခါ သိရိနတ်သမီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သုစိပရိဝါရ သူဌေးဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အကျင့်သိက္ခာ၊ ရှိသူသာ၊ သင့်ရာ မြတ်နေရာ။)

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိရိကာဠုကဏ္ဍိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈-ကုက္ကုဒ္ဓဇာတ်

မိန်းမတို့၏ ဖြားယောင်းခြင်း သို့မလိုက်ပါသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သုစိတ္တပတ္တဆဒန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဒ္ဓဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ငြီးငွေ့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း... အဘယ်ကြောင့် ငြီးငွေ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “အရှင်ဘုရား— တန်ဆာဆင်အပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်၍ ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ငြီးငွေ့၏” ဟု နားခတ်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... မိန်းမတို့သည် လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း၍ မိမိအလိုသို့ ရောက်သောကာလ၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ လျှပ်ပေါ်သော ကြောင်မကဲ့သို့ဖြစ်၏” ဟု မိန်းတော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေ့ပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကြက်အမျိုး၌ဖြစ်၍ များစွာသော ကြက်အပေါင်းခြံရံလျက် တော၌နေ၏။ အနီး၌ တစ်ခုခုသော ကြောင်မသည်လည်း နေ၏။ ထိုကြောင်မသည် ဘုရားလောင်းကိုထား၍ ကြွင်းသော ကြက်တို့ကို ဥပါယ်ဖြင့် လှည့်ပတ်၍ စား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကြောင်မ၏ လာခြင်းကို အလိုမရှိ။

ကြောင်မ သွေးဆောင်ပုံ

ထိုကြောင်မသည် “ဤကြက်သည် အလွန်လျှင် လိမ္မာ၏၊ ငါ၏ ဥပေါယ်၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကို မသိ၊ ငါသည် ဤကြက်ကို “သင်၏ မယားဖြစ်အံ့ဟု” ဖြားယောင်း၍ မိမိအလိုသို့ လိုက်သောကာလ၌ စားခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ထိုကြောင်မသည် ဘုရားလောင်းနေသော သစ်ပင်ရင်းသို့သွား၍ ချီးမွမ်းခြင်း ရှေးရှိသော စကားဖြင့် ဘုရားလောင်းကို တောင်းပန်လိုရကစား-

၅၀။ သုစိတ္တ ပတ္တ ဆဒန၊ တမ္မ စူဠ ဝိဟင်္ဂမ။
ဩဇာဟ ဒုဗ္ဗသဘာဝါ၊ မုဓာ ဘရိယာ ဘဝါမိ တေ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ သုစိတ္တပတ္တဆဒန၊ အလွန် ဆန်းကြယ်သော အတောင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ တမ္မစူဠ ဝိဟင်္ဂမ၊ နိသော ဦးစွန်းရှိသောငှက်။ ဒုဗ္ဗသဘာဝါ၊ သစ်ခက်မှ။ ဩဇာဟ၊ သက်ခဲ့စော့။ မုဓာ၊ အချည်းနှီးဖြင့် သာ။ တေ၊ သင်၏။ ဘရိယာ၊ ယေးသည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်အံ့။

ပျိုးတူလင်ကိုရှာလော့

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ဤကြောင်မသည် ငါ၏ ခပ်သိမ်းကုန်သော အဆွအပျိုးတို့ကို စားအပ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ကို ဖြားယောင်း၍ စားလို၏၊ ထိုကြောင်မကို လွတ်လိုက်အံ့” ဟု ကြံ၍-

၅၁။ စတုပ္ပဒိ တံ ကလျာဏိ၊ ဒွိပဒါ ဟံ မနောရမေ။
မိဂိ ပက္ခိ အသံယုတ္တာ၊ အညံ ပရိယေသ သာမိကံ-
ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၁။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းသော။ မနောရမေ၊ နှလုံးကို မွေ့လျော် စေတတ်သော။ မိဂိ၊ ကြောင်။ တံ၊ သင်သည်။ စတုပ္ပဒိ၊ အခြေလေး ချောင်းရှိ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒွိပဒါ၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိ၏။ တံ၊ သင်သည်။ ပက္ခိ-အသံယုတ္တာ၊ ငှက်တို့နှင့် လင်မယားဖြစ်ခြင်းငှာ မလျော်။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ သာမိကံ၊ လင်ကို။ ပရိယေသ၊ ရှာလေလော့။

ကျွန်ခံပါမယ်

ထိုစကားကိုကြား၍ ထိုကြောင်မသည် ဤကြက်သည်အလွန်လိမ္မာ၏၊
တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် လှည့်ပတ်၍ စားအံ့ဟု ကြံ၍ -

၆၀။ ကောမာရိကာ တေ ဟေဿာမိ၊ မဇ္ဈကာ ပိယဘာဏိနီ။

ဝိန္ဒ မံ အရိယေန ဝေဒေန၊ သာဝယ မံ ယဒိစ္ဆသိ-
ဟူသော သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၀။ ကုက္ကုဒ္ဒ၊ ကြက်၊ အဟံ၊ ငါသည်၊ တေ၊ သင်၏။ ကော
မာရိကာ၊ သူငယ်မ စင်စစ် အပျိုကညာစင်ဖြစ်သော။ မဇ္ဈကာ၊ သာ
ယာသော အသံရှိသော။ ပိယဘာဏိနီ၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်
သောမယားသည်။ ဟေဿာမိ၊ ဖြစ်အံ့။ တု၊ သင်သည်။ အရိယေန၊
အပြစ်ကင်းသော။ ဝေဒေန၊ ရခြင်းဖြင့်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝိန္ဒ၊ ရလော့။ မံ၊
ငါ့ကို။ ယဒိစ္ဆသိ၊ ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် ကြားခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့။ သာဝယ၊
တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၌ ကျွန်အဖြစ်ကို ကြားလော့။

ဟဲ့-ကြက်သူခိုး

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ကြောင်မကို “ခြိမ်းခြောက်၍ ပြေး
စိမ့်သောငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၍ -

၆၁။ ကုဏပါဒိနိ ခလာဟိတပေ၊ စောရိ ကုက္ကုဒ္ဒ ပေါထိနိ။

န တု အရိယေန ဝေဒေန၊ မမံ ဘတ္တာရ မိစ္ဆသိ-
ဟူသော သေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၁။ ကုဏပါဒိနိ၊ အကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့ကို စားလေ့ ရှိသော။
ခလာ-ဟိတပေ၊ သွေးကို သောက်တတ်သော။ ကုက္ကုဒ္ဒပေါထိနိ၊ ကြက်
တို့ကို သတ်တတ်သော၊ စောရိ၊ ခိုးသူ။ တု၊ သင်သည်။ အရိယေန၊
အပြစ်ကင်းသော။ ဝေဒေန၊ ရခြင်းဖြင့်။ မမံ၊ ငါ့ကို။ ဘတ္တာရ၊ မိမိလင်ကို။
ကာတုံ၊ ပြုအံ့သောငှာ။ န ဣစ္ဆသိ၊ အလိုမရှိလင့်။

နှုတ်ချိုသူကိုသတိထား

ထိုကြောင်မသည် ပြေး၍လျှင်သွား၏။ တစ်ဖန် ပြန်၍ ကြည့်အံ့သောငှာ
မဝံ။ ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် -

၆၂။ ဧဝံပိ စာတုရာ နာရီ၊ ဒိသ္မာန သဓံနံ နရံ။
 နေန္တိ သဏှာဟိ ဝါစာဟိ၊ ဗိဠာရီ ဝိယ ကုက္ကုဒ္ဓံ။
 ၆၃။ ယော စ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ န ခိပ္ပံ မနုဗ္ဗတိ။
 အမိတ္တံ ဝသ မဇ္ဇတိ၊ ပစ္ဆာ စ အနုတပ္ပတိ။
 ၆၄။ ယော စ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဗောဓတိ။
 မုစ္စံတေ သတ္တုသမ္မာဓာ၊ ကုက္ကုဒ္ဓောဝ ဗိဠာရိယာ-
 ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၂။ ကုက္ကုဒ္ဓံ၊ ကြက်ကို။ နေန္တိ၊ ဆောင်သော၊ ဗိဠာရီဝိယ၊ ကြောင်မ
 ကဲ့သို့။ ဧဝံပိ၊ ဤအတူလည်းကောင်း။ စာတုရာ၊ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ
 ကုန်သော။ နာရီ၊ မိန်းမတို့သည်။ သဓံ၊ ဥစ္စာကုံလုံသော။ နရံ၊ ယောက်ျား
 ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ သဏှာဟိ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်သော။ ဝါစာဟိ၊
 စကားတို့ဖြင့်။ နေန္တိ၊ ဆောင်ကုန်၏။

၆၃။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်လာသော။
 အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ န ဗုဗ္ဗတိ၊ မသိ။ သော၊ ထိုသူသည်။
 အမိတ္တံဝသံ၊ ရန်သူ နိုင်ငံသို့။ အဇ္ဇတိ၊ လိုက်ရ၏။ ပစ္ဆာ စ၊ နောင်မှလည်း။
 အနုတပ္ပတိ၊ ပူပန်ရ၏။

၆၄။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်လာသော။
 အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာလျင်။ နိဗောဓတိ၊ သိ၏။ ဗိဠာရိယာ၊
 ကြောင်မမှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သော။ ကုက္ကုဒ္ဓောဝ၊ ကြက်မင်းကဲ့သို့။ သတ္တု
 သမ္မာဓာ၊ ရန်သူတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သော ကျဉ်းမြောင်းခြင်းမှ။ မုစ္စံတေ၊
 လွတ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤခမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
 ပြုတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြိ၊ ငွေ့သော ရဟန်းလည်း သေတာပတ္တိဖိုလ်၌
 တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ
 ဝါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကြက်မင်းဖြစ်ပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
 မူ၏။

(နှုတ်ချိုသူအားသတိထား၊ စဉ်းစားပြုသင့်ပါ။)

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုက္ကုဒ္ဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-ဓမ္မဇေတဝတ်

သုတော်ယောင်ကျီးမိုက်အကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဓမ္မံ စရထ ဉာတယော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မဇေတဝတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေတတ်သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့... ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း အံ့ဖွယ်သရဲကို ဖြစ်စေသလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ငှက်အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သည်ရှိသော် ငှက်အပေါင်းခြံရံလျက် သမုဒ္ဒရာ၏ အလယ်ကျွန်းငယ်၌နေ၏။ ထိုအခါ ကာသိတိုင်း၌ နေကုန်သော ကုန်သည်တို့သည် ဒိသာကာခက ကျီးကိုယူ၍ လှေဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့ သွားကုန်၏။

ကျီးငှက်သုတော်ယောင်ဆောင်၍

သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ လှေပျက်သည်ရှိသော် ဒိသာကာခကျီးသည် ထိုကျွန်းငယ်၌ရောက်၍ “ဤငှက်အပေါင်းသည် များ၏၊ ငါသည် အံ့ဖွယ်သရဲသောအမှုကိုပြု၍ ထိုငှက်တို့၏ အဉာဏ်ကိုလည်းကောင်း၊ သားငှက်တို့ကိုလည်းကောင်း စားခြင်းငှာသင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုကျီးသည် သက်၍ ငှက်အပေါင်း၏ အသယ်၌ ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့်သာ မြေ၌ရပ်၏။ “အရှင် အရှင်သည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု ငှက်တို့သည် မေးအပ်သည်ရှိသော် “ငါသည် ဓမ္မိကမည်၏” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကြောင့် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့်သာ ရပ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါသည် နှစ်ခုမြောက်သော ခြေတို့ကိုချသည်ရှိသော် မြေသည် ဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်လှတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကြောင့် ခံတွင်းကို

ဖွင့်၍ ရပ်သနည်း”ဟု မေး၏။ “ငါသည် တစ်ပါးသော အစာကို မစား၊ လေ့ကိုသွားလျှင် စား၏”ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဆိုပြီးသော ထိုငှက်တို့ကိုခေါ်၍ ‘‘သင်တို့အား အဆုံးအမကို ပေးအံ့။ ထိုအဆုံးအမကို နှုတ်ထောင်ကြကုန်လော့’’ဟု အဆုံးအမကို ပေးသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်-

၆၅။ ဓမ္မံ စရထ ဉာဏယော၊ ဓမ္မံ စရထ ဘဒ္ဒံ ဝေါ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမ္ပိ စ-
ဟူသော ချွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ ဉာဏယော၊ အဆွေအမျိုးဖြစ်ကုန်သော ငှက်တို့။ တုမ္ပေ၊ ထင်တို့သည်။ ဓမ္မံ၊ ကာယသုစရိုက် အစရှိသောဘုရားကို။ စရထ၊ ကျင့်ကြကုန်လော့။ ဓမ္မံ၊ ကာယသုစရိုက် အစရှိသော တရားကို။ စရထ၊ အဖန်တလဲလဲ ကျင့်ကြကုန်လော့။ ဝေါ၊ သင်တို့အား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဘဝိယတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဓမ္မစာရီ၊ တရားကို ကျင့်သောသူသည်။ အသ္မိံ လောကေ စ၊ ဤလောက၌လည်းကောင်း။ ပရမ္ပိလောကေ စ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။

ငှက်တို့ယုံကြည်ကြပြီ

ငှက်တို့သည် ဤကျီးသည် အံ့ဖွယ်သရဲပြုသဖြင့် အဥတို့ကို စားအံ့သော ငှာ ဤသို့ဆို၏ဟု မသိ၍ ထိုကျီးကို ချီးမွမ်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍-

၆၆။ ဘဒ္ဒဓတာ ဝတ ယံ ပက္ခံ၊ ဒိဇော ပရမဓမ္မိကော။
ကေပါဒေန တိဋ္ဌန္တော၊ ဓမ္မမေဝါ နှုသဒုသတိ-

ဟူသော နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ ဒိဇော၊ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်သော။ အယံပက္ခံ၊ ဤကျီးသည်။ ဘဒ္ဒကောဝစ၊ ကောင်းစွတကား။ ပရမဓမ္မိကော၊ မြတ်သောအကျင့်သဘောရှိစွ ဧကား။ ကေပါဒေန၊ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့်။ တိဋ္ဌန္တော၊ ရပ်

လျက်။ ဓမ္မမေဝ၊ တရားကိုသာလျှင်။ အနုသာသတိ၊ ပြောဆိုဆုံးမပေ၏။

ကျီးယုတ် ငှက်တို့ကိုစားခြင်း

ငှက်တို့သည် သီလမရှိသော ထိုကျီးအား ယုံကြည်၍ ထိုကျီးကို “အရှင်... အရှင်သည် တစ်ပါးသောအစာကို မယူသတတ်၊ လေ့ကုသလျှင် စားသတတ်၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့၏ အဥတို့လည်းကောင်း၊ သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရစ်လော့” ဟုဆို၍ အစာရှာ သွားကုန်၏။ ယုတ်မာသေးကျီးသည် ငှက်တို့သွားသောကာလ၌ အဥတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဝမ်းပြည့်အောင်စား၍ ထိုငှက်တို့လာသောကာလ၌ ငြိမ်သက်သည်ဖြစ်၍ ခံတွင်းကိုပွင့်၍ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ရုပ်၏။ ငှက်တို့သည် လာကုန်၍ သားငယ်တို့ကို မမြင်ကုန်လတ်သော် “အဘယ်သူစားသနည်း” ဟု ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် မြည်ကုန်၏။ ဤကျီးသည် တရားစောင့်၏ဟု တွေးတောခြင်းကိုမျှလည်း မပြုကုန်။

ငှက်မင်း တွေးပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် “ဤအရပ်ဝယ် ရွေး၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးရန်သည် မရှိ၊ ဤကျီး၏ လာသောကာလမှစ၍ ဖြစ်၏။ ထိုကျီးကို စုံစမ်းခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ငှက်တို့နှင့်အတူ အစာရှာအံ့သောငှာ သွားသကဲ့သို့ ပြု၍ ပြန်၍ ပုန်းကွယ်ရာအရပ်၌ တည်၏။ ကျီးသည်လည်း ငှက်တို့ကို ရွံရှားခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ အဥတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း စား၍ တစ်ဖန် သွား၍ ခံတွင်းကိုပွင့်၍ ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ရုပ်၏။

ကျီးယုတ်ကို ထိုးသတ်ကြ

ငှက်မင်းသည် ငှက်တို့ လာကုန်လတ်တော် ခပ်သိမ်းကုန်သော ငှက်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ “ငါသည် သင်တို့ သားငယ်တို့၏ ရန်သူကို စုံစမ်းသည် ရှိသော် ဤယုတ်မာသောကျီးသည် စားသည်ကိုမြင်၏။ ထိုကျီးကို ဖမ်းကြကုန်လော့” ဟု ငှက်အပေါင်းတို့ကိုခေါ်၍ ထိုကျီးကို ခြံရံစေ၍ “အကယ်၍ ပြေးအံ့၊ ထိုကျီးကို ဖမ်းကြကုန်” ဟု ဆို၍-

၆၇။ နာဿ သီလံ ဝိဇာနာသ၊ အနညာယ ပသံသထ။
ဘုတ္တာ အဏ္ဏဉ္စ ပေါတဉ္စ၊ ဓမ္မော ဓမ္မာတိ ဘာသတိ။

၆၈။ အညံ ဘဏတိ ဝါစာယ၊ အညံ ကာယေန ကုဗ္ဗတိ။
ဝါစာယ နော စ ကာယေန၊ န တံ ဓမ္မံ အဓိဋ္ဌိတော။

၆၉။ ဝါစာယသခိလော မနော ဝိဒုဂ္ဂေါ၊
ဆန္ဒောကူပသယောဝကံဏှသပ္ပေါ။
ဓမ္မဒ္ဓဇော ဂါမနိဂမာသု သာဓု၊
ဒုဇ္ဇာနော ပုရိသေန ဗာလိသေန။

၇၀။ ဣမံ တုဏ္ဏဟိ ပက္ခေဟိ၊ ပါဒါ မိမံ ဝိဋ္ဌဟေထ။
ဆဝံ ဟိမံ ဝိနာသထ၊ နာယံ သံဝါသ မာရဟော။

ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၇။ ဘောသကုဏာ၊ အိုငှက်တို့။ တုဓမ္မ၊ သင်တို့သည်။ အဿ၊ ထိုကျီး
၏။ သီလံ၊ သီလကို။ န ဝိဇာနာထ၊ မသိကြကုန်။ အနညာယ၊ မသိသည်ဖြစ်
၍။ ပသံသထ၊ ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ အဏ္ဏဉ္စ၊ အညကိုလည်းကောင်း။ ပေါတဉ္စ၊
သားငယ်ကို လည်းကောင်း။ ဘုတ္တာ၊ စား၍။ ဓမ္မောဓမ္မာတိ၊ တရားတရား
ဟူ၍။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။

၆၈။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ အညံ၊ တစ်ပါးကို။ ဘုဏတိ၊ ဆို၏။ ထာ
ယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ အညံ၊ တစ်ပါးကို။ ကုဗ္ဗတိ၊ ပြု၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်။ ဓမ္မံ၊
တရားကို။ ကရောတိ၊ ကျင့်၏။ ကာယေန စ၊ ကိုယ်ဖြင့်ကား။ နော စ
တရောတိ၊ မကျင့်။ တံဓမ္မံ တသ္မိံ ဓမ္မံ၊ ထိုတရား၌။ န အဓိဋ္ဌိတော၊ မတည်။

၆၉။ ဝါစာယ၊ စကားဖြင့်။ သခိလော၊ ပြေပြစ်၏။ မနော၊ စိတ်ဖြင့်။
ဝိဒုဂ္ဂေါ၊ ဝင်နိုင်ခက်၏။ ဆန္ဒော၊ တွင်းသည် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ ကူပ
သယော၊ တွင်း၌တည်သော။ ကဏှသပ္ပေါ၊ မြွေဟောက်ကဲ့သို့။ ဓမ္မဒ္ဓဇော၊
ဓမ္မဇေသည်။ ဂါမနိဂမာသု၊ ရွာနိဂုံး အစရှိသည်တို့၌။ သာဓု၊ သူတော်
ကောင်းဟူ၍။ သမ္ဘာဝိတော၊ ထင်ရှားဖြစ်၏။ အယံ၊ ယုတ်မာသောဤငှက်
ကို။ ဗာလိသေန၊ မိုက်သော။ ပုရိသေန၊ ယောက်ျားသည်။ ဒုဇ္ဇာနော၊
သိနိုင်ခဲ၏။

၇၀။ ဣမံ၊ ဤကျီးကို။ တုဏ္ဏဟိ စ၊ နှုတ်သီးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။
ပက္ခေဟိ စ၊ အတောင်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါဒါ စ၊ မိမိတို့ခြေဖြင့်လည်း

ကောင်း။ ဝိဟေဠိဇ၊ ညဉ့်ဆဲကြကုန်လော့၊ ဣမံဆဝံ၊ ဤယုတ်မာသော ကျီးကို။ ဝိနာသေထ၊ ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့၊ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ အယံ၊ ဤ ကျီးသည်။ သံဝါသို့၊ ငါတို့နှင့် အတူတကွ နေခြင်းကို။ န အရဟော၊ မထိုက်။

ကျီးယုတ် သေရပြီ

ဤသို့ဆို၍ လည်း ငှက်မင်းသည် မိမိသည်လျှင် ခုန်၍ ထိုကျီး၏ ဦးခေါင်းကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုး၏။ ကြွင်းကုန်သော ငှက်တို့သည် နှုတ်သီး ခြေအတောင်တို့ဖြင့် ခတ်ကုန်၏။ ထိုကျီးသည် ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဇာဇ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ အံ့ဖွယ်ထရဲကို ဖြစ်စေသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ငှက်မင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(နှုတ်ကတရား၊ လက်ကားရား၊ မှောက်မှားပျက်တတ်သည်။) ကို၊ ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဇေဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-နန္ဒိယမိဂဇာတ်

မိဘကို အသက်နှင့်လဲ၍ လုပ်ကြွေးခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သဒေဝ ပြာဟ္မဏ ဂစ္ဆသိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ဝန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနန္ဒိယမိဂဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အမိကို လုပ်ကြွေးသော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း... သင်သည် လူတို့ကို လုပ်ကြွေးသတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူသတ်၍ “အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် “သင်သည် အဘယ်သူတို့ကို လုပ်ကြွေးသနည်း” ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် “ဘုန်းတော်

ကြီးသော အရှင်ဘုရား...အမိအဘတို့ကို လုပ်ကျွေးပါ၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း...ကောင်းစွာ၊ ကောင်းစွာ၊ ရှေးပညာရှိတို့၏ အနွယ်ကို စောင့်ပေ၏၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်၍လည်း မိဘတို့အား အသက်ကို ပေးဖူးကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အစိတ်ဝတ္ထု။ လူနုလေပြီးသောအခါ ကောသလတိုင်း သာကေတ မြို့၌ ကောသလမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သမင် အမျိုး၌ဖြစ်၏။ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် နန္ဒိယမိဂဟူသော အမည်ရှိ သည် ဖြစ်၍ သီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မိဘတို့ကိုမွေး၏။ ထိုအခါ ကောသလမင်းသည် သမင်ကို နှစ်သက်တတ်၏။ လူတို့အား လယ်လုပ်ခြင်း အမှု အစရှိသည်တို့ကို ပြုစီမံသောငှာ မပေးမူ၍ များစွာသော အခြံအရံ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ့တိုင်း သမင်းသတ်အံ့သောငှာသွား၏။

သမင်တို့ကိုခြံသွင်းခြင်း

လူတို့သည် စည်းဝေးကုန်၍ “အရှင်တို့ ဤမင်းသည် ငါတို့အား အမှု ပြတ်ခြင်းကိုပြု၏။ အိမ်၌အမှုသည် ပျက်စီး၏။ ငါတို့သည် ဖောက်ကြံ့ တော ဥယျာဉ်ကို ခြံရံ၍ တံခါးကိုယှဉ်၍ ရေကန်တူး၍ မြက်တို့ကို ရောက် စေ၍ လှံတံ ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်ကို လက်စွဲကုန်လျက် တောသို့ဝင်၍ ချုံတို့ကိုခတ်ကုန်၍ သမင်တို့ကိုထုတ်ကုန်၍ နွားတို့ကို ခြံသို့သွင်းကုန်သကဲ့ သို့ ဥယျာဉ်သို့သွင်း၍ တံခါးကိုပိတ်၍ မင်းအားကြား၍ မိမိတို့အမှုကို အကယ်ပြုရကုန်ငြားအံ့၊ ကောင်း၏” ဟု တိုင်ပင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထို အကြောင်းကိုသိ၍ ခပ်သိမ်းကုန်သော လူတို့သည် အလိုတူကြကုန်၍ ဥယျာဉ် ကိုစီရင်၍ တောသို့ဝင်၍ တစ်ယူဇံနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်ကို ခြံရံ ကုန်၏။ ထိုဧက၌ နန္ဒိယသမင်သည် တစ်ခုသောချုံ၌ မိဘတို့ကိုယူ၍ မြေ၌ ဝပ်၏။ လူတို့သည် အထူးထူးသော ကာလက်နက်စွဲကိုင်ကုန်လျက် များ စွာ နှိပ်စက်ကုန်၍ ချုံတို့ကိုရိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အချို့ကုန်သော သူတို့ သည် သမင်ကိုလျှင်ကြည့်ကုန်လျက် ထိုချုံသို့ဝင်ကုန်၏။ နန္ဒိယသမင်မင်း သည် လူတို့ကိုမြင်၍ “ယခုသည် အသက်ကိုစွန့်၍ မိဘတို့အား အသက် ကိုပေးအံ့သောငှာသင့်၏” ဟု ကြံ၍ ထ၍ အမိအဘတို့ကို ရှိခိုးလျက် “ငါ့ခင် ဖခင်တို့ လူတို့သည် ဤချုံသို့ဝင်၍ သုံးခုကုန်သော ငါတို့ကို သတ်ကုန်လတ္တံ့ ၊

သင်တို့သည် တစ်ခုသေးအကြောင်းဖြင့် အသက်ရှည်ခြင်းသည် မြတ်၏။
 ငါသည် သင်တို့အား အသက်အလှူကိုလှူ၍ လူတို့သည် ချဲ့စွန်း၌ ရပ်၍
 ဤချဲ့တို့၌ ခတ်ကုန်သည်ရှိသော်လျှင် ထွက်အံ့၊ ထိုအခါ လူတို့သည် ဤ
 ချဲ့ငယ်၌ သမင်တစ်ခုသည်သာလျှင် ဖြစ်လတ္တံ့။’ ဟု အောက်မေ့ကုန်၍
 “ချဲ့သို့ မဝင်ကုန်လတ္တံ့၊ သင်တို့သည် မခမုမလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့” ဟု
 မိဘတို့ကို ကန်တော့၍ သွားအံ့သောငှာ အစီအရင်ရှိလျက် ရပ်၏။ ထို
 နန္ဒိယသမင်သည် လူတို့သည် ချဲ့စွန်း၌ရပ်၍ ပဲ တင်ထပ်စေ၍ ချဲ့တို့ကို
 ခတ်ခါမျှ၌လျှင် ချဲ့မှထွက်၏။ လူတို့သည် ဤချဲ့၌ သမင်တစ်ခုတည်း
 ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ချဲ့သို့မဝင်ကုန်၊ ထိုအခါ နန္ဒိယသမင်သည် သွား၍ သမင်
 တို့၏ အတွင်းသို့ဝင်၏။ လူတို့သည် ခြံရံ၍ခပ်သိမ်းသော သမင်တို့ကို
 ဥယျာဉ်သို့သွင်း၍ တံခါးကိုပိတ်၍ မင်းအားကြား၍ မိမိ နရာတို့ကို သွား
 ကုန်၏။

မိဘတို့ သားကိုခွေလှိုကြောင်း

ထိုအခါမှစ၍ မင်းသည် ကိုယ်တိုင်မူလည်းသွား၍ တစ်ခုသောသမင်ကို
 ပစ်၍ ယူ၍သွား၏။ စေ၍မူလည်း ယူစေ၏။ သမင်တို့သည် အလှည့်ကို
 ထားကုန်၏။ အလှည့်ရောက်သော သမင်သည် တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော
 အရပ်၌ခနစ်၏။ ထိုသမင်ကို ပစ်၍ယူ၏။ နန္ဒိယသမင်သည် ရေကန်၌ ရေကို
 သောက်၏။ မြက်တို့ကိုစား၏။ ထိုနန္ဒိယသမင်သည် အလှည့်မရောက်သေး။
 ထိုအခါ များစွာကုန်သော နေ့တို့သည် လွန်သဖြင့် ထိုနန္ဒိယသမင်မင်း၏
 မိဘတို့သည် ထိုနန္ဒိယသမင်မင်းကို မြင်လိုကုန်သည်ဖြစ်၍ “ငါတို့၏ သား
 ဖြစ်သော ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသောအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော
 နန္ဒိယသမင်သည် အကယ်၍ အသက်ရှင်သည်ဖြစ်အံ့၊ စောင်ရန်းကိုခုန်၍
 ငါတို့အား ဖူးမြင်အံ့သောငှာ မချွတ်လာလတ္တံ့၊ ထိုနန္ဒိယသမင်အား
 သတင်းစကားကို စေကုန်အံ့” ဟု ကြံ၍ ခရီး၏အနီး၌ရပ်၍ ပုဏ္ဏားတစ်
 ယောက်ကိုမြင်၍ “အရှင် အဘယ်သို့သွားအံ့နည်း” ဟု လူတို့၏စကားဖြင့်
 မေး၍ “သာကေတမြို့သို့ သွားအံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သားအား သတင်း
 စကားကို မှာလိုသည်ဖြစ်၍-

၇၀။ သစေ ပြာဟူဏ ဂစ္ဆေသိ၊ သာကေတေ အဇ္ဈနံ ဝနံ။
 ဝဇ္ဇာသိ နန္ဒိယံ နာမ၊ ပုတ္တံ အသ္မုက မောရသံ။
 မာတာ ပိတာ စ တေ ဝုဗ္ဗာ၊ တေ တံ ဣစ္ဆန္တိ ပဿိတုံ။

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၁။ ပြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။ သာကေတံ၊ သာဓကဓမ္မာသို့။
 သစေ ဂစ္ဆေသိ၊ အကယ်၍ သွားသည်ဖြစ်အံ့။ သာကေတေ၊ သာကေတဓမ္မာသို့။
 အဇ္ဈနံဝနံ၊ ဖောက်ကြံ့ တောဥယျာဉ်သည်။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ တတ္ထထိဥယျာဉ်၌။
 အသ္မုကံ၊ ငါတို့၏။ ဩရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော နန္ဒိယံ နာမ၊ နန္ဒိယ မည်သော ပုတ္တံ၊
 သားကို။ တေ၊ သင်၏။ မာတာပိတာ စ၊ မိဘတို့သည်လည်း။ ဝုဗ္ဗာ၊
 ကြီးကုန်ပြီ။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ပဿိတုံ၊ မြင်ခြင်း
 ငှာ၊ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဇ္ဇာသိ၊ ဆိုပါလေ။

အားလုံးချမ်းသာမှု လာမည်

ထိုပုဏ္ဏားသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ သာဓကဓမ္မာသို့ရောက်၍ နက်
 ဖြန့်နေ၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍ “နန္ဒိယမည်သော သမင်သည် အဘယ်သမင်
 နည်း”ဟု မေး၏။ နန္ဒိယသမင်သည် ထိုပုဏ္ဏား၏ အနီး၌ရပ်၍ “ငါ
 တည်း”ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။ နန္ဒိယ
 သမင်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ပုဏ္ဏား ငါသည် စောင်ရမ်းကို ခုန်၍
 မသွားနိုင်သည် မဟုတ်။ သွားနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ ငါသည်ကား
 မင်း၏ဥစ္စာဖြစ်သော ရိက္ခာ အစာရေစာကို စား၏။ ထိုအခါ ငါ့အား
 မြီအရာ၌တည်း၏။ ဤသမင်အပေါင်းတို့၏အလယ်၌ ကြာမြင့်စွာ နေသည်
 ဖြစ်၏။ မင်း၏လည်းကောင်း၊ ထိုသမင်တို့၏လည်းကောင်း ချမ်းသာသော
 အဖြစ်ကို မပြုမူ၍ မိမိအစွမ်းကိုပြု၍ သွားခြင်းမည်သည် ငါ့အားမသင့်။
 မိမိလည်း အလှည့်ရောက်သည်ရှိသော်ကား ငါသည် ထိုသခင်တို့အား
 ချမ်းသာသော အဖြစ်ကိုပြု၍ ချမ်းသာစွာ လာအံ့”ဟု ဆို၏။

ထိုအကြောင်းကို ပြလိုသည်ဖြစ်ရကား-

၇၂။ ဘုတ္တံ၊ မယာ နိဝါပါနိ၊ ရုဇိနော ပါနဘောဇနံ။
 ထံ ရုဇပိဏ္ဍံ အဝဘောတ္တံ၊ နာဟံ ပြာဟူဏ မုဿဟေ။

၇၃။ သြဒဟိဿာမ ဟံ ပဿံ၊ ခုရပ္ပဂါနိဿံ ရုဇိနော။
တဒါ ဟံ သုခိတော မုတ္တော၊ အပိ ပဿေယျ မာတရံ-
ဟူသောဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

၇၂။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ မယာ၊ ငါသည်။ ရုဇိနော၊ မင်း၏။
နိဝါပါနိ၊ ရိက္ခာတို့ကို။ ဘုတ္တာ၊ စားအပ်ကုန်၏၊ ပါနဘောဇနံ၊ ရေ
မြက်အစာကို။ ဘုတ္တံ၊ စားအပ်၏။ ရုဇိပိဏ္ဏံ၊ မင်းသည် စုအပ်သော။
တံ၊ ထိုအစာကို။ အဝဘောတ္တံ၊ မကောင်းသဖြင့် စားခြင်းကို ပြုခြင်း
ငှာ၊ န ဥဿဟေ၊ မဝံ။

၇၃။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ အဿရုဇိနော၊ ထိုမင်း၏။ ခုရပ္ပဂါနိ၊
စဉ်းသွားတို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဿံ ပဿေ၊ လက်ယာနံပါးဖြင့်။
သြဒဟိဿာမိ၊ ခံအံ။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုခိတော။
ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍။ မုတ္တော၊ သေဘေးမှ လွတ်သည်ဖြစ်၍။ မာတရံ၊
အမိကို။ အပိ ပဿေယျံ၊ ဖူးမြင်ရအံ့လည်း မသိ။

သမင်မင်းကို မြားမထိ

ထိုစကားကိုကြား၍ ပုဏ္ဏားသည် သွား၏။ နောက်အဖို့၌ ထိုနန္ဒိယ
သမင်မင်း၏ အလှည့်ရောက်သောနေ့၌ မင်းသည် များစွာသော အခြံအရံ
ဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ လာ၏။ ဘုရားလောင်းသည် တင့်အပ်သော နေရာ၌
နေ၏။ မင်းသည် “သမင်ကို ပစ်အံ့” ဟု စဉ်းသွားကိုဖွဲ့၏။ ဘုရား
လောင်းသည် တစ်ပါးကုန်သော သမင်တို့သည် သေဘေးဖြင့်ကြောက်၍
ပြေးကုန်သကဲ့သို့ မပြေးမူ၍ ကြောက်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ မေတ္တာကို
ရှေ့ထားသည်ကို ပြု၍ လက်ယာနံပါးဖြင့် ခံ၍ မတုန်မလှုပ်လျက်လျှင်
နေ၏။ မင်းသည် ထိုသမင်မင်း၏ မေတ္တာ အာနုဘော်ကြောင့် မြားကို
လွှတ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သော မင်းကြီး
မြားကို အတယ်ကြောင့် မလွှတ်သနည်း၊ လွှတ်လော့” ဟု ဆို၏။
“သမင်မင်း၊ ငါသည် မြားကို လွှတ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။
“မြတ်သောမင်းကြီး.... ထိုသို့တပြီးတား ဂုဏ်ရှိကုန်သော သူတို့၏ ကျေးဇူး
ကို သိလော့” ဟု ဆို၏။

ဘေးမဲ့ပေးရပြီ

ထိုအခါ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၌ ကြည်ညို၍ လေးကိုစွန့်၍ “စိတ်
 မရှိသော ဤမြားသည်လျက် ရှေးဦးစွာ သင်၏ ကျေးဇူးကို သိ၏။
 ငါသည် စိတ်ရှိသောလူဖြစ်လျက်လည်း သင်၏ကျေးဇူးကိုမသိ၊ သမင်
 ငါ့အား သည်းခံပါလော့၊ သင့်အား ဘေးမဲ့ကို ပေး၏” ဟု ဆို၏။
 “မြတ်သောမင်းကြီး... ငါ့အား ရှေးဦးစွာ ဘေးမဲ့ပေး၏၊ ဥယျာဉ်၌
 လမင်အပေါင်းတို့ကိုကား အသို့ ပြုလတ္တံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ထိုသမင်
 အပေါင်းတို့အားလည်း ဘေးမဲ့ကိုပေး၏” ဟု ဆို၏။

တရားဟောခြင်း

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် နိဂြောဓဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်
 ခပ်သိမ်းကုန်သော တော၌ နေကုန်သော သားအပေါင်းတို့အားလည်း
 ထောင်း၊ ကောင်းကင်၌ သွားကုန်သော ငှက်အပေါင်းတို့အားလည်း
 ကောင်း၊ ရေ၌ နေကုန်သော ငါးအပေါင်းတို့အား လည်းထောင်း
 ဘေးမဲ့ကိုပေးစေ၍ မင်းကို ပဉ္စသီတို့၌ တည်စေ၍ “မြတ်သောမင်း
 ကြီး... မင်းမည်သည် အဂတိလိုက်ခြင်းကိုပယ်၍ ဆယ်ပါးသော မင်း
 ကျင့်တရားနှင့်ညီစွာ မင်းပြုခြင်းငှာ သင့်၏ဟု ဆိုလို၍....

ဒါနံ သီလံ ပရိစ္စာဂံ၊ အဇ္ဇဝံ မဒ္ဒဝံ တပံ။
 အက္ကောဓံ အဝိဟိ' သဉ္ဇ၊ ခန္တိ' စ အဝိ' ဓရာ ခနံ။
 ဣစ္စေတေ ကုသလေ ဓမ္မေ၊ ဌိတေ ပဿာမိ အတ္တနိ။
 တတော မေ ဇာယတေ ပီတိ၊ သောမနဿဉ္ဇပွကံ။

မိဘတို့ထံဖူးမြင်လာ

ဤသို့ ဟောအပ်ကုန်သော မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးတို့ကို သမင်
မင်းသည် ဂါထာဖွဲ့သဖြင့်သာလျှင် ပြု၍ နှစ်ရက်သုံးရက် မင်း၏အထံ၌
နေ၍ မြို့၌ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့အား ဘေးမဲ့ပေးခြင်းကို ပြု
အံ့သောခဏှာ ရှေ့စည်ကိုလှည့်စေ၍ "မြတ်သောမင်းကြီး...မမေ့မလျော့ဘဲ
ဖြစ်လော့" ဟု ဆို၍ မိဘတို့အား ဖူးမြင်အံ့သောခဏှာ ထွား၏။

ဤအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

- ၇၄။ မိဂဇာတော ပုရောအာသိံ၊ ကောသလဿ နိကေတနေ၊
နန္ဒိယောနာမ နာမေန၊ အဘိရူပပါ စတုပ္ပဒေါ။
- ၇၅။ တံ မံ ဝဓိတု မာဂစ္ဆိ၊ ဒါယသ္မိံ အဇ္ဇုနေ ဝနေ။
ဓနံ အာရဇ္ဇံ ကတာန၊ ဥသံ သန္ဓယု ကောသလော။
- ၇၆။ အဿာဟံ သြဒဟိံ ပဿံ၊ ခုရပ္ပါနိဿ ဣဇိနော။
တဒါဟံ သုခိတော မုဒတ္တာ၊ မာတရံ ဒဠု မာဂတော-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၇၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပုရော၊ ရွေး၌။ ကောသလဿ၊ ကော
သလမင်း၏။ နိကေတနေ၊ နေပြည်၌။ အဘိရူပပါ၊ အလွန်အဆင်းလှသော။
စတုပ္ပဒေါ၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော။ နာမေန၊ အမည်အားဖြင့်။ နန္ဒိ
ယောနာမ၊ နန္ဒိယအမည်ရှိသော။ မိဂဇာတော၊ သမင်မင်းသည်။ အာသိံ၊
ဖြစ်ဖူးပြီ။

၇၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကောသလော၊ ကောသလမင်းသည်။
အဇ္ဇုနေဝနေ၊ ဖောက်ကြံ့ပင်များသည်ဖြစ်၍ အဇ္ဇုနဝန် အမည်ရှိသော။
ဒါယသ္မိံ၊ ဥယျာဉ်၌။ တံမံ၊ ထိုငါ့ကို။ ဝဓိတု၊ သတ်အံ့သောခဏှာ၊ ဓနံ၊
လေးကို။ အာရဇ္ဇံ၊ ညိုနှင့်တကွ ဖွဲ့သည်ကို။ ကတာန၊ ပြု၍။ ဥသံ၊ မြားကို။
သန္ဓယု၊ ဖွဲ့၍။ မာဂစ္ဆိ၊ လာ၏။

၇၆။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊ ထိုကောသလမင်းအား။ ပဿံ၊
လက်ယာနံပါးကို။ သြဒဟိံ၊ ခံ၏။ အဿဣဇိနော၊ ထိုကောသလမင်း၏။
ခုရပ္ပါနိ၊ စဉ်းသွားတို့ကို။ သြဒဟိံ၊ ခံ၏။ တဒါ၊ ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။

သုခိတေခ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍။ မုတ္တော၊ သေဘေးမှလွတ်သည်ဖြစ်၍။
မာတရံ၊ အမိကို။ ဒဠ်၊ ဖူးမြင်အံ့သောငှာ။ အာဂတော၊ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်း
ဟူမူကား- “ယခုအခါ မြတ်သောမင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ မိဘတို့သည်
ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ
အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
နန္ဒိယသမင်မင်း ဖြစ်ပြီ” ဟု ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(တိရစ္ဆာန်လျက်၊ မိဘတုက်၊ အသက်စွန့်ဖူးရှာ)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော နန္ဒိယမိဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

အဝါရိယဝဂ် ပြီး၏။

၂-ခရပုတ္တဝဂ် ၁၁-ခရပုတ္တဇာတ်

မိန်းမအလိုသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာငှာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကုကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဆစ္စံ ကိရေဝ မာဟံသု” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤခရပုတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း၊ ဖြားယောင်း
သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း...
သင်သည် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူလတ်၍
“အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားထော်လျှောက်သည်ရှိသော် “အဘယ်
သူသည် ငြီးငွေ့စေအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဘုန်းတော်
ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မယားဟောင်းသည် ငြီးငွေ့စေအပ်၏” ဟု
နားထော်လျှောက်လတ်သော် “ရဟန်း... ဤမိန်းမသည် ယင်၏အကျိုး

မဲ.ကို ပြုတတ်၏။ ရွေး၌လည်း သင်သည် ဤမိန်းမကိုမှီ၍ မီးသို့ဝင်၍ သေအံ့သည်ရှိသော် ပညာရှိတို့ကိုမှီ၍ အသက်ကိုရဖူး၏” ဟု မိန်းမတော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်စော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သိကြားဖြစ်၏။ ထိုအခါ သေနာမင်းသည် တစ်ယောက်သော နဂါးမင်းနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် နဂါးပြည်မှထွက်၍ ကြည်း၌ အစာရွာလျက် သွား၏။

နဂါးမင်းကိုကယ်ခြင်း

ထိုအခါ ထိုနဂါးမင်းကို ရွာသူသားငယ်တို့သည် မြင်ကုန်၍ “ဤ သည်တား မြေတည်း” ဟု ခဲစသည်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းသည် ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှာ သွားသည်ရှိမှသာ “ဤသူငယ်တို့ သည် အဘယ်ကိုပြုကြကုန်သနည်း” ဟု မေး၍ “တစ်ခုသော မြေကို ပစ် ခတ်ကြကုန်၏” ဟု ကြား၍ “ပစ်ခတ်ခြင်းကို မပေးကြကုန်လင့်၊ ထို သူငယ်တို့ကို ပြေးစေကုန်လော့” ဟု ထိုသူငယ်တို့ကို ပြေးစေ၏။

ကျေးဇူးဆပ်ပြီ

နဂါးမင်းသည် အသက်ကိုရ၍ နဂါးပြည်သို့သွား၍ များစွာကုန်သော ရတနာတို့ကိုယူ၍ သန်းခေါင်ယံအခါ၌ မင်း၏တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ထို ရတနာတို့ကိုပြု၍ “မြတ်သောမင်းကြီး....အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး တို့ကိုမှီ၍ အသက်ကိုရပေ၏” ဟု မင်းနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ အဖန် တလဲလဲသွား၍ မင်းကိုဖူးမြင်၏။ ထိုနဂါးမင်းသည် မိမိ၏နဂါးလုလင်မ ငယ်တို့တွင် ကာမဂုဏ်တို့၌ ရောင့်ရဲခြင်းမရှိသော နဂါးလုလင်မငယ် တစ် ယောက်ကို စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှာ သေနာမင်း၏အထံ၌ ထား၍ “အကြင်အခါ၌ ထိုနဂါးမကိုမမြင်၊ ထိုအခါဤမန္တရားကိုခပေး၏။

နဂါးမဖောက်ပြားခြင်း

သေနာမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ နဂါးလုလင်မငယ် နှင့်တကွ ရေကန်၌ ရေကစား၏။ နဂါးမငယ်သည် တစ်ခုသောရေမြေကို

မြင်၍ အတ္တဘောကိုစွန့်၍ ထိုရေမြေနှင့်တကွ မေထုန်မှီဝဲ၏။ မင်းသည် နဂါးမငယ်ကို မမြင်၍ “အဘယ်သို့သွားသနည်း” ဟု မန္တရာကို မန်းလတ်သော် မေထုန်အကျင့်ကို ကျင့်သည်ကိုမြင်၍ ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်ရိုက်၏။

နဂါးမ ကုန်းတိုက်ပြီ

နဂါးလုလင်မငယ်သည် အမျက်ထွက်၍ ထိုဥယျာဉ်မှ နဂါးပြည်သို့ သွား၍ “အဘယ်ကြောင့်လာသနည်း” ဟု မေးလတ်သော် “သင်မင်းကြီးတို့၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မင်းသည် မိမိ၏စကားကို မယူ” ဟု ငါ့ကို ကျောက်ကုန်း၌ရိုက်၏” ဟု ရိုက်ရာကိုပြ၏။

နဂါးမင်းစိတ်ဆိုး

နဂါးမင်းသည် အဟုတ်အမှန်အားဖြင့် မသိ၍လျှင် လေးယောက်ကုန်သော နဂါးလုလင်တို့ကိုခေါ်၍ “သွားကြကုန်လော့၊ သေနကမင်း၏ အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ နှာခေါင်းလေဖြင့် ဖွဲ့ကိုကဲ့သို့ ဖျက်ဆီးကြချေကုန်လော့” ဟုဆို၏။ ထိုနဂါးလုလင်တို့သည် သွား၍ မင်း၏ ကျက်သရေရှိသော အိပ်ရာတိုက်ခန်း၌ အိပ်သောကာလ ဝင်ကုန်၏။

မန္တရာရခြင်း

ထိုနဂါးလုလင်တို့၏ ဝင်သောကာလ၌လျှင် မင်းသည် မိဖုရားကို “ရှင်မိဖုရား...နဂါးလုလင်မငယ်၏ သွားသောအရပ်ကို သိ၏လော့” ဟုဆို၏။ “ရှင်မင်းကြီး မသိ” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ယနေ ထိုနဂါးမငယ်သည် ငါတို့၏ရံစာနှင့် ရေကစားသောကာလ၌ အတ္တဘောကိုစွန့်၍ တစ်ခုခုသာ ရေမြေနှင့်တကွ မေထုန်အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ထိုနဂါးမငယ်ကို ဤသို့မပြုလင့်ဟု မှတ်စိမ့်သေးငှာ ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့်ရိုက်၏။ ထိုနဂါးမငယ်သည် နဂါးပြည်သို့သွား၍ အဆွေခင်ပွန်းအား တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို ပြောဆို၍ ချစ်ခြင်းကိုဖျက်ရာ၏။ ဤသို့ ချစ်ခြင်းပျက်လတ်သော် ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသောဘေး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟုဆို၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ နဂါးလုလင်တို့သည် ထိုသေနကမင်း၏ တိုက်ခန်းမှ ပြန်၍ နဂါးပြည်သို့သွား၍ နဂါးမင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြားကုန်

၏။ နဂါးမင်းသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ထိုခဏ၌လျှင် မင်း၏အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ကန်တော့၍ "ဤအမှုသည်ကား အကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်အမှုတည်းဟု သဗ္ဗရတညုဇာနန-မည်သော မန္တရားကိုပေး၍ မြတ်သောမင်းကြီး... ဤမန္တရားသည် အဖိုးမပြတ်နိုင်၊ ဤမန္တရားတို့ တစ်ပါးသောသူအား အကယ်၍ပေးအံ့၊ ပေးပြီးလျှင် မီးသို့ဆင်း၍ သေရအံ့" ဟု ဆို၏။ မင်းသည် "ကောင်းပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုသေနကမင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ ပိုးရွှေတို့၏အသံကိုလည်းသိ၏။ ထိုသေနကမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ပြာသခင်အပြင်၌ခန၍ ပျားတင်လဲတို့ဖြင့် ခဲဖွယ်မုန့်ကိုစားစဉ် တစ်ခုသောပျားပေါက် တစ်ခုသော တင်လဲပေါက် တစ်ခုသောမုန့်ပိုင်းသည် မြေ၌ကျ၏။ တစ်ခုသောပိုးရွှေသည် ပျားတင်လဲ မုန့်ပိုင်းကိုမြင်၍ "မင်း၏ပြာသာဒ်အပြင်၌ ပျားအိုးသည်လည်း ကွဲ၏။ တင်လဲလှည်း မုန့်လှည်းသည်လည်း မှောက်၏။ တင်လဲကိုလည်းကောင်း၊ မုန့်ကိုလည်းကောင်း စားလှည့်ကြကုန်လော့" ဟု မြည်လျက်သွား၏။

တိရစ္ဆာန်တို့စကားကိုသိခြင်း

ထိုအခါ မင်းသည် ထိုပိုးရွှေ၏အသံကိုကြား၍ ရယ်၏။ မင်း၏အနီး၌တည်သော မိဖုရားသည် အဘယ်ကိုမြင်၍လျှင် မင်းသည် ရယ်သနည်းဟု ကြံ၏။ မင်းကြီးသည် ခဲဖွယ်ကိုစား၍ ရေချိုး၍ ပလ္လင်၌ခနသည်ရှိသော် တစ်ခုသော ယင်ဖိုသည် "ရှင်မ...လောလော့၊ မွေ့လျော်ကြကုန်အံ့" ဟု ယင်မကိုဆို၏။ ထိုအခါ ယင်ဖိုကို ယင်မသည် "သခင်...သည်းခဦးလော့၊ ယခုမင်းအား နံ့သာတို့ကို ပို့လာကုန်လတ္တံ့၊ မင်းသည် နံ့သာလိမ်းသည်ရှိသော် ခြေရင်း၌ နံ့သာမုန့်သည် ကျလတ္တံ့၊ ငါသည် ထိုနံ့သာမုန့်၌ လူးလည်း၍ နံ့သာအနံ့ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ ထို့နောက်မှ မင်း၏ကျောက်၌ မွေ့လျော်အံ့" ဟု ဆို၏။ မင်းသည် ထိုအသံကိုကြား၍လည်း ရယ်၏။ မိဖုရားသည် အဘယ်ကိုမြင်၍ ရယ်သနည်းဟု ကြံ၏။ တစ်ဖန် မင်းသည် ညစာစားဥှံ ထမင်းထစ်လုံးသည် မြေ၌ကျ၏။ ပိုးရွှေသည် "မင်းအိမ်၌ ထမင်းလှည်း ကျိုး၏။ လာ၍ စားကြကုန်လော့" ဟု မြည်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် တစ်ဖန်လည်း ရယ်ပြန်၏။

မိဖုရားအား ဝန်ခံမိပြီ

မိဖုရားသည် ရွေးယာက်မကိုကိုင်၍ 'လုပ်ကျွေးသော ငါ့ကိုမြင်၍ မင်းသည် ရယ်သလောဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မိဖုရားသည် မင်းနှင့်တကွ အိပ်ရာသို့ တက်၍ အိပ်သောကာလ၌ "အရှင်မင်းကြီး... အဘယ်ကြောင့်ရယ်သနည်း" ဟု မေး၏။ မင်းသည် "ငါ့ရယ်သောအကြောင်းဖြင့် သင့်အား အဘယ်ပြုအံ့နည်း" ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမိဖုရားသည် အဖန်တလဲလဲ နှိပ်၍ မေး၏။ မင်းသည် ပြောဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကို မိဖုရားသည် "သင်တို့သိသော မန္တရားကို ငါ့အား ပေးကုန်လော့" ဟု ဆို၏။ "ပေးအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း" ဟု ပယ်သည်ကိုသာလျှင် အဖန်တလဲလဲ နှိပ်၍ တောင်း၏။ "ငါသည် မန္တရားကို သင့်အား ပေးသည်ရှိသော် သေအံ့" ဟု ခင်းကြီး ဆို၏။ "ရှင်မင်းကြီး... သေသော်လည်း အကျွန်ုပ်အား ပေးလော့" ဟု ဆို၏။ မင်းသည် မာတုဂါမ၏ နှိုင်းငံ့သို့လိုက်၍ "ကောင်းပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍ မိဖုရားအား မန္တရားကိုပေး၍ မီးသို့ဝင်အံ့ဟု ရထားဖြင့် ဥယျာဉ်သို့သွား၏။

သိကြားမင်း ဆုံးပခြင်း

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် လောကကိုကြည့်လတ်သော် ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ "ဤမင်းမိုက်သည် မာတုဂါမကိုပို့၍ မီးသို့ဝင်အံ့ဟု သွား၏။ ထိုမင်းအား အသက်အလှူကို ပေးအံ့ဟု သုဇာတာမည်သော အသုရာနတ်မင်းကြီး၏ သမီးကိုခေါ်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ ထိုသုဇာတာကို ဆိတ်မပြု၍ မိမိသည် ဆိတ်ဖို့ပြု၍ လူများသည် မမြင်စေတည်း" ဟု ခိဋ္ဌာန်၍ မင်း၏ရထားရှေ့၌ တည်၏။ ထိုဆိတ်ကို မင်းသည်လည်းတောင်းရထား၌ကသော သိန္ဓောမြင်းတို့သည် လည်းကောင်း မြင်ကုန်၏။ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည်ကား မမြင်။ ထိုဆိတ်သည် စကားဖြစ်စိမ်းသာငှာ ရထားရှေ့မှ ဆိတ်မနှင့်တကွ မေထုန် ပို့သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ထိုဆိတ်ကို ရထား၌ ကသော တစ်ခုသော သိန္ဓောမြင်းသည် မြင်၍... "အဆူဆိတ်မင်း... ဆိတ်တို့သည် မိုက်ကုန်သတတ်၊ အရှက်မပျံသကတ်ဟု ငါတို့သည် ရှေ့၌ ကြားဖူးကုန်၏။ ယခုမှလျှင် ကိုယ်တိုင် မြင်ရကုန်၏။ သင်သည်ကား ဆိတ်ကုန်ရာအရပ်၌ပြုအပ်သော မေထုန်အကျင့်ကို ဤမျှလောက်သော ငါတို့၏ မြင်ကုန်စဉ်လျှင်ပြု၏။ အရှက်မရှိဟု ငါတို့ ရှေး၌ ကြားဖူးသောစကားသည် ဤမြင်ခြင်းနှင့် ညီသလျှင်ကတည်း" ဟု ဆိုလို၍-

၇၇။ သစ္စံ ကိရေဝ မစဟံသု၊ ဝတ္ထိံ ဗာလောဟိ ပဏ္ဍိတာ။
ပဿ ဗာလော ရဟော ကမ္ပံ၊ အာဝိ ကုဗ္ဗံ န ဗုဇ္ဈတိ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၇။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဝိတ္ထိံ-အဇာတ်ကို။ ဗာလောဟိ၊ မိုက်၏ဟူ၍။ အာဟံသု၊ ဆိုကုန်၏။ ဝေ၊ ဤသို့ဆိုခြင်းသည်။ သစ္စံကို ရာမုန် ပေသတတ်။ ပဿ၊ ရှုလော့။ အာဝိ၊ မျက်မှောက်၌။ ကုဗ္ဗံ-ကုဗ္ဗန္တော၊ ပြုသော။ ဗာလော၊ ဆိတ်မိုက်သည်။ တေ၊ ထိုအမှုကို။ ရဟော၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌။ ကမ္ပံ၊ ပြုအပ်သော အမှုဟူ၍။ န ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆိတ်သည်-

၇၈။ တွံ ခေါပိ သမ္ပ ဗာလော သိ၊ ခရုပုတ္တ ဝိဇာနဟိ။
ရဇ္ဈယာ ဟိ ပရိက္ခိတ္တော၊ ဝင်္ဂောဋ္ဌော ဩဟိတော မုခေါ။

၇၉။ အယမ္ပိ အမ္ပ တေ ဗာလျံ၊ ယော မုတ္တော န ပလာယသိ။
သောဝ ဗာလတဏှေ ဣမ္ပ၊ ယံ တွံ ဝဟသိ သေနကံ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၈။ ခရုပုတ္တ၊ မြည်း၏သားဖြစ်သော။ သမ္ပ သိန္နဝ၊ အဆွံ့သိန္နော မြင်း။ ရဇ္ဈယာဟိ၊ ကြီးတို့ဖြင့်။ ပရိက္ခိတ္တော၊ ထမ်းပိုးနှင့်တကွ လည်၍ ရစ်အပ်သော။ ဝင်္ဂောဋ္ဌော၊ ကျောက်သော နှုတ်ခမ်းရှိသော။ ဩဟိတော မုခေါ၊ အောက်သို့ချသော မျက်နှာရှိသော။ တွံ ခေါ၊ သင်သည်သာလျှင်။ မယာပိ၊ ငါ့ထက်လည်း။ ဗာလော၊ မိုက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဇာနဟိ၊ သိလေလော့။

၇၉။ သမ္ပသိန္နဝ၊ အဆွံ့သိန္နောမြင်း။ ယော တွံ၊ အကြင် သင်သည်။ မုတ္တော၊ ရထားမှလွတ်သည် ရှိသော်။ န ပလာယသိ၊ မပြေး။ အယမ္ပိ၊ ဤမပြေးခြင်းသည်လည်း။ တေ၊ သင်၏။ ဗာလျံ၊ မိုက်သောအဖြစ်တည်း။ သမ္ပသိန္နဝ၊ အဆွံ့သိန္နောမြင်း။ တွံ၊ သင်သည်။ ယံ သေနကံ၊ အကြင် ဧသနကမင်းကို။ ဝဟသိ၊ ရွက်ဆောင်၏။ သောဝ၊ ထို သေနကမင်းသည် လျှင်။ ဗာလတဏှေ၊ သင်ထက် အလွန်မိုက်၏။

မင်းသည် မြင်း၊ ဆိတ်တို၏စကားကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားကို နားသောင်လျက် ရထားကို ဖြည်းဖြည်း နှင်စေ၏။ သိန္နဲမြင်းသည်လည်း ထိုဆိတ်၏စကားကို ကြား၍-

၈၀။ ယံ နု သမ္ပ အဟံ ဗာလော၊ အဇရာဇ ဝိဇာနဟံ။

အထ ကေန သေနကော ဗာလော၊ တံ ဓမ္မ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၀။ သမ္ပ အဇရာဇ၊ အသုဆိတိမင်း။ နု၊ ကြားရသည်တား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယံ၊ အကြင်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။ ဗာလော၊ မိုက်၏ဟူ၍။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိဇာနဟံ၊ သိခြင်းငှာ တတ်ကောင်းပေ၏။ ကေန၊ အဘယ်ကြောင့်။ အယံ သေနကော၊ ဤသေနကမင်းသည်။ ဗာလော၊ မိုက်သည်။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မောဝါအား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘို့လော။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆိတ်မင်းသည် ကြားလိုရတား-

၈၁။ ဥတ္တမတ္တံ လဘိတုာန၊ ဘရိယာ န ဘဝိဿတိ၊
တေန စဇိဿ တတ္တာနံ၊ သာ စေ တဿ ဇဟိဿတိ။

ဟူသော ဝါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၁။ ဥတ္တမတ္တံ၊ မြတ်သော အကျိုးရှိသော သဗ္ဗိရုတညူဇာနန မန္တန်ကို။ လဘိတုာန၊ ရ၍။ တေန၊ ထိုရခြင်းကြောင့်။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ စဇိဿတိ၊ စွန့်လွှတ်။ သာ စ၊ ထိုမိဖုရားသည်လည်း။ တေဿ၊ ထိုသေနကမင်း၏။ ဘရိယာ၊ မယားသည်။ န ဘဝိဿတိ၊ မဖြစ်ရလတ္တံ့။ ဇဟိဿတိ၊ စွန့်ရလတ္တံ့။

မိမိကိုယ်သာ ချစ်အပ်စွာ

ထို့နောင်မှ မင်းသည် ဆိတ်၏စကားကိုကြား၍ “ဆိတ်မင်း.... ငါ တို့၏ ချမ်းသာကို ပြုသည်ရှိသော် သင်သည်လျှင် ပြုလတ္တံ့၊ ရွေးဦးစွာ ငါတို့အား ပြုအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သောအမှုကို ဆိုပါလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သေနကမင်းကို ဆိတ်မင်းသည် “မြတ်သောစင်းကြီး-ဤသတ္တဝါ တို့အား ကိုယ်ထက် တစ်ပါးသော ချစ်သောသူ မည်သည် မရှိ၊ တစ်ခု

သော ချစ်အပ်သော ဘဏ္ဍာကိုမှီ၍ ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးအံ့စေသော ရအပ်
သော စည်းစိမ်ကို စွန့်အံ့သောငှာ မသင့်”ဟု ဆို၍-

၈၂။ န ပိယ မေ ဒန္တိ ဇနိန္ဒ တာဒိသော၊
အတ္တံ နိရိကတော ပိယာနိ သေဝတိ။
အတ္တာဝသေယျော ပရမာစသေယျော၊
လဗ္ဘာ စ ပိယာ ဩစိတတ္ထေန ပစ္စာ။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၂။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့ကို အစိုးရသောမင်းကြီး။ တာဒိသော၊ သင်
ကဲ့သို့ သဘောရှိသော သူသည်။ မေ၊ ငါသည်။ ဣဒံ ဘဏ္ဍံ၊ ဤဘဏ္ဍာကို။
ပိယံ၊ ချစ်အပ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အတ္တံ-အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ နိရိကတော၊
စွန့်၍။ ပိယာနိ၊ ချစ်အပ်ကုန်သော ဘဏ္ဍာတို့ကို။ န သေဝတိ၊ မေ့ဝဲရာ။
အတ္တာဝ၊ ကိုယ်သည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ပရမာ စ သေ
ယျော၊ အလွန်မြတ်၏။ ဩစိတတ္ထေန၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်နှင့် ပြည့်စုံသော
ယောကျ်ားသည်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ ပိယာ၊ မယားကို။ လဗ္ဘာ စ၊
ရသလျှင်ကတည်း။

ကြိမ်ဒဏ်ခံမှ သင်ပေးမည်

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၏။ မင်းသည်
နှစ်သက်၍ “ဆိတ်မင်း အဘယ်အရပ်မှ လာသနည်း”ဟု မေး၏။ “မြတ်
သောမင်းကြီး၊ ငါသည် သိကြားတည်း။ သင်မင်းကြီးအား သနား
သဖြင့် သင်ခင်ကြီးကို သေဘေးမှ လွတ်စိမ့်သောငှာ လာ၏”ဟု ဆို၏။
“သိကြားမင်း...ထိုမိန်းမအား မန္တရားကို ပေးအံ့”ဟု ဆို၏။ “အဘယ်
ကဲ့သို့ ပြုရအံ့နည်း”ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... နှစ်ယောက်ကုန်
သော သင်မင်းကြီးတို့အား ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ကိစ္စမရှိ၊ အတတ်၏ ပူဇော်
ခြင်းကို ပြုအံ့ဆို၍ ထိုမိဖုရားကို နှစ်ချက်သုံးချက် ရိုက်လော့။ ဤသို့သော
အကြောင်းဖြင့် မယူလတ္တံ့”ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ”ဟု
ဝန်ခံ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား ဆုံးမပြီး၍ မိမိနေရာ တာ
ဝတီသာ နတ်ပြည်သို့လျှင် သွား၏။ သေနကမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့

F. ၂၄. ၅၅၀ (တ. တဲ)

သွား၍ မိဖုရားကို ခေါ်စေ၍ “ရှင်မိဖုရား...မန္တန်ကို ယူလတ္တံ့လော့” ဟု မေး၏။ “ရှင်မင်းကြီး...ယူအံ့” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ “ပူဇော်ခြင်းသည် အဘယ်သို့နည်း” ဟု မေး၏။ “ကျောက်ကုန်း၌ အချက်တစ်ရာ ရိုက်သည်ရှိသော်လည်း အသံပြုခြင်းငှာ မသင့်” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားသည် မန္တန်၌ တပ်စွန်းသဖြင့် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ မင်းသည် ခိုးသူသတ်တို့ကို ခေါ်စေ၍ ကြိမ်တို့ကို ယူစေ၍ နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌ ရိုက်စေ၏။ မိဖုရားသည် နှစ်ချက်သုံးချက် ရိုက်ခြင်းတို့ကို သည်းခံ၍ ထိုထက်အလွန် ရိုက်သည်ရှိသော် “ငါ့အား မန္တန်ဖြင့် အလိုရှိ” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကို မင်းသည် “သင်သည် ငါ့ကိုသတ်၍ မန္တန်ကို ယူလို၏” ဟု ကျောက်၌ အရေးမရှိသည်ကိုပြု၍ လွှတ်စေ၏။ မိဖုရားသည် ထိုအခါမှစ၍ တစ်ဖန် ဆိုခြင်းငှာ ခေတ်နိုင်။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ ထည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါ သေနကမင်း ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ မယားဟောင်းသည် ထိုအခါ မိဖုရားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သရဝိပုတြာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည် ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကတိဝန်ခံ၊ မြမြမြ၊ တဆစ်မပျက်စာ။)
 ရှေးဦးစွာသော ခရုပုတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-သုစိဇာတ်
 ပညာ၏အစွမ်းဖြင့် အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝခြင်း

ဟောတော်မူရာငှာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အကက္ကသံ အပရုသံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုစိဇာတ်ကို ဇေတဝန်

ကျေခင်တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပညာပါရမီကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် မဟာဥဒင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွဲဖြစ် လတ္တံ့။)

ထိုအခါ၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ပညာရှိ၍ အကြောင်း၌ လိမ္မာသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် ပညာရှိသည်ဖြစ်၍ အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အဘိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကာသိတိုင်း၌ ပန်းပဲ အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လှတ်သော် အပြီးတိုင် တတ်အပ်ပြီးသော အတတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ မိဘတို့သည် ဆင်းရဲကုန်၏။ ထိုပန်းပဲတို့၏ ရွာမှ အနီး၌ အိမ်ခြေတစ်ထောင်ရှိသော ပန်းပဲရွာသည် ရှိ၏။

ပန်းပဲကြီးသမီး အလှမယ်

ထိုရွာ၌ ပန်းပဲတစ်ထောင်တို့၏ အကြီးဖြစ်သော ပန်းပဲသူကြီးသည် မင်းနှင့် အကျမ်းဝင်၏၊ ကြွယ်ဝ၏၊ များသောဥစ္စာရှိ၏၊ ထိုပန်းပဲသူကြီး၏ သမီးသည် မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏၊ နတ်သမီးနှင့်တူ၏၊ ဇနပဒ ကလျာဏီ၏ လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထက်ဝန်းကျင်သော ရွာတို့၌ လူတို့သည် ပဲခုပ် ပုဆိန် ခက်ရင်း ထွန်သွား အစရှိသည်တို့ကို ပြုအံ့သော ငှာ ထိုရွာသို့သွား၍ များသောအားဖြင့် သတို့သမီးကို မြင်ကုန်၏။ ထိုလူ တို့သည် မိမိတို့ရွာသို့ သွားကုန်၍ နေရာအရပ် အစရှိသည်တို့၌ ထိုသတို့ သမီး၏ အဆင်းကို ချီးမွမ်းကုန်၏။

ပန်းပဲလုံလင် အပ်ရောင်း

ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကို ကြား၍လျှင်ကြားချင်းဟူသော နှိုး နှောခြင်းဖြင့်ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ “သတို့သမီးကိုအလုပ်အကျွေးပြုအံ့ဟု အမျိုး မြတ်သော သံကိုယူ၍ တစ်ခုသော သိမ်မွေ့စွာသော အပ်ကိုပြု၍ နဖားတို့ ကို ထွင်း၍ ရေပေါ်အောင်ပြု၍ ထိုသို့သဘော ရှိသည်လျှင်ဖြစ်သော

တစ်ပါးလည်းဖြစ်သော အပ်အိမ်ကိုပြု၍ နဖားကံထွင်း၏။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် ထိုအပ်၏ ခုနစ်ခုကုန်သော အိမ်တို့ကို ပြု၏။ (အသို့ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့ နည်းဟု ဆိုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ ဘုရားလောင်းတို့ အား ဉာဏ်ကြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြုခြင်းသည် ပြည့်စုံသလျှင် ကတည်း။) ဘုရားလောင်းသည် ထိုအပ်ကို အပ်ကျည်၌ထည့်၍ ခါးပိုက်၌ ထား၍ ထိုရွာသို့သွား၍ ပန်းပဲသုကြီး၏နရာ အိမ်လမ်းကိုမေး၍ ထိုအိမ် သို့သွား၍ တံခါး၌ရပ်၍ “ငါ၏လက်မှ ဤသို့သဘောရှိသော အပ်ကို အဖိုးဖြင့် အဘယ်သူသည် ဝယ်ခြင်းငှာ အလိုရှိသနည်း”ဟု အပ်ကို ချီး မှမ်းလျက် ပန်းပဲသုကြီး၏ အိမ်တံခါးသို့ သွား၍-

၇၃။ အကဏ္ဍသံ အဖရသံ၊ ခရဇောတံ သုပါသိယံ၊
 သုခုမံ တိခိဏဂ္ဂဉ္စ၊ ကော သူစိံ ကေတုမိစ္ဆတိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၃။ အကဏ္ဍသံ၊ အကမဂ္ဂိထသော၊ အဖရသံ၊ မကြမ်းထသော။
 ခရဇောတံ၊ သွေးကျောက်ဖြင့်ပွတ်အပ်ထသော။ သုပါသိယံ၊ ကောင်းစွာ
 နဖားထွင်းအပ်သော။ သုခုမံ၊ သိမ်မွေ့စွာထသော။ တိခိဏဂ္ဂဉ္စ၊ ထက်
 သောအဖျား ရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ သူစိံ၊ အပ်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူ
 သည်။ ကေတု၊ ဝယ်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိသနည်း။

ဤသို့ဆို၍လည်း တစ်ဖန် ထိုအပ်ကို ချီးမွမ်းပြန်လိုရကား-

၇၄။ သုမဇ္ဇေ သုပါသဉ္စ၊ အနုပုဗ္ဗံ သုဝဇ္ဇိတံ။
 သနဃာတိမံ ပဋိထဒ္ဓံ၊ ကော သူစိံ ကေတုမိစ္ဆတိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ သုမဇ္ဇေ၊ ကုရုဝိန္ဒကမည်သော ကျောက်မှုန့်ဖြင့် ကောင်းစွာ
 ပွတ်အပ်သည်လည်းဖြစ်ထသော။ သုပါသဉ္စ၊ ကောင်းစွာနဖားထွင်းအပ်
 သည်လည်း ဖြစ်ထသော။ အနုပုဗ္ဗံ၊ အစဉ်သဖြင့်။ သုဝဇ္ဇိတံ၊ ကောင်းစွာ
 လုံးသည်လည်း ဖြစ်ထသော။ သနဃာတိမံ၊ တူဖြင့်ခတ်အပ်သည်ရှိသော်
 ပေကို ထုထ်ချင်းထွင်းထသော။ ပဋိထဒ္ဓံ၊ အလွန်မာသော။ သူစိံ၊
 အပ်ကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ကေတု၊ ဝယ်ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလို
 ရှိသနည်း။

ပန်းပဲရွာ အပ်လာမရောင်းနှင့်

ထိုခဏ၌ သတို့သမီးသည် နံနက်စာစားပြီးသော် ပူပန်ခြင်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှာ အိပ်ရာငယ်မှာ လျောင်းသော အဘတို့ ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့် ယပ်ခတ်လျက် ဘုရားလောင်း၏ သာယာသောအသံကိုကြား၍ စိုသော အသားစိုင့်ဖြင့် နှလုံး၌ခတ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရေအိုးဘစ်ထောင်ဖြင့် ရေကိုသွန်းလောင်း၍ ငြိမ်းစေအပ်သော ပူပန်ခြင်းရှိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်၍ ဤသူသည် သာယာသောအသံဖြင့် ပန်းပဲရွာ၌ အပ်ကိုရောင်း၏။

“အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်အဖွဲ့ဖြင့် လစသနည်း၊ ထိုသူကို မေးအံ့” ဟု ထန်းရွက်ယပ်ကိုချ၍ အိမ်မှထွက်၍ အပဖြစ်သော အိမ်ဦး၌ ရပ်၍ “သင်သည် တစ်နေ့ပတ်လုံး အပ်၏ကျေးဇူးကို အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ သင်၏လက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အပ်ကိုမဝယ်လတ္တံ့” ဟု ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ပြောဆို၏။ ဘုရားလောင်းတို့အား တောင့်တခြင်းမည်သည် ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသတို့သမီး၏ အကျိုးငှာ သာလျှင် ထိုရွာသို့သာ၏။ ထိုသတို့သမီးသည်လည်း ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ စကားပြောဆို၍ “လုလင်...တိုင်းအလုံး၌နေကုန်သော သူတို့သည် အပ်အစရှိသည်တို့၏အကျိုးငှာ ဤရွာသို့လာကုန်၏၊ သင်သည် မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပန်းပဲရွာ၌ အပ်ကိုရောင်းခြင်းငှာ အလိုရှိ၏။ တစ်နေ့ပတ်လုံးလည်း အပ်၏ကျေးဇူးကို အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် သင်၏လက်မှအပ်ကို မဝယ်လတ္တံ့၊ သင်သည် အဖိုးကို ရခြင်းငှာ အကယ်၍ အလိုရှိအံ့၊ တစ်ပါးသောရွာသို့ သွားလေော့” ဟု ဆိုလို၍-

၈၅။ ဣတော ဒါနိ ပတာယန္တိ၊ သုစိဇယာ ဗဠိသာနိ စ။
 ကော ယံ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ သုစိံ ဝိက္ကေတု မိစ္ဆတိ။

၈၆။ ဣတော သတ္တာ နိဂစ္ဆန္တိ၊ ကမ္မန္တာ ဝိဝိဓာ ပုထု။
 ကော ယံ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ သုစိံ ဝိက္ကေတု မိစ္ဆတိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၅။ မာဏဝ၊ လုလင်၊ ဣဇါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဣဒတဓ၊ ဤရွာမှ။ သူစိ-ယော၊ အပ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဗဠိသာနိ စ၊ သံကောက်တို့သည်လည်းကောင်း။ ပတာယန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ပန်းပဲတို့ရွာ၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သူစိံ၊ အပ်ကို။ ဝိက္ကေတုံ၊ ရောင်းအံ့သောငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ အယံ၊ ဤသူကား။ ကော၊ အဘယ်သို့သော သူနည်း။

၈၆။ မာဏဝ၊ လုလင်၊ ဣတော၊ ဤရွာမှ။ သတ္တာ စ၊ တစည်းစူး ဆောက် စသော ဘဏ္ဍာအပေါင်း၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ထားသော ကုန်သည်တို့သည် လည်းကောင်း။ ဝိဝိဓာ၊ အထူးထူးအပြားပြားရှိကုန်သော။ ကမ္မန္တာ၊ အမှုလုပ်ကုန်သော။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ နိဂစ္ဆန္တိ၊ ထွက်ကုန်၏။ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော ပန်းပဲတို့ရွာ၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သူစိံ၊ အပ်ကို။ ဝိက္ကေတုံ၊ ရောင်းအံ့သောငှာ။ ဣစ္ဆတိ၊ အလိုရှိ၏။ အယံ၊ ဤသူကား။ တော၊ အဘယ်သို့ သဘောရှိသောသူနည်း။

ပန်းပဲမှပိုသိတော့မပေါ့

ဘုရားလောင်းသည် သူတို့သမီး၏စကားကို ကြား၍ “နုမ—သင်သည် မသိ၊ မသိသော အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ဆို၏” ဟု ဆို၍-

- ၈၇။ သူစိံ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ ဝိက္ကေတဗ္ဗာ ပဇာနတာ။
အာစရိယာ ပဇာနန္တိ၊ ကမ္မံ သုကတ ဒုက္ကဋ္ဌံ။
- ၈၈။ ဣမဉ္ဇ တေ ပိတာ ဘဒ္ဒေ၊ သူစိံ ဇညာ မယာ ကတံ။
တယာ စ မံ နိမနန္တယျ၊ ယဉ္ဇတ္ထညံ သရေ ဓနံ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။
- ၈၉။ ဘဒ္ဒေ၊ နုမ၊ ပဇာနတာ၊ ပညာရှိသော ယောက်ျားသည်။
သူစိံ၊ အပ်ကို။ ကမ္မာရ ဂါမသ္မိံ၊ ပန်းပဲတို့၏ ရွာ၌သာလျှင်။ ဝိက္ကေ
တဗ္ဗာ၊ ရောင်းအပ်၏။ သုကတ ဒုက္ကဋ္ဌံ ကမ္မံ၊ ကောင်းစွာပြုအပ်သောအမှု
မကောင်းသဖြင့် ပြုအပ်သောအမှုကို။ အာစရိယာ၊ ပန်းပဲဆရာတို့သည်။
ယဉ္ဇာနန္တိ၊ သိကုန်၏။

၈၈။ ဘဒ္ဒေ၊ နုမ။ မယာ၊ ငါသည်။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ ဣမဉ္ဇ
သူစိံ၊ သတ္တိအထူးရှိသော ဤအပ်ကို။ တေ၊ သင်၏။ ပိတာ၊ အဘသည်။

စေ ဧညာ၊ အကယ်၍ သိဌားအံ့။ တယာ စ၊ သင်ဖြင့်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။
နိမန္တေယျ၊ ဖိတ်ရာ၏။ တွေ့သဒေ၊ ဤအိမ်၌။ အညံ၊ သင်မှတစ်ပါးသော။
ယံ နေ၊ အကြင်ဥစ္စာသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ တေန စ၊ ထိုဥစ္စာဖြင့်လည်း။
မံ၊ ငါ့ကို။ နိမန္တေယျ၊ ဖိတ်ရာ၏။

ပန်းပဲများလက်ဖျားခါကြရပြီ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် မိမိကျေးဇူးကို ချီးမွမ်း၏။
ပန်းပဲသုကြီးသည် ထိုသူတို့၏ အလုံးစုံသောစကားကိုကြား၍ “အမိ” ဟု
သမီးကိုခေါ်၍ “အဘယ်သူနှင့် စကားပြောသနည်း” ဟု မေး၏။
“ဖခင်...တစ်ယောက်သောသူသည် အပ်ရောင်းလာ၏။ ထိုသူနှင့် စကား
ပြော၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုအပ်ရောင်းသော ယောက်ျားကို ခေါ်ခဲ့လော့”
ဟု ဆို၏။ ထိုသတို့သမီးသည် သွား၍ ခေါ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အိမ်သို့
ဝင်၍ ပန်းပဲသုကြီးကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေ၏။
ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို “အဘယ်ရွာသားနည်း” ဟု မေး၏။ “ဤ
ဧညာသော ရွာသား” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်သူ၏သားနည်း” ဟု မေး၏။
“ဤမည်သောသူ၏သား” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်ကိုလာ
သနည်း” ဟု မေး၏။ “အပ်ရောင်းအံ့သောငှာ လာ၏” ဟု ဆို၏။ “သင့်
အပ်ကို ကြည့်အံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မိမိ၏ကျေးဇူး
ကို ခပ်သိမ်းကုန်သော လူတို့၏ အလယ်၌ ပြုလိုသည်ဖြစ်၍ “တစ်ယောက်
တည်းသာ ခြေညှိအပ်၊ တစ်ယောက်တည်းကြည့်ခြင်းထက် ခပ်သိမ်းကုန်
သော လူတို့၏အလယ်၌ ကြည့်ခြင်းသည် အလွန်မြတ်၏” ဟု ဆို၏။ ပန်းပဲ
သုကြီးသည် “အမောင်...ကောင်းပြီ” ဟု ခပ်သိမ်းသော ပန်းပဲတို့ကို
စည်းဝေးစေ၍ ထိုပန်းပဲတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ “ငါတို့သည် ကြည့်
ကုန်အံ့၊ သင်၏အပ်ကို ထုတ်လော့” ဟု ဆို၏။ “ဆရာ...တစ်ခုသော
ပေကိုလည်းကောင်း၊ ချေဖြင့်ပြည့်သောကြေးခွက်ကိုလည်းကောင်း ဆောင်
စေကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ပန်းပဲသုကြီးသည် ဆောင်စေ၏။ ဘုရားလောင်း
သည် ခါးပိုက်မှ အပ်ကျည်ကိုထုတ်၍ ပေး၏။ ပန်းပဲသုကြီးသည် အပ်ကျည်မှ
အပ်ကိုထုတ်၍ “အမောင် - ဤကား အပ်လော့” ဟု မေး၏။ ဤသည်အား
အပ်မဟုတ်၊ အပ်ကျည်တည်း” ဟု ဆို၏။ ပန်းပဲသုကြီးသည် စုံစမ်းသည်
ရှိသော် အဆုံးကိုလည်းကောင်း၊ အစွန်းကိုလည်းကောင်း မမြင်သလျှင်

ကတည်း။ ဘုရားလောင်းသည် ယူ၍ အစဉ်သဖြင့် လက်သည်းဖြင့် အပ်အိမ်ကိုပယ်၍ "ဤကား အပ်အိမ်တည်း" ဟု လူများအားပြ၍ အပ်အိမ်ကို ဆရာခြေရင်း၌ထား၏။ တစ်ဖန် ပန်းပဲသုကြီးသည် "ဤကား အပ်ဖြစ်ယောင်တကား" ဟု ဆိုသည်ရှိသော် "ဤလည်း အပ်အိမ်တည်း" ဆို၍ လက်သည်းဖြင့်ခွာလျက် အစဉ်သဖြင့် ခြောက်ခုကုန်သော အပ်အိမ်တို့ကို ပန်းပဲသုကြီး၏ ခြေရင်း၌ထား၍ "ဤကား အပ်တည်း" ဟု ပန်းပဲသုကြီး၏လက်၌ ထား၏။ ပန်းပဲတစ်ထောင်တို့သည် လက်ချောင်းကို ခါကုန်၏။ ပုဆိုးဦးရစ် ပစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

အပ်၏စွမ်းအင်ကြီးလှပုံ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို ပန်းပဲသုကြီးသည် "အမောင် ဤအပ်ဖြင့် အဘယ်အစွမ်းသတ္တိရှိသနည်း" ဟု မေး၏။ ဆရာ... အားရှိသောယောက်ျားကို ပေကိုချီစေ၍ ပေအောက်၌ ရေဖြင့်ပြည့်သော ကြေးခွက်ကိုထား၍ ပေ၏အလယ်၌ ဤအပ်ကိုခတ်ကုန်လော့" ဟု ဆို၏။ ပန်းပဲသုကြီးသည် ဘုရားလောင်းကို တိုင်းပြုစေ၍ ပေ၏အလယ်၌ အပ်ဖျားဖြင့်ခတ်၏။ ထိုအပ်သည် ပေကိုဖောက်၍ ရေအပြင်၌ ဆံခြည်ဖျားမျှလည်း အထက်သို့ လှည်း မတက်၊ အောက်သို့လည်း မနစ်သည်ဖြစ်၍ ဖိလောတည်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ပန်းပဲတို့သည် "ငါတို့သည် ဤမျှလောက်သော ကလပတ်လုံး ပန်းပဲတို့မည်သည် ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏ဟု စကားကိုမျှသည်း မကြားစဘူးကုန်" ဟု လက်ချောင်းတို့ကို ခါကုန်၏။ ဦးရစ် ပစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

အမျိုးသမီးကိုရပြီ

ပန်းပဲသုကြီးသည် သမီးကိုခေါ်၍ ထိုပရိသတ်အလယ်၌လျှင် "သတို့လမီးသည် သင့်အားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏" ဟု ရေသိုသွန်ချ၍ပေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် နောက်အခါပန်းပဲသုကြီး ကွယ်လွန်သဖြင့် ထိုရွာ၌ သာလျှင် ပန်းပဲသုကြီးဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ "ယခုအခါ ရာဟုလာမယ်တော်သည် ထိုအခါ ပန်းပဲသုကြီး၏

သမီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ပန်းပဲသမားပညာရှိဖြစ်ပြီ” ဟု
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ပဏ္ဍိတ်ကိုမှ၊ ပညာပြ၊ မုချထင်ပေ၍မည်။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သူစိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃-တုဏ္ဏိလဇာတ်

ရဲရင့်ခြင်းကြောင့် သေဘေးမှလွတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သံဃညမြတ်စွာဘုရားသည် “နဗဆန္ဒက” အစရှိသောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတုဏ္ဏိလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သေဘေးကိုကြောက်တတ်သောရဟန်း
တစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် လာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အမျိုးသား
လည် ဖြစ်သတိ။ ထိုအမျိုးသားသည် ရဟန်းပြု၍ သေဘေးကိုကြောက်
တတ်၏။ အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော သစ်ခက်လှုပ်ခြင်း လှင့်ကန်ကျခြင်း
ကိုလည်းအောင်း၊ ငှက်သံ အခြေခလးချောင်းရှိသော သားတို့၏အသံကို
လည်းကောင်း၊ ထိုသို့သဘောရှိသော တစ်ပါးသောအသံကိုလည်းကောင်း
ကြား၍ သေဘေးကို ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသို့ဝင်သကဲ့ကို တုန်လှုပ်လျက်
သွား၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့— ဤမည်သော
ရဟန်းသည် အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော အသံကိုကြား၍ မြည်တမ်းလျက်
ပြေး၏။ ဤသတ္တဝါတို့အား သေခြင်းသည်သာလျှင် မြဲ၏။ အသက်သည်
မမြဲ၊ အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြုအပ်သည်မဟုတ်တုံလော” ဟု
စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာလတ်တော်မူ၍
“ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု
မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု
နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်း—
လှိုင်သည် သေဘေးကို ကြောက်တတ်သောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေး
တော်မူလတ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...မှန်ပေ၏” ဟု ထို

ဧ-၂၅-၅၅၀(ဇာ-တုံ)

ရဟန်းသည် ဝန်ခံသည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ဤရဟန်းသည် ယခုအခါ၌ သာလျှင် သေဘေးကို ကြောက်တတ်သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌သည် သေဘေးကို ကြောက်တတ်သည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒုတိမင်းသည် ငွေပြည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဝက်မဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူ၍ ဝက်မသည် ကိုယ်ဝန်ရင့်လတ်သော် နှစ်ခုကုန်သော ဝက်ငယ်တို့ကို ဖွား၏။ ထိုဝက်မသည် တစ်နေ့သ၌ သားငယ်တို့ကိုယူ၍ တစ်ခုသော တွင်း၌ ဝပ်၏။

ဝက်ငယ် ၂ ကောင်

ထိုအခါ ဗာရာဏသီ မြို့တံခါး၌နေသော တစ်ယောက်စော မိန်းမအိုသည် ဝါခင်းမှ တောင်းပြည့်အောင် ဝါကိုယူ၍ တောင်တုံးဖြင့် မြေကို ထောက်၍လာ၏။ ဝက်မသည် ထိုအသံကိုကြား၍ သေဘေးကိုကြောက်သဖြင့် သားငယ်နှစ်ခုတို့ကို စွန့်၍ပြေး၏။ မိန်းမအိုသည် ဝက်ငယ်တို့ကို မြင်၍ သားအမှတ်ကိုပြု၍ တောင်း၌ထည့်၍ အိမ်သို့ဆောင်၍ အကြီးအား “မဟာတူဏှိလ” ဟူသောအမည်၊ အငယ်အား “စူဠတူဏှိလ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်၍ ထိုဝက်ငယ်တို့ကို သားငယ်ကဲ့သို့ မွေး၏။ ထိုဝက်ငယ်တို့သည် နောက်အဖို့၌ ကြီးကုန်၍ ပြည့်ဖြိုးသောကိုယ် ရှိကုန်၏။

ဝက်ငယ်ကိုရောင်းပြီ

ဤဝက်တို့ကို ငါတို့အား အဖိုးဖြင့်ပေးကုန်လော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မိန်းမအိုသည် “ဤဝက်တို့သည် ငါ၏သားငယ်တို့တည်း” ဟု ဆို၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မပေး။ ထိုအခါ တစ်ခုသော ပွဲသဘင်ဇာလ၌ သေသောက်ကြူးသူတို့သည် သေကိုသောက်ကုန်၏။ အသားကုန်သည်ရှိသော် အသားကို ဘယ်မှာရွာရလတ္တံ့နည်းဟု စုံစမ်းကုန်လတ်သော် သူအိုမ၏အိမ်၌ ဝက်တို့ရှိသောအဖြစ်ကို သိ၍ အဖိုးကိုယူ၍ အိမ်သို့သွား၍ “မိခင် အဖိုးကိုယူ၍ ငါတို့အား တစ်ခုသောဝက်ကို ပေးပါလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသူအိုသည် “အစောင့်တို့ ဤဝက်တို့သည် ငါ့သားတို့တည်း။

အဖိုးဖြင့် အလိုမရှိ”ဟု ပယ်၏။ သေသောက်ကြူးတို့သည် “မိခင်
ဝက်တို့မည်သည်ကား လူတို့၏သား မဖြစ်ကုန်၊ ထိုဝက်တို့ကို ပေးလော့”
ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်းသော်လည်း မရ၍ သူ့အိုမကို သေသောက်
စေ၍ ယစ်သောကာလ၌ “မိခင်ဝက်တို့ဖြင့်အသုံးပြုအံ့နည်း၊ အဖိုးကိုယူ၍
ရိက္ခာပြုလော့” ဟု သူ့အိုမ၏ လက်၌အသပြာတို့ကို ထားကုန်၏။ သူ့အိုမ
သည် အသပြာတို့ကိုယူ၍ “အဖောင်တို့မဟာတုဏ္ဏိလကို ပေးခြင်းငှာ
မတတ်ကောင်း၊ စူဠတုဏ္ဏိလကို ယူကြကုန်သော့” ဟုဆို၏။

ကြောက်၍အဖမ်းမခံ

“ထိုစူဠတုဏ္ဏိလသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “တစ်ခုသော
ချုံ၌ ရှိ၏” ဟု ဆို၍ သေသောက်ကြူးသူတို့သည် အဖိုးဖြင့် ထမင်း
ခွက်ကို ဆောင်စေကုန်၏။ သူ့အိုမသည် အဖိုးဖြင့် ထမင်းကို ယူ၍ တံခါး
ဝ၌ စည်သော ဝက်စားကျင်းကို ပြည့်စေ၍ စားကျင်းအနီး၌ တည်၏။
သုံးကျိပ် အတိုင်းအရှည် ရှိသော သေသောက်ကြူးတို့ သည်လည်း
ကျော့ကွင်းလက်စွဲကုန်လျက် ထိုအရပ်၌လျှင် တည်ကုန်၏။ သူ့အိုမသည်
“ချစ်သားစူဠတုဏ္ဏိလ...လှာလော့” ဟု စူဠတုဏ္ဏိလအားအသံပြု၏။ မဟာ
တုဏ္ဏိလသည် ထိုအသံကြား၍ “ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
ငါ၏ အမိသည် စူဠတုဏ္ဏိလအား အသံမပေးစဖူး၊ ငါ့ကိုသာလျှင်
ရှေးဦးစွာခေါ်၏။ ယနေ့ ငါတို့အား မချွတ် သေဘေးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု
သိ၍ မဟာတုဏ္ဏိလသည် ညီကိုခေါ်၍ “ညီထွေး စူဠတုဏ္ဏိလ...ငါ့
အမိသည် သင့်ကိုခေါ်၏။ သွားချေ၊ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းချေလော့” ဟု
ဆို၏။ စူဠတုဏ္ဏိလသည် ချုံမှထွက်၍ ထမင်းစားကျင်း၏ အနီး၌ ထို
လူတို့၏ တည်သောအဖြစ်ကို သိ၍ “ယနေ့ ငါ့အား သေဘေးဆုတ်ပြီ”
ဟု ဘေးဖြင့် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်လျက် အစ်ကို အထံသို့ လာ၍
ခိုင်ခံ့စွာ တည်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍ တုန်လှုပ်လျက်လည်း၏။ မဟာ
တုဏ္ဏိလသည် စူဠတုဏ္ဏိလကိုမြင်၍ “ညီထွေး စူဠတုဏ္ဏိလ...သင်သည်
ယခုလည်း၏၊ ပြေးဝင်ရာအရပ်ကို ကြည့်၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်
ထိုအမှုကို ပြုသနည်း” ဟု မေး၏။ စူဠတုဏ္ဏိလသည် မိမိမြင်သော
အကြောင်းကို ဆိုလို၍-

၈၉။ နဝဆန္ဒကေဒေါက် ခိယုတိ၊ ပုဏ္ဏာ ယံ ဒေါက် သုဝါမိနိ ဌိတာ။
ဗဟုကေ ဇေန ပါသပါဏိကေ၊ နော စ ခေါမေ ဂဋိဘာတိ
ဘုဉ္ဇိတုံ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၉။ ဘာတိက၊ နောင်တော်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ နဝဆန္ဒကေဒေါက် သစ်သော အစာတို့ဖြင့်ပြည့်သော ဝက်စားကျင်းကို။ ခိယုတိ၊ ပေးအပ်၏။ အယံဒေါက်၊ ဤစားကျင်းသည်။ ပုဏ္ဏာ၊ စင်ကြယ်သော အစာတို့ဖြင့်ပြည့်၏။ သုဝါမိနိ၊ ငါတို့၏အမိသည်လည်း။ ဌိတာ၊ စားကျင်း၏အနီး၌ တည်၏။ ပါသပါဏိကေ၊ လက်၌ ကျော့ကွင်းရှိစော။ ဗဟုကေ၊ များစွာသော။ ဇေန၊ လူအပေါင်းသည်လည်း။ ဌိတော၊ စားကျင်း၏ အနီး၌ တည်၏။ ဣဒံဘတ္တံ၊ ဤအစာကို။ ဝါ-ဤအစာသည်။ ဘုဉ္ဇိတုံ၊ စားခြင်းငှာ။ မေ ငါ့အား။ နော စ ခေါပဋိဘာတိ၊ နှစ်သက်ခြင်းကို မဖြစ်စေ။

(နဝဆန္ဒကေဒေါက် ခိယုတိတိ ဧတ္ထ အာတာရဿ ကောရာ ပဇ္ဇနတာဝိယ အညက္ခရဿ အညက္ခရတာ ပဇ္ဇနတာ ဝိဏ္ဏဝိဏာဓော နာမ။ မဟာနိဒ္ဒေသအဋ္ဌကထာ။)

သီလကို ဆောက်တည်ပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ညီထွေး စူဠတုဏ္ဏံလ... ဤအရပ်၌လျှင် ဝက်တို့ကိုမွေးသော ငါတို့၏ အမိသည် အကြင်အကျိုးငှာ မွေး၏။ ထိုအကျိုးသည် ယခု အပြီ၊ သို့ရောက်ပြီ၊ သင်သည် မစိုးရိမ်လင့်” ဟု သာယာသော အသံဖြင့် ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍-

၉၀။ တသသိ ဘမသိ လေဏ မိစ္ဆသိ၊
အဘာဇဏာ သိကုဟိ ဂမိဿသိ။
အပေါ့ဿုက္ကာ ဘုဉ္ဇိ တုဏ္ဏံလ၊
မံသတ္ထာယ ဟိ ပေါသိတာမှသေ။

၉၁။ သြဂဟ ရဟဒံ အကဒ္ဒမံ၊ သဗ္ဗံ သေဒမလံ ပဝါဟယ။
ဂဏှာဟိ နဝံ ဝိလေပနံ၊ ယဿ ဂန္ဓာ န ကဒါစိ ဆိဇ္ဇတိ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၀။ တံတတုဏ္ဏိလ၊ ညီထွေး ဝုဇ္ဇတုဏ္ဏိလ။ တု၊ သင်သည်။
တသသိ၊ လန့်၏။ ဘမသိ၊ လည်၏။ လေဏံ၊ ပုန်းအောင်းရာကို။
ဣစ္ဆသိ၊ အလို့ရှိ၏။ အတာဏော၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
ကုဟိ၊ အဘယ်သို့။ ဂမိဿတိ၊ သွားလတ္တံ့နည်း။ အပ္ပေယျက္ခော၊
ကြောင့်ကြမ်း။ ဘုဇ္ဇ၊ စားလော့။ မံသတ္တာယဟိ၊ အသား၏အကျိုးငှာ
သာလျှင်။ ပေါသိတာမှသေ၊ မွေးအပ်ကုန်၏။

၉၁။ အကဒ္ဒမံ၊ ညွှန်မရှိသော။ ရဟဒံ၊ ရေအနိသို့၊ သြဂဟ၊
သက်လော့။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ သေဒမလံ၊ ချွေးအညစ်အကြေးကို။
ပဝါဟယ၊ ဆေးလော့။ ယဿ၊ အကြိုင်နဲ့ သာပျောင်း၏။ ဂန္ဓာ၊ အနံ့
သည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်၌။ န ဆိဇ္ဇတိ၊ မပြတ်။ နဝံ၊ အသစ်
ဖြစ်သော။ တံ ဝိလေပနံ၊ ထိုနဲ့ သာပျောင်းကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။

ဆယ်ပါးသော ပါရမီတို့ကို ဆင်ခြင်၍ မေတ္တာပါရမီကို ရှေ့ထား၍
ရှေးဦးစွာ သာ ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ရွတ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော ဘုရား
လောင်း၏ အသံသည် အလုံးစုံ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇာရှိသော ဗာရာဏသီ
ပြည်ကို လွှမ်း၍သွား၏။ ကြားတိုင်း ကြားတိုင်းသော ခဏပင်လျှင် အိမ်
ရှေ့မင်း အစရှိကုန်သော သူတို့ကို အပြေ၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်
သော သူတို့သည် လာကုန်၏။ မလာကုန်သော သူတို့သည်လည်း အိမ်၌
နေလျက်သာလျှင် နာကုန်၏။ မင်း၏ ပရိသတ်တို့သည် ချုံတို့ကို ဖျက်
ဆီး၍ မြေကို ညီညွတ်စွာပြု၍ သဲတို့ကို ကြဲကုန်၏။ သေသောက်ကြူး
တို့အား သုရာယစ်ခြင်းသည် ပြေ၏။ ကျော့ကွင်းတို့ကို စွန့်ကုန်၍ တရား
နာကုန်လျက်သာလျှင် တည်ကုန်၏။ သူအိုမအားလည်း သုရာယစ်ခြင်း
သည် ပြေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် လူအားပါင်း၏ အလယ်၌ ဝုဇ္ဇတုဏ္ဏိလ
အား ဓမ္မဒေသနာကို အားထုတ်၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ စူလတုဏ္ဍိလသည် "ငါ့အစ်ကိုသည် ဤသို့ဆို၏။ ငါတို့၏အနွယ်၌ ရေကန်သို့ သက်၍ ကိုယ်မှ ချွေး အညစ်အကြေးကို လျှော်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ နံ့သာသစ်ကို ယူခြင်းသည် လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသောကာလသည် မရှိ၊ အဘယ်ကိုရည်၍ အစ်ကိုသည် ငါ့ကို ဤသို့ ဆိုသနည်းဟု မေးလိုရကား-

၉၂။ ကတမော ရဟဒေါ အကဒ္ဒမော၊ ကိံ သု သေဒ မလန္တိ ဝုစ္စတိ။
ကတမဉ္စ နဝံ ဝိလေပနံ၊ ယဿ ဂန္ဓော န ကဒါစိ ဆိဇ္ဇတိ။
ဟူသော လေးခုပြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ အကဒ္ဒမော၊ ညွန်မရှိသော။ ရဟဒေါ၊ ရေကန်ဟူသည်။ ကတမော၊ အဘယ်နည်း။ ကိံ သု၊ အဘယ်ကိုလျှင်။ သေဒမလန္တိ၊ ချွေးအညစ်အကြေး ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်သနည်း။ ယဿ၊ အကြင်နံ့သာပျောင်း၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့သည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်၌။ န ဆိဇ္ဇတိ၊ မပြတ်။ နဝံ၊ အသစ်ဖြစ်သော။ တံဝိလေပနံ၊ ထိုနံ့သာပျောင်းသည်။ ကတမံ၊ အဘယ်နည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် "ညီထွေး စူဠတုဏ္ဍိလ... ထိုသို့တပြားကား ချသောနားရှိသည်ဖြစ်၍ နာလော့"ဟု ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟောလိုရကား-

၉၃။ ဓမ္မော ရဟဒေါ အကဒ္ဒမော၊ ပါပံ သေဒမလန္တိ ဝုစ္စတိ။
သီလဉ္စ နဝံ ဝိလေပနံ၊ တဿ ဂန္ဓော န ကဒါစိ ဆိဇ္ဇတိ။

၉၄။ နန္ဒန္တိ သရီရ ဘာတိနော၊ န စ နန္ဒန္တိ သရီရဓာရိနော။
ပုဏ္ဏာယ စ ပုဏ္ဏမာသိယာ၊ ရမမာနာဝ ဇဟန္တိ ဇီဝိတံ-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၉၅။ တာတစူဠတုဏ္ဍိလ၊ ညီထွေး စူဠတုဏ္ဍိလ။ ဓမ္မော၊ နိဗ္ဗာန်တရားကို။ အကဒ္ဒမော၊ ကိလေသာ ညွန်မရှိသော။ ရဟဒေါ၊ ရေကန်ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ ပါပံ၊ မာဏာင်းမှုကို။ သေဒမလန္တိ၊ ချွေး အညစ်အကြေး ဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ သီလဉ္စ၊ သီလကိုလည်း။ နဝံ၊ အသစ်ဖြစ်သော။ ဝိလေပနံ၊ နံ့သာပျောင်းဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။ တဿ၊ ထိုသီလ၏။ ဂန္ဓော၊ အနံ့သည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်၌။ န ဆိဇ္ဇတိ၊ မပြတ်။

၉၄။ သရီရ ဘာတိနော၊ သတ္တဝါကို သတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ နန္ဒန္တိ၊ နှစ် သက်ကုန်၏။ သရီရဓာရိနော၊ ကိုယ်ကို ဆောင်ကုန်သော သူတို့

သည်။ နှစ် နန္ဒန္တိ၊ မနှစ်သက်ကုန်၊ ပုဏ္ဏာယ၊ ပြည့်ထသော။ ပုဏ္ဏမာသိယာ၊
လပြည့်နေ့၌။ ရမမာနာဝ၊ မွေ့လျော် ကုန်လျက်လျှင်။ သီလာစာရ
သမ္ပန္နာ၊ သီလအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော သူတို့သည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။
ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောစင်းသည် သာယာသောအသံဖြင့် သဗ္ဗညု ဘုရားကဲ့သို့
သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော၏။ လူအပေါင်းတို့သည် လက်ချောင်း
တို့ကို ခါကုန်၏။ ပုဆိုး ဦးရစ်ပစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ကောင်းချီး
ပေးသော အသံသည် ကောင်းကင်၌ ပြည့်၏။

မင်းကြီး ကယ်မပြီ

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဘုရားလောင်းအား မင်းအဖြစ်ဖြင့် ပူဇော်၍
သူအိုမအား စည်းစိမ်ကိုပေး၍ ဝက် နှစ်ခုတို့ကိုလည်း ယူ၍ နံ့သာရေဖြင့်
ချိုး၍ နံ့သာ အစရှိသည်တို့ဖြင့် လိမ်း၍ လည်တို့၌ ပတ္တမြားရတနာတို့ကို
ဆင်၍ မြို့သို့ဆောင်၍ သားအရာ၌ထား၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် လုပ်
ကျွေး၏။ ဘုရားလောင်းဝက်မင်းသည် ပဉ္စသီတို့ကိုပေး၏။ ခပ်သိမ်းကုန်
သော ဗာရာဏသီပြည်၌ နေကုန်သောသူတို့သည်လည်း ပဉ္စသီတို့ကို စောင့်
ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုသူတို့အား ပက္ခနေတို့၌ တရား
ဟော၏။ တရားဆုံးဖြတ်ရာ အရပ်၌နေ၍ တရားဆုံးဖြတ်၏။ ထိုဘုရား
လောင်းသည် ထင်ရှားရှိစဉ် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တရားကို ပြုသော
သူတို့မည်သည် မဖြစ်ကုန်။ နောက်အဖို့၌ မင်းသည် သေ၏။ ဘုရားလောင်း
သည်ကား ထိုမင်း၏အလောင်းကို ပူဇော်ခြင်း၊ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုစေ၍
အဆုံးအဖြတ်တို့ကို ပေး၍ ရေးစေ၍ “ဤစာကိုကြည့်၍ တရားဆုံးဖြတ်ကြ
လော့” ဟုဆို၍ လူအများအား တရားဟော၍ မမေ့မလျော့ခြင်းဖြင့်
ဆုံးရှုံး၍ ခပ်သိမ်းကုန်သောလူတို့၏ ငိုကုန်စဉ် စူဠတုဏ္ဏိလနှင့်တကွ တောသို့
ဝင်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမသည် အနှစ်ခြောက်သောင်း
တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းစောင်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သေဘေးကို ကြောက်တတ်သော ရဟန်းသည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသည်နည်း

ဟူမူကား “ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သေ
ဘေးကို ကြောက်စိတ်သောရဟန်းသည် ထိုအခါ စူဠတုဏ္ဍိလဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ပရိသတ် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ
ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဟာတုဏ္ဍိလ ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူ၏။

(ညွှန်မရှိမှန်၊ ထိုရေကန်၊ နိဗ္ဗာန်အမည်သာ။)
သုံးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တုဏ္ဍိလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄-သုဝဏ္ဏကက္ကဋကဇာတ်

ကျေးဇူးသိသော ရွှေပုစွန်အကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လေးကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သိင်္ဂီမိဂေါ” အစရှိသောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုဝဏ္ဏကက္ကဋက ဇာတ်ကို ဇေတဝနီ
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏အကျိုး၌ အဆက်ကိုစွန့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို လေးသမားတို့ကို လွတ်သည်တိုင်
ဆောင်ခဏ္ဍဟာလဇာတ်၌ ဆိုအပ်၏။ ဓနုပါလဆင်ကို လွတ်ခြင်းကို စူဠ
ဟံသ မဟာဟံသဇာတ်၌ ဆိုအပ်၏။

ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ - တရားဘဏ္ဍာစိုး
ဖြစ်သော အာနန္ဒာမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါသို့ ရောက်သော သေက္ခဖြစ်၍
ဓနုပါလ ဆင်လာသည်ရှိသော် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားအား အသက်ကို
စွန့်၏’ ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားလည်း ကြွလာ
တော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်
သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်
၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... အာနန္ဒာသည် ယခု
အခါ၌သလျှင် ငါ့အား အသက်ကို စွန့်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း
ငါ့အား အဆက်ကို စွန့်ဖူးသည်သာလျှင် ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူလတ်၍
အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ သေနက
ဓင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ထိုဗာရာဏသီပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ သာ
လိဒ္ဒိယမည်သော ပုဏ္ဏားရွာသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်
ထိုရွာ၌ လယ်လုပ်သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်သည်ရှိသော် ဥစ္စာ
ကိုဖြစ်စေ၍ ထိုရွာ၏ အရှေ့မြောက်အရပ်ဖြစ်သော တစ်ခုသော ဂါမ
ခေတ်၌ ပယ်တစ်ထောင်အတိုင်းအရွယ် ရှိသော လယ်ကို ထွန်စေ၏။ ဘုရား
လောင်းသည် တစ်နေ့သ၌ လူတို့နှင့်တကွ လှယ်တောသို့သွား၍ “အမှုကို
ပြုကြကုန်လော့” ဟုစေ၍ မျက်နှာသစ်အံ့သောငှာ လယ်၏အစွန်း၌ ကြီးစွာ
သော ထုံးအိုင်သို့ ကပ်၏။

ပုစွန်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ပုံ

ထိုထုံးအိုင်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော တစ်ခုသော ပုစွန်
သည် နေ၏။ အလွန် အဆင်းလှ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည်
တံပူစား၍ ထိုထုံးအိုင်သို့သက်၏။ ဘုရားလောင်းမျက်နှာသစ်သော ကာလ၌
ပုစွန်သည် ဘုရားစောင်းအထံသို့ လှာ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်
ပုစွန်ကိုချီ၍ မိမိ၏ အပေါ်ရုံပုဆိုးကြား၌ အိပ်စေ၍ ယူ၍ လယ်၌ပြုအပ်
သောကိစ္စကို ပြု၍ သွားသော် ထိုထုံးအိုင်၌ ပုစွန်ကိုထား၍ အိမ်သို့သွား၏။
ထိုအခါမှစ၍ လယ်သို့လာသည် ရှိသော် ရွေးဦးစွာ ထိုထုံးအိုင်သို့သွား၍
ပုစွန်ကို အပေါ်ရုံပုဆိုးကြား၌ အိပ်စေ၍ နောက်မှ အမှုကို စီရင်၏။ ဤသို့
လျှင် ထိုသူတို့အား အချင်းချင်း အကျမ်းဝင်ခြင်းသည် မြဲ၏။ ဘုရား
လောင်းသည် လယ်သို့ မဖြတ်လာ၏။ ဘုရားလောင်း၏ မျက်စိတို့သည်ကား
ငါးပါးသောကြည်ခြင်း ရှိ၏။ သုံးပါးသော အဝန်းရှိ၏။ စင်ကြယ်ကုန်
သည်ဖြစ်၍ ထင်ကုန်၏။

ပုဏ္ဏားမျက်စိကို စားချင်

ထိုအခါ လယ်၏အစွန်း၌ တစ်ခုသော ထန်းပင်ဖျား၌ ကျီးသိုက်ဝယ်
နေသော ကျီးမသည် ထိုပုဏ္ဏား၏မျက်စိတို့ကို မြင်၍ စားလိုသည်ဖြစ်၍
ကျီးဖိုကို “သခင်...ငါ့အား ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်၏” ဟု ပြော၏။ “အဘယ်
စည်သော ချင်ခြင်းနည်း” ဟု မေး၍ “ထိုပုဏ္ဏား၏မျက်စိတို့ကို စားလို၏”
ဟု ဆို၏။ “သင့်၏ချင်ခြင်းသည် ခက်ခဲသောချင်ခြင်းတည်း၊ ထိုမျက်စိ

တို့ကို အဘယ်သူသည် ဆောင်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟု ဆိုသည် ရှိသော် “သင် မတတ်နိုင်သလော” ဟု မေး၏။ “မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။ “ငါသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၏။ ထန်းပင်၏အနီးဖြစ်သော ဤတောင်ပိုင်း အကြင်မြေဟောက်သည် နေ၏။ ထိုမြေဟောက်ကို စားလော့၊ ထိုမြေဟောက်သည် ထိုပုဏ္ဏားကို ကိုက်၍ သတ်စေလတ္တံ့။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား၏ မျက်စိတို့ကို ထုတ်၍ ဆောင်ခဲ့လော့” ဟု ဆို၏။ ကျီးဖို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ထိုအခါမှစ၍ မြေဟောက်ကို စား၏။

မြေကိုကိုက်စေ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ပျိုးသောကောက်တို့၏ ဖုံးလုံးသောကာလ၌ ပုစွန်သည် ကြီး၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မြေသည် ကျီးကို “အဆွေကျီး— သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မပြတ် ငါ့ကို စားသနည်း၊ သင်၏ အဘယ်ကိစ္စကို ပြုရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “အရှင်... သင်တို့၏ ကျွန်မအား တစ်ယောက်သော လယ်ရှင်၏မျက်စိတို့၌ ချင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် သင်တို့၏အာနုဘော်အားဖြင့် ထိုပုဏ္ဏား၏မျက်စိတို့ကို ရလို၏” ဟု ဆို၏။ မြေသည် “ထိုသို့ဖြစ်စေ၊ ဤအမှုသည် ဝန်မလေး၊ ရလတ္တံ့” ဟု ထိုကျီးအား သက်သာရာရစေ၍ နက်ဖြန်နေ၌ ပုဏ္ဏားလာရာလမ်း၌ လယ်စာနံသင်းကိုမှီ၍ မြက်တို့ဖြင့်ဖုံးလွှမ်း၍ ပုဏ္ဏား၏လာခြင်းကို မျှော်လျက် အိပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် လာလတ်သော် ရွေးဦးစွာ ထုံးအိုင်သို့သက်၍ မျက်နှာသစ်၍ ချင်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ရွှေပုစွန်ကိုခေါ်၍ အပေါ်ရုံပုဆိုးကြား၌ အိပ်စေ၍ လယ်သို့ဝင်၍ မြေသည် လာသော ဘုရားလောင်းကို မြင်၍ လျင်စွာပြေး၍ ဖနောင့်သား၌ကိုက်၍ ထိုအရပ်၌လျှင် လှည်းစေ၍ တောင်ပိုကိုရည်၍ ပြေး၏။

ကျီး လာ၍ မျက်စိဖောက်

ဘုရားလောင်း၏လာခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုစွန်၏ ပုဆိုးကြားမှ ခုန်ကျခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကျီးလာ၍ ဘုရားလောင်း၏ရင်၌ နားခြင်းသည်လည်းကောင်း မရှေးမနှောင်းဖြစ်၏။ ကျီးသည် နား၍ မျက်စိတို့ကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုး၏။

ပုစ္ဆန်က ကျီး၏လည်ပင်းညှပ်

ပုစ္ဆန်သည် ဤကျီးကိုမိ၍ အဆွေခင်ပွန်းအား ဘေးဖြစ်၏။ ထိုကျီးကို ဖမ်းသည်ရှိသော် မြေသည် လာလီတ္တံ့။” ဟု ညှပ်ဖြင့်ညှပ်သကဲ့သို့ ကျီး၏လည် ညှပ် လှက်မဖြင့် မြဲစွာညှပ်၍ ပင်ပန်းစေ၍ အတန်ငယ် လျော့၏။

မြေကိုခေါ်

ကျီးသည် “အဆွေမြေ...ငါ့ကိုစွန့်၍ အဘယ်ကြောင့်ပြေးသနည်း၊ တစ်ခု သောပုစ္ဆန်သည် ငါ့ကို လွန်စွာညှပ်ဆဲ၏။ အကြင်မျှလောက် မသေသေး၊ ထိုမျှလောက်လျှင် လှာလော့” ဟု မြေကို ခေါ်လိုရကား-

၉၅။ သိင်္ဂီမိဂေါ အာယတစက္ခုနေတ္တာ၊
အဋ္ဌိတ္တစော ဝါရိသယော အလောမော။
တေနာဘိဘူတော ကပဏော ရုဒါမိ၊
ဟရေ သခါ ကိဿ နှ မံ ဗဟာသိ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၅။ ဟရေ သခါ၊ အိုအဆွေ။ အာယတစက္ခုနေတ္တာ၊ ပြူးပြူးရှည် စွာ ထွက်သော စက္ခုဟုဆိုအပ်သော မျက်စိရှိသော။ အဋ္ဌိတ္တစော၊ အရိုးဟူ သော အရေရှိသော။ ဝါရိသယော၊ ရေ၌အိပ်သော။ အလောမော၊ အမွှေး မရှိသော။ သိင်္ဂီမိဂေါ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ပုစ္ဆန်သည်။ အတ္ထံ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုပုစ္ဆန်သည်။ အဘိဘူတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကပဏော၊ ဆင်းရဲစွာ အထီးကျန်၍။ ရုဒါမိ၊ ငိုရ၏။ တု၊ သင်သည်။ ကိဿ နှ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဗဟာသိ၊ စွန့်ဘိ သနည်း။

မြေကိုပါ ဖမ်းပြီ

မြေသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကိုပြု၍ ကျီးကို သက်သာရာ ရစေ၍ လှ၏။ ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ပြီး၍-

၉၆။ သော ပဿသန္ဓော မဟတာ ဖဏေန၊
 ဘုဇင်္ဂမော ကက္ကဋ္ဌ မဇ္ဈပတ္တော၊
 သကံ သခါရံ ပရိတာယမာနော၊
 ဘုဇင်္ဂမံ ကက္ကဋ္ဌိကော ဂဟေသိ။

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၆။ သောဘုဇင်္ဂမော၊ ထိုမြေသည်။ မဟတာ၊ ကြီးစွာထော။ ဖဏေန၊ ပါးပျဉ်၊ ဖြင့်။ ပဿသန္ဓော၊ ထွက်သက်ကို ဖြစ်စေ၍။ ကက္ကဋ္ဌကံ၊ ပုစွန်ထံသို့။ အဇ္ဈပတ္တော၊ ဖောက်လား၏။ သကံသခါရံ၊ မိမိ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဘုရားလောင်းကို။ ပရိတာယမာနော၊ စောင့်ရှောက်လိုသော။ ကက္ကဋ္ဌကော၊ ပုစွန်သည်။ ဘုဇင်္ဂမံ၊ မြေကို။ ဂဟေသိ၊ ဖမ်း၏။

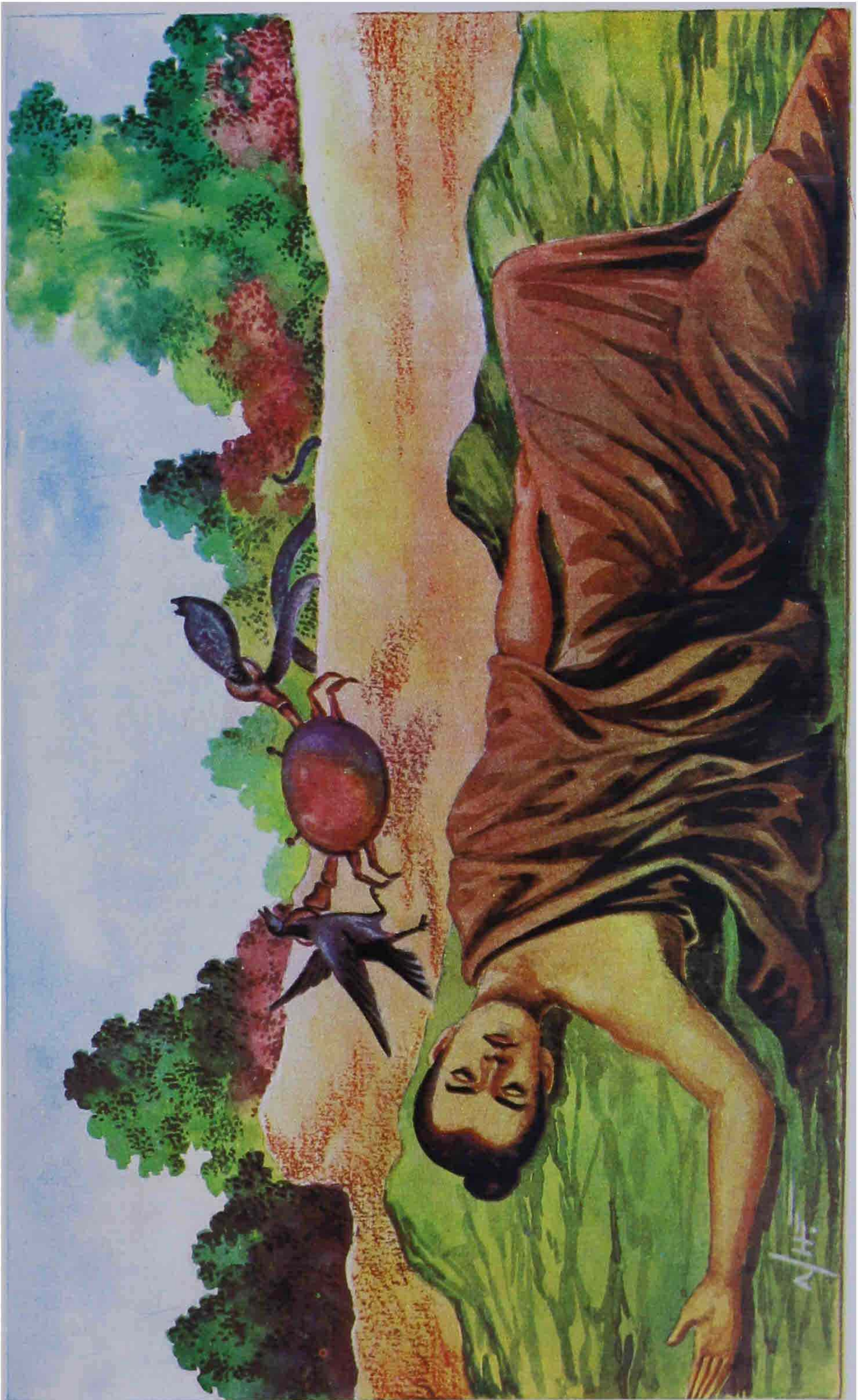
အဘယ်ကြောင့် ဖမ်းသနည်း

ထိုအခါ မြေသည် “ပုစွန်တို့မည်သည်ကား ကျီးသားကိုလည်း မစား၊ ကုန်သလျှင်ကုတည်း၊ မြေသားကိုလည်း မစား၊ ကုန်သလျှင် ကတည်း၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ငါတို့ကို ဤပုစွန်သည် ဖမ်းသနည်း” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ပုစွန်ကို မေးလိုရကား-

၉၇။ န ဝါသယံ နော ဗန ကဏုသပုံ၊
 သာသတ္ထိကော ကက္ကဋ္ဌကော အဒေယျံ။
 ပုစ္ဆာမိ တံ အာယတစက္ခုနေတ္ထု၊
 အထ ကိဿဟေတုမှ ဥဘော ဂဟိတာ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ အာယတစက္ခုနေတ္ထု၊ ရှည်သော စက္ခုဟု ဆိုအပ်သော မျက်စိ ရှိသောပုစွန်။ ကက္ကဋ္ဌကော၊ ပုစွန်မည်သည်။ သာသတ္ထိကော၊ စားလိုသည် ဖြစ်၍။ ဝါသယံ ကျီးကို။ န အဒေယျံ၊ မဖမ်းရာ၊ ကဏုသပုံ၊ မြေဟောက်ကို။ နော အဒေယျံ၊ ဖယူရာသလျှင်ကတည်း။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ ကိဿဟေ တု၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ဥဘော၊ နှစ်ခုတို့သော ငါတို့ကို။ ဂဟိ တာ၊ ဖမ်းအပ်ကုန်သနည်း။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေး၏။

(၅၅၀-၀၁ သုဝဏ္ဏသဏ္ဍိကဇာတ်)

ပုံ-၄။ ပုစွန်သည် ကျိုးနွံနွံ လှေမဖြင့်ညှပ်၍ မှမ်းထီးထားပုံ။

ထိုစကားကိုကြား၍ ပုစ္ဆန်သည် ဖမ်းဆပ်သောအကြောင်းကို ဆိုလို၍-
ပုဏ္ဏားကို ဆေးကုပါ

၉၈။ အယံပုရိသော မမ အတ္တကဒမော၊
ယော မံ ဂဟေတွာနံ ဒကာယ နေသိ။
တသ္မိံ မတေ ဒုက္ခ မနုပ္ပကံ မေ၊
အဟဉ္စ ဒေသာ စ ဥဒဘာ န ဟောမ။

၉၉။ မမဉ္စ ဒိသ္မာန ပဝဇုကာယံ၊ သဗ္ဗော ဇနော ဟိ သိတုမေဝ မိစ္ဆေ။
သာဒုဉ္စ ထူလဉ္စ မုဒုဉ္စ မံသံ၊ ကာကာပိ မံ ဒိသ္မာ ဝိဟေဌယေယျု-
ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၈။ ကဏ္ဍသပ္ပ၊ မြေဟောက်၊ ယောပုရိသော၊ အကြင် ယေးကျား
သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဂဟေတွာနံ၊ ယူ၍။ ဒကာယ၊ ရေအိုင်သို့၊ နေတိ၊
ဆောင်၏။ အယံပုရိသော၊ ဤယောကျားသည်။ မမ၊ ငါ၏။ အတ္တ-
ကာမော၊ အကျိုးကို အလိုရှိ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုယောကျားသည်။ မတေ၊
သေသည်ရှိသော်၊ မေ၊ ငါ့အား။ အနုပ္ပကံ၊ များစွာသော။ ဒုက္ခံ၊
ဆင်းရဲသည်။ ဟောတိ။ ဖြစ်၏။ အဟဉ္စ၊ ငါသည်လည်းကောင်း။
ဒေသာ စ၊ ဤယောကျားသည်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဒဘာ၊
နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်။ န ဟောမ၊ မဖြစ်ကုန်အံ့။

၉၉။ ပဝဇုကာယံ၊ ကြီးစွာသောကိုယ်ရှိသော။ မမဉ္စ၊ ငါ့ကိုလည်း။
ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ သဗ္ဗော၊ ခပ်သိမ်းသော။ ဇနော၊ လူသည်။ ဟိ သိတု-
မေဝ၊ ညဉ့်ဆဲခြင်းငှာသာလျှင်၊ ဣဒ္ဓ၊ အလိုရှိရာ၏။ သာဒုဉ္စမံသံ၊
ကောင်းသောအသား ရှိသည်လည်းဖြစ်သော၊ ထူလဉ္စမံသံ၊ ဆူသော
အသားရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ မုဒုဉ္စမံသံ၊ နူးညံ့သောအသား ရှိသည်
လည်း ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကာကာပိ၊ ကျီးတို့သည်လည်း။ ဒိသ္မာ၊
မြင်ကုန်၍။ ဝိဟေဌယေယျု၊ ညဉ့်ဆဲကုန်ရာ၏။

ငါတို့နှစ်ဦးကို လွတ်ပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ မြေသည် 'ဟစ်ခုဒသာဥပါယ်ဖြင့်ဤပုစ္ဆန်ကိုလှည့်
စား၍ ကျီးကိုလည်းကောင်း၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း လွတ်စေအံ့' ဟု ကြံ
၏ ကြံပြီး၍ ပုစ္ဆန်ကိုလှည့်စားအံ့သောငှာ-

၁၀၀။ သစေ တဿ ဟေတုမ္ပိ ဥဘော ဂဟိတာ၊
 ဥဋ္ဌာတု ပေါထော ဝိသမာဝမာမိ။
 မမဉ္ဇ ကာကဉ္ဇ ပမုဉ္ဇ ခိပ္ပံ၊
 ပုရာ ဝိသံ ဂါဠမုပေတိ မစ္စံ။

ဟူသော ခြေခံအုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၀။ တဿ၊ ထိုယောက်ျား၏၊ ဟေတုမ္ပိ၊ အကြောင်းကြောင့်။
 ဥဘော၊ နှစ်ခုကုန်သော ငါတို့ကို။ သစေ ဂဟိတာ၊ အကယ်၍ ဖမ်းကုန်
 သည် ဖြစ်အံ့။ ပေါထော၊ ယောက်ျားသည်။ ဥဋ္ဌာတု၊ ထစေသတည်း။
 အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိသံ၊ အဆိပ်ကို။ အဝဇာမိ၊ ငင်အံ့။ မစ္စံ၊ ယေးကျား
 ကို။ ဝိသံ၊ အဆိပ်သည်။ ဂါဠံ၊ ပြင်းစွာ။ ပုရာဥပေတိ၊ မရောက်မီ။
 မဉ္ဇ၊ ငါ့ကိုဇာည်းဟောင်း၊ ကာကဉ္ဇ၊ ကျီးကိုလည်းကောင်း၊ ခိပ္ပံ၊
 လျင်စွာ။ ပမုဉ္ဇ၊ လွတ်စော့။

မြေဆိပ်လှိုစုံပြီ

ထိုစကားကို ကြား၍ ပုစွန်သည် "ဤမြေသည် တစ်ခုသေစ
 အကြောင်းဖြင့် နှစ်ခုကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို လွတ်စေ၍ ပြေးလို၏။
 ငါ၏ ဥပါယ်၌ လိမ္မာသောအဖြစ်ကို မသိ၊ ယခု ဤမြေသည် အကြင်
 သို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ငင်ခြင်ငှာ စွမ်းနိုင်၏။
 ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် လက်မကို လျော့အံ့၊ ကျီးကိုလည်း
 မလွတ်အံ့"ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍-

၁၀၁။ သပ္ပံပမောက္ခာမိ န တာဝကာကံ၊
 ပဋိဗန္ဓုကော ဟောဟိတိ တာဝတာကော။
 ပုရိသဉ္ဇ ဒိသ္မာန သုခိံ အဇေဂံ၊
 ကာကံ ပမောက္ခာမိ ယထေဝ သပ္ပံ

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၁။ သပ္ပံ၊ မြေကို။ ပမောက္ခာမိ၊ လွတ်အံ့။ တာဝ၊ ရှေးဦး
 စွာ၊ ကာကံ၊ ကျီးကို။ န ပမောက္ခာမိ၊ မလွတ်သေး။ ကာကော၊ ကျီး
 သည်။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ပဋိဗန္ဓုကော၊ ဝန်ခံသူသည်။ ဟောဟိ၊

ဖြစ်၏။ ပုရိသဉ္စ၊ ယောကျ်ားကိုလည်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာသည်ကို။
အဇောဂံ၊ အနာမရှိသည်ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ရသည်ရှိသော်။ သပ္ပံ၊
မြေကို။ ပမောက္ခာမိယထဝ၊ လွတ်သကဲ့သို့လျှင်။ အဟံ၊ ငါသည်။
ကခကံ၊ ကျီးကို။ ပမောက္ခာမိ၊ လွတ်အံ့။

ပုစုန်ကမြေနှင့်ကျီးကို သတ်လိုက်ခြင်း

ဤသို့ဆို၍ အဆိပ်ကို ငင်စိမ့်သောငှာ မြေကိုညှပ်သော အက်ဇကို
လျော့စွာပြု၏။ မြေသည် အဆိပ်ကိုငင်၍ ဘုရားလောင်း၏ ကိုယ်ကို
အဆိပ်မရှိသည်ကို ပြု၏။ ဘုရားလောင်းသည် ဆင်းရဲကင်းလတ်စောင့်
ထ၍ ပကတိသော အဆားဖြင့်လျှင် ရပ်၏။ ပုစုန်သည် “ဤနှစ်ခုကုန်
သော သတ္တဝါတို့သည်လည်း အကယ်၍ ရောဂါအင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ငါ
အဆွေအား အစီးအပွား မည်သည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုသတ္တဝါတို့ကို ဖျက်
ဆီးအံ့”ဟု ကြံ၍ ထတ်ခကြားဖြင့် ကြောင့်ကို ဖြတ်ထကဲ့သို့ နှစ်ခုကုန်သော
သတ္တဝါတို့၏ ဦးပေါင်းကို လက်မဖြင့်ဖြတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်
စေ၏။ ကျီးမသည်လည်း ထိုအရပ်မှ ပြေး၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြေ၏
ကိုယ်ကို လှံကန်ဖြင့်ရစ်၍ တောင့်ပို့သို့ချ၏။ ရွှေပုစုန်ကို ထိုအိုင်၌ လွှတ်၍
ညအခါ ရွာသို့လျှင် သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ ရွှေပုစုန်နှင့်တကွ အတိုင်း
ထက်အလွန် အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သပ္ပညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူလိုရကား-

- ၁၀၂။ ကခထော ထဒါ ဒေဝဒတ္တော အဟောသိ၊
ဗာရော ပန ကဏှသပ္ပေါ အဟောသိ။
အာနန္ဒာ ဘဒြော ကက္ကဋ္ဌဇော အဟောသိ၊
အဟံ တဒါ ပြာဟုဏော ဟောမိ သတ္တာ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။
- ၁၀၂။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ ဒေဝဒတ္တော၊
ဒေဝဒတ်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ကာဏော၊ ကျီးသည်။ အဟောသိ၊
ဖြစ်ပြီ။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။ မာရော၊ မာရ်သည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။
ကဏှသပ္ပေါ၊ မြေဟောက်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။
အာနန္ဒော၊ အာနန္ဒာသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ဘဒြော၊ ကောင်းသော

ကက္ကဋ္ဌကော၊ ပုစုန်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တေရဟိ၊ ယခုအခါ၌။
 သတ္တာ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော။ အဟံ၊
 ငါသည်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပြာဟုံဏော၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ဟောမိ၊ ဖြစ်ပြီ။
 သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည်
 သောတာပန် အစရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကျီးမကိုကား ဂါထာ၌ မဆိုအပ်၊
 ထိုကျီးမသည် စိဉ္စမာဏဝိကာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ မှတ်အပ်၏။

(ချစ်သောမိတ်ဆွေ၊ ကူညီလေ၊ မိတ်ဆွေကပ်ပါးအလကား။)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုဝဏ္ဏကက္ကဋ္ဌဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅-မယုကဇာတ်

လူသောအခါ စေတနာသုံးတန်ညီသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
 တတ်သော စာဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သကုဏော မယုကော နာမ”
 အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမယုကဇာတ်ကို ဇေ
 တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အာဂန္တု သူဌေးကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သာဝတ္ထိပြည်၌ အာဂန္တုကမည်သော သူဌေးသည်
 ကြွယ်ဝ၏။ များစွာသောဥစ္စာရှိ၏။ ထိုသူဌေးသည် ထိုဥစ္စာတို့ကို မိမိလည်း
 မသုံးဆောင်၊ သူတစ်ပါးတို့အားလည်းမပေး။ အထူးထူးသော မြတ်သော
 အရသာရှိသော ဘောဇဉ်တို့ကို ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် ထိုမြတ်သော
 ဘောဇဉ်တို့ကို မသုံးဆောင်၊ ပအုန်းရည်လျှင် အဘော်ရှိသော ဆန်ကဲ့
 ထမင်းကိုသာလျှင် စား၏။ အမွှေးအကြိုင်ဖြင့် ထုံအပ်သော ကခသိတိုင်း၌
 ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် ထိုအဝတ်တို့ကိုပယ်၍ ရှန်
 ရင်းသောအဝတ်တို့ကိုသာလျှင်ဝတ်၏။ အာဇာနည်မြင်းတသော ပတ္တမြား
 ရွှေတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သောရထားကို ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် ထိုရထားကို
 ပယ်၍ သစ်သားရထားဖြင့် သွား၏။ ရွှေထီးတို့ကို ဆောင်းအပ်သည်ရှိသော်
 ထိုရွှေထီးကိုပယ်၍ သစ်ရွက်ထီးကို ဆောင်းသဖြင့် သွား၏။

ထိုအာဂန္တုက သူဌေးသည် အသက်ထက်ဆုံး အလှူ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့တွင် တစ်ခုသော ကောင်းမှုမျှကိုလည်း မပြုဘဲ သေ၍ ရောရဝ ငရဲ၌ ဖြစ်၏။ “ထိုသူဌေး၏ဥစ္စာသည် သားမရှိသောဥစ္စာတည်း” ဟု မင်း အိမ်သို့ ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ရက်တို့ဖြင့် သွင်း၏။ ထိုဥစ္စာကို သွင်းပြီးသည်ရှိသော် မင်းသည် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရားကို ရှိခိုးလျက်နေ၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ငါဘုရားအား စေားခြင်းကို အဘယ်ကြောင့်မပြုသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင် ဘုရား... သာဝတ္ထိမြို့၌ အာဂန္တုက အမည်ရှိသော သူဌေးသည် သေ၍ အရှင်မရှိသော ဥစ္စာတို့ကို အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်သို့ ဆောင်သော အကျွန်ုပ် အား ခုနစ်နေ့ ခုနစ်ရက်တို့သည် လွန်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးသည်ကား ဤ ဥစ္စာတို့ကိုရ၍ မိမိလည်း မသုံးဆောင်၊ သူတစ်ပါးအားလည်း မပေး၊ ထို သူဌေး၏ဥစ္စာသည် ရက္ခိယံစေငင့်သော ရေကန်နှင့်တူ၏။ ထိုသူဌေးသည် တစ်နေ့မှလည်း မြတ်သောဘောဇဉ် အစရှိသည်တို့၏ အရသာကို မခံစား မှု၍လျှင် သေမင်း၏ခံတွင်းသို့ဝင်၏။ ဤသို့ဝန်တိုသော နည်းသော ဘုန်း ရှိသော သတ္တဝါသည် အဘယ်ကိုပြု၍လျှင် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့်ကား ထိုသူဌေး၏စိတ်သည် စည်းစိမ်တို့၌ မေ့မေ့ လျော့သနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား သည် “မြတ်သောမင်းကြီး... ဥစ္စာရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာရ၍ မသုံး ဆောင်ရသောအဖြစ်ကို လည်းကောင်း ထိုသူဌေးသည်လျှင် ပြု၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဘောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေ့ပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီသူဌေးသည် သဒ္ဓါခြင်းမရှိ၊ ဝန် တို၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကိုမပေး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏အလိုကို မလိုက်။

ဗုဗ္ဗ၊ မုဉ္ဇေစေတနာ

ထိုသူဌေးသည် မင်းအား စေားအံ့သောငှာ သွားသည်ရှိသော် ဆွမ်း အလိုငှာလာသော တဂ္ဂရသိခိမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား... ဆွမ်းရပါ၏လော” ဟု မေး၍ “သူဌေးကြီး ရလတ္တံ့။

ဟူ၍ လှည့်စာညွှန်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိတော် အချင်းယောက်ျားကို သွားစေ၍ “ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ငါတို့အိမ်သို့ပင့်၍ ငါ၏ပလ္လင်၌နေစေ၍ ငါတို့ဖို့ စီရင် ဖပ်သော ထမင်းဖြင့် သပိတ်ကိုပြည့်စေ၍ လှူချေလော့” ဟု စေလေ၏။ ထိုငါယောက်ျားသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ထိုအိမ်သို့ပင့်၍ နေစေ၍ လှူငွေ မယားအား ကြား၏။ သူ့ငွေမယားသည် အထူးထူးမြတ်သော အရသာ ရှိသောဆွမ်းဖြင့် သပိတ်ကိုပြည့်စေ၍ တဂ္ဂရသိခိ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအားလှူ၏။

အပရစေတနာ

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆွမ်းကိုယူ၍ သူ့ငွေအိမ်မှထွက်၍ ခရီးအလယ်၌ သွား၏။ သူ့ငွေသည် မင်းအိမ်မှ ပြန်သည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား...ဆွမ်းရပါ၏လော့” ဟု လျှောက်၏။ “ထူငွေကြီး ရ၏” ဟု ဆို၏။ သူ့ငွေကြီးသည် ဆွမ်းကိုကြည့်၍ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ “ငါသည် ဤထမင်းကို ကျွန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သောသူတို့ကို လည်းကောင်း စားစေရသည်ရှိသော် ခဲခက်သော အမှုကိုလည်း ပြုကုန်ရာ၏။ ငါ့အား ရှမ်းစွတကာ” ဟု အပရစေတနာကို ပြည့်စုံစွာ ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း

ထိုစကားသည် မှန်၏။ အလှူမည်သည်ကား သုံးပါးသောစေတနာကို ပြုအံ့သောငှာ တတ်နိုင်သောသူအားသာလျှင် အကျိုးကြီး၏။ အလှူကို မလှူမီ ရှေး၌လျှင် ကောင်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လှူထု၏။ လှူစဉ် စိတ်ကို ကြည်ညိုခြင်းကို ဖြစ်စေရာ၏။ လှူပြီး၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေရာ၏။ ဤသည်ကား ကောင်းမှု၏ ပြည့်စုံခြင်းတည်း။

အလှူ၏အကျိုး

“မြတ်သောမင်းကြီး...အာဂန္တုကသူငွေသည် တဂ္ဂရသိခိပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အား လှူသောအကြောင်းကြောင့် များစွာသောဥစ္စာကိုရ၏။ အပရစေ တနာကို ပြုအံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် စည်းစိမ်ကို သုံး ဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဟောတော်မူ၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...သားကိုကား အဘယ်ကြောင့် မရသနည်း” ဟု လျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...သားမရခြင်း၏ အကြောင်းကိုလည်း ထိုသူပင်လျှင် ပြုအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်သေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် မိဘတို့လွန် သဖြင့် ညီကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့၍ ဥစ္စာကိုစီရင်၍ အိမ်တံခါး၌ အလှူတင်းကုပ် ဆောက်၍ အလှူကိုဖြစ်စေလျက် အိမ်၌နေ၏။

အစ်ကိုတောထွက်ပြီ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား တစ်ယောက်သောသားကို ဖွား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုသား ခြေဖြင့်သွားတတ်သောတာလ၌ ကာမတို့၏ အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တောထွက်ခြင်း၌ အကျိုးကိုလည်းကောင်း မြင်၍ သားမယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော အိမ်၌ရှိသော ဥစ္စာတို့ကိုလည်းကောင်း ဆောင်နှင်း၍ “မမေ့မလျော့အလှူကို ဖြစ်စေလော့” ဟု ဆုံးမ၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သမာဠတ်ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌နေ၏။

ညီက တူကိုသတ်ခြင်း

ဘုရားလောင်း၏ ညီသည်လည်း သားတစ်ယောက်ကိုရ၏။ ထိုသူဌေးသည် သားကြီးသည်ကိုမြင်၍ “ငါ့အစ်ကိုသားသည် အသက်ရှည်သည်ရှိသော် ဥစ္စာကို နှစ်စုခွဲရသည် ဖြစ်ပေစွာ၊ အစ်ကိုသားကိုသတ်အံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ အစ်ကိုသားကို တစ်နေ့သ၌ မြင်၍ နှစ်၍သတ်၏။ ရေချိုးလာသော ထိုသူဌေးကို အစ်ကို မယားသည် “ငါ့သား အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “မြစ်၌ ရေကစား၏၊ ထိုအခါ သူငယ်ကို ရှာသည်ရှိသော် မမြင်” ဟု ဆို၏။ အစ်ကို၏မယားသည် ဝိုကြွေးမြည်တမ်း၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

အစ်ကိုရသေ့ကြီးတရားပြ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ “ဤအမှု ထင်စွာပြုအံ့” ဟု ကောင်းကင်ဖြင့် လာ၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ သက်၍ ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံ အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူဌေးအိမ်တံခါး၌ ရပ်၍ “အလှူတင်းကုပ်ကိုလည်း ဤသူယုတ်သည် ဖျက်ဆီးအပ်၏” ဟု ကြံ၏။ ညီသည်လည်း ဘုရားလောင်း လာသောအဖြစ်ကို သိ၍ လာလတ်၍ ဘုရားလောင်းကိုရှိခိုး၍ ပြာသာဒ်သို့ တင်၍ ကောင်းသောဘာဇာဇာကို ကျွေး၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဆွမ်းစားပြီးသောကိစ္စအဆုံး၌ ချမ်းသာစွာသေစကားဖြင့် နေလျက် “သူငယ်သည် မထင်၊ သူငယ်သည် အဘယ်သို့ သွားသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား... သေ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သေသနည်း” ဟု မေး၏။ “ရေကစားရာ၌ ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် သေသည်ဟူ၍ မသိ” ဟု ဆို၏။ “ယုတ်မာသောယောကျ်ား... သင်သည် အဘယ်မှာသိလတ္တံ့နည်း၊ သင်ပြုအပ်သောအမှုသည် ငါ့အား ထင်သည်မဟုတ်လော၊ သင်သည် ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ထိုသူငယ်ကို သတ်သည်မဟုတ်လော၊ သင်သည် မင်းအစရှိသည်တို့၏အစွမ်းအားဖြင့် ဖျက်ဆီးအပ်သောဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့လော၊ မယုကငှက်၏ လည်းကောင်း၊ သင်၏လည်း ထူးသောအကြောင်းသည် အသို့ရှိသနည်း” ဟု ဆို၍ ထို့နောက်မူ ဘုရားလောင်းသည် ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ထိုသူဌေးအား တရားဟောလိုသည်ဖြစ်၍-

- ၁၀၃။ သကုဏော မယုကော နာမ၊ ဂိရိသာနုဒရီစရော။
ပက္ကံ ပိပ္ပလိ မာရုယု၊ မယု မယုန္တိ ကန္ဒတိ။
- ၁၀၄။ တဿေဝံ ဝိလပန္တဿ၊ ဒိဇသင်္ဘာ သမာဂတာ။
ဘုတုာန ပိပ္ပလိ ယန္တိ၊ ဝိလပတေဝ သော ဒိဇော။
- ၁၀၅။ ဝေမေဝ ဣဓေကေစွာ၊ သင်္ဃရိတုာ ဗဟံ ဓနံ။
နေဝတ္တေနာ န ဉာတိနံ၊ ယဒေဓိ ပဋိပဇ္ဇတိ။
- ၁၀၆။ န သော အတ္ထာဒနံ ဘတ္တံ၊ န မာလံ န ဝိလေပနံ။
နာနုဘောတိ သကိ ကိဉ္စိ၊ န သံ၊ ကျတိ ဉာတကေ။

၁၀၇။ တဿေဝံ ဝိလပန္နိဿ၊ မယံ မယုန္တိ ရက္ခတော။
ရာဇာနော အထဝါ စောရာ၊ ဒါယာဒါ ယေဝ အပ္ပိယာ။
ဓန မာဒါယ ဂစ္ဆန္တိ၊ ဝိလပဒေတွဝ သော နရာ။

၁၀၈။ မိရော ဘောဂေ အဓိဂမ္မ၊ သံဇဏှာတိ စ ဉာတကေ။
တေန သော ကိတ္တိံ ပပွေတိ၊ ပေစ္စ သဂ္ဂေ ပမောဒတိ။

ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၉။ ဂိရိသန္တဒရီစရော၊ တောင်လျှင် တောင်ဝှမ်းချောက်ကြား၌
ကျက်စားသော၊ မယုကော နာမ၊ မယုက အမည်ရှိသော။ သက္ကဏေ၊
ငှက်သည်။ ပက္ကံ၊ မှည့်သော။ ပိပ္ပလိံ၊ ညောင်ကြတ်ပင်သို့။ အာရုယျ၊ တက်၍။
မယံ မယုန္တိ၊ ငါ့ဥစ္စာ ငါ့ဥစ္စာ ဟူ၍။ ကန္ဒတိ၊ မြည်၏။

၁၀၄။ တဿ၊ ထိုငှက်၏။ ဝိလပန္နိဿဝေ၊ မြည်တမ်းစဉ်လျှင်။ ဒိဇေ-
သင်္ခါ၊ ငှက်အပေါင်းတို့သည်။ သမာဂတံ၊ စည်းဝေးကုန်၍။ ပိပ္ပလိံ၊
ညောင်ကြတ်သီးကို။ ဘုတွာန၊ စား၍။ ယန္တိ၊ ပျံကြကုန်၏။ သော ဒိဇေ၊
ထိုငှက်သည်။ ဝိလပဒေတွဝ၊ မြည်တမ်းသလျှင်ကတည်း။

၁၀၅။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူလျှင်။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ တေစ္စော၊ အချို့
သောသူသည်။ ဗဟံ၊ များစွာသော။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ သင်္ခါရိတွာ၊ စုရုံး၍
အတ္တနာ၊ မိမိသည်။ နေဝ ပရိဘူဇိံ၊ မသုံးဆောင်သလျှင်ကတည်း။ ဉာတိနံ၊
ဆွေမျိုးတို့အား။ န ဒေတိ၊ မပေးသလျှင်ကတည်း။ ယထောဓိံ၊ အစု
အလျောက်။ န ပဋိပဇ္ဇတိ၊ ခဏှင့်။

၁၀၆။ သော၊ ထိုသူသည်။ အစ္စာဒနံ၊ အဝတ်အရုံကို။ နာနုဘောတိ၊
မသုံးဆောင်။ ဘတ္တိံ၊ ထမင်းကို။ နာနုဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ မလံ၊ ပန်း
ကို။ နာနုဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ ဝိလပနံ၊ နံ့သာပျောင်းကို။ နာနု
ဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ သကိံ၊ တစ်ကြိမ်မျှလည်း။ ကိဉ္ဇိံ၊ တစ်စုံတစ်ခုကို။
နာနုဘောတိ၊ မသုံးဆောင်။ ဉာတကေ၊ ဆွေမျိုးတို့ကို။ န သံဇဏှာတိ၊
မထောက်ပံ့။

၁၀၇။ ယေံ မယုန္တိ၊ ငါ့ဥစ္စာ ငါ့ဥစ္စာ ဟူ၍။ ဝိလပန္နိဿ၊ မြည်တမ်း
လျက်။ ရက္ခတော၊ စောင့်သော။ တဿေဝ၊ ထိုသူ၏လျှင်။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။

အပို့ယာ၊ မချစ်အပ်ကုန်သော။ ယေဝါဒါယာဒါ၊ အကြင်အမွေခံတို့သည်
လည်းကောင်း။ ထုဇာနောဝါ၊ မင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမြို့။
စောရာဝါ၊ ခိုးသူတို့သည်လည်းကောင်း။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။
ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ သောနုရော၊ ထိုသူသည်။ ပိုလပေတွေဝ၊ မြည်တမ်းရုံ
သာလျှင်တည်း။

၁၀၈။ ဝိရော၊ ပညာရှိသော။ နုရော၊ လူသည်။ ဘောဂေ၊ ဥစ္စာတို့ကို။
အဓိဂမ္မ၊ ရ၍။ ဉာဘကေ၊ ဆွေမျိုးတို့ကိုလည်း။ သံဂဏ္ဍတိ၊ ထောက်
ပံ့၏။ တေန၊ ထိုထောက်ပံ့ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ သော၊
ထိုပညာရှိသည်။ ကိတ္တိံ၊ ကျော်စောခြင်းသို့။ ပပုဂ္ဂါတိ၊ ရောက်၏။ ပေစ္စ၊
တမလှန်ဘဝ၌။ သဂ္ဂေ၊ နည်ပြည်၌။ ပမောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးအား တရားဟော၍ အလှူကို
ပကတိရှိသည်ကို ပြုစေ၍ ဟိမဝန္တာ အရပ်သို့သာလျှင် သွား၍ မယုတ်
သော ဈာန်ရှိသည့်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ဤသို့လျှင် အာဂန္တုက သူဌေးသည်
အစ်ကိုသားအား သတ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤမျှလောက်သော
ကာလပတ်လုံး သားသမီးကိုမရ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခုအခါ အာဂန္တုက
သူဌေးသည် ထိုအခါ ညီဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
အစ်ကိုဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မသုကဏ္ဍကံ၊ မဝေးရက်၊ ကိုယ် တွက်ကျိုးမထင်။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မယုကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၆-ဝိဇ္ဇာဓရဇာတ်

မှားသောအယူကို ပယ်ဖျောက်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဒုဗ္ဗဏ္ဍရူပံ” အစရှိသော ဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိဇ္ဇာဓရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း

တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လောက၏အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဗဟာကဏ္ဍဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လတ္တံ့။)

ထိုအခါ၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့... ငါဘုရား သည် ယခုအခါ၌ ဘာလျှင် လောက၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းကို ကျင့် သည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် လောက၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းကို ကျင့်ဖူးသလျှင်ကတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သိကြားဖြစ်၏။

ဝိဇ္ဇာဓိရ် မတရားကျင့်

ထိုအခါ ဝိဇ္ဇာဓိရ်တစ်ယောက်သည် မန္တရားကိုမန်း၍ သန်းခေါင်ယံ၌ လာလတ်၍ ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားနှင့်တကွ မွေ့လျော်၏။ မိဖုရား၏ အလုပ်အကျွေးတို့သည် သိကုန်၏။ ထိုမိဖုရားသည် မိမိအလိုလိုသာလျှင် မင်းသို့ကပ်၍ "အရှင်မင်းကြီး... တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် သန်းခေါင်ယံအခါ၌ ကျက်သရေတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ အကျွန်ုပ်ကို ဖျက် ဆီး၏" ဟု ဆို၏။ "တစ်စုံတစ်ခုသော အမှတ်ကို ပြုအံ့သောငှာ တတ် နိုင်လတ္တံ့သော" ဟု ခမ်း၏။ အရှင်မင်းကြီး... တတ်နိုင်၏" ဟု ဆို၍ ထိုမိဖုရားလည်း ဟင်းသပြဒါးစစ်ခွက်ကို ဆောင်စေ၍ ညဉ့်အခါ၌လာ၍ မွေ့လျော်၍ သွားသော ယောကျ်ား၏ကျော၌ လက်ငါးချောင်းရာပေး၍ စောစောကလျှင် မင်းကိုကြား၏။ မင်းသည် လူတို့အား "သွားကြကုန် လော့၊ အရပ်တို့၌ကြည့်၍ ဟင်းသပြဒါး လက်ငါးချောင်းရာ ရှိသော ယောကျ်ားကို ဖမ်းကြကုန်လော့" ဟု စေ၏။

ရဟန်းယောင်ဆောင်

ဝိဇ္ဇာဓိရ်သည်လည်း ညဉ့်အခါ၌ လွန်ကျူးသောအကျင့်ကို ကျင့်၍ နေ့အခါ၌ သုသာန်၌ နေကိုရှိခိုးလျက် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ရပ်၍နေ၏။ မင်းချင်းတို့သည်ထိုဝိဇ္ဇာဓိရ်ကိုမြင်၍ ခြံရံကုန်၏။ ဝိဇ္ဇာဓိရ်သည် "ငါ၏

အမှုသည် ထင်သည် ဖြစ်၏”ဟု မန္တလေးကိုမှန်၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံ၍ သွား၏။ မင်းသည် ထိုလူတို့ကို မြင်၍ ရောက်လာသော ယောက်ျားတို့ကို “မြင်ကြကုန်၏လော”ဟု မေး၏။ “မြင်ကုန်၏”ဟု ဆို၏။ “ထိုသူကား အဘယ်အမည်ရှိသော သူနည်း”ဟု မေး၏။ “ရှင်မင်းကြီး...ရဟန်း တည်း။ ထိုရဟန်းသည် ညဉ့်အခါ၌ လွန်ကျူးသော အကျင့်ကို ကျင့်၍ နေ့အခါ ရဟန်းအသွင်ဖြင့် နေ၏”ဟု ဆို၏။

ရဟန်းများကို နိုင်ငံမှနှင်

မင်းသည် “ရဟန်းတို့သည် နေ့အခါ ရဟန်းအသွင်ဖြင့်ကျင့်၍ ညဉ့် အခါ တွန့်ကျူးသော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏”ဟု ရဟန်းတို့အား အမုက် ထွက်၍ မှားသော အယူကိုယူ၍ “ငါ၏ နိုင်ငံမှ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဤ ရဟန်းတို့သည် ပြေးစေကုန်သတည်း။ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော အရပ်၌ မင်းဒဏ်ပြုကုန်လတ္တံ့”ဟု စည်လည်စေ၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော ရဟန်း တို့သည် ယူဇနာသုံးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာသိတိုင်းမှ ပြေးကုန်၍ တစ်ပါးသော မင်းနေပြည်သို့ သွားကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကာသိ တိုင်း၌ နေကုန်သော လူတို့အား အဆုံးအမကို ပေးတတ်သော၊ တရား စောင့်သော၊ တစ်ယောက်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားမျှလည်း မရှိသည်ဖြစ်၏။ အဆုံးအမကို မခံရကုန်သော် လူတို့သည် ကြမ်းကြုတ်ကုန်သည် ဖြစ် ကုန်၏။ အလှူသီလတို့မှ လွတ်ကုန်၏။ သေတိုင်း သေတိုင်းကုန်သော လူတို့သည် များသောအားဖြင့် အပါယ်တို့၌ ဖြစ်ကုန်၏။

သိကြားမင်း ရဟန်းနှင့်လာ

နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော သူတို့မည်သည်မရှိကုန်။ သိကြားမင်းသည် အသစ် ဖြစ်ကုန်သော နတ်သားတို့ကို မမြင်၍ “အကြောင်းအသို့နည်း” ဟု ဆင်ခြင်လတ်သော် ဝိဇ္ဇာဓိရ်ကိုမှီ၍ ဗာရာဏသီမင်းသည် အမုက်ထွက်သဖြင့် မှားသော အယူကိုယူ၍ ရဟန်းတို့အား တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်သည်၏အဖြစ် ကိုသိ၍ “ငါ့ကိုထား၍ ငါမှတစ်ပါးသော ဤမင်း၏ မှားသော အယူကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်ရှိ၊ မင်း၏လည်းကောင်း၊ တိုင်းနိုင်ငံသူတို့၏ လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဖြစ်အံ့” ဟု ကြံ၍ နန္ဒမူလိက၌

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အထံသို့သွား၍ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရားတို့...အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော သံဃထေရ်ဖြစ်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ပေးပါကုန်လော့၊ ကာသိတိုင်းကို ကြည်ညိုစေအံ့” ဟု ဆို၍ သိကြားမင်းသည် သံဃထေရ် ကိုလျှင် ရ၍သွား၏။ ထိုအခါ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှေ့မှကြွစေ၍ မိမိ နောက်မှလိုက်၍ ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ် ကိုထား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုးလျက် မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သော လုလင်ငယ်ဖြစ်၍ မြို့၏ထိပ်ဖြင့် သုံးကြိမ်လှည့်၍ မင်းအိမ်တံခါးသို့သွား၍ ကေခင်းကင်၌ရပ်၏။

သင်မည်သူနည်း

အမတ်တို့သည် “မြတ်သောမင်းကြီး...အလွန်အဆင်းလှသော လုလင် ငယ်သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ပင့်၍ မင်းအိမ်တံခါးဝယ် ကောင်းကင်၌ ရပ်၏” ဟု မင်းအား ကြားကုန်၏။ မင်းသည် နေရာမှထ၍ ခြင်္သေ့ခံသော ပြတင်း၌ရပ်၍ “လုလင်...သင်သည် အလွန် အဆင်းလှသည်ဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် အဆင်းမလှသော ထိုရဟန်း၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူ၍ ရှိခိုးလျက် တည်သနည်း” ဟု သိကြားမင်းနှင့်တကွစကားပြောလိုရကား-

၁၀၉။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍရူပံ တွ မရိယဝဏ္ဏံ၊
ပုရက္ခတော ပဉ္စလိတော နမဿသိ။
သေယျော နု စေ သော ဥဒါဟု သရိက္ခော၊
နာမံ ပရဿတ္တိနော စာပိ ဗြူဟိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၉။ ဓာဏဝ၊ လုလင်။ တံ၊ သင်သည်။ အရိယဝဏ္ဏံ၊ ကောင်း ထောအဆင်း ရှိသည်ဖြစ်လျက်။ ဒုဗ္ဗဏ္ဍရူပံ၊ အဆင်းမလှသောရဟန်းကို။ ပုရက္ခတော၊ ရှေ့ထား၍။ ပဉ္စလိတော၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ နမဿသိ၊ ရှိ ခိုး၏။ သော၊ ထိုရဟန်းသည်။ တေ၊ သင့်ထက်။ သေယျော နု၊ မြတ် ထလော။ ဥဒါဟု၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား။ သရိက္ခော နု၊ တူသလော။ ပရဿ စာပိ၊ တစ်ပါးသောရဟန်း၏ လည်းကောင်း။ အတ္တနောစာပိ၊ မိမိ၏ လည်းကောင်း။ နာမံ၊ အမည်ကို။ ဗြူဟိ၊ ဆိုပါလော့။

F. ၂၀-၅၅၀ (တ-တံ)

ငါးသိကြားမင်း

ထိုအခါ ထိုမင်းကြီးကို သိကြားမင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး—
ရဟန်းမည်သည်ကား အရိုအသပြုအပ်သော အရာ၌တည်၏။ အကြင်
အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းငှာမရှု။ ငါ့အား အကြင်အမည်သည် ရှိ၏။
ထိုအမည်ကို သင့်အားဆိုအံ့” ဟု ဆိုလို၍

၁၁၀။ န နှစ်မ ဂေါတ္တံ ဂဏ္ဍိ ဣဇ၊
သမ္ပဂ္ဂတေ ဣဇ္ဇဂတာနံ ဒေဝါ၊
အဟဉ္ဇ တေ နာမဓေယျံ ဝဒါမိ၊
သက္ကော ဟမသ္မိ တိဒဿာန မိန္ဒော-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၀။ ဣဇ၊ မင်းမြတ်။ သမ္ပဂ္ဂဘာနံ၊ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်
ပြီးသော။ ဣဇ္ဇဂတာနံ၊ အဋ္ဌဂီကမဂ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ပြောင်စွာ ရောက်ကုန်
ပြီးသော ဝိသုဒ္ဓိနတ်တို့၏။ နာမဓဂေါတ္တံ၊ အမည်အနွယ်ကို။ ဒေဝါ၊ ဥပ
ပတ္တိနတ်တို့သည်။ န ဂဏ္ဍိ၊ မယူကုန်။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။ နာမ
ဓေယျံ၊ ဝါ၏အမည်ကို။ တေ၊ သင့်အား။ ဝဒါမိ၊ ဆိုအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။
တိဒဿာနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣန္ဒော၊ အစိုးရသော။ သက္ကော၊
သိကြားသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားရှိခိုး ဘာအကျိုးရှိ

၁၁၁။ ယော ဒိသ္မာ ဘိက္ခု၊ စရဏုပပန္နံ၊
ပုရက္ခတော ပဉ္စလိကော နဓဿတိ။
ပုစ္ဆဓမ္မိ တံ ဒေဝရာဇေ တမတ္ထံ၊
ဣတော စုံတော ကိလဘတေ သုခံ သော-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာဖြင့် ရဟန်းတို့အား ရှိခိုးခြင်း၏
အကျိုးကို မေး၏။

၁၁၁။ ဒေဝရာဇ၊ သိကြားမင်း။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ စရဏုပပန္နံ
သီလအကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ပုရက္ခတော၊

ရှေ့ထွေး၍၊ ပဉ္စလိကော၊ လက်အုပ်ချီလျက်၊ နမဿတိ၊ ရှိခိုး၏။ သော၊
ထိုသူသည်။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ။ စုတော၊ စုတေသည်ရှိသော်။ ကိံသုခံ
အဘယ်ချမ်းသာကို။ လဘတေ၊ ရသနည်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေမတ္ထံ၊
ထိုအကြောင်းကို။ တံ၊ သင့်ကို။ ပုစ္ဆံ၊ မေး၏။

ဗျက်မှောက် ချီးမွမ်းခံ၊ သေလွန် နတ်ပြည်ရောက်

သိကြားမင်းသည်-

၁၁၂။ ယော ဒိသ္မာ ဘိက္ခုံ စရဏူပပန္နံ၊
ပုရက္ခတ္တာ ပဉ္စလိကော နမဿတိ။
ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ လဘတေ ပသံသံ၊
သဂ္ဂဉ္စ သော ယာတိ သရီရဘေဒါ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာဖြင့် ရှိခိုးခြင်း၏အကျိုးကို ဆို၏။

၁၁၂။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ စရဏူပပန္နံ၊ သီလ
အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဘိက္ခုံ၊ ရဟန်းကို။ ပုရက္ခတ္တာ၊ ရှေ့ထွေး၍။ ပဉ္စ
လိကော၊ လက်အုပ်ချီလျက်။ နမဿတိ၊ ရှိခိုး၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဒိဋ္ဌေဝ
ဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌လျှင်။ ပသံသံ၊ ချီးမွမ်းခြင်းကို။
လဘတေ၊ ရ၏။ သရီရဘေဒါ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ သဂ္ဂဉ္စ၊
နတ်ပြည်သို့လည်း။ ယာတိ၊ ရောက်၏။

ကောင်းမှုပြုတော့မည်

မင်းသည် သိကြားမင်း၏စကားကို ကြား၍ မိမိမှားသော အယူကို
ဖျက်၍ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိရကား-

၁၁၃။ လက္ခိ ဝတ မေ ဥဒပါဒိ အဇ္ဇေ၊ ယံ ဝါသဝံ ဘူတပတိဒ္ဓသာမ။
ဘိက္ခုဉ္စ ဒိသ္မာန တုဝဉ္စ သက္က၊ ကာဟာမိပုညာနိ အနပ္ပကာနိ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၃။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ အဇ္ဇေ၊ ယခု။ ဝတ၊ စင်စစ်။ မေ၊ ငါ့အား။
လက္ခိ၊ ဘုန်းကျက်သရေသည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ဘူတပတိ၊ နတ်

တို့ကို အစိုးရသော။ ဝါသဝဉ္ဇာသိကြားမင်းကိုလည်း။ အဒ္ဓဿာမမြင်ကုန်
၏။ ဘိက္ခုဉ္ဇရဟန်းကို လည်းကောင်း။ တုဝဉ္ဇာသင်သိကြားမင်းကိုလည်း
ကောင်း။ ဒိဿာနမြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနုပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်
သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုအံ့။

ဘုရင်ချီးမွမ်းခံရ

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် ပညာရှိသော မင်းကို ချီးမွမ်း
လိုရကား-

၁၁၄။ သဒ္ဓါ ဟဝေ သေဝေတဗ္ဗာ သပ္ပညာ၊
ဗဟုဿုဘာ ဗဟုဌာနစိန္တိနော။
ဘိက္ခုဉ္ဇ ဒိဿာန မမဉ္ဇ ရာဇ၊
ကရောဟိ ပုညာနိ အနုပ္ပကာနိ-

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၄။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ သဒ္ဓါ၊ သဒ္ဓါခြင်း ရှိကုန်
သော။ သပ္ပညာ၊ ပညာရှိကုန်သော။ ဗဟုဿုဘာ၊ များစွာသော အကြား၊
အမြင် ရှိကုန်သော။ ဗဟုဌာနစိန္တိနော၊ များစွာကုန်သော အကြောင်းတို့ကို
ကြံခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ကုန်သော သူတို့ကို။ သေဝေတဗ္ဗာ၊ မှီဝဲအပ်ကုန်၏။
ဘိက္ခုဉ္ဇရဟန်းကိုလည်းကောင်း။ မမဉ္ဇ၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း။ ဒိဿာန၊
မြင်၍။ အနုပ္ပကာနိ၊ များစွာကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှုတို့ကို။ ကရော
ဟိ၊ ပြုလော့။

ကိုးကွယ်ပါတော့မည်

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည်-

၁၁၅။ အက္ခောဓနော နိစ္စံပသန္နစိတ္တာ၊
သဗ္ဗာတိထိ ယာစယောဂေါ ဘဝိက္ခာ။
နိဟစ္စ မာနံ အဘိဝါဒယိဿံ၊
သုတ္တာန ဒေဝိန္ဒ သုဘာသိဘာနိ-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၅။ ဒေဝိန္ဒ၊ သိကြားမင်း။ သုတာသိတာနိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်
ကုန်သော သိကြားမင်း၏စကားတို့ကို။ သုတ္တာန၊ နာရ၍။ အက္ခောဓနော၊
အမျက်မထွက်သည် ဖြစ်၍။ နိစ္စံ အမြဲ။ ပသန္နဝိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ်
ရှိသည်ဖြစ်၍။ သဗ္ဗာတိထိယာ၊ ယောဂေါ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဧည့်သည်
အာဂန္တုတို့၏ တောင်းအပ်သော အဖြစ်နှင့် ယှဉ်သည်။ ဘဝိတွာ၊ ဖြစ်၍။
နိဟစ္စမာနံ၊ ဒထိပါးသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဝါ-ကား။ မာနံ၊ မာနကို။
နိဟစ္စ၊ ချ၍။ အဘိဝါ-ဒယိသံ၊ ရှိခိုးအံ့။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဩဝါဒ

ဤ သို့ဆို၍ လည်း ပြာသဒိဒ္ဓိသက်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်
သော အရပ်၌ နေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့်
နေ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ညဉ့်အခါ သင်၏နန်းတွင်း၌ ဖြစ်ပွားသော
သူသည် ဝိဇ္ဇာဓိရိတည်း၊ ရဟန်းမဟုတ်၊ သင်သည် ဤနေ့မှစ၍ လောက
သည် အချည်းနှီးမဟုတ်၊ တရားစောင့်ကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်
ရှိကုန်၏ဟု သိ၍ အလှူပေးလော့၊ သီလ ဆောက်တည်လော့၊ ဥပုသ်
သုံးလော့” ဟု မင်းကို ဆို၏။

အားလုံး ကောင်းပြီ

သိကြားမင်းသည်လည်း သိကြား၏ အာနုဒိန္ဒာဖြင့် ကောင်းကင်၌
ရပ်၍ “ဤ နေ့မှစ၍ မမေ့ မလျော့ ဖြစ်ကြကုန်လော့” ဟု မြို့သူတို့အား
အဆုံးအမကိုပေး၍ “ပြေးကုန်သော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့အား လာစေကုန်
သတည်း” ဟု စည်လှည်စေ၏။ ထိုအခါ နှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊
သိကြားတို့သည်လည်း မိမိနေရာသို့လျှင် သွားကုန်၏။ မင်းသည် ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ၏အဆုံးအမ၌တည်၍ အလှူ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၏။

ဇာတ်ဒပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီ။
“ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
လျှင် ထိုအခါ သိကြားမင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(ရဟန်းသံဃာ၊ စိစစ်ကာ၊ ကောင်းစွာကိုးကွယ်သင့်။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာ-ဓရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၇-သိမ်ပုပ္ဖာတ်

ဆုံးမလွယ်သော သူကိုသာ ဆုံးမထိုက်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယမေတံ” အစရှိသော ဂါ တာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသိမ်ပုပ္ဖာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်းကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ ကောသလတိုင်း၌ တစ်ခုသော တောကိုမှီ၍ နေသည်ရှိသော် တစ်နေ့ သ၌ ပဒုမာအိုင်သို့ သက်၍ ကောင်းစွာပွင့်သော ပဒုမာကိုမြင်၍ လေကြော၌ ရပ်၍ အနံ့ကိုခံ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ထိုတော၌စောင့်သော နတ် သမီးသည် “ဆင်းရဲကင်းသော ရှင်ရဟန်း... ဤသို့သော အကျင့်သည် အနံ့ကိုခိုးသော အကျင့်တည်း” ဟု ထိတ်လန့်စေ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုနတ်သမီးသည် ထိတ်လန့်စေအပ်သည်ရှိသော် တစ်ဖန် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့လာ၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ နေလျက် “ရဟန်း - အဘယ်၌နေသနည်း” ဟုမေးတော်မူသည်ရှိသော် “ဤအမည် သောတောအရပ်၌ နေ၏။ ထိုအရပ်၌လျှင် နတ်သမီးသည် ဤသို့ ထိတ်လန့် စေ၏” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း ပန်းကိုနမ်းသော သင်ရဟန်းကိုသာလျှင် နတ်သမီးသည် ထိတ် လန့်စေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးပညာရှိတို့ကိုလည်း ထိတ်လန့်စေဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ မြဟုဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော ကာသိက ရွာဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သင်အပ်ပြီးသော အဓာတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နောက်အဖို့၌ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ တစ်ခုသော ပဒုမာအိုင်ကိုမှီ၍ နေသည်ရှိသော် တစ်နေ့သ၌ ရေအိုင်သို့ သက်၍ ကောင်းစွာပွင့်သော ပဒုမာကို နမ်းလျက်ရပ်၏။

နံ့သာခိုး ရဟန်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို တစ်ယောက်သော နတ်သမီးသည် သစ်ပင်
ပင်စည်၏အကြား၌ ရပ်လျက် ထိတ်လန့်စေလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၁၆။ ယမေတံ ဝါရိဇံ ပုပ္ဖံ၊ အဒိန္နံ ဥပသိဿံ။

ဧကံ မေတံ ထေယျာနံ၊ ဂန္ဓထေနောသိ မာရိသ-
ဟူထော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၆။ မာရိသ၊ ရှင်ရဟန်း။ တံ၊ သင်သည်။ ဝါရိဇံ၊ ရေ၌ဖြစ်
သော။ ဇတံပုပ္ဖံ၊ ဤကြာပန်းကို။ အဒိန္နံ၊ အရှင်မပေးဘဲ။ ယံ ဥပသိဿံ၊
အကြင် နမ်းခြင်းကိုပြု၏။ ဧကံ၊ ဤသို့ အရှင်မပေးသော ကြာပန်းကို နမ်း
ခြင်းသည်။ ထေယျာနံ၊ ခိုးခြင်းတို့တွင်။ ဧကံ၊ တစ်ခုသော အဖို့အစုကို။
တံ၊ သင်သည်။ ဂန္ဓထေနော၊ နံ့သာခိုးသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ငါ့ထဲ မချိုး မခိုးရပါလား

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၁၇။ န ဟဏ္ဍမိ န ဘဇ္ဇာမိ၊ အာရာ သိဿံမိ ဝါရိဇံ။

အထ ထေနန္တံ ဝဏ္ဏေန၊ ဂန္ဓထေနောတိ ဝုစ္စတိ။
ဟူထော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၇။ ဒေဝဓိတေ၊ နတ်သမီး။ တေ၊ သင်၏။ ဝါရိဇံ၊ ကြာပန်း
ကို။ န ဟဏ္ဍမိ၊ မဆောင်။ န ဘဇ္ဇာမိ၊ မချိုး။ အာရာ၊ အဝေးမှ။
သိဿံမိ၊ နန်း၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ ထေနန္တံ၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်။ ဂန္ဓထေနောတိ၊ နံ့သာခိုးဟူ၍။ ဝုစ္စတိ နှု၊ ဆို
အပ်သနည်း။

ဟိုလူကို မဆိုဘူးလား

ထိုခဏ၌ တစ်ယောက်စော ယောကျ်ားသည် ထိုအိုင်၌ ကြာစွယ်တို့ကို
လည်း တူး၏။ ပုဏ္ဏရိုက်တို့ကိုလည်း ချိုး၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို
ယောကျ်ားကိုမြင်၍ “မယူမူ၍ အဝေးမှရပ်လျက် နမ်းသော ငါ့ကို ခိုးသူ
ဟူ၍ သင်သည် ဆို၏။ ထိုယောကျ်ားကို အဘယ်ကြောင့် မဆိုသနည်း”
ဟု ထိုနတ်သမီးနှင့်တကွ ပြောဆိုလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၁၈။ ယော ယံ ဘိသာနိ ခဏတိ၊ ပုဏ္ဏရိဏာနိ ဘဉ္ဇတိ။
ဧဝံ အာကိဏ္ဏကမ္မန္တော၊ ကသ္မာ ဒေသော န ဝုစ္စတိ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၈။ ဒေဝဓိတေ၊ နတ်သမီး။ ယောအယံပုရိသော၊ အကြင်
ယောကျ်ားသည်။ ဘိသာနိ၊ ကြာစွယ်တို့ကို။ ခဏသိ၊ တူး၏။ ပုဏ္ဏရိ
ဏာနိ၊ ပုဏ္ဏရိကိတို့ကို။ ဘဉ္ဇတိ၊ ချိုး၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ အာကိဏ္ဏကမ္မန္တော၊
ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကိုပြုသော။ ဒေသော ပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားကို။
ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တယာ၊ သင်သည်။ န ဝုစ္စတိ၊ မဆိုသနည်း။

ပြောဖို့မလိုပါဘူးဘုရား

ထိုယောကျ်ားအား မဆိုသောအကြောင်းကို ကြားလိုသော နတ်သမီး
သည်-

၁၁၉။ အာကိဏ္ဏလုဒ္ဒေါ ပုရိသော၊ ဓာတိစေလံဝ မက္ခိတော။
တသ္မိံ မေ ဝစနံ နတ္ထိ၊ ထဉ္ဇာ ရဟာမိ ဝတ္တိဝေ။

၁၂၀။ အနဂံဏဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ သုစိ ဂဝေသိနော။
ဝါလဂ္ဂမတ္တံ ပါပဿ၊ အဗ္ဘာမတ္တံ ဝ ခါယတိ-

ဟူကုန်သော စတုတ္ထဂါထာ ပဉ္စမဂါထာတို့ကို ဆိုကုန်၏။

၁၁၉။ မာရိသ၊ ရှင်ရဟန်း၊ အာကိဏ္ဏလုဒ္ဒေါ၊ ကြမ်းကြုတ်သော
အမှုဖြင့်ပြုမ်းသော၊ ပုရိသော၊ ယောကျ်ားသည်။ ဓာတိစေလံဝ၊ တံတွေး
နှင့် ကျင်ငယ် ကျင်ကြီးဖြင့် လိမ်းကျံသော နို့ထိန်းကျန်မ ဝတ်သော
အဝတ်ကဲ့သို့။ မက္ခိတော၊ မကောင်းမှုဖြင့် လိမ်းကျံ၏။ တသ္မိံ၊ ထိုသူ၌။
မေ ငါ၏။ ဝစနံ၊ ဆိုဖွယ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ထဉ္ဇာ၊ သင့်ကိုတာ။
ဝတ္တိဝေ၊ ဆိုခြင်းငှာ။ အရဟာမိ၊ ထိုက်၏။

၁၂၀။ အနဂံဏဿ၊ အပြစ်မရှိသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သုစိ ဂဝေ-
သိနော၊ စင်ကြယ်ခြင်းကို ရှာလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ ယောကျ်ားအား။
ပါပဿ၊ မကောင်းမှု၏။ ဝါလဂ္ဂမတ္တံ၊ သားမြီးဖျားမျှသည်လည်း။
အဗ္ဘာမတ္တံ ဝ၊ တိမ်တိုက်ပမာဏရှိသကဲ့သို့။ ခါယတိ၊ ထင်၏။

နောက်လည်းပြောပါ

ထိုနတ်သမီးသည် ထိုတ်လန့်စေအပ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍-

၁၂၁။ အဒ္ဓါ မံ ယက္ခ ဇာနာသိ၊ အထော မံ အနုကမ္မသိ။
ပုနပိ ယက္ခ ဝဇ္ဇာသိ၊ ယဒါ ပဿသိ ဒေသံ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၀။ ယက္ခ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဒ္ဓါ၊ မချွတ်။ ဇာနာသိ၊ သိ၏။ အထော၊ ထိုသို့သိသည်သာကေ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အနုကမ္မသိ၊ ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားသဖြင့် စောင့်ရှောက်မစားပေ၏။ ယက္ခ၊ နတ်သမီး။ တံ၊ သင်သည်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဒေသံ၊ ဤသို့ သဘောရှိသောအပြစ်ကို။ ပဿသိ၊ မြင်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပုနပိ၊ တစ်ဖန်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဇ္ဇာသိ၊ ဆိုပါလော့။

ကိုယ်အလုပ် ကိုယ်ကြည့်လုပ်

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းအား နတ်သမီးသည်-
နေဝ တံ ဥပဇီဝါမိ၊ နာပိ တေ ဘတကာမ္မသေ။
တုမေဝ ဘိက္ခု ဇာနေယျ၊ ယေန ဂစ္ဆေယျ သုဂ္ဂတိံ-
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

မာရိသ၊ ရှင်ရဟန်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ နေဝ ဥပဇီဝါမိ၊ မှီဝဲ၍ အသက်မမွေး။ တေ၊ သင်၏။ နာပိဘုတကာမ္မသေ၊ သူရင်းငှား အမှုလုပ်လည်း မဟုတ်။ ယေန၊ အကြင်ကောင်းမှုဖြင့်။ သုဂ္ဂတိံ၊ သုဂတိ သို့။ ဂစ္ဆေယျ၊ လားရာ၏။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်း။ တံ၊ ထိုကောင်းမှုကို။ တုမေဝံ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ဇာနေယျ၊ သိလော့။

ဤသို့ နတ်သမီးသည် ဘုရားလောင်းအား အဆုံးအမကို ပေး၍ မိမိ ဗိမာန်၌လျှင် တည်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဗျာန်ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ ပြည်သို့ လှား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ နတ်သမီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်သာ၊ အားကိုးပါ၊ ဆရာမရှာနှင့်။)

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သိသ်ပုပ္ဖဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၈-ဝိသာသာဒဇာတ်

လူပြီးမှ စားသုံးခြင်းသည်နတ်ရွာသုဂတိလားကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကီကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သုသုခံဝတ ဇီဝန္တိ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန့်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝိသာသာဒဇာတ်ကို ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကစားလေ့ ရှိကုန်သော ရဟန်း တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန် ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းတို့ကိုရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်ပြာသာဒ် ကိုလှုပ်၍ ထိတ်လန့်စေအပ်သည်ရှိသော် တရားသဘင်၌ ထိုရဟန်းတို့၏ကျေးဇူးမဲ့သောစကားကိုပြောဆိုလျက်နေကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ "ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူလတ်၍ "ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်း ဝေးပါကုန်၏" ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် "ရဟန်းတို့... ဤရဟန်း တို့သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ကစားလေ့ ရှိသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌ လည်း ကစားလေ့ ရှိသလျှင်ကတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်း ဖြစ်၏။ စထင်ရှားသော ကာသိရွာ၌ ခုနစ်ယေဇက်ကုန်သော ညီနောင်တို့သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကိုမြင်၍ တောထွက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ တော၏ အလယ်၌နေလျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်း လုံ့လကို မပြုမူ၍ ကိုယ်ဆူဖိုး

ခြင်းကို ပြုခြင်းများကုန်သည်ဖြစ်၍ အထူးထူး အပြားပြားသော ကစား
ခြင်းတို့ကို ကစားလျက် သွားကုန်၏။

စားကြွင်းစားက မှန်မြတ်စွာ

သိကြားမင်းသည် “ဤရသေ့တို့ကို ထိတ်လန့်စေအံ့” ဟု ကျေးသား
ယောင်ဆောင်၍ ထိုသူတို့၏ နေရာအရပ်သို့ သွား၍ တစ်ခုသေခသစ်ပင်၌
နား၍ ရသေ့တို့ကို ထိတ်လန့်စေလိုရကား-

၁၂၂။ သုသုခံ ဝတ ဇီဝန္တိ၊ ယေ ဇီနာ ဝိသုဒ္ဓါဒိနော။
ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ ပါသံသာ၊ သမ္ပရာယေ စ သုဂ္ဂတိံ -
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၂။ ယေဇနာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ဝိသုဒ္ဓါဒိနော၊ စားကြွင်း
စား ဖြစ်ကုန်၍။ သုသုခံ ဝတ၊ ချမ်းသာစွာလျှင်။ ဇီဝန္တိ၊ အသက်မွေးကုန်
၏။ တေဇနာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဒိဋ္ဌေဝဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏
အဖြစ်၌လည်း။ ပါသံသာ၊ ချီးမွမ်းထိုက်ကုန်၏။ သမ္ပရာယေ စ၊ တမလွန်၌
လည်း။ သုဂ္ဂတိံ၊ သုဂတိ၌။ ဥပ္ပဇန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်။

တို့တစ်တွေ ချီးမွမ်းနေ

ထိုအခါ ရသေ့တို့တွင် တစ်ယောက်သော ရသေ့သည် ကျေးသား၏
စကားကို ကြား၍ ကြွင်းသော ရသေ့တို့ကို ခေါ်၍-

၁၂၃။ သုကဿ ဘာသမာနဿ၊ န နိသာမေထ ပဏ္ဍိတာ။
ဣဒံ သုဏာထ သောဒရိယာ၊ အမေဝါ ယံ ပသံသတိ -
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၃။ သောဒရိယာ၊ တမိဝမ်းပေါက်ဖြစ်ကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာ
ရှိတို့။ ဘာသမာနဿ၊ လူ၏ဘာသာဖြင့်ဆိုသော။ သုကဿ၊ ကျေးသား၏။
ဝစနံ၊ စကားကို။ တုဓမ္မာ၊ သင်တို့သည်။ န နိသာမေထ၊ မကြားကြကုန်
သလော။ ဣဒံ၊ ဤကျေးသားစကားကို။ သုဏာထ၊ နာကြကုန်လော့။
အယံ၊ ဤကျေးသားသည်။ အမေဝါ၊ ငါတို့ကိုသာလျှင်။ ပသံသတိ၊
ချီးမွမ်း၏။

စွန့်သောစားကြွင်းကို

ထိုအခါ ရသေ့တို့ကို ပယ်လိုသည်ဖြစ်၍ ကျေးသားသည်-

၁၂၄။ နာဟံ တုမေ ပသံသာမိ၊ ကုဏပါဒါ သုဏာထ မေ။
ဥစ္ဆိဋ္ဌ ဘောဇိနော တုမေ၊ န တုမေ ဝိဃာသာဒိနော-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၄။ အဟံ၊ ငါသည်။ တုမေ၊ သင်တို့ကို။ န ပသံသာမိ၊ မချီးမွမ်း၊ ကုဏပါဒါ၊ စားကောင်ပုပ်ကိုကို စားကုန်သော ရသေ့တို့၊ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏာထ၊ နားထောင်ကြကုန်လော့။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ဥစ္ဆိဋ္ဌဘောဇိနော၊ တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့ စားကြွင်းကို စားကုန်၏။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ န ဝိဃာသာဒိနော၊ ဝိဃာသာဒိ မဟုတ်ကုန်။

စားနေသူများ

အလုံးစုံဖြစ်ကုန်သော ထိုရသေ့တို့သည် ကျေးသား၏စကားကို ကြား
ထွန်၍-

၁၂၅။ သတ္တဝဿာ ပဗ္ဗဇိတော၊ ဗျော ရညေ သိခဏ္ဍိနော။
ဝိဃာသေနေဝ ယာပေန္တာ၊ မယဉ္ဇေ ဘောထော ဂါရယှာ။
ကေ န ဘောတော ပသံသိယာ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၅။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုကုန်၍။ သတ္တဝဿာ၊ ခုနစ်ခုရှိကုန်သော။ သိခဏ္ဍိနော၊ ဦးစွန်းရှိကုန်သော ငါတို့သည်။ မဗျောရညေ၊ ထော၏အလယ်၌။ ဝိဃာသေနေဝ၊ ခြင်္သေ့၏စားကြွင်း ကျားစားကြွင်း ဖြင့်သာလျှင်။ ယာပေန္တာ၊ မျှကုန်၏။ ဘောတော၊ အရှင်သည်။ ဝေ၊ ငါတို့ကို။ စေ ဂါရယှာ၊ အကယ်၍ ကဲ့ရဲ့ကုန်ငြားအံ့။ ဘောတော၊ အရှင်သည်။ ကေ၊ အဘယ်သူတို့ကို။ ပသံသိယာ နှ၊ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်သနည်း။

မမုန်မြတ်ပေ

ထိုရသေ့တို့ကို ရှက်စေလိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၂၆။ တုမေ သိဟာနံ ဗျုတ္တိနံ၊ ဝါဠာနဉ္စာ ဝသိဋ္ဌကံ။
ဥစ္ဆိဋ္ဌေနာ ယာပေန္တာ၊ မညိဋ္ဌော ဝိဃာသာဒိနော-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၀၂၆။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ သိဟာနုဉ္စ၊ ခြင်္သေ့တို့၏လည်း
ကောင်း။ ဗျုတ္တိနုဉ္စ၊ ကျားတို့၏လည်းကောင်း။ ဝါဠာနုဉ္စ၊ ကြွင်းသော
သားရဲတို့၏လည်းကောင်း။ အဝသိဋ္ဌကံ၊ စားကြွင်းကို။ ဘုဉ္စန္ဒာ၊ စား
ကုန်လျက်။ ဥစ္ဆိဒ္ဓနေဝ၊ သုံးအပ်ပြီးသော အစာဖြင့်လျှင်။ ယာပေန္တာ၊
မျှကုန်လျက်။ ဝိသာသ ဒိနော၊ စားကြွင်းကို စားကုန်၏ဟူ၍။ မညိဒ္ဓါ၊
မှတ်ကြကုန်သလော။

လှူပြီးအကြံကိုစားမှ မြတ်သည်

ထိုစကားကိုကြား၍ ရသေ့တို့သည် “ငါတို့သည် စားကြွင်းစား
မဟုတ်ကုန်သော် အဘယ်သူတို့သည် စားကြွင်းစား ဖြစ်ကုန်သနည်း” ဟု
မေးကုန်၏။ ထို့နောင်မှ ရသေ့တို့အား ထိုအကြောင်းကို ကြားလိုသည်
ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၂၇။ ယေ ပြာဟွံဏဿ သမဏဿ၊ အညဿ ဝါ ဝနိဗ္ဗိနော။
ဒတာန သေသံ ဘုဉ္စန္ဒါ၊ တေ ဇနာ ဝိသာသဒိနော-
ဟူးသာ ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ ယေ ဇနာ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ပြာဟွံဏဿ ဝါ၊ ပုဏ္ဏား
အား လည်းကောင်း။ သမဏဿ ဝါ၊ ရဟန်းအားလည်းကောင်း။ အည-
ဿ၊ တစ်ပါးသော။ ဝနိဗ္ဗိနော ဝါ၊ တောင်းစားသောသူအားလည်း
ကောင်း။ ဒတာန၊ ပေးလှူ၍။ သေသံ၊ အကြွင်းကို။ ဘုဉ္စန္ဒါ၊ စား
ကုန်၏။ ‘တေ ဇနာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဝိသာသဒိနော၊ စားကြွင်းစား
မည်ကုန်၏။

ဤသို့ ရသေ့တို့ကို ရှု၍ ဘုရားလောင်းသည် မိမိနေရာ တာ
ဝတိ သာသ္မိလျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဣစားတတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထို
အခါ ညီနောင်ခုနစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင်
ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(လှူပြီးမှသာ၊ စားအစာ၊ စားပါမှန်မြတ်သည်။)

ရှစ်ရတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝိသာသဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၉-ဝဋ္ဋကဇာတ်

ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲခြင်းသည် ချမ်းသာကြောင်း
 ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
 တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ပဏိတံ” အစရှိသော ဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝဋ္ဋကဇာတ်ကို ဇောဝန်ကျေခင်းတော်
 မှီ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို
 အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း...သင်သည်
 လျှပ်ပေါ်တတ်သည် မဟုတ်လော၊ ရှေး၌လည်း သင်သည် လျှပ်ပေါ်ဖူး
 သလျှင်ကတည်း၊ လျှပ်ပေါ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဗာရာဏသီပြည်၌
 ဆင်ကောင် နွားကောင် လူကောင်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ ဤထက်
 အလွန်ကို ရလတ္တံ့ဟု တောသို့ဝင်ပြီ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်
 တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ
 ဇင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ငုံးမျိုး၌ဖြစ်၍ တော၌
 ခြောက်သော မြက်သီးအာဟာရ ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီ
 ပြည်၌ တစ်ခုသော လျှပ်ပေါ်သောကျီးသည် ဆင်ကောင် အစရှိသည်
 တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ ဤထက်အလွန်ကို ရလတ္တံ့ဟု တောသို့ဝင်၍
 သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စားလျက် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “ဤငုံးသည်
 အလွန်လျှင် ဆူဖြို သေးကိုယ်ရှိ၏၊ ကောင်းသောအစာကိုမေး၍ ထိုအစာကို
 စား၍ ဆူဖြိုသောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်အံ့”ဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်း၏အထက်
 သစ်ခက်၌ နား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကျီးနှင့်တကွ ပဋိသန္ဓေရကို
 ပြုလိုရကား-

အဘယ်ကြောင့်ပိန်နေသနည်း

၁၂၈။ ပဏိတံ ဘုဉ္ဇသေ ဘတ္တံ၊ သပ္ပိ တေလဉ္စ မာတုသ။
 အသ ကေန န ဝဏ္ဏန၊ ကိသော တုမသိ ဝါယသ-
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၂၈။ ဓာတုလ၊ ဦးရီးဖြစ်သော။ ဝါယသ၊ ကျီး။ တွံ၊ သင်သည်။
ပဏိတံ၊ မွန်မြတ်သော။ ဘောဇနံ၊ လူတို့အစာဖြစ်သော။ ဘတ္တဉ္စ၊ ထမင်း
ကိုလည်းကောင်း။ သပ္ပိတေဗည၊ ထောပတ်ဆီကိုလည်းကောင်း။ ဘုဉ္စသေ၊
စားရသည်မဟုတ်သော။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ ကေနဝဏ္ဏေန၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်။ ကိသော၊ ကြုံလို့သည်။ အသိ နှ၊ ဖြစ်သနည်း။

အမြဲထိတ်လန့်နေရ၍

ဘုရားလောင်း၏စကားကို ကြား၍ ကျီးသည်-
၁၂၉။ အဓိတ္တမဇ္ဈေ ဝသတေဓ၊ တေသု အာမိသမသတော။
နိစ္စုပ္ပိဂ္ဂ ဟဒယဿ၊ ကုတော တာဏဿ ဒဠိယံ။
၁၃၀။ နိစ္စံ ဥဗ္ဗေဂိနော ကာကာ၊ ခင်္ဂါ ပါပေန ကမ္မုနာ။
လဒ္ဓေါ ပိဏ္ဏော န ပိဏတိ၊ ကိသော တေန သ္မိ ဝဇ္ဇဏ။
၁၃၁။ လူခါနိ တိဏ ပိဇာနိ၊ အပ္ပသ္မဟာနိ ဘုဉ္စသိ။
အထ ကေန နှ ဝဏ္ဏေန၊ ထူလော တုမသိ ဝဇ္ဇက-
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၉။ ဝဋ္ဋဏ၊ ငုံး။ အဓိတ္တမဇ္ဈေ၊ ရန်သူတို့အလယ်၌။ ဝသတေဓ၊
နေရသော။ တေသု၊ ထိုရန်သူတို့၌။ အာမိသံ၊ အာမိသကို။ သေတေဓ၊
ရှာရသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဥဗ္ဗေဂိနော၊ ထိတ်လန့်သောစိတ် ရှိကုန်၏။ ပါပေန၊ ယုတ်မာ
သော။ ကမ္မုနာ၊ လူတို့အစာကိုလုယက်သောအမှုဖြင့်။ လဒ္ဓေါ၊ ရအပ်သော။
ပိဏ္ဏော၊ အစာသည်။ န ပိဏတိ၊ မနှစ်သက် မရောင့်ရဲစေ။ တေန၊
တို့ကြောင့်။ ကိသော၊ ကြုံလို့သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဝနေသနည်း

၁၃၁။ ဝဇ္ဇက၊ ငုံး။ တွံ၊ သင်သည်။ လူခါနိ၊ ခြောက်ကုန်သော။
အပ္ပသ္မဟာနိ၊ နှံ့သော အဆီဩဇာရှိကုန်သော။ တိဏ ပိဇာနိ၊ မြက်

သီးတို့ကို၊ ဘုဉ်းသိ၊ စား၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်၊ တေနဝဏ္ဏန အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်၊ ထူလော၊ ဆူဖိုးသော ကိုယ်ရှိသည်။ အသိ နှ၊
ဖြစ်သနည်း။

ရရသမျှ ရောင့်ရဲ၍

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် မိမိဆူဖိုးသောအကြောင်း
ကို ထိုလို၍-

၁၃၂။ အပွိစ္ဆာ အပွစိန္တာယ၊ အဒုရဂမနေန စ။

လုဒ္ဒေါလဒ္ဒေန ယာပေန္တော၊ ထူလော တေနသို့ ဝါယသ။

၁၃၃။ အပွိစ္ဆဿ ဟိ ပေါသဿ၊ အပွစိန္တသုခဿ စ။

သု သင်္ဂဟိတ ဓာနဿ၊ ဝုတ္တိ သုသမုဒါနယာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၂။ ဝါယသ၊ ကျီး။ အပွိစ္ဆာ စ၊ အလိုနည်းသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ အပွစိန္တာယ စ၊ အာဟာရ၌ အကြံနည်းသည်၏အဖြစ်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ အဒုရဂမနေန စ၊ အဝေ၊ သို့မသွားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊
လုဒ္ဒေါ လဒ္ဒေန၊ ရတိုင်း ရတိုင်းသော အာဟာရဖြင့်။ ယာပေန္တော၊ မျှ
စေ၏။ တေန၊ ထို့ကြောင့်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ထူလော၊ ဆူဖိုးသော
ကိုယ်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၃၃။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ အပွိစ္ဆဿ၊ အလိုနည်းသော။ အပွစိန္တသုခဿ၊
နည်းသောအကြံရှိသဖြင့် ချမ်းသာခြင်းရှိသော။ သုသင်္ဂဟိတဓာနဿ၊
ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်းဆင်ခြင်အပ်သော အစာ အာဟာရ အတိုင်း
အရွည်ရှိသော။ ပေါသဿ၊ ယောကျ်ား၏။ ဝုတ္တိ၊ အ သက်မွေးခြင်းသည်။
သုသမုဒါနယာ၊ ချမ်းသာသဖြင့် ဖြစ်လွယ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆေခင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
တို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ လျှပ်ပေ၍သော ရဟန်းသည် သောတာ
ပုတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား
“ယခုအခါ လျှပ်ပေ၍သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ
ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ငုံးဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။

(ရရသမျှ၊ တင်းတိမ်မှု၊ သုခပွားမည်သာ။)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဝဋ္ဋတဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၀-ပါရာဝတဇာတ်

ရသမ္ပနှင့် မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်၍ ဖျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သံဃညမြတ်စွာဘုရားသည် “စိရဿံ ဝတ ပဿာမိ” အစရှိ စော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပါရာဝတဇာတ်ကို ဇေ တစ်နှံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူရာ၌ လျှပ်ပေါ်သောရဟန်း- ထစ်ဦးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် အောက်မှဆိုအပ်သောနည်း၌ရှိသည် ဖြစ်၏)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် စင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ခိုမျိုး၌ဖြစ်၏။ ဗာရာဏသီ သူဌေး၏ စားဖိုအိမ်ဝယ် အသိုက်တောင်း၌နေ၏။ ကျီးသည်လည်း ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ အကျမ်းဝင်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုတောင်း၌လျှင်နေ၏။ အလုံးစုံသောစကားကို ချဲ့အပ်၏။

ကျီးမိုက်ဖမ်းခံရ

စားဖိုသည်သည် ကျီးတေခင်တို့ကိုနုတ်၍ မုန့်ညက်ဖြင့် ကျီးကို လိမ်း ကျံ၍ တစ်ခုသောအိုးခြမ်းကိုပောက်၍ လည်၌ဆွဲ၍ တောင်း၌ထည့်၏။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ပယ်လို့ ပါလား

ဘုရားလောင်းသည် တောမှလာသည်၌သော် ကျီးကိုမြင်၍ ပြက်ရယ် ပြုလိုရဏား။

၁၃၄။ စိရဿံ ဝတ ပဿာမိ၊ ဝဟာယံ မဏိဓာရိကံ။
သုကတဓ မဿု ကုတ္တိယာ၊ သောဘတေ ဝတ မေ သခါ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃၄။ သမ္မဝါယသ၊ အဆွေကျီး။ သုဟာယံ၊ အဆွေကို။ မဏိဓာရိကံ၊ ပစ္စုပ္ပန်မြားလည်ဆွဲခွဲဆွဲသည်ကို။ စိရဿံ ဝတ၊ ကြာမြင့်မှုလျှင်။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။ မဿုကုတ္တိယာ၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပြုပြင်ခြင်းဖြင့်။ သုကတ၊ ကောင်းစွာ ပြုပြင်အပ်သော။ မေ ငါ၏။ သခါ၊ ခင်ပွန်းသည်။ သောဘတေ ဝတ တင့်တယ်ပေစွတကား။

F. ၃၀. ၅၅၀ (က-တုံ)

ခုပဲဆေတ္တာသည်တွေ့ရ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျီးသည်-

၁၃၅။ ပရုဇ္ဇဂစ္ဆာ နှခါ လောမာ၊ အဟံ ကမ္မေသု ဗျာဝဋ္ဌော။
စိရဿံ နှာပိတံ လဒ္ဒါ၊ လောမံ တမဇ္ဇ ဟာရသိ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃၅။ သမ္ပပါရာဝတ၊ အဆွေခို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကမ္မေသု၊ အမှု
တို့၌။ ဗျာဝဋ္ဌော၊ လုံ့လပြုရသည်ဖြစ်၍။ ဩကံသံ၊ အခွင့်ကို။ အလ
ဘန္တေန၊ မရထဖြစ်။ ပရုဇ္ဇဂစ္ဆာ၊ ချွံ့ကဲ့သို့ စည်ပင်သော။ နှခါ လောမာ၊
ခြေသည်းအမွှေးရှိသည်။ အဟာသိ၊ ဖြစ်၏။ စိရဿံ၊ ကြာမြင့်မှု။ နှာ
ပိတံ၊ ဆေတ္တာသည် ကို။ လဒ္ဒါ၊ ရ၍။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ တံလောမံ၊ ကို
အမွှေးကို။ ဟာရသိ၊ နုတ်စေရ၏။

လည်ဆွဲနဲ့ပါလား

ထိုနှောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၃၆။ ယံ နုလောမံ အဟာရေသိ၊ ဒုလ္လဘံ လဒ္ဒ ကပ္ပကံ။
အထ ကိဉ္ဇရဟိ တေ သမ္ပ၊ ဣဒံ ကဏ္ဍေ ကိဏာယတိ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃၆။ သမ္ပ ဝါယသ၊ အဆွေကျီး။ နု၊ စင်စစ်။ ဒုလ္လဘံ၊ ရခဲစွာ
သော။ ယံကပ္ပကံ၊ အကြင်ဆေတ္တာသည်ကို။ လဒ္ဒါ၊ ရ၍။ လောမံ၊ အမွှေး
ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဟာရေသိ၊ နုတ်စေ၏။ အထ၊ ထိုမှထစ်ပါး။ သမ္ပ၊
အဆွေ။ တေ၊ သင်၏။ ကဏ္ဍေ၊ လည်၌။ ဣဒံ၊ ဤပတ္တမြားသည်။ ကိံ၊
အဘယ်ကြောင့်။ ကိဏာယတိ၊ ကိဏ်ကိဏ်မြည်သနည်း။

လည်ဆွဲ လိုချင်လို့လား

ထို့နှောင်မှ ကျီးသည်-

၁၃၇။ ဧနုဿ သုခုမာလစနံ၊ မဏိံ ကဏ္ဍေသု လမ္ပတိ။
တေသာ ဟံ အနုသိက္ခာမိ၊ မာ တု မညိ ဒဝါ ကတံ။
၁၃၈။ သစေပိ မံ ပိဟာယသိ၊ မဿု ကုတ္တိံ သုကာရိတံ။
ကရယိသံာမိ တေ သမ္ပ၊ ဧကိဉ္ဇာပိ ဒဒါမိ တေ-
ဟူသော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၇။ သမ္မ ပါရာဝတ၊ အဆွေခို။ ဓနုဿသုခုမာလာနံ၊ သိမ်မွေ့
နူးညံ့ကုန်သောလူတို့၏၊ ကဏ္ဍေသု၊ လည်တို့၌။ မဏိ၊ ပတ္တမြားကို။
လမ္ပတိ၊ ဆွဲ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေသံ၊ ထိုလူတို့၏။ အနုသိက္ခာမိ၊
အတုပြု၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တု၊ သင်သည်။ မာမညိ၊ မအောက်မေ့
လင့်။ မနုဿေဟိ၊ လူသရော်တို့သည်။ ဒဝါ၊ ရယ်မြူးလိုသဖြင့်။ ကတံ၊
ပြုအပ်၏။

၁၃၈။ သမ္မ ပါရာဝတ၊ အဆွေခို။ တု၊ သင်သည်။ ဣမံမဿုကုတ္တိ
သုကာရိတံ၊ ဤမှတ်ဆိတ်ဆံ့ကို အတုပြုပြင်ခြင်းဖြင့် ကောင်းစွာ ပြုပြင်
ခြင်းကို။ သစေပိ ပိဘာယသိ၊ အကယ်၍ နှစ်သက်မြတ်နိုးသည် ဖြစ်အံ့။
ယမ္မ၊ အဆွေ။ တေ၊ သင့်အား။ ကာရယိဿာမိ၊ ပြုပြင်စေအံ့။ တေ၊
သင့်အား။ မဏိဉ္ဇာပို့၊ ပတ္တမြားကိုလည်း။ ဒဒါမိ၊ ငါပေးအံ့။

ရုံပါစေ အဆွေ

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၃၉။ တုညေဝ မဏိနာ ဆန္ဒော၊ သုကတဒယ စ မဿုယာ။
အာမန္တ ခေါ တံ ဂစ္ဆာမိ၊ ပိယံ မေ တဝ ဒဿနံ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၉။ သမ္မ ဝါယာ၊ အဆွေကျီး။ မဏိနာ စ၊ ပတ္တမြားအား
လည်း။ တုညေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ဆန္ဒော၊ လျှောက်ပတ်၏။ သုက-
တဒယ၊ ကောင်းစွာ ပြုပြင်အပ်သော။ မဿုယာ စ၊ မှတ်ဆိတ်အား
လည်း။ တုညေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ ဆန္ဒော၊ လျှောက်ပတ်၏။ မေ၊
ငါသည်။ တဝ၊ သင့်အား။ ဒဿနံ ဝေ၊ ကြည့်ခြင်းမျှကိုလျှင်။ ပိယံ၊
ချစ်မြတ်နိုးအပ်လှပေပြီ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ အာမန္တ ခေါ၊
သိစေ၍လျှင် 'ပန်ကြား၍လျှင်'။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားအံ့။

ဤသို့ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် ပျံ၍ တစ်ပါးသော အရပ်သို့သွား၍
ကျီးသည် ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်
 တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
 တို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းသည် အနာဂါမိ
 ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသည်နည်းဟူမူကား-
 “လျှပ်ပေါ်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
 သည် ထိုအခါ ခိုဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(လော်လည်လျှပ်ပေါ်၊ သူပျက်ချော်၊ ဓလျော်ပျက်စီးရာ။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပါရာဝတ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

ခရပုတ္တဝဂ်ပြီး၏။

ဆက္ကနိပါတ်ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင်ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

သတ္တကနိပါတ်

...

နမော တဿ ဣဂ္ဂတော အရဟံတေသ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ကုက္ကုဝဂ် ၁-ကုက္ကုဇာတ်

တရားသဖြင့်သာ မင်းပြုအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ဒိယခုက္ကု”- အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မင်းအား ဆုံးမခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် တေသကုဏဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သောအခါ ဖြစ်၏။

မင်းကြီး မိုက်မှားနေ၍

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မလားအပ်သော အရာ၌ တည်၍ မတရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ ဇနပုဒ်ကိုနှိပ်စက်၍ ဥစ္စာကိုသာလျှင် ယူ၏။

အထွတ်က ဘာလို့ မြဲနေသလဲ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍ တစ်ခုသော ဥပမာကို စုံစမ်းလျက် သွား၏။ မင်းဥယျာဉ်၌ နေရာအိမ်သည် မပြီးသေးသည်ဖြစ်၏။ မပြီးသေးသော အမိုးရှိသည် ဖြစ်၏။ အထွတ်ကိုတင်၍ အခြင်တို့ကို သွင်းကာမျှသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းသည်လည်း ကစားအံ့သောငှာ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ထိုဥယျာဉ်၌ လှည့်လည်၍ ထိုအိမ်သို့ဝင်၍ မော်၍ကြည့်လတ်သော် အထွတ်ဝန်းကိုမြင်၍ မိမိအထက်၌ကျအံ့သည်မှ ကြောက်စောကြောင့် ထွက်၍ အပဉ္စရပ်လျက် တစ်ဖန်ကြည့်၍ "အဘယ်ကိုမို့၍ အထွတ်သည် တည်သနည်း၊ အဘယ်ကိုမို့၍ အခြင်တို့သည် တည်သနည်း" ဟုကြံ၍ ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရကား။

၁။ ဒိယခုက္ကန္တု ဥဒယေန ကံဏ္ဍိဏာ၊
ဝိဒတ္ထိယော အဋ္ဌ ပရိက္ခိပန္တိ နံ။
သာ သိသပါ သာရမယာ အဖေဂ္ဂုကာ၊
ကုဟိ ငွိတာ ဥပရိတော န ဓံသတိ။

ဟူစော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ ဘော သဟာယ၊ အိအဆွေ။ ယာ ကဏ္ဍိကာ၊ အကြင်အထွတ်သည်။ ဥဒယေန၊ အစောက်အားဖြင့်။ ဒိယခုက္ကန္တု၊ တစ်တောင်ထွာအတိုင်း အရှည်ရှိ၏။ နံ၊ ထိုအထွတ်ကို။ အဋ္ဌဝိဒတ္ထိယော၊ ရှင်ထွာသော အပြင်တို့သည်။ ပရိက္ခိပန္တိ၊ ထက်ဝန်းကျင် ရံကုန်၏။ သာရမယာ၊ အနှစ်ဖြင့်ပြီးသော။ အဖေဂ္ဂုကာ၊ အကာမရှိသော။ သိသပါ၊ ရင်၊ တိုက်နှစ်ဖြင့် ပြုအပ်သော။ သာ ကဏ္ဍိကာ၊ ထိုအထွတ်သည်။ ကုဟိ၊ အဘယ်၌။ ငွိတာ၊ တည်သည် ဖြစ်၍။ ဥပရိတော၊ အထက်မှ။ န ဓံသတိ၊ မကျသနည်း။

အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် "ယခု ငါသည် မင်းအား ဆုံးမအံ့သော ငှာ ဥပမာကို ရပြီ" ဟု ကြံ၍

၂။ ယာ တိံသတိ သာရမယာ အဖေဂ္ဂုဏာ၊
ပကီရိယ ဂေါပါနသိယော သမံ ဌိတာ။
တာဟိ သုသင်္ဂဟိတာ ဗလုသာ ပိဋိတာ၊
သမံ ဌိတာ ဥပရိတော န ဓံသတိ။

၃။ ဝေမ္ပိ မိတ္တေဟိ ဒဠေဟိ ပဏ္ဍိတော၊
အဘေဇ္ဇရူပေဟိ သုစိဟိ မန္တိဘိ။
သုသင်္ဂဟိတော သိရိယာ န ဓံသတိ၊
ဂေါပါနသိဘာရဝဟာဝ ကဏ္ဍိကာ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ တိံသတိ၊ သုံးဆယ်ကုန်သော။
သာရမယာ၊ အနှစ်ဖြင့်ပြီးကုန်သော။ အဖေဂ္ဂုဏာ၊ အကာမရှိကုန်သော။
ယာ ဂေါပါနသိယော၊ အကြင်အခြင်တို့သည်။ ပကီရိယ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ
ရံကုန်သည်ဖြစ်၍။ သမံဌိတာ၊ မျှသောအဖို့ဖြင့်။ ပိဋိတာ၊ ညှပ်နှိပ်၍။ သုသင်္ဂ
ဟိတာ၊ ကောင်းစွာ ထောက်ပံ့ အပ်သည်ဖြစ်၍။ သာ ကဏ္ဍိကာ၊ ထို
အထွတ်သည်။ သမံဌိတာ၊ မျှသောအဖို့ဖြင့် တည်သည်ဖြစ်၍။ ဥပရိတော၊
အထက်မှ။ န ဓံသတိ၊ မကျ။

၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝေမ္ပိ၊ ဤအတူလည်း။ ပဏ္ဍိတော၊
ပညာရှိသောမင်းသည်။ ဒဠေဟိ၊ မြဲမြံကုန်သော။ အဘေဇ္ဇရူပေဟိ၊ မကွဲသော
သဘောရှိကုန်သော။ သုစိဟိ၊ စင်ကြယ်ကုန်သော။ မန္တိဘိ၊ တိုင်ပင်ခြင်း၌
လိမ္မာကုန်သော။ မိတ္တေဟိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ သုသင်္ဂဟိတော၊ ကောင်း
စွာထောက်ပံ့ သည်ဖြစ်၍။ ဂေါပါနသိဘာရဝဟာ၊ အခြင်ဟူသော ဝန်ကို
ရွက်ဆောင်သော။ ကဏ္ဍိကာ၊ အထွတ်ကဲ့သို့။ သိရိယာ၊ အသရေမှ။
န ဓံသတိ၊ မကျ။

မင်းသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းလျှင် မိမိအမှုအရာကို မှတ်၍ “အထွတ်
မရှိသော် အခြင်တို့သည် မထည်ကုန်၊ အခြင်တို့သည် မထောက်ပံ့ အပ်ကုန်
သည်ရှိသော် အထွတ်သည်မတည်” အခြင်တို့သည် ပျက်စီးကုန်သည်ရှိသော်
အထွတ်သည် ကျ၏။ ဤအတူလျှင် တရားစောင့်သော မင်းသည် မိမိ
အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော အမတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပါတို့ကိုလည်း။

ကောင်း ပုဏ္ဏား သူကြွယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မထေစက်ပံ့သည် ရှိသော် ထိုသူတို့ ပျက်စီးလတ်သော် ထိုသူတို့မထောက်ပံ့အပ်သည်ဖြစ်၍ အစိုးရ ခြင်းမှ ယုတ်ရုတ်ရုတ်၊ မင်းမည်သည်စား တရားစောင့်သည် ဖြစ်ရ၏” ဟု ကြံ၏။

ရှောက်သီးကိုမခါးစေနှင့်

ထိုအခါ မင်းအား ထိုခဏ၌ လက်ဆောင် အကျိုးငှာ ရှောက်သီးကို ဆက်ကုန်၏။ မင်းသည် “အဆွေ... ဤရှောက်သီးကို စားလော့” ဟု ဘုရားလောင်းအား ပေး၏။

ဆင်ခြင်ပါဘုရား

ဘုရားလောင်းသည် ရှောက်သီးကို ယူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး ဤ ရှောက်သီးကို စားအံ့သောငှာ မသိကုန်သောသူတို့သည် ခါးသည်ကို မူလည်း ပြုကုန်၏၊ ချဉ်သည်ကိုမူလည်း ပြုကုန်၏၊ သိကုန်သောပညာရှိတို့သည် မူကား အခါကိုပယ်၍ အချဉ်ကို ထုတ်မူ၍ ရှောက်သီး၏ အရသာကို မပျက်စီးစေမူ၍လျှင် စားကုန်၏” ဟု ဆို၍ မင်းအား ဥပမာဖြင့် ဥစ္စာ စုံခြင်း၏အကြောင်းကို ပြလို၍ -

၄။ ခရတ္တံစံ ဗေလ္လံ ယထာပီ သတ္တဝါ၊ အနာမသန္တောပီ ကရောတိ တိတ္တကံ။
သမာဟရံ သာဒု ကရောတိ ပတ္တိဝါ၊ အသာဒု ကယိရာ တနု ဗန္ဓမုဒ္ဒရံ။
၅။ ဝေမ္ပိ ဂါမနိဂမေသု ပဏ္ဍိတော၊ အသာဟသံ ရာဇဓနောနိ သယ်ရံ။
ဓမ္မာနုဝတ္တိံ ပဋိပဇ္ဇမာနော၊ သ ဖာတိ ကယိရာ အဝိဟေဌယံ ပရံ...
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄။ ပတ္တိဝါ၊ မင်းမြတ်။ သတ္တဝါ၊ ဓားငယ်လက်၌ ရှိသောသူသည်။ ခရတ္တံစံ၊ ကြမ်းသောအခွံရှိသော၊ ဗေလ္လံ၊ ရှောက်သီးကို၊ အနာမသန္တောပီ၊ အခွံမနှေးမူ၍လည်း။ တိတ္တကံ၊ ခါးသည်ကို။ ကရောတိ၊ ပြု၏။ ဗန္ဓံ၊ အခွံကို။ တနု၊ ပါးစွာ။ ပဋိပဇ္ဇ-ဥဒ္ဓရန္တော၊ နှေးသောသူသည်။ သမာဟရံ၊ မကောင်းသည်ကို။ ကယိရာ၊ ပြုရ၏။ သမာဟရံ၊ ကောင်းစွာ အခွံနှေးသောသူသည်။ သာဒု၊ ကောင်းသည်ကို။ ကရောတိ ယထာပီ၊ ပြုသကဲ့သို့လည်း။

၅။ ဝေဗ္ဗိ၊ ဤအတူလည်း။ ထုဇ၊ မင်းမြတ်၊ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော
မင်းသည်။ ဝါမနိဂမေသု၊ ရွာနိဂုံးတို့၌။ အသာဟသံ၊ တဏှာ၏အလိုသို့
မလိုက်သည်ဖြစ်၍။ ဓမ္မာနုဝတ္ထိံ ပဋိပဇ္ဇမာနော၊ မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါး
သို့လိုက်လျက်ကျင့်၍။ ဓနာနိ၊ ဥစ္စာတို့ကို။ သဗ်ရံ-သဗ်ရန္တော၊ စုလျက်။
သ-သောရာဇာ၊ ထိုမင်းသည် ပရံ၊ သူတစ်ပါးကို။ အဝိဟေဋ္ဌယံ-အဝိ
ဟေဋ္ဌယန္တော၊ မညဉ်းဆဲမှု၍။ ဖာတိံ၊ ပွားခြင်းအမှုကို။ ကယိဗျ၊ ပြုထု၏။

ကြာပွင့်မှာ ညွှန်မရှိ

မင်းသည် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ တိုင်ပင်လျက် ရေကန်နားသို့ သွား၍
ရေကန်၌တောင်းစွာပွင့်သော နေလူလင်ကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသောရေဖြင့်
မလိမ်းကျသော ပဒုမာကိုမြင်၍ "အဆွ...ဤပဒုမာသည် ရေ၌ဖြစ်လျက်
လျှင် ရေမလိမ်းကျသည်ဖြစ်၍ တည်၏" ဟု ဆို၏။

အကုသိုလ်ကို ရှောင်ပါ

ထိုအခါ မင်းကို ဘုရားလောင်းသည် "မြတ်ဆောမင်းကြီး...မင်းမည်
သည် ဤသို့ သဘောရှိသည် ဖြစ်ထု၏" ဟု ဆုံးမရကား...

- ၆။ သြဒါတမူလံ သုစိဝါရိသမ္ဘဝံ၊
ဇာတံ ယထာ ပေါက္ခရဏီသု အမ္မုဇံ။
ပဒုမံ ယထာ အဂ္ဂိနိကာသိဖာလိမံ၊
န ကဒ္ဒမော န ရဇော န ဝါရိ လိမ္မတိ။
- ၇။ ဝေဗ္ဗိ ဝေါဟာရသုစိံ အသာဟသံ၊
ဝိသုဒ္ဓကမ္မန္တ မပေတပါပကံ၊
န လိမ္မတိ ကမ္မကိုလေသ တာဒိသော၊
ဇာတံ ယထာ ပေါက္ခရဏီသု အမ္မုဇံ....

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆။ ပေါက္ခရဏီသု၊ ရေကန်တို့၌။ ဇာတံ၊ ဖြစ်သော။ သြဒါတမူလံ၊
ဖြူစင်သောအမြစ်ရှိသော။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်သော။ ဝါရိသမ္ဘဝံ၊ ရေ၌ဖြစ်
သော။ အမ္မုဇံ၊ အမ္မုဇမည်သော။ အဂ္ဂိနိကာသိဖာလိမံ၊ နေအရောင်

ကြောင့် ပွင့်သော။ ပဒုမံ၊ ပဒုမာသည်။ ကဒ္ဒမော-ကဒ္ဒမေ၊ ညွှန်၌။
န လိမ္မတိ ယထာ၊ မလိမ်းကျံ သကဲ့သို့။ ရဇော ရဇေ၊ မြူ၌။ န လိမ္မတိ
ယထာ၊ မလိမ်းကျံ သကဲ့သို့။ ဝါရိ-ဝါရိမ္ပိ၊ ရေ၌။ န လိမ္မတိ ယထာ၊
မလိမ်းကျံ သကဲ့သို့။

၇။ ဝေမ္ပိ၊ ဤအတူလည်း။ ဝေါဟာရသုစိံ၊ တရားစံနှင့်ကုန်သော
ရှေးမင်းတို့သည် ထားအပ်သောတရားတို့၌ စင်ကြယ်ထသော။ အသာဟသံ၊
နှိုင်းထက်မှုခြင်း တင်းထသော။ ဝိသုဒ္ဓကမ္ပံ၊ စင်ကြယ်သော အမှုရှိထသော။
အပေတပါပကံ၊ မတောင်းမှုမှ ကင်းထသော။ တံ၊ ထိုမင်းကို။ ကမ္မကိလေ
သော၊ ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန၊ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ၊ မုသာဝါဒ ဟူ
သော ဤကမ္မကိလေသမည်သော အကုသိုလ်တရားသည်။ န လိမ္မတိ၊ မလိမ်း
ကျံ။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော မင်းသည်။ ပေါက္ခရဏီသု၊ ရေကန်
တို့၌။ ဇာတံ၊ ဖြစ်သော။ အပ္ပုဇံ၊ ကြာသည်။ အနုပလိတ္တံ ယထာ၊ ရေ အစရှိ
သည်တို့ဖြင့် မလိမ်းကျံ သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထို အတူ။ အနုပလိတ္တောနာမ၊
ကမ္မကိလေသမည်သော အကုသိုလ်တို့သည် မလိမ်းကျံ သော မင်းမည်၏။

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ ထိုအခါမှစ၍ မင်းကျင့်
တံတရားဆယ်ပါးဖြင့် မင်းပြု၍ အလှူ၊ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်
ပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
ဝါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိသော အမတ်ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(အဂတိရွှောင်ရှား၊ မင်းကျင့်အား၊ မင်းပျားကျင့်အပ်စွာ။)

ရှေးဦးစွာသော ကုက္ကုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂. မနောဇဇာတ်

ယုတ်မာသောမိတ်ဇော့ကို ပေါင်းမိ၍ ပျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကုကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယထာ စာပေါ နိန္ဒမတိ-” အစ

ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမနောဇ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီဝဲသောရတန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကိုကား အောက် မဟိလာမုခဇာတ်၌ ချဲ့အပ်ပြီးသလျှင်တည်း။)

ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်းတို့—ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီဝဲသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤရဟန်းသည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီဝဲဖူးသလျှင် ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လှန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်ဓင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ခြင်္သေ့ဖြစ်၍ ခြင်္သေ့မနှင့်တကွနေလျက် သားသမီးနှစ်ခုကို ရ၏။ သားဇာား “မနောဇ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်၏။ ထိုမနောဇသည် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် တစ်ခုသော ခြင်္သေ့မငယ်ကို ယူ၏။ ဤသို့ ထိုခြင်္သေ့တို့သည် ငါးခုဖြစ်ကုန်၏။ မနောဇသည်ကား ကျွဲအစရှိသည်တို့ကိုသတ်၍ အသားကို ဆောင်၍ မိဘတို့ကို လည်းကောင်း၊ နှမကိုလည်းကောင်း၊ မယားကိုလည်းကောင်း မွေး၏။

မြေခွေးကို မွေးစားခြင်း

ထိုမနောဇသည် တစ်နေ့သ၌ ကျွက်စားရာမြေ၌ ပြေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ရင်ဖြင့်ဝပ်သော ဂိရိယမည်သော မြေခွေးကိုမြင်၍ “အဆွေ... အသို့နည်း” ဟု မေး၍ “သခင်... ခစားလို့၏” ဟု ဆိုသည် ရှိသော် “ကောင်းပြီ... ခစားလော့” ဟု ဆို၍ ထိုမြေခွေးကို မိမိနေရာ ဂူသို့ ဆောင်၏။

မြေခွေးကို မပေါင်းနှင့်

ဘုရားလောင်းသည် မြေခွေးကိုမြင်၍ “ချစ်သားမနောဇ—မြေခွေးတို့ မည်သည် သီလမရှိကုန်၊ ယုတ်မာသောအကျင့် ရှိကုန်၏။ ကိစ္စမဟုတ်သည်၌ ယှဉ်စေတတ်ကုန်၏။ ထိုမြေခွေးကို မိမိအထံ၌ မနေစေသင့်” ဟု မြစ်တားသော်လည်း ဖြစ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ ကျစ်နေသ၌ မြေခွေး

သည် မြင်းသားကို စားလိုသည်ဖြစ်၍ မနော့ကို “သခင်... ငါတို့သည် မြင်းသားကိုထား၍ မစားဘူးသော အသားမည်သည် မရှိ၊ မြင်းကို ဖမ်းကြ ကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အဆွေ... ထိုသို့တပြားကား မြင်းတို့သည် အဘယ်မှာ ရှိကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ဗာရာဏသီပြည် မြစ်နား၌ ရှိကုန်၏” ဟု ဆို၏။ မနော့သည် မြေခွေး၏စကားကိုယူ၍ မြေခွေးနှင့်တကွ မြစ်၌ မြင်းတို့ကို ရေချိုးသောအခါ၌ သွား၍ တစ်ခုသော မြင်းကို ဖမ်း၍ ကျောက်၌တင်၍ လျှော်စွာ မိမိ၏လိုက်သို့လျှင် လာ၏။

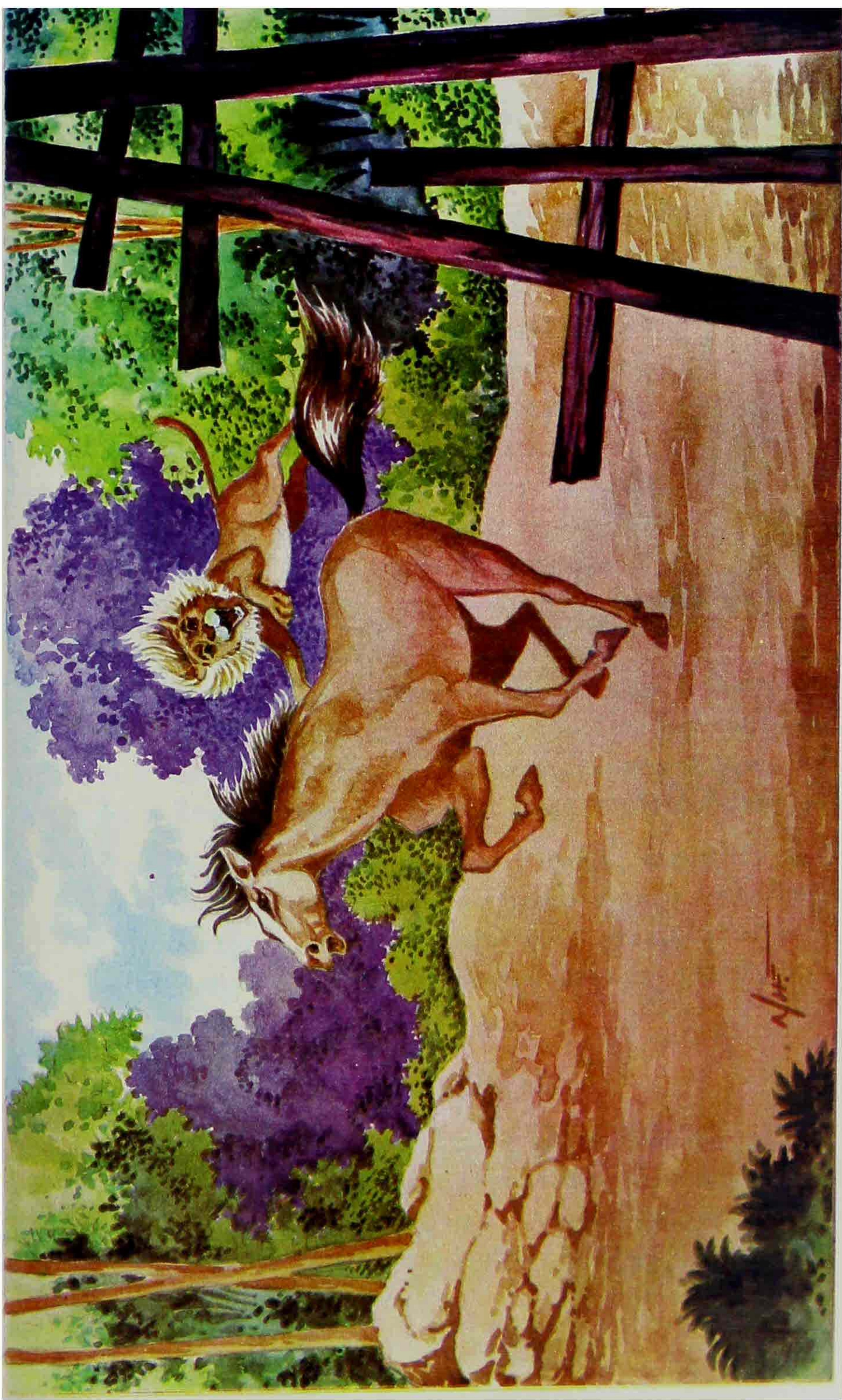
မြင်းကို မဖမ်းနှင့်

ထိုအခါ မနော့၏အဘသည် မြင်းသားကိုစား၍ “ချစ်သား မနော့ မြင်းတို့မည်သည် မင်း၏ ယဉ်တည်း၊ မင်းတို့သည်လည်း များစွာသော မာယာတို့၌ လိမ္မာကုန်သော လေးသမားတို့ကို ပစ်စေတတ်ကုန်၏၊ မြင်း သားကို စားသော ခြင်္သေ့တို့မည်သည် အသက်ရှေ့ညီကုန်၊ ဤနေ့မှစ၍ မြင်းကို မဖမ်းလင့်” ဟု ဆို၏။ မနော့သည် အဘစကားကို နား မထောင် မူ၍ ဖမ်းသည်သာလျှင် တည်း။ “ခြင်္သေ့ သည် မြင်းကို ဖမ်း၏” ဟု ကြား၍ မြို့တွင်း၌လျှင် ရေကန်ကံတူးစေ၏။ ထိုရေကန်မှ လည်း လာ၍ ယူသလျှင်ကတည်း။ မင်းသည် မြင်းတင်းကုပ်ကို ပြုစေ၍ မြင်းတင်းကုပ်၏ အတွင်း၌လျှင် မြက် ရေတို့ကို ပေးစေ၏။ ခြင်္သေ့သည် တံတိုင်းထိပ်ဖြင့်သွား၍ မြင်းတင်းကုပ်တွင်း၌လည်း ယူသလျှင်ကတည်း။

မြားပစ်ခံရပြီ

မင်းသည် တစ်ယောက်သော အက္ခရာဝေခံ လေးသမားကို ခေါ်၍ “ခြင်္သေ့ကို ပစ်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့ လော” ဟု မေး၏။ လေး သမားသည် “တတ်နိုင်၏” ဟု ဆို၍ တံတိုင်းကိုမှီ၍ ခြင်္သေ့ လာရာ ခရီး၌ စင်ဆောက်၍ တည်၏။ ခြင်္သေ့သည် လာ၍ အပသုသာန်၌ မြေခွေးကို ထားခဲ့၍ မြင်းကို ယူအံ့သောငှာ မြို့သို့ပြေးဝင်၏။ လေးသမားသည် “လာသောကာလ၌ အဟုန်သည် အလွန်လျင်မြန်၏” ဟု ခြင်္သေ့ကို မပစ် မူ၍ မြင်းကိုယူ၍ လာသောကာလ၌ ဝန်လေးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နှေး သော အဟုန်ရှိသော ကာလ၌ ခြင်္သေ့ကို ထက်စွာသော မြားဖြင့် နောက် အဖို့၌ပစ်၏။ မြားသည် ရှေ့ကိုယ်ဖြင့်ထွက်၍ ကောင်းကင်သို့ ပြေး၏။

(၅၅၀-တ၊ မနောဇောတံ)

ပုံ-၅။ မင်း၏ ယာဉ်ဆွဲမြင်ကုမ္ပဏီအား မနောဇောတံသည် မင်းဆီးကို ကိုက်သတ်နေပုံ။

ခြင်္သေ့သည် “ငါ့ကို မြားစူး၏” ဟု မြည်၏။ လေးသမားသည် ခြင်္သေ့ကို ပစ်၍ မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ လေးညှို့ကို ခတ်၏။

မြေခွေးထွက်ပြေးခြင်း

မြေခွေးသည် ခြင်္သေ့၏ လည်းကောင်း၊ လေးညှို့၏လည်းကောင်း အသံကိုကြား၍ “ငါ့အဆွေခင်ပွန်းသည် လေးသမားသည် ပစ်၍ သေသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ သူ့သေတို့နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ယခု ငါသည် ပကတိအစွမ်းအားဖြင့် နေရာတောအရပ်သို့လျှင် သွားအံ့” ဟု မိမိဘာသာပင်လျှင် စကားပြောလိုသည်ဖြစ်၍....

၈။ ယထာ စာပေါ နိန္ဒမတိ၊ ဇိယာစာပိ နိက္ခဇတိ။

ဟညတေ နန္ဒ မနောဇော၊ မိဂရာဇာ သခါ မမ။

၉။ ဟန္ဒ ဒါနိ ဝနန္တာနိ၊ ပက္ကမာမိ ယထာသုခံ။

နေ တာဒိသာ သခါ ဟောန္တိ၊ လဗ္ဘာ မေ ဇီဝတော သခါ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈။ ယထာ၊ အကြင်သို့သောအကြောင်းဖြင့်။ စာပေါ၊ လေးသည်။ နိန္ဒမတိ၊ ညှစ်၏။ ဇိယာဝါပိ၊ လေးညှို့သည်လည်း။ နိက္ခဇတိ၊ မြည်၏။ မမ၊ ငါ၏။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ မနောဇော၊ မနောဇောမည် ရှိသော။ မိဂရာဇာ၊ သားမင်းကို။ ဟညတေ နန္ဒ၊ သတ်ယောင်တကား။

၉။ ဟန္ဒဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ အတံ၊ ငါသည်။ ယထာသုခံ၊ အလိုအလျောက်။ ဝနန္တာတိ၊ တောတို့သို့။ ပက္ကမာမိ၊ သွားအံ့။ ဘောဒိသာ၊ ဤသို့သဘောရှိသော သူ့သေတို့မည်သည်။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ နုဟောန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ ဇီဝတော၊ အသက်ရှင်သော။ မေ၊ ငါသည်။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ လဗ္ဘာ၊ ရရာ၏။

ဆွေမျိုးတို့ငိုကြရပြီ

ခြင်္သေ့သည် တစ်ဟုန်တည်းဖြင့်သွား၍ မြင်းကို လိုဏ်တံခါး၌ချ၍ မိမိသည်လည်း လည်း၍သေ၏။ ထိုအခါ မနောဇော၏ အဆွေအမျိုးတို့သည် ထွက်ကုန်၍ မြားမွန်ရာအဝမှ ယိုးသာသွားရှိသော သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်သော မနောဇောနှင့်မြင်၍ ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီဝဲခြင်း

ကြောင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သော မနောဇကို မြင်ကုန်၏၊ မြင်ကုန်၍လည်း မနောဇ အမိအဘ နှမ မယားတို့သည်...

- ၁၀။ န ပါပဇနသံသေဝီ၊ အစွန္တ သုခ မေဓတိ။
မနောဇံ ပဿ သေမာနံ၊ ဂိရိယဿာ နုသာသနီ။
- ၁၁။ န ပါပ သမ္ပဝဏ္ဏေန၊ မာတာ ပုဇ္ဇေတု နန္ဒတိ။
မနောဇံ ပဿ သေမာနံ၊ အစွန္တံ သမ္ပိ လောဟိတေ။
- ၁၂။ ဧဝ မာပဇ္ဇဒေတ ပေါသော၊ ပါပိယော စ နိဂစ္ဆတိ။
ယော ဧဝ ဟိတာနံ ဝစနံ၊ န ကဏေတုတ္ထ ဒဿိနံ။
- ၁၃။ ဧဝေသော ဟောဟိ တတော စ ပါပိယော၊
ယော ဥတ္တမော အဓမ္မ ဇနူပသေဝီ၊
ပဿုတ္တမံ အဓမ္မဇနူပသေဝိတံ၊
မိဂါဓိပံ သရဝရဝေဂနိဒ္ဒုတံ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို အစဉ်သဖြင့် ဆိုကုန်၏။

၁၀။ ပါပဇန သံသေဝီ၊ ယုတ်ခာသော အဆွခင်ပွန်းကို မှီဝဲသောသူ ဟည်။ အစွန္တသုခံ၊ စင်စစ်ချမ်းသာကို။ န ဓေတိ၊ မရ။ ဂိရိယဿ၊ ဂိရိယ ဧည့်သော မြေခွေး၏။ အနုသာသနီ၊ အဆုံးအမကိုယူ၍။ သေမာနံ၊ အိပ်သော။ မနောဇံ၊ မနောဇကို။ ပဿ၊ ရှုလော့။

မိတ်ဆွေယုတ်အကျိုး

၁၁။ ပါပ သမ္ပဝဏ္ဏေန၊ ယုတ်မာသော အဆွခင်ပွန်းကို မှီဝဲခြင်းကြောင့်။ မာတာ၊ အမိသည်။ ပုဇ္ဇေတု၊ သားဖြင့်၊ န နန္ဒတိ၊ မနှစ်သက်ချ။ သမ္ပိ လောဟိတေ၊ မိမိသွေး၌။ အစွန္တံ နိမုဂ္ဂံ၊ နှစ်မှန်းလျက်။ သေမာနံ၊ အိပ်သော။ မနောဇံ၊ မနောဇကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

မိတ်စကား နားမထောင်၍

၁၂။ ယော ပေါသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။ ဧဝ၊ စင်စစ်။ အတ္ထ-ဒဿိနံ၊ အကျိုးကိုမြှ်သော၊ ဟိတာနံ၊ အကျိုးခိုးပွားကို အလိုရှိကုန်သောသူတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ န ကဏေတိ၊ နားမထောင်။ သော ပေါသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ အာပဇ္ဇတေ၊

ရောက်၏။ ပါပိ-ယော စ၊ ပါဏာတိပါတ စသော ယုတ်မာသော မကောင်းမှုကိုလည်း။ နိဂစ္ဆတိ-ဝိန္နတိ၊ ရလ၏။

၁၃။ ဥတ္တမော၊ မြတ်သော။ ယော ပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျား သည်။ အဓမ္မဇနူပသေဝီ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူကို မှီဝဲ၏။ သော ပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဧဝဉ္စ၊ ဤ သို့ဆင်းရဲခြင်းသည်လည်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တတောစ၊ ထို့ထက်လည်း။ ပါပိ-ယော၊ ယုတ်မာ၏။ ဥတ္တမံ၊ ကြီးမြတ်သောခွန်အားရှိသော။ အဓမ္မဇနူပသေဝီ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသောသူကို မှီဝဲသော။ သဒုဝရဒဝ ဂနိဒ္ဓုတံ၊ မြား၏ အဟုန်သည် ဖောက်ထွင်းသော။ တံ မိဂါဒိပံ၊ ထိုမနောဇ ခြင်္သေ့ကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

မိမိထက်သာသူကိုပေါင်းပါ

ဘုရားသခင်သည် ယုတ်မာသောသူတို့နှင့် ပေါင်းဖက်၍ ပျက်စီးတတ်ကြောင်း၊ ပညာရှိတို့ကို ပေါင်းဖော်ဆည်းကပ် အပ်လှသည်၏ အဖြစ်ကို ဟောတော်မူလိုရကား-

၁၄။ နိဟိယတိ ပုရိသော နိဟိနုသေဝီ၊
န စ ဟာယေထ ကဒါစိ တုလျသေဝီ။
သေဋ္ဌ မုပဂမံ ဥဒေတိ ခိပ္ပံ၊
တသ္မာ အတ္တနော ဥတ္တရိတရံ ဘဇဇထ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၄။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ နိဟိနု သေဝီ၊ ယုတ်မာသောသူကို မှီဝဲသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ နိဟိယတိ၊ ယုတ်မာ၏။ တုလျသေဝီ၊ တူသောသူကိုမှီဝဲသော။ ပုရိသော၊ ယောက်ျားသည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်၌။ န စ ဟာယေထ၊ မယုတ်မာရာ။ သေဋ္ဌံ၊ မြတ်သောသူကို။ ဥပဂမံ-ဥပဂမန္တော၊ ဆည်းကပ်သောသူသည်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ ဥဒေတိ၊ သီလအစရှိသော ကျေးဇူးတို့ဖြင့် ပွား၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အတ္တနော၊ မိမိထက်။ ဥတ္တရိတရံ၊ သီလ စသည်ဖြင့် လွန်မြတ်သောသူကို။ ဘဇဇထ၊ ဆည်းကပ်မှီဝဲကြကုန်လော့။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းထော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ

သည်၏အဆုံး၌ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါင်းအဖော်ကို မှီဝဲသော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ ကား... ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ မြေခွေးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဆန့် ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို မှီဝဲသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မနောဇခြင်္သေ့ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ နှမဖြစ်ပြီ၊ ယခု အခါ ခေမာဘိက္ခုနီမသည် ထိုအခါ မယားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာ မယ်တော်သည် ထိုအခါ အမိဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဝါဘုရားသည်လျှင် ထို အခါ အဘခြင်္သေ့မင်းဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ယုတ်မစသောသူ၊ ပေါင်းသင်းမှု၊ ထိုသူပျက်စီးရာ။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မနောဇဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-သုတနုဇာတ်

မိဘကိုလုပ်ကျွေးသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇာ တေ ဘတ္တိ- အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့်တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုတနုဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတစ် ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်သာမဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လှေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဆင်းရဲသောအမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား 'သုတနု' ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကဲ့န်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် သူရင်းငှား လုပ်၍ မိဘတို့ကို မွေး၍ အဘသည် သေသည်ရှိသော် အမိကိုမွေး၏။

မင်းကြီးတာကထွက်

ထိုအခါ၌ကား ဗာရာဏသီမင်းသည် သမင်သတ်ခြင်းကို အလိုရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ များစွာသောအခြံအရံဖြင့် ယူဇနာတစ်ရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော တောသို့ဝင်၍ “အကြင်သူ၏ တည်ရာအရပ်၌ သမင်ပြေး၏။ ထို သူအား ဤမည်သောဒဏ်သည် ဖြစ်စေ” ဟု ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အား ကြားစေ၏။ အမတ်တို့သည် မင်းဆိုတိုင်းသောခရီးဖြင့် အစုကိုဝေ၍ ပေး ကုန်၏။ လူတို့သည် သားတို့၏နေရာအရပ်တို့ကို ခြံရံ၍ ပဲ တင်ထပ်စေ ကုန်သဖြင့် ထစေအပ်ကုန်သော သားတို့တွင် တစ်ခုသော ဧကီမည်သော သားသည် မင်း၏ နေရာအရပ်သို့ပြေး၏။ မင်းသည် ထို ဧကီမည်သော သားကို “ပစ်အံ့” ဟု မြားကိုလွှတ်၏။ သင်အပ်ပြီးသော မာယာရှိသော သားသည် မြား လက်ယာနံပါးသို့ ရှေးရှုလာသည်ကိုသိ၍ ပြန်၍ မြား စူးသကဲ့သို့ ထည်း၏။ မင်းသည် “သမင်ကိုစူးပြီ” ဟု ဖမ်းအံ့သောငှာ ပြေး၏။ သမင်သည် ထ၍ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေး၏။ အမတ်အစရှိသော သူတို့သည် မင်းကို ပြက်ရယ်ပြုကုန်၏။

ဘီလူးဖမ်းခံရပြီ

မင်းသည် သမင်ကိုလိုက်၍ ပင်ပန်းသောကာလ၌ သန်လျက်ဖြင့်ပိုင်း၍ တစ်ခုသော လှံကန်၌ဆွဲ၍ ထမ်းပိုး၌ဆောင်၍ လာလတ်သော် “အတန် ငယ် အပင်ပန်းဖြေအံ့” ဟု ခရီး၏အနီး၌တည်သော ပညောင်ပင်သို့ဝင်၍ လျောင်းလတ်သော် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၏။ ထို ပညောင်ပင်၌စောင့် သော မသားသားများက ဘီလူးသည် ထိုပညောင်ပင်သို့ ဝင်ကုန် သော သူတို့ကို ဝေထဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏ အထံမှ စားခြင်းငှာရ၏။ ထို ဘီလူးသည် ထ၍သွားသော မင်းကြီးကိုမြင်၍ “ရပ်လော့၊ ငါ့အစာ ဖြစ်ပြီ” ဟု လက်၌ကိုင်၏။ “သင်သည် အဘယ်တို့အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါသည် ပညောင်ပင်၌စောင့်သော ဘီလူးတည်း။ ဤအရပ်သို့ ဝင်စောသောသူတို့ကို စားအံ့သောငှာ ရ၏” ဟု ဆို၏။

နေတိုင်း ထမင်းထုပ်ပို့ ပါမည်

မင်းသည် သတိကိုဖြစ်စေ၍ “သင်သည် ယနေ့ကာလလျှင် စားလတ္တံ့ လော့၊ မပြတ်စားလတ္တံ့လော့” ဟု မေး၏။ “ရသော် မပြတ်စားအံ့” ဟု

၃၂၂-၅၅၀(တ-တံ့)

ဆို၏။ မင်းသည် “ယခု ဤသမင်ကိုစား၍ ငါ့ကိုလွှတ်လော့၊ ငါသည် သင့်ပို့ နက်ဖြန်မှစ၍ တစ်ခုသောထမင်းခွက်နှင့်တကွ တစ်ယောက်သော သူကို ပို့စေအံ့” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ တပြုံးကား မမေ့မလျော့ဖြစ်လော့၊ မပို့ လာသောနေ့၌ သင့်ကို လာ၍စားအံ့” ဟု ဆို၏။ “ငါသည် ဗာရာဏသီ မင်းတည်း၊ ငါ့အား မရှိသော မည်သည် မရှိ” ဟု ဆို၏။ ဘီလူးသည် ဝန်ခံခြင်းကိုယူ၍ မင်းကိုလွှတ်၏။

ထမင်းပို့ ဆင်းရဲသားသွားပုံ

မင်းသည် မြို့သို့ဝင်၍ ထိုအကြောင်းကို အမတ် တစ်ယောက်အား ကြား၍ “ယခု အသိပြုအံ့နည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “ရှင်မင်းကြီး နေ့အပိုင်းအခြားကို ပြုခဲ့၏လော့” ဟု မေး၏။ “မပြုခဲ့” ဟု ဆို၏။ “သင် မင်းကြီးသည် မသင့်သည်ကို ပြုငြားသော်လည်း မကြံလင့်၊ နှောင်အိမ် တို့၌ လူတို့သည် များစွာရှိကုန်၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြုံးကား သင်သည် ဤအမှုကိုပြုလော့၊ ငါ့အား အသက်ကို ပေးစော့” ဟု ဆို၏။ အမတ်သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နေ့တိုင်း နှောင်အိမ်မှ လူကိုထုတ်၍ ထမင်း ခွက်ကို ယူစေ၍ ဘီလူးသို့ပို့စေ၏။ ဘီလူးသည် ထမင်းကို စားပြီးသော် လူကိုစား၏။ နောက်အဖို့၌ နှောင်အိမ်တို့၌ လူတို့သည် ကုန်ကုန်၏။ မင်း သည် ထမင်းပို့အံ့သောသူကို မရ၍ သေဘေးဖြင့် တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ မင်းကို အမတ်သည် နှစ်သိမ့်စေ၍ “အရှင်မင်းကြီး... အသက်၌ တပ်စွန်း ခြင်းထက် ဥစ္စာ၌တပ်စွန်းခြင်းသည် အလွန်အားရှိ၏။ ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကိုတင်၍ အဘယ်သူသည် ဤဥစ္စာကိုယူ၍ ဘီလူးသို့ ထမင်းပို့လတ္တံ့နည်းဟု စည်လည်စေးလော့” ဟု ဆို၍ အမတ်ကြီးဆိုတိုင်း ပြုစေ၏။ ထိုအခါ ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် အခစား လုပ်သဖြင့် ပဲဝက်ပဲဝက်သော ဥစ္စာကို စုရုံး၍ ငြိုငြင်သဖြင့် အမိကိုမွေး ရ၏။ “ဤဥစ္စာကိုယူ၍ အမိအားပေး၍ ဘီလူးအထံသို့သွားအံ့၊ ဘီလူးကို ဆုံးမခြင်းငှာ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်အံ့၊ ဤသို့ စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အပြစ် မရှိ၊ အကယ်၍ မတတ်နိုင်အံ့၊ ငါ့အမိသည် ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရ လတ္တံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို အကြောင်းကို အမိအား ကြား၍ “အမောင်... မသင့်၊ ငါ့အားဥစ္စာဖြင့်အလှ်မရှိ” ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက်ပယ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်၌ အမိကိုမပန်မူ၍လျှင် “အရှင်တို့ ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို

ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့၊ ငါ ထမင်းကိုပို့အံ့” ဟု ဥစ္စာတစ်ထောင်ကို ယူ၍ အမိအားပေး၍ “မိခင်... မကြံလင့်၊ ငါသည် ဘီလူးကိုဆုံးမ၍ လူအများအား ချမ်းသာခြင်းကိုပြုအံ့၊ ယခုလျှင် မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာကို ရှင်စေလျက် လာအံ့” ဟု ဆို၍ အမိကိုရိုခိုး၍ မင်းချင်းယောက်ျားတို့နှင့် တကွ မင်း၏အထံသို့သွား၍ ရိုခိုး၍ရပ်၏။

ထို့နောင်မှ ‘မင်းသည် “အမောင်-သင်သည် ထမင်းကိုပို့လတ္တံ့လော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး ပို့ပါမည်” ဟု ဆို၏။ “သင့်အား အဘယ်ကိုရခြင်းငှာ သင့်သနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “ရှင်မင်းကြီး... ရှင်မင်းကြီးတို့၏ ရွှေခြေနှင်းကိုရခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်ကြောင့်နည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး... ထိုဘီလူးသည် သစ်ပင်ရင်း၌ရပ်သော သူတို့ကိုသာ စားခြင်းငှာရ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဘီလူး၏ ဥစ္စာဖြစ်သောမြေ၌ မရပ်မူ၍ ခြေနှင်းတို့၌သာ ရပ်အံ့” ဟုဆို၏။

“ဤမှတစ်ပါး အဘယ်ကိုရခြင်းငှာ သင့်သနည်း” ဟု မေး၏။ “ရှင်မင်းကြီး... ရှင်မင်းကြီးတို့၏ထီးကို ရခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ ဤထီးကို အဘယ်အကျိုးငှာနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး - ဘီလူးသည် မိမိသစ်ပင်ရိပ်၌ တည်သောသူတို့ကိုသာ စားခြင်းငှာ ရ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုဘီလူး၏သစ်ပင်ရိပ်၌ မရပ်မူ၍ ထီးရိပ်၌ရပ်အံ့” ဟုဆို၏။ “ဤမှတစ်ပါး အဘယ်ကိုရခြင်းငှာ သင့်သနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “ရှင်မင်းကြီးတို့၏ သန်လျက်ကို ရခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ “ဤသန်လျက်ဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး - ဘီလူးတို့လည်း လက်နက်စွဲကုန်သော သူတို့အား ကြောက်တတ်ကုန် သလျှင် ကတည်း” ဟုဆို၏။ “ဤမှတစ်ပါး အဘယ်ကိုအလိုရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ရွှေခွက်ကိုယူ၍ အရှင်မင်းကြီး၏ စားတော်ထမင်းကို ပြည့်စေ၍ ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ “အမောင်... အဘယ်ကြောင့်နည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပညာရှိသောယောက်ျားအား မြေခွက်ဖြင့် ရုန်ရင်းသောဘောဇဉ်ကို ဆောင်အံ့သောငှာ မလျှောက်ပတ်” ဟု ဆို၏။ “အမောင်... ကောင်းပြီ” ဟု မင်းသည် အလုံးစုံကိုပေး၍ ဘုရားလောင်းကို ဝေယျာဝစ္စပြုသော သူတို့ကို စီရင်စေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... ကြောက်တော်မမူလင့်၊ ယခု အကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးကိုဆုံးမ၍ ရှင်မင်းကြီးတို့အား ချမ်း

သဘင်ကြီးကိုပြု၍ လာအံ့” ဟုဆို၍ မင်းကိုရှိခိုး၍ အဆောက်ဦကို ကိုင်ခဲ့
 စေ၍ ထိုအရပ်သို့သွား၍ လူတို့ကို သစ်ပင်၏ အနီး၌ ထားခဲ့၍ ရွှေခြေ
 နင်းကိုစီး၍ သန်လျက်ကိုဖွဲ့၍ ထီးဖြူကိုဆောင်း၍ ရွှေခွက်ဖြင့် ထမင်းကို
 ယူ၍ ဘီလူးအထံသို့ သွား၏။ ဘီလူးသည် ခရီးကို ကြည့်သည်ရှိသော်
 ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “ဤယောကျ်ားသည် တစ်ပါးကုန်သောနေ့တို့၌
 လာသောနည်းဖြင့် မလာ၊ အကြောင်းတား ဘယ်သို့နည်း” ဟု ကြံ၏။
 ဘုရားလောင်းသည်လည်း သစ်ပင်အနီးသို့ သွား၍ သန်လျက်နှင့် ထမင်း
 ခွက်ကိုအရိပ်အတွင်း၌ထား၍ အရိပ်အစွန်း၌ ရပ်လျက်-

၁၅။ ရာဇာ တေဘိတ္တံ ပါဟေသိ၊ သုဝိံ မံ သူပဒေသစနံ။
 မဃဒေဝသို့ အဓိဝတ္တေ၊ ဟေိ နိက္ခမ ဘုဉ္ဇဿု-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ မဃဒေဝသို့၊ ပညောင်ပင်၌၊ အဓိဝတ္တေ၊ စောင့်သောနတ်။
 တေ၊ သံဃု၊ ရာဇာ၊ မင်းသည်။ သုဝိံ၊ စင်ကြယ်သော။ မံ သူပဒေသစနံ၊ သား
 ငြိမ်းဖြစ်သော။ ဘိတ္တံ၊ ထမင်းကို။ ပါဟေသိ၊ ပို့စေ၏။ ဟေိ၊ လာလော့။
 နိက္ခမ၊ ထွက်လော့။ ဘုဉ္ဇဿု၊ စားလော့။

ဘီလူးခေါ်သံ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘီလူးသည် လှည့်စား၍ အရိပ်အတွင်းသို့ဝင်သော
 ဤယောကျ်ားကို စားအံ့ဟု ကြံ၍-

၁၆။ ဟေိ မာဏဝါ ဩရေန၊ ဘိက္ခ မာဒါယ သူပိတံ။
 တုဉ္ဇ မာဏဝိ ဘိက္ခိဝါ၊ ဥဘော ဘက္ခာ ဘဝိဿထ-

ဟူသော နှစ်ခု မြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ မာဏဝါ၊ လူလင်။ သူပိတံ၊ ဟင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဘိက္ခံ၊ ငါ့အား
 အမြဲဝတ်တည်သော ထမင်းကို။ မာဒါယ၊ ယူ၍။ ဩရေန၊ ဤမှာဘက်သို့။
 ဟေိ၊ လာလော့။ မာဏဝါ၊ လူလင်။ တုဉ္ဇ၊ သင်သည်လည်း။ ဘိက္ခိဝါ၊ ငါ့
 အစာပင် မဟုတ်လော့။ ဥဘော၊ ဘမင်းနှင့်သင် နှစ်ပါးတို့သည်။ ဘက္ခာ၊
 ငါ့အစာတို့သည်။ ဘဝိဿထ၊ ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ

ထိုးနာင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၇။ အပ္ပဒေသန တုဝံ ယက္ခ၊ ထုလ္လ ဖတ္တံ ဇဟိဿသိ။
 ဘိက္ခံ တေ နာဟရိဿန္တိ၊ ဇနာ မုရုဏသညိနော။

၁၈။ လဒ္ဓါယံ ယက္ခ တဝ နိစ္စဘတ္တံ၊
သုစိံ ပဏီတံ ရသသာ ဥပေတံ။
ဘိက္ခူ တေ အာဟရိယာ နရော ဣဓ၊
သုဒ္ဓလ္လဘော ဟေဟိတိ ဘက္ခိတေ မယိ-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉။ ယက္ခ၊ ဘိလူး၊ တုဝံ၊ သင်သည်။ အပ္ပကေန၊ အနည်းငယ်သော
အကြောင်းဖြင့်။ ထုလ္လံ၊ ကြီးစွာသော။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ဇဟိဿသိ၊ စွန့်ရ
လတ္တံ။ ဇနာ၊ လူတို့သည်။ ဓရဏသညိဓနာ၊ သေရအံ့ဟု အမှတ်ရှိကုန်သည်
ဖြစ်၍၊ တေ၊ သင့်အား။ ဘိက္ခူ၊ ထမင်းကို။ နာဘရိယန္တိ၊ မပို့ဆောင်ကုန်
လတ္တံ။

၂၀။ ယက္ခ၊ ဘိလူး၊ တဝ၊ သင့်ဖို့။ သုစိံ၊ စင်ကြယ်သော။ ပဏီတံ၊
မြတ်သော။ ရသသာ၊ အရသာနှင့်။ ဥပေတံ၊ ပြည့်စုံသော။ နိစ္စဘတ္တံ၊ အမြဲ
ဝတ်တည်သော ထမင်းကို။ လဒ္ဓါ၊ ရ၍။ အယံ၊ ဤငါ၏ လာခြင်းသည်။
ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်၏။ မယိ ငါ့ကို။ ဘက္ခိတေ၊ စားသည်ရှိသော်၊ တေ၊ သင်၏။
ဘိက္ခူ၊ ထမင်းကိုလည်း။ အာဟရိယော၊ ဆောင်ဝံ့သော၊ နရော၊ လူကို။
ဣဓ၊ ဤဗာရာဏသီပြည်၌။ သုဒ္ဓလ္လဘော၊ အလွန်ရခဲသည်။ ဟေဟိတိ၊
ဖြစ်လတ္တံ။

ငါ့မှာသန်လျက်ပါသည်

အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်လတ္တံ့နည်း ဟူမူကား- “ဗာရာဏသီပြည်၌ ငါ
နှင့်တူသော ပညာရှိသောသူမည်သည် မရှိ၊ ငါ့ကိုစားသည်ရှိသော် သုတ
နုက္ခံ စင်လျက်လည်း ဘိလူးသည် စားအံ့၏၊ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်
ယောက်သောသူအား ထိုဘိလူးသည် အဘယ်မှာ ရှက်လတ္တံ့နည်း” ဟု
ထမင်းပို့ အပ်သောသူကို မရလတ္တံ့၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် သင့်အား
ဤနေ့မှစ၍ ထမင်းကို ရခဲသည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါတို့၏မင်းကိုလည်း ဖမ်းအံ့
သောငှာ မရလတ္တံ့၊ အဘယ်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား- သစ်ပင်မှ အပဖြစ်
သောကြောင့်တည်း၊ ဤထမင်းကိုစား၍ ငါ့ကို အကယ်၍ လွတ်လိုက်အံ့၊
ငါသည် မင်းအားပြောဆို၍ အမြဲဖြစ်သော ထမင်းကို ပို့လားစအံ့၊
သင့်အား ငါ့ကိုလည်း စားအံ့သောငှာ မပေးလတ္တံ့၊ ငါသည် သင်၏
ဥစ္စာဖြစ်သောအရပ်၌ မရပ်၊ ခြေနင်းတို့၌ရပ်၏၊ သင်၏ သစ်ပင်ရိပ်၌

လည်း မရပ်၊ ထီးရိပ်၌လျှင် ရှပ်၏။ ငါနှင့်တကွ အကယ်၍ စစ်ထိုးအံ့၊
သင့်ကို သန်လျက်နှင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်အံ့။ ငါသည် ထိုအကျိုးငှာလျှင် စီ
ရင်၍ လာ၏” ဟု ဘီလူးကို ဘုရားလောင်းသည် ခြိမ်းခြောက်၏။

မင်းတော်တယ်ပြန်နိုင်ပြီ

ဘီလူးသည် ဤလုလင်ကား “သင့်သောသဘောကို ဆို၏” ဟု မှတ်၍
ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍-

၁၉။ မမေဝ သုတနော အတ္တဝါ ယထာ ဘဒ္ဒသသိ မာဏဝ။
မယာ တွံ သမနုညာတော၊ သောတ္ထိံ ပဿဟိ မာတရံ၊

၂၀။ ခဂ္ဂံ ဆတ္တဉ္စ ပါတိဉ္စ၊ ဂစ္ဆ ဓာဒါယ မာဏဝ။
သောတ္ထိံ ပဿတု တေ မာတာ၊ တုဉ္စ ပဿဟိ မာတရံ-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၉။ သုတနော၊ သုတနံ ဧညံသော။ မာဏဝ၊ လုလင်။ တွံ၊
သင်သည်။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ဘဒ္ဒသသိ၊ ဆို၏။ တထာ၊ ထိုသို့
ဆိုသော အခြင်းအရာဖြင့်။ ဘာသိတော၊ ဆိုအပ်သော။ အတ္တော၊ အကျိုး
သည်။ မမေဝ၊ ငါ၏ သာလျှင်။ အတ္ထော၊ အကျိုးတည်း။ မယာ၊ ငါသည်။
တွံ၊ သင့်ကို။ သမနုညာတော၊ ခွင့်ပြုအပ်၏။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာစွာ။
မာတရံ၊ အမိကို။ ပဿဟိ၊ ရှုလေလော့။

၂၀။ မာဏဝ၊ လုလင်။ ခဂ္ဂဉ္စ၊ သန်လျက်ကိုလည်းကောင်း။ ဆတ္တဉ္စ၊
ထီးကိုလည်းကောင်း။ ပါတိဉ္စ၊ ရွှေခွက်ကိုလည်းကောင်း။ အာဒါယ၊ ယူ၍။
ဂစ္ဆ၊ သွားလျှင်းလေလော့။ တေ၊ သင်၏။ မာတာ၊ အမိသည်။ သောတ္ထိံ၊
ချမ်းသာစွာ။ ပဿတု၊ ရှုစေတည်း။ တုဉ္စ၊ သင်သည်လည်း။ မာတရံ၊
အမိကို။ ပဿဟိ၊ ရှုလေလော့။

ဘီလူးကို ပသခံစေပြီ

ဘီလူးစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ငါ၏အမှုသည် ပြီးပြီ၊
ငါသည် ဘီလူးကို ဆုံးမအပ်ပြီ၊ များစွာသောဥစ္စာကိုလည်း ရအပ်ပြီ၊
မင်း၏စကားကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဘီလူးအား
အနုမောဒနာကို ပြုလိုရကား-

၂၁။ ဧဝံ ယက္ခ သုခိ ဟောတိ၊ သဟ သဗ္ဗဟိ ဉာတိဘိ။
ဓနုဉ္စ မေ အဓိဂတံ၊ ရညော စ စစနံ ကတံ-
ဟူဒသာ အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၂၁။ ယက္ခ၊ ဘီလူး။ မေ၊ ငါသည်။ ဓနုဉ္စ၊ ဥစ္စာကိုလည်း။ အဓိ
ဂတံ၊ ရပြီ။ ရညော၊ မင်း၏။ စစနုဉ္စ၊ စကားကိုလည်း။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။
ဧဝံတထာ၊ ထို့အတူ။ တံ၊ သင်သည်။ သဗ္ဗဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။
ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်လော့။

ဤသို့ဆို၍ ဘီလူးကိုခေါ်၍ “အဆွေ...သင်သည် ချွေး၌ အကုသိုလ်
ကံကိုပြု၍ ရန်ရင်းကြမ်းကြုတ်သည်၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အသားအသွေးကို
စားတတ်သည်ဖြစ်၏။ ဤနေ့မှစ၍ ပါဏာတိပါတ အစရှိသည်တို့ကို မပြု
လင့်” ဟု သီလ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း၊ သီလမရှိခြင်း၌ အပြစ်ကို
လည်းကောင်း ဆို၍ “ပဉ္စသီတို့၌ တည်စေ၍ သင့်အား ဟောနေသဖြင့်
အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ လာလော့ မြို့တံခါး၌ သင့်ကိုနေစေ၍ ထမင်းဦး
ရခြင်းကို ပြုအံ့” ဟု ဘီလူးနှင့်တကွ ထွက်၍ ဆန်လျက် အစရှိသည်တို့ကို
ဘီလူးကို ကိုင်စေ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ လှူ၏။

စစ်သူကြီးဖြစ်ရခြင်း

သုတနုလုံလင်သည် ဘီလူးကိုခေါ်၍ လာ၏ဟု မင်းအား ကြားတုန်
၏။ မင်းသည် အဘတ်အပေါင်းခြံရံလျက် ဘုရားလောင်းအား ခရီးဦးကြို၍
ဘီလူးကို မြို့တံခါး၌နေစေ၍ ထမင်းဦး အစရှိသည်တို့ကို ရခြင်းကိုပြု၍
မြို့သို့ဝင်၍ စည်လည်စေ၍ မြို့သူမြို့သားတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ ဘုရား
လောင်း၏ ကျေးဇူးကိုဆို၍ စစ်သူကြီးအရာကိုပေး၏။ မိမိလည်း ဘုရား
လောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍
နတ်ပြည်သို့စား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အမိကုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် သောတာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဤဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ

ကား-ယခုအခါ အင်္ဂုလိမာလသည် ထိုအခါ မသဒေဝဘီလူးဖြစ်ပြီ၊ ယခု အခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထို အခါ သုတနုလုံလင်ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မိဘအရေး၊ အသက်ပေး၊ ကျေးမွေးပြုစုရာ။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုတနုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-ဂိဇ္ဈဇာတ်

မိဘ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် သေဘေးမှလွတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “တေ ကထံနု ကရိယန္တိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂိဇ္ဈဇာတ်ကို ဇေ တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် သာဇာတ်၌ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။) အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတီ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် လင်းတမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် ကြီးကုန်သော ယုတ်သော မျက်စိရှိကုန်သော မိဘတို့ကို လင်းတဂူ၌ထား၍ နွားသား အစရှိသည်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ မွေး၏။

မိဘကျေးဇူးသော လင်းတ

ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး သုသာန်၌ တစ်ယောက်သော မုဆိုး သည် မမှတ်မူ၍ လင်းတတို့၏ကျရာအရပ်၌ ကျော့ကွင်းကိုထောင်၏။

ကျော့ကွင်းမိ၍ငိုပုံ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် နွားသား အစရှိသည်တို့ကို ရွာလျက် သုသာန်သို့ ဝင်သည်ရှိသော် ကျော့ကွင်း၌မိ၍ မိမိအကျိုးငှာ

မအောက်မေ့ကြီးကုန်သော ယုတ်သော မျက်စိရှိကုန်သော မိဘတို့ကိုသာ
အောက်မေ့၍ “ငါ၏မိဘတို့သည် အသို့လျှင် မျှကုန်လတ္တံ့နည်း၊ ငါ့အား
ကျော့ကွင်းမိသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်း မသိကုန်၊ ကျွမ်းကွယ်ရာအထောက်အပံ့
ဓမ္မိကုန်သည်ဖြစ်၍ တောင်လိုက်၌လျှင် ခြေခံ၍ သေကုန်ယောင်စာကား
ဟု မြည်တမ်းလိုရကား-

၂၂။ တေ ကထံ နု ကရိယန္တိ၊ ဝုဗ္ဗာ ဂိရိဒရိယယာ။
အဟံ ဗဒ္ဓေါသိ ပါသေန၊ နိလီယဿ ဝသံ ဂတော။
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၂၂။ အဟံ၊ ငါ့ကို။ ပါသေန၊ ကျော့ကွင်းသည်။ ဗဒ္ဓေါ၊ မိသည်။
အသိ၊ ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ နိလီယဿ၊ နိလီယသည်သော မုဆိုး၏။
ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။ ဂတော၊ လိုက်ရ၏။ ဝုဗ္ဗာ၊ ကြီးကုန်သော။ ဂိရိဒရိယယာ၊
တောင်လိုက်၌နေကုန်သော။ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ ကထံနု၊ အသို့လျှင်။
ကရိယန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း။

ငှက်ငိုတာမမြင်ဘူးပါ

ထိုအခါ မုဆိုးသည် လင်းတမင်းငိုသံကိုကြား၍-
၂၃။ ကိံ ဂိဇ္ဈ ပရိဒေဝသိ၊ တာ နု တေ ပရိဒေဝနာ။
န မေ ဒိဋ္ဌံ ဝါ သုတံ ဝါ၊ ဘာသန္ဓော ဓာနုသိံ ဒိဇော-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၂၃။ ဂိဇ္ဈ၊ လင်းတ။ တံ၊ သင်သည်။ ကိံ၊ အသို့။ ပရိဒေဝသိ၊
ငိုကြွေးသနည်း။ တေ၊ သင်၏။ ပရိဒေဝနာ၊ ငိုကြွေးခြင်းသည်။ တာနု၊
အသို့နည်း။ ဓာနုသိံ၊ လူတို့၏စကားကို။ ဘာသန္ဓော၊ ဆိုသော။ ဒိဇော၊
ငှက်ကို။ မေ၊ ငါသည်။ န ဒိဋ္ဌံ ဝါ၊ မြင်လည်းမမြင်စဘူး။ န သုတံ
ဝါ၊ ကြားလည်းမကြားစဘူး။

မိဘတို့အတွက် စိုးရိမ်ပါသည်

ထို့နောင်မှ လင်းတမင်းသည်-
၂၄။ ဘရာမိ မာတာ ပိတရော၊ ဝုဗ္ဗေ ရိဒရိယယေ။
တေ ကထံ နု ကရိယန္တိ၊ အဟံ ဝသံ ဂတော တဝ-
ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဗ-၃၃-၅၅၀(တ-တုံ)

၂၄။ နေသာဒ၊ မုဆိုး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝံ့ချေ၊ ကြီးကုန်သော။
 ဝိရိဒရိသယေ၊ တောင်လုံကံ၌နေကုန်သော။ မာတာပိတရော၊ မိဘတို့ကို။
 ဘရာမိ၊ မွေး၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဝ၊ သင်၏။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။
 ဂတော၊ လိုက်ရသည်ရှိသော်၊ တေ၊ ထိုမိဘတို့သည်။ ကထံ နု၊ အသို့လျှင်။
 ကရိသန္တိ၊ ပြုကုန်လှတံ့နည်း။

ကျော့ကွင်းကို မမြင်ဘူးလား

ထိုနေောင်မှ မုဆိုးသည်-

၂၅။ ယံ နု ဝိဇ္ဇော ယောဇနသတံ၊ ကုဏပါနိ အဝေက္ခတိ။
 ကသ္မာ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ပုဇ္ဈသိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅။ ဝိဇ္ဇော၊ လင်းတသည်။ ယောဇနသတံ၊ ယူဇနာတစ်ရာကို။ အတိ-
 ကမ္မာ၊ လွန်၍။ ဌိတာ၊ တည်ကုန်သော။ ကုဏပါနိ၊ အကောင်တို့ကို။
 အဝေက္ခတိ၊ မြင်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ နု ဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။
 ယောက္ခေ၊ လော့က၌။ ကထိယတိ၊ ဆိုအပ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။
 ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တု၊ သင်သည်။ ဇာလဉ္စ၊ ကွန်သို့လည်း
 ကောင်း။ ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်းသို့လည်းကောင်း။ အာသဇ္ဇာပိ၊ ရောက်
 ၍လည်း။ န ပုဇ္ဈသိ၊ မသိသနည်း

ပျက်စီးလိုလျှင် ဘာမှမမြင်

ထို့နေောင်မှ လင်းတမင်းသည်-

၂၆။ ယဒါ ပရာဘဝေါ ဟောတိ၊ ပေါသော ဇီဝိတသင်္ခယေ။
 အထ ဇာလဉ္စ ပါသဉ္စ၊ အာသဇ္ဇာပိ န ပုဇ္ဈတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆။ နေသာဒ၊ မုဆိုး။ ပေါသော၊ သတ္တဝါသည်။ ဇီဝိတ
 သင်္ခယေ၊ အသက်ကုန်လိုခြင်းကြောင့်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ပရာ-
 ဘဝေါ၊ ပျက်စီးလိုသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
 ဇာလဉ္စ၊ ကွန်သို့လည်းကောင်း။ ပါသဉ္စ၊ ကျော့ကွင်းကိုလည်းကောင်း။
 အာသဇ္ဇာပိ၊ ရောက်၍လည်း။ န ပုဇ္ဈတိ၊ မသိ။

ငါပြန်လွတ်ပါတယ်

မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို နာရ၍ “ပညာရှိသော လင်းတမင်းသည် ငိုကြွေးသော်လည်း မိမိအကျိုးငှာ မငိုကြွေး၊ မိဘတို့၏ အကျိုးငှာသာ ငိုကြွေး၏။ ဤလင်းတမင်းကို သတ်အံ့သောငှာ မသင့်’ ဟု လင်းတမင်းအား နှစ်သက်ရုံ-

၂၇။ ဘရဿု ဓာတာ ပိဘရော၊ ဝံဒေစုံ ဂိရိဒရီသဒယ။

မယာ တ္တံ သမနုညာဒတာ၊ သောတ္ထိံ ပဿာဟိ ဉာတတေ-
ဟူသော ဤခြောက်ခုမြောက်သော ဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဂိဇ္ဈရာဇေ၊ လင်းတမင်း။ တ္တံ၊ သင်သည်။ ဝံဒေ၊ ကြီးကုန်
သော။ ဂိရိဒရီသဒယေ၊ တောင်လိုက်၌နေကုန်သော။ မာတာပိဘရော၊ မိဘ
တို့ကို၊ ဘရဿု၊ မွေးလေလော့။ ယော၊ ငါသည်။ တ္တံ၊ သင့်ကို။ သမနု-
ညာဒတာ၊ ခွင့်ပြုအပ်၏။ ဉာတကေ၊ ဆွေမျိုးတို့ကို။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်း
သာစွာ၊ ပဿာဟိ၊ ရှုလေလော့။

မုဆိုးကြီး ချမ်းသာပါစေ

ဤသို့ဆို၍ ချစ်စွာသောစိတ်၊ နူးညံ့သောစိတ်ဖြင့် ကျော့ကွင်းကို
ဖြေ၏။ သေမင်းခံတွင်းမှ လွတ်၍ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ဘုရားလောင်း
သည် မုဆိုးအား အနုဒမာဒနာ ပြုလိုသည်ဖြစ်၍-

၂၈။ ဝေံ လုဒ္ဒက နန္ဒဿု၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။

ဘရိဿံ မာတာ ပိဘရော၊ ဝံဒေစုံ ဂိရိဒရီသဒယ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၈။ လုဒ္ဒက၊ မုဆိုး။ ဝေံ၊ ဤအတူ။ တ္တံ၊ သင်သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊
ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကူ။
နန္ဒဿု၊ နှစ်သက်လေလော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝံဒေစုံ၊ ကြီးကုန်သော။
ဂိရိဒရီသဒယ၊ တောင်လိုက်၌နေကုန်သော။ မာတာပိဘရော၊ မိဘတို့ကို။
ဘရိဿံ၊ မွေးပါအံ့။

ဤသို့ဆို၍ ခံတွင်းပြည့်အောင် အသားကိုယူ၍ မိဘတို့အား ပေး၏။
ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
ထော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို

ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ အမိကို လုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် ဆောတာ ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား- ယခုအခါ ဆန္ဒသည် ထိုအခါ မုဆိုးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ မြတ်သောမင်းမျိုး တို့သည် ထိုအခါ မိဘတို့ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထို အခါ လင်းတမင်း ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ပျက်စီးဖို့ဖန်၊ သေချိန်တန်၊ ဘေးရန်မမြင်ရာ။)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂိဇ္ဈဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ဒဗ္ဗပုပ္ဖဇာတ်

ငြင်းခုံခြင်းကြောင့် ဆုံးရှုံးရခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော ဇောဏကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “အနုတီရစာရိ ဘဒ္ဒန္တ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်လော ဤဒဗ္ဗပုပ္ဖ ဇာတ်ကို ဇောဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်သော ဥပနန်မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ရှင်ဥပနန် လောဘကြီးပုံ

ထိုဥပနန်မထေရ်သည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အပ္ပိစ္ဆံတာ- အစ ရှိသော ကျေးဇူးတို့ကိုပယ်၍ တပ်စွန်းကြီး ကြီးသည်ဖြစ်၏။ ဝါဆိုသော အခါ၌ နှစ်ကျောင်း၊ သုံးကျောင်းတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တစ်ကျောင်း၌ ထီးကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျောင်း၌ ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျောင်း ၌ သပိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျောင်း၌ တောင်စားကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကျောင်း၌ ရေဘူးကိုလည်းကောင်း ထား၍ တစ်ကျောင်း၌ မိမိ နေ၏။ ထိုဥပနန်မထေရ်သည် ထစ်ခုသော ဇနပုဒ်ကျောင်း၌ ဝါကပ်၍ ရဟန်းတို့မည်သည် အလုံနည်းသည်ဖြစ်အပ်၏ဟု ကောင်းကင်၌ လ-ကိုထင် ခေဘိသကဲ့သို့ ရဟန်းတို့အား ပစ္စည်း၌ရောင့်ရဲခြင်းကို ပြုတတ်သော အရိယ ဝံသပဋိပတ်ကို ဟော၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုတရားကိုကြား၍ နှစ်သက်ဖွယ်

ရှိကုန်သော သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို စွန့်၍ မြေသပိတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပံ့သကုသင်္ကန်းတို့ကိုလည်းကောင်း ယူကုန်၏။

ဝိနည်းဓိုရ်အကောင်းယူ

အရှင်ဥပနန်သည် တစ်ပါးသောဝတ္ထုတို့ကို မိမိနေရာအရပ်၌ထား၍ ဝါကျတ်သည်ရှိသော် ပဝါရဏာပြု၍ ယာဉ်ငယ်ကိုပြည့်စေ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းဘက်သို့ သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ တစ်ခုသောကျောင်း၏ ဇနာန်၌ ခြေ၌ နှယ်သည်ငြိ၏။ စင်စစ် ဤကျောင်း၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ရအပ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ထိုကျောင်းသို့ဝင်၏။ ထိုကျောင်း၌ နှစ်ပါးကုန်သော အသက်ကြီးရဟန်းတို့သည် ဝါဆိုကုန်၏။ ထိုရဟန်းကြီးတို့သည် နှစ်ထည်ကုန်သော ရုန့်ရင်းသော သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ခုသော သိမ်မွေ့သော ကမ္မလာကိုလည်းကောင်း ရ၍ ခွဲဝေအံ့သော ငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အရှင်ဥပနန်ကိုမြင်၍ “မထေရ်သည် ငါတို့အား ခွဲဝေလတ္တံ့” ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ “အရှင်ဘုရား—အကျွန်ုပ်တို့သည် ဝါဆိုသင်္ကန်းကို ခွဲဝေအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဤသင်္ကန်းကိုမှီ၍ အကျွန်ုပ်တို့အား ငြင်းခုံခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဤသင်္ကန်းကို အကျွန်ုပ်တို့အား ခွဲဝေ၍ ပေးပါလော့” ဟု ဆို၏။ အရှင်ဥပနန်သည် “ကောင်းပြီ ခွဲဝေအံ့” ဟု ရုန့်ရင်းကုန်သော နှစ်ထည်ကုန်သော သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုးတို့ကို နှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းကြီးတို့အား ပေး၍ ဤကမ္မလာသည်ကား ဝိနည်းဓိုရ်ဖြစ်သော ငါ့အား လျှောက်ပတ်၏ဟု ကမ္မလာကို ယူ၍ ဖဲ့၏။

ရဟန်းတို့ ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း

ထိုရဟန်းကြီးတို့သည်လည်း ကမ္မလာ၌ တပ်စွန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ အရှင်ဥပနန်နှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းဘက်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား အကြောင်းကိုကြား၍ “အရှင်ဘုရားတို့... ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်သော ရဟန်းတို့အား ဤသို့လုံယက်၍ စားခြင်းငှာ အပ်သလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ဥပနန်မထေရ်သည် ဆောင်ခွဲအပ်ကုန်သောသပိတ်သင်္ကန်းတို့ကိုမြင်၍ အရှင်ဥပနန်ကို “ငါ့ရှင်... သင်သည် ဘုန်းတန်ခိုးကြီး၏။ မျှာ စွာကုန်သော သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ရ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ အရှင်ဥပနန်

သည် “ငါ့ရှင်တို့ အဘယ်မှာ ဘုန်းတန်ခိုးရှိအံ့နည်း၊ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ဤသပိတ်သင်္ကန်းကိုရ၏” ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့... သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော အရှင်ဥပနန်သည် ကြီးသော တပ်စွန်းခြင်းရှိ၏၊ ကြီးသော လောဘရှိ၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ဥပနန်သည် အကျင့်အား လျှောက်ပတ်သည်ကို မိမိပြု၊ သူတစ်ပါးအား အကျင့်ကို ဟောသော ရဟန်းမည်သည်ကား ရွေးဦးစွာ မိမိသည် လျှောက်ပတ်စွာကျင့်၍ နောက်မှ သူတစ်ပါးကို ဆုံးမရာ၏။

အတ္တာနုမေဝ ပဌမံ၊ ပတိရူပ နိဝေသဓယ။

အထည မနုသာသေယျ၊ န ကိလိသေယျ ပဏ္ဍိတော-
 ဟူသော ဓမ္မပဒ၌လာသော ဤဂါထာပုဒ်ဖြင့် တရားဟော၍ ရဟန်းတို့ ဥပနန်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ကြီးသော တပ်စွန်းခြင်းရှိသည် ကြီးသော လောဘ ရှိသည်မဟုတ်သေး၊ ရွေးဦးလည်း ကြီးသော တပ်စွန်းခြင်း ကြီးသော လောဘရှိသည်သာလျှင်တည်း။ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤ ရဟန်းတို့၏ဥစ္စာကို လိုယက်သည်မဟုတ်သေး၊ ရွေးဦးလည်း လိုယက်ဖူးသည် သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မြစ်နား၌ ရုက္ခစိုးနတ် ဖြစ်၏။

ဗျံ ငါးကိုမဆွဲနိုင်

ထိုအခါ တစ်ခုသော မြေခွေးသည် မာယာဝီမည်သော မယားကိုယူ၍ မြစ်နား၌ တစ်ခုသော အရပ်၌နေ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မြေခွေးမသည် “သခင်... ငါ့အားချင်ခြင်းဖြစ်၏၊ စိုသောငါး ကြင်းသားကို စားခြင်းငှာ အလိုရှိ၏” ဟု မြေခွေးဖိုကိုဆို၏။ မြေခွေးဖိုသည် “ကြောင့်ကြဲမဲ့ သည်ဖြစ် လော့၊ သင့်ဖို ဆောင်ချေအံ့” ဟု ဆို၍ မြစ်နားသို့လှည့်လာသည်ရှိသော် ခြေ၌ နွယ်ငြိ၍ မြစ်နားသို့လျှောက်၍ သွား၏။ ထိုခဏ၌ ရေနက်သို့သွား

သော ဖျံ၊ မြစ်နားသို့လျှောက်၍ သွားသောဖျံ ဤနှစ်ခုကုန်သော ဖျံတို့
သည် ငါးတို့ကိုရှာကုန်လျက် ကမ်းနား၌ ရပ်ကုန်၏။ နှစ်ခုကုန်သော
ဖျံတို့တွင် ရေနက်သို့သွားသောဖျံသည် ကြီးစွာသော ငါးကြင်းကိုမြင်၍
လျင်စွာ ရေသို့ငုပ်၍ အမြီး၌ကိုင်၏။ အားကြီးသော ငါးသည် ငင်လျက်
သွား၏။

အကူအညီ ဖျံကိုခေါ်

ရေနက်သို့သွားသော ဖျံသည် "အဆွေခင်ပွန်း ဖျံ - ငါးသည်
ကြီး၏။ နှစ်ခုကုန်သော ငါးတို့၏အဖို့သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ၊ လာလော့၊ ငါ၏
အဖော် ဖြစ်လော့" ဟု မြစ်နားသို့လျှောက်၍ သွားသော ဖျံနှင့်တကွ
စကားပြောလိုရကား-

၂၉။ အနုတိရစာရိ ဘဒ္ဒန္တေ၊ သဟာယ မနုဓာဝ မံ၊
မဟာ မေ ဧရာဟိတော မစ္ဆော၊ သော မံ ဟရတိ ဝေဂသာ-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၉။ အနုတိရစာရိ၊ ထမ်းနားသို့လျှောက်၍ သွားသော ဖျံ။ တေ၊
သင်္ဃား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဧ၊
ငါ၏။ ယော ဧရာဟိတော မစ္ဆော၊ အကြင် ငါးကြင်းသည်။ မဟာ၊
ကြီး၏။ သော၊ ထိုငါးကြင်းသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝေဂသာ၊ အဟုန်ဖြင့်။
ဟရတိ၊ ဆောင်၏။ သဟာယံ၊ အဆွေဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ အနုဓာဝ၊
အမြီး၌ကိုင်၍ ငင်လော့။

ကူညီဆွဲတင်ပေးမယ်

ထိုစကားကို ကြား၍ မြစ်နားသို့လျှောက်၍ သွားသော ဖျံသည်-
၃၀။ ဂမ္ဘီရစာရိ တဒ္ဒန္တေ၊ ဒဠံ ဂဏှာဟိ ထာမသေ။
အဟန္တံ ဥဒ္ဓရိဿာမိ၊ သုပဏ္ဍော ဥရဂံ ဣဝ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၀။ ဂမ္ဘီရစာရိ၊ ရေနက်သို့သွားတတ်သော ဖျံ။ တေ၊ သင်္ဃား။
ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ထာမသေ၊ အစွမ်း
အားဖြင့်။ ဒဠံ၊ မြဲစွာ။ ဂဏှာဟိ၊ ကိုင်လော့။ သုပဏ္ဍော၊ ဂဠုန်သည်။
ဥရဂံ၊ နဂါးကို။ ဥဒ္ဓရတိဣဝ၊ ထုတ်ဆောင်သကဲ့သို့။ အဟံ၊ ငါသည်။
တံ၊ သင့်ကို။ ဥဒ္ဓရိဿာမိ၊ ထုတ်ဆောင်အံ့။

အဝေမတည့်ကြ

ထိုအခါ ထိုဖျံ နှစ်ခုတို့သည် လည်းတပေါင်းတည်း ဖြစ်ကုန်၍ ငါးကြင်းကို ထုတ်၍ ကမ်းနား၌ ထား၍ သတ်၍ “သင် ဝေသော၊ သင် ဝေလော့” ဟု ငြင်းခုံခြင်းကိုပြု၍ ဝေအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော် ထား၍နေကြကုန်၏။

မြေခွေးကို ဆရာတင်

ထိုအခါ မြေခွေးသည် ထိုအရပ်သို့ရောက်သည် ရှိသော် ဖျံတို့သည် မြေခွေးကိုမြင်၍ ခရီးဦးကြိုဆို၍ “အဆွေမြေခွေး... ဤ ငါးကြင်းကို ငါတို့ တပေါင်းတည်းဖြစ်ကုန်၍ ထုတ်ဆောင်အပ်ကုန်၏။ ထိုငါးကို ဝေအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ငါတို့အား ငြင်းခုံခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ငါတို့အား အဖို့ကို တူမျှစွာ ဝေ၍ပေးလော့” ဟု ဆိုလို၍-

၃၁။ ဝိဝါဒေါ နော သမုပ္ပန္နော၊ ဒဗ္ဗပုပ္ဖ သုဏောဟိ မေ။

သမေဟိ မေဓဂံ သမ္မာ၊ ဝိဝါဒေါ ဝူပသမ္မတံ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၁။ သမ္မာ ဒဗ္ဗပုပ္ဖ၊ သမန္တံ မြက်ပွင့် အဆင်းရှိသော အဆွေ မြေခွေး။ မေ၊ ဝါ၏၊ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာလော။ နော၊ ငါတို့အား။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းသည်။ သမုပ္ပန္နော၊ ဖြစ်၏။ မေဓဂံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကို။ သမေဟိ၊ ငြိမ်းစေလော့။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဝူပသမ္မတံ-ဝူပသမ္မတု၊ ငြိမ်းစေသတည်း။

ငါ ဝေပေးမယ်

ထိုစကားကို ကြား၍ မြေခွေးသည် မိမိ၏အစွမ်းကိုပြလိုရကား-

၃၂။ ဓမ္မဒဗ္ဗာဟံ ပုရေ အာသိံ၊ ဗဟူ အဇ္ဈာ မေ တီရိတာ။

သမေမိ မေဓဂံ သမ္မာ၊ ဝိဝါဒေါ ဝူပသမ္မတံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၂။ သမ္မာ၊ အဆွေဖျံ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ ဓမ္မဒဗ္ဗာ၊ တရားဆုံးဖြတ်သော အမတ်ကြီးသည်။ အာသိံ၊ ဖြစ်ပြီ။ မေ၊ ငါသည်။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ အဇ္ဈာ၊ တရားတို့ကို။ တီရိတာ၊ ဆုံးဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။ ဝေ၊ သင်တို့၏။ သမ္မာ၊ အလုံးစုံသော။ မေဓဂံ၊ ငြင်းခုံခြင်းကို။ သမေမိ၊ ငြိမ်းစေအံ့။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဝူပသမ္မတံ-ဝူပသမ္မတု၊ ငြိမ်းစေသတည်း။

ငါအဖို့ အလယ်သား

ဤဂါထာကို ဆို၍ ဝေလိုရကား-

၃၃။ အနုတီရစာရိ နဂုံဠံ၊ သီသံဂမ္ဘီရစာရိနော။
အစွာယံ မဇ္ဈိမော ခဏ္ဍော၊ ဓမ္မဠာယ ဘဝိဿတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၃။ အနုတီရစာရိ၊ ရေနားသို့ လျှောက်၍ သွားသော ဖျံ ။ တံ၊
ထင်သည်။ နဂုံဠံ၊ အမြီးပိုင်းကို။ ဂဏှ၊ ယူလော့။ သီသံ၊ ဦးခေါင်း
ပိုင်းကို။ ဂမ္ဘီရစာရိနော၊ ရေနက်သို့ လျှောက်၍ သွားသော ဖျံ အား။
ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ အစွ၊ ခေါင်းအမြီးနှစ်ပိုင်းကို လွန်၍ တည်သော။
အယံမဇ္ဈိမောခဏ္ဍော၊ ဤအလယ်ပိုင်းသည်။ ဓမ္မဠာယ၊ ဝ. ရားဆုံး ဖြတ်သော
ငါ့အား။ ဘဝိဿတိ၊ ဥာဏ်ပူဇော်ခဖြစ်လှတို့ ။

ဤသို့ဆို၍ ထိုငါးကံဝေ၍ "သင်တို့သည် ငြင်းခုံခြင်းကို မပြုမူ၍
အမြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း စားကြကုန်လော့"
ဟု ဆို၍ အလယ်ပိုင်းကို ထိုဖျံတို့ မြင်ကုန်စဉ်လျှင် ချီ၍ ပြေး၏။ ဖျံနှစ်ခု
တို့သည် ဥစ္စာတစ်ထောင်ရှားသော ယေးကျားကဲ့သို့ မျက်နှာ မသာ နေ
ကြကုန်၍-

ငါတို့ငြင်းနေကြလို့

၃၄။ စိရံပိ ဘက္ခော အဘဝိဿ၊ သစေ န ဝိဝဒေမသေ။
အသိသကံ အနဂုံဠံ၊ သိင်္ဂါလော ဟရတိ ရောဟိတံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၄။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သစေ န ဝိဝဒေမသေ၊ အကယ်၍ ငြင်းခုံ
ခြင်းကို မပြုကုန်ငြားအံ့။ စိရံပိ၊ နှစ်ရက်သုံးရက်လည်း။ ဘက္ခော၊ စားရ
သည်။ အဘဝိဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အသိသကံ၊ ဦးခေါင်းမဟုတ်သော။ အနဂုံဠံ၊
အမြီးမဟုတ်သော။ ရောဟိတံ၊ အလယ်ဝမ်းပျဉ်းနှင့်တကွသော ငါးကြင်း
သားကို။ သိင်္ဂါလော၊ မြေခွေးသည်။ ဟရတိ၊ ဆောင်လေ၏။

မြေခွေးမယား ဝမ်းသာခြင်း

မြေခွေးသည် ဣည်း "ယနေ့ မယားအား ငါးကြင်းသားကို စားစေ
အံ့" ဟု နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြေခွေးမ၏အထံသို့ သွား၏။
မြေခွေးမသည် လားသာ မြေခွေးဖိုကိုမြင်၍ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍-

■ ၃၄-၅၅၀ (ဓာတု)

၃၅။ ယထာပိ ရာဇာ နန္ဒေယျ၊ ရဇ္ဇံ လဒ္ဓါန ခတ္တိယော။
 ဝေါဟံ အဇ္ဇ နန္ဒာမိ၊ ဒိသ္မာ ပုဏ္ဏမုခံ ပတိံ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၅။ ခတ္တိယော ရာဇာ၊ မင်းသည်။ ရဇ္ဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ လဒ္ဓါန၊ ရရှိ။ နန္ဒေယျ၊ ယထာ၊ နှစ်သက်ရာသကဲ့သို့။ ဝေါဟာ၊ ထို့အတူ။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပုဏ္ဏမုခံ၊ ခံတွင်းပြည့်သော။ ပတိံ၊ လင်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ နန္ဒာမိ၊ နှစ်သက်၏။

ငါးကြီးဘယ်လိုရခဲ့သလဲ

ဤဂါထာကို ဆို၍ ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ခမးလိုရကံး-

၃၆။ ကထံ နု ထလဇော သန္တော၊ ဥဒကေ ဓတ္ထံ ပရာမသိ။
 ပုဋ္ဌော မေ သမ္ပ အက္ခာဟိ၊ ကထံ အဓိဏတံ တယာ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆။ သမ္ပ၊ သခင်မြေခွေး။ ထလဇော သန္တော၊ ကြည်း၌ နေသည် ဖြစ်လျက်။ ဥဒကေ၊ ရေ၌။ ဓတ္ထံ၊ ငါးကို။ ကထံ နု၊ အသို့လျှင်။ ပရာမသိ၊ ယူသနည်း။ ပုဋ္ဌော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ၊ ဝါအေး။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။ တယာ၊ သင်သည်။ ကထံ၊ အသို့မူ၍။ အဓိဂတံ၊ ရှေ့သနည်း။

ဝေပေးလို့ ရခဲ့သည်

မြေခွေးဖိုသည် မြေခွေးမအား ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ကြားလို သည် ဖြစ်၍-

၃၇။ ဝိဝါဒေန ကိသခ ဟောန္တိ၊ ဝိဝါဒေန ဓနက္ခယာ။
 ဇိနာ ဥဒ္ဓါ ဝိဝါဒေန၊ ဘုဉ္ဇေ မာယာဝိ ရောဟိတံ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၇။ မာယာဝိ၊ မာယာဝိ။ ဝိဝါဒေန၊ ငြင်းခုံခြင်းကြောင့်။ ကိသခ။ ကြုံလို့ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝိဝါဒေန၊ ငြင်းခုံခြင်းကြောင့်။ ဓနက္ခယာ၊ ဥစ္စာကုန်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဥဒ္ဓါ၊ နှစ်ခုကုန် သော ဖျံတို့သည်။ ဝိဝါဒေန၊ ငြင်းခုံခြင်းကြောင့်။ ဇိနာ၊ ငါးကြမ်း။

အလယ်ပိုင်းမှ ရှုံးကုန်၏။ မာယာဝိ၊ မာယာဝိ။ ရောဟိတံ၊ ဤငါးကြင်း
သားကို။ ဘုဉ်၊ စားလော့။

ဤသို့ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရား
ဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၃၈။ ဝေဒမဝ မနုဿေသု၊ ဝိဝါဒေါ ယတ္ထ ဇာယတိ။
ဓမ္မဋ္ဌံ ပဋိဇာတန္တိ၊ သော ဟိ နေသံ ဝိနာယကော၊
ဓနာပိ တတ္ထ ဇီယန္တိ၊ ရာဇ ကောဒသ ပဝခုတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝေဒမဝ၊ ဤအတူသာလျှင်။ မနုဿေ
သု၊ လူတို့၌။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဝိဝါဒေါ၊ ငြင်းခုံခြင်းသည်။ ဇာ
ယတိ၊ ဖြစ်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ဓမ္မဋ္ဌံ၊ တရားဆုံးဖြတ်သော သူကို။
ပဋိဇာတန္တိ၊ ဆည်းကပ်ရကုန်၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ သော၊ ထိုတရားဆုံး
ဖြတ်သော သူသည်။ နေသံ၊ ထိုငြင်းခုံခြင်းကို ပြုကုန်သော သူတို့၏။ ဝိနာ
ယကော၊ အငြင်းအခုံကို ငြိမ်းစေတတ်သော ကိုးကွယ်ရာသည်။ ဟောတိ၊
၏။ တတ္ထ၊ ထိုတရားဆုံးဖြတ်သော သူ၏အထံ၌။ ဓနာပိ၊ ဥစ္စာမူလည်း။
ဇီယန္တိ၊ ရှုံးကုန်၏။ ရာဇကောဒသ၊ မင်း၏ ဥစ္စာတိုက်သည်။ ပဝခုတိ၊
ပွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်
မူ၍ "ယခုအခါ ဥပနန်သည် ထိုအခါ မြေးခွားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ရဟန်း
ကြီးနှစ်ပါးတို့သည် ထိုအခါ နှစ်ခုသော ဖျံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ ယခု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အကြောင်းကို မျက်မှောက်ပြုရသော
ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီ" ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အချင်းချင်းလျှင်၊ မခံချင်၊ ပြင်လူအကျိုးရှိ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မပုပ္ဖဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-ပဏ္ဍကဇာတ်

ကြီးကျယ်သောရောဂါကို ပညာဖြင့်ကုစားခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် 'ပဏ္ဍကံ တိခိဏံ ဓာရံ' အစရှိသော

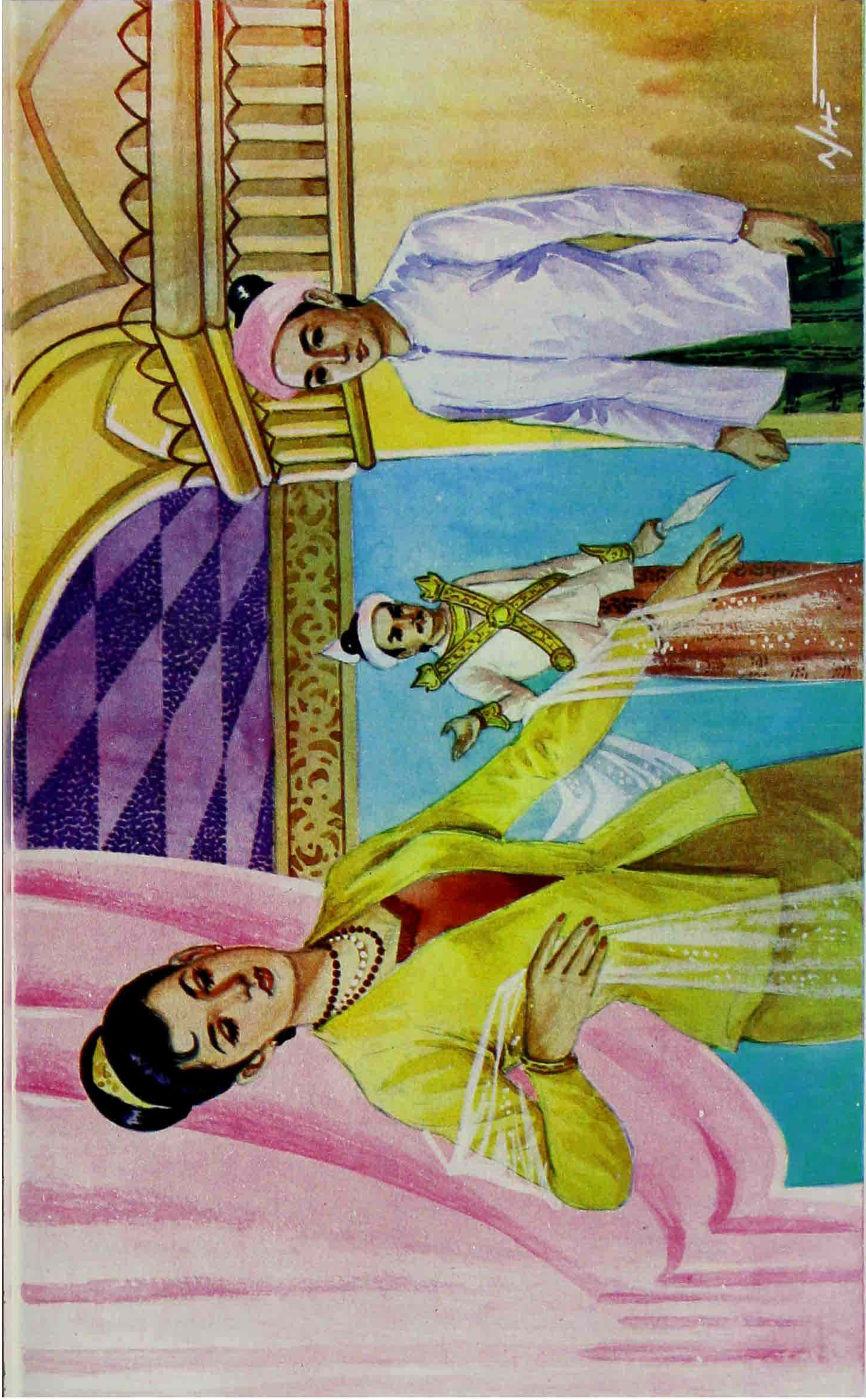
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ပဏ္ဏကဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟေခင်း ဖြားယောင်းသော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း... သင်သည် ငြီးငွေ့ သတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “အဘယ်သူသည် ငြီးငွေ့စေအပ်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “မယားကောင်းသည် ငြီးငွေ့စေအပ်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... ဤမိန်းမသည် သင်၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်၏။ ရှေး၌လည်း သင်သည် ဤမိန်းမအား မှီ၍ စိတ်၌မှီသော ရောဂါသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ရှိသော် ပညာရှိတို့ကိုမှီ၍ အသက်ကိုရအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လှန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒုတိမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား “သေနတကုမာရ” ဟူသော အမည်ကိုမူညွှန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းကုန်သော အတတ်တို့ကို သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ တစ်ဖန် ပြန်၍ မဒ္ဒဝမင်း၏ အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သော အမတ်ဖြစ်၏။ သေနတပညာရှိသည် “ပညာရှိ၏” ဟူ၍ မြို့အလုံး၌ လက်သို့လည်းကောင်း၊ နေကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်ရှား၏။

မိဖုရားကိုပေးလိုက်ပြီ

ထိုအခါ မဒ္ဒဝမင်း၏ ပုရောဟိတ်သားသည် မင်းအား စေားအံ့သောငှာ လာလတ်သော် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သော မင်း၏မိဖုရားကိုမြင်၍ တပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့သွား၍ အာဟာရကိုဖြတ်၍ အိပ်၏။ “အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် မေးအပ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၏။ မင်းသည်လည်း “ပုရောဟိတ်သားသည် မထင်၊ ထိုပုရောဟိတ်သားသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလတ်သော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ပုရောဟိတ်သားကို ခေါ်စေ၍ “ငါသည် သင့်အား ဤမိဖုရားကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပေးအံ့။

(၅၅၀-တ၊ ပဏ္ဍကဇာတ်)

ပုံ-၆။ မဒ္ဒဝမင်းသည် ပရောဟိတ်သားအား မိဘုရားကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးယူစေဟု ပေးနေပုံ။

ခုနစ်ရက် သင့်အိမ်၌ထား၍ ရွှစ်ရက်မြောက်၌ ဆောင်ခဲ့လော့” ဟု ဆို၏။ ပုရောဟိတ်သားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ မိဖုရားကို အိမ်သို့ဆောင်၍ ထိုမိဖုရားနှင့်တကွ မွေ့လျော်၍ အချင်းချင်း တပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မသိစေမူ၍ မြတ်သောတံခါးဖြင့် ပြေး၍ တစ်ပါးသောမင်း၏ နိုင်ငံသို့ သွားကြကုန်၏။ သစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သွားရာအရပ်ကိုမသိ၊ လှေသွားသော လမ်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ဘုရင်ရောဂါရ

မင်းသည် မြို့၌ စည်စည်စေ၍ အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်း အရာအားဖြင့် ရှာစေသော်လည်း မိဖုရား၏ သွားရာအရပ်ကို မသိ။ ထိုအခါ ထိုမင်းအား မိဖုရားကိုမိ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်၏။ ပူသောနှလုံး ရှိသည် ဖြစ်၍ သွေးယို၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုမင်း၏ဝမ်းမှ သွေးထွက်၏။ ကြီးစွာ သောအနာ ဖြစ်၏။ ကြီးမြတ်ကုန်သော မင်း၏ ဆေးသမားတို့သည် ဆေးကုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။

ဇာတ်လမ်းဖြင့်ဆေးကုပုံ

ဘုရားလောင်းသည် “ဤမင်းအား အနာမရှိ၊ မယားကို မမြင်ရခြင်း ကြောင့် စိတ်၌မှီသောရောဂါသည်ဖြစ်၏။ ထိုမင်းကို ဥပါယ်ဖြင့်ကုအံ့” ဟု အာယုရမည်သော အမတ်၊ ပုက္ကုသမည်သောအမတ် ပညာရှိတို့ကိုခေါ်၍ “မင်းအား မိဖုရားကို မမြင်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိတ်၌မှီသော ရောဂါကိုထား၍ တစ်ပါးသောရောဂါသည် မရှိ။ စင်စစ် ဝိညာဉ်အား ကျေးဇူး များ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းကို ကုကြကုန်အံ့။ မင်းရင်ပြင်၌ ပွဲသဘင်ပြု၍ သန်လျက်ကိုမျှခြင်းငှာ တတ်ကုန်သော သူတို့ကို သန်လျက်မျှစေ၍ မင်းကို ခြင်္သေ့ခံသော လေသာပြတင်း၌ ထား၍ ပွဲကိုကြည့်စေကုန်အံ့။ မင်းသည် သန်လျက်မျှသောသူကိုမြင်၍ သန်လျက် မျှခြင်းထက် တစ်ပါးသော အလွန်ခက်ခဲသောအမှုသည် ရှိသေးသလော့” ဟု ပြဿနာကိုမေးလတ္တံ့။ အဆွအာယုရ... သင်သည် ဤအမည်ရှိသောဥစ္စာကို ပေးအံ့” ဟု ဆိုခြင်း သည် ဤသန်လျက် ချီခြင်းထက် ခဲခက်၏ဟု ဖြေခလော့။ ထို့နောင်မှ အဆွပုက္ကုသ... သင့်ကိုမေးလတ္တံ့။ ထိုအခါ မင်းအား ‘မြတ်သောမင်း

ကြီးထိုဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟုဆို၍ မပေးသောသူ၏ ထိုစကားသည် အကျိုး မရှိသည် ဖြစ်၏။ အချို့ကုန်သော သူတို့သည် ထိုစကားကိုမှီ၍ အသက် မမွေးကုန်၊ အကြင်သူတို့သည်ကား ထိုစကားအား လျောက်ပတ်သည်ကို ပြုကုန်၏။ ဝန်ခံတိုင်းသော ဥစ္စာကို ပေးကုန်၏။ ဤသို့ပေးခြင်းသည် ထို ပေးအံ့ဟု ဆိုသောစကားထက် အလွန်ခက်ခဲ၏” ဟု ဖြေလော့။ ဤထက် အလွန်ပြုအပ်သောအမှုကို ငါသိအံ့” ဟု ဆို၍ သဘင်ကိုပြုစေ၏။

ဘုရင်ပွဲတော်ကြည့်

ထို့နောက်မှ ထိုသုံးယေခက်ကုန်သော ပညာရှိတို့သည်လည်း မင်း၏ အထံသို့သွား၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... မင်းရင်ပြင်ပွဲ၌ပွဲသဘင်လည်ဖြစ်၏။ ထိုပွဲသဘင်ကို ကြည့်ကုန်သောသူတို့အား ဒုက္ခသည်လည်း သူခဖြစ်၏။ ကြွတော်မူလော သွားကုန်အံ့” ဟု မင်းကိုဆောင်၍ ခြင်္သေ့ခံသော လေ သာပြတင်းကိုဖွင့်၍ ပွဲသဘင်ကို ကြည့်စေကုန်၏။ များစွာကုန်သော လူ တို့သည် မိမိတို့သည် တတ်သောအတတ်ကို ပြုကုန်၏။ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည်ကား သုံးဆယ့်သုံး လက်ဆစ် ရှိသော ထက်စွာသော အသွားရှိသော သန်လျက်ကို မျို၏။

သန်လျက်ကိုမျိုဖို့ခက်

မင်းသည် ထိုယောက်ျားကိုမြင်၍ “ဤယောက်ျားသည် သန်လျက်ကို မျို၏။ ဤ သန်လျက်ကိုမျိုခြင်းထက် ခက် ခဲသောအမှုသည် ရှိသေးသလော” ဟု ပညာရှိတို့ကို မေးအံ့” ဟု ကြံ၍ အာယုရကို မေးလိုရကား-

၃၆။ ပဏ္ဍကံ တိခိဏံ ဓာရံ၊ အသိံ သမ္ပန္နပါယိနံ၊
ပရိသာယံ ပုရိသော ဂိလတိ၊ ကိံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
ယဒညံ ဒုက္ကရံ ဋ္ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိဒတာ-
ဟူသော ငရှားဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၇။ ပဏ္ဍိဘ၊ ပညာရှိ၊ ပဏ္ဍကံ၊ ပဏ္ဍကတိုင်း၌ဖြစ်သော။ တိခိဏံ ဓာရံ၊ ထက်စွာသောအသွားရှိသော။ သမ္ပန္နပါယိနံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏သွေး ကို သောက်တတ်သော။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ ပုရိသော၊ ယောက်ျား သည်။ ပရိသာယံ၊ ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌။ ဂိလတိ၊ မျို၏။ တတော၊ ထို

သန်လျက်ကို မျိုခြင်းထက်။ ဒုက္ကရတရံ၊ အလွန်ခက်ခဲသောအကြောင်း
သည်။ အတ္ထိ ကိံ၊ ရှိသလော၊ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ဒုက္ကရံ၊ ခက်ခဲ
သော။ ယံဌာနံ၊ အကြင်အကြောင်းသည်။ အတ္ထိံ၊ ရှိအံ့။ တံဌာနံ၊ ထို
အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။
အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

ပေးမယ်ပြောတာမိုခက်

ထိုအခါ မင်းအား အာယုရအမတ်သည် ထိုအကြောင်းကို ဖြေလို
သည်ဖြစ်၍-

၄၀။ ဂိလေယျ ပုရိသော လောဘာ၊ အသိံ သမ္ပန္နပါယိနံ၊
ယော စ ဝဇ္ဇာ ဒဒါမိတိ၊ တံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
သဗ္ဗညံ သုဏရံ ဌာနံ၊ ဧဝံ ဇာနာဟိ မဒ္ဒဝ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၀။ ဓဒ္ဒဝ၊ ဓဒ္ဒဝအနွယ်ဖြစ်သော ဇင်းကြီး။ ပုရိသော၊ ယောကျ်ား
သည်။ လောဘာ၊ လောဘကြောင့်။ သမ္ပန္နပါယိနံ၊ သူတစ်ပါးတို့၏သွေး
ကို သောက်တတ်သော။ အသိံ၊ သန်လျက်ကို။ ဂိလေယျ၊ မျိုရာ၏။
ယောစ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဝဇ္ဇာ၊ ပေးအံ့ဟူ၍။ ဝဇ္ဇာ၊ ဆိုရာ၏။ တံ၊
ထိုပေးအံ့ဟုဆိုသောစကားသည်။ တတော၊ ထိုသန်လျက်ကိုမျိုခြင်းထက်။
ဒုက္ကရတရံ၊ အလွန်ခက်ခဲ၏။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
ဌာနံ၊ အကြောင်းသည်။ သုတရံ၊ လွယ်၏။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိ
တော်မူလော့။

အာယုရ ပညာရှိစကားကိုကြား၍ “သန်လျက်ကို မျိုခြင်းထက် ဤ
အမည်ရှိသော ဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟု ဆိုခြင်းသည် ခဲခက်၏၊ ငါသည်လည်း
ပုရောဟိတ်သားအား မိဖုရားကို ပေးအံ့”ဟု ဆိုမိ၏။ စင်စစ် ငါသည်
အလွန် ခဲခက်သည်ကို ပြုအပ်၏”ဟု စုံစမ်းဆင်ခြင်လျှင် မင်း၏နှလုံး၌ စိုး
ရိမ်ခြင်းသည် အတန်ငယ် ခေါင်းပါးခြင်းသို့ ရောက်၏။

မင်းသည် ထို့နောင်မှ သူတစ်ပါးအား ဤဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟု ဆိုသော
စကားထက် အလွန် ခဲခက်သော တစ်ပါးသောအမှု ရှိသေးသလောဟု
ကြံ၍ ပုက္ကုသ ပညာရှိနှင့် တကွ စကားပြောလိုရကား-

၄၁။ ဗျာကာသိ အာယုရော ပဉ္စ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ။
 ပုက္ကသံ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ကိံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
 ယဒညံ ဒုက္ကရံ ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-
 ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၁။ ဓမ္မဿ၊ တရား၌။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာသော။ အာယုရော၊
 အာယုရသည်။ ပဉ္စ-ပဉ္စဿ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဗျာကာသိ၊
 ဖြေ၏။ ဒါနိ၊ ယခု။ ပုက္ကသံ၊ ပုက္ကသကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးအံ့။ တတော၊
 ထိုပေးအံ့ဟုဆိုအပ်သော စကားထက်။ ဒုက္ကရတရံ၊ အလွန်ခဲခက်သော
 အကြောင်းသည်။ အတ္ထိကိံ၊ ရှိသလော။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ ဒုက္ကရံ-
 ခဲခက်သော။ ယံ ဌာနံ၊ အကြင် အကြောင်းသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိအံ့။ တံ၊
 ဌာနံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ၊
 ငါအား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

အပိုင်ပေးတာ သာပြီးခက်

ထိုအခါ မင်းအား ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍ ပုက္ကသ ပညာရှိသည်-
 ၄၂။ န ဝါစ မုပဇိဝန္တိ၊ အဖလံ ဂိရ မုဒီရိတံ။
 ယော စ ဒတွာ အဝါကယိရာ၊ တံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
 သဗ္ဗညံ သုကရံ ဌာနံ၊ ဝေ ဇာနာဟိ မဒ္ဒဝ-
 ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ မဒ္ဒဝ၊ မဒ္ဒဝအနွယ်ဖြစ်သော မင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူတို့
 သည်။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသော။ ဂိရံ၊ မြှက်အပ်သော။ ဥဒီရိတံ၊ ဆို
 အပ်သော။ ဝါစံ၊ စကားကို။ န ဥပဇိဝန္တိ၊ မှီ၍ အသက်မမွေးကုန်။
 သော၊ အကြင်သူသည်။ ဒတွာ၊ ပေးပြီး၍။ အဝါကယိရာ၊ မတပ်စွန်း
 ရာ။ တံ၊ ထိုပေးခြင်းသည်။ တတော၊ ထိုဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟု ဆိုသော
 စကားထက်။ ဒုက္ကရတရံ၊ အလွန်ခဲခက်၏။ အညံ၊ တစ်ပါးသော။ သဗ္ဗံ၊
 အလုံးစုံသော။ ဌာနံ၊ အကြောင်းသည်။ သုကရံ၊ လွယ်၏။ ဝေ၊ ဤသို့။
 ဇာနာဟိ၊ သိလော့။

ထိုစကားကိုကြား၍ “ငါသည် ပုရောဟိတ်သားအား မိဖုရားကို ပေး
 အံ့ဟု ရှေးဦးစွာ ဆိုသည်နှင့်လျော်စွာ မိဖုရားကို ပေး၏။ စင်စစ် ငါသည်

အလွန် ခက်ခဲသည်ကို ပြု၏” ဟု ကြံသောမင်းအား စိုးရိမ်ခြင်းသည် အလွန် ခေါင်းပါး၏။

ဘယ်ကိစ္စ ခဲယဉ်းသလဲ

ထို့နောင်မှ “သေနက သုခမိန်မှတစ်ပါး အလွန် ပညာရှိသောသူ မည်သည် မရှိ၊ ဤပြဿနာကို သေနကသုခမိန်အား မေးအံ့” ဟု မင်းအား အကြံသည် ဖြစ်၏။ ထို့နောင်မှ သေနကသုခမိန်ကို မေးလိုရကား-

၄၃။ ဗျာကာသိ ပုက္ကုသော ပဉ္စ၊ အတ္ထံ ဓမ္မဿ ကောဝိဒေါ၊
သေနကံ ဒါနိ ပုစ္ဆာမိ၊ ကံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
ယဒညံ ဒုက္ကရံ ဌာနံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃။ ဓမ္မဿ၊ တရား၌။ ကောဝိဒေါ၊ လိမ္မာသော။ ပုက္ကုသော၊ ပုက္ကုသသည်။ ပစ္စဉ်-ပဉ္စဿ၊ ပြဿနာ၏။ အတ္ထံ၊ အနက်ကို။ ဗျာကာသိ၊ ဖြေ၏။ ဒါနိ၊ ယခု။ သေနကံ၊ သေနကကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေးအံ့။ တတော၊ ထိုသန်လျက်ကို မျှီခြင်းပေးအံ့ဆိုခြင်း ပေးခြင်းထက်။ ဒုက္ကရ-တရံ၊ အလွန်ခဲခက်သောအကြောင်းသည်။ အတ္ထံ ကိံ၊ ရှိသလော့အညံ့၊ တစ်ပါးသော။ ဒုက္ကရံ၊ ခက်ခဲသော။ ယံဌာနံ၊ အကြင်အကြောင်းသည်။ အတ္ထံ၊ ရှိအံ့။ တံ ဌာနံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားဘိလော့။

ပေးပြီး နောင်တမဖြစ်စေလင့်

ထို့အခါ မင်းအား ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍ သေနကအမတ်သည်၊
၄၄။ ဒဒေယျ ပုရိသော ဒါနံ၊ အပ္ပံ ဝါ ယဒိ ဝါ ဗဟံ၊
ယော စ ဒတွာ နာနုတပေ၊ တံ ဒုက္ကရတရံ တတော။
သဗ္ဗညံ သုကရံ ဌာနံ၊ ဝေ ဇာနာဟိ ဒေဝ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄။ မဒ္ဒဝ၊ မဒ္ဒဝအနွယ်ဖြစ်သောမင်းကြီး။ ပုရိသော၊ ယောက်ျား သည်။ အပ္ပံဝါ၊ နည်းသည်လည်းဖြစ်သော။ ယဒိ၊ ထိုမျှ။ ဗဟံ ဝါ၊ များ သည်လည်းဖြစ်သော။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဒေယျ၊ လှူရာ၏။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဒတွာ၊ လှူပြီး၍။ နာနုတပေ၊ နောင်တ တစ်ဖန်

၈-၃၅-၅၅၀(ထ-တွဲ)

မပူပန်။ တံ၊ ထိုနောင်တတစ်ဖန် မပူပန်ခြင်းသည်။ တဒတာ၊ ထိုပေးခြင်း ထက်။ ဒုက္ကရစာရံ၊ အလွန်ခဲခက်၏။ အည၊ တစ်ပါးသော။ သဗ္ဗ၊ အလုံး စုံသော။ ဌာနံ၊ အကြောင်းသည်။ သုကရံ၊ လွယ်၏။ ဝေ၊ ဤသို့။ ဇာနာဟိ၊ သိလော့။

မင်းကြီးရောဂါ ပျောက်လေပြီ

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ "ငါသည် မိမိစိတ်ဖြင့် လျှင် ပုရောဟိတ်သားအား မိဖုရားကိုပေးပြီး၍ မိမိစိတ်ကို ခိုင်စိမ့်သော ငှာမတတ်နိုင်၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်း၏။ ငါ့အား ဤသို့ စိုးရိမ်ပင်ပန်းခြင်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ထိုမိဖုရားသည် ငါ့၌ ချစ်ခြင်းသည် အတယ်၍ဖြစ်ငြား အံ့၊ ဤစည်းစိမ်ကို စွန့်၍မေးပြေးရာ၊ ငါ့၌ ချစ်ခြင်းကိုမပြုမူ၍ ပြေးသော မိဖုရားဖြင့် ငါ့အား အဘယ့်ပြုအံ့နည်း" ဟု ကြံသော မင်းအား ပဒုမာ ရွတ်မှ ဝေပေါက်ကဲ့သို့ အလုံးစုံသော စိုးရိမ်ခြင်းသည်လျော့ကျ၍ထင်း၏။ ထိုစောင့်လျှင် မင်း၏ ဝမ်းသွေးသွန်ခြင်းသည် ရပ်၏။ မင်းသည် ရောဂါမရှိ ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းလိုသည်ဖြစ်၍-

၄၅။ ဗျာကာသိ အာယုရော ပဉ္စ၊ အထ ပုက္ကုက ပေါရိသော။

သဗ္ဗ ပဉ္စ အတိဘောတိ၊ ယထာ ဘာသတိ သေနကော-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ အာယုရော၊ အာယုရ အမတ်သည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ဗျာကာ သိ၊ ဖြေ၏။ အထ၊ ထိုနောင်မှ။ ပုက္ကုသပေါရိသော၊ ပုက္ကုသယောကျ်ား သည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ဗျာကာသိ၊ ဖြေ၏။ ဘာသိတော၊ စောနစ ပညာရှိဆိုသောစကားသည်။ သဗ္ဗ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာ တို့ကို။ အတိဘောတိ၊ လွမ်းမိုး၍တည်၏။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ သေနကော၊ သေနက ပညာရှိသည်။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ တထေဝ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်လျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းအား ဤဂါထာဖြင့် ချီးမွမ်း၍ နှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ များစွာသော ဥစ္စာကို ပေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင် တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

ဇာတ်ကိုအဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ မယား
ဟောင်းသည် ထိုအခါ မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငြီးငွေ့သော
ရဟန်းသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ
အာယုရ ပညာရှိဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သ ရိပုတြာသည် ထိုအခါ ပုက္ကုသ
ပညာရှိ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သေနက ပညာရှိ
ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(စိတ်ကြောင့်ဖြစ်လာ၊ ထိုရောဂါ၊ ကုပါ စိတ်နှင့်ပုဂံ။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဏ္ဍကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-သတ္တုဘဏ္ဍဇာတ်

သူတစ်ပါး၏အသက်ကို ပညာဖြင့် ကယ်ဆယ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌န၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "ဝိဗ္ဗန္တိစိတ္တော" အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသတ္တုဘဏ္ဍဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပညာပုဂံရမီကို အကြောင်း
ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် မဟာဥမင်ဇာတ်၌ ထင်ရှားစွာ
ဖြစ်လတ္တံ့။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုလေ၏။

သေနကအမတ်

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရား
လောင်းအား "သေနက သတို့သား" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကြကုန်၏။
ထိုသေနက သတို့သားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌
ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့ကို သင်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ တဖန်ပြန်၍ မင်းကို
ဖူးမြင်၏။ မင်းသည် သေနက သတို့သားကို အမတ်အရာ၌ထား၏။ ထို

သေနက အမတ်အား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကိုပေး၏။ ထိုသေနက အမတ်သည် မင်းအား အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမ၏။ သာယာသောကောင်းရှိ၏။ ဓမ္မကထိကဖြစ်၍ မင်းကို ပဉ္စသီတို့၌တည်စေ၍ အလှူပေးခြင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဥပုသ်ဆောက်တည်ခြင်း၌ လည်းကောင်း ဆယ်ပါးသော ကုသလ ကမ္မပထတို့၌လည်းကောင်း ဤသို့ ကောင်းသောအကျင့်၌ တည်စေ၏။ တိုင်းအလုံး၌ ဘုရားပွင့်ဆောက်ကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ပက္ခနေတို့၌ မင်းသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှေ့မင်းအစရှိသော ခပ်သိမ်းသော မင်းတို့သည်လည်းကောင်း စည်းဝေးစေ၍ တရားသဘင်ကို စီရင်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် စီရင်အပ်သော တရားသဘင်ဝယ် ရတနာပလ္လင်ထက်၌ နေ၍ ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော၏။ ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားသည် သဗ္ဗညုဘုရားတို့၏ တရားစကားနှင့်တူ၏။

မယားလင်ငယ်နေ

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားအိုသည် ဥစ္စာကို အလှူခံသွားသည် ရှိသော် ဥစ္စာတစ်ထောင်ကိုရ၍ တစ်ဦးသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အပ်ထား၍ တစ်ဖန် “အလှူခံသွားအံ့” ဟု သွား၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီး သွားသော ကာလ၌ ထိုပုဏ္ဏားသည် အသပြာတို့ကို သုံးဆောင်၏။ ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် လစလတ်၍ အသပြာတို့ကို ဆောင်စေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် အသပြာတို့ကို ပေးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့သမီးကို ပုဏ္ဏားကြီး ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေးပြု၍ ပေး၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ထိုသူတို့၏ သမီးကို ယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်မှ အနီးဖြစ်သော တစ်ခုသော ပုဏ္ဏားရွာ၌ နေ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီး၏ မယားသည် ငယ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ကာမတို့၌ မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ လွန်ကျူးသော အကျင့်ကိုကျင့်၏။

မရောင့်ရဲသော ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀-ဦး

- မရောင့်ရဲသော ဝတ္ထုတို့မည်သည်ကား တစ်ဆယ့်ခြောက် ပါး တို့တည်း။ တစ်ဆယ့်ခြောက်ပါးဟူသည် အဘယ်နည်းဟူမူကား-
- ၁။ ငမုဒ္ဒရာသည် ခပ်သိမ်းသော မြစ်ရေတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၂။ မီးသည် မီးစားဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊

- ၃။ မင်းသည် တိုင်းပြည်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၄။ မိုက်သောသူသည် ယုတ်မာသောအကျင့်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၅။ မိန်းမသည် မေထုန်အကျင့်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားဖွားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၆။ ပုဏ္ဏားသည် မေဒင်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၇။ ဈာန်ရသေးပုဂ္ဂိုလ်သည် သမာပတ်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၈။ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၉။ အလိုနည်းသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓုတင်ကျေးဇူးဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၀။ အားထုတ်ခြင်း လုံ့လရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် လုံ့လဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၁။ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၂။ ရဲရင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပရိသတ်ဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၃။ သဒ္ဓါတရားရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သံဃာကို လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၄။ အလှူပေးတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် စွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၅။ ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနာခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
  - ၁၆။ ဝေးပါးကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲခြင်း၊
- ဤကပ်ဆယ့်ခြောက်ပါးတို့တည်း။

ပုဏ္ဏားကြီး ကျန်ရှာသွား

ထိုပုဏ္ဏားမငယ်သည်လည်း မေထုန်အကျင့်ဖြင့် မရောင့်ရဲသည် ဖြစ်၍ ထိုပုဏ္ဏားကြီးကိုထုတ်၍ လွတ်လွတ် ယုတ်မာသောအကျင့်ကို ကျင့်လိုသည် ဖြစ်၍ တစ်နေ့သ၌ မျက်နှာမသာသဖြင့် အိပ်သည်ရှိသော် “ရှင်မ... အဘယ်နည်း” ဟု မေးလတ်၍ “ပုဏ္ဏား...ငါသည် သင့်အိမ်၌ အမှုကို ပြုဆုံးသောငှာ မတတ်နိုင်၊ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောက်ျားကို ဆောင်ချေလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ...ငါ့အား ဥစ္စာသည် မရှိ၊ အဘယ်ကိုပေး၍ ဆောင်ရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “အလှူခံလှည့်လည်၍ ဥစ္စာကိုရှာ၍ ဆောင်

ခဲလော့'ဟု ဆို၏။ "ရှင်မ...ထိုသို့ တပြိုင်ကား ငါ့ဖို့ရိက္ခာကို ဖွဲ့စီရင်
 လော့'ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားမသည် ပုဏ္ဏားအို သားရေအိတ်၌ အဆုပ်ဖွဲ့အပ်
 သော မုန့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆုပ်ဖွဲ့အပ်သော မုန့်တို့ဖြင့် လည်း
 ကောင်း ပြည့်စေ၍ ပေး၏။ ပုဏ္ဏားသည် ရွာ၊ နိဂုံး၊ မင်းခနပြည်တို့၌
 လှည့်လည်သည်ရှိသော် အသပြာခုနစ်ရာတို့ကို ရ၍ "ငါ့အား ဤမျှသေခ
 ဥစ္စာသည် ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျာ်းအဖို့ငှာ လောက်ပြီ"ဟု ပြန်၍
 မိမိရွာသို့ လာလတ်သော် တစ်ခုသော ရေချမ်းသာရာ အရပ်၌ အိတ်ကို
 ဖြေ၍ မုန့်ကိုစားပြီးလျှင် အိတ်ကိုမဖွဲ့မူ၍ ရေသောက်အံ့ထောငှာ သက်၏။

သင်နှင့်မယား သေလိမ့်မည်

ထိုအခါ တစ်ခုသော သစ်ပင်ခေါင်း၌ မြေဟောက်သည် မုန့်နံ့နံ့၍
 အိတ်၌ ဝင်၍ ခွေလျက် မုန့်ကိုစားလျက် အိပ်၏။ ပုဏ္ဏားသည် လစ၍
 အိတ်၏အတွင်းကိုမကြည့်မူ၍လျှင် အိတ်ကိုဖွဲ့၍ ပခုံး၌ထား၍ သွား၏။ တစ်
 ဝက်သော သစ်ပင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်သည် သစ်ခွံတည်၍ "ပုဏ္ဏား...ခရီးအကြား
 ၌ အကယ်၍ နေအံ့၊ သင်သည် သေလတ္တံ့၊ ယနေ့ အိမ်သို့ 'ရောက်အောင်
 သွားအံ့၊ မယားသေလတ္တံ့' ဟု ဆို၍ ကွယ်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး တရားနာလိုက်သွား

ထိုပုဏ္ဏားသည် ကြည့်လတ်သော် နတ်ကိုမမြင်မူ၍ ကြောက်သည်ဖြစ်၍
 သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ ငို ကြွေးလျက် ဗာရာဏသီပြည် တံခါးသို့
 ရောက်၏။ ထိုအခါ၌လည်း ပန္နရသီဥပုသ်နေ့သည်ဖြစ်၏။ တန်ဆာဆင်အပ်
 သော တရားဟောပလ္လင်၌နေ၍ တရားဟောအပ်သော သေနက သုခမိန်ထံ၌
 တရားနာခြင်းငှာ သွားသောသူတို့ကိုမြင်၍ "အဘယ်သို့ သွားကြကုန်အံ့
 နည်း"ဟု မေး၍ "ပုဏ္ဏား...ယနေ့ သေနက ပညာရှိသည် သာယာသော
 အသံဖြင့် ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော၏။ သင်သည်
 မသိသလော"ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားလည်း "ပညာရှိသည် တရား
 ဟောသတတ်၊ ငါသည်လည်း သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်၏။ ပညာရှိတို့သည်
 အား ကြီးစွာသောစိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်၏။ ငါသည်
 ထိုပညာရှိအထံသို့ သွား၍ တရားနာအံ့သောငှာ သင့်၏"ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍
 ပုဏ္ဏားသည် ထိုသူတို့နှင့်တကွ ပညာရှိအထံသို့သွား၍ ဘုရားလောင်းကို

ခြံရံ၍နေသော မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်အစုန်း၌ ပခုံး၌ အိတ်ကို လှယ်လျက် တရားဟောပလ္လင်၏အနီး၌ သေဘေးဖြင့် ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍ ငိုလျက်ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရေတံခွန်ကျသကဲ့သို့ တရားကို ဟော၏။ လူများသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကုန်လျက် ကောင်းချီးပေး၍ တရားကို နာ၏။

ဘာဖြစ်လို့ငို

ပညာရှိတို့မည်သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ဖွင့်၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပရိသတ်ကို ကြည့်မြဲဖြစ်၍ ကြည့်လတ်သော် ထိုပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ “ဤမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်း ရှိကုန်၍ ကောင်းချီးပေးကုန်၍ တရားကို နာကုန်၏။ တစ်ယောက်သော ဤပုဏ္ဏားသည်ကား နှလုံးမသာယာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ငို၏။ ဤပုဏ္ဏား၏ကိုယ်တွင်း၌ မျက်ရည်ကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏။ ကြေးနီ၏အညစ်အကြေးကို ချဉ်ဖြင့် ပယ်ပစ်သကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ပဒုမာရွက်မှ ရေပေါက်ကို လျှောကျစေဘိသကဲ့သို့လည်းစောင်းထို့အတူ သောကကိုနှစ်စေ၍ သောကမရှိ နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ကို ပြု၍ တရားဟောအံ့” ဟု ထိုပုဏ္ဏားကိုခေါ်၍ “ပုဏ္ဏား...သေနက ပညာရှိမည်သည် ငါပင်တည်း။ ယခု သင့်အား စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ကို ပြအံ့။ ရွှေရွှားခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ဆိုးလော့” ဟု ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ စကားပြောလိုရကား-

၄၆။ ဝိဗ္ဗန္တစိတ္တော၊ ကုပိတိန္ဒြိယော သိ၊
နေတ္တေဟိ တေ ဝါရိဂဏာ သဝန္တိ။
ကိန္ဓေ နဋ္ဌံ ကိပန ပတ္တယာနာ၊
ဣဓာဂမာ ဗြာဟ္မေ တဒိဃံ ဗြူဟိ-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၄၆။ ဗြာဟ္မေ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣဃံ၊ ဝါတိုက်တုန်း၏။ တုံ၊ သင်သည်။ ဝိဗ္ဗန္တစိတ္တော၊ မတည်မတံ့ တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ကုပိတိန္ဒြိယော၊ ပျက်သောမျက်စိ ထူနေ့ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ သင်၏။ နေတ္တေဟိ၊ မျက်စိတို့မှ။ ဝါရိဂဏာ၊ မျက်ရည်ပေါက်တို့သည်။ သဝန္တိ၊ ယိုကုန်၏။ တေ၊ သင့်အား။ ကိံ၊ အဘယ်ဥစ္စာသည်။ နဋ္ဌံ၊ ပျောက်

သည်ဖြစ်၍။ ကိ'၊ အဘယ်ဥစ္စာသည်။ နဂ္ဂ'၊ ပျောက်သည်ဖြစ်၍။ ကိ'၊
အဘယ်ကို။ ပတ္တယာနော၊ တောင့်တသည်ဖြစ်၍။ ဣမ၊ ဤအရပ်သို့။
အာဂမာ၊ လာသနည်း။ ပြုဟိ၊ ဆိုလော့။

နတ်က သေမယ်ဆိုလို့

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား မိမိ၏ စိုးရိမ်ခြင်း၏အကြောင်းကို ဆိုလို
သည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားသည်-

၄၇။ မိယေယုထ ဘရိယာ ဝဇတော မမဇ္ဇာ၊
အဂစ္ဆတော မရဏမာဟ ယက္ခော။
ဒေတန ဒုက္ခေန ပဝေဓိတော သ္မိ၊
အက္ခာဟိ မေ သေနက ဘေမတ္ထေ
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ ပြာဟ္မဏပုဏ္ဏား။ အဇ္ဇယန္တေ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။
တုမေ၊ သင်တို့သည်။ မိယေယုထ၊ သေကုန်ရာ၏။ ဝဇတော၊ ဆိမ်သို့သွားသည်
ရှိသော်။ ဘရိယာ၊ မယား၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်အံ့။
အဂစ္ဆတော၊ မသွားသည်ရှိသော်။ မမ၊ ငါ၏။ မရဏံ၊ သေခြင်းသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယက္ခော၊ ရုက္ခစိုးနတ်သည်။ အာဟ၊ ဆို၏။
အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေတနဒုက္ခေန၊ ထိုဆင်းရဲဖြင့်။ ပဝေဓိတော၊ တုန်လှုပ်သည်။
အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သေနက၊ သေနထပညာရှိ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဘေမတ္ထံ၊ ထို
အကြောင်းကို။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

သေနကအမတ် စဉ်းစားပုံ

ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏား၏စကားကို ကြား၍ သမုဒ္ဒရာ၏ အထက်၌
ကုန်ရက်ကိုဖြန့်သကဲ့သို့ ဉာဏ်ကုန်ရက်ကို ဖြန့်၍ 'သတ္တဝါတို့အား သေခြင်း
၏အကြောင်းသည် များကုန်၏။ သမုဒ္ဒရာ၌ ငုပ်ကုန်သော သူတို့သည်
လည်း သေရကုန်၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ ငါးရဲတို့သည် ဖမ်းအပ်သည်၏ အဖြစ်
ကြောင့်လည်း သေရကုန်၏။ ထိုဂင်္ဂါ၌ ကူးကုန်၍လည်း သေရကုန်၏။ ထို
ဂင်္ဂါ၌ မိကျောင်းသည် ဖမ်းအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်း သေရ
ကုန်၏။ သစ်ပင်မှ ကျ၍လည်း သေရကုန်၏။ ဆူးစူး၍ လည်းကောင်း၊
အထူးထူးသော လက်နက်တို့ဖြင့် သတ်ပုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊

အဆိုပ်ကိုစား၍ လည်းကောင်း၊ သေဆွဲမှု၍လည်းကောင်း၊ ကမ်းပါး
 ပြတ်မှုကျ၍လည်းကောင်း၊ အချမ်းအစရှိကုန်သောအတူးထူးအပြားပြားကုန်
 သော ရောဂါတို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊
 သေရကုန်သလျှင်ကတည်း။ ဤသို့ များစွာကုန်သော သေခြင်းတို့တွင်
 အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ယနေ့ ဤပုဏ္ဏားသည် ခရီးအကြား၌ နေသည်
 ရှိသော် မိမိသေလတ္တံ့နည်း၊ အိမ်သို့သွားသည်ရှိသော် မယားသေအံ့နည်း”
 ဟု ကြံ၏။ ကြံစဉ်လျှင် ပုဏ္ဏား၏ပခုံး၌ အိတ်ကိုမြင်၍ “ဤအိတ်၌ တစ်ခု
 သောမြေသည် ဝင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်း ရေးသောက်၍
 လာသည်ရှိသော် မြေဝင်သည်၏အဖြစ်ကို မသိ၍ အိတ်ကိုဖွဲ့၍ ယူသွား
 လည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ မိမိသည် ခရီးအကြား၌ နေလတ်သော် အိတ်၌ မုန့်ကို
 စားအံ့ဟု အိတ်ကိုဖြေ၍ လက်ကိုသွင်းလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို မြေသည်
 လက်ကို ကိုက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလတ္တံ့၊ ဤအကြောင်း
 သည်ကား ခရီးအကြား၌နေသော ပုဏ္ဏားသေခြင်း၏ အကြောင်းတည်း။
 အိမ်သို့ အကယ်၍ သွားပြားအံ့၊ အိတ်သည် မယားလက်သို့ ရောက်လတ္တံ့၊
 မယားသည် အိတ်တုင်း၌ဥစ္စာကို ကြည့်အံ့ဟု အိတ်ကိုဖြေ၍ လက်ကိုသွင်း
 လတ္တံ့၊ ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားမကို မြေသည် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ
 လတ္တံ့၊ ဤအကြောင်းသည်ကား ယနေ့ ပုဏ္ဏားအိမ်သို့ ရောက်သည်ရှိသော်
 မယားသေခြင်း၏ အကြောင်းတည်း” ဟု အကြောင်းဥပါယ်၌ လိမ္မာသော
 ဉာဏ်ဖြင့်လျှင် သိ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ဤမြေဟောက်သည်
 ရဲရင့်သည်။ ကြောက်ခြင်းမရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ဤမြေသည် နံပါးကြီးကို
 ထိုခိုက်သော်လည်း အိတ်၌ မိမိ၏ စဉ်းငယ်လှုပ်ခြင်းကိုမျှ မပြု၊ ဤသို့
 သဘောရှိသော ပရိသတ်၏အလယ်၌ မိမိရှိသည်၏အဖြစ်ကို မပြု၊ ထို့ကြောင့်
 ဤမြေသည် ရဲရင့်သည်၊ ကြောက်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်ရာ၏” ဟု ကြံ၏။

သင့်အိတ်ထဲ မြေရှိနေပြီ

ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် ဥပါယ်၌ လိမ္မာသော ဉာဏ်ဖြင့်လျှင်
 ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် မြင်သကဲ့သို့ ဤမြေကိုသိ၍ ဤသို့မင်းနှင့်တကွသော ပရိ
 သတ်၏အလယ်၌ အိတ်သို့ဝင်သောမြေကို မြင်၍ တည်သောယောက်ျား
 ကဲ့သို့ ဘုရားလောင်းသည် အကြောင်းဥပါယ်၌ လိမ္မာသော ဉာဏ်ဖြင့်လျှင်
 ပိုင်းခြား၍ ပုဏ္ဏား၏ပြဿနာကို ဖြေလိုရကား။

F ၃၆-၅၅၀(တတဲ)

၄၈။ ဗဟုနိ ဌာနာနိ ဝိစိန္တယိတော၊
 ယမေတ္တ ဝက္ခာမိ တဒေဝ သစ္စံ။
 မညာမိ တေ ပြာဟုဏ သတ္တုဘဿံ၊
 အဇာနတော ကဏုသပေေါ ပဝိဋ္ဌော-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈။ ပြာဟုဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဗဟုနိ၊ များစွာကုန်သော။ ဌာနာနိ၊ အကြောင်းတို့ကို။ ဝိစိန္တယိတော၊ ကြံ၍။ ဣ၊ ဤအကြောင်းတို့တွင်။ ယံ၊ အကြင်အကြောင်းကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝက္ခာမိ၊ ဆိုအံ့။ တဒေဝ၊ ထိုငါဆိုသော အကြောင်းသည်လျှင်။ သစ္စံ၊ မှန်၏ဟူ၍။ မညာမိ၊ ဆောက်မေ့၏။ အဇာနတော၊ မသိစဉ်။ တေ၊ သင်၏။ သတ္တုဘဿံ၊ မှန်အိတ်သို့။ ကဏုသပေေါ၊ မြေဟောက်သည်။ ပဝိဋ္ဌော၊ ဝင်၏ဟူ၍။ မညာမိ၊ ငါဆောက်မေ့၏။

ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် “ပုဏ္ဏား...သင့်အိတ်၌ မှန်ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...ရှိ၏”။ “ယနေ့နံနက်စာ စားသောအခါ၌မှန်ကိုစားသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...စား၏” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်အရပ်၌နေ၍ စားသနည်း” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...တော၌ သစ်ပင်ရင်း၌နေ၍ စား၏” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏား... မှန်စားပြီး၍ ရေသောက်သွားသည်ရှိသော် အိတ်ကို ဖွဲ့သလော၊ မဖွဲ့သလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...မဖွဲ့မိ” ဟု ဆို၏။ ရေသောက်၍ လာလတ်သော် “အိတ်ကို ကြည့်၍ ဖွဲ့၏လော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...မကြည့်မူ၍ဖွဲ့၏” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏား...သင် ရေသောက်သွားသောကာလ၌ မသိစဉ်လျှင် မှန်နံနံခြင်းကြောင့် အိတ်တွင်းသို့ မြေဝင်နေသည်” ဟု ငါထင်၏။

အိတ်ကိုဖွင့်၍မြေကိုရှာ

ဤအရာ၌ ထိုထင်ခြင်းသည်ကား မှန်၏။ ထို့ကြောင့် အိတ်ကိုချ၍ ပရိသတ်တို့၏အလယ်၌ထား၍ အိတ်ဝကိုဖြေ၍ ဖဲ၍ တည်စေလျက် တစ်ခုသော လှံစာန်ကို ကိုင်၍ အိတ်ကို ပုတ်ခတ်လော့။ ထိုနောင်မှ ပါးပျဉ်းထောင်၍ ရှူးရှူးဟူသော အသံကိုပြု၍ ထွက်သော မြေဟောက်ကိုမြင်၍ ယုံမှားကင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့။

၄၉။ အာဒါယ ဒဏ္ဍံ ပရိသုမ္ဘ သဿံ၊ ပဿေဠမ္မဂံ ဥရဂံ ဒုဇိဝံ။
ဆိန္ဒုဇ္ဇ ကုဒံ ဝိဝိကိစ္ဆိတာနိ၊ ဘုဇင်္ဂမံ ပဿ ပမုဉ္ဇ သဿံ။
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉။ ပြာဟုံဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဒဏ္ဍံ၊ လှံကန်ကို။ အာဒါယ၊ ကိုင်၍။
သဿံ၊ မုန့်အိတ်ကို။ ပရိသုမ္ဘ၊ ပုတ်ခတ်လော့။ ဧဠမ္မဂံ၊ တံတူးထွေး
သော ခံတွင်းရှိသော၊ ဒုဇိဝံ၊ လျှာနှစ်ခုရှိသော။ ဥရဂံ၊ မြေကို။ ပဿ၊
ရှုလော့။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ကုဒံ၊ ယုံမှားခြင်းကို။ ဝိဝိကိစ္ဆိတာနိ၊ အဖန်တလဲ
လဲသော ယုံမှားခြင်းတို့ကို။ ဆိန္ဒု၊ ဖြတ်လော့။ ဘဿံ၊ မုန့်အိတ်ကို။ ပမုဉ္ဇ၊
ဖြေလော့။ ဘုဇင်္ဂမံ၊ မြေကို။ ပဿ၊ ရှုလော့။

မြေဟောက်ထွက်လာပြီ

ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့
ရောက်၍ ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။ မြေသည်လည်း အိတ်ကို လှံကန်
ဖြင့် ခတ်သည်ရှိသော် အိတ်ဝမှထွက်၍ လူများကို ကြည့်လျက် တည်၏။
ထိုအကြောင်းကို ပြတော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၅၀။ သံဝိဂ္ဂုရူပေါ ပရိသာယ မဇ္ဈေ၊ သော ပြာဟုံဏော သတ္တု သဿံ ပမုဉ္ဇိ။
အထ နိက္ခမိ ဥရဂေါ ဥဂ္ဂဒေတဇော၊ အာသီဝိသော သပ္ပေါ ဖဏ္ဍံ ကရိတွာ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၅၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သံဝိဂ္ဂုရူပေါ၊ ထိတ်လန့်သော သဘော
ရှိသော။ သော ပြာဟုံဏော၊ ထိုပုဏ္ဏားသည်။ ပရိသာယမဇ္ဈေ၊ ပရိသတ်၏
အလယ်၌။ သတ္တုဘဿံ၊ မုန့်အိတ်ကို။ ပမုဉ္ဇိ၊ ဖြေ၏။ အထ၊ ထိုအခါ၌။
ဥရဂေါ၊ ရင်ဖြင့် သွားတတ်သော။ ဥဂ္ဂဒေတဇော၊ ထက်သောတန်ခိုး
ရှိသော။ အာသီဝိသော၊ လျင်သော အဆိပ်ရှိသော။ သပ္ပေါ၊ မြေသည်။
ဖဏ္ဍံ၊ ပါးပျဉ်းကို။ ကရိတွာ၊ ထောင်၍။ နိက္ခမိ၊ ထွက်၏။

ပညာစွမ်းအင်

ပါးပျဉ်းကိုထောင်၍ မြေထွက်သောကာလ၌ ဘုရားလောင်း၏ဖြေခြင်း
သည် “သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ ဖြေခြင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏” ဟု ဘုရားလောင်း
အား လူများသည် ပုဆိုး ဦးရစ်ပစ်ခြင်း အထောက်အကူပြုစေ၏။ လက်
ချောင်းခါခြင်း အထောက်အကူပြုစေသည်။ ခါကုန်၏။ တခဲနက်သော မိုးသည်

ရွာသကဲ့သို့ ရတနာ ခုနစ်ပါးမိုးသည် ရွာ၏၊ ဆောင်းချီးပေးခြင်း
 အထောင်တို့သည်ဖြစ်ကုန်၏၊ မြေကြီးကဲ့သို့ အသံကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဘုရား
 ကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ဤပြဿနာကိုဖြေခြင်းမည်သည်ကားအမျိုး
 ၏ အစွမ်းလည်းမဟုတ်၊ အနွယ်အဆက်၏ အစွမ်းလည်းမဟုတ်၊ ဤပြဿနာ
 ကို ဖြေခြင်းသည် အဘယ်အစွမ်းနည်းဟူမူကား ပညာ၏ အစွမ်းတည်း။
 ထိုစကားသည် မှန်၏။ ပညာရှိသောယောကျ်ားသည် ဝိပဿနာကိုပွားစေ
 ၍ အရိယာမဂ်တံခါးကိုဖွင့်၍ အမြှိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ဝင်၏။ သာဝကပါရမီဉာဏ်
 ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်၊ သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ အမြှိုက်
 နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေတတ်ကုန်သော တရားတို့တွင် ပညာသည်လျှင် မြတ်၏။
 ကြွင်းကုန်သောတရားတို့သည် ပညာ၏အခြံအရံတို့သည်သခလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့ကြောင့်-

ပညာဟိ သေဋ္ဌာ ကုသလာ ဝဒန္တိ၊ နက္ခတ္တရာဇေ ရိဝ တာရဏာနံ။

သီလံ သိရိဉ္ဇာပိ သတဉ္ဇ ဓမ္မော၊ အနွာယိကာ ပညဝတော ဘဝန္တိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်း ပြဿနာကို ဖြေသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော
 အလမ္ပာယ်သည် မြေ၏ခံတွင်းကို ဖွဲ့ခြင်းကိုပြု၍ မြေကိုယူ၍ တော၌လွှတ်၏။
 ပုဏ္ဏားသည် မင်းသို့ကပ်၍ “အောင်စေသတည်း” ဟု လက်အုပ်ချီ၍
 မင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၅၁။ သုလဒ္ဓလဇဘော ဇနကဿ ရညော၊

ယော ပဿတိ သေနံကံ သာဓုပညံ-

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ ယော၊ အကြင်ဇနကမင်းသည်။ သာဓုပညံ၊ ကောင်းသော
 ပညာရှိစော။ သေနံကံ၊ သေနကအမတ်ကို။ ပဿတိ၊ ဖူးမြင်ရ၏။ ဇနကဿ၊
 ဇနကမည်သော။ တဿ ရညော၊ ထိုမင်း၏။ လာဘော၊ ပညာရှိအား
 ဖူးမြင်ခြင်းကို ရခြင်းသည်။ သုလဒ္ဓလဇဘော၊ ကောင်းသောရခြင်းမည်၏။

ပုဏ္ဏားကြီးကန်တော့ခြင်း

ပုဏ္ဏားသည် မင်းအား ချီးမွမ်းပြီး၍ အိတ်မှ အသပြာ ခုနစ်ရာတို့ကို
 ယူ၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်း၍ နှစ်သက်သောပေးကမ်းခြင်းကို ပေး
 လိုရကား-

၅၂။ ဝိဝဋ္ဌဆာဒါ နုသိ သဗ္ဗဒဿိ၊ ဥာဏံ နု တေ ပြာဟွံဏ ဘိ'သရူပံ။
 ဣမာနိ မေ သတ္တိသတာနိ အတ္ထိ၊
 ဂဏှာဟိ ဒဒါမိ တုယံ။
 တယာ ဟိ မေ ဇီဝိတံ အဇ္ဇ လဒ္ဓံ၊
 အထောပိ ဘရိယာယ မကာသိ သောတ္ထိ'။
 ဟူဒဿာ အခွဲနှင့်တကွသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ ပြာဟွံဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တု'၊ သင်သည်။ ဝိဝဋ္ဌဆာဒါ၊ ကိလသာ
 ဟူဒဿာ အဖုံးအလွမ်းကင်းသော။ သဗ္ဗဒဿိ၊ ခပ်သိမ်းသောတရားကို မြင်
 သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ တေ၊
 သင်၏။ ဥာဏံ၊ ဥာဏံသည်။ ဘိ'သရူပံ၊ အလွန်လျှင် အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိသော
 သဗ္ဗညုတဥာဏံကဲ့သို့ အားရှိသည်။ အသိနု၊ ဖြစ်သလော။ မေ၊ ငါ့အား။
 သတ္တိသတာနိ၊ ခုနစ်ရာကုန်စော။ ဣမာနိ၊ ဤဥစ္စာတို့သည်။ အတ္ထိ-သန္တိ၊
 ရှိကုန်၏။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော့။ သဗ္ဗာနိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ဥစ္စာတို့ကို။ တုယံ၊
 သင့်အား။ ဒဒါမိ၊ ပေး၏။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ တယာ၊ သင်သည်။ ဒိန္နတ္တာ-ပေး
 အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဇီဝိတံ၊ အသက်
 ကို။ လဒ္ဓံ၊ ရအပ်၏။ အထောပိ၊ ထိုမြို့လည်း။ ဘရိယာယ၊ မယား၏။
 သောတ္ထိ'၊ ချမ်းသာခြင်းကို။ တုမေဝ၊ သင်သည်သာလျှင်။ အတာသိ၊
 ပြုပေ၏။

ပုဏ္ဏားသည် ဤသို့ဆို၍ “အကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် အလှူခံပြန်ငြားအံ့၊
 ဤမျှသောဥစ္စာသည် ကျွန်ုပ်အား ဖြစ်ရာ၏၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤဥစ္စာကို ပေး
 သလျှင်ကတည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ခုနစ်ရာသော ဥစ္စာတို့ကို ယူပါလော့” ဟု
 အဖန်တလဲလဲ ဘုရားလောင်းကို တောင်းပန်၏။

ဧတုသုးရာ လက်ဆောင်

၅၃။ န ပဏ္ဍိတဗ ဝေတန မာဒိယန္တိ၊
 စိတြာဟိ ကထာဟိ သုဘာသိတာဟိ၊
 ဣတောပိ တေ ပြာဟေ ဒဒန္တ၊ ဝိတ္ထိ'။
 အာဒါယ တု' ဂစ္ဆ သကံ နိဏေတံ-
 ဟူဒဿာ ခြောက်ခုမြှောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ ပြာဟေ့၊ ပုဏ္ဏား။ စိတြာဟိ၊ ဆန်းကြယ်ကုန်သော။ သုဘာသိ-
 တဗဟိ၊ ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ကုန်သော၊ ကထာဟိ၊ စကားတို့ဖြင့်။ ပဏ္ဍိတာ၊
 ပညာရှိတို့သည်။ ဝေတနံ၊ အခကို။ န အာဒိယန္တိ၊ မယူကုန်။ ပြာဟေ့၊ ပုဏ္ဏား။
 တေ၊ သင့်အား။ ဣတော၊ ဤငါ၏ခြေရင်းမှလည်း။ ဝိတ္တံ၊ သုံးရာသော
 ဥစ္စာကို။ ဒဒန္တု၊ ပေးအပ်ကုန်သတည်း။ တု၊ သင်သည်။ အဒါယ၊ ယူ၍၊
 သကံ နိဂေတံ၊ မိမိအိမ်သို့။ ဂစ္ဆ၊ သွားလော့။

အိမ်ဝင် အမှာ

ဤသို့ဆို၍ ဘုရားသေခင်းသည် ပုဏ္ဏားအား တစ်ထောင်ကို ပြည့်စေ၍
 အသပြာတို့ကို ပေး၍ “ပုဏ္ဏား... အဘယ်သူသည် သင့်ကို ဥစ္စာရှာစေအပ်
 သနည်း” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ... မယားသည် ရှာစေအပ်၏” ဟု ဆို၏။
 မယားသည်ကား အသက်ကြီးသလော၊ ငယ်သလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ
 ငယ်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့တပြားကား ပုဏ္ဏားမငယ်သည် တစ်ပါးစောသူနှင့်
 လွန်ကျူးခြင်းကို ပြုသည်ရှိသော် ကြောက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြုအံ့ဟုကြံ၍
 သင့်ကို စေ၏။ ဤအသပြာတို့ကို အကယ်၍ ဆောင်အံ့၊ ထိုပုဏ္ဏားမငယ်သည်
 ဆင်းရဲသဖြင့် ရအပ်သော အသပြာတို့ကို မိမိသယောက်လင်အား ပေး
 လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ထိုဥစ္စာကို ဖြောင့်စွာ အိမ်သို့မယူဘဲ သစ်ပင်ရင်း၌
 လည်းစောင်း၊ အမှတ်ရှိ တစ်ခုသော အရပ်၌ လည်းကောင်း အသပြာ
 တို့ကို ထား၍ ဝင်လှသလော့” ဟုဆို၍ ပုဏ္ဏားကို လွတ်လိုက်၏။

ငွေတစ်ထောင် ပျောက်ပြီ

ပုဏ္ဏားသည် ရှေး၏အနီးသို့ရောက်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ အသပြာ
 တို့ကိုထား၍ ညအခါ၌ အိမ်သို့ သွား၏။ ပုဏ္ဏား၏မယားသည်လည်း ထို
 နေ၌ သယောက်လင်နှင့်တကွ နေ၏။ ပုဏ္ဏားသည် တံခါး၌ရပ်၍ “ရှင်မ”
 ဟု ခေါ်၏။ ပုဏ္ဏားမငယ်သည် ပုဏ္ဏားအသံကိုမှတ်၍ ဆီမီးတိုင်ကို ငြိမ်း
 စေ၍ တံခါးကိုဖွင့်၍ ပုဏ္ဏား အိမ်တွင်းသို့ဝင်သည်ရှိသော် သယောက်လင်ကို
 ထုတ်လျက် တံခါးရင်း၌ထား၍ အိမ်သို့ဝင်၍ အိတ်၌ တစ်စုံတစ်ခုကိုမမြင်၍
 “ပုဏ္ဏား... သင်သည် အလှူခံ၍ အဘယ်မျှသောဥစ္စာကို ရခဲ့သနည်း” ဟု
 မေး၏။ “ရှင်မ... ငါသည် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ရခဲ့၏” ဟု ဆို၏။
 “ထိုဥစ္စာသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးလတ်သော် “ဤမည်သော

အရပ်၌ ထားခဲ့၏။ ထိုဥစ္စာကို နက်ဖြန်နံနက်လျှင် ဆောင်ချေအံ့၊ မကြောင့် ကြလင့်” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားမငယ်သည် သွား၍ သယောက်လင်အားကြား၍ ထိုသယောက်လင်သည် ထွက်၍ မိမိထားသော ဥစ္စာကဲ့သို့ ယူ၏။

ထိုင်ကြားခြင်း

ပုဏ္ဏားသည် နက်ဖြန်နံနက်၌ သွား၍ အသပြာတို့ကို မမြင်သည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းအထံသို့ သွား၍ “ပုဏ္ဏား...အဘယ်နည်း” ဟု မေးသည် ရှိသော် “ပညာရှိ...အသပြာတို့ကို မမြင်” ဟု ဆို၏။ “သင်သည် မယား အား ကြားသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...ကြား၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းလည်း “မယားသည် သယောက်လင်အား ကြားသောအဖြစ် ကိုသိ၍ “ပုဏ္ဏား...သင့်မယားအား ဆရာပုဏ္ဏားသည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...ရှိ၏” ဟု ဆို၏။

စစ်ဆေးပုံ

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားအား ဘုရားလောင်းသည် ခုနစ်ရက်ဖို့ ရိက္ခာကိုပေး၍ “သွားလော့၊ ရှေးဦးစွာ သောသနဋ္ဌံ သင်၏ ဆရာပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက် သင့် မယား၏ ဆရာပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက် ဤ တစ်ဆယ့်လေးယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို ဖိတ်၍ ကျွေးလေလော့၊ နက်ဖြန်မှစ၍ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကို ယုတ်စေ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သင်၏ဆရာ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် သင်၏ မယားဆရာပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ဤနှစ်ယောက်တို့ကိုဖိတ်၍ သင်၏ မယားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဖိတ်အပ်သော ပုဏ္ဏား၏ မပြတ်လာသည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ ငါအား ကြားလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရား လောင်း ဆိုတိုင်းပြု၍ “ပညာရှိ...အကျွန်ုပ်သည် မပြတ်လာ၍ စားသော ပုဏ္ဏားကို မှတ်အပ်၏” ဟု ဘုရားလောင်းအား ကြား၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုပုဏ္ဏားနှင့်တကွ မင်းချင်းတို့ကို စေ၍ ထိုပုဏ္ဏား ကိုဆောင်စေ၍ “ဤမည်သော သစ်ပင်ရင်းမှ သင်သည် ဤမည်သော ပုဏ္ဏား၏ဥစ္စာဖြစ်သော အသပြာတစ်ထောင်ကို ယူသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...မယူ” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ပုဏ္ဏား...ငါ့အား သေ နာ သုခမိန့်ဖြစ်သည့် အဖြစ်ကို မသိသလော၊ ထိုအသပြာကို ဆောင်ခစ အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် ကြောက်သည်ဖြစ်၍ “အကျွန်ုပ်သည် ယူ

အပ်၏” ဟု ဝန်ခံ၏။ “သင်သည် အဘယ်မှာထားသနည်း” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ—ထိုအရပ်၌လျှင် ထားအပ်၏” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားကြီးကို “ပုဏ္ဏားကြီး...သင်သည် ထိုပုဏ္ဏားမကိုပင်လျှင် ယေးဖြစ်စေလိုသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား တစ်ပါးသောမိန်းမကို ယူလိုသလော” ဟု မေး၏။ “ပညာရှိ...ထိုပုဏ္ဏားမငယ်သည်ပင်လျှင် အကျွန်ုပ်၏မယား ဖြစ်စေလိုသည်” ဟု ဆို၏။

လင်ငယ်ကိုထိန်းသိမ်းထားပြီ

ဘုရားလောင်းသည် လူတို့ကိုစေ၍ ပုဏ္ဏား၏ အသပြာတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားမငယ်ကိုလည်းကောင်း ဆောင်စေ၍ ခိုးသူ ပုဏ္ဏား၏ လက်မှ အသပြာတို့ကို ပုဏ္ဏားကြီးအား ပေးစေ၍ ခိုးသူပုဏ္ဏားအား မှင်းဒဏ်ကိုပြုစေ၍ မြို့၌ စည်လည်စေ၍ ပုဏ္ဏားမအားလည်း ဓင်းအာဏာကို ပြုစေ၍ ပုဏ္ဏားအား ကြီးစွာသော အခြံအရံတို့ကိုပေး၍ မိမိအထံ၌လျှင် နေစေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် အစရှိသည်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပုဏ္ဏားဖြစ်ပြီး ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ပရိသတ် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ သေနက ပညာရှိဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ပညာရှိအား၊ ပေါင်းသင်းငြား၊ အများချမ်းသာမည်။)

ခုနစ်ရတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သတ္တု ဘဏ္ဍ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၈. အဋ္ဌိသေနဇာတ်

လူတော်ကောင်းတို့သည် မတောင်းအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “ယေ မေ အဟံ န ဇေ-

နာမိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် စာန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ အဋ္ဌိသေနဇာတ်ကို အာဠဝိပြည်ကိုမှီ၍ အဂ္ဂါဠဝဇေတီ၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူစဉ် ကုဋိကာရ သိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို အောက် မဏိကဏ္ဍ ဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသလျှင်ကတည်း။)

အထူးကား- သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ဘုရားမဖြစ်မီ သာသနာပ၌ ရဟန်းပြုကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မိတ်ကုန်လျက်လည်း တောင်းခြင်းမည်သည်တား သူတစ်ပါးတို့သည် မချစ် မနှစ်သက်အပ်ဟု နှလုံးပြု၍ မတောင်းကုန်”ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသောနိဂုံးဝယ် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းအား “အဋ္ဌိသေန သတို့သခင်” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ရသေ့ဝတ်ခြင်း

ထိုသတို့သားသည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသောအတိတ်တို့ကို သင်၍ နောက်အဖို့၌ ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုမြဲ၍ အိမ်မှ ထွက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ကြာမြင့်စွာနေ၍ ချဉ်ဆား မှီဝဲအံ့သောငှာ လူ့ပြည်သို့ လက်၍ အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေ၍ နှက်ဖြန်နေ၌ ဆွမ်းခံသွားသည်ရှိသော် မင်းရင်ပြင်သို့ ရောက်၏။

မင်းကိုးကွယ်ခြင်း

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ အကျင့်ဣရိယာပုထ်တို့၌ ကြည်ညို၍ ဘုရားလောင်းကိုဖိတ်၍ ပြာသာဒ်အပြင်၌ ခင်းအပ်သော ပလ္လင်၌ နေစေ၍ ကောင်းသောဘောဇဉ်ကိုကျွေး၍ ဆွမ်းစားပြီးသောအဆုံး၌ အနုမောဒနာကို နာရ၍ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ အမြဲ နေစိမ့်သောငှာ တောင်းပန်၍ မင်းသည် ဝန်ခံခြင်းကို ယူ၍ ဘုရားလောင်းကို မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေစေ၍ နေတိုင်းလည်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ခစားအံ့သောငှာ

F. ၃၇. ၅၅၀ (စ. တွဲ)

သွား၏။ မင်းသည် တစ်နေ့သ၌ တရားစကားဖြင့် ကြည်ညို၍ မင်းအဖြစ်ကို အစပြု၍ "အရှင်ဘုရားအား အကြင်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုရှိ၏၊ ထိုဝတ္ထုကို အရှင်ဘုရားသည် ဆိုပါလော့" ဟု ဖိတ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ငါ့အား ဤဝတ္ထုကို ပေးသော့ဟူ မဆို၊ ထစ်ပါးကုန်သော သူတောင်းစားတို့သည်ကား ဤဝတ္ထုကိုပေးလော့၊ ဤဝတ္ထုကိုပေးလော့ဟု အလိုရှိတိုင်း အလိုရှိတိုင်းသော ဝတ္ထုကို တောင်းကုန်၏။ မင်းသည် ငြိတုယ်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ ပေးသလျှင်ကတည်း။

အဘယ်ကြောင့် မတောင်းသနည်း

မင်းသည် တစ်နေ့သ၌ "တစ်ပါးကုန်သော သူတောင်းစားတို့သည် ဤမည်သော ဝတ္ထုကို ငါတို့အားပေးလော့ဟု တောင်းကုန်၏၊ အရှင်အဋ္ဌိသေနသည်ကား ဖိတ်သောကာလမှစ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝတ္ထုကိုမျှ မတောင်း၊ ဤအရှင်ဘုရားကား ပညာရှိသလျှင်ကတည်း၊ ဥပုသ်၌ လိမ္မာသလျှင်ကတည်း၊ ထိုအကြောင်းကို မေးအံ့" ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မင်းသည် တစ်နေ့သ၌ နံနက်စာစားပြီးသော် သွား၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေလျက် တစ်ပါးကုန်သော သူတို့၏ တောင်းသော အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်ရသေ့၏ မတောင်းသောအကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဝေးလိုသည်ဖြစ်၍-

၅၄။ ယေ မေ အဟံ န ဇာနာမိ၊ အဋ္ဌိသေန ဝနိဗ္ဗကေ။
တေ မံ သင်္ဂမ္ပ ယာစန္တိ၊ ကသ္မာ မံ တွံ န ယာစသိ-
ဟူသော ဈေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ အဋ္ဌိသေန၊ အရှင်အဋ္ဌိသေန။ ယေမေ ဝနိဗ္ဗကေ၊ အကြင် သူတောင်းစားတို့ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ န ဇာနာမိ၊ မသိ။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်သို့။ သင်္ဂမ္ပ၊ အညီအညွတ် လှာလတ်၍။ ယာစန္တိ၊ တောင်းကုန်၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ န ယာစသိ၊ မတောင်းသနည်း။

တောင်းလျှင် မုန်းတတ်သည်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၅၅။ ယာစကော အပ္ပိယော ဟောတိ၊ ယာစံ အဒဒ မပ္ပိယော။
တသ္မာဟံ တံ န ယာစာမိ၊ မာ မေ ဝိဒေသနာ အဟု-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယာစထော၊ တောင်း
တတ်သောသူကို။ ဒါယကဿ၊ ပေးတတ်သောသူသည်။ အပ္ပိယော၊
ချစ်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယာစံ၊ တောင်းသောဝတ္ထုကို။ အဒဒံ၊
မပေးသောသူကို။ ယာစကဿ၊ တောင်းသောသူသည်။ အပ္ပိယော၊
မချစ်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ မေ၊ ငါ့အား။
ဝိဒေဿနာ၊ မုန်းခြင်းသည်။ မာ အဟု၊ မဖြစ်စေသတည်းဟု၊ အဟံ၊
ငါသည်။ တံ၊ သင်မင်းကြီးကို။ န ယာစာမိ၊ မတောင်း။

အလိုရှိရာ တောင်းပါ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ ခင်းသည်-
၅၆။ ယော စ ယာစနဇီဝိနော၊ ကာလေ ယာစံ န ယာစတိ။
ပရဉ္စ ပုညံ ဓံသေတိ၊ အတ္တနာပိ န ဇီဝတိ။
၅၇။ ယော စ ယာစနဇီဝိနော၊ ကာလေ ယာစနံ ယာစတိ။
ပရဉ္စ ပုညံ လဗ္ဗေတိ၊ အတ္တိနာပိ စ ဇီဝတိ။
၅၈။ န ဝိဒေဿန္တိ သပ္ပညာ၊ ဒိသ္မာ ယာစက မာဂတေ။
ဗြဟ္မစာရိ ပိယောမေ သိ၊ ဝဒ တွံ ဘည မိစ္ဆသိ-
ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၆။ အယျိအဋ္ဌိသေန၊ အရှင်အဋ္ဌိသေန။ ယာစနဇီဝိနော။
တောင်း၍ အသက်မွေးသော။ ယောစ၊ အကြင်ရဟန်းပုဏ္ဏားသည်လည်း။
ကာလေ၊ တောင်းသင့်သောကာလ၌။ ယာစံ၊ တောင်းအပ်သောဝတ္ထု
ကို။ န ယာစတိ၊ မတောင်း။ သော၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားသည်။ ပရဉ္စ၊
သူတစ်ပါးကိုလည်း။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ ဓံသေတိ၊ ယုတ်စေ၏။
အတ္တနာပိ၊ မိမိသည်လည်း။ န ဇီဝတိ၊ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရ။

၅၇။ အယျအဋ္ဌိသေန၊ အရှင်အဋ္ဌိသေန။ ယာစနဇီဝိနော၊
တောင်း၍ အသက်မွေးသော။ ယောစ၊ အကြင်ရဟန်းပုဏ္ဏားသည်
လည်း။ ကာလေ၊ တောင်းသင့်သောကာလ၌။ ယာစနံ၊ တောင်းအပ်
သောဝတ္ထုကို။ ယာစတိ၊ တောင်း၏။ သော၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားသည်။
ပရဉ္စ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်း။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုကို။ လဗ္ဗေတိ၊ ရစေ၏။
အတ္တနာပိ စ၊ မိမိသည်လည်း။ ဇီဝတိ၊ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးရ၏။

၅၈။ အယုအဋ္ဌိသေန၊ အရှင်အဋ္ဌိသေန။ သပ္ပညာ၊ ဒါန ဒါနပလ
 ကို သိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ ယာစကမာဂတေ၊ လာကုန်သော ယာ
 စကတို့ကို။ ဒိသု၊ မြင်၍။ န ဝိဒေသန္တိ၊ အမျက်မထွက်ကုန်။ မေ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ ဗြဟ္မစာရိံ၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသော အရှင်ဘုရားကို။
 ပိယော၊ ချစ်အပ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ တွံ၊ အရှင်
 ဘုရားသည်။ ဘညံ-တဏိတဗ္ဗဝစနံ လံကိဉ္စိဝတ္တဗ္ဗံ၊ တစ်စုံတစ်ခု၊ ဆိုဖွယ်
 စကားကို။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိအံ့။ ဝဒ၊ ဆိုသာဆိုတော်မူ၊ သဗ္ဗဉ္စရဇ္ဇမ္ပိ၊ ပြည်
 အလုံးကိုလည်း။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ တံ၊ ထိုဆုကို။ ဒဿာမိယေဝါ၊
 ပေးအံ့ မချွတ်တည်း။

ဤသို့ မင်းသည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် ဖိတ်အပ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော
 ဝတ္ထုကို မတောင်းသလျှင်ကတည်း။

မြတ်သောတောင်းခြင်း

မင်းသည် ဤသို့ မိမိအလိုကို ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည်
 ရဟန်းတို့၏အကျင့်ကို ပြအံ့သောငှာ "မြတ်သောမင်းကြီး... ဤတောင်း
 ခြင်းမည်သည်အား ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားကုန်သောလူတို့၏ အလေ့
 အကျင့်တည်း။ ရဟန်းပြုကုန်သော သူတို့၏ အလေ့အကျင့်မဟုတ်။ ရဟန်း
 သည် ရဟန်းပြုသောကာလမှစ၍ လူတို့နှင့်မတူသော စင်ကြယ်သော
 အသက်မွေးခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏" ဟု ရဟန်း၏အကျင့်ကို ပြလိုရကား-

၅၉။ န ဝေ ယာစန္တိ သပ္ပညာ၊ ဝိရာ စ ဝေဒိတု မရဟတိ။
 ဥဒ္ဓိဿ အရိယာ တိဋ္ဌန္တိ၊ သော အရိယာန ယာစနာ-
 ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သပ္ပညာ၊ ဘုရား
 အစရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည်။ န ယာစန္တိ၊ မတောင်းကုန်။ စ၊ ထိုသို့ပင်
 မတောင်းခြင်းသော်လည်း။ ဝိရာ၊ ပညာရှိသော ဒါယတာသည်။ ဝေ
 ဒိတု၊ အလိုလိုသာလျှင် သိခြင်းငှာ။ အရဟတိ၊ ထိုက်၏။ အရိယာ၊ ဘုရား
 အစရှိကုန်သော အရိယာသူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဥဒ္ဓိဿ၊ ရည်၍။ တိဋ္ဌန္တိ၊
 ရပ်ကုန်၏။ သော၊ ဤသို့ရည်၍ ရပ်ခြင်းသည်။ အရိယာနံ၊ ဘုရားအစရှိ
 ကုန်သော အရိယာတို့၏။ ယာစနာ၊ တောင်းခြင်းမည်၏။

နွားအုပ်တစ်ထောင်ကိုလှူခြင်း

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ “အရှင်ဘုရား... ပညာ ရှိသော အလုပ်အကျွေးသည် မိမိသည်လျှင် သိ၍ ဆရာအား လှူအပ်သော ဝတ္ထုကို အကယ်၍ လှူငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့အား ဤမည်သောဝတ္ထုကို လှူအံ့” ဟု ဆိုလိုရကား-

၆၁။ ဒဒါမိ ခေ ဗြာဟ္မဏ ခရဟိဏိနံ၊ ဂဝံသ ဘဿံ သဟပုဂံ ခေ န၊ အရိယောဟိ အရိယဿ ကထံ န ဒဇ္ဇော၊ သုတုာန ဂါထာဘဝဓမ္မယုတ္တာ- ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၀။ ဗြာဟ္မဏ။ ရှင်ရဟန်း။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ ပုဂံ ခေ န နွားလားနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ခရဟိဏိနံ၊ နိုသောအဆင်းရှိကုန်သော ဂဝံ၊ နွားမတို့၏။ သဟဿံ၊ တစ်ထောင်ကို။ ဒဒါမိ၊ ပေးအံ့။ တဝ၊ အရှင် ဘုရား၏။ ဓမ္မယုတ္တာ၊ တရားနှင့်ယှဉ်ကုန်သော။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ သုတုာန၊ နာရ၍။ အရိယော၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသော အကျွန်ုပ်သည်။ အရိယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်ရှိသော အရှင်ဘုရားအား။ ကုတံ န ဒဇ္ဇော၊ အဘယ်ကြောင့် မလှူဘဲရှိအံ့နည်း။

ရသေ့ အလှူမခံ

ဤသို့ဆိုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... ငါ သည် ပလံဗောဓ မရှိသော ရဟန်းတည်း၊ ငါ့အား နွားမတို့ဖြင့် အလို မရှိ” ဟု ပယ်၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ အလှူ အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့လား၏။ ဘုရားလောင်းသည် လည်း မယုတ်သော ဈာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် သေတာပတ္တိ ဖိုလ် အရှေ့သည်တို့၌ တည်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူ သနည်း ဟူမူကား ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဋ္ဌိသေန ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(တောင်းလျှင်လည်းမုန်း၊ မပေးမုန်း၊ နောက်ဆုံးမိတ်ဆွဲျက်။)
ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဋ္ဌိသေနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-ကပိဘေဒါ

ပညာရှိစကားကိုနားမထောင်၍ ပျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာနနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် စာနာဆာဆင်အပ်သော ဤကပိဘေဒါကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကို မြေမျှိုသည် ရှိသော် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့...ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ပျက်စီး၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး ကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ပရိသတ်နှင့်တကွ ပျက်စီးသည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ပျက်စီးဖူးသလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မျိုး၌ဖြစ်၍ မျောက်အပေါင်းငါးရာ ခြံရံလျက် မင်း၏ ဥယျာဉ်၌နေ၏။ ဒေဝဒတ် အလောင်းသည်လည်း မျောက်အမျိုး၌ဖြစ်၍ မျောက်အပေါင်းငါးရာ ခြံရံလျက် ထိုဥယျာဉ်ပင် နေ၏။

မျောက်၏ မိုက်ဖဲမှု

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ပုရောဟိတ်သည် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရေချိုး၍ တန်ဆာဆင်၍ ထွက်လတ်သော် လျှပ်ပေါ်သော မျောက်တစ်ခုသည် ရှေးဦးစွာသွားလင့်၍ မင်း၏ ဥယျာဉ်တံခါး တုခိုင်တိုင်ထိပ်၌ နေ၍ ပုဏ္ဏား၏ထိပ်၌ ကျင်ကြီးတို့ကို ချ၍ တစ်ဖန် မော်၍ကြည့်သော် ပုဏ္ဏား၏ မျက်နှာ၌ ချပြန်၏။

ပုဏ္ဏားရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီ

ပုဏ္ဏားသည် ပြန်၍ "သို့ဖြစ်စေဦး၊ သင်တို့အား ပြုအပ်သောအမှုကို သိအံ့ 'ဟု မျောက်တို့ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ခြိမ်းခြောက်၍ တစ်ဖန် ရေချိုး၍ ဖဲ၏။

မျောက်လိမ္မာတို့ ပြောင်းရွှေ့ကြ

ပုဏ္ဏားသည် ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ ခြိမ်းခြောက်သည်၏အဖြစ်ကို ဘုရားလောင်းအား ကြားကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် "ရန်သူတို့၏ နေရာအရပ်၌ နေခြင်းမည်သည် မသင့်၊ အလုံးစုံသော မျောက်အပေါင်းသည်လည်း တစ်ပါးသောအရပ်သို့ သွားစေသတည်း" ဟု မျောက်တစ်ထောင်တို့အား ကြားစေကုန်၏။ ဆိုနိုင်ခက်သော မျောက်သည် မိမိအခြံအရံမျောက်တို့ ကိုယူ၍ "နေခက်စွာသိအံ့" ဟု ထိုဥယျာဉ်၌လျှင် နေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မိမိအခြံအရံကိုယူ၍ တောသို့ဝင်၏။

ဆင်တို့ အနာပေါက်

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ စပါးထောင်းသော ကျွန်တစ်ယောက်သည် နေပူလှနိုးအပ်သော စပါးကိုစားသော တစ်ခုသောဆိတ်သည် မီးစပြင့်ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုရ၍ မီးလောင်သောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြေးလျက် ဆင်တင်းကုပ်ကို မှီ၍တည်သော တစ်ခုသော မြက်ကုဋ်၏ နံရံ၌ကိုယ်ကို ပွတ်၏။ ထိုမီးသည်မြက်ကုဋ်ကို လောင်၏။ ထိုမြက်ကုဋ်မှ ဆင်တင်းကုပ်ကို လေခင်၏။ ဆင်တင်းကုပ်ကို လောင်လတ်သော် ဆင်တို့၏ ကျောက်ကုန်းကို လောင်၏။ ဆင်ဆရာတို့သည် ဆင်တို့အား ကုစားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ပုဒရာဟိတ်သည်လည်း မျောက်တို့ကို ဖမ်းအံ့သောငှာ အကြောင်းကို စုံစမ်းလျက် သွား၏။

မျောက်မိုက်များ သေကြရာ

ထိုအခါ ဇင်းအား ခစားအံ့သောငှာလှစသော ပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ မင်းသည် "ဆရာ- များစွာကုန်သော ဆင်အပေါင်းကိုသည် အနာပေါက်ကုန်၏။ ဆင်ဆရာတို့သည် ကုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ တစ်စုံတစ်ခု

သောဆေးကို သိသလော”ဟု မေး၏။ ပုရောဟိတ်သည်လည်း “ရှင်
 မင်းကြီး...မျောက်မှ ဖြစ်ကုန်သော ဆေးတို့သည် ရှိကုန်၏”ဟု ဆို၏။
 “ဆရာ...မျောက်မှဖြစ်သော ဆေးဟူသည် အဘယ်နည်း”ဟု မေး၏။
 “ရှင်မင်းကြီး...မျောက်ဆီတည်း”ဟု ဆို၏။ “ဆရာ-အဘယ်မှာ ရအံ့
 နည်း”ဆိုသော် “ရှင်မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်၌ များစွာကုန်သော မျောက်တို့
 သည် ရှိသည်မှဟုတ်လော”ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ဥယျာဉ်၌ မျောက်တို့ကို
 သတ်၍ အဆီကို ဆောင်ကြကုန်လော့”ဟု ဆို၏။ လေးသမားတို့သည်
 ငါးရာသော မျောက်တို့ကို ပစ်စေ၍ သတ်ကုန်၏။

မျောက်လိမ္မာ၏ တရားစကား

တစ်ခုသေ၊ မျောက်အကြီးအကဲသည်ကား ပြေးသည်ရှိသော် ပစ်ချက်
 ဒဏ်ကို ရ၍လည်း ထိုအရပ်၌လျှင် မလည်းမူ၍ ဘုရားလောင်း၏ နေရာ
 အရပ်သို့ရောက်၍ လည်း၏။ မျောက်တို့သည် “ဝါတို့၏ နေရာအရပ်သို့
 ရောက်၍ သေ၏”ဟု ထိုမျောက်၏ ပစ်ချက်ဒဏ်ကို ရသည်၏ အဖြစ်ကို
 လည်းကောင်း၊ သေသည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ဘုရားလောင်းအား
 ကြားကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် သွား၍ မျောက်အပေါင်း၏ အလယ်၌နေလျက်
 “ပညာရှိတို့ အဆုံးအမကို နားမထောင်မူ၍ ရန်သူတို့၏ အရပ်၌နေသော
 သူတို့မည်သည် ဤသို့ ပျက်စီးကုန်၏”ဟု မျောက်အပေါင်းတို့အား ဆုံးမ
 လိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်-

- ၆၁။ ယတ္ထ ဝေရီ နိဝိသတိ၊ န ဝသေ တတ္ထ ပဏ္ဍိတော။
 ကေရတ္တံ ဒ္ဓိ ရတ္တံ ဝါ၊ ဒုက္ခံ ဝသတိ ဝေရီသု။
- ၆၂။ ဒိသော ဝေ လဟုစိတ္တဿ၊ ပေါသဿာနု ဝိဓိယတော။
 ကေဿ ကပိနော ဟေတု၊ ယူထဿ အနုယော ကတော။
- ၆၃။ ဗာလောဝ ပဏ္ဍိတမာနိ၊ ယူထဿ ပရိဟာရကော။
 သစိတ္တဿ ဝသံ ဂန္ဓာ၊ ပသေထာယံ ယထာ ကပိ။
- ၆၄။ န သာဓုဗလုဝါ ဗာလော၊ ယူထဿ ပရိဟာရကော။
 အဟိတော ဘဝတိ ဉာတိနံ၊ သက္ကဏာနံ ဝ စေတက္ခေ။
- ၆၅။ ဓိရောဝ ဗလဝါ သာဓု၊ ယူထဿ ပရိဟာရကော။
 ဟိတော ဘဝတိ ဉာတိနံ၊ တိဒသာနံ ဝ ဝါသဝေါ။

၆၆။ ယော စ သီလဉ္စ ပညဉ္စ၊ သုတဉ္စတ္တနိ ပဿတိ။
ဉ္စဘိန္ဒု မတ္ထံ စရတိ၊ အတ္တနော စ ပရဿ စ။

၆၇။ တဿှာ တုလယျ မတ္တာနံ၊ သီလံ ပညာ သုတာပိ စ။
ဂဏံ ဝါ ပရိဟရေ ဓိရော၊ ဒေကာ ဝါပိ ပရိဗ္ဗလေ၊
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ရန်သူရှိရာ မနေအပ်

၆၈။ ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဝေရီ၊ ရန်သူသည်။ နိဝိသတိ၊
နေ၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ပဏ္ဍိဒေတာ၊ ပညာရှိသည်။ ကေရတ္တံ ဝါ၊ တစ်
ရှက်မျှ လည်းကောင်း။ ဒွံ ရတ္တံ ဝါ၊ နှစ်ရှက်မျှ လည်းကောင်း။
န ဝိသ၊ မနေရာ။ ဝေရီသု၊ ရန်သူဘောင်တို့၌၊ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲစွာ။
ဝသတိ၊ နေရ၏။

၆၉။ ဝေ၊ စင်စစ်၊ လဟုစိတ္တဿ၊ ပေါ့သောစိတ်ရှိသော။ အနု-
ဝိဓိယဒေတာ၊ ပေါ့သောစိတ် ရှိစောသု၏ အတုကိုကျင့်သော။ ပေါသ-
ဿ၊ ယောက်ျားအား။ ဒိသော၊ ရန်သူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အေ-
ဿ၊ တစ်ခုသော။ ထပိနော၊ မျှော်စင်၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။
ယူထဿ၊ မျောက်အပေါင်းအား။ အနုဒယာ၊ ပျက်စီးခြင်းကို။ ကတော၊
ပြုအပ်၏။

၇၀။ ဗာလော၊ မိုက်သည်ဖြစ်လျက်။ ပဏ္ဍိတမာနိ၊ ပညာရှိဟု
ထင်မှတ်၍။ ယူထဿ၊ မျောက်အပေါင်းကို။ ပရိဟာရကော၊ ဆောင်
သောသူသည်။ သစိတ္တဿ၊ မိမိစိတ်၏။ ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဂန္ဓာ၊ လိုက်၍။
မတံ၊ သေသည်ကို။ ပဿိတောယထာ၊ မြင်သကဲ့သို့။ အယံ ကပိ၊ ဤ
မျောက်သည်။ မဒေတာ၊ သေးလ၏။ ပသေထ၊ ရှုကြကုန်လော့။

လူမိုက်ခေါင်းဆောင်လျှင် ပျက်မည်

၇၁။ ဗလဝါ၊ အားရှိသော။ ယူထဿ၊ မျောက်အပေါင်းကို။
ပရိဟာရကော၊ ဆောင်သော။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ န သာဓု၊
မကောင်း။ သကုဏာနံ၊ ငှက်တို့၏။ စေတကောဝ၊ တိမ်ညင်ကဲ့သို့။
ဉ္စတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ အဟိတော၊ အစီးအပွားကို ခေဆောင်သည်။
ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။

၆ ၃၈-၅၅၀(တတွဲ)

၆၅။ ဗလဝါ၊ အားရှိသော။ ယူထဿ၊ မျောက်အပေါင်းကို။ ပရိဟာရကော၊ ဆောင်သော။ ဓီရောဝ၊ ပညာရှိသည်သာလျှင်။ သဒဗ္ဗ၊ ကောင်း၏။ တိဒဿနံ၊ တစ်ခဲတို' သာနတ်တို့၏။ ဝါသဝေါ၊ သိကြားကဲ့သို့။ ဥာတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ ဟိတော၊ အစီးအပွားကို ဆောင်သည်။ ဘဝတံ၊ ဖြစ်၏။

သီလ-ပညာ-ဗဟုသုတ

၆၆။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ အတ္တနိ၊ မိမိ၌။ သီလဉ္စ၊ သီလကို လည်းကောင်း။ ပညဉ္စ၊ ပညာကိုလည်းကောင်း။ သုတဉ္စ၊ အကြားအမြင်ကိုလည်းကောင်း။ ပဿတံ၊ မြင်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အတ္တနော စ၊ မိမိ၏လည်းကောင်း။ ပုရဿ စ၊ သူတစ်ပါး၏လည်းကောင်း။ ဥတိန္နံ၊ နှစ်ပါးကုန်သောသူတို့၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ စရတံ၊ ကျင့်နိုင်၏။

၆၇။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သီလံ-သီလေ၊ သီလ၌လည်းကောင်း။ ပညာ-ပညေ စ၊ ပညာ၌လည်းကောင်း။ သုတာ သုတေပိ စ၊ အကြားအမြင်၌လည်းကောင်း။ တုလေယျ၊ နှိုင်းချိန်ပြီး၍။ ဓီရော၊ ပညာရှိသည်။ ဂဏံ ဝါ၊ အပေါင်းကိုလည်း။ ပရိဟာရေ၊ ဆောင်ရာ၏။ ကော ဝါပိ၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း။ ပရိဗ္ဗဇေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်မင်း ဖြစ်လျက်လည်း ဝိနည်းပုရိယာယံဖြင့် ဟော၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဆိုနိုင်ခက်သော မျောက်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါဆိုနိုင်ခက်သော မျောက်၏ ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ပညာရှိမျောက်မင်း၏ ပရိသတ်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပညာရှိမျောက်မင်း ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(လူမိုက်ခေါင်းဆောင်၊ ဤလူ့ဘောင်၊ မြားမြောင်ပျက်စီးစည်။)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကပိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-ဗကဇာတ်

သူတစ်ပါးအသက်ကို ကယ်ခြင်းကြောင့် အသက်ရှည်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဒွါသတ္တတိ” အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဗကဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဗကဗြဟ္မာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုဗကဗြဟ္မာအား “ဤတရားသည် မြစ်၊ စုတေခြင်း သဘောခရှိ၊ ဤဘုရားမှ တစ်ပါးသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက် ကြောင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်မည်သည် မရှိ” ဟု ဤသို့စသော အယူသည် ဖြစ် ၏။ ထိုဗကဗြဟ္မာသည် အောက်ချာန်ဖြင့် ဖြစ်ခြင်း၌ ယှဉ်၏။ ဤဗကဗြဟ္မာ သည် ရှေး၌ ချာန်ကို ပွားစေ၍ ဝေဟပ္ပိုလ်ဘုံ၌ဖြစ်၏။ ထိုဝေဟပ္ပိုလ်ဘုံ၌ မဟာကပ်ငါးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အသက်ကိုကုန်စေ၍ သုဘကိဏ် ဘုံ၌ ဖြစ်၏။ ခြောက်ဆယ့်လေးကပ်တို့ကို ကုန်စေ၍ သုဘကိဏ်ဘုံမှ စုတေ၍ မဟာကပ် ရှစ်ကပ် အသက်ရှည်ကုန်သော အာဘဿရဗြဟ္မာဘုံ၌ ဖြစ်၏။

အယူမမှန်နိုင်ပုံ

ထိုအာဘဿရဘုံ၌ ထိုဗြဟ္မာအား ဤသို့သဘောရှိသော အယူသည် ဖြစ်၏။ ထိုဗကဗြဟ္မာသည် အထက်ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတိကို မအောက်ခေ့နိုင်၊ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေကို မအောက်ခေ့နိုင်၊ ထိုနှစ်ပါးသော စုတိ ပဋိ သန္ဓေကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ဤသို့သဘောရှိသော အယူကို ယူ၏။

ဗြဟ္မာ့ပြည် ကြံပြီ

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုဗကဗြဟ္မာ၏ စိတ်အကြံကို သိ၍ ဥပမာ မည်သည်ကား အားရှိသောယောက်ျားသည် ခွေသောမောင်းကို ဆန့် သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်သောမောင်းကို ခွေသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ထို့အတူလျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကွယ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ထင်ရှား ဖြစ်၏။

လာလာချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း

ဗကဗြဟ္မာသည် သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ “ဆင်းရဲကင်းသော အရှင်ဘုရား...ကြွတော်မူပါလော့၊ ဆင်းရဲကင်းသော အရှင်ဘုရား၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းတည်း။ ဆင်းရဲကင်းသော အရှင်ဘုရား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လာခြင်း၏အကြင်အလှည့်သည် ရှိ၏။ ထိုအလှည့်ကိုကြားမြင် မှလျှင် အရှင်ဘုရားသည် ပြု၏။ ဆင်းရဲကင်းသော အရှင်ဘုရား...ဤတရားသည် မြဲ၏။ ဤတရားသည် မချွတ်မလွဲတည်း၏။ ဤတရားသည် အမြဲတည်း၏။ ဤတရားသည် ခိုင်ခံ့၏။ ဤတရားသည် မအို၊ ဤတရားသည် မစုတေ၊ ဤတရားသည် တစ်ဖန်မဖြစ်၊ ဤတရားထက် တစ်ပါးသော အလွန်ဖြစ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားသည် မရှိ” ဟု ဆို၏။

မိုက်လုံးကြီးလှဘိ

ဤသို့ဆိုလတ်သော် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဗကဗြဟ္မာကို ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။ “အချင်းတို့...ဗကဗြဟ္မာသည် အဝိဇ္ဇာနှင့် ပြည့်စုံစွာတကား၊ အချင်းတို့...ဗကဗြဟ္မာသည် အဝိဇ္ဇာနှင့် ပြည့်စုံစွာတကား၊ အကြင် ဗကဗြဟ္မာသည် အနိစ္စသာလျှင်ဖြစ်လျက် နိစ္စံ့ဟု ဆို၏။ တစ်ပါးသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားရှိသည်ဖြစ်လျက် တစ်ပါးသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းဖြစ်သော တရားမရှိ” ဟု ဆို၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ကျွန်ုပ်အသက်ရှည်၏

ထိုစကားကိုကြား၍ ဗကဗြဟ္မာသည် “ဆင်သည် ဤသို့ဆို၏။ ဆင်သည် ဤသို့ ဆို၏” ဟုဆို၍ “ငါ့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် စိစစ်လျက် လိုက်အံ့” ဟုကြံ၍ ဥပမာ မည်သည်ကား အားနည်းသော ခိုးသူသည် နှစ်ချက် သုံးချက်သော ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုရ၍ “ငါသည်သာလျှင် ခိုးသူလော့၊ ဤမည်သောသူသည်လည်း ခိုးသူတည်း၊ ဤအမည်ရှိသော သူသည်လည်း ခိုးသူတည်း” ဟု ခပ်သိမ်းသော အဖော်တို့ကိုလည်း ကြားသကဲ့သို့ ထိုအတူ လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ စိစစ်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် တစ်ပါးလည်း မြစ်ကုန်သော မိမိအပေါင်းအဖော်တို့ကို ကြားလိုရအား-

၆၈။ ဒွါသတ္တတိ ဂေါတမ ပုညကမ္မာ၊
ဝသဝတ္တိနော ဇာတိဇရံ အတိတာ၊
အယမန္တိမာ ဝေဒဂု ဗြဟ္မံပပတ္တိ၊
အသ္မာဘိ ဇပုန္တိ ဇနာ အနေထာ။

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၈။ ဂေါတမ၊အို ရှင်ဂေါတမ။ ဒွါသတ္တတိ၊ ခုနစ်ကျိပ် နှစ်ယောက်
ကုန်သော။ ပုညကမ္မာ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုရှိကုန်သော ငါတို့သည်။ ဝသဝတ္တိ
နော၊ မိမိအလို ကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဇာတိဇရံ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း အိုခြင်းကို။
အတိဘု၊ လွန်ကုန်၏။ ဝေဒဂု၊ ပညာရှိတို့သည် ရောက်အပ်သော။ အယံ
ဗြဟ္မံပပတ္တိ၊ ဤဗြဟ္မာပြည်၌ ဖြစ်ခြင်းသည်။ အန္တိမာ၊ အဆုံးဖြစ်သော ဖြစ်
ခြင်းတည်း။ အသ္မေ၊ ငါတို့ကို။ အနေကု၊ များစွာကုန်သော။ ဇနာ၊
လူတို့သည်။ အဘိဇပုန္တိ၊ တောင်တကုန်၏။

ဒါ မပြောစလောက်

ထိုဗြဟ္မာမင်း၏စကားကို ကြား၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည်-

၆၉။ အပုံ သိ တေံ န ဟိ ဒိဃံ မာယု၊
ယံ တု ဗက မညသိ ဒိဃံမာယု။
သဟံသဟဿာနိ နိရဗ္ဗုဒါနံ၊
အာယံ ပဇာနာမိ တဝါဟ ဗြဟ္မေ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ ဗက၊ ဗကဗြဟ္မာ။ တု၊ သင်သည်။ ယံ အာယံ၊ အကြင်အသက်ကို။
ဒိဃံ၊ ရှည်၏ဟူ၍။ မညသိ၊ ဆောက်မေ့၏။ တေံ အာယု၊ ထို အသက်သည်။
အပုံ၊ နည်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဒိဃံ၊ ရှည်သည်။ န ဟိ၊ မဟုတ်သည်သာ
လျှင်တည်း။ ဗြဟ္မေ၊ ဗြဟ္မာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဝါ၊ သင်၏။ အာယံ၊
အသက်ကို။ နိရဗ္ဗုဒါနံ၊ နိရဗ္ဗုဒဟု ဆိုအပ်သော ဂဏန်းတို့၏။ သဟံသဟ
ဿာနိ၊ တစ်သိန်းအတိုင်းအရှည် ရှိသော ဂဏန်းတို့သည်။ အဟဟံနာမ၊
အဟဟမည်၏။ ဧတ္တကံ၊ ဤမျှသော အသက်အတိုင်းအရှည်သာ ကြွင်း၏
ဟူ၍။ ပဇာနာမိ၊ သိ၏။

ကျွန်ုပ်ရှေးဘဝ ပြောပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဗကဗြဟ္မာသည်-

၇၀။ အနန္တဒဿီ ဘဂဝါ ဟ မသ္မိ၊ ဇာတိံ ဇရံ သောက မုပါတိဝတ္ထော။

ကိံ မေ ပုရာဏံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ အာစိက္ခ မေတံ ယ မယံ ဝိဇညံ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ဂေါတမ၊ အိုရှင်ဂေါတမ။ တုဒမ္မ၊ သင်တို့သည်။ အဟံ၊ ငါ
ကား။ အနန္တဒဿီ၊ အဆုံးမရှိသော ဘုရားကိုမြင်သော။ ဘဂဝါ၊
မြတ်စွာဘုရားသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဇေတဉ္စ၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိုလည်း
ဆောင်း။ ဇရဉ္စ၊ အိုခြင်းကိုလည်းကောင်း။ သောကဉ္စ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို
လည်းကောင်း။ မုပါတိဝ-တ္ထော၊ လွန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။
ဝေသန္တေ၊ ဤသို့ဖြစ်လတ်သော်။ မေ၊ ငါ၏။ ပုရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။
တံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ ထိုအကျင့်သီလသည်။ ကိံ၊ အဘယ်နည်း။ ယံ၊
အကြင်အကျင့်သီလကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝိဇညံ၊ သိရာ၏။ တံ၊ ထိုအကျင့်
သီလကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အာစိက္ခ၊ ကြားလော့။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ ဗကဗြဟ္မာအား မြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်
ဝတ္ထုကို ဆောင်၍ ကြားလိုရကား-

၇၁။ ယံ တုံ အပါယေသိ ဗဟူ ဓနုဿေ၊ ပိပါသိတေ ဃမ္ဗနိ သမ္ပရေတေ။

တန္တေ ပုရာဏံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ သုတ္တပ္ပဗုဒ္ဓေါဝံ အနုဿရာမိ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ဗြဟ္မေ၊ ဗြဟ္မာ။ တုံ၊ သင်သည်။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။
ပိပါသိတေ၊ ရေငတ်ကုန်သော။ ဃမ္ဗနိသမ္ပရေတေ၊ အလွန်လျှင် နှိပ်စက်
အပ်သော နေပူ၌ ပင်ပန်းကုန်သော။ မနုဿေ၊ လူတို့ကို။ ယံ အပါယေသိ၊
အကြင်ရေသောက်စေ၏။ တေ၊ သင်၏။ ပုရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။
တံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ ထိုအကျင့်သီလကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုတ္တပ္ပဗုဒ္ဓေါ၊
နံနက်အခါ၌ အိပ်မက် မြင်၍ အိပ်ရာမှနိုးသော ယောကျ်ား ကဲ့သို့။
အနုဿရာမိ၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ရေလှခဲခြင်း

ထိုဗကဗြဟ္မာသည် တစ်ခုသောကမ္ဘာ၌ ရသေ့ဖြစ်၍ သဲကန္တာရ၌ နေ
လျက် သဲကန္တာရသို့ သွားကုန်သော များစွာကုန်သော သူတို့အား ရေကို

ဆောင်၍ ပေး၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တစ်ဦးသော လှည်းကုန်သည် သည် ငါးရာကုန်သော လှည်းတို့ဖြင့် သဲကန္တာရသို့ သွား၏။ လူတို့သည် အရပ်မျက်နှာတို့ကို မှတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်တို့ ပတ်လုံး အာဟာရပြတ်ကုန်၍ အပူဖြင့် နှိပ်စက်ကုန်၍ “ယခု ငါတို့အား အသက်သည် မရှိ” ဟု လှည်းတို့ကိုလည်၍ နွားတို့ကို ချွတ်၍ လှည်းဆောက် တို့၌ အိပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ရသေ့သည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုလှည်းကုန် သည်တို့ကိုမြင်၍ “ငါ၏မြင်စဉ်ဝယ် မပျက်စီးစေကုန်သဘည်း” ဟု မိမိ၏ တန်ခိုးအာနုဘော်အားဖြင့် ဂင်္ဂါရေအပေါ်သို့ ပြန်စေ၍ လှည်းကုန်သည် တို့သို့ ရှေးရှုပြု၏။ အနီး၌လည်း တစ်ခုသော တောအုပ်ကို ဖန်ဆင်း၏။ လူတို့သည် ရေကို သောက်ချိုး၍ နွားတို့ကို ရောင့်ရဲစေ၍ တောအုပ်မှမြက်တို့ ကို ရိတ်၍ ထင်းတို့ကိုယူ၍ အရပ်ကိုမှတ်၍ ရောဂါကင်းကုန်သည် ဖြစ်၍ ကန္တာရကို လွန်ကုန်၏။

ခေးပြုများရန်မှ ကယ်တင်ခြင်း

ထို့နောက် အတိတ်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ရည်၍-

၇၂။ ယုံဏေိ ကူလသ္မိံ ဇနံ ဂဟိတံ၊ အမေခစယိံ ဂယုဓာ နိယုမစနံ။
 အန္တေ ပုရာဏံ ဝတ သီသဝန္တံ၊ သုတ္တပုဗ္ဗဒ္ဒေါ ဝ အနုဿာရာမိ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ ဗြဟ္မေ၊ ဗြဟ္မာ။ ဏေိကူလသ္မိံ၊ ဏေိမြစ်နား၌။ ဂဟိတံ၊ ဖမ်းအပ် သော။ ဂယုကံ၊ သုံ့ ရဖမ်းယူ၍။ နိယုမစနံ၊ ဆောင်အပ်သော။ ဇနံ၊ လူကို။ ယံ အမေခစယိံ၊ အကြင်လွတ်စေပြီ။ တေ၊ သင်၏။ ပုရာဏံ၊ ရှေး၌ဖြစ် သော။ တံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ ထိုအကျင့်သီလကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုတ္တပု ဗ္ဗဒ္ဒေါ၊ အိပ်မက်မြင်၍ အိပ်ရာမှနိုးသော ယောက်ျားကဲ့သို့။ အနုဿရာမိ၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ထိုရသေ့သည် နောက်ကာလ၌ တစ်ခုသော ပစ္စန္ဒရစ်ကို မှီ၍ မြစ်နား ဝယ် တောအုပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တောင်မှ ခိုးသူတို့သည် သက်ကုန်၍ ထိုရွာကို လုယက်၍ လူများကို ဖမ်း၍ တောင်သို့တက်စေ ၍ ခရီးအကြား၌ သူလျှိုတို့ကိုထား၍ တောင်ခေါင်းသို့ဝင်၍ ထမင်းကို ချက်ကုန်လျက်နေကုန်၏။ ရသေ့သည် နွားကျွဲ အစရှိသည်တို့၏ လည်း

ကောင်း၊ သူငယ်ယောက်ျားသူငယ်မိန်းမ အစရှိသည်တို့၏ ကြီးစွာသော
 ညည်းညူ သံကိုစည်းကောင်းကြား၍ 'ငါမြင်စဉ် မပျက်စီးစေသတည်း'
 ဟု တန်ခိုးအာနုဘော်ဖြင့် အတ္တဘောကို စွန့်၍ အင်္ဂါလေးပါး ရှိသော
 စစ်သည်ဖြင့် ခြံရံလျက်မင်းဖြစ်၍ စစ်ထိုးစဉ်ကိုတီးစေလျက် ထိုအရပ်သို့
 သွား၏။ သူလျှိုတို့သည်မြင်ကုန်၍ ခိုးသူတို့အားကြားကုန်၏။ ခိုးသူတို့သည်
 'မင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးခြင်းမည်သည် မသင့်' ဟု အလုံးစုံယူတိုင်းသော
 ဥစ္စာကိုစွန့်၍ ထံမင်းကိုစားဘဲလျှင် ပြေးကုန်၏။ ရသေ့သည် ထိုအလုံးစုံ
 သော သူတို့ကိုဆောင်၍ မိမိတို့ရွာ၌လျှင် တည်စေ၏။

နဂါးရန်မှကာကွယ်ခြင်း

ထို့နောက် အတိတ်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ရည်၍-

၇၃။ ဂင်္ဂါယ သောတသ္မိံ ဂဟိတနာဝံ၊
 လုဒ္ဒေန နာဂေန မနုဿကပ္ပံ။
 အမောစယိတ္ထ ဗလသာ ပသယု၊
 တန္တေ ပုရာဏံ ဝတ သီလဝန္တံ။
 သုတ္တပုဗ္ဗဒ္ဓေါစ အနုဿရာမိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၃။ ပြဟေ၊ ပြဟေ။ ဂင်္ဂါယ၊ ဂင်္ဂါ၏၊ သောတသ္မိံ၊ အယဉ်၌။
 လုဒ္ဒေန၊ ကြမ်းသော။ နာဂေန၊ နဂါးသည်။ မနုဿကပ္ပံ၊ လူတို့ကိုပျက်
 စီးစေလိုခြင်းကြောင့်။ ဗလသာ၊ အားဖြင့်။ ပသယု၊ နှိပ်စက်၍၊ ဂဟိတ
 နာဝံ၊ ဖမ်းအံ့သောလှေကို။ အမောစယိတ္ထ၊ လွတ်စေပြီ။ တေ၊ သင်၏။ တံ
 ပုရာဏံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ ထိုရွေး၌ဖြစ်သော အကျင့်သီလကို။ အဟံ၊ ငါ
 သည်။ သုတ္တပုဗ္ဗဒ္ဓေါ၊ နန်အာ၌ အိပ်မက်မြင်၍ နိုးသော ယောက်ျား
 ကဲ့သို့။ အနုဿရာမိ၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ထိုအခါ ဤရသေ့သည် ဂင်္ဂါမြစ်နား၌နေ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည်
 နှစ်စင်းသုံးစင်းကုန်သော လှေဖောင်တို့ကိုဖွဲ့၍ ဖောင်အထက်၌ ပန်းမဏ္ဍပ်
 ကိုပြု၍ ဖောင်၌နေ၍ သေအရက် ထမင်း ငါးအမဲ စသည်တို့ကို ခဲကုန်
 သောက်ကုန်လျက် ကမ်းတစ်ဖက်သို့ သွားကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် သောက်
 ကြွင်းဖြစ်သော သေကိုလည်းကောင်း၊ စားကြွင်းခွဲကြွင်းဖြစ်သော ထမင်း
 ငါးအမဲ ကွမ်းအစရှိသည်တို့ကို လည်းကောင်း ဂင်္ဂါ၌လျှင် ချကုန်၏။ ဂင်္ဂါ၌

နေသော နဂါးမင်းသည် “ဤလူတို့သည် စားကြွင်းတို့ကို ငါ၏အထက်၌ ချကုန်၏” ဟု အမျက်ထွက်၍ ခပ်သိမ်းသောလူတို့ကို ဖမ်း၍ ဂင်္ဂါ၌နှစ်အံ့ဟု ပိန်းကောကြီး ပမာဏရှိသော အတ္တဘောကိုဖန်ဆင်း၍ ရေကို ခွဲ၍ ပါးပျဉ်းကိုထောင်လျက် ထိုလူတို့သို့ ရှေးရှုသွား၏။ လူတို့သည် နဂါးမင်းကိုမြင်၍ သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်၍ တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် သည်းစွာသောအသံကို ပြုကုန်၏။ ရသေ့သည် ထိုသူတို့၏ ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ နဂါးမင်း၏ အမျက်ထွက်သည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ ‘ငါသည် မြင်စဉ် မပျက်စီးစေကုန်သတည်း’ ဟု အလွန်လျင်မြန်စွာ ဈာန်အာရုံကိုရှုသဖြင့် မိမိအာနုဘော်ဖြင့် လျင်စွာ ဂဠုန်သဏ္ဌာန် ကိုယ်ကိုဖန်ဆင်း၍ သွား၏။ နဂါးသည် ဂဠုန်ကိုမြင်၍ သေဘေးမှ ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ရေ၌ငုပ်၏။ လူတို့သည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်၍သွားကုန်၏။

ရှင်ရသေ့ ပြုခဲ့ခြင်း

ထို့နောင် အတိတ်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ရည်၍-

၇၄။ ကပွေ၊ စတေ ပဌစရာ အဟောသိ၊ သမ္ပုဒ္ဓဝန္တံ ဝတိဒံ အမညံ။
တန္တေ ပုရာဏံ ဝတ သီလဝန္တံ၊ သုတ္တပုဗ္ဗဒ္ဓေါ ဝ အနုဿရာမံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၄။ ပြဟေ၊ ပြဟွာ၊ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ ကပွေ၊ ကပုမည်သော။ ပဌစရာ၊ တပည့်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ သမ္ပုဒ္ဓဝန္တံ၊ ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ ဝတံ၊ အကျင့်နှင့်ပြည့်စုံသော။ ဣဒံ-ဤဒီသံ၊ ဤသို့။ ဝတောရှိသော။ မံ၊ ငါ့ကို။ တု၊ သင်သည်။ အမညံ၊ မအောက်မေ့မိ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ တပုရာဏံဝတ သီလဝန္တံ၊ ထိုးရှူး၌ဖြစ်သော အကျင့်သီလကို။ သုတ္တပုဗ္ဗဒ္ဓေါ၊ အိပ်မက်မြင်၍ အိပ်ရာမှနိုးသော ယောက်ျားကဲ့သို့။ အနုဿရာမံ၊ အောက်မေ့နိုင်၏။

ဤစကားဖြင့် အဘယ်ကို ပြသနည်းဟူမူကား- “ပြဟွာကြီး...ငါသည် သင်ကေသဝ ရသေ့ဖြစ်သောကာလ၌ ကပုမည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်ဆောင်သောတပည့်ဖြစ်၍ နာရဒမည်သောအမတ်သည် ဗာရာဏသီပြည်မှ ဟိမဝန္တာသို့ ဆောင်အပ်သော သင့်အား ရောဂါကိုငြိမ်းစေ၏။ ထိုအခါ ကေသဝရသေ့ ကို နာရဒအမတ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက် လာဖတ်၍ ရောဂါ ထင်းသည်ကို မြင်၍-

၈-၃၉ .၅၅၀(တ-တွဲ)

မနုဿိန္ဒ ဇဟိတုာန၊ သဗ္ဗကာမ သမိဒ္ဓိနံ။
ကထံ န ဘဂဝါ ကေသိ၊ ကပ္ပဿ ရမယိ သမ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော။ ကေသိ၊ ကေသီရွှင်ရသေ့၊ သဗ္ဗကာမ
သမိဒ္ဓိနံ၊ အလုံးစုံ လိုဖွယ်ဝတ္ထုနှင့်ပြည့်စုံသော။ မနုဿိန္ဒ၊ လူမင်းကို။ ဇဟိ
တုာန၊ စွန့်၍။ ကထံ န၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရွှင်ရသေ့
၏။ အသမ၊ ကျောင်း၌၊ ရမယိ၊ မွေ့လျော်လနည်း။

ထိုအခါ နာရဒအမတ်ကို ကေသဝရသေ့သည်-

သာဒုနိ ရမဏိယာနိ- သန္တိ ရုက္ခာ မနောရမာ။
သုဘာသိတာနိ ကပ္ပဿ၊ နာရဒ ရမယန္တိ မိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

နာရဒ၊ နာရဒအမတ်။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရွှင်ရသေ့၏။ အသမ၊ ကျောင်း၌။
သာဒုနိ၊ ကောင်းကုန်သော။ ရမဏိယာနိ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်တို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ မနောရမာ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်
ပင်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ကပ္ပဿ၊ ကပ္ပရွှင်ရသေ့၏။ သုဘာသိတာနိ၊
ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားတို့သည်။ မိ၊ ငါ့ကို။ ရမယန္တိ၊ မွေ့လျော်
စေကုန်၏။

ဤသို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိမိသည် ကေသဝရသေ့၏ တပည့်
ဖြစ်၍ ရောဂါကို ငြိမ်းစေသည်၏အဖြစ်ကို ပြတော်မူ၏။ ဤသို့ ပြတော်
မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဗကဗြဟ္မာသည် လူ့ပြည်၌ ပြုအပ်
သော အလုံးစုံသောကောင်းမှုကို ဗကဗြဟ္မာကြီးကို မှတ်စေလျက်
ဟော၏။

အသိတရားရပြီ

ဗကဗြဟ္မာသည် မြတ်စွာဘုရား စကားတော်ဖြင့် မိမိသည် ပြုအပ်သော
ထောင်းမှုကို အောက်မေ့၍ မြတ်စွာဘုရားအား ချီးမွမ်းလိုရကား။

၇၅။ အဒ္ဓါ ပဇာနာသိ မမေတ မာယံ၊
အညမ္ပိ ဇာနာသိ တထာဟိ ဗုဒ္ဓေါ၊
တထာဟိ တာယံ ဇလိတာ နုဘာဝေါ၊
ဩဘာသယံ တိဋ္ဌတိ ဗြဟ္မလောကံ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ ဘောဂေါတမ၊ အိ အရွင်ဂေါတမ။ တု၊ ဝင်အည်။ မမ၊ ငါ၏။
တေအာယံ၊ ထိုအသက် အတိုင်းအရှည်ကို၊ အဒ္ဓါ၊ စင်စစ်။ ပဇာနာသိ၊
သိ၏။ အညမ္ပိ၊ တစ်ပါးသော တရားကိုလည်း။ ဇာနာသိ၊ သိ၏။ တထာဟိ၊
ထိုသို့ သိသောကြောင့်လျှင်။ ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူ၏။ တထာဟိ၊ ထိုသို့
ဘုရားဖြစ်တော်မူသောကြောင့်လျှင်။ ဘော၊ အရွင်ဘုရား၏။ အယံ ဇလိတာ
နုဘာဝေါ၊ ဤထွန်းပသော ကိုယ်ရောင်အာနုဘော်သည်။ ဗြဟ္မလောကံ၊
ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို။ ဩဘာသယံ-ဩဘာသယဒန္တာ၊ ထွန်းပလျောက်၊ တိဋ္ဌတိ၊
တည်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်၏ကျေးဇူးကို သိစေလျက် တရား
ဟော၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌
ရောက်လာကုန်သော တစ်ဆေးခင်းကုန်သော ဗြဟ္မာတို့၏ စိတ်တို့သည်
တဏှာဓာန ဒိဋ္ဌိတို့သည် မစွဲလမ်းအပ်သည်ဖြစ်၍ အာသဝေါတို့မှ လွတ်
ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ဤသို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် များစွာကုန်သော
ဗြဟ္မာတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့
ကြွတော်မူ၍ ထိုဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဟောတော်မူသော နည်းဖြင့်လျှင် ထို ဓမ္မ
ဒေသနာကို ရဟန်းတို့အား ဟောတော်မူ၍ "ယခုအခါ ဗကဗြဟ္မာသည်
ထိုအခါကေသဝရသေ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
ကပ္ပရသေ ဖြစ်ပြီ" ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဗကဗြဟ္မာ၊ ယူမိစ္ဆာ၊ မြတ်စွာ ပယ်ဖျောက်ရှင်း။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗကဇာတ်သည် ပြီး၏။

ကုက္ကုဝဂ် ပြီး၏။

၂-ဂန္ဓာရဝဂ် ၁၁-ဂန္ဓာရဇာတ်

ရသေ့ ရဟန်းတို့သည် ပစ္စည်းကို မသိမှီးအပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဟိတျာ ဂါမဏဟဿာနိ”-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂန္ဓာရဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဘေသဇ္ဇသန္ဓိဓိကာရ သိက္ခာပုဒ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ဝတ္ထုသည်ကား ထုငြိမ်းပြည်၌ ဖြစ်၏။)

အရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်သည် အာရာမစောင်းအမျိုးကို လွတ်စိမ့်သောငှာ မင်း၏နန်းတော်သို့သွား၍ ဗိမ္ဗိသာမင်းကြီး၏ ပြာသာဒ်ကို တန်ခိုးအစွမ်းဖြင့် ရှေ့ဖြင့်ပြီးသည်ကို ပြုသည်ရှိသော် လူတို့သည် ကြည်ညို၍ ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်အား ငါးပါးသောဆေးတို့ကို လှူကုန်၏။ ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်သည် ထိုဆေးတို့ကို ပရိသတ်အား စွန့်၏။ ထိုအရှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆမထေရ်၏ ပရိသတ်သည်ကား များသောပစ္စည်းပရိက္ခရာရှိ၏။ ရတိုင်းရတိုင်းသော ဆေးကိုဖျဉ်းအိုး၌လည်းကောင်း၊ အိုးစရည်း၌လည်းကောင်း၊ သပိတ်အိတ်၌လည်းကောင်း ပြည့်စေ၍ သိမှီး၏။ လူတို့သည် မြင်ကုန်၍ “သင်္ကာဝင်မင်းသားဖြစ်ကုန်သော ဤရဟန်းတို့သည်အလိုကြီးကုန်၏။ အတွင်း၌ကျိကျိရှိကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ “ယာနိ ခေါပန တာနိ ဘေသဇ္ဇာနိ ဂိလာနာနံ ဘိက္ခုနံ”- ဟူသော သိက္ခာပုဒ်ကိုပညတ်၍ “ရဟန်းတို့ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရားမြတ်စီသာသနာတော်ပ၌ ရသေ့ ရဟန်းပြုကုန်၍ ဗုဒ္ဓသီလကို စောင့်ကုန်လျက်လည်း ဆားမျှကို နက်ဖြန်အကျိုးငှာ သိမှီးသည်ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ သင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ နက်ဖြန် သန်ဘက် အစရှိသော နေ့အကျိုးငှာ သိမှီးခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မသင့်သည်တို့ကို ပြုကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အာတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်စေပြီးသောအခါ ဂန္ဓာရတိုင်း၌ ဘုရားလောင်း
သည် ဂန္ဓာရမင်းသားဖြစ်၍ အဘလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်၌တည်၍ တရား
သဖြင့် မင်းပြု၏။ မဇ္ဈိမဒေသ ဝိဒေဟတိုင်း၌လည်း ဝိဒေဟမည်သော
မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းတို့သည်လည်း မမြင်
ဘူးသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း အကျွမ်းဝင်ကုန်သည်ဖြစ်
ကုန်သတတ်။ ထိုအခါ လူတို့သည် အသက်ရှည်ကုန်၏။ အနှစ်သုံးသောင်း
အသက်ရှည်ကုန်၏။

လကြတ်ခြင်း

ထိုအခါ ရံခါ ဂန္ဓာရမင်းသည်လည်း လပြည့် ဥပုသ်နေ့၌ ဆောက်
တည်သော သီလရှိသည်ဖြစ်၍ ပြာသာဒ်အပြင်ဝယ် ခင်းအပ်သော မြတ်
သော ပလ္လင်အလယ်၌နေလျက် ဖွင့်အပ်သော လေသာပြတင်းဖြင့် အရှေ့
လောကဓာတ်ကို ကြည့်လျက် အမတ်တို့အား တရားနှင့်ယှဉ်သောစကားကို
ပြောဆိုလျက် နေ၏။ ထိုခဏ၌ ကောင်းကင်အပြင်ကို ခုန်ဘိသကဲ့သို့ ပြည့်
သော လဝန်းကို ရာဟုဖမ်း၏။ လရောင်သည် ကွယ်၏။ အမတ်တို့သည်
လရောင်ကို မမြင်ကုန်သည်ရှိသော် ရာဟုဖမ်းသည်၏အဖြစ်ကို မင်းအား
ကြားကုန်၏။

ဂန္ဓာရမင်း ရသေ့ဝတ်

မင်းသည် လကိုကြည့်စဉ်၌ “ဤလသည် အာဂန္တုကဖြစ်သော အညစ်
အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း၍ အရောင်မရှိသည်ဖြစ်၏။ ဝါအစားလည်း ဤမင်း၏
အခြံအရံသည် အညစ်အကြေးဖြစ်၏။ ထိုငါသည် ရာဟုဖမ်းသော လကဲ့သို့
အရောင်မရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါ့အား ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည် မလျှောက်ပတ်၊
စင်ကြယ်သော ကောင်းကင်ပြင်၌ ထွန်းပလော လဝန်းကဲ့သို့ မင်းအဖြစ်ကို
စွန့်၍ ရဟန်းပြုအံ့။ ငါ့အား သူတစ်ပါးတို့ကို ဆုံးမသဖြင့် အဘယ်အကျိုး
ရှိအံ့နည်း။ အမျိုး၌လည်းကောင်း၊ အခြွေအရံ၌လည်းကောင်း ငြိတုယ်ခြင်း
မရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုယ်ကိသေလျှင် ဆုံးမလျက် သွားအံ့။ ဤအကျင့်သည်
ငါ့အား လျှောက်ပတ်၏” ဟု ကြံ၍ “အကြင်သူကို အလိုရှိကုန်၏။ ထိုသူကို
မင်းမြှောက်ကြကုန်လော့” ဟု မင်းအဖြစ်ကို အမတ်တို့အား အပ်နှင်း၏။
အပ်ပြီး၍ ထိုမင်းသည် နှစ်ပါးကုန်သော ကသိုရ၊ ဂန္ဓာရတိုင်းတို့၌လည်း

မြတ်သောမင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို
ဖြစ်စေ၍ ဈာန်၌ မွေ့လျော်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌
နေ၏။

ဝိဒေဟမင်း ရသေ့ဝတ်

ဝိဒေဟမင်းသည်လည်း "ငါ့အဆွေခင်ပွန်းအား ချမ်းသာပါ၏လော" ဟု
ကုန်သည်တို့ကိုမေး၍ ဂန္ဓာရမင်း၏ ရဟန်းပြုသည်၏အဖြစ်ကို ကြား၍
"ငါ့အဆွေ ရဟန်းပြုသည်ရှိသော် ငါသည်လည်း မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘယ်
ပြုအံ့နည်း" ဟု ခုနစ်ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော မိထိလာပြည် ယူဇနာ
သုံးရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဝိဒေဟတိုင်း၌ တစ်သောင်း ခြောက်ထောင်
သော ရွာတို့၌ ပြည့်ကုန်သော ကျီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်သောင်း
ခြောက်ထောင်သော ကချေသည် မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း စွန့်၍
သားသမီးတို့ကို နှလုံးမထားမူ၍ ဟိမန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်း ပြု၍
အလိုလိုဖြစ်စေသော သစ်သီး အစားရှိသည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာဖြစ်သော နေ
ခြင်းကို နေလျက် ကျင့်၏။

အချင်းချင်းမသိကြ

ထိုနှစ်ပါးသော ရသေ့ တို့သည် ကောင်းစွာကျင့်သော အကျင့်ကို
ကျင့်လျက် နောက်ဆုံး၌ ပေါင်းမိကြကုန်၏။ အချင်းချင်းဇားမသိကုန်၊
ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပေါင်းတည်းသားလျှင် ကောင်းစွာဖြစ်
သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။

ထိုအခါ ဝိဒေဟရသေ့သည် ဂန္ဓာရ ရသေ့အား ခစား၏။ ထိုရသေ့
တို့၏ တစ်ခုခုသော လပြည့်နေ့၌ မထင်ရှားသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ၍
အကြောင်းအကျိုးနှင့်ယှဉ်သော စကားကို ပြောဆိုကုန်စဉ် ကောင်းကင်
ပြင်၌ ထွန်းပသော လဝန်းကို ရာဟုဖမ်း၏။ ဝိဒေဟ ရသေ့သည်
"အဘယ်ကြောင့် လရောင် ပျောက်သနည်း" ဟု ကြည့်လတ်သော်
ရာဟုဖမ်းသော လကို မြင်၍ "ဆရာ ဤသူသည် လကို ဖမ်း၍ အဆုတ်
မရှိသည်ကို ပြု၏။ အဘယ်သူနည်း" ဟု မေး၏။ "တပည့်-- ဤ
သူသည် ရာဟုမည်၏။ လ၏တစ်ခုခုသော အညစ်အကြေးတည်း။ လအား
ထွန်းပစိမ့်သောငှာ မပေး၊ ငါသည်လည်း ရာဟုဖမ်းသောလဝန်းကို မြင်၍

စင်ကြယ်သော လဝန်းအား အာဂန္တုတဖြစ်သော အညစ်အကြေး
ဖြင့် အရောင်မရှိခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ငါ့အားလည်း ဤမင်းအဖြစ်
သည် အညစ်အကြေးဖြစ်၏။ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
လက် ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ ငါ့ကိုယ်၌ ဤအညစ်အကြေးသည် အရောင်မရှိ
သည်ကို မပြုသေး။ ထိုမျှလောက်သော ကာလ၌ ရဟန်းပြုအံ့”ဟု
ကြံ၍ ထိုခဏလျှင် “ဤမင်းအဖြစ်ကား အရောင်အဝါမဲ့ကို ပြုတတ်
၏ဟု ရာဟုဖမ်းသော လဝန်းကို အာရုံပြု၍ မြတ်သောမင်းအဖြစ်ကို
စွန့်၍ ရဟန်းပြု၏”ဟု ဆို၏။

ခင်မင်ကြပြီ

“ဆရာ...သင်သည် ဂန္ဓာရမင်းလော”ဟု မေး၏။ “ငါဂန္ဓာရမင်း
ဟုတ်၏”ဟု ဆိုထုတ်သော် “ဆရာ...အကျွန်ုပ်သည် ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာ
ပြည်၌ ဝိဒေဟမင်းထည်း။ အကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း မြင်ဖူးသော
အဆွေခင်ပွန်း မဟုတ်လော”ဟု ဆို၏။ “သင်သည် အဘယ်ကို အာရုံ
ပြုသနည်း”ဟု မေး၏။ “အကျွန်ုပ်သည် အရှင်တို့သည် ရဟန်းပြုကုန်ကြ
ပြီဟု ကြား၍ စင်စစ် ရဟန်းအဖြစ်၌ ကြိုးစားသော ကျေးဇူးကို မြင်၏
ဟု အရှင်တို့ကိုသာလျှင် အာရုံပြု၍ မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ ရဟန်းပြု၏”ဟု
ဆို၏။ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရသေ့တို့သည် ထိုအခါမှစ၍ အလွန်လျှင်
ညီညွတ်ကုန်သည် ဝမ်းမြောက်ကုန်သည် အလိုလိုဖြစ်သော သစ်သီးအစ
ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကျင့်၏။

ဝိဒေဟရသေ့ ဆားကိုဆောင်စားခြင်း

ဟိမဝန္တာ၌ ရှည်မြင့်စွာနေ၍ ချဉ်ဆား မှီစဲအံ့သောငှာ ဟိမဝန္တာမှ
သက်၍ တစ်ခုသော ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသို့ ရောက်ကုန်၏။ လူတို့သည် ထိုရသေ့
တို့၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညို၍ ဆွမ်းလှူအံ့ဟု ဝန်ခံခြင်းကို ယူစေ၍
တော၌ ညဉ့်သန့်ရာ နေသန့်ရာအရပ် အစရှိသည်တို့ကို ဖန်ဆင်း၍ နေ
စေကုန်၏။ ခရီးအကြား၌လည်း ထိုရသေ့တို့အား ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ
ကို ပြုစီမံသောငှာ ချမ်းသာရာအရပ်၌ ဇရပ်ကို ဆောက်ကုန်၏။ ထိုရသေ့
တို့သည် ပစ္စန္ဒရစ်ရွာ၌ ဆွမ်းခံ၍ ထိုဇရပ်၌နေ၍ ဆွမ်းစား၍ မိမိတို့၏
နေရာအရပ်သို့ သွားကုန်၏။ ထိုလူတို့သည်လည်း ရသေ့တို့အား အာ

ဟာရကို လှူကုန်သည်ရှိသော် ရံခါ ခွက်၌ ဆားကိုထည့်၍ လှူကုန်၏။
 ရံခါ သစ်ရွက်၌ ဆားကိုထုပ်၍ လှူကုန်၏။ ရံခါ ဆားမရှိသော အာ
 ဟာရကိုလျှင် လှူကုန်၏။ လူတို့သည် တစ်နေ့သ၌ သစ်ရွက်ထုပ်၌ များ
 စွာသော ဆားကိုယူ၍ လှူကုန်၏။ ဝိဒေဟရသေ့သည် ဆားကိုယူ၍
 လာလတ်၍ ဘုရားလောင်းအား ဆွမ်းအား လျှောက်ပတ်သော ဆားကို
 ပေး၍ မိမိဖို့လည်း အတိုင်းအရှည်နှင့် ယှဉ်သော ဆားကိုယူ၍ ကြွင်း
 သောဆားကို သစ်ရွက်ဖြင့်ထုပ်၍ ဆားမရှိသောနေ့တို့၌ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု
 သက်ကယ်မိုးအကြား၌ ထား၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဆားမရှိသော
 အဒဟာရကို ရသည်ရှိသော် ဝိဒေဟရသေ့သည် ဂန္ဓာရ ရသေ့အား
 ခွက်ကိုပေး၍ သက်ကယ်မိုးသော အကြားမှ ဆားကိုဆောင်၍ “ဆရာ...
 ဆားယူခလာ” ဟု ဆို၏။ “ယနေ့ လူတို့သည် ဆားမလှူအပ်၊ အဘယ်မှာ
 ရသနည်း” ဟု မေး၏။ “ဆရာ...ရှေးနေ့၌ လူတို့သည် များစွာသော
 ဆားကို လှူကုန်၏။ ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် ဆားမရှိသော နေ့တို့၌
 ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြွင်းသောဆားကို ထား၏” ဟု ဆို၏။

ဆားကို မက်မောသလား

ထိုအခါ ဝိဒေဟရသေ့ကို ဘုရားလောင်းသည် “မဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီး
 ဖြစ်သောယောက်ျား ယူဇံနာသုံးရာရှိသော ဝိဒေဟတိုင်းကြီးကို စွန့်၍
 ရဟန်းပြု၍ ပလိဗောဓမရှိသည်၏အဖြစ်သို့ ရောက်လျက် ယခုအခါ၌ ဆား
 ကို တပ်စွန်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏” ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ ဆုံးမလိုရကား-

၇၆။ ဟိတူာ ဂါမ သဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သောဠသ၊
 ကောဠာဂါထာနိ ဖိဘာနိ၊ သန္နိဓိံ ဒါနိ ကြုဗ္ဗသိ-

ဟူသော ချွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၆။ ဝိဒေဟ၊ ဝိဒေဟရသေ့၊ တူ'၊ သင်သည်။ ပရိပုဏ္ဏာနိ၊ ပြည့်
 ကုန်သော။ သောဠသဂါမသဟဿာနိစ၊ ရွာမ တစ်သောင်းခြောက်
 ထောင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဖိဘာနိ၊ ပြည့်ကုန်သော။ ကောဠာဂါထာနိ
 စ၊ ရတနာကျီ၊ ပုဆိုးကျီ၊ စပါးကျီတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဟိတူာ၊ စွန့်၍။
 ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ လောဘဏမတ္တံ၊ ဆားမျှကို။ သန္နိဓိံ၊ သိုမှီးခြင်းကို။
 ကြုဗ္ဗသိ၊ ပြု၏။

ဆုံးမစရာမလိုဘူး

ဝိဒေဟရသေ့သည် ဤကဲ့သို့ ကဲ့ရဲ့အပ်သည်ရှိသော် ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို သည်းမခံနိုင်၍ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ “ဆရာ...သင်တို့သည် မိမိအပြစ်ကို မမြင်မူ၍ ကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကိုသာလျှင် မြင်ကုန်၏။ ဆရာတို့သည် ငါ့အား သူတစ်ပါးတို့ကို ဆုံးမခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ကိုယ်ကိုသာလျှင် ဆုံးမအံ့ဟု မင်းအဖြစ်ကဲ့စွန်၍ ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်လော၊ ယခုအခါ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမကုန်သနည်း” ဟု စောဒနာလိုရကား-

၇၇။ ဟိတွာ ဂန္ဓာရ ဝိသဟံ၊ ပဟူတ ဓန ဓာရိယံ။
ပသာသနတော နိက္ခန္ဓော၊ ဣဓ ဒါနိ ပသာသသိ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၇။ အာစရိယ၊ ဆရာ၊ ပဟူတဓနဓာရိယံ၊ များသောဥစ္စာကိုဆောင်သော။ ဂန္ဓာရဝိသဟံ၊ ဂန္ဓာရတိုင်းကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ ပသာသနတော၊ သူတစ်ပါးကို ဆုံးမခြင်းမှ။ နိက္ခန္ဓော၊ ထွက်ပြီးလျက်။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ဣဓ၊ ဤတောအရပ်၌။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ပသာသသိ၊ ဆုံးမပြန်သနည်း။

တရားသဘော ပြောခြင်းသာ

ထိုစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၇၈။ ဓမ္မံ ဘဏာမိ ဝေဒေဟ၊ အဓမ္မော မေ န ရုစ္စတိ။
ဓမ္မံ မေ ဘာသမာနဿ၊ န ပါပ မုပလိမ္ပတိ။

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၈။ ဝေဒေဟ၊ ဝိဒေဟ ရွှင်ရသေ့။ အဟံ၊ ငါ့အည်။ ဓမ္မံ၊ တရားသဘောကိုသာလျှင်။ ဘဏာမိ၊ ဆို၏။ ဝေ-မယာ၊ ငါသည်။ အဓမ္မော၊ တရားသဘောမဟုတ်သည်ကို။ န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ ဓမ္မံ၊ သဘောဟုတ်သည်ကို။ ဘာသမာနဿ၊ ဆိုသော။ မေ၊ ငါ့အား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ န ပုပလိမ္ပတိ၊ မလိမ်းကျံ။

အပြောကြမ်းက မခံသာ

ဝိဒေဟ ရသေ့သည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကိုကြား၍ “ဆရာအကျိုးကိုမှီးသာစကားကိုဆိုသောသူသည်လည်း သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်

ချုပ်ချယ်၍ ဆိုခြင်းငှာမသင့်၊ ငါ့ကိုထက်သောဝေးငယ်ဖြင့်ဖြတ်ဘိသကဲ့သို့
အလွန်ကြမ်းသောစကားကို ဆို၏” ဟု ဆိုလို၍-

၇၉။ ယေန ကေနစိ ဝဏ္ဏန၊ ပရာ လဘတိ ရပ္ပနံ။
မဟတ္ထိယမ္ပိစ ဝါစံ၊ န တံ ဘာသေယျ ပဏ္ဍိတော-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၉။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ ယေနကေနစိ ဝဏ္ဏ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းဖြင့်။ ပရာ၊ သူတစ်ပါးသည်။ ရပ္ပနံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကို။
လဘတိ၊ ရ၏။ စေ၊ အကယ်၍။ မဟတ္ထိယမ္ပိ၊ များစွာသော အကျိုးကို
မှီငြားသော်လည်း။ တံ ဝါစံ၊ ထိုစကားကို။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။
န ဘာသေယျ၊ မဆိုရာ။

အကျိုးရှိရာ နားထောင်ပါ

ထိုအခါ ဝိဒေဟ ရသေ့အား ဘုရားလေစင်းသည်-

၈၀။ ကာမံ ရပ္ပတု ဝါ မာ ဝါ၊ ဘုသံဝံ ဝိကိရိယျတု။

ဓမ္မံ မေ ဘဏမာနဿ၊ န ပါပ မုပလိမ္ပတိ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၀။ ဝိဒေဟ၊ ဝိဒေဟ ရှင်ရသေ့။ ဩ ဝဒိယမာနော၊ ဆုံးမအပ်သော
သူသည်။ ကာမံ စင်စင်။ ရပ္ပတု ဝါ၊ အမျက်ထွက်သည်မူလည်း ဖြစ်စေ။
မာ ဝါ၊ အမျက်မထွက်သည်မူလည်းဖြစ်စေ။ ဘုသံဝံ၊ ဖွဲ့ကဲ့သို့။ ဝိကိရိယျတု
ဝါ၊ လွင့်သည်မူလည်းဖြစ်စေ။ ဓမ္မံ၊ တရားသဘောကို။ ဘဏမာနဿ
ဆိုသော၊ မေ၊ ငါ့အား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုသည်။ န ပုပလိမ္ပတိ မလိမ်းကျ။

ဤသို့ဆို၍လည်း “အာနန္ဒာ....အိုးထိန်းသည်သည် စိုကုန်သောမြေတို့ကို
နှိပ်၍ လုံ့လပြုသကဲ့သို့ ထိုအတူ ငါသည် လုံ့လပြုအံ့၊ အာနန္ဒာ ငါဘုရား
သည်ဆိုအံ့-အကြင်အနှစ်သည် ရှိ၏၊ ထိုအနှစ်သည် တည်လတ္တံ့၊ ဤသို့လာ
သော မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမအား လျော်သော အကျင့်၌ တည်၍ အိုး
ထိန်းသည်သည် အိုးတို့၌ အဖန်တလဲလဲခတ်၍ စိမ်းသောအိုးတို့ကို မယူမူ၍
ကောင်းစွာကျက်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော အိုးကို ယူသကဲ့သို့ ထိုအတူ
အဖန်တလဲလဲ ဆုံးမ၍ နှိပ်၍ ကျက်သောအိုးနှင့်တူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ယူအပ်
၏” ဟု ပြအံ့သောငှာ ဝိဒေဟ ရသေ့ကို တစ်ဖန် ဆုံးမလိုရကော

၈၁။ နော စေ အဿ သကာဗုဒ္ဓိ၊ ဝိနယော ဝါ သုသိက္ခိတော။

ဝနေ အန္ဓမဟိံ သောဝါ၊ စရေယျ ဗဟုကော ဇေနော။

၈၂။ ယသ္မာ စ ပနိဓေ ကစ္စ၊ အာစေရမ္ပိ သုသိက္ခိတာ-

တသ္မာ ဝိနိဘဝိနယံ၊ စရန္တိ သုသမာဟိတာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၁။ ဝေဒေဟ၊ ဝိဒေဟ ရှင်ရသေ့ ။ ဣမသံသတ္တာနံ၊ ဤသတ္တဝါတို့
အား။ သကာဗုဒ္ဓိ၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်သောပညာသည်လည်းကောင်း။ ဝိနယော၊
ဆုံးမတတ်သော ပညာရှိကိုမှီ၍ သင်အပ်သော။ သုသိက္ခိတော ဝါ၊
ကောင်းသောအကျင့်သည်လည်းကောင်း။ နော စေ အဿ၊ အကယ်၍ ရှေ့
သည်ဖြစ်ငြားအံ့။ ဗဟုကော၊ များစွာသော။ ဇေနော၊ လူအပေါင်းသည်။
ဝနေ၊ တော၌။ အန္ဓမဟိံသောဝါ၊ ကန်းသော ကျဲကျဲသို့၊ စရေယျ၊
ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် ကျင့်ရာ၏။

၈၂။ ယသ္မာ စ ပန၊ အကြင်ကြောင့်ကား။ ဣမံ၊ ဤလောက၌။
ကေစစ္စံ၊ အချို့ ကုန်သော သူတို့သည်။ အာစေရမ္ပိ၊ ဆရာ့အထံ၌။ သုသိက္ခိ
တာ၊ ကောင်းစွာ သင်အပ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝိနိဘဝိနယာ၊
ဆုံးမအင်ပြီးသော ဝိနည်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ သုသမာဟိတာ၊ ကောင်း
စွာ တည်ကြည်ကုန်သည် ဖြစ်၍။ စရန္တိ၊ မတိမ်း မစောင်း ကောင်းစွာ
ကျင့်နိုင်ကုန်၏။

ကျွန်ုပ်မှားပါပြီ

ထိုစကားကိုကြား၍ ဝိဒေဟရသေ့သည် “ဆရာ...ဤနေ့မှ စ၍
အကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမပါလော့။ အဖန်ဘလဲလဲ ဆုံးမပါလော့။ ကျွန်ုပ်သည်
သည်းမခံတတ်သောသဘာ ရှိသည်အဖြစ်ကြောင့် ဆရာတို့နှင့်တကွ ဆို
မိ၏။ အကျွန်ုပ်၏ ထိုအပြစ်ကိုသည်းခံပါလော့” ဟု ရှိခိုး၍ ဘုရားလောင်း
ကို ကန်တော့၏။

ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရသေ့တို့သည် ညီညွတ်စွာနေ၍ တစ်ဖန် ဟိ
ဝန္တာသို့လျှင် သွားကုန်၏။ ထိုဟိမဝန္တာ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဝိဒေဟ
ရသေ့အား ကသိုဏ်းပရိကံကို ဟော၏။ ထိုဝိဒေဟရသေ့သည် ထိုပရိကံ
ကိုပြု၍ အဘိညာဉ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ သမာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း

ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရသေ့တို့သည်လည်း မယုတ်သော
ဈာန် ရှိသည်ဖြစ်၍ မြဟွာပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆေးငံ
တော်မူ၍ “ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ဝိဒေဟမင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ငါ့ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဂန္ဓာရမင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်း
တော်မူ၏။

(ပဗ္ဗည်းပစ္စယ၊ သိမ်းဆည်းကြ၊ သေ ကရောက်ကြောင်းသာ။)
ရွေးဦးစွာသော ဂန္ဓာရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-မဟာကပိဇာတ်

အမျိုးသားတို့အတွက် အသက်ကိုမငဲ့ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အတ္တာနံ သင်္ကမံ ကတွာ” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ မဟာကပိဇာတ်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆွေတော်မျိုးတော်
တို့၏ အကျိုးငှာ ကျင့်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောဆော်မူ၏။

မစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ဇစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ဘဒ္ဒသင်္ဂဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်
ရာတွင်။)

ထိုအခါ၌ကား တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့- သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးကို ကျင့်တော်မူ၏”
ဟု ကောင်းကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍
“ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု
မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏” ဟု
နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ
ဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးကို ကျင့်သည်မဟုတ်သေး၊
ရွေးဦးလည်း ငါ့ဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အကျိုးကို ကျင့်
ဖူးသလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ မင်းသည် မင်္ဂလာသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် မျောက်အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် အလုံးအရပ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အားအစွမ်းနှင့်ပြည့် စုံ၏။ ဆင်ငါးစီးအာ ကို ဆောင်၏။ မျောက်ရှစ်သောင်း အခြံအရံရှိ လည်ဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ၌နေ၏။

အဗ္ဗန္တိရ သရက်သီး

ထိုဟိမဝန္တာ၌ ဂင်္ဂါကမ်းနားကိုမှီ၍ အခက်အခဲနှင့် ပြည့်စုံသော အေးမြသော အရိပ်ရှိသော ထူသော အရွက်ရှိသော တောင်ထွတ်ကဲ့သို့ သော ကောင်းစွာတတ်သော သရက်ပင်သည် ရှိ၏။ (ပညောင်ပင်ဟူ၍ လည်း ဆိုကုန်၏။) ထိုသရက်ပင်အား နတ်၌ဖြစ်သော အနံ့အရသာနှင့် တူကုန်သော အနံ့အရသာရှိကုန်သော ကြီးကုန်သော အိုးစည်းပမာဏ ရှိကုန်သော ချိုကုန်သော အသီးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသရက်ပင်၏ တစ် ခုသောအခက်မှ အသီးတို့သည် ကြည်း၌ ကျကုန်၏။ တစ်ခုသောအခက်မှ အသီးတို့သည် ဂင်္ဂါရေ၌ ကျကုန်၏။ နှစ်ခုကုန်သော အကိုင်းတို့၏အလယ် ဖြစ်သော အသီးတို့သည် သစ်ပင်ရင်း၌ကျကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မျောက်အပေါင်းကိုယူ၍ ထိုသရက်ပင်၌ အသီးတို့ကိုစားလျက် တစ်ခု သောကာလ၌ “ဤသရက်ပင်၏ ရွှေ့ကျသော အသီးကိုမှီ၍ ငါတို့အား ဘေးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ရေအထက်၌ အခက်မှ တစ်လုံးသော အသီးကို မျှလည်း မကြွင်းမဲ့၍ ပွင့်သောကာလမှစ၍ စားလည်း စားစေ၏။ ချလည်း ချစေ၏။

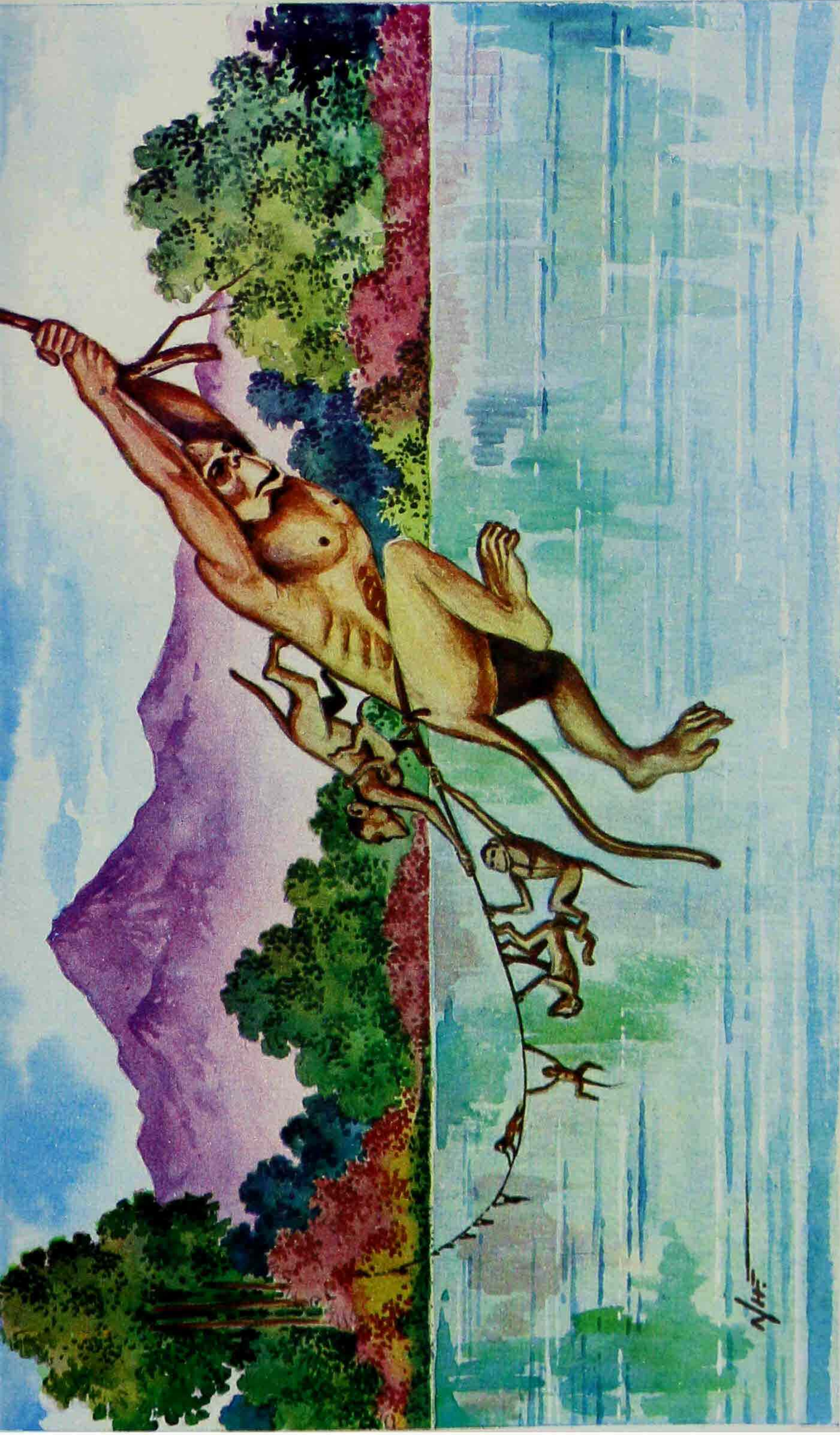
ဘုံရင်သိပြီ

ဤသို့ပြုငြားသော်လည်း ရှစ်သောင်းကုန်သော မျောက်တို့သည် မမြင် သော ပိုးရွာတို့သည် ပြုဖပ်သော သစ်ရွက်ထုပ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော တစ် လုံးသော သရက်သီးမှည့်သည် မြင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်၏ အကြေသို့ အစဉ် လျှောက်၍ မျောလေသော် အထက်၌ လည်းကောင်း၊ အောက်၌ လည်းကောင်း ကွန်ကို ဖွဲ့၍ ရေကစားခြားကို ကစားသော ဗာရာဏသီမင်း၏ အထက်ကွန်၌ငြိ၏။ မင်းသည် တစ်နေ့ပတ်လုံးကစား၍ ညဉ့်အခါ၌ တံငါတို့သည် ကွန်ကို ချိကုန်သည်ရှိသော် ထိုသရက်သီးကို

မြင်၍ “ဤမည်သောအသီး” ဟု မသိကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအား ပြကုန်၏ မင်းသည် “ဤအသီးကား အဘယ်အသီးနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင် မင်းကြီး... မသိကုန်” ဟု ဆိုကုန်၏။ “အဘယ်သူတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး... မုဆိုးတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသည် မုဆိုးတို့ကို ခေါ်စေ၍ မေး၍ မုဆိုးတို့အထံမှ “သရက်သီးမုည့်” ဟု ကြား၍ ဓားငယ်ဖြင့်ခွဲ၍ ရှေးဦးစွာ မုဆိုးတို့ကို စားစေ၍ နောက်မှ မိမိသည် စား၏။ မောင်းမအပေါင်းတို့ကိုလည်း ကောင်း၊ အမတ်တို့ကိုလည်းကောင်း စားစေ၏။ သရက်သီးမုည့်၏ အရသာသည် မင်း၏ ကိုယ်အလုံး နှံ့၍တည်၏။ မင်းသည် ရသားကျာဖြင့် ဖွဲ့အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုသရက်ပင်တည်ရာ အရပ်ကို မုဆိုးတို့အား မေး၏။ မုဆိုးတို့သည် “ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ် မြစ်နား၌ရှိ၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် များစွာသော လှေဖောင်တို့ကို ဖွဲ့စေ၍ မုဆိုးတို့သည် ညွှန်အပ်သော ရေိုးဖြင့် အညာသို့ သွား၏။ ဤမျှသော နေ့တိုပတ်လုံး သွား၏ဟု အပိုင်း အခြားကို မဆိုအပ်။ အစဉ်သဖြင့်ကား ထိုအရပ်သို့ရောက်၍ “အရှင် မင်းကြီး... ဤသစ်ပင်တည်း” ဟု မုဆိုးတို့သည် မင်းအား ကြားကုန်၏။ မင်းသည် လှေတို့ကို မြစ်၌ ထားခဲ့၍ များစွာသောလှေအပေါင်း ခြံရံ လျက် ခြေဖြင့် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သရက်ပင်၌ အိပ်ရာကို ခင်းစေ၍ သရက်သီးမုည့်တို့ကိုစား၍ အထူးထူးသော အရသာ ရှိသော ဘောဇဉ်ကို စား၍ အိပ်၏။

မျောက်များကို သတ်စေ

ခပ်သိမ်းသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ အစောင့်အရှောက်ထား၍ မီးကို ညှိကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် လူတို့သည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် သန်းခေါင်အခါ၌ ပရိသတ်နှင့်တကွ သွား၏။ ရှစ်သောင်း ကုန်သော မျောက်တို့သည် သစ်ခက်ဘစ်ခုမှ သစ်ခက်ဘစ်ခုသို့ သွားကုန် လျက် သရက်သီးတို့ကို စားကုန်၏။ မင်းသည် နီး၍ မျောက်အပေါင်းကို မြင်၍ လူတို့ကို ထစေ၍ လေးသမားတို့ကို ခေါ်စေ၍ “အကြင်အခြင်း ဖြင့် ဝန်းရံသည်ရှိသော် သရက်သီးကို စားကုန်သော ထိုမျောက်တို့သည် မေးပြေးကုန်၊ ထိုအခြင်းဖြင့် ထိုအရပ်ကို ခြံရံ၍ နက်ဖြန် သရက်သီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်သားတို့ကို လည်းကောင်း စားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

(၅၅၀-၀၁၊ မဟာကပ်ဇာတ်)

ပုံ-၇။ ဘုရားလောင်းမျောက်မင်းသည်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သရက်ခက်ကိုမြဲစွာကိုင်၍ မျောက်အပေါင်းအားကျောက်ကုန်ထက်မှသွားခိုင်းနေပုံ။ (၃၁၉)

လေးသမားတို့သည် “တောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ သရက်ပင်ကို ခြံရံ၍ မြား
တို့ကိုဖွဲ့၍ တည်ကုန်၏။ ထိုမျောက်တို့သည်မြင်ကုန်၍ သေဘေးမှ ကြောက်
ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြေးအံ့သောငှာ မဘတ်နိုင်ကုန်ရကား ဘုရားလောင်းသို့
ကပ်ကုန်၍ “အရှင်...ပြေးကုန်သော မျောက်တို့ကို ပစ်အံ့ဟု သရက်ပင်ကို
ခြံရံ၍ လေးသမားတို့သည် တည်ကုန်၏။ အသို့ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟု မေး၍
တုန်လှုပ်ကုန်လျက် တည်ကုန်၏။

မျောက်မင်း ကယ်ဆယ်ပုံ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် “ဧကြောက်ကြကုန်လင့်၊ ငါသည် သင်
တို့အား အသက်ကိုပေးအံ့” ဟု မျောက်အပေါင်းတို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍
ဖြောင့်စွာတက်သော သစ်ပင်သစ်ခက်ကို တက်၍ ဂင်္ဂါသို့ ရှေးရှုသွား၍
ထိုသစ်ခက်စွန်းမှစုန်၍ လေးအပြန်တစ်ရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်ကို
လွန်၍ ဂင်္ဂါနား၌ တစ်ခုသော ချုံအထက်၌ကျ၍ ထိုချုံမှသက်၍ “ငါ၏
လာရာအရပ်သည် ဤမျှရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကောင်းကင်ဖြင့် ပိုင်း
ခြား၍ တစ်ခုသော ကြိမ်နွယ်ကိုဖြတ်၍ “ဤမျှသောအရပ်သည် သစ်ပင်၌
ဖွဲ့သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမျှသောအရပ်သည် ကောင်းကင်၌တည်သည် ဖြစ်
လတ္တံ့” ဟု နှစ်ပါးသော အရပ်တို့ကို မှတ်၍ မိမိခါး၌ ဖွဲ့ရာအရပ်ကိုကား
ဓမ္မတ်မိ၊ ဘုရားလောင်းသည် ထိုနွယ်ကိုယူ၍ တစ်ခုသောအစွန်းကို ဂင်္ဂါ
နားဝယ် တည်သောသစ်ပင်၌ ဖွဲ့၍ တစ်ခုသော အစွန်းကို မိမိခါး၌ဖွဲ့၍
လေကြောင့်ပြတ်သော တိမ်ကဲ့သို့ လေအဟုန်ဖြင့် လေးအပြန်တစ်ရာ အတိုင်း
အရှည်ရှိသော အရပ်ကို စုန်၍ ခါး၌ ဖွဲ့ရာအရပ်ကို မမှတ်မိသည်၏ အဖြစ်
ကြောင့် သစ်ပင်သို့ ရောက်အံ့သောငှာ မဘတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ လက်နှစ်ဖက်
တို့ဖြင့် သရက်ခက်ကို မြဲစွာကိုင်၍ မျောက်အပေါင်းအား အမှတ်ပေး၏။
“လျင်စွာ ငါ၏ကျောက်ကို နင်းကုန်လျက် ကြိမ်နွယ်ဖြင့် ချမ်းသာစွာ
သွားခြင်းကို သွားကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ရှစ်သောင်းကုန်သော မျောက်တို့
သည် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးကုန်၍ ကန်တော့ကုန်၍ ဘုရားလောင်း ဆို
တိုင်း သွားကြကုန်၏။

မျောက်ယုတ်မာ

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည်လည်း မျောက်ဖြစ်၍ ထိုမျောက်တို့၏ အဘွင်း၌
ဖြစ်၏။ ဒေဝဒတ်အားလောင်း မျောက်သည် “ဤအခါသည်ကား ငါ၏

ရန်သူ ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရအံ့သော အခါတည်း”ဟု မြင့်သောအကိုင်
သို့ တက်၍ အဟုန်ကိုဖြစ်စေ၍ ဘုရားလောင်း၏ ကျောက်၌ ကျစေ၏။
ဘုရားလောင်း၏ နှလုံးသည် ကွဲ၏။ ပြင်းစွာသောဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။
ထိုဒေဝဒတ်အလောင်း မျောက်သည်လည်း ဘုရားလောင်းကို ဝေဒနာသို့
ရောက်သည်ကို ပြု၍ ဖဲ၏။ ဘုရားလောင်းသည် အဖော်မရှိသည်လျှင်
ဖြစ်၏။

မင်းကြီးမေးခြင်း

ဗာရာဏသီ မင်းသည် မှအိပ်ဘဲ မျောက်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘုရား
လောင်းသည်လည်းကောင်း ပြုအပ်သော အလုံးစုံသော အမှုအရာကိုမြင်၍
“ဤမျောက်သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်လျက် မိမိအသက်ကို ဖရေတုက်မူ၍ ပရိ
သတ်၏ ချမ်းသာသော အဖြစ်ကိုသာလျှင် ပြု၏”ဟု ကြံလျက် အိပ်၏။
မင်းသည် နံနက်လင်းလတ်သော် ဘုရားလောင်းကို နှစ်သက်၍ “မျောက်
မင်းကို ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မသင့်၊ ဥပါယ်ဖြင့် ထိုမျောက်ကို သက်စေ၍
လုပ်ကျွေးအံ့”ဟု ဂင်္ဂါအတွင်း၌ လှေဖောင်ကိုထား၍ ထိုးဖာင်၌ ငြမ်း
ဖွဲ့၍ ဖြည်းညင်းသာယာစွာ ဘုရားလောင်းကို သက်စေ၍ ကျောက်၌ ဖန်
ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဖြန့်စေ၍ ဂင်္ဂါရေဖြင့် ချိုးစေ၍ တင်လဲရေကို
သောက်စေ၍ ခြောက်သောကိုယ်ကို အကြိမ်တစ်ထောင်ချက်သော ဆီဖြင့်
နယ်၍ အိပ်ရာအပြင်၌ သိုးခရကို ခင်းစေ၍ ဖြည်းညင်းသာယာစွာ သိုး
ရေအခင်း၌ အိပ်စေ၍ မိမိသည် နိမ့်သောနေရာ၌နေ၍-

၈၃။ အတ္တာနံ သင်္ကမံ တတွာ၊ ယော သောတ္ထိံ သမတာရယံ၊
ကိံ တွံ တေသံ ကိမေ တုယျံ၊ ဟောန္တိ ဧတေ မဟာကပိ-

ဟူသော ဈေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၃။ ဟောကပိ၊ မျောက်ကြီး။ ယော တွံ၊ အကြင်သင်သည်။
အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သင်္ကမံတတွာ၊ ဟံတားပြု၍။ ဣမေ ဝါနရေ၊ ဤ
မျောက်တို့ကို။ သောတ္ထိံ သမတာရယံ၊ ဘေးမရှိသည်ကို ပြု၍ ကူးစေ၏။
ကိံ တွံ၊ သင်သည်။ တေသံ၊ ထိုမျောက်တို့အား။ ကိံ အဟောသိ၊ အသို့
တော်သနည်း။ ဧတေ၊ ထိုမျောက်တို့သည်လည်း။ တုယျံ၊ သင့်အား။
ကိုံ ဟောန္တိ၊ အသို့တော်ကိုန်သနည်း။

မျောက်မင်းအဖြေတရား

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍၊

၈၄။ ရာဇာ ဟံ ဣဿရော တေသံ၊ ယူထဿ ပရိဟာရကော။

တေသံ သောကပရေတာနံ၊ ဘိတာနံ တေ အရိန္ဒမ။

၈၅။ ဥလ္လိဿိယိတော အတ္တာနံ၊ ဝိဿဠဓနုနော သတံ။

တထော အပရပါဒေသု၊ ဒဠံ ဗန္ဓံ ဓတာဂုဏံ။

၈၆။ ဆိန္ဒုဗ္ဗမိဝ ဝါဒတန၊ နုဏ္ဏော ရုက္ခံ ဥပါဂမိ။

သောဟံ အပ္ပဘဝံ တတ္ထ၊ သာခံ ဟတ္ထေဟိ အဂ္ဂဟိ။

၈၇။ တံ မံ ဝိယာယတံ သန္တံ၊ သာခါယ စ လတာယ စ။

သမနုက္ကမန္တာပါဒေဟိ၊ သောတ္ထိံ သာခမိဂါပတာ။

၈၈။ တံ မံ န တပဒေတ ဗန္ဓော၊ သဒတာ မေ န တပေဿတိ။

သုခမာဟရိတံ တေသံ၊ ယေသံ ရဇေ ကောရယိ။

၈၉။ သော တေ ဥပမာ ရာဇ၊ တံ သုဏ္ဏာဟိ အရိန္ဒမ။

ရညာ ရဠဿ ယောဂုဿ၊ ဗလဿ နိဂမဿ စ။

သဗ္ဗေသံ သုခ မေတဗ္ဗံ၊ ခတ္ထိယေန ပဇာနတာ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၈၄။ အရိန္ဒမ၊ ရန်သူတို့ကို ဆုံးမတတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယူထဿ၊ မျောက်အပေါင်းကို။ ပရိဟာရကော၊ ဆောင်သော။ ဣဿရော၊ အစိုးရသော။ တေသံ၊ ထိုရှစ်သောင်းသော မျောက်တို့၏။ ရာဇာ၊ မင်းတည်း။ တေ-တယာ၊ သင်မင်းကြီးမှ။ ဘိတာနံ၊ ကြောက်ကုန်သော။ သောကပရေတာနံ၊ သောကသည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုမျောက်တို့၏။ အတ္ထု-ယ၊ အကျိုးငှာ။

၈၅။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဝိဿဠဓနုနော၊ ညှို့မ့လွတ်သော လေး၏။ သတံ၊ အပြန်တစ်ရာ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်ကို။ ဥလ္လိဿိ-ယိတော၊ စောင်းစွာခုန်၍။ တထော ဝ၊ ထိုအရပ်မှလျှင်။ အပရပါဒေသု၊ နောက်ခြေတို့၌။ လတာဂုဏံ၊ ယူအပ်သော နွယ်ကို။ ဒဠံ၊ မြဲစွာ။ ဗန္ဓံ၊ ဖွဲ့၍။

၈၆။ ဆိန္ဒုဗ္ဗမိဝ၊ လေးကြောင့်ပြတ်သော တိမ်ကဲ့သို့။ ဝါဒတန၊ မိမိ အဟုန်ကြောင့်ဖြစ်သော လေသည်။ နုဏ္ဏော၊ လွင့်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ရုက္ခံ၊

သရက်ပင်သို့၊ ဥပါဂမိ၊ ကပ်၏။ သောဟံ၊ ထိုငါသည်။ တတ္ထ၊ ထို
ကောင်းကင်ပြင်၌။ အပ္ပဘဝံ၊ ဤသရက်ပင်သို့ ဆုတ်အံ့သောငှာ မစွမ်း
နိုင်သည်ဖြစ်၍။ သာခံ၊ သရက်ခက်ကို။ ဟတ္ထေဟိ၊ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့်။
အဂ္ဂဟိ၊ ကိုင်ဆွဲ၏။

၈၇။ အာယတံဝိယ၊ စေခင်း၌ သီအပ်သော စောင်းညှို့ကဲ့သို့။
သာခါယ စ၊ သရက်ခက်သည်လည်းကောင်း။ လတာယ စ၊ နွယ်သည်
လည်းကောင်း။ အာယတံ၊ ငင်အပ်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော၊ တံမံ၊ ထို့
ငါ့ကို။ သာခမိဂါ၊ မျောက်အပေါင်းတို့သည်။ ပါဒေဟိ၊ ခြေတို့ဖြင့်။
သမနုက္ကမန္တာ၊ ရှိသေစွာနင်းကုန်လျက်။ သောတ္ထိံ၊ ချမ်းသာစွာ။ ဂတခ၊
သွားကုန်၏။

၈၈။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယေယံ၊ အကြင်
မျောက်တို့၏ ရဇ္ဇံ၊ မင်းအဖြစ်ကို။ အဏာရယိံ၊ ပြု၏။ မယာ၊ ငါသည်။
ဧတသံ၊ ထိုမျောက်တို့၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ အာဟရိတံ၊ ဆောင်အပ်
၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဗန္ဓော၊ ကြိမ်နွယ်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းသည်။
တံ မံ၊ ထိုငါ့ကို။ န တပတေ၊ မပူပန်စေ။ သတော၊ သတိနှင့်ပြည့်စုံ
သော။ မေ၊ ငါ့အား။ မခုဏံ၊ သေခြင်းသည်။ န တပေဿတိ၊ မပူပန်
စေလတ္တံ့။

၈၉။ အရိန္ဒခ၊ ရန်သူတို့ကို ဆုံးမတတ်သော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဧတ၊
သင်မင်းမြတ်အား။ သော ဥပမာ၊ ဤဥပမာကို။ အထိတာ၊ ဆိုအပ်၏။
တံ၊ ထိုဥပမာဖြင့် နှိုးနှော၍ဆိုသော စကားကို။ သုဏောဟိ၊ နာလော့။
ရညာ၊ မင်းသည်။ ရဋ္ဌဿစ၊ တိုင်းနိုင်ငံသူ၏လည်းကောင်း၊ ယောဂ္ဂဿစ၊
ရထား၊ အစရှိသော ယာဉ်စီးသူရဲ၏လည်းကောင်း၊ ဗလဿ စ၊ ဗိုလ်ပါ၏
လည်းကောင်း။ နိဂမဿ စ၊ နိဂုံးသူ အပေါင်း၏လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ
သံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ ဧတပ္ပံ၊ ရွာအပ်၏။
ဧတ္ထိယေန၊ မင်းမည်သည်။ ပဇာနတော၊ ဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဘဝိတပ္ပံ၊
ဖြစ်ရာ၏။

မီးသင်္ဂြိုဟ် ပူဇော်ခြင်း

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကိုဆုံးမလျက်လျှင် သေ၏။ မင်းသည်
အမတ်တို့ကိုခေါ်စေ၍ “ဤမျောက်ခင်း၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုစွ

ကို မင်းတို့၏အလေ့စားကို သင်္ဂြိုဟ်သကဲ့သို့ပြုကြကုန်လော့” ဟုဆို၍ မင်း
 မောင်းမအပေါင်းကိုလည်း သင်တို့သည် နိသောအဝတ်ကိုဝတ်ကုန်လျက်
 ပရိပရဲကြဲသော ဆံရှိုကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆီမီးတိုင် လက်စွဲကုန်လျက် မျောက်
 စင်းကို ခြံရံ၍ သုသာန်သို့သိုက်ကြကုန်လော့” ဟု စေ၏။ အမတ်တို့သည်
 ထင်းအစည်းတစ်ရာတို့ဖြင့်ထင်းပုံကိုပြုကုန်၏။ ဘုရားလောင်း၏အလောင်း
 ကို ငြိမ်းခြင်းကိစ္စကို မင်းတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြုအပ်သောနည်းဖြင့်
 လျှင် ပြု၍ ဦးခေါင်းခွံကို ယူ၍ မင်း၏အထံသို့သွားကုန်၏။ မင်းသည်
 ဘုရားလောင်း၏ သင်္ချိုင်း၌ စေတီတည်၍ ဆီမီး ညှိထွန်း၍ နံ့သာ
 ပန်း စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ဦးခေါင်းခွံကိုရှေ့မှမ်းမံ၍ လှံဖျား၌ထား၍
 ရှေ့မှဆောင်စေ၍ နံ့သာပန်း စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ဗာရာဏသီသို့
 ထောက်၍ လှံကို မင်းအိမ်တံခါး၌ထား၍ မြို့အလုံးကို တန်ဆာဆင်စေ၍
 ရနံ့ရက်ပတ်လုံး (အရိုး) ဇာတ်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၍ ထိုနောင်မှ
 ထိုဇာတ်ကိုယူ၍ စေတီတည်၍ အသက်ထက်ဆုံး ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ပူဇော်
 ၍ ဘုရားလောင်းအဆုံးအမ၌ တည်၍ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို
 ပြု၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၍ နတ်ပြည်သို့လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို
 ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
 “ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်
 သည် ထိုအခါ ပြစ်မှားသော မျောက်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
 ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ မျောက်မင်း၏ ပရိသတ်ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါ
 ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မျောက်မင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်
 မူ၏။

(မင်းမည်သည်ကား၊ လူအများ၊ စီးပွားဆောင်ရွက်ရာ။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာကပိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၃။ ကုမ္ဘာရဇာတ်

ကိလေသာတို့၏ အလိုသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
 မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အဗ္ဗယုဒ္ဓိ ဝနမန္တရသို့ - အစ

ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ကုမ္ဘာကရင်္ဂတို့ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကိလေသာအား နှိပ်
စက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ပညာသ ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်
လတ္တံ့။

ထိုအခါ၌ကား သာဝတ္ထိပြည်၌ ငါးရာကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းတို့
သည် ရဟန်းပြုကုန်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အတွင်း၌ နေကုန်လျက်
သန်းခေါင်ယံအခါ၌ ကာမဝိတက်ကိုကြံကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား
သည် ကိုယ်တော်၏ သာဝတတို့ကို ညဉ့်သုံးကြိမ်၊ နေ့သုံးကြိမ် ဤသို့ ညဉ့်
နေ့ ခြောက်ကြိမ် သာဝတတို့ကို ကြည့်လျက် ယစ်သည် အညကို စောင့်
သကဲ့သို့၊ စာမရီသည် အမြီးကို စောင့်သကဲ့သို့၊ အမိသည် ချစ်စွာသော
သားကို စောင့်သကဲ့သို့၊ မျက်စိတစ်ဖက်သာ ရှိသော ယောက်ျားသည်
မျက်စိတစ်ဖက်ကို စောင့်သကဲ့သို့ ထိုအကျဉ်းဖြစ်သော ကိလေသာ ရှိသော
ရဟန်းတို့ကို နှိပ်၏။

ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုနေ့ သန်းခေါင်ယံအခါ၌ ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်ကိုစုံစမ်းလျက် ' ထိုရဟန်းတို့၏အတွင်း၌ ဤကိလေသာသည်ပွားသည်
ရှိသော် အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်းကို ဖျက်လတ္တံ့ ၊ ယခုအခါ၌လျှင် ထို
ရဟန်းတို့အား ကိလေသာကိုနှိပ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးအံ့' ဟု ဂန္ဓကုဋ်မှ
ထွက်တော်မူ၍ အာနန္ဒာမေးထရီကို ခေါ်တော်မူ၍ ' အာနန္ဒာ - ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်အတွင်း၌နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေလော့' ဟု
စည်းဝေးစေ၍ ခင်းအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၍ ' အတွင်း၌
ဖြစ်သော ကိလေသာတို့၏အလိုသို့ လိုက်ခြင်းငှာ မသင့်၊ ကိလေသာသည်
ပွားလတ်သော် ရန်သူကဲ့သို့ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ နှုတ်ရောက်စေတတ်
၏။ ရဟန်းမည်သည် အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော ကိလေသာကို နှိပ်ခြင်းငှာ
သင့်၏။ ပညာရှိတို့သည် အနည်းငယ်သော အာရုံကိုမြင်၍ အတွင်း၌ဖြစ်သော
ကိလေသာကိုနှိပ်၍ ပစ္စေကဗေဒဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေကုန်၏' ဟု မိန့်တော်မူ၍
အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗုဒ္ဓရာဇာသိပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြု သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗုဒ္ဓရာဇာသိ မြို့တံခါး
ရွာ၌ အိုးထိန်းသည်အမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ

၍ တစ်ယောက်သော သားနှင့်သမီးကိုရ၍ အိုးထိန်းသည်တို့၏ အမှုကိုမိ၍ သားမယားတို့ကို မွေး၏။

ကလိင်္ဂမင်း သရက်ပင် သံဝေဂ

ထိုအခါ ကလိင်္ဂတိုင်း ဒန္တပုရမြို့၌ ကရုဏ္ဍကမည်သောမင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်သို့သွားသည်ရှိသော် ဥယျာဉ်တံခါး၌ အသီးဝန်ကိုဆောင်သော ချိုသောအသီးရှိသော သရက်ပင်ကိုမြင်၍ မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်၌ နေလျက်လျှင် လက်ကိုဆန့်၍ သရက်ခိုင်ကို ဆွတ်၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌နေလျက် ပေးအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သောသူတို့အားပေး၍ သရက်သီးကို စား၏။ မင်းသည် ယူအပ်သော ကာလမှစ၍ ကြွင်းသောသူတို့မည်သည် ယူအပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏားသူကြွယ် အစရှိသော သူတို့သည် လည်းကောင်း သရက်သီးတို့ကို ကျစေ၍ စားကုန်၏။ နောက်မှ ဇာကုန်သောသူတို့သည် သစ်ပင်သို့တက်၍ ဆောက်ပုတ်တို့ဖြင့်ခြွေ၍ အခက် စနောင့်စနင်းရှိသည်ကိုပြု၍ စိမ်းသော သရက်သီးကိုလည်း မကြွင်းမကျန် စေမူ၍ စားကုန်၏။ မင်းသည် တစ်နေ့ပတ်လုံး ဥယျာဉ်၌ကစား၍ ညအခါ တန်ဆာဆင်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌နေ၍ သွားသည်ရှိသော် ထိုသရက်ပင်ကိုမြင်၍ ဆင်းသက်၍ သရက်ပင်ရင်းသို့သွား၍ သရက်ပင်ကို ကြည့်၍ “ဤသရက်ပင်သည် နံနက်အခါ၌လျှင် ကြည့်ကုန်သော သူတို့အား ဧရာဝတီခြင်းကိုပြု၏။ အသီးဝန်ကို ဆောင်၏။ တင့်တယ်စွာ တည်၏။ ယခု အခါ ယူအပ်သော အသီးရှိသည်ဖြစ်၍ အခက် စနောင့်စနင်း ရှိ၏။ မတင့်တယ်သည်ဖြစ်၍ တည်၏” ဟု ကြံ၍ တစ်ဖန် တစ်ပါးသောအရပ်သို့ ကြည့်လတ်သော် အသီးမရှိသော သရက်ပင်ကိုမြင်၍ “ဤသရက်ပင်သည် မိမိ၏ အသီးမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပတ္တမြားတောင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာတည်၏။ ဤသရက်ပင်သည် အသီးရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ဤသို့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏။ ဤအိမ်၏အလယ်၌ နေခြင်းသည်လည်း အသီးရှိသော သရက်ပင်နှင့် တူ၏။ ရဟန်းအဖြစ်သည် အသီးမရှိသော သရက်ပင်နှင့် တူ၏။ ဥစ္စာရှိသော သူအားသာလျှင် ဘေးရှိ၏။ ဥစ္စာမရှိသောသူကား ဘေးမရှိ။ ငါသည်လည်း အသီးမရှိသော သရက်ပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏” ဟု အသီးရှိသော သရက်ပင်ကို အာရုံပြု၍ သရက်ပင်ရင်း ၌ တည်လျက်လျှင် လက္ခဏာရေး

သုံးပါးတို့ကိုမှတ်၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ “ယခု ငါသည် အမိဝမ်းဟူသောကုဋ်ကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ ဘုံသုံးပါးတို့၌ ပဋိသန္ဓေကို ဖျက်ဆီးအပ်ပြီ၊ သံသရာဟူသော မစင်မြေကို သုတ်သင်အပ်ပြီ၊ ငါသည် မျက်ရည်သမုဒ္ဒရာကို ခြောက်စေအပ်ပြီ၊ အရိုးတံတိုင်းကို ချိုးဖျက်အပ်ပြီ၊ ငါ့အား တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေသည် မရှိပြီ” ဟု ဆင်ခြင်လျက် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တည်၏။

ထိုအခါ မင်းကို အစတ်တို့သည် “မြတ်သောမင်းကြီး... ရပ်နေတော်မူသည်ကား ကြာမြင့်ပြီ” ဟု ဆိုကုန်၏။ “အမတ်တို့.. ငါသည် မင်းမဟုတ်ပြီ၊ ငါတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မည်ကုန်၏” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး... ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့မည်သည် သင်မင်းကြီးတို့ကဲ့သို့ မဖြစ်ကုန်” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့မဖြစ်ကုန်သော် အဘယ်သို့သဘော ရှိကုန်သနည်း” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး... ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ချအပ်သော ဆံ မုတ်ဆိတ်ရှိကုန်၏၊ ပန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ကုန်၏၊ အမျိုး၌လည်းကောင်း၊ အခြွေအရံ၌လည်းကောင်း ငြိတုယ်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ လေကြောင့်ပြတ်သော တိမ်နှင့်တူကုန်၏၊ ရာဟုခံတွင်းမှလွတ်သော လနှင့် တူကုန်၏၊ ဟိမဝန္တာဝယ် နန္ဒမူလိဏ်၌ နေကုန်၏၊ အရှင်မင်းကြီး— ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဤသို့ စာဘောရှိကုန်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုခဏ၌ မင်းသည် လက်ကိုချီ၍ ဦးခေါင်းကို သုံးသပ်၏။ ထိုခဏ၌ မင်းအား လူ့အသွင်သည် ကွယ်၏၊ ရဟန်းအသွင်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏၊ သင်္ကန်းသုံးထည် သပိတ် ပဲခွပ် အပ်ခါးပန်း ရေစစ်နှင့်တကွ ရှစ်ပါးကုန်သော ထိုပရိက္ခရာတို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ရဟန်းအား လျှောက်ပတ်ကုန်၏၊ ဤသို့ ဆိုအပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာတို့သည် ကိုယ်၌ ရောက်ကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ လူ့အများအား အဆုံးအမကိုပေး၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဟိမဝန္တာဝယ် နန္ဒမူလိဏ်သို့လျှင် သွား၏။

ဂန္ဓာရမင်း လက်ကောက်သံ သံဝေဂ

ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်၌လည်း နဂူဇိမည်သော မင်းသည် အထက်ပြာသာဒ်ဝယ် မြတ်သော ပလ္လင်အလယ်၌နေလျက် လက်တစ်ဖက် တစ်ဖက်၌ တစ်ခုတစ်ခုသော ပတ္တမြားလက်ကောက်ကို ဝတ်၍ အနီး၌နေ၍

နံသာသွေးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမြင်၍ "ဤလက်ကောက်တို့သည် တစ်ခုတစ်ခုစီ၏ အဖြစ်ဖြင့် အချင်းချင်း မထိကုန်၊ မမြည်ကုန်" ဟု ကြည့်လျက်နေ၏။ ထို့နောင်မှ ထိုမိန်းမသည် လက်ယာလက်မဲ့ လက်ကောက်ကို လက်ဝဲ၌လျှင်ဝတ်၍ လက်ယာလက်ဖြင့် နံသာကိုငင်၍ သွေးအံ့သေသော အားထုတ်၏။ လက်ဝဲလက်၌ ပတ္တမြားလက်ကောက်သည် အဖော်ကိုစွဲ၍ ထိခိုက်လျက် အသံကိုပြု၏။ မင်းသည် ထိုလက်ကောက်နှစ်ခုတို့သည် အချင်းချင်းထိကုန်၍ မြည်ကုန်သည်တို့ကိုမြင်၍ "ဤလက်ကောက်သည် တစ်ခုတစ်ခုသော အာလှ၌ မထိ၊ အဖော်ကိုစွဲ၍ ထိ၏။ အသံကိုပြု၏။ ဤအတူလျှင် သတ္တဝါတို့သည် တစ်ယောက်အထီးတည်း နေကုန်သော် မထိကုန်၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်းထိကုန်၏။ ဝါသည် ဤဂန္ဓာရတိုင်း၌ နှစ်ပြည်ထောင်တို့၌ နေကုန်သော သူတို့ကို စီရင်၏။ ငါသည်လည်း တစ်ခုသောလက်ထောက်နှင့် တူသည်ဖြစ်၍ လူတစ်ပါးကို မစီရင်မူ၍ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင် စီရင်သဖြင့် နေခြင်းငှာ သင့်၏" ဟု ထိုသော လက်ကောက်ကို အာရုံပြု၍ ထိုင်မြဲတိုင်းဖြင့်သာလျှင် လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့ကို မှတ်၍ ဝိပဿနာကိုပွားစေ၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၏။ [ကြွင်းသောစကားသည် ရှေးနှင့် တူသလျှင်အတည်း။]

ဝိဒေဟမင်း သားတစ်သံခေက

ဝိဒေဟတိုင်း မိထိလာပြည်၌ နိမိမည်သောမင်းသည် နံနက်စာစားပြီးသော် အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဖွင့်သော လေသာပြတင်းဖြင့် ခရီးအကြားကိုကြည့်လျက် ရပ်၏။ ထိုအခါ တစ်ခုသောစွန်သည် အမဲဈေးမှ သားတစ်ကိုယူ၍ ဆောင်းကင်သို့ပျံ၏။ ထိုစွန်ကို ထိုမှကြိုမှ လင်းတ အစရှိကုန်သော ငှက်တို့သည် ခြံရံ၍ အာဟာရဟူသော အကြောင်းကြောင့် နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကုန်လျက် အဘောင်တို့ဖြင့် ခတ်ကုန်လျက် ခြေတို့ဖြင့် နင်းကုန်လျက် လိုက်ကုန်၏။ ထိုသားတစ်ကိုယူသော စွန်သည် မိမိအား ညှဉ်းဆဲခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုသားတစ်ကို စွန်၏။ တစ်ခုသော ငှက်သည် ယူ၏။ ထိုငှက်တို့သည် သားတစ်ကိုစွန်သော ငှက်ကို လွှတ်၍ သားတစ်ကိုယူသောငှက်ကို လိုက်ကုန်၏။ ထိုငှက်သည် စွန်အပ်သော သားတစ်ကို တစ်ပါးသောငှက်သည် ယူပြန်၏။ ထိုငှက်တို့သည် အည်း ထို့အတူလျှင် ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ မင်းသည် ထိုငှက်တို့ကို မြင်၍

“အကြင်ငှက်သည် သားတစ်ကိုယူ၏။ ထိုငှက်အားသာလျှင် ဆင်းရဲ၏။ အကြင် အကြင်ငှက်သည် လွတ်၏။ ထိုထို ငှက်အားသာလျှင် ချမ်းသာ၏။ ဤငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ကိုလည်း အကြင်အကြင်သူသည် ယူ၏။ ထိုထိုသူသည် ဆင်းရဲ၏။ မယူသော သူအားသာလျှင် ချမ်းသာ၏။ ဤ ကာမဂုဏ်တို့သည် များစွာကုန်သော သူတို့အား ဆက်ဆံကုန်၏။ ငါ့အား ကား တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော မောင်းမတို့သည် ရှိကုန်၏။ စွန့်သည် နှုတ်သီးမှ သားတစ်ကို လွတ်သကဲ့သို့ ငါသည် ငါးပါးကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့ကိုစွန့်၍ ချမ်းသာစွာပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မင်းသည် အသင့်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းလျက် တည်မြဲတိုင်းလျှင် လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့ကို မှတ်၍ ဝိပဿနာကိုပွားစေ၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၏။ (ကြင်သောစကားသည် ရှေးဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။)

ပဉ္စာလမင်း ကိလေသာသံဝေဂ

ဥတ္တရပဉ္စာလတိုင်း ကပိလမြို့၌ ဒုမ္မုခမည်သောမင်းသည် နံနက်စာစား ပြီးသော်ခပ်သိမ်းသောတန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဖွင့်အပ်သော လေသာပြတင်းဖြင့် မင်းရင်ပြင်ကိုကြည့်လျက်တည်၏။ ထိုခဏ၌ နွားခြံတံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ ဥသဘတို့သည် ခြံမှ ထွက်ကုန်၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် တစ်ခုသောနွားမသို့ လိုက်ကုန်၏။ ထိုဥသဘတို့တွင် တစ်ခုငယ်ထက်သောဦးချိုရှိသော ဥသဘကြီးသည် လာလတ်သော် တစ်ပါးသော ဥသဘကိုမြင်၍ ကိလေသာ၌ ဝန်တိုခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ထက်သော ဦးချိုဖြင့် ပေါင်ကြား၌ ဝှေ့၏။ ထိုဥသဘအား ဝှေ့ရာမှ အအူတို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ထိုဥသဘသည် ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်းသည် ထိုဥသဘကိုမြင်၍ “ဤသတ္တဝါတို့သည် တိရစ္ဆာန်တို့ကို အစပြု၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။ ဤဥသဘသည် ကိလေသာကိုမှီ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ တစ်ပါးသော သတ္တဝါကိုသည်လည်း ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် တုန်လှုပ်၏။ ငါသည် ဤသတ္တဝါတို့ကို တုန်လှုပ်စေတတ်သော ကိလေသာတို့ကို ပယ်အံ့သောငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မင်းသည် ရပ်လျက်လျှင် လက္ခဏာရေး သုံးပါးတို့ကို မှတ်၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၏။ (ကြင်သောစကားသည် ရှေးဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်ကတည်း။)

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ လေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းခံ အခါကို မှတ်၍ နန္ဒမုလိဏ်မှ ထွက်၍ အနုဝဘတ်အိုင်၌ နာဂလတာ မည်သော တံပူကိုစား၍ ပြုအပ်ပြီးသော ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ဆေးဒန်း မြင်းသီလာဖြင့်ပြီးသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ သင်းပို'ကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ပူ၍ တန်ခိုးဖြင့် ကောင်းကင်သို့ပျံ၍ ဝါးပါးသော အဆင်းရှိသော တိမ်တိုက်တို့ကို နင်းကုန်လျက် သွားကုန်၍ ဗာရာဏသီမြို့ တံခါးရွာ၏အနီး၌ သက်ရှိ တစ်ခုခုသာ ချမ်းသာရာ အရပ်၌ သင်္ကန်းရုံ၍ သပိတ်ကိုယူ၍ ရွာသို့ဝင်၍ ဆွမ်းအလိုငှာ သွားကုန်လတ်သော် ဘုရားလောင်း၏ အိမ်တံခါးသို့ ရောက်ကုန်၏။

အိုးထိန်းသည် တရားနာရပုံ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မြင်၍ နှစ်သက်သော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့သွား၍ ခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေစေ၍ အလှူ ရေစက်ကို လှူ၍ မြတ်သော ခဲဖွယ်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ နေ၍ သံသဒ္ဓထေရ်ကို ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်သည် အလွန်လျှင် တင့်တယ်၏။ အရှင်ဘုရားတို့၏ ဣန္ဒြေသည် အထူးသဖြင့် ကြည်လင်ကုန်၏။ အရေအဆင်းတို့သည် စင်ကြယ်ကုန်၏။ အဘယ်အာရုံကို မြင်၍လျှင် အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤဆွမ်းခံသော အကျင့် ရှိသော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ကပ်ကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ သံသဒ္ဓထေရ်ကို မေးသကဲ့သို့ ထို့အတူ ကြွင်းကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သို့ ကင်၍လည်း မေး၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား ထိုလေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် “ဤမည်သောမြို့၌ ဤမည်သောတိုင်း၌ ဤမည်သော မင်းဖြစ်၏” ဤသို့ အစရှိသောနည်းဖြင့် မိမိတို့၏ တောထွက်ခြင်း ဝတ္ထုတို့ကို ဆိုလို၍ အစဉ်သဖြင့်-

- ၉၀။ အပ္ပမာဒ မဒ္ဒ ဝနမန္တရသ္မိံ၊ နီလောဘာသံ ဖလိတံ သံဝိရူဠံ။
တမဒ္ဒသံ ဖလဟေတု ဝိဘဂ္ဂံ၊ တံ ဒိသ္မာ ဘိက္ခာစရိယံ စရာမိ။
- ၉၁။ သေလံ သုမဒ္ဒံ နရဝီရနိဋ္ဌိတံ၊ နာရီ ယဂံ ဓာရယိ အပ္ပသဒ္ဒံ။
ဒုတိယဉ္စ အာဂမ္မ အဟောသိ သဒ္ဒါ၊ တံ ဒိသ္မာ ဘိက္ခာစရိယံ စရာမိ။

■ ၄၂.၅၅၀(တတွဲ)

၉၂။ ဒီဇာ ဒီဇံ ကုဏပ မာဟရန္တံ၊ ကေ သမာနံ ဗဟုကာ သဇေဓံ၊
အာဟာရဟေတု ပရိပါတယိ' သု၊ တံ ဒိသ္မာ ဘိက္ခာစရိယံ
စရာမိ။

၉၃။ ဥသဘာ ဟ မဒ္ဒံ ယုထသ မဇ္ဈေ၊ စလက္ကံ ဝဏ္ဏဗလူပပန္နံ၊
တမဒ္ဒသံ ကာမဟေတု ဝိတုန္တံ၊ တံ ဒိသ္မာ ဘိက္ခာစရိယံ စရာမိ-

ဟူသော ဤတစ်ဂါထာ တစ်ဂါထာစီတို့ကို ရွတ်ကုန်၏။

၉၀။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝနမန္တံရသ္မိ'၊ သရက်တော၏ အလယ်၌။
နီလောဘာသံ၊ ညိုသောအေးရောင်ရှိသော။ ဖလိတံ၊ အသီးနှင့်ပြည့်စုံသော။
သ္မိဝိရူဠံ၊ စည်ပင်ပြန့်ပွားသော။ အမ္ပံ၊ သရက်ပင်ကို။ အဒ္ဒံ၊ ဥယျာဉ်သို့
အဝင် လက်ဦးမြင်၏။ ဖလဟေတု၊ အသီးဟူသော အကြောင်းကြောင့်။
ဝိဘဂ္ဂံ၊ ပျက်စီးသော။ ဣတံ၊ ထိုသရက်ပင်ကိုပင်။ အဒ္ဒသံ၊ အထွက်၌ တစ်
ဖန်မြင်ပြန်၏။ တံ၊ ထိုသရက်ပင်ကို။ ဒိတွာ၊ မြင်၍။ ဘိက္ခာစရိယံ၊ ဆွမ်းခံ
သော အကျင့်ကို။ စရာမိ၊ ကျင့်၏။

၉၁။ နာရီ၊ မိန်းမသည်။ သေလံ၊ ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော။ သုမဋ္ဌံ၊
အလွန်ပြေပြစ်သော။ နရဝီရနိဋ္ဌိတံ၊ ပညာရှိသော လူတို့သည် စီရင်အပ်
သော။ အပ္ပသဒ္ဒံ၊ အသံမရှိသော။ ယဂံ၊ တစ်ဖက်တစ်ဖက်၌ တစ်ခု
တစ်ခုသော လက်ကောက်အစုံကို။ ဓာရယံ၊ ဆောင်၏။ စ၊ ဆက်၍
ဆိုအံ့။ ဒုတိယံ၊ လက်ယာဘက်မှ လက်ဝဲဘက်သို့ ပေါင်း၍ ဆင်ယင်သော
နှစ်ခုမြောက် အဖော်ဖြစ်သော လက်ကောက်ကို။ အာဂမ္ပံ၊ စုံ၍။ သဒ္ဓေါ၊
အသံသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုလက်ကောက်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။
အဟံ၊ ငါသည်။ ဘိက္ခာစရိယံ၊ ဆွမ်းခံသော အကျင့်ကို။ စရာမိ၊
ကျင့်၏။

၉၂။ ကုဏပံ၊ သားတစ်ကိုး အာဟရန္တံ၊ ဆောင်သော။ သမာနံ၊
မြတ်နိုးသော။ ကေဒီဇံ၊ ငှက်တစ်ခုကို။ ဗဟုကာ၊ များကုန်သော။ ဒီဇာ၊
ငှက်တို့သည်။ သဇေဓံ၊ အညီအညွတ် စည်းဝေး၍။ အာဟာရဟေတု၊
အာဟာရဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ပရိပါတယိ' သု၊ ထိုးဆွ၍လိုက်
ကုန်၏။ တံ၊ ထိုငှက်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဘိက္ခာစရိယံ၊
ဆွမ်းခံသောအကျင့်ကို။ စရာမိ၊ ကျင့်၏။

၉၃။ ယူထဿ၊ နွားအခေါင်း၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ စလက္ကကု၊ လှုပ်သော လဘို့ရှိသော။ ဝဏ္ဏဗလ္လာပန္နံ၊ အဆင်းအားဖြင့်ပြည့်စုံသော။ ဥသဘံ၊ ဥသဘကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဧဒ္ဒံ၊ မြင်၏။ ကာမဟေတု၊ ကာမဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ဝိတုန္နံ၊ နှိပ်စက်အပ်သော။ တံ၊ ထိုဥသဘကို။ အဒ္ဒသံ၊ မြင်ပြန်၏။ တံ၊ ထိုဥသဘကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဘိက္ခာစရိယံ၊ ဆွမ်းခံသောအကျင့်ကို။ စရာမိ၊ ကျင့်၏။

ရဟန်းပြုလို၍ မယားကို မှာပြီ

ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခု တစ်ခု သာ ဂါထာကို နာရ၍ အရှင်ဘုရား တို့—ကောင်းစွာ ကောင်းစွာ၊ ထိုအာရုံသည် အရှင်ဘုရားတို့အားသာလျှင် လျှောက်ပတ်၏” ဟု စစ်ဆူ တစ်ဆူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြု၏။ လေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဟောအပ်သော ထိုဓမ္မ ဒေသနာကို နာရ၍ အိမ်၌ နေခြင်းဖြင့် အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ သည် ဖဲကုန်လတ်သော် နံနက်စာစားပြီး၍ ချမ်းသာစွာနေလျက် မယား ကို ခေါ်၍ “ရှင်မ... ဤလေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မင်းအဖြစ် ကို စွန့်၍ ရဟန်းပြု၍ ပလိဗောဓ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာသဖြင့် လွန်စေကုန်၏။ ငါသည်ကား အစား ဘဖြင့် အသက်ကို မွေး၏။ ငါ့အား အိမ်၌ နေသဖြင့် အဘယ်မူအံ့နည်း။ သင်သည် သားငယ်တို့ကို ထင်္ဂိဟ်၍ သာ အိမ်၌ နေရစ်လော့” ဟု ဆိုလို၍-

၉၄။ ကရုဏ္ဏကော ကလိင်္ဂါနံ၊ ဂန္ဓရာနုဉ နဂ္ဂဇိ၊
 နိမိရာဇာ ဝိဒေဟာနံ၊ ပညာလာနုဉ ဒုမ္မုခေါ။
 ဧတေ ရဋ္ဌာနိ ဟိတုာန၊ ပဗ္ဗဇိ သု အကိဉ္ဇနာ။

၉၅။ သဗ္ဗေပိဒေဝေဝသမာ သမာဂတာ၊
 အဂ္ဂိယထာ ပဇ္ဇလိတော တထေဝိ၊ မ။
 အဟံပိ ဒေကာ စရိဿာမိ ဘဂ္ဂဝိ၊
 ဟိတုာန ကာမာနိ ယထေဝိကောနိ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၄။ ဘဂ္ဂဝိ၊ အိုးထိန်းသည်မ။ ဂ. လိင်္ဂါနံ၊ ကလိင်္ဂတိုင်းသူတို့၏။ ကရုဏ္ဏကော၊ ကရုဏ္ဏကမင်းလည်းကောင်း။ ဂန္ဓရာနံ၊ ဂန္ဓာရတိုင်းသူ

တို့၏။ နဂ္ဂဇိ စ၊ နဂ္ဂဇိမင်းလည်းကောင်း။ ဝိဒေဟာနံ၊ ဝိဒေဟတိုင်းသူ
 တို့၏။ နိမိရာဇာ စ၊ နိမိမင်းလည်းကောင်း။ ပဉ္စာလာနံ ပဉ္စာလတိုင်းသူ
 တို့၏။ ဒုမ္ပုခေါ စ၊ ဒုမ္ပုခမင်းလည်းကောင်း။ ဒေတ၊ ထိုလေးပါးကုန်
 သော မင်းတို့သည်။ ရဋ္ဌးနိ၊ တိုင်းတို့ကို။ ဟိတ္တာန၊ စွန့်၍။ အကိဉ္ဇနာ၊
 ပလိဗောဓ၊ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဗ္ဗဇိ သူ၊ ရဟန်းပြုကုန်၏။

၉၅။ ဘဂ္ဂဝိ၊ အိုးထိန်းသည်မ။ သဗ္ဗေပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော။
 ဣဒမ၊ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်။ ဒေဝသမာ၊ ဝိသုဒ္ဓိနတ်ဖြစ်ကုန်သော ရှေး
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့် တူကုန်၏။ သမာဂတာ၊ ရှေးပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့နှင့် အတူ
 တကွလစကုန်၏။ အဂ္ဂိ၊ မီးသည်။ ဗုဒ္ဓလိတောယထာ၊ တောက်ပသကဲ့သို့။
 တထေဝ၊ ထို့အတူလျှင်။ ဣဒမ၊ ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်။ ပဇ္ဇလန္တိ၊
 ဘောက်ပကုန်၏။ ဘဂ္ဂဝိ၊ အိုးထိန်းသည်မ။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။
 ယထေဝာဓိကာနိ၊ အကြင် အကြင် ရူပါရုံ အစရှိသော အပိုင်းအခြားအစား
 ဖြင့် တည်ကုန်သော။ ကာမာနိ၊ ဝတ္ထုကာမတို့ကို။ ဟိတ္တာန၊ စွန့်၍။ ပဗ္ဗဇိ
 တွာ၊ ရဟန်းပြုပြီး၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း။ စရိယာဓမ္မိ၊
 ကျင့်အံ့။

မယား ရသေ့ မ ဝတ်

မယားသည် ဘုရားလောင်း၏စကားကိုကြား၍ “သခင် ကျွန်ုပ်၏လည်း
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ တရားစကားကို နာရသောကာလမှစ၍ အိမ်၌ စိတ်သည်
 မတည်” ဟု ဆိုလို၍-

၉၆။ အယမေဝ ကာလော န ဟိ အညော အတ္ထိ၊
 အနုသဓသိတာ မေ န ဘဝယျ ပစ္စာ။
 အဟံပိ ဧကော စရိယာဓမ္မိ ဘဂ္ဂဝ၊
 သကုဏီဝ မုတ္တာ ပုရိသဿ ဟတ္တာ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၆။ ဘဂ္ဂဝ၊ အိုးထိန်းသည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ မေ၊ ငါ
 အား။ ပစ္စာ၊ နောက်ကာလ၌။ အနုသဓသိတာ၊ ဆုံးမအပ်သည်။ န ဘဝ
 ယျ၊ မဖြစ်ရာ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အယမေဝ၊ ဤအခါသည်သာလျှင်။
 ကာလော၊ ရဟန်းပြုအံ့သောအခါတည်း။ အညော၊ တစ်ပါးသောရဟန်း။

ပြုအံ့သောကာလသည်။ န ဟိ အတ္ထိ၊ မရိၤလျှင်ကတည်း။ ပုရိသဿ၊
ငှက်ခတ်သော ယောကျ်ား၏။ ဟတ္ထာ၊ လက်မှ။ မုတ္တာ၊ လွတ်သော။
သကုဏီဝ၊ ငှက်မကဲ့သို့၊ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ ကော၊ တစ်ယောက်
ထိတည်း။ စဒိဿမိ၊ ကျင့်အံ့။

အိုးထိန်းသည် ရသေ့ ဝတ်

ဘုရားလောင်းသည် မယား၏စကားကိုကြား၍ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို
မယားသည်ကား ဘုရားလောင်းကို လှည့်စား၍ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းပြုလို
သည်ဖြစ်၍ “သခင်...ရေခပ်ဆိပ်သို့သွားအံ့၊ သူငယ်တို့ကို ကြည့်ရစ်လော့”
ဟု အိုးကိုယူ၍ ရေခပ်သွားသကဲ့သို့ ပြုလျက်ပြေး၍ မြို့အနီးဝယ် ရသေ့မ
တို့၏ကျောင်းသို့ သွား၍ ရဟန်းပြု၏။

ဘုရားလောင်းသည် မယား၏ မလာခြင်းကိုသိ၍ မိမိသည် သူငယ်တို့ကို
မွေး၏။ နောက်အဖို့၌ ထိုသူငယ်တို့သည် အတန်ငယ်ကြီး၍ မိမိတို့၏ ချမ်း
သာဆင်းရဲကို သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောအရွယ်သို့ ရောက်ကုန်သည်ရှိသော်
ထိုသူငယ်တို့ကို စုံစမ်းအံ့သောငှာ တစ်နေ့သ၌ ထမင်းကို ချက်သည်ရှိသော်
အနည်းငယ် မနပ်သည်ကိုပြု၍ ချက်၏။ တစ်နေ့သ၌ အတန်ငယ် ပျော့သည်
ကို ပြု၍ ချက်၏။ တစ်နေ့သ၌ ကောင်းစွာ ကျက်သည်ကိုပြု၍ ချက်၏။
တစ်နေ့သ၌ အလွန်ပျော့စွာ ပြု၍ချက်၏။ တစ်နေ့သ၌ ဆားပေါသည်ကို
ပြု၍ချက်၏။ တစ်နေ့သ၌ ဆားငန်သည်ကို ပြု၍ ချက်၏။

သူငယ်တို့သည် “ဖခင်...ယနေ့ ထမင်းသည် မနပ်၊ ယနေ့ထမင်းသည်
ပျော့၏၊ ယနေ့ ကျက်၏၊ ယနေ့ ထမင်းသည် အလွန်ပျော့၏၊ ယနေ့ ဆား
ပေါ၏၊ ယနေ့ ဆားငန်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်း
သည် “အမောင်တို့...ဟုတ်ပေ၏” ဟု ဆို၍ “သူငယ်တို့သည် ယခုအခါ၌
စိမ်းကုန်၊ ကျက်ကုန်၊ ငန်ကုန်၊ ပေါ့ကုန်သည်တို့ကို သိကုန်၏။ မိမိတို့၏ ဓမ္မတာ
အားဖြင့် အသက်ရှည်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါသည် ရဟန်း
ပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသူငယ်တို့ကို ဆွေမျိုးတို့အား
ပေး၍ အပ်နှံး၍ “အို မိခင် ဖခင်တို့...ဤ သူငယ်တို့ကို ကောင်းစွာ မွေး
ကျွေးလော့” ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းသည် ဆွေမျိုးတို့၏ ငိုကြွေးကုန်စဉ်
လျှင် မြို့မှထွက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ မြို့အနီး၌လျှင် နေ၏။

ရသေ့ မကို ဆုံးမခြင်း

တစ်နေ့ သ၌ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဆွမ်းခံသွားသော ထိုဘုရားလောင်းကို ပရိဗိုဇ်မသည် မြင်၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား... သူငယ်တို့ကို အရှင်ဘုရားသည် ဖျက်ဆီးအပ် ကုန်ယောင်တကား” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် “ငါ သည် ဤသူငယ်တို့ကို မဖျက်ဆီး၊ ထိုသူငယ်တို့သည် မိမိတို့၏ ချမ်းသာ ဆင်းရဲကို သိသောကာလ၌ ရဟန်းပြု၏။ သင်သည် ထိုသူငယ်တို့အား မအောက်မေ့မူ၍ ရဟန်းအဖြစ်၌ မွေ့လျော်လော့” ဟု ဆိုလို၍-

၉၇။ အာမံ ပက္ကဉ္စ ဇာနန္ဒိ၊ အထော လောကံ အလောဏကံ။
တ မယံ ဒိသ္မာန ပဗ္ဗဇ္ဇိံ၊ စရေဝ တွံ ရောမ ဟံ-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ ဘာဂိနိ၊ နှမ။ အာမံပက္ကဉ္စ၊ အစိမ်းအကျက်ကိုလည်းကောင်း။ အထော၊ ထိုမြို့။ လောဏဉ္စ၊ ဆားငန်သည်ကို လည်းကောင်း။ အလောဏ ကဉ္စ၊ ဆားပေါ့သည်ကို လည်းကောင်း။ ဒါရကာ၊ သူငယ်တို့သည်။ ဇာနန္ဒိ၊ သိကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တံ၊ ထိုသူငယ်တို့၏ အမှုအရာကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ ပဗ္ဗဇ္ဇိံ၊ ရဟန်းပြု၏။ တွံ၊ သင်သည်။ စရေဝ၊ ဆွမ်းခံအပ်သောအကျင့်ကို သာလျှင် ကျင့်လော့။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ ရောမိ၊ ကျင့်အံ့။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ပရိဗိုဇ်မကို ဆုံးမ၍ လွတ်လိုက်၏။ ပရိဗိုဇ်မ သည်လည်း အဆုံးအမကိုယူ၍ ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး၍ အလိုရှိရာအရပ်သို့ သွား၏။ ထိုနေ့ကိုထား၍ တစ်ဖန် ထိုရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ သည် အချင်းချင်း မမြင်ကုန်။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဈာန် အဘိညာဉ် တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင် တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ထိုငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တ ဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်ကဲ့သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ ကား- ယခုအခါ ဥပ္ပလင်္ကေသည် ထိုအခါ သမီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟု လာသည် ထိုအခါ သားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာမယ်တော်သည် ထိုအခါ

ပရိဗိုဇ် ရဟန်းမ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပရိဗိုဇ် ရဟန်းဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သံဝေဂယူ၊ တောထွက်မှု၊ ထိုသူ ချမ်းသာရာ။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကုမ္ဘာကာရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄-ဒဠ္ဇဓမ္မဇာတ်

ပြုဖူးသောကျေးဇူးကို သိသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် 'အဟံ စေ ဒဠ္ဇဓမ္မဿ' အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒဠ္ဇဓမ္မဇာတ်ကို ကောသမ္မိ ပြည်ကိုမှီ၍ ယောသိဘာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဥတေနမင်း ၏ ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ထိုဆင်မ၏ ရအပ်သော အစီအရင်သည် လည်း ကောင်း၊ ဥတေနမင်း၏ မင်းနွယ်သည် လည်းကောင်း မထေဂ်ဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။)

ဘဒ္ဒဝတီဆင်မလျှောက်ပုံ

တစ်နေ့သ၌ ထိုဆင်မသည် နံနက်အခါ၌လျှင် အရိယာအပေါင်း ခြံရံ လျက် နှိုင်းရှည်စရာ ဥပမာမရှိသော ဘုရားအသဒရတော်ဖြင့် မြို့သို့ ဆွမ်း အလို့ငှာဝင်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကိုမြင်၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်၍ 'ဘုန်းတော်ကြီးသော ခပ်သိမ်းသောတရားကို လိတော်မူသော လောကကို ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထုတ်တော်မူသော အရှင်ဘုရား— ဥတေနမင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ပျှိုသောကာလအမှုကို လုပ်ဆောင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောကာလ၌ ဤဆင်မကိုမှီ၍ 'ငါသည် အသက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်ကိုလည်းကောင်း၊ မိဖုရားကိုလည်းကောင်းရအပ်၏' ဟု ချစ်သနား၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပေး၏။ ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၍ တည်ရာအရပ်၌ နံ့သာဖြင့် လိမ်းကျံ၍ အထက်၌ ရွှေကြယ်

ဗိတာန်ကိုဖွဲ့၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဆန်းကြယ်သော တင်းထိမ်ကိုဇာ၍ ဆီ
 မီးကိုထွန်း၍ အခိုးအထုံအိုးကိုထား၍ ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်၌ ရှေ့အိုးကို
 တည်၍ အကျွန်ုပ်ကို ဆန်းကြယ်သော အခင်းရှိသော အင်းပျဉ်၌ထား
 ၏။ အကျွန်ုပ်အား မင်းအားသာထိုက်သော အထူးထူးသော အရသာရှိ
 သော ဘောဇဉ်ကို ပေး၏။ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်အား အိုသောကာလ၌
 အမှုကို လုပ်ဆောင်အံ့သောငှာ မစွမ်းနိုင်သော ကာလ၌ အလုံးစုံသော
 ပူဇော်သက္ကာရကို ဖြတ်၏။ ကိုးကွယ်ရာ ထောက်ပံ့ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ တော၌
 ဆတ်သွားတို့ကို စားလျက် အသက်မွေးရ၏။ အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော
 ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရား
 တို့သည် ဥတေနမင်းအား အကျွန်ုပ်၏ကျေးဇူးကို မှတ်စေ၍ ရှေး၌
 ဖြစ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပကတိရှိသည်ကို ပြုတော်မူပါကုန်လော့” ဟု
 ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို တောင်းပန်၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမခြင်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သင်သွားလေ၊ ငါသည် ဥတေနမင်းအား
 လင်၏ကျေးဇူးကို ဟော၍ စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပကတိရှိသည်ကိုပြုအံ့” ဟု
 ဆို၍ မင်း၏ နန်းတော်တံခါးသို့ ကြွတော်မူ၍ မင်းသည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာ
 ဘုရားကို နန်းတော်တွင်းသို့သွင်း၍ ဘုရားအမှုရှိသော သံဃာတော်အား
 အလှူပြု၍ဖြစ်စေ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီးသောကိစ္စ၏
 အဆုံး၌ အနုမောဒနာကိုပြု၍ “မြတ်သော မင်းကြီး... ဘဒ္ဒဝတီသည်
 အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရား... မသိ” ဟု လျှောက်
 လတ်သော် “မြတ်သောမင်းကြီး... ကျေးဇူးများကုန်သော သူတို့အား
 အခြံအရံကိုပေး၍ အိုသောကာလ၌ အခြံအရံကို သိမ်းယူသောမည်သည်
 မသင့်။ သူ့ကျေးဇူးက သိတတ်သည် ဆပ်တတ်သည် ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏။
 ဘဒ္ဒဝတီသည် ယခုအခါ ကြီးရင့်အိုမင်းပြီ။ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍
 တော၌ ဆတ်သွားတို့ကိုစားလျက် အသက်ကို မွေးရ၏။ အိုသောကာလ၌
 ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ကို ပြုအံ့သောငှာ သင်မင်းကြီးတို့အား မသင့်” ဟု
 ဘဒ္ဒဝတီ၏ ကျေးဇူးကို ဟော၍ ရှေး၌ဖြစ်သော အလုံးစုံသော ပူဇော်
 သက္ကာရကို ပကတိရှိသည်ကို ပြုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဖဲတော်မူ၏။

ဥတေနမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း ပြု၏။ “သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒဝတီ၏ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၍ ရှေး၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပကတိရှိသည်ကို ပြုတော်မူ၏” ဟု မြို့အလုံးသည် နှံ၏။ ရဟန်း သံဃာ၌လည်း ထိုအကြောင်းသည် ထင်ရှား၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့... သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒဝတီ၏ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၍ ရှေး၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်အခြံ အရံကို ပကတိရှိသည်ကို ဖြစ်စေ၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ဤဆင်မ၏ကျေးဇူးကို ဖော်၍ ပြောသတ်ပြီးသော် စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပကတိအတိုင်း ရစေ သည်ကို ပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ပြုဖူးသလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒုဠမ္မမင်း သည် မင်းပြုလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏အထံမှ ကြီး စွာသောစည်းစိမ်ကိုရ၍ အမတ်အရာ၌ တည်၏။

ဆင်မတော်

ဒုဠမ္မမင်းအား အစွမ်းအားနှင့်ပြည့်စုံသော ခွန်အားကြီးသော တစ်ခု သော သြဋ္ဌဗျာဓိမည်သော ဆင်မသည် ရှိ၏။ တစ်နေ့ချင်း ယူဇနာတစ်ရာ ကို သွားနိုင်၏။ တမန်သည်တို့ ဆောင်အပ်သောကိစ္စကို ပြု၏။ စစ်ထိုးရာ၌ စစ်ထိုးခြင်းကို ပြု၏။ ရန်သူတို့ကို နှိမ်နင်းခြင်းကို ပြု၏။ မင်းသည် ဤသြဋ္ဌ ဗျာဓိသည် ငါ့အား ကျေးဇူးများ၏ဟု သြဋ္ဌဗျာဓိအား အလုံးစုံသောတန် ဆာကို ပေး၍ ဥတေနမင်းကြီးသည် ဘဒ္ဒဝတီ ဆင်မင်းအား ပေးအပ်သည် နှင့်တူစွာသော အလုံးစုံသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပေး၏။

အရာကျပြီ

ထိုအခါ ထိုသြဋ္ဌဗျာဓိ၏ အိုသော အားနည်းသောကာလ၌ မင်းသည် အလုံးစုံသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ယူ၏။ ထိုသြဋ္ဌဗျာဓိသည် ထိုအခါမှ စ၍ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍ တော၌ မြက်သစ်ရွက်တို့ကို စားလျက်

ဗ-၄၃-၅၅၀(က-တွဲ)

အသက်ကို မွေးရ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်းအိမ်၌အိုးတို့သည် မလောက်ကုန်သည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် အိုးထိန်းကို ခေါ်စေ၍ “အိုးတို့သည် မလောက်ကုန်သတတ်” ဟု ဆိုလေ၏။ “အရှင်မင်းကြီး... နွားချေးဆောင်သော ယာဉ်၌ က၊ အံ့သောငှာ နွားတို့ကို မရ” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် အိုးထိန်း၏စကားကို ကြား၍ “ငါ၏ သြဋ္ဌဗျာဓိသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး... မိမိဓမ္မတာအားဖြင့် လှည့်လည်၏” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ဤနေ့မှစ၍ သြဋ္ဌဗျာဓိကို ကံ ၍ နွားချေးတို့ကို ဆောင်လော့” ဟု သြဋ္ဌဗျာဓိကို အိုထိန်းသည်အား ပေး၏။ အိုးထိန်းသည်လည်း “အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ မင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။

ပညာရှိအမတ်ကို တိုင်ပုံ

ထိုအခါတစ်နေ့သ၌ သြဋ္ဌဗျာဓိသည် မြို့မှထွက်၍ ညအခါ မြို့သို့ဝင်သော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ ရှိခိုး၍ ဘုရားလောင်း၏ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ ငိုကြွေးလျက် “အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ကို ပျိုသောကာလ၌ ကျေးဇူးများ၏ဟုမှတ်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံကိုပေး၍ ယခုအိုသောကာလ၌ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်အခြံအရံကို ဖြတ်၍ အကျွန်ုပ်၌ စိတ်ကိုမျှတည်း မပြု။ အကျွန်ုပ်သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိဖြစ်၍ တော၌ မြက်၊ သစ်ရွက်တို့ကိုစားလျက် အသက်မွေးရ၏။ ဤသို့ ဆုံးရဲခြင်းသို့ရောက်သော အကျွန်ုပ်ကို ယခုအခါ ယာဉ်၌ ကံ စိမ့်သောငှာ အိုးထိန်းသည်အား ပေးပြန်၏။ အရှင်တို့ကို ထား၍ အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ။ မင်းအား အကျွန်ုပ်ပြုသော ကျေးဇူးကို အရှင်တို့သည် သိပါစေကုန်လော့။ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏။ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်အား ပျောက်သေစည်းစိမ်ကို ပကတိရှိသည်ကို ပြုကုန်လော့” ဟု ဆို၍-

- ၉၈။ အဟံ စေ ဒဠုဓမ္မဿ၊ ဝဟန္တိ နာဘိရာဓယံ ။
- ဓရန္တိ ဥရသိ ဆလ္လံ၊ ယုဒဒ္ဒ ဝိက္ကန္တစာရိနိ။
- ၉၉။ နူနု ရာဇာ န ဇာနာတိ၊ မမ ဝိက္ကမပေရိသံ။
- သင်္ဂါဓေ သုကတန္တာနိ၊ ဒုတ ဝိပုဟိတာနိ စ။
- ၁၀၀။ သာ နူနာဟံ မရိဿာမိ၊ အဗန္ဓု အပရာဓိနိ။
- တဒါ ဟိ ကုမ္ဘကာရဿ၊ ဒိန္နာ ဆကဏဟာရိကာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၈။ သာမိ၊ အရှင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝဟန္တိ၊ ထိုထိုကိစ္စကိုရှုက် ဆောင်လျက်၊ ဥရသိ၊ ရင်၌။ သလ္လံ၊ ဖွဲ့အပ်သောသန်လျက်ကို။ ဓရန္တိ၊ ရှေး ရှူဆောင်လျက်။ ယုဒ္ဓေ၊ စစ်ထိုးရာ၌။ ဝိက္ကန္တစာရိနိ၊ အောင်စေတတ်စော စစ်ထိုးခြင်းဖြင့် လုံ့လကို ဆောင်သွားလျက်။ ဒဠ္ဇဓမ္မဿ၊ ဒဠ္ဇဓမ္မမင်း၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ ဧနာဘိရာဇယိ၊ အဏယ်၍ မနှစ်သက်စေနိုင်သည် ဖြစ်အံ့။ ဧဝာ၊ အဘယ်သူသည်။ တဿ၊ ထိုမင်း၏။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ အာရာဇယိဿတိ၊ နှစ်သက်စေလတ္တံ့ နည်း။

၉၉။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝိက္ကမပေါရိသံ၊ အားထုတ်ခြင်း ဟူသော ယောက်ျားတို့၏အမှုကို လည်းကောင်း၊ သင်္ဂါမေ၊ စစ်ထိုးရာ၌။ သုက တန္တာနိ၊ ကောင်းစွာ ပြုအပ်ကုန်သော ကိစ္စတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒုတဝိပု ဟိတာနိ စ၊ လည်း၌ စာခွေကိုဖွဲ့၍ ဤမည်သောမင်းအား ပေးလော့ဟု စေ အပ်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့ချင်းလျှင် ယူဇနာ တစ်ရာရှိသော အရပ်သို့သွား၍ တမန်သည်တို့ ဆောင်အပ်သော အမှုကို ဆောင်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။ ရာဇာ၊ ဒဠ္ဇဓမ္မမင်းသည်။ န ဇာနာတိ နူန၊ မသိယောင် တကား။

၁၀၀။ သာ အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည်။ အပန္နု၊ အဆွဲခင်ပွန်း မရှိ သည်ဖြစ်၍။ အပရာဓိနိ၊ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသည်ဖြစ်၍။ မရိဿာမိ နူန၊ သေရ ယောင်တကား။ တဒါဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ဆကဏဟာရိကာ၊ နွားချေး ဆောင်သော အမှုကို။ ကတုာ၊ ပြု၍။ ရညာ၊ မင်းသည်။ ကမ္ဘကာရဿ၊ အိုးထိန်းအား။ ဒိန္နာ၊ ငါ့ကို ပေးအပ်၏။

မင်းကြီးအား လျှောက်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် သြဋ္ဌာဗျာဓိ၏ စကားကိုကြား၍ “သင်သည် မစိုး ရိမ်လင့်၊ ငါသည် မင်းအား ဆို၍ သင့်အား စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပုကတိ ရှိသည်ကို ပြအံ့” ဟု သြဋ္ဌာဗျာဓိကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မြို့သို့ဝင်၍ နံနက်စာ စားပြီးသော် မင်း၏အထံသို့ သွား၍ စကားကို ဖြစ်စေ၍ “မြတ်သော မင်းကြီး... ဤအမည်ရှိသော သြဋ္ဌာဗျာဓိသည် ဤမည်သော အရပ်၌၊ ရင်၌ မြား လုံ့ကိုဖွဲ့၍ စစ်ထိုးခြင်းအမှုကို ထုတ်ဆောင်၏။ ဤမည်သော နေ၌ ကား လည်း၌ စာကိုဖွဲ့၍ စေလွှတ်၍ ယူဇနာတစ်ရာရှိသော အရပ်သို့ သွား၏။ အရှင်မင်းကြီးတို့သည်လည်း ထိုသြဋ္ဌာဗျာဓိအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်

အခြံအရံကို ပေးကုန်၏။ ထိုသြဋ္ဌဗျာဓိသည် ယခု အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “ထိုသြဋ္ဌဗျာဓိကို ငါသည် နှားချေး ဆောင်စိမ့်သေးငှာ အိုး ထိန်းသည်အား ပေး၏” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကို ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သေးမင်းကြီး— ရှင်မင်းကြီးတို့သည် ပြုအပ်သော အမှုသည် မလျောက်ပတ်၊ အိုးထိန်းအား ယာဉ်၌ ကစိမ့်သေးငှာ ပေးတော်မူခြင်း သည် မလျောက်ပတ်လျှင် သာလျှင်ကတည်း” ဟု ဆို၍ မင်းအား ဆုံးမ လိုသည်၏ အစွမ်းအာ ဖြင့်-

၁၀၁။ ယာဝဏာ သီသတီ ပေါသော၊ တာဝဒေဝ ပဓိဏတိ။
 အတ္တဂါယေ ဇဟန္တိနံ၊ သြဋ္ဌဗျာဓိံ ဝတ္တိယော။

၁၀၂။ ယော ပုဗ္ဗေ ကတဏလျာဏော၊ ကတတ္ထော နာဝ ဗုဇ္ဈတိ။
 အတ္တာ တဿ ပလံဇန္တိ၊ ယေ ဟောန္တိ အဘိပတ္တိတာ။

၁၀၃။ ကော ပုဗ္ဗေ ကတကလျာဏော၊ ကတတ္ထော မနု ဗုဇ္ဈတိ။
 အတ္တာ တဿ ပဝဗ္ဗန္တိ၊ ယေ ဟောန္တိ အဘိပတ္တိတာ။

၁၀၄။ တံ ဝေါ ဝဒါမိ ဘဒ္ဒန္တံ၊ ယာဝန္တေတ္ထ သမာဂတာ။
 သဗ္ဗေ ကတညဒနာ ဟောထံ၊ စိရံ သဂ္ဂမ္ပိ ဌဿထ-

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၁။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်၊ ယံ ပုရိသံ၊ အကြင်ယောက်ျား ကို။ ယာဝဏာ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ အာသီသတိ၊ တောင့်တ၏။ တာဝဒေဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးလျှင်။ တံ ပုရိသံ၊ ထိုယောက်ျားကို။ ပဓိဏတိ၊ ဆည်းကပ်၏။ ဝတ္တိယော၊ မင်း သည်။ သြဋ္ဌဗျာဓိံ၊ သြဋ္ဌဗျာဓိဓည်သော ဆင်ကို။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်သကဲ့ သို့။ အတ္တဂါယေ၊ အကျိုးစီးပွား တင်းသည်ရှိသော်။ နံ၊ ထိုယောက်ျား ကို။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။

ကျေးဇူးမသိ ပျက်စီးတတ်

၁၀၂။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတဏလျာဏော၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးရှိသည်ဖြစ်၍။ ကတတ္ထော၊ သူတစ်ပါး ပြီးစေအပ် သော အမှုကိစ္စရှိသည် ဖြစ်လျက်။ နာဝ ဗုဇ္ဈတိ၊ မသိတတ်။ တဿ၊ ထို သူသည်။ ယေ၊ အကြင်အကျိုးတို့ကို။ အဘိပတ္တိတာ၊ တောင့်တအပ်ကုန်

သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏၊ တေ အတ္ထာ၊ ထိုအကျိုးတို့သည်။ ပလုဇန္တိ၊ ပျက်စီးကုန်၏။

၁၀၃။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတတလျာဓဏာ၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူး ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကတတ္ထော၊ သူတစ်ပါးပြီးစေအပ်သော အမှုကိစ္စရှိသည်ဖြစ်၍။ အနုဗ္ဗုဇ္ဈတိ၊ ကျေးဇူးသိ၏။ တဿ၊ ထိုသူသည်။ ယေ အတ္ထာ၊ အကြင်အကျိုးတို့ကို။ အဘိပတ္တိတာ၊ တော်ဝင်တအပ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘေ အတ္ထာ၊ ထိုအကျိုးတို့သည်။ ပဝဗ္ဗန္တိ၊ ပွားကုန်၏။

၁၀၄။ ဘဒ္ဒန္တေ၊ အရှင်တို့။ ကံ-တေနကာရဏေန၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝေါ၊ သင်တို့ကို။ ဝဒါမိ၊ ဆို၏။ ဧတ္ထ၊ ဤအရပ်၌။ ယာဝန္တာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန်သော။ သဓာဂတာ၊ စည်းဝေးကုန်သော။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ကံတညုဓနာ၊ သူ့ကျေးဇူးကို သိကုန်သည်။ ဟောထ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ စိရံ၊ ကြာမြင့်စွာ။ သဂ္ဂမ္ပိ၊ နတ်ပြည်၌။ ဌဿထ၊ နေရာကုန်အံ့။

ရာသူးပြန်ခန့်

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကိုအစပြုကုန်၍ စည်းဝေးကုန်သော ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အား အဆုံးအမကို ပေး၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသည် သြဠုဗျာဓိအား စည်းစိမ်အခြံအရံကို ပကတိ ရှိသည်ကို ပြု၏။ ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌လည်း တည်၍ ကြာမြင့်စွာ အလှူအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဘဒ္ဒဝတီသည် ထိုအခါ သြဠုဗျာဓိ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ အမတ်ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကျေးဇူးရှိငြား၊ သိသူအား၊ ကျိုးများဖြစ်ထွန်းရာ။)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဒဠ္ဇဓမ္မဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၅-သောမဒတ္တဇာတ်

သေ၍ငိုခြင်းသည် အကျိုးမရှိကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် 'ယော မံ ပုရေ ပစ္စုဋ္ဌေတိ' အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသောမဒတ္တဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော ရဟန်းကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုဋ္ဌုပုန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကြီးသည် တစ်ယောက်သော သာမဏေကို ရွှင်ပြုစေသတတ်၊ ထိုသာမဏသည် ထိုရဟန်းကြီးအား ကျေးဇူးပြုသည် ဖြစ်၍ ထိုသို့သဘောရှိသော ရောဂါဖြင့် သေ၏။ ထိုရဟန်းကြီးသည် ထိုသာမဏေသေသည်ရှိသော် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်သွား၏။ ထိုရဟန်းကြီးကို မြင်၍ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ "ဤအမည်ရှိသော ရဟန်းကြီးသည် သာမဏေ၏သေခြင်းကြောင့် ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် သွား၏။ မရဏသတိ ထမ္ဗဋ္ဌာန်းမှကင်းယောင်တကား" ဟု စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူလတ်၍ ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏" ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤရဟန်းသည် ဤသာမဏေသေသည်ရှိသော် ငိုကြွေးသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငိုဖူးသလျှင်ကတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏားရသေ့ ဝတ်ခြင်း

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ကာသိနိဂူ၊ ရွာ၌နေသော ပုဏ္ဏားသည် များသော ဥစ္စာရှိ၏။ ကာမကိုစွန့်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဆွမ်းခံသွားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ တောသစ်မြစ် သစ်သီးတို့ဖြင့်လည်းကောင်း မျှလျက်နေခြင်းကို ပြု၏။

ဆင်ငယ်ကို မွေးစား၍

တစ်နေ့သ၌ သစ်သီးကြီးငယ် အကျိုးငှာ သွားသည် ရှိသော် တစ်ခု
သော ဆင်ငယ်ကို မြင်၍ မိမိကျောင်းသို့ဆောင်၍ သားအရာ၌ထား၍
ထိုဆင်အား သောမဒတ် ဟူသော အမည်ကိုမူည့်၍ မြက် သစ်ရွက်တို့ကို
စားစေလျက် မွေး၏။ ထိုဆင်သည် အရွယ်ရောက်လတ်သော် ကြီးသော
ကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့သ၌ များစွာသောအစာကိုယူ၍ အစာမကျေ
ခြင်းကြောင့် အားနည်းသည် ဖြစ်၏။ ရသေ့သည် ထိုဆင်ကို ကျောင်း၌
ထား၍ သစ်သီးကြီးငယ် အလှူငှာ သွား၏။ ထိုရသေ့ မရောက်မီလျှင်
ဆင်ငယ်သည် သေ၏။

သေသေခအခါ ငိုကြွေးပုံ

ရသေ့သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ယူ၍လာလတ်သော် “တစ်ပါးကုန်
သောနေ့တို့၌ ငါတို့၏သားသည် ခရီးဦးကြို့ဆိုခြင်းကို ပြု၏။ ယနေ့မထင်၊
အဘယ်သို့လျှင် သွားသနည်း” ဟု ငိုကြွေးလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၀၅။ ယော မံ ပုရေ ပစ္စုဋ္ဌေတိ၊ အရညေ ဒုရ မာယဒဏာ။
သော န ဒိဿတိ မစာဂင်္ဂါ၊ သောမဒတ္တော ကုဟိ ဂတော-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၅။ အာယဒတာ၊ အလုံးအရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ သောမဒတ္တော၊
သောမဒတ္တ အမည်ရှိသော။ ယော မာတဂင်္ဂါ၊ အကြင်ဆင်သည်။ မံ၊
ငါ့ကို။ ပုရေ၊ ရှေးကံလ၌။ အရညေ၊ တော၌။ ဒုရံ၊ ဝေးစွာ။ ပစ္စု-
ဋ္ဌေတိ၊ ခရီးဦးကြို့ဆို၏။ သော မာတဂင်္ဂါ၊ ထိုဆင်သည်။ န ဒိဿတိ၊
ယခုမထင်ခဲ့။ ကုဟိ၊ အဘယ်သို့။ ဂတော၊ သွားသနည်း။

ဤသို့ ငိုကြွေးလျက် လာလတ်သော် စကြံဦး၌ ဖျည်းသော ဆင်တို့
မြင်၍ လည်၌ဖက်၍ ငိုကြွေးလျက်-

၁၀၆။ အယံ ဝါ သော မတော သေတိ၊ အလ္လသိဂံ ဝဝစ္စိတော။
ဘုမ္မာ နိပတိတော သေတိ၊ အဒရော ဝတ ကုဉ္ဇရော-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၆။ ယော ကုဉ္ဇရော၊ အကြင်ဆင်သည်။ မတော သေတိ၊ သေ၍
အိပ်၏။ သော ကုဉ္ဇရော၊ ထိုဆင်သည်။ အယံ ဝါ၊ ဤ သောမဒတ္တ ဆင်
လျှင်တည်း။ အညော၊ တစ်ပါးသောဆင်သည်။ န၊ မဟုတ်။ အလ္လသိဂံ၊

မာလာနွယ်၏ ကြီးသောအညွန့်ကို။ ဝစ္ဆိတော၊ လက်သည်းဖြင့်ဖြတ်၍။
ဘူမ္မာ။ မြေ၌။ နိပတိတော ယထာ၊ ချသကဲ့သို့။ ဝေတထာ။ ထို့အတူ။
ကျဉ်းရာ၊ သောမဒတ္တဆင်သည်။ ဘူမ္မာ၊ မြေ၌။ သေတိ၊ အိပ်၏။ အာမရာ
ဝဘ၊ ငြော်-သေလေပြီတကား။

သိကြားမင်းသတိပေးခြင်း

သိကြားမင်းသည် ထိုခဏ၌ လောကကိုကြည့်လတ်သော် ထိုရသေ့ကို
မြင်၍ ဤရသေ့သည် သားမယားကို စွန့်၍ ရဟန်းပြု၏။ ယခုအခါ
ဆင်ငယ်၌ သားအမှတ်ကိုပြု၍ ငိုကြွေး၏။ ထိုရသေ့ကို သံဝေဂကို ဖြစ်
စေ၍ သတိကိုရစေအံ့ဟု ထိုရသေ့၏ ကျောင်းသို့သွား၍ ကောင်းကင်၌
တည်လျက်လျှင်-

၁၀၇။ အနဂါရိယုပေတဿ၊ ဝိပုမုတ္တဿ တေ သတော။
သမဏဿ န တံ သာဓု၊ ယံ ပေတ မနုသောစသိ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၈။ ပေတံ၊ သေသော သတ္တဝါကို။ ယံအနုသောစသိ၊ အကြင်
စိုးရိမ်၏။ တံ၊ ထိုသို့စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အနဂါရိယုပေတဿ၊ ရဟန်း၊
အဖြစ်နှင့် ပြည့်စုံသော။ ဝိပုမုတ္တဿ၊ လူ့အဖြစ်မှလွတ်သော။ သမဏဿ၊
ရဟန်းသည်။ သတော၊ ဖြစ်သော။ တေ၊ သင်အား။ န သာဓု မကောင်း။

ချစ်၍စိုးရိမ်မိသည်

ထိုအခါ သိကြားမင်း၏စကားကို ကြား၍ ရသေ့သည်-

၁၀၉။ သံဝါသေန ဟဒေ သက္က၊ မနုဿဿ မိဂဿ ဝါ။
ဟဒယေ ဇာယတေ ပေမံ၊ တံ န သက္ကာ အသောစိတုံ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၀။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ မနုဿဿ ဝါ၊ လူ၏
လည်းကောင်း။ မိဂဿ ဝါ၊ တိရစ္ဆာန်၏လည်းကောင်း။ သံဝါသေန၊
ပေါင်းဖော်ခြင်းကြောင့်။ ဟဒယေ၊ နှလုံး၌။ ပေမံ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဇာ
ယတေ၊ ဖြစ်၏။ တံ ပိုယံ၊ ထိုချစ်သော သတ္တဝါကို။ အသောစိတုံ၊ မစိုး
ရိမ်ခြင်းငှာ။ န သက္ကာ၊ မတတ်ကောင်း။

အမြဲငိုနေရလိမ့် မယ်

ထို့.နောင်မှ ရသေ့.ကို ဆုံးမလိုသည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည်-

၁၀၉။ မတံ မရိသံ ရောဒန္တိ၊ ယေ ရဒန္တိ လပန္တိ စ။
တသ္မာ တ္တံ ဣသိ မာရောဒိ၊ ရောဒိတံ မောသ မာဟု သန္တော။

၁၀၀။ တန္တိတေန ဟဝေ ဗြဟ္မော၊ မတော ပေတော သမုဋ္ဌဟေ။
သဗ္ဗေ သင်္ဂမ္မ ရောဒါမ၊ အညမညဿ ဉာတကေ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၉။ ဣသိ၊ ရသေ့ ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ မတံ စ၊ သေဆဲ
ဆေးပြီးသူကိုလည်းကောင်း။ မရိသံ စ၊ သေအံ့သောသူကိုလည်းကောင်း။
ရောဒန္တိ၊ ငိုကုန်၏။ ရဒန္တိ၊ မျက်ရည်ယိုကုန်၏။ လပန္တိ၊ မြည်တမ်းကုန်၏။
တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ အသုပစ္စိဇ္ဇ ဒိဝ-သောနာမ၊ မျက်ရည်ပြတ်သော
နေမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ရောဒိတံ၊ ငိုခြင်းကို။ မောသံ၊ အကျိုးမရှိဟူ၍။
သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ တသ္မာ၊ ထို့.ကြောင့်။
တံ၊ သင်သည်။ မာရောဒိ၊ မငိုလင့်။

၁၀၀။ ဗြဟ္မော၊ ရှင်ရသေ့ ။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ကန္တိတေန၊ ငိုသဖြင့်။
ပေတော၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ ကင်းကွာသော။ မတော၊ သေသေခသူသည်။
သမုဋ္ဌဟေ၊ ရှင်ပြန်သဖြင့် ထငြားအံ့။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ငါတို့
သည်။ သင်္ဂမ္မ၊ စည်းဝေး၍။ အညမညဿ၊ အချင်းချင်း၏။ ဉာတကေ၊
ဆွေမျိုးတို့ကို။ ရောဒါမ၊ ငိုကုန်အံ့။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အရှင်

ရသေ့သည် သိကြားမင်း၏စကားကို ကြား၍ သတိကိုရ၍ ကင်းသော
သောအရိသည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်၍ သိကြားမင်းအား ချီးမွမ်း
လိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်-

၁၁၁။ အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဘတ သိတ္တံဝ ပါဝကံ။
ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စေ၊ ငမ္ပံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။

၁၁၂။ အပ္ပဟိဝတ မေ သန္တံ၊ ယမာသိ ဟဒယဿိတံ။
ယော မေ သောက ပရေတဿ၊ ပုတ္တသောကံ အပါနုဒိ။

ဗ-၄၄-၅၅၀(တတံ)

၁၁၃။ သောဟံ အပ္ပုဇ္ဇသလ္လောသ္မိ' ဝိတသောကော အနာဝိလော။
န သောစာမိ န ရောဒါမိ၊ တဝ သုတုာန ဝါသဝ-
ဟူသော ကြွင်းကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၁။ သဘသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့် သွန်းလောင်းသော။ ပါဝကံ
မီးကို။ ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်။ သြသိဉ္စိဝိယ၊ သွန်းလောင်းဘိသကဲ့သို့။ ဝတ၊
စင်စစ်။ အာဒိတ္တံ၊ သောကမီးဖြင့် ပြောဦးပြောင်ဘောက်သည်။ စန္ဒံ၊
ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ နိဗ္ဗာ ပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
ဒရံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေ၏။

၁၁၂။ ယော တု'၊ အကြင်သင်သည်။ သောကပရေတယ၊ သောက
သည် နှိပ်စက်အပ်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တသောကံ၊ သား၌စိုးရိမ်ခြင်းကို။
အပါနုဒိ၊ ပယ်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဟဒယသ္မိတံ၊ နှလုံး၌မှီသော။ ယံ
သလ္လံ၊ အကြင်သောကတည်းဟူသောငြောင့်သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တံ
သလ္လံ၊ ထိုသောကတည်းဟူသောငြောင့်ကို။ တေ-တယာ၊ ထင်သည်။
အပ္ပဟိဝတ၊ နှုတ်အပ်စွတကား။

၁၁၃။ ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။
သုတုာန၊ နာရ၍။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ အပ္ပုဇ္ဇသလ္လော၊ နှုတ်အပ်
သော မြားငြောင့်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ဝိတသောကော၊ ကင်း
သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိ၏။ အနာဝိလော၊ စိတ်နောက်ခြင်းမရှိ။ န သောစာမိ၊
မစိုးရိမ်၊ န ရောဒါမိ၊ မငိုကြွေး။

ဤသို့ သိကြားမင်းသည် ရသေ့အား ဆုံးမ၍ မိမိနေရာသို့ သွား၏။
ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ သာမဏေသည် ထိုအခါ ဆင်ငယ်ဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ရဟန်းကြီးသည် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
လျှင် ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သေသုတမ်းတ၊ ငိုကြွေးကြ၊ သောကဖြစ်ရုံသာ)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သောမဒတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃၆-သုသိမဇာတ်

မင်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌နာ။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာဠာနိ ကေသာနိ ပုရေ အဟေသံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုသိမ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းဘော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မြတ်သော တောထွက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌နေ၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်း တို့...ငါဘုရားသည် ယခုအခါ၌ များစွာကုန်သော ကမ္ဘာကုဋေ အသိန်းတို့ ပတ်လုံး ဖြည့်အပ်ပြီးသော ပါရမီရှိသည်ဖြစ်၍ မြတ်သော တောထွက်ခြင်း ဖြင့် တောထွက်တော်မူသည်ကို မအံ့အပ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် သုံးယူနေရာရှိသော ကာသီတိုင်း၌ မင်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ တောထွက်ဖူးသည် သာလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုဒရာဟိတ်၏ မယားဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ ဖွားသောနေ့၌ လျှင် ဗာရာဏသီမင်းအားလည်း သားဖွား၏။ ထိုသူငယ်တို့၏ အမည်မှည့်အံ့ သော နေ့၌ ဘုရားလောင်းအား “သုသိမ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ မင်းသားအားလည်း “ဗြဟ္မဒတ္တ သတို့သား” ဟူသော အမည် ကို မှည့်ကုန်၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် “သားနှင့် အတူတကွ တစ်နေ့တည်း ဖွား၏” ဟု ဘုရားလောင်းကို ယူစေ၍ နို့ထိန်းတို့ကို ပေး၍ သားနှင့်အတူ တကွ ကြီးစေ၏။

သုငယ်ချင်း နှစ်ယောက်

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သုငယ်တို့သည်လည်း အရွယ် ရောက်လတ် သော် အလွန် အဆင်းလှကုန်၏။ နတ် သားအဆင်းနှင့် တူသည်ဖြစ်ကုန်၍

တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်ကုန်၍ တစ်ဖန် ပြန်
 လာကုန်၏။ မင်းသားသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းနှင့် တကွ
 တစ်ပေါင်းတည်း စားလျက်၊ နေလျက်၊ အိပ်လျက် အဘလွန်သဖြင့် မင်း
 အဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဘုရားလောင်းအား ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ပေး၍
 ပုရောဟိတ်အရာ၌ ထား၏။ တစ်နေ့သ၌ မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေ၍ သိကြား
 မင်းကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရောဝဏ်ဆင်နှင့်
 တူသော အမုန်ယစ်သော မြတ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌နေ၍ ဘုရား
 လောင်းကို နောက်၌ ခင်းအပ်သော ဆင်ကျောက်ကုန်း၌ နေစေ၍ မြို့ကို
 လက်ယာရစ် လည်သည်ကို ပြု၏။

မယ်တော် ချစ်နာကျ

အမိသည် “ချစ်စွာသော သားကိုကြည့်အံ့” ဟု ခြင်္သေ့ခံသော လေ
 သာပြီတင်း၌ ရပ်သည်ရှိသော် မြို့ကို လက်ယာရစ် လည်၍လာသော မင်း၏
 နောက်မှနေသော ပုရောဟိတ်သားကိုမြင်၍ တပ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍
 အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍ “ဤပုရောဟိတ်သားကို မရသည်ရှိသော် အိပ်ရာ
 ၌လျှင် သေအံ့” ဟု အာဟာရကို ဖြတ်၍ အိပ်၏။ မင်းသည် မယ်တော်ကို
 မမြင်သည်ရှိသော “ငါ၏ မယ်တော်သည် အဘယ်ဓမ္မာနည်း” ဟု မေး၍
 “နာ၏” ဟု ကြား၍ မယ်တော်အထံသို့ သွား၍ ရှိခိုး၍ “မိခင်... အဘယ်
 မည်သော ရောဂါ ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးလတ်သော် ထိုမယ်တော်သည်
 ရှက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုစကားကို မဆို။ မင်းသည် သွား၍ မင်း၏
 ပလ္လင်၌နေ၍ မိခင်မိဖုရားကြီးကို ခေါ်၍ “သွားချေ-မယ်တော်၏မချမ်းသာ
 ခြင်းကို သိအောင်ပြုချေလော့” ဟု စေ၏။ မိဖုရားသည်လည်း သွား၍
 ကျောက်ကို ဆုပ်နယ်လျက် မေး၏။ မိန်းမတို့သည် မိန်းမတို့အား လျှို
 ဝှက်အပ်သော အမှုတို့ကို မလျှို ဝှက်ကုန်။ ထိုမယ်တော်သည် မိဖုရားအား
 ထိုအကြောင်းကို ကြား၏။ မိဖုရားသည်လည်း ထိုစကားကို ကြား၍
 မင်းအား ကြား၏။ မင်းသည် “ထိုသို့ဖြစ်စေ၊ သွားချေ-မယ်တော်ကို
 နှစ်သိမ့်စေလော့” ဟု ပုရောဟိတ်ကို မင်းပြု၍ “မယ်တော်ကို ပုရောဟိတ်၏
 မိဖုရားပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားလည်း လာလတ်၍ မယ်တော်ကို နှစ်သိမ့်
 စေ၏။

နိုင်ငံအပ်၍ မယ်တော်နှင့် ထိမ်းမြား

မင်းသည်လည်း ပုရောဟိတ်ကိုခေါ်စေ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ “အဆူပုရောဟိတ်....ငါ့အမိအား အသက်ကို ပေးလော့၊ သင်သည် မင်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထိုငါ့အမိသည် မိဖုရားဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါသည် အိမ်ရှေ့မင်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုပုရောဟိတ်သည် “ဤသို့ ပြုအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း” ဟု ပယ်၍ အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်အပ်သော် ဝန်ခံ၏။ မင်းသည် ပုရောဟိတ်ကို မင်းပြု၍ မိမိသည် အိမ်ရှေ့မင်းပြု၏။ ထိုသူတို့၏ ညီညွတ်စွာနေကုန်စဉ် နောက်အဖို့၌ ဘုရားလောင်းသည် အိမ်ရှေ့မင်းအသွယ်၌ ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ တာမတို့ကို စွန့်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုအံ့သောငှာ ညွတ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကိလေသာနှင့်ယှဉ်သော မွေ့လျော်ခြင်း၌ မတပ်စွန်းသည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရပ်၏၊ ထိုင်၏၊ အိပ်၏။ နောင်အိမ်၌ နှောင်ဖွဲ့အပ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ချိုင့်၌ ထားအပ်သော ကြက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းမင်း သံဝေဂ ရပုံ

ထိုအခါ ထိုမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် “ဤမင်းသည် ငါနှင့်တကွ မမွေ့လျော်၊ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရပ်၏၊ ထိုင်၏၊ အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။ ဤမင်းသည်ကား ငယ်၏၊ နုပျို၏၊ ငါကား ကြီးရင့်၏၊ ငါ၏ဦးခေါင်း၌ ဆံဖြူတို့သည် ထင်ကုန်၏၊ အကယ်၍ ငါသည် ‘ရှင်မင်းကြီး၏ဦးခေါင်း၌ တစ်ခုသောဆံဖြူသည် ထင်၍ဟု မုသားဆို၍ တစ်ခုသော ဥပါယ်ဖြင့် မင်းကိုသိစေ၍ ငါနှင့်တကွ မွေ့လျော်ရစေမှုကား ကောင်းစွာ’ ဟု ကြံ၍ တစ်နေ့သ၌ မင်း၏ဦးခေါင်း၌ သန်းတို့ကို ရွာသကဲ့သို့ပြု၍ “အရှင်မင်းကြီး... သင်မင်းကြီးသည် အိုပြီ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ဦးခေါင်း၌ တစ်ခုသော ဆံဖြူသည် ထင်၏” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ... ထိုသို့တပြားကား ထိုဆံဖြူကို နုတ်၍ ငါ၏လက်၌လျှင် ထားလော့” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားသည် မင်း၏ ဦးခေါင်းမှ တစ်ခုသော မည်းသောဆံပင်ကို နုတ်၏။ ထိုဆံပင်ကိုစွန့်၍ မိမိဦးခေါင်းမှ ဆံဖြူကို ယူ၍ “အရှင်မင်းကြီး... ဤသည်ကား ရှင်မင်းကြီး၏ ဆံဖြူတည်း” ဟု မင်း၏လက်၌ ထား၏။ ထိုဆံဖြူကိုမြင်၍ ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိသော ဘုရားလောင်း၏ ရွှေပြားနှင့်တူသောနဖူးမှချေးတို့သည် ထွက်ကုန်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမလျက် “သုသိမ...သင်သည် အိုပြီ၊ ဤမျှလောက်စော ကာလပတ်လုံး မစင်ညွှန်၌ ငုပ်သော ဝက်ကဲ့သို့ ကာမညွှန်၌ငုပ်၍ ထိုကာမညွှန်ကို စွန့်အံ့သေးငှာ မတတ်နိုင်၊ ကာမတို့ကို စွန့်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြု၍ သင်အား မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် နေ အပ်သောအခါထည်းဟု ကြံ၍-

၁၁၄။ ကာဠာနိ ကေသာနိ ပုရေ အဟေသံ၊
ဇာဟာနိ သီသမ္ပိ ယထာ ပဒေသေ၊
တနုဇ္ဇေ သေတာနိ သုသိမ ဒိသ္မာ၊
ဓမ္မံ စရ ဗြဟ္မစရိယဿ ကာလော-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၄။ သုသိမ၊ သုသိမ။ ပုရေ၊ ရှေး၌။ သီသမ္ပိ၊ ဦးခေါင်း၌။ ယထာ ပဒေသေ၊ လျော်သောအရပ်၌။ ဇာဟာနိ၊ ရောက်ကုန်သော။ ကာဠာနိ၊ မည်းညိုသောအဆင်း ရှိကုန်သော။ ကေသာနိ၊ ဆံတို့သည်။ အဟေသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ အဇ္ဇ၊ ယခု၊ သေတာနိ၊ ဖွေးဖွေးဖြူကုန်သော။ တနုဇ္ဇေ၊ ထိုဆံတို့ကို ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ဓမ္မံ၊ ကုသလတမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို။ စရ၊ ကျင့်လော့။ ဗြဟ္မစရိယဿ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၏။ ကာလော၊ အခါတန်ပြီ။

မအိုသေးပါဘုရား

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် နေခြင်း၏ ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းသည်ရှိသော် မိဖုရားသည် “ငါသည် ဤမင်းအား ငြိစွန်းခြင်းကို ပြုအံ့ဟုကြံလျက် ငြိစွန်းခြင်း၏ပြေခြင်းကိုလျှင် ပြုမိ၏” ဟု ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ထိုမင်းအား ရဟန်းပြုစိမ့်သောငှာ ကိုယ်အဆင်းကို ချီးမွမ်းအံ့ဟု ကြံ၍-

၁၁၅။ မေမေ ဒေဝ ပလိတံ တုယံ၊ မေမေ သီသံ မမ ဥတ္တမဂံ။
အတ္တံ ကရိယန္တိ မုသာ အဘာသိ၊ ဧတာပရာဓံ ခမ ရာဇသေဠ။
၁၁၆။ ဒဟရာ တုဝံ ဒဿနိယောသိ ရာဇ၊
ပဌမဂ္ဂတော ဟောတိ ယထာ ကဋ္ဌိရာ၊
ဇ္ဇေဉ္စ ကာရေဟိ မမဉ္စ ပဿ၊
မာ ကဒုလိကံ အနုဓာဝိ ဇနိန္ဒ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၅။ ဒေဝ၊ အရွှင်ခင်းကြီး။ မမေဝ၊ အကျွန်ုပ်၏လျှင်။ ပလိတံ၊ ဆံဖြူတည်း။ တုယံ၊ သင်မင်းကြီး၏။ ပလိတံ၊ ဆံဖြူသည်။ န၊ မဟုတ်။ မမေဝ၊ အကျွန်ုပ်၏လျှင်။ သိသံ၊ ဦးခေါင်း၌ ရောက်သော ဆံဖြူတည်း။ မမ၊ ကျွန်ုပ်၏။ ဥတ္တမဂ်၊ ဦးခေါင်း၌ ရောက်သော ဆံဖြူတည်း။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အတ္တံ၊ အကျိုးကို။ ကရိယန္တိ၊ ပြုကုန်အံ့ဟု။ မုသာ၊ မုသားသို့။ အဘာသိ၊ ဆိုမှား၏။ ဣဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ကောပရာဓံ၊ အကျွန်ုပ်၏ဘစ်ခွသော အပြစ်ကို။ ခမ၊ သည်းခံပါလော့။

၁၁၆။ ဣဇ၊ မင်းမြတ်။ ပဌမဂ္ဂတော၊ ပေါက်သစ်စဖြစ်သော။ တဠိရာ၊ အညောက်သည်။ ဒုဿနိယော၊ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသည်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ဒုဟရာ၊ ပျိုနုသည် ဖြစ်၍။ ဒုဿနိယော၊ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ရဇဉ္ဇ၊ မင်းအဖြစ်ကို လည်း။ ကာရဟိ၊ ပြုလော့။ မမဉ္ဇ၊ အကျွန်ုပ်ကိုလည်း။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းကြီး။ ကာလိကံ၊ နောက်မှ အကျိုးကိုပေးတတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့။ မာ၊ အနုဓာဝိ၊ မကပ်လင့်။

နောက်တော့ အိုကြရမှပဲ

ဘုရားစောင်းသည် မိဖုရားစကားကို ကြား၍ “ရှင်မ... သင်ဆိုတိုင်း ဖြစ်ရာ သလျှင်ကတည်း။ ငါ၏အရွယ် ရင့်သည်ရှိသော် ဤမည်းညိုသော ဆံတို့သည် ဖောက်ပြန်၍ ပိုက်ဆန်လျှော်တို့ကဲ့သို့ ဖြူကုန်သည် ဖြစ်ရာ၏။ အရွယ်ရင့်အိုခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော်ကြောညို့၊ အစရှိကုန်သော ပန်းဆိုင်နှင့် တူကုန်သော သူငယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူကုန်သော မြတ်သောအရွယ် တင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မင်းသမီး အစရှိသည်တို့၏ လည်းကောင်း အဆင်း ဖောက်ပြန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကိုယ်၏ ပျက်စီးခြင်းကိုလည်းကောင်း ငါသည် မြင်ရ၏။ ရှင်မ... ဤသို့ ဤသတ္တလောကသည် ပျက်စီးခြင်း အဆုံးရှိ၏” ဟု ဆို၍ ဘုရားကဲ့သို့သော တင့်တယ်ခြင်း ဖြင့် ဟောလိုရကား-

၁၁၇။ ပဿမိ ဝေါဟံ ဗဟရိံ ကုမာရိံ၊
သာမဋ္ဌ ပဿံ သုဘနံ သုမဇ္ဈံ၊
ကာဠုပ္ပဝါဠာဝ ပဝေလ္လမာနာ၊
ပလောဘယန္တိ ဝ နုရေသု ဂစ္ဆတိ။

၁၁၈။ တမေန် ပဿာမိ ပရေန နာရိံ၊ အာသိတိကံ န ဝုတိကဉ္စ ဇစ္စာ။
ဒဏ္ဍံ ဂဟေတုာန ပဝေဓမာနံ၊ ဂေါပါနသိ ဘောဂ္ဂသမံ စရန္တိ၊
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့၏အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၁၇။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ သာမဠပဿံ၊ အလုံးစုံ အပြင်
တို့၌ ပြေပြစ်သော အရောင်အဆင်းရှိသော။ သုတနံ၊ ကောင်းစွာသော
ကိုယ်ရှိစော။ သုဓဇ္ဈံ၊ ကောင်းသောခါးရှိသော။ ဒုဟရိံ၊ ပျိုနုသော။
ကုမာရိံ၊ သတို့သမီးကို။ ပဿာမိ၊ မြင်၏။ ပဝေလ္လမာနာ၊ ညှင်းညှင်းသော
လေသည် ခတ်အပ်သည်ရှိသော် ထိုမှကြိုမှတုန်လှုပ်သော။ တာဠပုဝါဠာဝ၊
သန္တာနက်ကဲ့သို့ အရွက်ရှိသော မည်းသောနှယ်ကဲ့သို့။ သာဣတ္ထံ၊ ထိုမိန်းမ
သည်။ နရေသု၊ ယောက်ျားတို့၏အနီး၌။ ပလ္လောဘုယန္တံ၊ ကိလေသံ၏
အစွမ်းအားဖြင့် ဖြားယောင်းသကဲ့သို့။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။

၁၁၈။ အပရေန သမယေန၊ နေ့ဘက်အခါ၌။ ဇစ္စာ၊ မွေးဖွားသည်မှ။
အာသိတိကဉ္စ၊ အသက်ရှစ်ဆယ်ရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ နာ ဝုတိကဉ္စ၊ အဆက်
ကိုးဆယ်ရှိသည်လည်းဖြစ်သော။ အမေန်နာရိံ၊ ထိုမိန်းမကို။ ဒဏ္ဍံ၊ တောင်
ဝှေးကို။ ဂဟေတုာန၊ ကိုင်၍။ ပဝေဓမာနံ၊ တုန်လှုပ်လျက်။ ဂေါပါနသိ
ဘောဂ္ဂသမံ၊ အခြင်ကဲ့သို့ ကိုင်းညွတ်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ စရန္တိ၊ သွား
သည်ကို။ ပဿာမိ၊ မြင်ရ၏။

မောင်တော် တောထွက်တော့မည်

ဘုရားလောင်းသည် ပထမဂါထာဖြင့် ရုပ်၌ အသာဒကိုဆိုပြီး၍ ဤ
ဒုတိယဂါထာဖြင့် ရုပ်၏အပြစ်ကို ပြပြီး၍ ယခုအခါ အိုမ်၏အလယ်၌ မိမိ
မမေ့လျော်ခြင်းကို ပြလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၁၉။ သောဟံ တမေဝါ နုဝိစိန္တယန္တော၊ ကောပဿာမိမဇ္ဈေ။
အဟံပိ ဝေ ဣတိပေက္ခမာနော၊
န ဂေဟေ ရမေ ဗြဟ္မစရိယဿာကာလော။

၁၂၀။ ရဇ္ဇေါလိမ္ပနီစေဿာ၊ ယာဂေဟေ ဝသတော ရတိ။
တေမ္ပိ ဆေတုာန ဝဇန္တိဓိရာ၊ အနပေက္ခိနောကာမသုခံ ပဟာယ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

၁၁၉။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်၊ တမေဝ၊ ထိုရုပ်တို့၏ အဿာဒ၊ အာဒိနဝံ ကိုလျှင်။ အနုဝိစိန္တယဒန္တာ၊ အဖန်ဖန်ကြံလျက်။ သယနုဿ၊ အိပ်ရာ၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဧကော၊ တစ်ယောက်တည်း။ ပဿာမိ၊ ရှု၏။ အဟံပိ၊ ငါသည်လည်း။ ဝေတထာ၊ ထို အတူ။ ဘဝိဿာမိ ဖြစ်အံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပေက္ခမာနော၊ ရှုလျက်။ ဂေဟေ၊ အိမ်၌။ န ရမေ၊ မမေ့လျော့။ ဗြဟ္မစရိံ၊ ယဿ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း၏။ ကာလော၊ အခါတည်း။

၁၂၀။ ဂေဟေ၊ အိမ်၌။ ဝသဒတာ၊ နေသောသူ၏။ ယာ ရတိ၊ အကျင့်မွှေးလျော်ခြင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သော၊ ထိုမွှေးလျော်ခြင်းသည်။ အာလမ္ပနိ၊ ဆွဲလှမ်းရာဖြစ်သော။ ရဇ္ဈဝ၊ ကြိုးကဲ့သို့။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဓိရာ၊ ပညာရှိဘို့သည်။ တေမိ၊ ဤကာမတို့၌ မွှေးလျော်ခြင်းကိုလည်း။ ဆေတုာန၊ ဖြတ်၍။ ကာမသုခံ၊ ကာမချမ်းသာကို။ မဟာယ၊ ပယ်၍။ အနုပေက္ခိနော၊ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဝဇန္တိ၊ သွားကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကာမတို့၌ အဿာဒကို လည်းကောင်း၊ အာဒိနဝံကို လည်းကောင်း ပြုလျက် ဘုရားကဲ့သို့ဆော တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် တရားဟော၍ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဗြဟ္မဒတ်မင်းကို ခေါ်စေ၍ မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်း၍ အဆွေအမျိုး အဆွေခင်ပွန်း နှလုံးအကျွမ်းဝင်ကုန်သော သူတို့၏ ငိုကြွေးကုန်စဉ်လျှင် အသဒရစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ဟိမဝန္တာ သို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သော လူတို့ကို အမြိုက်အဖျော်တို့ကို တိုက်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ရာဟုလမယ်တော်သည် ထိုအခါ မိဖုရားကြီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်း မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သုသိမမင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဆံဖြူကိုမြင်၊ သံဇေဝင်၊ တောတွင်ပျော်မွှေးမည်။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုသိမဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၇-ကောဋသိမ္ဗလိဇာတ်

အရာရာ၌ သည်းမခံသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသောလောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အဟံ ဒသသတံ ဗျာမံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကောဋသိမ္ဗလိဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကိလေသာကို နှိပ်စက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည်ကား ပညာသဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ် လှတ္တံ။)

ဤကောဋသိမ္ဗလိဇာတ်၌သည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်အတွင်း၌ ကာမဝိဘက်တို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော ဝါး ရာကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ “ရဟန်းတို့—ရွံ့ရွံ့အပ်သည်နှင့် ယှဉ်သည်ကို ရွံ့ရွံ့ခြင်းငှာ သင့်၏။ ကိလေသာတို့မည်သည် ပွားကုန်သည်ရှိသော် ပညောင်ပင် အစရှိသည်တို့ သည် သစ်ပင်ကိုလွှမ်းမိုးသကဲ့သို့ လွှမ်းမိုးတတ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့်လျှင် ရှေး၌သည် ကြီးစွာသော လက်ပံပင်၌ဖြစ်သော နတ်သည် ပညောင် စေ့တို့ကိုစား၍ မိမိသစ်ပင်၏ အခွကြား၌ ကျင်ကြီးကိုချသော တစ်ခု သောငှက်ကိုမြင်၍ ဤကျင်ကြီးမှ ငါ၏ပိခာန်၏ ပျက်စီးခြင်းသည် ဖြစ် လှတ္တံ။” ဟု ကြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းဘည် ကြီးစွာသော လက်ပံ စောင့်နတ်အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။

နဂါးကိုဂဠုန်သုတ်

ထိုအခါ တစ်ခုသော ဂဠုန်သည် ယူဇနာ တစ်ရာဝါးဆယ်ရှိသော အတ္တဘောကိုဖန်ဆင်း၍ အဘော်လေတို့ဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေကို နှစ်ဖြာပြု၍ တစ်ခုသော အလံတစ်ထောင် အလျားရှည်သော နဂါးမင်း ကို အမြီး၌ယူ၍ ထိုနဂါးအား ခံတွင်းဖြင့် ယူဆပ်သော အစာကို စွန့်

(၅၅၀-တ၊ ကောဋသိမ္ဗလိဇာတ်)

ဂဠုန်မင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ရေကိုနှစ်ဖြာပြု၍ အလံတစ်ထောင်အလျားရှည်သော နဂါးမင်းကို သုတ်ချီသွားပုံ။ (၃၅၄)

စေ၍ ကြီးစွာသော လက်ပံပင်ကို ရည်၍ တောအထက်ဖြင့် သွား၏။
နဂါးမင်းသည် တွဲလျားဆွဲလျက် “ကိုယ်ကိုလွတ်အံ့” ဟု ပညောင်ပင်၌
အခွေကိုသွင်း၍ ပညောင်ပင်ကို ရစ်၍ ဆွဲ၏။ ဂဠုန်မင်း၏ အားရှိသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် ပညောင်ပင်သည် ကျွတ်၍ပါ၏။ နဂါးမင်းသည် မလွတ်
ထလျှင်ကတည်း။ ဂဠုန်မင်းသည် ပညောင်ပင်နှင့်တကွ နဂါးမင်းကိုယူ၍
ကြီးစွာသော လက်ပံပင်သို့ရောက်၍ နဂါးမင်းကို ပင်စည်အပြင်၌ အိပ်
စေ၍ ဝမ်းကိုခွဲ၍ နဂါးဆီကိုစား၍ ကြွင်းသောအကောင်ကို သမုဒ္ဒရာ၌
စွန့်၏။

နတ်မင်းတုန်လှုပ်

ထိုပညောင်ပင်၌ကား တစ်ခုသောငှက်မသည် ရှိ၏။ ထိုငှက်မသည်
ပညောင်ပင်ကို လွတ်သည်ရှိသော် ပျံ၍ လက်ပံပင်၏ အခွကြား၌ နေ၏။
လက်ပံပင်စောင့်နတ်သည် ထိုငှက်မကိုမြင်၍ “ဤငှက်မသည် ငါ၏သစ်ပင်
ခွ၌ ကျင်ကြီးကိုချလတ္တံ့၊ ထိုကျင်ကြီးမှ ပညောင်ပင်ငယ်သည် လည်း
ကောင်း၊ ပညောင်ကြတ်ပင်ငယ်သည် လည်းကောင်း အလုံးစုံသော လက်ပံ
ပင်ကို လွှမ်း၍ ဖျက်ဆီးလတ္တံ့၊ ထိုအခါ ငါ၏ဗိမာန်သည် ပျက်စီးလတ္တံ့”
ဟု ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ တုန်လှုပ်၏။ ထိုနတ်၏ တုန်လှုပ်သည်၏ အဖြစ်
ကြောင့် ကြီးစွာသော လက်ပံပင်သည် အမြစ်တိုင်အောင် လှုပ်၏။

အဘယ့်ကြောင့် တုန်လှုပ်သနည်း

ဂဠုန်မင်းသည် တုန်လှုပ်သော နတ်ကိုမြင်၍ အကြောင်းကို မေးလို
ရကား-

၁၂၁။ အဟံ ဒသသတံ ဗျာမံ၊ ဥရဂမာဒါယ အာဂတော။

တဉ္စ မဉ္စ မဟာကာယံ၊ ဝေရယံ နပုဒဝဓေ။

၁၂၂။ အထိမံ ခုဒ္ဒကံ ငက္ခိံ၊ အပ္ပမံသတရံ မယာ။

ဓာရယံ ဗျာထသိ ဘိတဝ၊ ကိမတ္ထံ ကောဋသိမ္ဗလိ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၁။ ကောဋသိမ္ဗလိ၊ ကြီးစွာသော လက်ပံပင်ကိုစောင့်သောနတ်၊
အဟံ၊ ငါသည်၊ ဒသသတံဗျာမံ၊ အလံ့စစ်ထောင်ရှိသော၊ ဥရဂံ၊ နဂါး
ကို။ အာဒါယ၊ သုတ်ယူ၍။ အာဂတော၊ လာ၏။ မဟာကာယံ၊ ကြီး

စွာသောကိုယ်ရှိသော၊ တဉ္စ၊ ထိုနဂါးကိုလည်းကောင်း။ ဓာရယံ၊ ဆောင်
ခွဲသော။ မဉ္စ၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ တု၊ သင်သည်။
နပ္ပဝေဓသိ၊ မတုန်လှုပ်။

၁၂၂။ အထ၊ ထိုသို့ဖြင့်လျက်။ ဓယာ၊ ငါသည်။ ဓာရယံ၊ ဆောင်
ခွဲသော။ အပ္ပမံသတရံ၊ အလွန်နည်းသော အသားရှိသော။ ဣမံ ခုဒ္ဒကံ
ပက္ခိံ၊ ဤငှက်မငယ်ကို။ ဒိသ္မာ၊ မြင်၍။ ကိမတ္တံ၊ အဘယ်အကျိုးကို။
သမ္ပဿမာနာဝ၊ မြင်၍လျှင်။ ဘိတာ၊ ကြွေးကံလျက်။ ဗျဿသိ၊ တုန်
လှုပ်သနည်း။

သူက ငါ့မိမိမာန်ကိုဖျက်ဆီးမှာ

ထိုအခါ ဂဠုန်မင်းအား အကြောင်းကိုဆိုလို၍ ရုက္ခစိုးနတ်သည်-

၁၂၃။ မံသဘက္ခော တုဝံ ဖုဇ၊ ဖလဘက္ခော အယံ ဒိဇော။

အယံ နိဂြောဓဗီဇံ၊ ပိလက္ခဒုမ္ပရာနိ စ။

အသတ္တာနိ စ လက္ခိတုဝ၊ ခန္ဓေ မေ သြဟဒိဿတိ။

၁၂၄။ တေ ရုက္ခာ သံဝိရူဟန္တိ၊ မမ ပယော နိဝါတလာ။

တေ မံ ပရိသောနန္တိဿန္တိ၊ အရက္ခံ မံ ကရိဿရေ။

၁၂၅။ သန္တိ အညေပိ ရုက္ခာသေ၊ မုလိနော န္ဇေ နော ဒုမာ။

ဣမိနာ သက္ကဏ ဇာတေန၊ ဗီဇ မာဟရိဇာ ဟတာ။

၁၂၆။ အဇ္ဈာရူဟာ ဘိဝေဒန္တိ၊ ပြဟန္တမ္ပိ ဝနပ္ပတိံ။

တသ္မာ ဖုဇ ပဒဝေဒမိ၊ သမ္ပဿံ နာဂတံ ဘယံ-

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကိုဆို၏။

၁၂၃။ ဖုဇ၊ ဂဠုန်မင်း။ တုဝံ၊ သင်သည်။ မံသဘက္ခော၊ အသားကို
စား၏။ အယံဒိဇော၊ ဤငှက်သည်။ ဖလဘက္ခော၊ အသီးကိုစား၏။ အယံ၊
ဤငှက်သည် နိဂြောဓဗီဇာနိ စ၊ ပညောင်စေ့တို့ကို လည်းကောင်း။
ပိလက္ခဒုမ္ပရာနိ စ၊ ညောင်ကြိတ်စေ့၊ ရေသဖန်းစေ့တို့ကိုလည်းကောင်း။
အသတ္တာနိ စ၊ ညောင်ဗုဒ္ဓဟေစေ့တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဘက္ခိတုဝ၊ စား၍။
မေ၊ ငါ၏။ ခန္ဓေ၊ ပင်စည်၌။ သြဟဒိဿတိ၊ ကျင်ကြီးစွန့်လှတ္တံ။

၁၂၄။ မမ၊ ငါ၏။ ပယော၊ အနိ၌။ နိဝါတလာ၊ လေတိတ်ရာအရပ်၌
ဖြစ်ကုန်သော။ တေ ရုက္ခာ၊ ထိုသစ်ပင်တို့သည်။ သံဝိရူဟန္တိ၊ ကြီးပွား
ကုန်အံ့။ တေ ရုက္ခာ၊ ထိုပညောင်ပင်အစရှိသော သစ်ပင်တို့သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။

ပရိယောနန္ဒိယန္တိ၊ မြေးယုက်ကုန်လတ္တံ့၊ ဝံ၊ ငါ့ကို၊ အရက္ခံ၊ သစ်ပင်မရှိ
သည်ကို။ ကရိယာဒရ၊ ပြုကုန်ရာ၏။

၁၂၅။ ဗီဇံ၊ မျိုးစေ့ကို။ အာဟရိတာ၊ ဆောင်ကုန်၍၊ ဣမိနာ
သကုဏဇာဒတန၊ ဤငှက်မှဖြစ်သော ပညောင်ပင် အစရှိသော သစ်ပင်
သည်။ ဟတာ၊ သိတ်အပ်ကုန်သော၊ ရက္ခာသေ၊ တောင်မြေအစရှိသည်
တို့၌ ရောက်ကုန်သော။ အညပိ၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ မူလိနာ၊
အမြစ်နှင့်ပြည့်စုံကုန်သော။ နန္ဒိနော၊ ပင်စည်နှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ဒုမာ၊
သစ်ပင်တို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။

၁၂၆။ အဗ္ဗာရူဟာ၊ အခက်အခွဲရောက်ကုန်သော ပညောင်ပင်
အစရှိကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်။ ပြဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ဝနပ္ပတိပိ စ၊
တောစိုးသစ်ပင်ကိုလည်း။ အဘိဝဗ္ဗန္တိ၊ လွန်၍ကြီးကုန်၏။ ရာဇ၊ ဂဠုန်မင်း။
တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အနာဂတံ၊ လာလတ္တံ့သော။
ဘယံ၊ ဘေးကို။ သမ္ပယံ၊ မြင်သည်ဖြစ်၍။ ပဝေဓာမိ၊ တုန်လှုပ်၏။

ငှက်မကိုပေးပြီ

ရက္ခစိုးနတ်မင်း၏စကားကို ကြား၍ ဂဠုန်မင်းသည်-

၁၂၇။ သင်္ကေယျ သင်္ကိတဗ္ဗာနိ၊ ရက္ခေယျာ နာဂဂတံ ဘယံ။

အနာဂတဘယာ ဓိရော၊ ဥဘာ လောက အဝေက္ခတိ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၇။ သင်္ကိတဗ္ဗာနိ၊ ရွံ့ရှားအပ်သည်တို့ကို၊ သင်္ကေယျ၊ ရွံ့ရှားရာ၏။
အနာဂတံ၊ လာလတ္တံ့သော။ ဘယံ၊ ဘေးကို။ ရက္ခေယျာ၊ စောင့်ရာ၏။ ဓိရော၊
ပညာရှိသည်။ အနာဂတဘယာ၊ 'လာလတ္တံ့သော ဘေးအားဖြင့်။
ဥဘာလောကေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန်လောက
တို့ကို၊ အဝေက္ခတိ၊ ရှု၏။

ဤသို့ဆို၍လည်း ဂဠုန်မင်းသည် မိမိအာနုဘော်အားဖြင့် ထိုငှက်မကို
ထိုလက်ပံပင်မှ ပြေးစေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ “ရွံ့ရှားအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သည်ကို ရွံ့ရှားခြင်းငှာသင့်၏”
ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်

အရဟတ္တဖိုလ်၌ စည်ကုန်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ငဠုန်မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခု အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ် ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(လာလတ္တံ့၊ ဘေး၊ ရှုမျှော်စော့၊ ကြောက်ရေးပြုအပ်စွာ)

ခုနစ်ခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကောဋသိမ္ဗလိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၈-ဓမ္မကာရီဇာတ်

မိတ်ဟောင်းကိုပစ်၍ မိတ်သစ်ကို မချီးမြှောက်သင့်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရာဇာ အပ္ပစ္စိ ဝိရရံ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မကာရီဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကောသလမင်း၏ အာဂန္တုကတို့ အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစောသလမင်းသည် တစ်ပါးသောအခါ၌ အစဉ် အဆက်လာကုန်သော သူရဲဟောင်းတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို မပြုမူ၍ အသစ် ရောက်လာကုန် သော အာဂန္တုကတို့အားသာလျှင် ပူးဇော်မြတ်နိုးခြင်းကိုပြု၏။ ထိုအခါ ကောသလမင်း၏ ပစ္စုပ္ပန်ရစ်ရွာကို ခိုးသူဖျက်ဆီးသည်ရှိသော် စစ် ထိုးအံ့သောငှာ သွားသော စောသလမင်းအား “အာဂန္တုက သူရဲတို့သည် ရအပ်သော ပူးဇော်သက္ကာရ ရရှိကုန်၍ စစ်ထိုးလတ္တံ့” ဟု သူရဲဟောင်းတို့သည် စစ်ခထိုးကုန်။ “သူရဲဟောင်းတို့သည် စစ်ထိုးကုန် လတ္တံ့” ဟု အာဂန္တုက သူရဲ တို့သည်လည်း စစ်ခထိုးကုန်။ ခိုးသူတို့သည် မင်းကို အောင်ကုန်၏။ အာဂန္တု က သူရဲတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း၏ အပြစ်ကြောင့် မိမိရှုံးသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ သာဝံထွိပြည်သို့ပြန်၍ “ငါသည်သာလျှင် ဤသို့ပြု၍ ရှုံးသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူကား တစ်ပါးကုန်သော မင်းတို့သည်လည်း ရှုံးသလော” ဟု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို လျှောက်အံ့” ဟု နံနက်စာ စားပြီးသော် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး.... သင်မင်းကြီးသာလျှင် အာဂန္တုက

တို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ ရှုံးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးမင်းတို့သည် လည်း အာဂန္ဓုကတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ ရှုံးကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကောသလမင်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ကုရုတိုင်း ဣန္ဒပတ္တနုဂိုရ်မြို့၌ ယုဗ္ဗိလအနွယ်ဖြစ်သော ဓနုဇယမည်သော ကောရဗျမင်းသည် မင်းပြု၏။

ဝိဓုရပညာရှိ

ထိုအခါ ကုရုးလောင်းသည် ပုရောဟိတ်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကိုသိ၍ ဣန္ဒပတ္တနုဂိုရ်မြို့သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ အဘလွန်သဖြင့် ပုရောဟိတ်အရာကိုရ၍ မင်း၏အကျိုးအကြောင်းကို ဆုံးမတတ်သော အမတ်ဖြစ်၏။ ထိုအမတ်အား “ဝိဓုရပညာရှိ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

အပြင်လူကို ချီးမြှောက်၍ စစ်ရှုံး

ထိုအခါ ဓနုဇယမင်းသည် သူရဲဗဟောင်းတို့ကို မရေတွက်မူ၍ အာဂန္ဓုက သူရဲတို့အားသာလျှင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြု၏။ ထိုကောရဗျမင်း၏ ပစ္စန္ဒရစ်ရွာကို ခိုးသူ လုယက်သည်ရှိသော် စစ်ထိုးအံ့သောငှာ သွားသော ကောရဗျမင်းအား “အာဂန္ဓုက သူရဲကောင်းတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့” ဟု သူရဲဗဟောင်းတို့သည် စစ်မထိုးကုန်။ “သူရဲဗဟောင်းတို့သည် သိကုန်လတ္တံ့” ဟု အာဂန္ဓုက သူရဲတို့သည်လည်း စစ်မထိုးကုန်။ မင်းသည် ရှုံး၍ ဣန္ဒပတ္တနုဂိုရ်မြို့သို့လျှင် ပြန်၍ “အာဂန္ဓုကတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြုသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ရှုံး၏” ဟု ကြံ၏။ ထိုကောရဗျမင်းသည် တစ်နေ့သ၌ “ငါသည်သာလျှင် အာဂန္ဓုကတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ ရှုံးသလော၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူကား ရှုံးဖူးကုန်သော အစပ်ပါးကုန်သော မင်းတို့သည် ဤသို့ ရှိကုန်သလောဟု ဝိဓုရပညာရှိကို မေးအံ့” ဟု ကြံ၍ မင်းအား စကားအံ့သောငှာ လေး၍နေသော ထိုဝိဓုရပညာရှိကို ထိုအကြောင်းကို မေး၏။

ဝိရုဒ္ဓိ ဖြေကြားပုံ

ထိုအခါ၌ ထိုကောရဗျမင်း၏ မေးသော အခြင်းအရာကို ထင်စွာပြု
တော်မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၁၂၈။ ရာဇာ အပုစ္ဆိ ဝိရုဒ္ဓိ၊ ဓမ္မကာမော ယုခိဋ္ဌိလော။

အပိ ဗြာဟ္မဏ ဇာနာသိ၊ တော ဧကော ဗဟု သောစတိ။
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၂၉။ ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဧဇော၊ တစ်ယောက်သော။ ဧတာ၊
အဘယ်သူသည်။ ဗဟု၊ များစွာ။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်သနည်း။ တု၊ သင်
သည်။ ဇာနာသိအပိ၊ သိ၏လော၊ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယုခိဋ္ဌိဇော၊ ယုခိဋ္ဌိလ
အနွယ်ရှိသော၊ ဓမ္မကာမော၊ သုစရိုက်တရားကိုချစ်သော။ ရာဇာ၊ ကော
ရဗျမင်းသည်။ ဝိရုဒ္ဓိ၊ ဝိရုဒ္ဓိပညာရှိကို၊ အပုစ္ဆိ၊ မေး၏။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် 'မြတ်သောမင်းကြီး...သင်
မင်းကြီးတို့၏ စိုးရိမ်ခြင်းသည် အဘယ်စိုးရိမ်ခြင်း မည်သနည်း၊ ရှေး၌
ဓမ္မကာရီ အမည်ရှိသော ဆိတ်ထိန်းပုဏ္ဏားသည် ဆိုတ်အပေါင်းကို ယူ၍
တော၌ ခြံကိုပြု၍ ထိုခြံ၌ ဆိတ်တို့ကိုထား၍ မီးကိုလည်းကောင်း၊ အခိုး
ကိုလည်းကောင်း ပြု၍ ဆိတ်အပေါင်းကို ကျောင်းလျက် နို့ရည် အစရှိ
သည်တို့ကို သုံးဆောင်၍ နေ၏။ ထိုဓမ္မကာရီ ပုဏ္ဏားသည် ထိုအရပ်သို့
လာကုန်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိကုန်သော သရဘ မည်ကုန်
သော သားတို့ကိုမြင်၍ ထိုသားတို့၌ ချစ်ခြင်းကိုပြု၍ ဆိတ်တို့ကို မရေတွက်
မူ၍ ဆိတ်တို့အား ချီးမြှောက်ခြင်းကို သရဘမည်သော သားတို့အား
ပြု၍ တန်ဆောင်မုန်းလှ အခါ၌ သရဘမည်သော သားတို့သည် ပြေး
ကုန်၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားကုန်လတ်သော် ဆိတ်တို့သည်လည်း ပျက်စီး
ကုန်လတ်သော် သရဘမည်သော သားတို့ကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ခြင်း
ဖြင့် ပျော့တော့သွေး၊ အနာရှိသည်ဖြစ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။
ဤဓမ္မကာရီ ပုဏ္ဏားသည် အာဂန္တုကအား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ သင်တို့ထက်
အဆ အရာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆ အထောင်အားဖြင့် လည်း
ကောင် စိုးရိမ်ပင်ပန်း၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏' ဟု ဥဒါဟရုဏ်ကို
ဆောင်၍ ပြလိုရဏား-

၁၂၉။ ဗြာဟ္မဏော အဇ္ဈာထန၊ ဗဟုတေဇော ဝနေ ဝိသံ။
ဓမ္မံ အကာသိ ဝါသိဋ္ဌော၊ ရတ္တိန္ဒြိယ မထန္တိတော။

- ၁၂၀။ တဿ တံ ဓူမဂန္ဓေန၊ သရဘာ မကသဉ္စိတာ။
ဝဿာဝါသံ ဥပဂစ္ဆန္တိ၊ ဓူမကာရီဿ သန္တိကေ။
- ၁၂၁။ သရဘေသု မနံ ကဘွာ၊ အဇာ သော နာဝ ဗုဇ္ဈထ။
အာဂစ္ဆန္တိ ဝဇန္တိ ဝါ၊ တဿ တာ ဝိနသု အဇာ။
- ၁၂၂။ သရဘာ သရဒေ ကာလေ၊ ပဟိနမကသေ ဝနေ။
ပါဝိသု ဂိရိဒုဂ္ဂါနံ၊ နဒီနံ ပဘဝါနိ စ။
- ၁၂၃။ သရဘေ စ ဂတေ ဒိသွာ၊ အဇာ စ ဝိဘဝံ ဂတာ။
ကိသော စ ဝိဝဏ္ဏော စသိ၊ ပဏ္ဍုရောဂီ စ ပြာဟ္မဒဏာ။
- ၁၂၄။ ဧဝံ ယော သံနိရံကတွာ၊ အာဂန္တု ကုရုတေပိယံ။
သော ဇေကာ ဗဟု သောစတိ၊ ဓူမကာရီဝ ပြဟ္မဏေဇ-
ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၅။ မဟာရာဇံ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝါသိဋ္ဌော၊ ဝါသိဋ္ဌအနွယ်
ဖြစ်သော။ ပြဟ္မဏော၊ ဓူမကာရီပုဏ္ဏားသည်။ အဇယုတေန၊ ဆိတ်အပေါင်း
နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ ဗဟုတေဇော၊ များစွာသော မီးစာရှိသည်ဖြစ်၍။
ဝနေ၊ တော၌။ ဝိသံ၊ နေလျက်။ ရတ္တိန္ဒိဝံ၊ နေညဉ့်ပတ်လုံး။ အတန္ဒိဒတာ၊
မပျင်းမရိသည်ဖြစ်၍။ ဓူမံ၊ အခိုးကို။ အကာသိ၊ ပြု၏။

၁၂၆။ တဿ၊ ထိုဓူမကာရီပုဏ္ဏား၏။ တံ၊ တေန ဓူမဂန္ဓေန၊ ထို
အခိုးအနံ့ကြောင့်။ မကသုရတာ၊ မှက်ခြင်တို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်
ဖြစ်၍။ သရဘာ၊ သရဘမည်ကုန်သော သားတို့သည်။ ဓူမကာရီဿ၊ ဓူမ
ကာရီပုဏ္ဏား၏။ သန္တိကေ၊ အထံ၌။ ဝဿဝါသံ၊ မိုးလပတ်လုံး နေခြင်း
သို့။ ဥပဂစ္ဆန္တိ၊ ကပ်ကုန်၏။

၁၂၇။ သော၊ ထိုဓူမကာရီပုဏ္ဏားသည်။ သရဘေသု၊ သရဘမည်
သော သားတို့၌။ မနံ၊ ချစ်ခြင်းကို။ ကဘွာ၊ ပြု၍။ အဇာ၊ ဆိတ်တို့သည်။
အာဂစ္ဆန္တိ ဝါ၊ လာကုန်သည်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ဝဇန္တိ ဝါ၊ သွားကုန်
သည်တို့ကိုလည်းကောင်း။ နာဝဗုဇ္ဈထ၊ မသိသလျှင်ကတည်း။ တဿ၊ ထို
ဓူမကာရီ ပုဏ္ဏား၏။ တာ အဇာ၊ ထိုဆိတ်တို့သည်။ ဝိနသု၊ ပျက်စီး
ကုန်၏။

၁၂၈။ သရဘာ၊ သရဘအမည်ရှိကုန်သော သားတို့သည်။ သရဒေ
ကာလေ၊ တန်ဆောင်မုန်းလအခါ၌။ ဝနေ၊ တောသည်။ ပဟိနမကသေ၊
ခြင်မှက်ဆင်းသည်ရှိသော်။ ဂိရိဒုဂ္ဂါနဉ္စ၊ တောင်ဟူသော ခဲ့ယဉ်းထဖြင့်

သွားအပ်သော အရပ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ နဒီနဉ္စ၊ မြစ်တို့၏ လည်းကောင်း၊ ပဘဝါနိ၊ အမွန်အဦးတို့သို့။ ပါဝိသု၊ ဝင်ကုန်၏။

၁၃၃။ ပြာဟ္မဏော၊ ဝုမကာရီ ပုဏ္ဏားသည်။ ဂတေ၊ သွားကုန်သော။ သရဘေ စ၊ သရဘမည်သော သားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝိဘဝံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ဂတော၊ ရောက်ကုန်သော။ အဇာ စ၊ ဆိတ်တို့ကို လည်းကောင်း။ ဒိသ္မာ-ဇာနိတွာ၊ သိ၍။ ကိသော၊ ကြုံလို့သည်။ ဝိဝဏ္ဏော၊ အဆင်းမရှိသည်။ ပဏ္ဍုရောဂီ၊ ဖျော့တော့သော ရောဂါရှိသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၃၄။ ဝေ၊ ဤသို့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သံ-သကံ-အဇ္ဈတ္တိကဇနံ၊ အတုင်းသားကို။ နိရံကတွာ၊ အပပြု၍။ အာဂန္တု၊ အာဂန္တုကို။ ပိယံ၊ ချစ်သည်ကို။ ကုရုတေ၊ ပြု၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အယံ-ဝုမကာရီ ပြာဟ္မဏောဝ၊ ဤ ဝုမကာရီ ပုဏ္ဏားကဲ့သို့။ ဧသော၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း။ ဗဟူ၊ များစွာ။ သောစတံ၊ စိုးရိမ်ရ၏။

အတုင်းလူသို့ ချီးမြှောက်ပြီ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို မှတ်စေလျက် ဆို၏။ ထိုမင်းသည် လည်းကောင်း စွာသိသောအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ဝိဓုရပညာရှိအား များစွာသော ဥစ္စာကိုပေး၏။ ထိုအခါမှစ၍ အတုင်းသားကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို လျှင် ပြုလျက် အလှူအစရှိကုန်သော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆေဇင်တော်မူ၍ 'ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ကောရဗျမင်း ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ပသေ့နဗီ ကောသလမင်းသည် ထိုအခါ ဝုမကာရီပုဏ္ဏားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဝိဓုရပညာရှိဖြစ်ပြီ' ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အတုင်းလူအား၊ ချီးမြှောက်စား၊ ကျိုးများဖြစ်ထွန်းမည်။)
ရွှစ်ခုတို့၏ ပြည်ကြောင်းဖြစ်သော ဝုမကာရီဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၉-ဇာဂရဇာတ်

နိုးကြားထကြ လုံ့လကိပြုသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကောဇာဂရဇာတ် သုတ္တော-အစရှိ သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဇာဂရဇာတ်ကို ဇေတဝနိ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော သီတင်းသည် ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သောတာပန်ဖြစ်သော ဘုရားတပည့် ဖြစ်သော ထို သီတင်းသည်သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ လှည်းငါးရာနှင့်တကွ ကန္တာရခရီးသို့ သွား၏။ လှည်းကုန်သည်တို့သည် ထိုကန္တာရဝယ် တစ်ခုသော ရေချမ်း သာရာအရပ်၌ လှည်းငါးရာတို့ကို ချစ်စေ၍ ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်၍ နေ၏။ လူတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ လျောင်း၍အိပ်ကုန်၏။ သီတင်းသည်သည် ကား လှည်းအပေါင်း၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ စကြံသွား ခြင်းကို ဆောက်တည်၏။

နိုးကြားခြင်းအကျိုး

ထိုအခါ ထိုလှည်းကို လုယက်ကုန်လိုသော ငါးရာကုန်သော ခိုးသူတို့ သည် အထူးထူးကုန်သော လက်နက်တို့ကိုယူ၍ လှည်းကို ခြံရံ၍ တည် ကုန်၏။ ထိုခိုးသူတို့သည် စကြံသွားသော ထိုသီတင်းသည်ကို မြင်ကုန်၍ “ဤသူ၏ အိပ်သောကာလ၌ လုယက်ကုန်အံ့” ဟု ထိုအရပ်၌ တည်ကုန်၏။ ထိုသီတင်းသည်သည် ည၌သုံးယံပတ်လုံး စကြံသွားသလျှင်ကတည်း။ ခိုးသူတို့သည် မိုးသောက်သောကာလ၌ ကိုင်တိုင်း ကိုင်တိုင်းသော ကျောက် ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ “အို လှည်းကုန်သည်...မမေ့ မလျော့သဖြင့် စောင့်ရှောက်သော ဤယောက်ျားကိုမှီ၍ အသက်ကိုရ၍ သင်သည် မိမိ၏ ဥစ္စာရှင်ဖြစ်၏။ ထိုသူအား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုလော့” ဟု ဆို၍ ဖွဲ့ကုန်၏။ လူတို့သည် စောစောကလျှင် ထ၍ ခိုးသူတို့သည် စွန့်အပ် ကုန်သော ကျောက်ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်တို့ကို မြင်ကုန်၍ “ဤသူကို မှီ၍ ငါတို့သည် အသက်ကိုရအပ်၏” ဟု သီတင်းသည်အား ပူဇော် သက္ကာရကို ပေးကုန်၏။ သီတင်းသည်သည်လည်း အလိုရှိရာ အရပ်သို့

သွား၍ ပြုအပ်သောကိစ္စ ပြီးလတ်သော် တစ်ဖန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ပြန်၍
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပူဇော်၍ နေလျက်
“သီတင်းသည် အဘယ်ကြောင့် မထင်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူသည်
ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သီတင်းသည်... သင်သည်သာလျှင် မအိပ်
ဘဲ စောင့်ရှောက်၍ ကျေးဇူးအထူးကို ရသည်မဟုတ်သေး၊ ရွေးပညာရှိ
တို့သည်လည်း နိုးကြားကုန်သည်ဖြစ်၍ ထူးသောကျေးဇူးကို ရဖူးကုန်ပြီ”
ဟု မိန့်တော်မူ၍ သီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို
ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗုဒ္ဓကသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်၍
အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို
သင်၍ တင်ဖန်ပြန်၍ အိမ်၏အလယ်၌ နေလျက် နောက်အဖို့၌ တော
ထွက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုလျက် မကြာမြင့်မီလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်
စေ၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ရပ်ခြင်း သွားခြင်း ဣရိယာပုထ်နှင့် ယှဉ်သည်
ဖြစ်၍ နေလျက် မအိပ်မူ၍ အလုံးစုံသော ညဉ့်ပတ်လုံး စကြံသွား၏။

နိုးကြားသူနှင့် အိပ်မောကျသူ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ စကြံ ဦး၌ဖြစ်သော ရုက္ခစိုးနတ်သမီးသည်
နှစ်သက်၍ ဆစ်ပင်ခွ၌ ရပ်၍ ပြဿနာကို မေးလိုရကား-

၁၃၅။ ကော ဓ ဇာဂရတံ သုတ္တော၊ ဧဝံ ဓ သုတ္တံ သု ဇာဂရေ။
ကော မဓေတံ ဝိဇာနာတိ၊ ကော တံ ပဋိဘဏာတံ မေ-
ဟူဒသာ ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၅။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ ဣမ၊ ဤလောက၌။ ဧဝံ၊ အဘယ်
သူသည်။ ဇာဂရတံ၊ နိုးကုန်သောသူတို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ သုတ္တော၊
အိပ်သောသူ မည်သနည်း။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ ဣမ၊ ဤလောက၌။
ဧဝံ၊ အဘယ်သူသည်။ သုတ္တော သု၊ အိပ်သောသူတို့၌။ ဇာဂရေ၊ နိုးသော
သူ မည်သနည်း။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မမ၊ ငါ၏။ တေ၊ ထိုပြဿနာကို။
ပဋိဘဏာတံ၊ ခြေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခစိုးနတ်စကားကို ကြား၍-

၁၃၆။ အဟံ ဇာဂရတံ သုတ္တော၊ အဟံ သုတ္တေသု ဇာဂရော။
အဟ မေတံ ဝိဇာနာမိ၊ အဟံ ပဋိဘဏာမိ တေ-

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၆။ ဒေဝဝိတေ၊ ရုက္ခစိုးနတ်သမီး။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇာဂရတံ၊
နိုးကုန်သော ရဟန္တာကြီးတို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ သုတ္တော၊ အိပ်သော
သူမည်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုတ္တေသု၊ အိပ်သောသူတို့၌။ ဇာဂရော၊ နိုး
သောသူမည်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ ထိုပြဿနာကို။ ဝိဇာနာမိ၊ သိ၏။
အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်၏။ ပဋိ၊ ပြဿနာကို။ ပဋိဘဏာမိ၊ ဖြေခြင်းငှာ
စွမ်းနိုင်၏။

ဤဂါထာကို ဆိုသည်ရှိသော် နတ်သမီးသည် တစ်ဖန် မေးပြန်လို၍-

၁၃၇။ ကထံ ဇာဂရတံ သုတ္တော၊ ကထံ သုတ္တေသု ဇာဂရော။
ကထံ တေ ဝိဇာနာသိ၊ ကထံ ပဋိဘဏာသိ မေ-

ဟူသော ဤတတိယဂါထာကို ဆို၏။

၁၃၇။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ တွံ၊ သည်။ ဇာဂရတံ၊ နိုးကုန်သော
သူတို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ ကထံ၊ အသို့လျှင်။ သုတ္တော၊ အိပ်သောသူ
မည်သနည်း။ ကတု၊ အသို့လျှင်။ သုတ္တေသု၊ အိပ်သောသူတို့၌။ ဇာဂရော၊
နိုးသောသူမည်သနည်း။ တာပဿ၊ ရှင်ရသေ့။ တွံ၊ သင်သည်။ ကထံ၊
အသို့လျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ တေ၊ ထိုပြဿနာကို။ ဝိဇာနာသိ၊ သိသနည်း။
ကထံ၊ အသို့လျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ ပဋိ၊ ပြဿနာကို။ ပဋိဘဏာသိ၊ ဖြေ
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သနည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအနက်ကို ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၃၈။ ယေ ဓမ္မံ နပ္ပဇာနန္တိ၊ သံယမောတိ ဒမောတိ စ၊
တေသု သုပ္ပမာနသု၊ အဟံ ဇဂ္ဂိမိ ဒေဝတေ။

၁၃၉။ ယေသံ ရာဂေါ စ ဒေါသော စ၊ အဝိဇ္ဇာ စ ပိရာဇိတာ။
တေသု ဇာဂရမာနသု၊ အဟံ သုတ္တော သ္မိံ ဒေဝတေ။

၁၄၀။ ဧဝံ ဇာဂရတံ သုတ္တော၊ ဧဝံ သုတ္တေသု ဇာဂရော။
ဧဝ မေတံ ဝိဇာနာမိ၊ ဧဝံ ပဋိဘဏာမိ တေး-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၃၈။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ သံယမောတိ
စ၊ ဖြစ်လှသော သီလဟူ၍လည်းကောင်း။ ဒေဝတိ စ၊ ဣန္ဒြိယ

သံဝရသီလဟူ၍ လည်းကောင်း။ မွဲ၊ ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာ တရားကို။ နပုဇာနန္ဒီ၊ မသိကုန်။ သုပ္ပမစနေသု၊ ကိလေသာဟူသော အိပ် ပျော်ခြင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် မေ့လျော့ကုန်သော။ တေသု၊ ထိုသူတို့၌။ အဟံ၊ သည်။ ဇဂ္ဂါမိ၊ နိုး၏။

၁၃၉။ ယေသံ၊ အကြင်ရဟန္တာတို့အား။ ရာဂေါ စ၊ လည် လည်းကောင်း။ ဒေါသော စ၊ သည်လည်းကောင်း။ အဝိဇ္ဇာ စ၊ အဝိဇ္ဇာသည် လည်းကောင်း။ ဝိရာဇိတာ၊ ကင်းကုန်၏။ ဇာဂရမာနေသု၊ နိုးအပ်ကုန် သော။ တေသု။ ထိုရဟန္တာကြီးတို့၌။ အဟံ။ ငါသည်။ သုတ္တေဝ၊ အိပ် သောသူမည်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

၁၄၀။ ဝေံ၊ ဤသို့။ ဇာဂရတံ၊ နိုးကုန်သော ရဟန္တာကြီးတို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုတ္တော၊ အိပ်ပျော်၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ သုတ္တေ သု၊ အိပ်ပျော်သူတို့၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇာဂရေ၊ နိုး၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝေံ၊ ဤသို့။ တေံ၊ ထိုပြဿနာကို။ ဝိဇာနာမိ၊ သိ၏။ ဝေံ၊ ဤသို့။ အဟံ၊ ငါ သည်။ တေ၊ သင်၏။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပဋိဘဏာမိ၊ ဖြေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ပြဿနာကို ဖြေသည်ရှိသော် ရုက္ခစိုး နတ် သမီးသည် နှစ်သက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းလိုရအေး-

၁၄၁။ သာဓု ဇာဂရတံ သုတ္တော၊ သာဓု သုတ္တေသု ဇာဂရေ။ သာဓု မေတံ ဝိဇာနာသိ၊ သာဓု ပဋိဘဏာသိ မေ- ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၁။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့ ။ သာဓု၊ ကောင်းပေစွ။ တွံ၊ သင်သည်။ ဇာဂရတံ၊ နိုးကုန်သော ရဟန္တာကြီးတို့၏။ အန္တရေ၊ အတွင်း၌။ သုတ္တော၊ အိပ်ပျော်၏။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့ ။ သာဓု၊ ကောင်းစွ။ တွံ၊ သင်သည်။ သုတ္တေသု၊ အိပ်သောသူတို့၌။ ဇာဂရေ၊ နိုးသောသူမည်၏။ တာပသ၊ ရှင် ရသေ့ ။ တွံ၊ သင်သည်။ သာဓု၊ ကောင်းစွ။ မေ၊ ငါ၏။ တေံ၊ ထိုပြဿနာ ကို။ ဝိဇာနာသိ၊ သိ၏။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့ ။ သာဓု၊ ကောင်းစွ။ တွံ၊ သင်သည်။ ဓေ၊ ငါ၏။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပဋိဘဏာသိ၊ ဖြေခြင်းငှာ စွမ်း နိုင်၏။

ဤသို့ နတ်သမီးသည် ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြု၍ ဗိမာန်သို့ လျှင် ဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ နတ်သမီးဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူ၏။

(ထကြနိုးကြား၊ ရှိသူကား၊ ကောင်းစားရမည်မှတ်။)

ကိုးခုတို့၏ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဇာဂရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၀-ကုမ္မာသပိဏ္ဍဇာတ်

အနည်းငယ်ကို စွန့်လှူရုံဖြင့် ဘုရင့်စည်းစိမ်ကို ရခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်
မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “န ကိရတ္တိ” အရှေ့သောဂါထာ
ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆဲအပ်သော ဤကုမ္မာသပိဏ္ဍဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မလ္လိကာ မိဖုရားအကြောင်းကို ဟော
တော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုမလ္လိကာမိဖုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ တစ်ဦးသော
ပန်းသည်ကြီး၏သမီးဘည်း။ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏၊ ပညာကြီး၏၊
တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောအခါ တစ်နေ့သ၌ သူငယ်မတို့နှင့်တကွ ပန်း
ဥယျာဉ်သို့သွားလတ်သော် သုံးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့ကို ယူ၍ ပန်း
တောင်း၌ထည့်၍ သွား၏။ ထိုမလ္လိကာသည် မြို့မှထွက်သောကာလ၌ ကိုယ်
ရောင်ကိုလွတ်လျက် ရဟန်းအပေါင်းခြံရံလျက် မြို့သို့ဝင်သော မြတ်စွာ
ဘုရားကိုမြင်၍ မုယောမုန့်တို့ကို လှူ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် စာတု
မဏာရာဇ် နတ်မင်းတို့သည် လှူအပ်သောသပိတ်တော်ကို ညှိတ်၍ ခံတော်
မူ၏။ ထိုမလ္လိကာသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ကို ဦးဖြင့်ရှိခိုး၍ ဘုရား
လျှင် အာရုံရှိသော ပီတိကိုယူ၍ လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ တည်၏။

ဘုရားအားမုန့်လှူ၍

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမလ္လိကာကိုကြည့်၍ ပြုံးခြင်းကို ပြု၏။
အရှင်အာနန္ဒာသည် “မြတ်စွာဘုရား၏ ပြုံးတော်မူခြင်း၌ အကြောင်းကား

အဘယ်နည်း၊ အထောက်အပံ့ကား အဘယ်နည်း” ဟု ကြံ၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၏။ ထိုအခါ အာနန္ဒာမထေရ်အား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အာနန္ဒာ—ဤသတို့သမီးသည် ဤမုယောမုန့်တို့ကို လှူခြင်း၏အကျိုးအားဖြင့် ယနေ့လျှင် ကောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပြုံးတော်မူသောအကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၏။ သတို့သမီးသည်လည်း ပန်းအာရာမံသို့ သွား၏။

မိဖုရားကြီးဖြစ်ပြီ

ထိုနေ့၌လျှင် ကောသလမင်းသည် အဇာတသတ်မင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုး၍ စစ်ရှုံးသည်ရှိသော် ပြေး၍ မြင်းကို စီး၍ လာလတ်သော် ထိုမလ္လိကာ၏ သီချင်းသံကိုကြား၍ တပ်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြင်းကို ဥယျာဉ်သို့ ရွေးရှူနှင်း၏။ ဘုန်းနှင့်ပြည့်စုံသော သတို့သမီးသည် မင်းကိုမြင်၍ မပြေးမူ၍ လျှင် လာလတ်၍ မြင်းကို နှာခေါင်း၌ကိုင်၏။ မင်းသည် မြင်းကျောက်ကုန်း၌ခန၍လျှင် ‘အရှင်ရှိသလော’ ဟု မေး၏။ အရှင်မရှိသည်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ မြင်းမှသက်၍ ဝေ-ခနပူကြောင့် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ထိုမလ္လိကာ၏ ရစ်ခွင်၌ အိပ်လျက် တစ်ခဏမျှ အပန်းဖြေ၍ ထိုမလ္လိကာကို မြင်းကျောက်ကုန်း၌ နေစေ၍ ဗိုလ်ပါစပေါင်းခြံရံလျက် မြို့သို့ဝင်၍ မလ္လိကာကို မိမိ၏ မိဘအိမ်သို့ဝင်စေ၍ ညဉ့်အခါ ယာဉ်ကို ကစေ၍ များစွာသော ပူဇော်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့် မိဘအိမ်မှယူစေ၍ ရတနာအစဉ်ထား၍ အဘိသိက်ပေး၍ မိဖုရားကြီးပြု၏။

ထိုအခါမှစ၍ မင်းသည် ချစ်နှစ်သက်၏။ ရှေးဦးစွာ ထခြင်း အစရှိသော ကောင်းသော ကျေးဇူးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ လင်ကို နတ်ကဲ့သို့ လှပကျေး၏။ ဘုရားတို့အားလည်း အကျွမ်းဝင်၏။ ထိုမလ္လိကာသည် မြတ်စွာဘုရားအား သုံးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့ကိုလှူ၍ ထိုစည်းစိမ်ကိုရသော အဖြစ်သည် မြို့အလုံး နှံ့၍သွား၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ‘ငါ့ရှင်ကို...မလ္လိကာဒေဝီသည် မြတ်စွာဘုရားအား သုံးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့ကိုလှူ၍ ထိုကုသိုလ်၏ အကျိုးအားဖြင့် ထိုနေ့၌လျှင် အဘိသိက် သွန်းခြင်းကိုရ၏။ ဘုရားရှင်၏ မြတ်သောကျေးဇူး ရှိသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ပွယ်ရှိစွာ’ ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလှတ်၍ ‘ယခုအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်း

ဝေးကုန်သနည်း”ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေး ပါကုန်”၏ဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...လွှဲကာသည် တစ်ဆူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား သုံးဆုပ်ကုန်သော မုယောမုန့်တို့ ကို လှူ၍ ဇောသလမင်း၏ မိဖုရားကြီးအဖြစ်ကို ရခြင်းသည် မအံ့လောက် သေး၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်တို့၏ ကျေးဇူး များ မြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ ရှေးပညာရှိတို့သည်ကား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့အား တင်လဲ မခတ်သော အစေးမရှိသော မုယောမုန့်တို့ကိုလှူ၍ ထိုအလှူ၏အကျိုးဖြင့် နှစ်ခုမြောက်သော အတ္တဘောဉ် ယူဇနာ သုံးရာ ရှိသော တာသိတိုင်း၌ မင်း၏စည်းစိမ် အသရေကို မုဖူးကုန်၏”ဟုမိန့်တော် မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဇာတိ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူဆင်းရဲမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တစ်ဦးတည်းသောသူဌေးကိုမိမိ၍ အခဖြင့် အမှုကို ပြုလျက် အသက်မွေး၏။

မုယောမုန့်အလှူ

ထိုဘုရားလောင်းလည် တစ်နေ့သ၌ “ငါ့အား နံနက်စာ အကျိုးငှာ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု အိမ်ဈေးမှ လေးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့ကိုယူ၍ အမှုလုပ် ရာသို့ ထွားသည်ရှိသော် ဆွမ်းခံအံ့သောငှာ ဗာရာဏသီသို့ ရှေးရှုသာကုန် သော လေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုမြင်၍ “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းကိုရည်၍ ဗာရာဏသီသို့ထွားကုန်၏။ ငါ့အားလည်း လေးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ အဏယ်၍ ဤမုယောမုန့်တို့ကို လှူရသော်ကား ကောင်းစွာ”ဟု ကြံ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ကပ်၍ “အရှင်ဘုရားတို့...အကျွန်ုပ် ၏လှက်၌ လေးဆုပ်သော မုယောမုန့်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤမုန့်တို့ကို အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား လှူအံ့၊ အရှင်ဘုရားတို့ကို တောင်းပန် ပါ၏၊ အကျွန်ုပ်၏မုန့်တို့ကို ခံပါကုန်လော့။ ဤသို့ခံသည် ရှိသော် ဤ တောင်းမှုသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွား ရှမ်းသာ အကျိုးငှာ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု လျှောက်၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ သည်း ခံခြင်းကိုသိ၍ သဲကုစု၍ နေရာလေးခုတို့ကိုခင်း၍ ထိုသဲစုတို့၏အထက်၌ ချိုး အပ်ကုန်သော သစ်ရွက်တို့ကိုခင်း၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို အစဉ်သဖြင့်နေစေ၍

ဗ·၄၇·၅၅၀(က·တွဲ)

သစ်ရွက်တို့ဖြင့် ရေကိုဆောင်၍ အလှူရေစက်ကို ကျစေ၍ လေးလုံးကုန်
 သောသပိတ်တို့၌ လေးဆုပ်ကုန်သော မုန့်တို့ကိုထည့်ပြီး၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်
 တို့...ထိုမှယောမုန့်တို့၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား သူဆင်းရဲအိမ်၌ ဖြစ်
 ခြင်းမည်သည် မဖြစ်စေသတည်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို သိခြင်း၏အကြောင်း
 စည် ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ဆို၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဘုဉ်းပေး၍ ဘုဉ်း
 ပေးပြီးသောအဆုံး၌ အနုမောဒနာကိုပြု၍ နန္ဒမူလိဏ်သို့လျှင် ကြကုန်၏။

ဘုရင်ဖြစ်ရခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် လက်အုပ်ချီ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၌ဖြစ်သော ပီတိကို
 ယူ၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မျက်စိဖြင့် မြင်ကေစင်းသော ခရီးကို လွန်
 ကုန်သော် မိမိ၏အမူလုပ်ရာသို့ သွား၍ အသက်ထက်ဆုံး ဆောက်မေ့၍
 စုတေ၍ ထိုကောင်းမှု၏အကျိုးဖြင့် ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌
 ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသားအား “ဗြဟ္မဒတ္တ သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မှည့်
 ကုန်၏။ ထိုဗြဟ္မဒတ္တမင်းသားသည် မိမိခြေဖြင့် သွားတတ်သော ကာလမှ
 စ၍ “ငါသည် ဤဗာရာဏသီမြို့၌လျှင် သူရင်းငှားဖြစ်၍ အမူလုပ်အံ့သော
 ငှာ သွားသည်ရှိသော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လေးဆုပ်ကုန်သော မုယောမုန့်
 တို့ကို လှူ၍ ထိုအလှူ၏အကျိုးဖြင့် မင်းမျိုး၌ဖြစ်၏” ဟု ကြည်သော
 ကြေးမုံ ၌ မျက်နှာရိပ်ကဲ့သို့ ရွေးတဝှော်ဖြစ်သော အလုံးစုံသော အမူအရာ
 ကို ဇာတိသရဉာဏ်ဖြင့် ထင်သည်ဖြစ်၍ ရှု၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအားသည်
 အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အလုံးစုံသောအတတ်
 တို့ကို သင်၍ တစ်ဖန် ပြန်၍ သင်အပ်သော အတတ်တို့ကို အဘအားပြု၍
 အဘသည် နှစ်သက်ဆဖြင့် အိမ်ရှေ့အရာ၌ထား၍ အဘ လွန်သဖြင့်
 မင်းအဖြစ်၌ တည်၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းအား ကောသလမင်း၏
 မြတ်သောအဆင်းရှိသော သမီးကိုဆောင်၍ မိဖုရားကြီးပြုကုန်၏။ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်း၏ ထီးဖြူမင်္ဂလာပြုသောနေ့၌ မြို့အလုံးကို နတ်မြို့ကဲ့သို့ တန်ဆာ
 ဆင်ကုန်၏။

စည်းစိမ်ကိုရကြောင်းသိချင်း

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မြို့ကို လက်ယာရစ်လှည့်သည်ကိုပြု၍ တန်ဆာဆင်
 သော ပြာသခင်သို့တက်၍ ပြာသခင်အပြင်၏ အလယ်၌ ဆောင်းစွာ

ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသော ပလ္လင်သို့ တက်၍ နေလတ်သော် ခြံရံ၍
 တည်ကုန်သော တစ်ဖက်မှ အမတ်တို့ကို တစ်ဖက်မှ အထူးထူးသော
 စည်းစိမ်ရှိကုန်သော အသရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ထွန်းပကုန်သော
 ပုဏ္ဏား သူကြွယ် အစရှိကုန်သော သူတို့ကို တစ်ဖက်မှ အထူးထူးအပြား
 ပြား လက်ဆောင် လက်စွဲကုန်သော မြို့သူတို့ကို တစ်ဖက်မှ တန်ဆာဆင်
 ကုန်သော နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော
 စာချေသည် မိန်းမအပေါင်းတို့ကို ဤသို့ အလွန် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိသော ဤအသရေစည်းစိမ်ကို ကြည့်လျက် မိမိ၏ ရှေး ကောင်းမှုကို
 အောက်မေ့၍ ရွှေအချက်ရှိသော ရွှေပန်းရှိသော ဤထီးဖြူသည် လည်း
 ကောင်း၊ အထောင်ဓကသော ဤဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ်တို့သည် လည်း
 ကောင်း၊ ပတ္တမြားပုလဲ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော တိုက်တို့သည်
 လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော စပါးမျိုးဖြင့်ပြည့်သော မြေကြီးသည်
 လည်းကောင်း၊ နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း၊
 ဤသို့ အလုံးစုံသော ငါ၏ အသရေစည်းစိမ်သည် တစ်ပါးသောသူ၏
 ဥစ္စာမဟုတ်၊ လေးဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား လှူအပ်သော လေး
 ဆုပ်သော မုယောမုန့်အလှူ၏ သာလျှင် ဥစ္စာတည်း။ ထိုမုယောမုန့်အလှူကို
 မှီ၍ ဤစည်းစိမ်ကိုရ၏” ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍
 မိမိကုသိုလ်ကံကို ထင်သည်ကိုပြု၍ ထိုကောင်းမှုကို အောက်မေ့သော ထို
 ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ကိုယ်အလုံးသည် ပီတိဖြင့်စွတ်သော နှလုံးရှိသည်ဖြစ်၍
 လူအပေါင်း၏ အလယ်၌ ဝမ်းမြောက်သော သီချင်းတို့ သီလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၄၂။ န ကိရတ္တိံ အနောမဒဿိ သု၊ ပါရိစရိယာ ဗုဒ္ဓေသု အပ္ပကာ။
 သုက္ကံ ယ အလေဒဏိကာယ စ၊ ပဿ ဖလံ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိယာ။

၁၄၃။ ဟတ္ထိံ ဂဝဿာ စိမေ ဗဟ္မ၊ ဓနဓညံ ပုထဝီ စ ကေဝလာ။
 နာရိယော စိမာ အစ္စဂ္ဂပမာ၊ ပဿ ဖလံ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိယာ-
 ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၂။ မနောမဒဿိ သု၊ မြတ်သော ပစ္စေကဗောဓိညဏ် အမြင်ရှိ
 ကုန်သော။ ဗုဒ္ဓေသု၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၌။ ပါရိစရိယာ၊ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး
 ကြိုဆိုခြင်း ဇာတ်အုပ်ချီခြင်း အစရှိသည် အပြားရှိသော အရိအသေပြုခြင်း
 တစ်လုံးသော သစ်သီး တစ်နပ်သော ဆွမ်းကို ပေးလှူခြင်းသည်။ အပ္ပကာ၊
 နည်းသော အကျိုးရှိသော ဓညံသည်။ န အတ္တိ ကိရ၊ မရှိဆတတ်။ သုက္ကံ ယ၊

အစေးမရှိသော။ အလောကိ-ကာယ၊ တင်လဲမခတ်သော။ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိ
ယာ၊ မုယောမုန့်စိုင်း၏ဖလံ၊ အကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

၁၄၃။ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိယာ၊ မုယောမုန့်စိုင်း၏။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သေစ။
ဣမေ ဟတ္ထိဂဝဿာ စ၊ ဤဆင် နွားမြင်းတို့လည်းကောင်း။ ဓနုဓညဉ္စ၊
ပတ္တမြားအစရှိသော ဥစ္စာခုနစ်ပါးသော စပါးမျိုးလည်းကောင်း။ တေ
ဝလာ၊ အလုံးစုံသော။ ပထဝီ၊ စ၊ မြေကြီးလည်းကောင်း၊ အစ္စဂ္ဂပမာ၊
နတ်သမီးနှင့်တူကုန်သော။ ဣမာ နာရိယော စ၊ ဤမိန်းမတို့လည်းကောင်း။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ဣဒံ ဖလံ၊ ဤအကျိုးကို။ ပဿ၊ ရှုပါလော့။

နန်းတွင်းသူများဆိုကြပြီ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဒိမိ၏ ထီးဖြူမင်္ဂလာ ပြုသောနေ့၌ ဖြစ်
သော ပီတိ ပါမောဇ္ဇ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဤဂါထာတို့ဖြင့် ဥဒါန်းသီချင်းကို
သီ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ “မင်းသည် ချစ်သော သီချင်းတည်း” ဟု ဘုရား
လောင်း၏ မောင်းမအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ကချေသည်
သဘင်သည် စသော နန်းတွင်းသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ မြို့တွင်းမြို့ပ၌
နေကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပွဲသဘင်မဏ္ဍပ်တို့၌လည်းကောင်း
“ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည် ချစ်အပ်သောသီချင်းတည်း” ဟု ထိုသီချင်းကို
သာလျှင် သီကုန်၏။

သီချင်းအဓိပ္ပာယ်ကိုမေးသော်

ဤသို့ ရှည်စွာသောကာလသည် ရောက်လတ်သော် မိဖုရားကြီးသည်
ထိုဂါထာ၏အနက်ကို သိလိုသည်ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းကိုတား မေးအံ့
သေးငှာ မဝံ့၊ ထိုအခါ မိဖုရားအား တစ်ခုသောကျေးဇူး၌ ကြည်ညို၍
တစ်နေ့လ၌ မင်းလည်း “ရှင်မ...သင့်အား ငါသည် ဆုကိုပေးအံ့၊ ဆုကို
ယူလော့” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားသည် “အရှင်မင်းကြီး...ကောင်းပြီ။ ဆုကို
ယူအံ့” ဟု ဆို၏။ “သင့်အား ဆင်မြင်း အစရှိသည်တို့တွင် အဘယ်ကို
ပေးရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မင်းကြီး...ရှင်မင်းကြီးတို့ကိုမှီ၍ အကျွန်ုပ်
အား မပြည့်စုံခြင်းမည်သည် မရှိ၊ အကျွန်ုပ်အား ထိုဆင် မြင်း အစရှိသည်
တို့ဖြင့် အလိုမရှိ။ အကယ်၍ ပေးလိုကုန်အံ့၊ သင်မင်းကြီးတို့သည် သိအပ်
သော သီချင်း၏အနက်ကို ဆို၍ ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ...

ရှင်မအား ဤဆုဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ တစ်ပါးသောဆုကို ယူလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မင်းကြီး... ကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသောဆုဖြင့် အလိုမရှိ၊ ထိုဆုကိုသာ ယူအံ့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ-ကောင်းပြီ ဆိုအံ့၊ တစ်ယောက်တည်းသော သင့်အား ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်၌ မဆိုအံ့၊ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာရှိသော ဗာဆုဏသိမြို့၌ စည်လည်စေ၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ ရတနာမဏ္ဍပ်ကို ပြုစေ၍ ရတနာပလ္လင်ကိုခင်းစေ၍ အမတ် ပုဏ္ဏား အစရှိကုန်သော မြို့သူတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မိန်းမတို့ဖြင့်လည်းကောင်း ခြံရံလျက် ထိုသူတို့၏အလယ် ရတနာပလ္လင်၌နေ၍ ဟောအံ့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး... ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ မင်းသည် ထိုသို့ဆိုတိုင်းပြုစေ၍ အမတ်အပေါင်းခြံရံသော သိကြား နတ်မင်းကဲ့သို့ များစွာသောလူအပေါင်း ခြံရံလျက် ရတနာပလ္လင်၌နေ၏။ မိဖုရားသည် အည်း ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာဖြင့် ဆင်အပ်သည်ဖြစ်၍ ရွှေအင်းပျဉ်ကို ခင်းစေ၍ တင့်အပ်သောအရပ်၌ မျက်စောင်းဖြင့်ကြည့်၍ ထိုသို့သဘောစွာ ရှိစော အရပ်၌နေ၍ “သင်မင်းကြီးတို့သည် နှစ်သက်၍ သိအပ်သော မင်္ဂလာသီချင်းကိုသီ၍ အနက်ကို အကျွန်ုပ်အား ရှေးဦးစွာ ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို ထင်စေဘိုသကဲ့သို့ ထင်သည်ကိုပြု၍ ဟောပါကုန်လော့” ဟု ဆိုလို၍-

၁၄၄။ အဘိက္ခံဏံ ဣဇကုဉ္ဇရ၊ ဂါထာ ဘာသသိ ကောသလာဓိပ။
ပုစ္ဆာမိ တံ ရဋ္ဌဝဗုန၊ ဗာဠာ ပီတိမနော ပဘာသသိ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၄။ ကောသလာဓိပ၊ ကောသလတိုင်းကို အစိုးရသော။ ရဋ္ဌဝဗုန၊ တိုင်းနိုင်ငံကို ပွားစေဘတ်သော။ ဣဇကုဉ္ဇရ၊ မင်းမြတ်။ အဘိက္ခံဏံ၊ မပြတ်။ ဂါထာ၊ ဂါထာတို့ကို။ တု၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ဘာသသိ၊ ဆို၏။ ဗာဠာ ပီတိမနော၊ အလွန်လျှင် ပီတိနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပဘာသသိ၊ ဆို၏။ တံ၊ ထိုဂါထာ၏ အနက်ကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေး၏။

ဘုရင်မင်းကြီးဖြေကြားပြီ

ထိုအခါ မိဖုရားအား ဂါထာတို့၏အနက်ကို ထင်စွာပြလိုသော ဘုရားလောင်းသည်-

၁၄၅။ ဣမသ္မိ' ယေဝ နဂရေ၊ ကုလေ အညတရေ အဟံ၊
ပရဏမ္မကဏ္ဍေ အာသိ'၊ ဘတကော သီလသံဝုတော။

၁၄၆။ ကမ္မာယ နိက္ခမန္တော ဟံ၊ စတုရော သမဏဒ္ဒသံ၊
အာစာရ သီလသမ္ပန္နံ၊ သိတိဘူတေ အနာသဝေ။

၁၄၇။ တေသု စိတ္တံ ပသာဒေတွာ၊ နိသိဒေတွာ ပဏ္ဏသန္တထေ။
အဒံ ဗုဒ္ဓါနံ ကုမ္မာသံ၊ ပထမန္တာ သေဟိ ပါဏိဘိ။

၁၄၈။ တဿ ကမ္မဿ ကုသလဿ၊ ဣဒံ မေ ဤဒိသံ ဖလံ။
အနုဘောမိ ဣမံ ရဇ္ဇံ၊ ဖိတံ ဓရဏိ မုတ္တမံ-

ဟူသော ဤလေးပါးတို့ကို ဆို၏။

၁၄၅။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဣမသ္မိ'ယေဝ နဂရေ၊ ဤ
ဗာရာဏသီမြို့၌လျှင်၊ အညဘရေ၊ မထင်ရှားသော။ ကုလေ၊ သူဆင်းရဲ
အမျိုး၌။ အဟံ၊ ဖြစ်ပြီ။ ပရကမ္မဏရော၊ သူတစ်ပါးအလုပ်ကိုလုပ်သော။
ဘတကော၊ သူရင်းငှားဖြစ်လျက်၊ သီလသံဝုတော၊ သီလကိုစောင့်သည်။
အာသိ'၊ ဖြစ်ပြီ။

၁၄၆။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကမ္မာယ၊ အမှုလုပ်အံ့သော
ငှာ။ နိက္ခမန္တော၊ ထွက်သည်ရှိသော်၊ အာစာရသီလသမ္ပန္နံ၊ ဓက်ဖိုလ်တို့မှ
လစသော အကျင့်သီလ အာစာရနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ သိတိဘူတေ၊
ငြိမ်းသည်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ အနာသဝေ၊ ကာမာသဝ အစရှိကုန်
သော အာသဝမရှိကုန်သော။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။ သမဏေ၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို။ အဒ္ဒသံ၊ မြင်၏။

၁၄၇။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေသု၊ လေးဆူကုန်သော
ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၌။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို၊ ပသာဒေတွာ၊ ကြည်စေ၍။ ပဏ္ဏသန္တ
ထေ၊ သစ်ရွက်အခင်း၌။ နိသိဒေတွာ၊ နေစေ၍။ ပထမန္တာ၊ ကြည်ညိုသော
စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သေဟိပါဏိဘိ၊ မိမိလက်တို့ဖြင့်။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တို့အား။ ကုမ္မာသံ၊ မုဒယာမုန်ကို။ အဒံ၊ လှူဖူး၏။

၁၄၈။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ မေ၊ ငါ၏။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။
ဣဒံဖလံ၊ ဤအကျိုးသည်။ ကုသလဿ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်သော။ တဿကမ္မဿ၊
ထိုကံ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။ ဖိတံ၊ ပြည့်စုံသော။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။
ဓရဏိ'၊ မြေကိုအစိုးရသော။ ဣမံရဇ္ဇံ၊ ဤမင်းအဖြစ်ကို။ အနုဘောမိ၊
ခံစားရ၏။

မိဖုရား ကျေနပ်ခြင်း

ဤသို့လည်း မိမိထောင်းမှုကို ချဲ့၍ ဟောသော ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ ကြည်ညို၍ မိဖုရားသည်လည်း “မြတ်သောမင်းကြီး... ဤသို့ ပစ္စက္ခအားဖြင့် ဒါနအကျိုးကို သိကုန်၏။ ဤနေ့မှစ၍ တစ်ခုခုစာ ထမင်းဆုပ်ကိုရ၍ တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူ၍လျှင် သုံးဆောင်ကုန်ရာ၏။ မမေ့မလျော့ကုန်ရာ” ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၁၄၉။ ဒဒံ ဘုဉ္ဇံ မာ စ ပမာဒေါ၊ စက္ကံ ဝတ္တယ ကောသလာဓိပ။
မာ ရာဇ အဓမ္မိဇဏှ အဟု၊ ဓမ္မံ ပါလယ ထောသလာဓိပ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၉။ ကောသလာဓိပ၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဒဒံ၊ လှူ၍သာလျှင်။ ဘုဉ္ဇံ၊ စားလေစ၊ မာ ပမာဒေါ၊ ဒါနအစရှိသည်၌ မမေ့ မလျော့လင့်။ စက္ကံ၊ အဋ္ဌိရူပဒေသဝါသ အစရှိသော စက်လေးပျားကို။ ဝတ္တယ၊ ဖြစ်စေလော့။ ထောသလာဓိပ၊ ကုသိုလ်ကို အလိုရှိသောမင်း။ အဓမ္မိဇဏှ၊ တရားမစောင့်သည်။ မာ အဟု၊ မဖြစ်လင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ပါလယ၊ စောင့်လော့။

မင်းကြီး ဝန်ခံပုံ

ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားစကားကို ဝန်ခံလိုသည်ဖြစ်၍
၁၅၀။ သောဟံ တဒေဝ ပုနပ္ပုနံ၊ ဝဋ္ဋုမံ အာစရိဿာမိ သောဘနေ။
အရိယာစရိတံ သုကောသလေ၊ အရဟန္တော မေ မနာပါဝ ပဿိတုံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၀။ သောဘနေ၊ တင့်တယ်သော။ သုကောသလေ၊ ကောင်းသော ထောသလမင်း၏သမီး။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အရိယာစရိတံ၊ အရိယာ တို့သည် လေ့ကျက်အပ်သော။ တဒေဝ ဝဋ္ဋုမံ၊ ထိုဒါနဟူသော လမ်းခရီး ကိုလျှင်။ ပုနပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ အာစရိဿာမိ၊ သွားအံ့။ မေ၊ ငါသည်။ အရဟန္တော၊ ရဟန္တာတို့ကို။ ပဿိတုံ၊ ဖူးမြင်အံ့သောငှာ။ မနာပါဝ၊ နှစ်သက် သလျှင်ကတည်း။

မိဖုရား၏ ရှေးဘဝ

ဤသို့ဆို၍လည်း မင်းသည် မိဖုရား၏စည်းစိမ်ကို ကြည့်၍ “ရှင်မ... ငါသည် ရှေးဘဝ၌ မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံကို ချဲ့၍ ဆိုအပ်ပြီ။ ဤမိန်းမတို့၏ အလယ်၌ အဆင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ တင့်တယ် စံပယ်ခြင်းတို့ဖြင့် လည်းကောင်း သင်နှင့်တူသော တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မရှိ၊ ထိုသင်သည် အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤစည်းစိမ်ကို ရသနည်း” ဟု မေးလိုရကား-

၁၅၁။ ဒေဝီဝိယ အစ္ဆရူပမာ၊ မဇ္ဈေ နာရိဂဏဿ သောဘတိ။

ကိံကမ္မမကာသိ ဘဒ္ဒကံ၊ ကေနာသိ ဝဏ္ဏဝတိ သုကောသလေ- ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၁။ သုကောသလေ၊ ကောင်းသော ကောသလမင်း၏သမီး။ တူ၊ သင်သည်။ အစ္ဆရူပမာ၊ နတ်သမီးနှင့်တူ၏။ နာရိဂဏဿ၊ မိန်းမအပေါင်း၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ ဒေဝီဝိယ၊ သိကြားမင်း၏ မိဖုရားကဲ့သို့။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ ကိံကမ္မ ဘဒ္ဒကံ၊ အဘယ်ကောင်းမှုကံကို။ အကာသိ၊ ပြုဖူးသနည်း။ ကေန၊ ကောသလကောင်းမှုကြောင့်။ ဝဏ္ဏဝတိ၊ ကောင်းသော အဆင်း ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။

ထိုအခါ ဘုရားသောင်းအား မိဖုရားသည် ရှေးဘဝ၌ ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံကို ဆိုလိုသည့်ဖြစ်၍-

၁၅၂။ အမ္မဋ္ဌကုလဿ ခတ္တိယ၊ ဒါသျှဟံ ပရပေသိယာ အဟံ။
သညဘာ စ ဓမ္မဇီဝိနီ၊ သီလဝတီ စ အပါပဒုဿနာ။

၁၅၃။ ဥဒ္ဒုဋ္ဌဘတ္တံ အဟံ ဘဒ္ဒါ၊ စရဓာနဿ အဒါသိံ တိက္ခုနော။
ဝိတ္တာ သုမနာ သယံ အဟံ၊ တဿ ကမ္မဿ ဖလံ မမေဒိသံ-

ဟူသော ကြွင်းသော ဂါထာနှစ်ခုတို့၏ အပေါင်းကို ဆို၏။

[ထိုမိဖုရားသည်လည်း ရှေးအဖြစ်ကို အောက်မှေ့နိုင်သည်သာ လျှင် ဖြစ်သတတ်၊ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍လျှင် ဆို၏။]

၁၅၂။ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်၊ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အမ္မဋ္ဌကုလဿ၊ သူကြွယ်မျိုး၏။ ဒါသိ၊ ကျွန်ုပ်မဖြစ်၏။ ပရပေသိယာ၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အစေအပါးဖြစ်လျက်။ သညဘာ စ၊ စောင့်ရှောက်သည် လည်းကောင်း။ ဓမ္မဇီဝိနီ စ၊ တရားနှင့်ယှဉ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်လည်းကောင်း။

ကောင်း။ သီလဝတီ စံ၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသည် လည်းကောင်း။ အပါပဒဿ
နာ စ၊ မြတ်သော ရှုဖွယ်ရှိသည် လည်းကောင်း။ အဟံ၊ ဖြစ်၏။

၁၅၃။ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
စရမာနဿ၊ ဆွမ်းခံသွားသော။ ဘိက္ခုနော၊ ဖျက်ဆီးပြီးသော ကိလေသာ
ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား။ ဥဒ္ဓုဒ္ဓဘတ္တံ၊ ဝေ၍ အပ္ပိရအပ်သော ထမင်းကို။
အဒု၊ သိ။ လှူဖူး၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သယံ၊ ကိုယ်တိုင်။ ဝိတ္တာ-တုဋ္ဌာ၊
နှစ်သက်၏။ သုမနာ၊ ဝမ်းမြောက်၏။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့
သဘောရှိသော။ ဖလံ၊ အကျိုးသည်။ တဿကမ္မဿ၊ ထိုကောင်းမှုကံ၏။
ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။

ကုသိုလ်ကို ပြုကြပြီ

ဤသို့ ဤမင်း မိဖုရားနှစ်ပါးတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ကောင်းမှုကံကို
အကျယ်အားဖြင့် ဆိုပြီး၍ ထိုအခါမှစ၍ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌
လည်းကောင်း၊ မြို့လယ်၌ လည်းကောင်း၊ နန်းတော်တံခါး၌ လည်း
ကောင်း ဤခြောက်ဌာနတို့၌ ခြောက်ဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို
ဆောက်၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းကို ထွန်ပလပ်သည်ကို ပြု၍ ကြီးစွာ
စောအလှူကိုဖြစ်စေ၍ သီလကိုစောင့်၍ ဥပုသ်သုံးခြင်း အမှုကို ပြု၍
အသက်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဣဟုလှာမယ်တော်သည် ထိုအခါ မိဖုရားဖြစ်ပြီ၊
ယခုအခါ ဝါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူ၏။

(နည်းများမဟူ၊ ပေးလှူမှု၊ ထိုသူ ချမ်းသာရာ၊)

ဇာတ်တို့၏ ပြည်ကြေခင်းဖြစ်သော ကုမ္မာသပိဏ္ဍဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂၁-ပရန္တပဇာတ်

မဒကောင်းမှုသည် မကောင်းကျိုးကို ပေးတတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အာဂမိဿတိ မေ ပါပံ” အစ

၆-၄ ၈-၅၅၀(စတွဲ)

ရှိသော ဂါသာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ပရနွံပဇာတ်ကို ဝေဠု
ဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာ
ဘုရားအား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်
မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့—
ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်အံ့သောငှာသာလျှင် လုံ့လပြု၏။
လေးသမားတို့ကို လွှတ်၍ ကျောက်ကို လှိမ့်၏၊ နာဠာဂီရိဆင်ကို လွှတ်
စေ၏၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပျက်စီးခြင်းငှာသာလျှင် အကြောင်းကိုပြု၏” ဟု
စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာအော်မူလတ်၍
“ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု
မေးတော်မူသတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု
နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့— ယခုအခါ၌သာလျှင် ဤဒေ
ဝဒတ်သည် ငါ့အား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး
၌လည်း ဤဒေဝဒတ်သည် ငါ့အား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လ ပြုဖူး၏။
ထိတ်လန့်ခြင်းကိုမျှလည်း ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိမိသည်
လျှင် ဆင်းရဲခြင်းကို ခံရ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

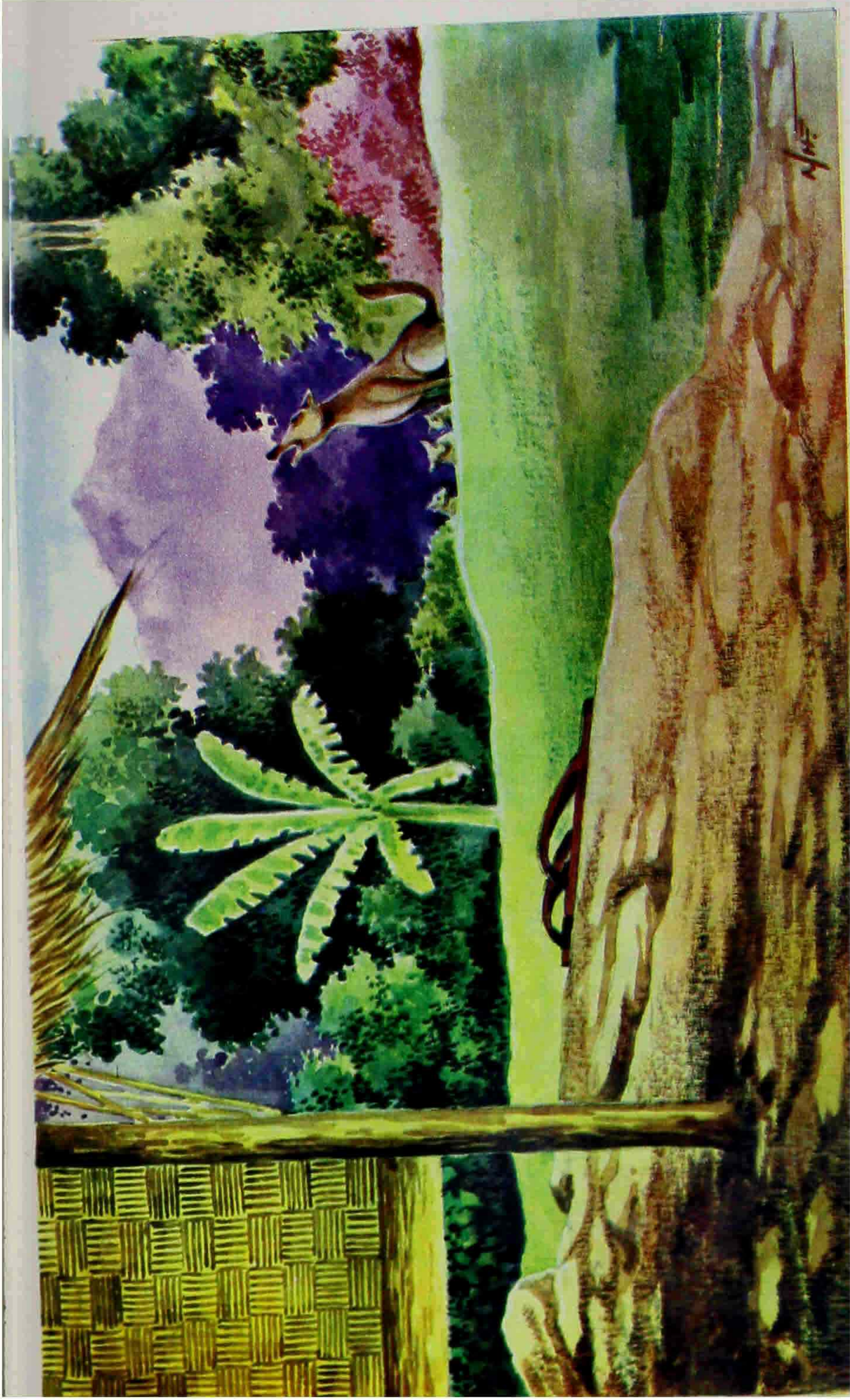
အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒတ်မင်း၏
မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်း
သောအတတ်တို့ကို သင်၏။ သဗ္ဗရုတဇာနု မန္တရားကိုလည်း သင်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းကို သေစေလို

ဘုရားလောင်းသည် ဆရာအား ထိုက်သောအဖို့ကိုပေး၍ ဗာရာဏသီ
ပြည်သို့ ပြန်၍ အဘသည် ထိုဘုရားလောင်းကို အိမ်ရှေ့အရာ၌ ထား၏။
အိမ်ရှေ့အရာ၌ အကယ်၍ ထားငြားသော်လည်း ထိုဘုရားလောင်းကို သတ်
ခြင်းငှာ အလိုရှိသည်ဖြစ်၍ မြင်ခြင်းငှာလည်း အလိုမရှိ။

မြေခွေးမ၏ ဆိုစကား

ထိုအခါ တစ်ခုသော မြေခွေးမသည် နှစ်ခုကုန်သော ထားဝယ်တို့ကို
ယူ၍ ညဉ့်၌ လူတို့အိပ်ကုန်စဉ် ပြန်ပေါက်ဖြင့် မြို့သို့ဝင်၏။ ဘုရားလောင်း၏

(၅၅၀-တ၊ ပရန္တပတတ်)

ပုံ-၉။ မြေခွေးမသည် ရေဝံ့၌ တစ်ဦးတည်းသောသူ၏ ပိန်ကိုစားရန် မြည်ကြွေးနေပုံ။

ပြာသာဒ် အိပ်ရာတိုက်ခန်းအနီး၌ တစ်ခုသော ဇရပ်သည် ရှိ၏။ ထိုဇရပ်၌ တစ်ယောက်သော ခရီးသွားလူသည် ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ခြေရင်းဝယ် မြေ၌ ဆား၍ တစ်ခုသောပျဉ်၌ အိပ်၏။ အိပ်၍မပျော်မီ မြေခွေးမ၏ သားငယ် တို့သည် ငတ်မွတ်ကုန်ရကား မြည်ကုန်၏။ ထိုအခါ အမိ မြေခွေးမသည် “အမောင်တို့...အသံကို မပြုကြကုန်လင့်၊ ထိုဇရပ်၌ တစ်ဦးသောလူသည် ဖိနပ်တို့ကိုချွတ်၍ မြေ၌ထား၍ ပျဉ်၌ အိပ်၏။ မပျော်သေး၊ ထိုသူ၏ ပျော်သောကာလ၌ ထိုဖိနပ်တို့ကို ဆောင်၍ သင်တို့ကို စားစေကုန်အံ့” ဟု မိမိ ဘာသာဖြင့် ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် မန္တရား၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ထိုမြေခွေးမ၏ ဘာသာကိုသိ၍ အိပ်ရာ တိုက်ခန်းမှထွက်၍ ပြတင်းကို ဖွင့်၍ “ဤဇရပ်၌ အဘယ်သူနည်း” ဟု မေး၏။ ခရီးသွားသောယောက်ျားသည် “ရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ် ခရီးသွားလူတည်း” ဟု ဆို၏။ “သင်၏ ဖိနပ်တို့သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး... မြေ၌တား၏” ဟု ဆို၏။ မြောက်၍ ဆွဲထားလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြား၍ မြေခွေးမသည် ဘုရားလောင်းအား အမုက် ထွက်၏။

တစ်ဖန် တစ်နေ့သ၌ ထိုမြေခွေးမသည် ထိုအတူလျှင် မြို့သို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ယစ်သောလူသည် ရေသောက်အံ့ဟု ရေကန်သို့ သက်သည်ရှိသော် ရေ၌ နစ်မွန်း၍ ထွက်သက်ဝင်သက်ပြတ်၍ သေ၏။ ထိုယောက်ျားအား ဝတ်ကုန်သော နှစ်ထည်ကုန်သော ပုဆိုးတို့သည်လည်း ကောင်း၊ ပုဆိုးတွင်း၌ အသပြာတစ်ထောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်း၌ လက်စွပ်သည်လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုအခါ၌ ၎င်းမြေခွေးမသည် “ငတ်မွတ်ကုန်၏” ဟု မြည်ကုန်သောသားငယ်တို့ကို “အမောင်တို့... အသံကို မပြုကြကုန်လင့်၊ ထိုဇရပ်၌ လူသည် သေ၏။ ဤမည်သော ဥစ္စာသည်လည်း ရှိ၏။ ထိုလူသည် သေ၍ စောင်းတန်း၌လျှင် အိပ်၏။ သင်တို့အား ထိုလူကို စားစေအံ့” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကို ကြား၍ လေသွန်ပြတင်းကိုဖွင့်၍ “ဇရပ်၌ အဘယ်သူရှိသနည်း” ဟု ဆို၍ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် ထ၍ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ် ရှိ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် “သွားချေ၊ ထိုရေကန်၌ သေသောသူ၏ ပုဆိုးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ အသပြာ တစ်ထောင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ လက်စွပ်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ထိုသူ၏အလောင်းကို အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ

အားဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ရေ၌မပေါ်၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် ရေ၌နှစ်လော့”ဟု ဆို၏။ ထိုယောက်ျားသည် ဘုရားလောင်း ဆိုတိုင်း ပြု၏။

ထိုမြေခွေးမသည် တစ်ဖန်လည်း အမျက်ထွက်၏။ “ရှေ့နေ၌ သားငယ်တို့အား ဖိနှိပ်ကို စားစိမ့်သေစဉ် မပေး၊ ယနေ့လည်း သူသေကို စားစိမ့်သေစဉ် မပေး၊ ထိုသို့ဖြစ်စေ ဤနေ့မှ သုံးရက်ခွဲမြောက်သောနေ့၌ တစ်ယောက်သော ပြည်နီးချင်းမင်းသည် လာလတ်၍ မြို့ကို ခြံရံလတ္တံ့၊ ထိုအခါ သင့်ကို အဘအည် စစ်ထိုးစိမ့်သေစဉ် စေလတ္တံ့၊ ထိုစစ်ထိုးရာ၌ သင်၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုအခါ သင်၏ လည်ချောင်းသွေးကိုသောက်၍ ရန်တုံ့ကို ပြေအံ့၊ သင်သည် ဝါနှင့်တကွ ရန်ကိုဖွဲ့၏၊ သိရအံ့”ဟု မြည်၍ ဘုရားလောင်းကို ခြိမ်းခြောက်၍ သားငယ်တို့ကိုယူ၍ ထွက်၏။

စစ်တိုက်သွားခိုင်းပုံ

သုံးရက်ခွဲမြောက်သောနေ့၌ တစ်ယောက်သော ပြည်နီးချင်းမင်းသည် လာလတ်၍ မြို့ကိုရံ၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းကို “အမောင် သွားချေ၊ ထိုမင်းနှင့်တကွ စစ်ထိုးချေလော့”ဟု ဆို၏။ “အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ် သည် မြင်အပ်သော နိမိတ်ရှိ၏။ သွားအံ့စောစဉ်မဝံ့၊ အသက်၏ အန္တရာယ်ကို ကြောက်၏”ဟု ဆို၏။ “သင်သေသော်လည်းကောင်း၊ မသေသော်လည်းကောင်း ငါ့အား အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ သင်သည် သွားလေလော့”ဟု ဆို၏။ “ရှင်မင်းကြီး...ကောင်းပြီ”ဟု ထိုဘုရားလောင်းသည် ပရိသတ်ကိုယူ၍ ပြည်နီးချင်းမင်း၏ ထည်ထုတ်ခါးဖြင့် မထွက်မူ၍ တစ်ပါးသော တံခါးကိုဖွင့်၍ ထွက်၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ထွက်သည်ရှိသော် မြို့အလုံးသည် အချည်းနှီးကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော လူတို့သည် ဘုရားလောင်းနှင့်တကွ ထွက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော ဆင့်တင့်ရာအရပ်၌ သစ်ဟပ် ထည်၍ နေ၏။

မင်းကြီးထွက်ပြေး

မင်းသည် “အိမ်ရှေ့ မင်းကား မြို့ကို အချည်းနှီးပြု၍ ဝိုလ်ပါကိုယူ၍ ပြေး၏။ ပြည်နီးချင်း မင်းသည်လည်း မြို့ကိုခြံရံ၍ ထည်၏။ ယခု ငါ၏

အသက်ကို စောင့်အံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ မိဖုရားကိုလည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ပရန္တပမည်သော တစ်ယောက်သော ခြေရင်း၌ မြဲစွဲသော ကျွန်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ညဉ့်အဖို့၌ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ပြေး၍ တောသို့ဝင်၏။

နိုင်ငံသိမ်း

ဘုရားလောင်းသည် မင်းပြေးသော အဖြစ်ကိုသိ၍ မြို့သို့ဝင်၍ ရန်သူကို ပြေးစေ၍ ပြည်ကို ယူ၏။

မိဖုရားကြီး လင်ငယ်နေ

ဘုရားလောင်း၏ အဘသည်လည်း တစ်ခုသော မြစ်နား၌ သစ်ရွက်မိုးသော ဇရပ်ကိုဆောက်၍ သစ်သီးကြီးငယ်ဖြင့် မျှတလျက် နေ၏။ မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်သည်လည်းကောင်း သစ်သီးကြီးငယ် အကျိုးငှာ သွားသည်ရှိသော် ပရန္တပကျွန်သည် မိဖုရားနှင့်တကွ သစ်ရွက်မိုးဇရပ်၌လျှင် နေ၏။ ထိုတော၌လည်း မင်းကိုစွဲ၍ မိဖုရား၏ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်ထည်တည်၏။ ထိုမိဖုရားသည် မပြတ်ပေါင်းဖော်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ပရန္တပကျွန်နှင့်တကွ အလွန် အကျွမ်းဝင်၏။ မိဖုရားသည် တစ်နေ့သ၌ “မင်းသည် သိသည်ရှိသော် သင်၏အသက်သည် မရှိရာသလျှင်ကတည်း၊ ငါ၏အသက်လည်း မရှိရာသလျှင်ကတည်း၊ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းကို သတ်လော့” ဟု ဆို၏။ “အသို့ သတ်ရအံ့နည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ဤမင်းသည် သင့်အား သန်လျက်ကိုလည်း ပေး၍ ရေသန့်ပုံကိုလည်း ယူစေ၍ ရေချိုးအံ့သောငှာ သွား၏။ ထိုရေချိုးအိမ်၌ ထိုမင်း၏ မေ့လျော့ခြင်းကို သိ၍ သန်လျက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ ကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းပြု၍ မြေ၌ မြုပ်လော့” ဟု ဆို၏။ ပရန္တပသည် “ထောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ပုရောဟိတ်သည်သာလျှင် သစ်သီးကြီးငယ်အကျိုးငှာ သွား၍ မင်း၏ ရေချိုးအိမ်၏ အနီးဖြစ်သော အရပ်၌ တစ်ခုသော သစ်ပင်သို့တက်၍ သစ်သီးကြီးငယ်ကို ယူ၏။ မင်းသည် ရေချိုးအံ့ဟု ပရန္တပကို သန်လျက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေသန့်ပုံကိုလည်းကောင်း ယူစေ၍ မြစ်နားသို့ သွား၏။ ထိုမြစ်နား၌ ရေချိုးစောကာလ၌ မေ့လျော့ခြင်းသို့

ရောက်လတ်သော် မင်းကိုသတ်အံ့ဟု ပရန္တပသည် လည်ကိုကိုင်၍ သန်လျက်ကို ချီ၏။

မင်းအား သတ်ဖြတ်

ထိုမင်းသည် သေခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် ဟစ်ကြွေး၏။ ပုရောဟိတ်သည် ထိုအသံကိုကြား၍ ကြည့်လတ်သော် မင်းကိုသတ်သော ပရန္တပကို မြင်၍ ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍ သစ်ခက်ကိုလှုတ်၍ ဆင်းသက်၍ တစ်ခုသော ချုံသို့ဝင်၍ ပုန်း၏။ ပရန္တပသည် ပုရောဟိတ်လှုတ်သော သစ်ခက်သံကို ကြား၍ မင်းကိုသတ်၍ မြေ၌မြုပ်၍ ဤအရပ်၌ သစ်ခက်ကိုလှုတ်သော အသံသည် ဖြစ်၏။ ဤအရပ်၌ အဘယ်နည်းဟု စုံစမ်းသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုကို မမြင်၍ ရေချိုး၍ သွား၏။ ထိုပရန္တပ၏ လာသောစ ကာလ၌ ပုရောဟိတ်သည် ပုန်းရာအရပ်မှထွက်၍ မင်းအား အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍ တွင်း၌ မြုပ်သော အဖြစ်ကိုသိ၍ ရေချိုး၍ မိမိအား သတ်ခြင်းမှ ကြောက်သောကြောင့် သူကန်း၏ အသွင်ကိုယူ၍ သစ်ရွက်မိုးသော ဇရပ်သို့သွား၏။ ထိုပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ ပရန္တပသည် "ပုဏ္ဏား...သင့်အား အဘယ်အန္တရာယ် ဖြစ်သနည်း" ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည် မသိသကဲ့သို့ "အရှင်မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်၏ မျက်စိကိုသည် ပျက်စီး၍ လာ၏။ အသိပ်ပြန်ပြောသော မြေရှိသော တော၌ တစ်ခုသော တောင်ပို့နား၌ နေ၏။ ထိုတောင်ပို့၌ တစ်ခုသော မြေဟောက်သည် နှာခေါင်းလက် လှုတ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဆို၏။ ပရန္တပသည် "ပုဏ္ဏားသည်ငါ့ကို မသိသည်ဖြစ်၍ မင်းကြီး" ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားကို နှစ်သိမ့်စေအံ့" ဟု ကြံ၍ "ပုဏ္ဏား... မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် သင့်ကို လုပ်ကျွေးအံ့" ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုပေး၍ ရောင်ရဲစေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ ပရန္တပကျန်သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆေးငင်၏။ မိဖုရားသည်လည်း သားဖွား၏။ မိဖုရားအား သားသည်ကြီးလတ်သော် "တစ်နေ့သ၌ မိုးသောက်ထအခါ ချမ်းသာစွာနေလျက် ဖြည်းညင်းစွာ ပရန္တပကျန်ကို "မင်းကိုသတ်သော သင့်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မြင်သလော" ဟု မေး၏။ "ငါ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား သစ်ခက်ကိုလှုတ်သော အသံကို ကြား၏။ ထိုသစ်ခက်ကို လှုတ်သည်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန်သည် လည်းကောင်း လှုတ်သည်၏ အဖြစ်ကို မသိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ် ငါ့အား ဘေးရောက်လတ္တံ့၊ အကြင်သူ သစ်ခက်ကို လှုတ်၍သွား၏။ ထိုသူမှ ရောက်လတ္တံ့" ဟု ထိုမိဖုရားနှင့် ပြောလိုရကား။

မိဖုရားစကား ပြောဆို

၁၅၄။ အာဂမိဿတိ မေ ပါပံ၊ အာဂမိဿတိ မေ ဘယံ။
တဒါဟိ စလိတာ သာခါ၊ မနုဿေန မိဂေနဝါ-
ဟူသေခ ရှေးဦးစွာသော ဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၄။ ဘဒ္ဒေ၊ ရှင်မ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ သာခါ၊ သစ်ခက်
သည်။ စလိတာ၊ လှုပ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မနုဿေနဝါ၊ လူကြောင့်
လည်းကောင်း။ မိဂေနဝါ၊ သားကြောင့်လည်းကောင်း။ စလိတာ၊ လှုပ်၏
ဟူ၍။ န ပညာယတိ၊ မထင်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တဘော၊ ထိုသစ်ခက်
လှုပ်ရာမှ။ မေ ငါ၏။ ပါပံ၊ မကောင်းကျိုးသည်။ အာဂမိဿတိ၊ ရောက်
လတ္တံ့။ မေ ငါ့အား။ ဘယံ၊ တွေးသည်။ အာပမိဿတိ၊ ရောက်လတ္တံ့။

ထိုပရန္တပကျန် မိဖုရားတို့သည် ပုခရာဟိတ် အိပ်ပျော်၏ဟူ၍ အောက်မေ့
ကုန်၏။ ထိုပုခရာဟိတ်သည်ကား မပျော်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူတို့၏ စကားကို
ကြား၏။ တစ်နေ့သ၌ ပုခရာဟိတ်သည် ပရန္တပကျန်သည် သစ်သီးကြီးငယ်
အကျိုးငှာ သွားသည်ရှိသော် မိမိပုဏ္ဏားမကို အောက်မေ့၍ မြည်တမ်း
သကဲ့သို့-

ပုရောဟိတ် မြည်တမ်း

၁၅၅။ ဘိရုယာ နူန မေ ကာမော၊ အဝိဒ္ဓုရေ ဝသန္တိယာ။
အရိဿတိ ကိလံပဏ္ဍု၊ သာဝ သာခါ ပရန္တပုံ-
ဟူသော နှစ်စုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၅။ သဒသာခါ၊ ထိုသစ်ခက်သည်။ ပရန္တပံ၊ ပရန္တပကျန်ကို။
ကိသံ၊ ကြုံလှိုသည်ကို။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သည်ကို။ တရောတိဣဝ၊ ပြုသကဲ့
သို့။ အဝိဒ္ဓုရေ၊ နှစ်ယူဇနာ သုံးယူဇနာ အထက်ဟူသော မဝေးလွန်းသော
အရပ်၌။ ဝသန္တိယာ၊ ခနသော၊ ဘိရုယာ၊ ပုဏ္ဏားမ၌။ မေ ငါ၏။
ကာမော၊ ဘပ်စွန်းခြင်းကာမသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ကံသံ၊ ကြုံလှိုသည်ကို။
ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သည်ကို။ အရိဿတိနူန၊ ပြုလတ္တံ့ ယောဇတကာ။

ပုဏ္ဏားသည် ဂါထာကိုသာလျှင် ဆို၏။ အနက်ကိုကား မဆို။ ထို့ကြောင့် ဤဂါထာ၏ ကိစ္စသည် မိဖုရားအား မထင်။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို "ပုဏ္ဏား... အသို့ဆိုသနည်း" ဟု ဆိုသည်။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုအနက်ကို ချွတ်ယွင်းသဖြင့် မှတ်စေ၏။ တစ်ဖန် တစ်နေ့သ၌-

၁၅၆။ သောစယိဿတိ မံ တန္တော၊ ဂါမေ ဝသ မနိန္ဒိတာ၊
ကရိဿတိ ကိသံ ပဏ္ဍု၊ သာဝ စာခါ ပရန္တပံ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဂါထာကိုဆို၏။

၁၅၆။ သာသာခါ၊ ထိုသစ်ခက်သည်။ ပရန္တပံ၊ ပရန္တပကို။ ကိသံ၊ ကြုံလှီသည်ကို။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သည်ကို။ ကရေတိဣဝ၊ ပြုသကဲ့သို့။ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ ဝသံ၊ နေသော။ အနိန္ဒိတာ၊ မကဲ့ရဲ့အပ်သော မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်သော။ တန္တော၊ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော မယားသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သောစယိဿတိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသဖြင့် ခြောက်ကပ်စေလတ္တံ့။ ကိသံ၊ ကြုံလှီသည်ကို။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိသည်ကို။ ကရိဿတိ၊ ပြုလတ္တံ့။

တစ်နေ့သ၌-

၁၅၇။ တယာ မံ အသိတာ ပင်္ဂိ၊ သိတာနိ ဘဏိတာနိစ။
ကိသံ ပဏ္ဍု၊ ကရိဿန္တိ၊ သာဝ သာခါ ပရန္တပံ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဂါထာကို ဆို၏။

၁၅၇။ သာသာခါ၊ ထိုသစ်ခက်သည်။ ပရန္တပံ၊ ပရန္တပကို။ ကိသံ၊ ကြုံလှီသည်ကို။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သည်ကို။ ကရိဿတိဣဝ၊ ပြုသကဲ့သို့။ အသိတာပင်္ဂိ၊ မျက်စဉ်းတို့ဖြင့် သားအပ်သော မည်းညိုသောမျက်တောင်ရှိသောရှင်မ။ တယာ၊ သင်ပုဏ္ဏားမသည်။ ပဝတ္တိတာနိ၊ ဖြစ်စေအပ်ကုန်သော။ သိတာနိစ၊ ပြုံးခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘဏိတာနိစ၊ သာယာသော စကားတို့သည်လည်းကောင်း၊ မံ၊ ငါ့ကို။ ကိသံ၊ ကြုံလှီသည်ကို။ ပဏ္ဍု၊ ဖျော့တော့သည်ကို။ ကရိဿန္တိ၊ ပြုကုန်လတ္တံ့။

ဖခင်အမှန်သိရဟန်း

နောက်အဖို့၌ မင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်အရွယ်ရှိ၏။ ထိုအခါ မင်းသားကို ပုဏ္ဏားသည် တောင်ဝေးကို
ကိုင်စေ၍ ရေချိုးဆိပ်သို့သွား၍ မျက်စိတို့ကိုဖွင့်၍ကြည့်၏။ မင်းသားသည်
ပုဏ္ဏား သင်သည် တန်းသည်မဟုတ်လောဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားသည် ငါသည်
မဆန်း ဤအမည်ရှိသော အကြောင်းကြောင့် အသက်ကိုစောင့်၏ဟု ဆို၍
သင့်အဘကို သိ၏လောဟုဆို၏။ ဤပရန္တပသည် ငါ၏အဘဟု ဆိုသည်ရှိ
သော် ဤပရန္တပသည် သင့်အဘမဟုတ် သင့်အဘသည်ကား ဗာရာဏသီမင်း
တည်း။ ဤပရန္တပသည်ကား သင်တို့ကျွန်တည်း သင့်အမိသည် ချွတ်ယွင်း၍
ဤအရပ်၌ သင်၏အဘကိုသတ်၍ မြှုပ်စေ၏ဟု အရိုးတို့ကို ထုတ်၍ပြ၏။
မင်းသားအား ကြီးစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို
ယခု အသို့ပြုအံ့နည်းဟု မေး၏။

သန်လျက်ကိုင်စေ လက်စားချေ

ထိုပရန္တပသည် ဤဆိပ်၌လျှင် သင့်အဘအား အကြင်အမှုကိုပြု၏။ ထို
အမှုကိုပြုလော့ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကိုကြား၍ မင်းသားကို နှစ်
ရက် သုံးရက် သန်လျက်ကိုင်ခြင်းကို သင်စေ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌
သန်လျက်ကိုလည်းကောင်း ရေသနပ်ကိုလည်းကောင်း ယူ၍ ရေချိုးအံ့
သောငှာ သွားကုန်အံ့ဟု ဆို၏။ ပရန္တပသည် ချစ်သား ကောင်းပြီဟု
မင်းသားနှင့်တကွ သွား၏။ ထိုပရန္တပ၏ ရေချိုးအံ့သောငှာ သက်လော
ကာလ၌ လက်ယာလက်ဖြင့် သန်လျက်ကို လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဥသျှောင်ကို
ကိုင်၍ ဆင်သည် ဤဆိပ်၌လျှင် ငါ့အဘကို ဦးသျှောင်ကို ကိုင်၍
ဟစ်ကြွေးစဉ် သတ်သတတ် ငါသည်လည်း သင့်ကိုထို့အတူ ပြုအံ့ဟု
ဆို၏။ ထိုပရန္တပသည် ယေဘေးမှ ကြောက်ရကားငိုကြွေးလျက်-

၁၅၈။ အာဂမာ နှုနု ဆော ထဒ္ဒေါ၊ အသုံသိ နှုနု ဆော ထဝ။
အက္ခာတံနှုနု တံတေန၊ ယော တံ သာခံ အကမ္ပယိ။

၆-၄၉-၅၅၀(က-တံ)

၁၅၉။ ဣဒံ ခေါ တံ သမာဂမ္မ၊ မမ ဗာလဿ စိန္တိတံ။
တဒါဟိ စလိတာ သာခါ၊ မနုဿေန မိဂေနဝါ-

ဟူကုန်သော နှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၈။ သောသဒ္ဓေါ၊ ထိုသစ်ခက်ကိုလှုပ်သော အသံသည်။ အာဂ
မာန န၊ သစ်တို့လာချေပြီတကား။ သောသဒ္ဓေါ၊ ထိုသစ်ခက်လှုပ်သော
အသံသည်။ တဝ၊ သင်အား။ အသံသိနုနု၊ ကြားယောင်တကား။ ယော၊
အကြင်သူသည်။ တံသာခံ၊ ထိုသစ်ခက်ကို။ အတမ္ပယိ၊ လှုပ်၏။ တေန၊ ထို
လှုပ်သောသူသည်။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာတနုနု၊ ကြားယောင်
တကား။

၁၅၉။ ဟိယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ သာခါ၊
သစ်ခက်သည်။ စလိတာ၊ လှုပ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မနုဿေနဝါ၊ လူ
ကြောင့် လည်းကောင်း။ မိဂေနဝါ၊ သားကြောင့်လည်းကောင်း။ စလိ
တာတိ၊ လှုပ်၏ဟူ၍။ နပညာယတိ၊ ငါမထင်။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။
ဗာလဿ၊ မိုက်သော။ မမ၊ ဝါအား။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိယတိ၊
ဖြစ်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ သို့။ စိန္တိတံ၊ အကြံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဣဒံ ခေါ၊
ဤဘေးသည်လျှင်။ တံသမာဂမ္မ-တယာသမာဂ တံ၊ သင်နှင့်တကွလာ၏။

ထိုနောင်မှ မင်းသားသည်-

၁၆၀။ တထေ ဝ တွ' အဝေဒေသိ၊ အဝဇ္ဈိ ပိတရံ မမ။
ဟန္တာ သာခါဟိ ဆာဒေန္တော၊ အာဂမိယတိ တေ ဘယံ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဂါထာကို ဆို၏။

၁၆၀။ ပရန္တပ၊ ပရန္တပ။ တထေဝ၊ ထိုအတူလျှင်။ တွ'၊ သင်သည်။
အဝေဒေသိ၊ သိ၏။ မမ၊ ငါ၏။ ပိတရံ၊ အဘကို။ အဝဇ္ဈိ၊ သတ်ပြီ။
ဟန္တာ၊ သတ်ပြီး၍။ သာခါဟိ၊ သစ်ခက်တို့ဖြင့်။ ဆာဒေန္တော၊ ဖုံးလွှမ်း၏။
တေ၊ သင်အား။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ အာဂမိယတိ၊ ရောက်လတ္တံ့။

ဤသို့ဆို၍ ထိုအရပ်၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ မြုပ်၍
လှစ်ခက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ သန်လျက်ကိုဆေး၍ ရေချိုး၍ သစ်ရွက်မိုးသော
ဇရပ်သို့သွား၍ ထိုပရန္တပအား သတ်သောအဖြစ်ကို ပုဒ်ရာဟိတ်အား
ကြား၍ အမိကိုဆဲခရား၍ ဤအရပ်၌ အဘယ်ပြုကြကုန်အံ့နည်းဟု သုံး
ယောက်သောသူတို့သည် ဗာရာဏသီပြည်သို့သာလျှင် ပြန်ကြကုန်၏။ ဘုရား
လောင်းသည် ညီအား အိမ်ရှေ့အဖြစ်ကိုပေး၍ အလှူ အစရှိသော
ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကိုပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ အဘခင်းဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ
ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းသားဖြစ်ပြီဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်
မူ၏။

တစ်ဆယ့်တစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပရန္တပဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင် ကေရာဇ်မင်း
မြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းစွာသော
ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ
အပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာအကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့သော မဟာ
မုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်ဇယ်တော် အရှင်
မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်ကျောင်းတော်
နေ ညောင်ကန်ဆရာတောသည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော သတ္တနိပါတ်
ကျမ်း၌ နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂန္ဓာရဝဂ်သည် ဤမျှသော
သဒ္ဒါ၏ အစဉ် အနက်၏ အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ရောက်၏။

တ္ထေဝတာ

မင်္ဂလာဘုမ္မိကိတ္တိံ ချေ၊ ဝသတာ မန္တိံ ချ ရမေ။

ဂုံရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော ဂဒတာ နိဋ္ဌံ။

တ္ထေဝတာ။ ဤမျှသောစကား၏ အစဉ်အားဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်
ဖွယ်ရှိသော။ မင်္ဂလာဘုမ္မိကိတ္တိံ ချေ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္တိံ

ရေ၊ အမရပူရဒရွှေမြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ထရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရား
 မြတ်သည် ဆောက်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံး
 နေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြေဗာသဿ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏
 အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်ပြီးသော ဝဂ်နှစ်ပါး လတ်နှစ်ဆယ့်
 တစ်လတ်ရှိသော သတ္တနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့။ ဂတော၊
 ရောက်၏။

သတ္တနိပါတ်ဇေတ်ဝတ္ထု ဤတွင်ရွှေ့ပြောင်း၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

အဋ္ဌနိပါတ်

* * * *

နမော တဿ အဂ္ဂတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ကဇ္ဇာနီ ဇာတ်- ၁-ကဇ္ဇာနီဝဂ်

မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ ထက်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သြဒါတ ဝတ္ထာ သုစိ အလ္လကေ သာ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဇ္ဇာနီဇာတ် ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော အမိကိုလုပ်ကျွေးသော သီတင်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုသီတင်းသည်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသားငယ် ဖြစ်သတတ်။ ထိုအမျိုးသားငယ်သည် အဘသေလွန်သော် အမိအား နတ်ကဲ့သို့ လုပ်ကျွေးသောသူဖြစ်ရကား မျက်နှာသစ်ရေပေးခြင်း တံပူပေးခြင်း ချိုးရေတည်ခြင်း ခြေဆေးရေပေးခြင်း အစရှိသော ဝေယျာဝစ္စအမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယာဂု ထမင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့်

လည်းကောင်း အမိကိုလုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ ထိုအမျိုးသားငယ်ကို အမိသည် "အမောင် သင့်အားတစ်ပါးကုန်သော ခရာဝါသ ကိစ္စတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ သင်သည် တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကိုယူလော့။ ထိုသို့တို့ သမီးသည် ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးလတ္တံ့ ။ သင်သည်လည်းမိမိအမှုကို ပြုရလတ္တံ့။" ဟု ဆို၏။ "မိခင် အကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်၏ စီးပွားချမ်းသာကို မတောင့်တ မိခင်တို့ကိုသာ လုပ်ကျွေးလို၏။ ငါမှတစ်ပါးသော အဘယ်သူသည် ဤသို့ လုပ်ကျွေးလတ္တံ့နည်း" ဟုဆို၏။ "အမောင်အမျိုးကိုပွားစေသော အမှုမည် ဆည်းကိုပြုခြင်းငှာသင့်၏ဟု" အမိသည်ဆို၏။ "မိခင်အကျွန်ုပ်အားခရာဝါသ ဖြင့် အလိုမရှိ အကျွန်ုပ်သည် သင်တို့ကိုလုပ်ကျွေး၍ သင်တို့သည် သေလွန် သောကာလ၌ ရဟန်းပြုအံ့ဟု သားသည် ဆို၏။ ထိုအခါ အမိသည် သား အား အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သော်လည်း သား၏စိတ်ကို ဓရလတိ သော် သား၏စကားကို မယူမူ၍ အမျိုးတူဖြစ်စေသော သတို့သမီးကိုဆောင် ၏။ ထိုသို့သားသည် အမိကိုလုပ်ကျွေး၍ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်တကွနေ၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည်လည်း ငါ၏လင်သည် ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အမိကိုလုပ်ကျွေး၏။ ငါသည်လည်း လင်၏အမိကို လုပ်ကျွေးအံ့။ ဤသို့ လုပ်ကျွေးဆော် ငါ့ကို လှင်သည် ချစ်လှလတ္တံ့ ဟုကြံ၍ လင်၏အမိကို ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေး၏။

အထင်လွဲမြင်

ထိုသီတင်းသည်သည် ဤမိန်းမကား ငါ၏အမိကို ရှိသေစွာလုပ်ကျွေး ၏ဟု ထိုကာလမှစ၍ ရတိုင်း ရတိုင်းကုန်သော ကောင်းသော ခဲဖွယ် အစ ရှိသည်တို့ကို ယေးအားသာလျှင် ပေး၏။ ထိုမယားသည် နောက်အဖို့၌ ဤယောက်ျားကား ရတိုင်း ရတိုင်းကုန်သော ခဲဖွယ် အစရှိသည်တို့ကို ငါ အားသာလျှင် ပေး၏။ မချွတ် အမိကိုနှင့်ထုတ်လိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ။ ငါသည် လင်အား အမိကိုနှင့်ထုတ်ခြင်းအကြောင်းကို ပြုအံ့ဟု မသင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်း၍ တစ်နေ့သ၌ "လင်ကို အရှင် သင်သည် အပသို့ထွက်သည်ရှိ သော် သင်၏အမိသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏ဟု" ဆို၏။ ထိုသီတင်းသည်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဤသက်ကြီးအိုမကို သားကို အယုတ် အားဖြင့် အောက်မေ့စေ၍ သား၏ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် ပြုအံ့ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခါမှစ၍ ယာဂုကို ပေးသည်ရှိသော် အလွန်ပူသည်ကို

လည်းကောင်း အလွန်အေးသည်ကိုလည်းကောင်း အလွန်ဆားငန်သည်ကို
 လည်းကောင်း ဆားမခတ်သည်ကိုလည်းကောင်း ပြု၍ပေး၏။ ချစ်သမီး
 အလွန်ပူ၏ဟူ၍ လည်းကောင်း အလွန်ဆားငန်၏ဟူ၍လည်းကောင်း ဆို
 သည်ရှိသော် ခွက်ကိုပြည့်စေ၍ ရေချမ်းကိုခပ်၍ လောင်း၏။ တစ်ဖန်
 ချစ်သမီး အလွန်အေး၏ ဆားမခတ်ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ယခုပင်လျှင်
 အလွန်ပူ၏။ အလွန်ဆားငန်၏ဟု ဆို၍ တစ်ဖန် အလွန်အေး၏ ဆားမခတ်
 ဟု ဆိုပြန်၏။ အဘယ်သူသည် သင့်ကို နှစ်သိမ့်စေအံ့သောငှာ တတ်နိုင်
 အံ့နည်းဟု ကျယ်စွာသောအသံကို ပြု၏။ ချိုးရေကိုလည်း ပူသည်ကိုပြု၍
 ကျောက်ကုန်း၌လောင်း၏။ ချစ်သမီး ငါ၏ကျောက်ကုန်းသည် ပူလောင်
 ၏ဟူ၍ ဆိုသည်ရှိသော် တစ်ဖန် ပြည့်စေ၍ အလွန်အေးသော ရေကို
 ထည့်၏။ ချစ်သမီး အလွန်အေးဟု ဆိုသည်ရှိသော် ယခုပင်လျှင် အလွန်
 ပူ၏ဟုဆို၍ ယခုပင်လျှင် အလွန်အေး၏ဟု ဆိုပြန်၏။

“အဘယ်သူသည် ဤသက်ကြီးအိုမ၏ မထိမဲ မြင်ပြုခြင်းကို သည်းခံအံ့
 သောငှာ တတ်နိုင်အံ့နည်း” ဟု အိမ်နီးချင်းတို့အား ပြောဆို၏။ “ချစ်သမီး
 ညောင်စောင်း၌ ကြမ်းပိုးတို့သည် များကုန်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ညောင်
 စောင်းကိုထုတ်၍ ထိုညောင်စောင်းအထက်၌ မိမိညောင်စောင်းကိုခါ၍
 “ငါသည် ညောင်စောင်းကို ခါအပ်ပြီ” ဟု သွင်း၍ ခင်း၏ ထိုသီတင်း
 သည်၏အမိသည် ကြမ်းပိုးတို့သည် ကိုက်ခဲအပ်သည်ဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော
 ညဉ့်ကို ထိုင်လျက်သာလျှင် လွန်စေ၍ “ချစ်သမီး...တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ငါ့ကို
 ကြမ်းပိုးတို့သည် ကိုက်ခဲကုန်၏” ဟု ဆို၏။ “ချေးမဆည် ယမန်နေ့ကပင်
 သင်တို့၏ ညောင်စောင်းကို ခါအပ်ပြီ။ အဘယ်သူသည် သက်ကြီးအိုမ၏
 ကိစ္စကို ဆောင့်ရှက်အံ့သောငှာ တတ်နိုင်အံ့နည်း” ဟုဆို၍ “ယခု သက်ကြီး
 အိုမအား သားကို ကဲ့ရဲ့စေအံ့ဟု ထိုထိုသောအရပ်၌ တံတေးနှုတ် အစ
 ရှိသည်တို့ကို ကြဲ၍ အလုံးစုံသော ဤအိမ်ကို မသန့်ရှင်းအောင်ပြု၏” ဟု
 သီတင်းသည် ဆိုသည်ရှိသော် “သင့်အမိသည် ဤသို့ပြု၏။ မပြုလင့်” ဟု
 ဆိုသည်ရှိသော် ခိုက်ရန်ပြု၏။

အမေကိုချစ်၍ မယားကိုနှင်

“အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော သူယုတ်မနှင့် အတူတကွ တစ်
 အိမ်တည်း၌ နေအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ဤသက်ကြီးအိုမကိုမူလည်း အိမ်၌

မနေစေလင့်၊ ငါ့ကိုမူလည်း အိမ်၌ မနေစေလင့်” ဟု ဆို၏။ ထိုသီတင်းသည်သည် မယား၏စကားကိုကြား၍ “ရှင်မ... သင်သည် ငယ်သေး၏၊ အမှတ်မရှိသော အရပ်သို့ သွား၍ အသက်မွေးခြင်းငှာ တတ်နိုင်၏၊ ငါ၏ အမိသည်ကား အားနည်း၏၊ ငါသည်သာလျှင် ငါ့အမိ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏၊ သင်သည် ထွက်၍ မိမိ၏မိဘအိမ်သို့ သွားလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည် လင်၏စကားကိုကြား၍ “ငါသည် ဤယောက်ျားကို အမိ၏အတွင်း၌ ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကောင်း၊ စင်စစ်သဖြင့် ဤယောက်ျားသည် အမိကို ချစ်၏၊ ငါသည် မိဘအိမ်သို့ အကယ်၍ သွားငြားအံ့၊ မုဆိုးမ၏ နေခြင်းကို နေရ၍ ဆင်းရဲသည် ဖြစ်အံ့၊ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ယောက်ျားအား နှစ်သက်စေ၍ လုပ်ကျွေးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုမိန်းမသည် ထိုအခါမှ စ၍ ရှေးနည်းအတိုင်းသာလျှင် ထိုယောက်ျားကို လုပ်ကျွေး၏။

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထိုသီတင်းသည်သည် တရားနာအံ့သောငှာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်စွာ နေ၏။ “သီတင်းသည် - ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မခမ မလျော့ ဖြစ်၏လေစ၊ အမိကို လုပ်ကျွေးသော အမှုကို ဖြည့်၏လော့” ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား - အမိန့်အတိုင်း ဖြည့်ပါ၏၊ အမိသည်ကား အကျွန်ုပ်ကို အလိုမရှိဘဲလျှင် တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးကို ဆောင့်၏၊ ထိုမိန်းမသည်ကား ဤသို့ ဤသို့ မကျင့်အပ်သော အမှုကို ပြု၏” ဟု အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ဘုရားသခင်အား ကြားလျှောက်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ထိုမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်ကို အမိ၏အတွင်း၌ ဖျက်ဆီးအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၍ ယခု အကျွန်ုပ်၏အမိကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပြန်၏” ဟု လျှောက်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသီတင်းသည်၏ စကားကို ကြား၍ “သီတင်းသည် - ယခု သင်သည် ထိုမိန်းမ၏စကားကို မလိုက်နာ၊ ရှေး၌ကား ထိုမိန်းမ၏စကားဖြင့် သင်၏အမိကို နှင်ထုတ်၍ ငါ့ကိုမှီ၍ တစ်ဖန် အိမ်သို့ဆောင်၍ လုပ်ကျွေးဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် မထင်ရှားသော အမျိုး၏သားသည် အဘ

လွန်သည်ရှိသော် အမိအား နတ်ကဲ့သို့ လုပ်ကျွေးသောသူဖြစ်၍ ဆိုအပ်ပြီး
သော နည်းဖြင့်လျှင် အမိကို လုပ်ကျွေး၏။

(အလုံးစုံသောစကားကို ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် ချဲ့အပ်၏။)

မိန်းမစကားအရ အမေကို နှင်ချ

“အရှင်...အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော သူယုတ်မနှင့် အတူ
တကွ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ဤသက်ကြီးအိုမေ့မူလည်း အိမ်၌ မနေစေ
လင့်၊ အကျွန်ုပ်မူလည်းအိမ်၌ မနေစေလင့်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ထိုမိန်းမ၏
စကားကိုယူ၍ အမိအားသာလျှင် အပြစ်ရှိ၏ဟူ၍ အမိကို “မိခင်...သင်
သည် ဤအိမ်၌ အမြဲလျှင် ခိုက်ရန်ကိုပြု၏၊ အိမ်မှထွက်၍ အလိုရှိရာအရပ်၌
နေလော့” ဟု ဆို၏။

အမေ သုသာန်သွား

ထိုအမိသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ငိုကြွေးလျက် ထွက်သွား၍ တစ်ဦးသော
ကြွယ်ဝသောအမျိုးတို့၏ အခစားအမှုကိုပြု၍ ဆင်းရဲသဖြင့် အသက်မွေး၏။
ယောက္ခမသည် အိမ်မှထွက်သောကာလ၌ ချွေးမအား ကိုယ်ဝန်သည်
တည်၏။ ထိုချွေးမသည် “သူယုတ်ဖြစ်သော သက်ကြီးအိုမသည် အိမ်၌
နေသည်ရှိသော် ငါ၌ ကိုယ်ဝန်ကိုလည်းမရ၊ ယခု ငါသည် ကိုယ်ဝန်ကို
ရပြီ” ဟု လင်အားလည်းခကောင်း၊ အိမ်နီးချင်းအား လည်းကောင်း ပြော
ဆိုလျက် သွား၏။ နောက်အဖို့၌ သားကိုဖွား၍ လင်ကို “အရှင်...သင့်
အမိသည် အိမ်၌နေသည်ရှိသော် သားကိုမရ၊ ယခု ငါသည် သားကို ရအပ်
ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့် ထိုသက်ကြီးအိုမ၏ သူယုတ်မ၏ အပြစ်ကို
သိလော့” ဟု ဆို၏။

ယောက္ခမသည် “ငါ့ကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်သောစကားလည်း သားကို ရ၏” ဟု
ကြား၍ ချွတ်လျှင် ဤလောက၌ တရားသေသည် ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ တရားသည်
အကယ်၍ မသေငြားအံ့၊ အမိကို သတ်ပုတ်ငင်ထုတ်၍ သားကို မရရာ၊ ချမ်း
သာသည်ဖြစ်၍ အသက်မရှည်ရာ၊ ငါသည် တရားသေဆွမ်းကို လှူအံ့” ဟု
ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုယောက္ခမသည် တစ်နေ့သ၌ နှမ်းမှုန့်ကို လည်းကောင်း၊
ဆန်ကို လည်းကောင်း၊ ချက်ရန် အိုးကို လည်းကောင်း၊ ထင်းကို လည်း
ကောင်း၊ ယောက်မကို လည်းကောင်း၊ ယူ၍ သုသာန်သို့သွား၍ သုံးခုကုန်

၈၂၀-၅၅၀(တတဲ)

သော လူဦးခေါင်းခွံ တို့ကို ခုံလောက်ပြု၍ မီးညှိ၍ မေ့သို့ ဆင်းသက်၍
ဦးခေါင်းလျော်၍ အဝတ်ကုံဝတ်၍ ခုံလောက်တည်ရာ အရပ်သို့လာ၍
ဆံထုံးကို ဖြေ၍ ဆန်ကို ဆေးအံ့သောငှာ အားထုတ်၏။

သိကြားမင်း ပုဏ္ဏားမေး

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းတို့
ဓညသည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသိကြားမင်းသည် ထိုခဏ၌ လောက
ကို ကြည့်လတ်သော် “တရားသေပြီ” ဟူသော အမုတ်ဖြင့် တရားသေ
ဆွမ်းကို လှူလိုသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်သော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ ‘ယနေ
ငါသည် ငါ၏အစွမ်းကို ပြအံ့’ ဟု ပုဏ္ဏားအသွင်ဖြင့် ခရီးမကု သွားသော
လူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထိုမိန်းမကို မြင်၍ ခရီးမှဖဲ့၍ ထိုမိန်းမ၏အထံ၌ ရပ်၍ “မိခင်
သုသာန်၌ အာဟာရကို ချက်သောသူသည် မရှိ၊ သင်သည် ဤသုသာန်၌
ချက်အပ်သော နှမ်းထမင်းဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း’ ဟု စကားကို ဖြစ်စေလို
ရအား-

၁။ သြဒါတဝတ္ထာ သုစိ အလ္လတေသ၊
ကစ္စာနိ ကိံ ကုမ္ဘ မဓိသယိတွာ။
ပိဋ္ဌာ တိလာ ဇောဝသိ တဏှုလာနိ၊
တိလောဒဒေနာ ဟေဟိတိ ကိဿ ဟေတု-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁။ တစ္စာနိ၊ ကစ္စည်း၊ အနွယ်ဖြစ်သော ရှင်မ။ တုံ၊ သင်သည်၊ သြဒါတ
ဝတ္ထာ၊ ဖြူသော အဝတ်ကို ဝတ်လျက်။ သုစိ၊ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍။ အလ္လတေ
သ၊ စုတ်စုံသော ဆံရှိလျက်။ ကုမ္ဘံ၊ ထမင်းအိုးကို။ အဓိသယိတွာ၊ လူတို့၏
ဦးခေါင်းခွံ ဖြစ်သော ခုံလောက်သို့ဘင်၍။ တိလာပိဋ္ဌာ၊ နှမ်းမှုန့်တို့ကို
ယူလျက်။ တဏှုလာနိ၊ ဆန်တို့ကို။ ကိံ ဇောဝသိ၊ အဘယ်ကြောင့် ဆေး
သနည်း။ ကိဿ ဟေတု၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ တိလောဒဒေနာ၊
နှမ်းထမင်းသည်။ ဟေဟိတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း။

တရားသေလို သပိတ်သွတ်မယ်

ထိုအခါ သိကြားမင်းအား ထိုမိန်းမသည် ကြားလို၍-

၂။ န ခေါ အယံ ပြာဟ္မဏ ဘောဇနတ္ထာ၊
တိလေဓဒေနာ ဟေဟိတိ သာဓုပက္ခော။

ခဲမော့ မတော တဿ ပဟုတ္တမဇ္ဇ၊
အဟံ ကရိဿာမိ သုသာနမဇ္ဈေ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂။ ပြာဟုဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သာဓုပ္ပဒက္ကာ၊ ကောင်းစွာ ချက်အပ်သော။
အယံ ခေါ် တိလောဒနော၊ ဤနှမ်းထမင်းသည်။ ဘောဇနတ္ထာယ၊ စားအံ့
သောငှာ။ န ဟေဟိဘိ၊ မဖြစ်လတ္တံ့။ ဓမ္မာ၊ တရားသည်။ မတော၊ သေ၏။
အဇ္ဇ၊ ယခန့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုသာနမဇ္ဈေ၊ သုသာန်အလယ်၌။ တဿ၊
ထိုကရား၏။ ပဟုတ္တံ၊ သေဆွမ်းကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။

ငါ မသေပါလား

ထို့နောင်မှ သိကြားမင်းသည်-

၃။ အနုဝိစ္စံ ကစွာနိ ကရောဟိ ကိစ္စံ၊
ခဲမော့ မတော တော နှု တဝေဝ သံသိ။
သဟဿနဒတ္တာ အတုလာနုဘာဝေါ၊
န မိယတေ ဓမ္မဝရော ကဒါစိ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃။ ကစွာနိ၊ ကစွာနီ၊ ကစွာနီအနွယ်ဖြစ်သော ရွှင်မ။ တွံ၊ ထင်သည်။ အနုဝိစ္စံ၊
စိစစ်၍။ ကိစ္စံ၊ ကိစ္စကို။ ကရောဟိ၊ ပြုလော့။ ဓမ္မာ၊ ဇေဗ္ဗာပစာယန တရား
သုစရိတ တရားသည်။ မတော၊ သေ၏။ ဝေ၊ ဤသို့။ တဝ၊ သင်အား။
အောနု၊ အဘယ်သူသည်လျှင်။ သံသိ၊ ပြောကြားသနည်း။ အတုလာနုဘာ
ဝေါ၊ အတုမရှိသော အာနုဘော်ရှိသော။ ဓမ္မဝရော၊ တရားမင်းမြတ် ဖြစ်
သော။ သဟဿ နေဒတ္တာ၊ မျက်စိတပ်ထောင် အမြင်ဆောင်သော သိကြား
သည်။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံ ဘစ်ဆစ်၌။ န မိယတေ၊ မသေ။

တရားသူ ဒုက္ခရောက်

ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုမိန်းမသည်-

၄။ ဒဠပ္ပမာနံ မမ ဧတ္ထ ပြဟော၊ ခဲမော့ မတော နတ္ထိ မမေတ္ထ ကင်္ခါ။
ယေ ယေဝဒါနိ ပါပ ဘဝန္တိ၊ တေ ခတတ ဒါနိ သုခိကာ ဘဝန္တိ။

၅။ သုဏိသာ ဟိ မယံ ဝဉ္ဇျာ အဟောသိ၊
 သာ မံ ဝဓိတာန ဝိဇာယိ ပုတ္တံ။
 သာ ဒါနိ ဘဗ္ဗဿ ကုလဿ ဣဿရာ၊
 အဟံ ပနမိ အပဝိဒ္ဓါ ကေကာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄။ ဗြဟ္မော ပုဏ္ဏာ၊ ကြီး၊ ဧတ္ထံ၊ ဤတရားသေရာ၌။ မမ၊ ငါ၏။ ပမာဏံ၊
 ယုံမှားကင်းခြင်းသည်။ ဒဠံ၊ မြင်း။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ မတော၊ သေပြီ။
 ဧတ္ထံ၊ ဤတရားသေရာ၌။ မမ၊ ငါ့အား။ ကင်္ခါ၊ ယုံမှားခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊
 မရှိ။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ ယေယေဝ၊ အကြင်အကြင်သူတို့သည်သာလျှင်။
 ပါပါ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဣဒါနိ၊
 ယခုအခါ၌။ တေတေဝ၊ ထိုထိုသူတို့သည်သာလျှင်။ သုခိတာ၊ ချမ်းသာ
 ကုန်သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၅။ ဟိ သစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ မယံ၊ ငါ၏။ သုဏိသာ၊
 ချွေးစသည်။ ဝဉ္ဇျာ၊ မြင်သည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ သာ၊ ထိုချွေးမ
 သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဓိတာန၊ ရိုက်ပုတ်ငင်ထုတ်၍။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဝိဇာယိ၊
 ပွား၏။ ဣဒါနိ၊ ယခုအခါ၌။ သာ၊ ထိုချွေးစသည်။ ဘဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံ
 သော။ ကုလဿ၊ အမျိုးကို။ ဣဿရာ၊ အစိုးရ၏။ အဟံ ပန၊ ငါသည်
 ကား။ အပဝိဒ္ဓါ၊ စွန့်ပစ်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ကေကာ၊ အစ်ယောက်ထီးတည်း။
 အမိ၊ ဖြစ်၏။

စဉ်ချွေးမနှင့်သားကို သတ်လိုက်မယ်

ထို့နောက်မှ သိကြားစင်းသည်-

၆။ ဇီဝါမိ ဝေါ ဟံ န မတော ဟံမသ္မိ၊
 တဝေဝ အတ္ထာယ ဣဓာဂတော သ္မိ။
 သာ တံ ဝဓိတာန ဝိဇာယိ ပုတ္တံ၊
 သဟာဝ ပုတ္တေန ကရောမိ ဘသ္မိ-

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆။ ကစ္စာနိ၊ ကစ္စည်းအနွယ်ဖြစ်သော ရွှင်မ၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇီ
 ဝါမိ၊ ရွှင်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ မတော၊ သေသည်။ န အသ္မိ၊ မဖြစ်။

တဝေဝါ သင်၏သာလျှင်။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဣဓံ၊ ဤအရပ်သို့။
အာဂတော၊ လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သာ၊ ထိုချေးမသည်။ တံ၊
သင့်ကို။ ဝဓိတ္တာန၊ ရိုက်ပုတ်ငင်ထုတ်၍။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဝိဇာယိ၊ ဖွား
သည်ဖြစ်အံ့။ ပုတ္တောန၊ သားနှင့်။ သဟာဝ၊ တကွသာလျှင်။ ဘသ္မံ၊ ပြာ
ကဲ့သို့ လွင့်ပျောက်ပျက်စီးသည်ကို။ ကဏေမိ၊ ငါပြုအံ့။

မြေးကို မသေစေချင်

ထိုမိန်းမသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “မျက်စိတစ်ထောင် အမြင်အောင်
သော သိကြားမင်း အဘယ်သို့ ဆိုသနည်း။ ငါ့မြေး မသေခြင်းအကြောင်း
ကို ပြုအံ့” ဟု-

၇။ ဝေဉ္စ တေ ရုစ္စတိ ဒေဝရာဇ၊ မမေဝ အတ္ထာယ ဣဓံ ဂတော သိ။
အဟဉ္စ ပုတ္တော သုဏိသာ စ နတ္တာ၊ သမ္ပောဒမာနာ သရ မာဝ
သေမ-

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ချွေးမနှင့် သင့်အောင်လုပ်ပေးမယ်

၇။ ဒေဝရာဇ၊ နတ်မင်း။ တေ၊ သင်နတ်မင်းသည်။ ဝေဉ္စ၊ ဤသို့
လည်း။ ရုစ္စတိ၊ နှစ်သက်သည် ဖြစ်အံ့။ မမေဝ၊ ငါ၏လျှင်။ အတ္ထာယ၊
အကျိုးငှာ။ ဣဓံ၊ ဤအရပ်သို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပါအံ့။
အဟဉ္စ၊ ငါလည်းကောင်း၊ ပုတ္တော စ၊ သားလည်းကောင်း။ သုဏိသာ စ၊
ချွေးမလည်းကောင်း။ နတ္တာ စ၊ မြေးလည်းကောင်း။ ဧတေမယံ၊ ထိုငါ
တို့သည်။ သမ္ပောဒမာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၍။ သရံ၊ အိမ်၌။
အာဝသေမ နေလိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမအား သိကြားမင်းသည်-

၈။ ဝေဉ္စ တေ ရုစ္စတိ ကာတိယာနိ၊
ဟတာပိ သန္တာ န ဟောသိ ဓမ္မံ။
တုဝဉ္စ ပုတ္တော သုဏိသာ စ နတ္တာ၊
သမ္ပောဒမာနာ သရ မာဝသေသ-

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈။ ကာတိယာနိ၊ ကစွည်းအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်မ၊ ဝေဉ္ဇ၊ ဤသို့လျှင်။
 တေ၊ သင်သည်။ ရုစွတိ၊ နှစ်သက်အံ့။ ဟတာ၊ ရိုက်ပုတ်နှင့်ထုတ်အပ်သည်။
 သန္တာပိ၊ ဖြစ်ငြားသော်လည်း၊ ဓမ္မံ၊ သူငယ်တို့၌ မေတ္တာတရားကို။ တံ၊
 သင်သည်။ န ဗဟာသိ၊ မစွန့်အံ့။ တုဝဉ္ဇ၊ သင်လည်းကောင်း၊ ပုတ္တော
 စ၊ သားလည်းကောင်း၊ သုဏိသာ စ၊ ချေးမလည်းကောင်း။ နတ္တာစ၊
 မြေးလည်းကောင်း။ တေ တုမေ၊ ထိုသင်တို့သည်။ သမ္မောဒမာနာ၊ ဝမ်း
 မြောက် ငမ်းသာကုန်သည်ဖြစ်၍။ သရံ အိမ်၌။ အာဝသေထ၊ နေကြ
 ကုန်လော့။

သားနှင့်ချေးမတို့ ကန်တော့ခြင်း

ဤသို့ဆို၍ တန်ဆာဆင်သော သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ အာနုဘော်
 အားဖြင့် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ “ကစွည်းအနွယ်ဖြစ်သော ရှင်မ...သင်
 မကြောက်လင့်၊ သား ချေးမတို့သည် ငါ၏ အာနုဘော်အားဖြင့် လာလတီ
 ကုန်၍ ခရီးအကြား၌ သင့်ကိုကန်တော့၍ ယူ၍ သွားကုန်လတ္တံ့၊ မမေ့
 မလျော့ ဖြစ်လော့” ဟု ဆို၍ မိမိနေရာသို့လျှင် သွား၏။ ထိုသား၊ ချေးမ
 တို့သည်လည်း သိကြားမင်း၏ အာနုဘော်အားဖြင့် အမိကျေးဇူးကို
 အောက်မေ့၍ “ငါတို့အမိသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု ရွာတွင်း၌ လူတို့ကို
 မေး၍ သုသာန်သို့ သွား၏ဟူသော စကားကိုကြား၍ “မိခင်၊ မိခင်” ဟု
 ခေါ်၍ သုသာန်ခရီးသို့ သွား၍ အမိကို မြင်၍ ခြေရင်း၌ဝပ်၍ “မိခင်...
 သင်သည် ငါတို့၏ အပြစ်ကို သည်းခံပါလော့” ဟု ကန်တော့ကုန်၏။ အမိ
 သည်လည်း မြေးကို ချီ၏။ ဤသို့ ထိုသူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
 ဖြစ်ကုန်၍ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုအခါမှစ၍ ညီညွတ်စွာ နေခြင်းကို နေကုန်
 ၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရားဖြစ်
 တော်မူပြီး၍ -

၉။ သာ ကာတိယာနိ သုဏိသာယ သဒ္ဓိံ၊ သမ္မောဒမာနာ သရမာ-
 ဝသိတ္ထ။

ပုတ္တော စ နတ္တာစ ဥပဋ္ဌဟိံ သု၊ ဒေဝါနမိန္ဒေန အဓိဂ္ဂဟိတာ-
 ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။

၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ ကာတိယာနိ၊ ထိုကစွည်းအနွယ်
 ဖြစ်သော မိန်းမသည် သုဏိသာယ၊ ချေးမနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ သမ္မောဒ-

မာနာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သရံ၊ အိမ်၌။ အာဝသိတ္ထ၊ နေ၏။
ဒေဝါနမိန္ဒေန၊ သိကြားမင်းသည်။ အဓိဂ္ဂဟိတာ၊ ချီးမြှောက်အပ်သည်
ဖြစ်၍။ ပုတ္တော စ၊ သားသည်လည်းကောင်း၊ နတ္တာ စ၊ မြေးသည်လည်း
ကောင်း။ တေ ဥဘော၊ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဥပဋ္ဌဟိ သု၊
လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ ဓမ္မဒေသနာကို
မဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ထိုသီတင်းသည်သည် သောတာပတ္တိ
ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-
ယခုအခါ အိမ်ကို လုပ်ကျွေးသော သီတင်းသည်သည် ထိုအခါ အိမ်ကို
လုပ်ကျွေးသောသူ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သီတင်းသည်၏ မယားသည် ထို
အခါ အိမ်ကို လုပ်ကျွေးသောသူ၏ မယားဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်သာလျှင် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်း
တော်မူ၏။

(ကျေးဇူးသိဌား၊ လမီးသား၊ ကြီးပွားချမ်းသာရာ။)
ရွေးဦးစွာသော ကဏ္ဍာနိ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-အဋ္ဌသဒ္ဓဇာတ်

အရာရာ၌ အကြောင်းအကျိုးကို ဆင်ခြင်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် 'ဣဒံ ပုရေ နိန္ဒမာဟု' အစရှိ
သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအဋ္ဌသဒ္ဓဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကောသလမင်းသည် သန်း
ခေါင်ယံ၌ ကြားအပ်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော မခွဲခြမ်း မခဝဖန်နိုင်
သော အသံကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ဝတ္ထုသည်ကား အောက်လောဟကုမ္ဘိဇာတ်၌ ဆိုအပ်
ပြီးသော ဝတ္ထုနှင့် တူသလျှင်စတည်း။)

ဤအဋ္ဌသဒ္ဓဇာတ်၌ကား ကောသလမင်းကြီးသည် "ဘုန်းတော်ကြီး
 သော အရှင်ဘုရား...ဤအသံတို့ကို ကြားခြင်းကြောင့် အကျွန်ုပ်အား
 အဘယ်သို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်း" ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် "မြတ်
 သော မင်းကြီး...မကြောက်လင့်၊ ဤအသံတို့ကို ကြားခြင်းကြောင့် သင်
 မင်းကြီးအား တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ မြတ်သော
 မင်းကြီး...ဤသို့ သဘောရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော မခွဲခြား မခဝ
 ဖန်နိုင်သော အသံကို သင်မင်းကြီး တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကြားသည်
 မဟုတ်သေး၊ ရွေးမင်းတို့သည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော အသံကို
 ကြား၍ ပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကိုယူ၍ သဗ္ဗတုက္ကယဇ်ကို ပူဇော်လိုကုန်၏၊
 နောက်မှ ပညာရှိတို့၏ စကားကို နာရ၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပယ်အံ့သော
 ငှာ ဖမ်းယူကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို လွှတ်စေ၍ 'မြို့၌ အသက်မသတ်ကုန်
 လင့်' ဟူသော စည်းကိုလည်းစေကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုမင်းသည်
 တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝ
 သော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်မသော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌
 သင်အပ်ပြီးသော အဘတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိဘလွန်သတ်သော် ရတနာတို့ကို
 ကြည့်၍ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာကို အကုန်စွန့်လှူ၍ ကာမကိုပယ်၍
 ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဏ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍
 နောက်အဖို့၌ ချဉ်ဆားမှိဝဲအံ့သောငှာ လူ့ပြည်သို့ သွားလတ်သော် ဗာရာ
 ဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်းဥယျာဉ်၌ နေ၏။

အသံကြီး ၈-ခု ကြား၍

ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် အသေရရှိသော အိပ်ရာ၌နေလျက် သန်း
 ဝေါင်ယံ၌ ရှစ်ခွန်းသော အသံတို့ကို ကြား၏။ ရွေးဦးစွာ မင်း၏ အိမ်
 အနီး ဥယျာဉ်၌ တစ်ခုသော ဗျင်းသည် အသံကိုပြု၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက် ထို
 အသံပြုစဉ်လျှင် ဆင်တင်းကုပ် တုဂိုဏ်တိုင်ဝယ်နေသော တစ်ခုသော ကျီးမ
 သည် အသံကိုပြု၏။ သုံးကြိမ်မြောက် မင်းအိမ်ဝယ် အထွတ်၌ နေသော
 ဃုဏမည်သော ပိုးသည် အသံကိုပြု၏။

လေးကြိမ်မြောက်သော် မင်းအိမ်၌ မွေးထားသော ဥဩမသည် အသံကို ပြု၏။ ငါးကြိမ်မြောက် မင်းအိမ်၌ မွေးထားသောသမင်သည် အသံကို ပြု၏။ ခြောက်ကြိမ်မြောက် မင်းအိမ်၌ မွေးထားသော မျောက်သည် အသံကို ပြု၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက် မင်းအိမ်၌ မွေးထားသော ကိန္နရာသည် အသံကို ပြု၏။ ရှစ်ကြိမ်မြောက် ထိုအသံသည် မပြတ်စဲစဉ်လျှင် မင်းအိမ်၏ အထက်ဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ ကြွသွားသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓသည် တစ်ခုခုသာ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်လျက် အသံကို ပြု၏။

ယဇ်နတ်ပူဇော်ရမည်

ဗာရာဏသီမင်းသည် ရှစ်ခန်းကုန်သော အသံတို့ကိုကြား၍ အလွန် ထိတ်လန့်ရကား နက်ဖြန်နေ၌ ပုဏ္ဏားတို့ကို မေး၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်မင်းကြီးအား အန္တရာယ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သဗ္ဗစတုက္ကယဇ်ကို ပူဇော်ကုန်အံ့” ဟုဆို၍ မင်းသည် “အလိုအတိုင်း ပြုကြကုန်လော့” ဟု ခွင့်ပြုအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အလွန် ရှင်လန်းကုန်လျက် မင်းအိမ်မှထွက်၍ ယဇ်အမှုကို အားထုတ်ကုန်၏။

တပည့်လုလင် တားမြစ်

ထိုအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့၏ အကြီးဖြစ်သော ယဇ်အမှုကိုစီရင်သော ပုဏ္ဏား၏တပည့် လိုလင်သည် ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏။ ထိုလိုလင်သည် “ဆရာ...ဤသို့ ဆဘောရှိသော ကြမ်းကြုတ်ရုန်ရင်းသော မသာယာအပ်သော များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုတတ်သောအမှုကို မပြုလင့်” ဟု ဆရာကို ဆို၏။ ဆရာသည် “အမောင်...သင်သည် အဘယ်ကိုသိသနည်း၊ ယဇ်သည် တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးမရှိငြားသော်လည်း ငါး, အမဲကို များစွာစားရလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ တပည့်သည် “ဆရာ...သင်တို့လည်း ဝမ်းကိုမှီ၍ ငှဲ၌ ဖြစ်စေတတ်သော အမှုကို မပြုကုန်လင့်” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ဤလိုလင်သည် ငါတို့၏လတ် အန္တရာယ်ကို ပြု၏” ဟု ထိုလိုလင်အား အမျက်ထွက်ကုန်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေ

လိုလင်သည် ပုဏ္ဏားတို့မှ ကြောက်ခြင်းကြောင့် “ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သည်သာလျှင် ငါး, အမဲ စားရခြင်း၏အကြောင်းကို ပြုကုန်လော့” ဟု

ထွက်၍ မြို့ပ၌ မင်းကို တားမြစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော တရားစောင့်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ရှာလျက် မင်း၏ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ဘုရားလောင်းကို မြင်လျှင် ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား—အရှင်ဘုရားတို့အား သတ္တဝါတို့၌ သနားခြင်းသည် အဘယ်ကြောင့် မရှိသနည်း၊ မင်းသည် များစွာကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်စေ၏” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် “လုလင်...မင်းသည် ငါတို့ကို မသိကုန်၊ ငါတို့သည်လည်း မင်းကို မသိကုန်” “အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားတို့သည် ကြားအပ်သော အသံတို့၏ ဖြစ်ခြင်းကို သိပါကုန်၏လော” ဟု မေး၏။ “သိကုန်၏” ဟု ဘုရားလောင်း ဆို၏။ “သိပါကုန်လျက် မင်းအား အဘယ်ကြောင့် မဆိုကုန်သနည်း” ဟု လုလင်သည် ဆို၏။ “လုလင်...ငါသိ၏ဟု နဖူး၌ ဦးချိုဖွဲ့၍ လှည့်လှည့် ခြင်းငှာ အဘယ်မှာ စွမ်းနိုင်အံ့နည်း၊ အကယ်၍ မင်းသည် ဤဥယျာဉ်သို့ လာ၍ ငါ့အား မေးသော် ဖြေအံ့” ဟု ဆို၏။

ရှင်းပြဟောကြား

လုလင်သည်လည်း လျင်မြန်သဖြင့် မင်းအိမ်သို့ထွား၍ “အမောင်... အဘယ်သို့နည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်တို့သည် ကြားအပ်ကုန်သော အသံတို့၏ ဖြစ်ခြင်းကိုသိသော ရသေ့သည် သင်မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်ဝယ် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။ ငါ့ကိုမေးသော် ငါ ဖြေအံ့” ဟု ဆို၏။ သွား၍ ထိုရသေ့ကို မေးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးသည် လျင်မြန်သဖြင့် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ရသေ့ကိုရှိခိုး၍ ပဋိသန္ဓာရပြုလျက် ထိုင်၍ “အရှင်ဘုရား—အကျွန်ုပ်သည် ကြားအပ်ကုန်သော အသံတို့၏ဖြစ်ခြင်းကို အရှင်ဘုရားတို့သည် သိကုန်သောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...မှန်၏” ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား...ထိုသို့တပြားတား အကျွန်ုပ်အား ပြောပါလော့” ဟု ဆို၏။

ဗျိုင်းသန်မိတ်

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်မင်းသည် ကြားသောအသံတို့ကို ပြောလို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်မင်းကြီးအား ထိုအသံတို့ကို ကြားခြင်း ဟူသောအကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် မရှိ၊ သင်မင်းကြီး၏ ဥယျာဉ်ဟောင်း၌ကား တစ်ခုသောဗျိုင်းသည် ရှိ၏။ ထိုဗျိုင်း

ဇာတ် အစာကိုမရ ရကား ဆားမုတ်၍ နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ရှေးဦးစွာ
သောအသံကို ပြု၏”ဟု ဗျင်း၏ကြိယာကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍-

၁၀။ ဣဒံ ပုရေ နိန္ဒ မာဟု၊ ဗဟုမစ္ဆံ မဟောဒကံ၊
အာဝါသော ဗကရာဇဿ၊ ပေတ္တိကံ ဘဝနံ မမ။

ကျ ဇူ ဘေကေန ယာပေမ၊ ဩကံ န ဝိဇဟာမသေ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀။ ဣဒံ၊ ဤမင်္ဂလာရေကန်သည်။ ပုရေ၊ ရှေးဦး။ နိန္ဒ၊ ချိုင့်ဝှမ်း
သည်။ အာဟု၊ ဖြစ်၏။ ဗဟုမစ္ဆံ၊ များသောငါး ရှိ၏။ မဟောဒကံ၊ ရေပြွန်
ဖြင့် ရေသွင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ များသောရေ ရှိ၏။ ဗကရာဇဿ၊ ဗျင်းမင်း
သည်။ အာဝါသော၊ နေရာဖြစ်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ပေတ္တိကံ၊ အဘဥစ္စာ ဖြစ်
သော။ ဘဝနံ၊ နေရာဖြစ်၏။ တေမယံ၊ ထိုငါတို့သည်။ အဇူ၊ ယခု။ ဘေကေန၊
ဖားမျှဖြင့်။ ယာပေမ၊ မျှရကန်၏။ ဝေ၊ ဤသို့ ငတ်မှတ်အပ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်
ကုန်သော်လည်း။ ဩကံ၊ နေရာကို။ န ဝိဇဟာမသေ၊ မစွန့်နိုင်ကုန်။

“မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုဗျင်းသည် ငတ်မှတ်ခြင်း နှိပ်စက်အပ်သည်
ဖြစ်၍ ဤသို့သောအသံကို ပြု၏။ ငတ်မှတ်ခြင်းမှ လွတ်စေလိုငြားအံ့၊ ထို
ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်၍ ရေကန်ကို ရေဖြင့်ပြည့်စေ၍ ထားလော့”ဟု
ဘုရားလေခင်းသည် ဆို၏။ ဇင်းသည် ဘုရားလောင်းဆိုတိုင်း ပြုစီမံသော
ငှာ တစ်ယောက်သောအမတ်ကို စေ၏။

ကျီးသံနိမိတ်

“မြတ်သောမင်းကြီး... ဆင်တင်းကုပ်၏ တုရိုက်တိုင်၌ တစ်ခုသော
ကျီးမသည် နေ၏။ ထိုကျီးမသည် မိမိသား၌ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် နှစ်ခု
မြောက်သော အသံကိုပြု၏။ ထိုအသံကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား
ဘေးသည် မရှိ”ဟု ဆိုလို၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၁။ ကော ဒုတိယံ အသီလိဿ၊ ဗန္ဓရဿ ကိံ ဘေစ္ဆတိ။
ကော မေ ပုဒတ္တ ကုလာဝကံ၊ မဉ္ဇ သောတ္ထိံ ကရိဿတိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁။ အသီလိဿ၊ သီလမရှိသော။ ဗန္ဓရဿ၊ ဗန္ဓရ၏။ ဒုတိယံ၊ နှစ်ခု
မြောက်ဖြစ်သော။ အကိံ၊ မျက်စိကို။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဘေစ္ဆတိ၊
ဖောက်ပါအံ့နည်း။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တေဝ၊ သား

တို့ကို လည်းကောင်း။ ကုလာဝကဉ္စ၊ အသိုက်ကိုလည်းကောင်း။ ဧဉ္စ၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း။ သောတ္ထိ၊ ချမ်းသာခြင်းကို။ ကရိယတိ၊ ပြုပါ အံ့နည်း။

ဆင်သံနိမိတ်

ဤသို့ဆိုပြီး၍ “မြတ်သောမင်းကြီး— သင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ်၌ ဆင်ထိန်းသည် အဘယ်အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား... ဗန္ဓုရဓဉ်၏” ဟု မင်းသည် လျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုဗန္ဓုရ သည် မျက်စိတစ်ဖက်သာ ရှိသလော” ဟု ဘုရားလောင်းသည် မေး၏။ “အရှင်ဘုရား... အမိန့်တော်အတိုင်း မှန်ပေ၏” ဟု မင်းသည် လျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး— သင်မင်းကြီး၏ ဆင်တင်းကုပ်တံခါး တုရိုက်တိုင်၌ တစ်ခုသော ကျီးမသည် အသိုက်လုပ်၍ အညှို့ကို ထားအပ်ကုန်၏။ ထို အညှို့သည် ရင့်ကုန်၍ အကောင်ငယ်တို့သည် ပေါက်ကုန်၏။ ဆင်ထိန်းသည် ဆင်ကိုစီး၍ ဆင်တင်းကုပ်မှ ထွက်သော်လည်းကောင်း၊ ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဝင်သော်လည်းကောင်း ကျီးမတို့၏သားတို့ကို လည်းကောင်း၊ အသိုက်ကို လည်းကောင်း ပုတ်ခတ်၏။ ထိုကျီးမသည် ထိုဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ပင်ပန်း၍ ထိုဆင်ထိန်း ဗန္ဓုရ၏မျက်စိ ပျက်စီးခြင်းကို တောင့်တလျက် ဤသို့ ဆို၏။ ကျီးမ၌ သင်မင်းကြီးသည် မေတ္တာစိတ်သည် ရှိငြားအံ့၊ ထိုဗန္ဓုရကို ခေါ်စေ၍ အသိုက်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းမှ မြစ်လော့” ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆို၏။ မင်းသည် ထိုဗန္ဓုရကို ခေါ်စေ၍ ဆဲရေး ရိုက်ပုတ်၍ တစ်ပါးသောသူအား ဆင်ကို ပေး၏။

ပိုးကောင်သံနိမိတ်

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီး၏ ပြဝသားဒိ အထွတ်၌ တစ်ခုသော သုဏ္ဍမည်သော ပိုးသည် နေ၏။ ထိုပိုးသည် ထိုထို အရပ်၌လျှင် အထာကိုစား၍ အကာကုန်လတ်သည်ရှိသော် အနှစ်ကို စားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုပိုးသည် အစာကိုမရ၍ ထွက်အံ့သောငှာလည်း မတတ်နိုင်ရကား ငိုကြွေးလျက် သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော အသံကို ပြု၏။ ထို အသံကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးသည် ဖြေ” ဟု ဆို၍ ထိုပိုး၏ ကြံယာကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍-

၁၂။ သဗ္ဗာ ပရိက္ခယာ ဖေဂ္ဂ၊ ယဝတဿာ ဂတိ အဟု၊
ဝိဏဘမက္ခာ မဟာရာဇ၊ သာဓေ န ရမတေ သုဏော-
ဟူသောသုံးခုမြောက်ဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဿာ၊ ထိုအကား၏။ ယာ
ဝတော၊ အကြင်မျှလောက်သော။ ဂတိ၊ ဖြစ်ခြင်းသည်။ အဟု၊ ထင်၏။
သဗ္ဗာ၊ ခပ်သိမ်းသော။ ဖေဂ္ဂ၊ အကာသည်။ ပရိက္ခယာ၊ စား၍ကုန်လေပြီ။
ဝိဏဘက္ခော၊ ကုန်ပြီးသောအစောရှိသော။ သုဏော၊ သုဏမည်သောပိုး
သည်။ သာဓေ၊ အနှစ်၌။ ရမတေ၊ မမေ့လျော့။

ဘုရားလောင်းသည် 'မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုပိုးသည်ကား ထိုအရပ်မှ
ထွက်၍ သွားရာအရပ်တို့လည်း မမြင်ရကား ငိုကြွေး၏၊ ထိုပိုးကို ထုတ်
စေလော့' ဟု ဆို၏။ မင်းသည် တစ်ယောက်သော ယောက်ျားကို စေ၍
ဥပါယ်အစားဖြင့် ထိုပိုးကို ထုတ်စေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် "မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီး၏ အိမ်၌
မွေးအပ်သော တစ်ခုသော ဥဩမသည် ရှိသလော" ဟု မေး၏။ "အရှင်
ဘုရား... ရှိ၏" ဟု လျှောက်၏။ "မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုဥဩမသည် မိမိ
နေဖူးသော တောအုပ်ကို အောက်မေ့ရကား ငြီးငွေ့၍ "အဘယ်နံ့ရော
အခါလျှင် ဤချိုင့်မှလွတ်၍ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော တောအုပ်သို့ သွားရ
ပါအံ့နည်း" ဟု လေးခုမြောက်သောအသံကို ပြု၏။ ထိုအသံကြောင့်လည်း
သင်မင်းကြီးအား ဘေးသည်မရှိ" ဟု ဆိုလို၍-

၁၃။ သာ နန္ဒာဟံ ဣဒတာ ဂန္ဓာ၊ ရညော မုတ္တာ နိဝေသနာ။
အတ္တာနံ ရမယိဿာမိ၊ ဒုမသာခနိကေတိနိ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၃။ သာအဟံ၊ ထိုငါသည်။ ရညော၊ သင်မင်းကြီး၏။ ဣဒတာ
နိဝေသနာ၊ ဤနန်းတော်မှ။ မုတ္တာ၊ လွတ်လျက်။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ ဒုမ
သာခ နိကေတိနိ၊ သစ်ခက်တို့၌ မိမိအသိုက်လျှင် နေရာရှိသည်ဖြစ်၍။
အတ္တာနံ၊ ငါ၏ကိုယ်ကို။ ရမယိဿာမိ နန္ဒာ၊ အဘယ်နံ့ရောအခါမှ မွေ့
လျော်စေရအံ့နည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ဆို၍ "မြတ်သောမင်းကြီး... ဥဩမသည်
ငြီးငွေ့၏၊ ထိုဥဩမကို လွှတ်လော့" ဟု ဆို၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်း
ဆိုတိုင်း ပြုစေ၏။

သမင်သံနိမိတ်

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး— သင်မင်းကြီး၏နန်းတော်၌ မွေးအပ်သော တစ်ခုသောသမင်သည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “အရှင် ဘုရား... ရှိ၏” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုသမင်ကား မိမိ၏ မယား သမင်မကို အောက်မေ့၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ငြီးငွေ့၍ ငါးခုမြောက်သော အသံကို ပြု၏။ ထိုအသံကြောင့်လည်း သင် မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ” ဟု ဆိုလို၍-

၁၄။ သော နှုနာဟံ ဣတော ဂန္ဓာ၊ ရညော မုတ္တော နိဝေသနာ၊
အဂ္ဂေါဒကောနိ ပိဿာမိ၊ ယုထဿ ပုရတော ဝဇံ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထ ကို ဆို၏။

၁၅။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ရညော၊ မင်း၏။ ဣတောနိဝေ
သနာ၊ ဤနန်းတော်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်လျက်။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍၊ ယုထဿ၊
သမင်အပေါင်း၏။ ပုရတော၊ ရှေ့မှ။ ဝဇံ၊ သွားလျက်။ အဂ္ဂေါ
ဒကောနိ၊ ရေဦးတို့ကို၊ ပိဿာမိ နှုနာ၊ အဘယ်နံ့ရောအခါမှ သောက်ရပါ
အံ့နည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသမင်ကိုလည်း လွတ်စေ၏။

မျောက်သံနိမိတ်

ဘုရားလောင်းသည် ‘မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီး၏နန်းတော်၌ မွေးသောမျောက်သည် ရှိသလော’ ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား— ရှိ၏” ဟု မင်းသည် လျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး— ထို မျောက်သည်လည်း ဟိမဝန္တာ၌ မျောက်မနှင့်တကွ ကာမ၌ မက်မာသည်ဖြစ်၍ သွားစဉ် ဘဒ္ဒကမည်သော မုဆိုးသည် ဤအရပ်သို့ ဆောင်ခဲ့၏။ ယခု ငြီးငွေ့၍ ထိုဟိမဝန္တာသို့လျှင် သွားလို၍ ခြောက်ခုမြောက်သော အသံကို ပြု၏။ ထို အသံကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးသည် မရှိ” ဟု ဆိုလို၍-

၁၅။ တံ မံ ကာမေဟိ သမ္ပတ္တံ၊ ရတ္တံ ကာမေသု မုစ္ဆိတံ။
အာနဟိ ဝနတော လုဒ္ဒေါ၊ ဗာဟိကော ဘဒ္ဒ မတ္ထုတေ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၅။ ကာမေဟိ၊ ကာမတို့ဖြင့်။ သမ္ပတ္တံ၊ လွန်စွာယစ်သော။ ကာမေ
သု၊ ကာမတို့၌။ ရတ္တံ၊ တပ်စွန်းသော။ ကာမေသု၊ ကာမတို့၌။ မုစ္ဆိတံ၊

တွေဝေသော။ တံ မံ၊ ထိုငါ့ကို။ ဗာဟိကော၊ တိုင်းပသားဖြစ်သော။
လုဒ္ဒေါ၊ ဓုဆိုးသည်။ ဝနတော၊ တောအရပ်မှ။ အာနယိ၊ ဆောင်ခဲ့၏။
တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒံ မင်္ဂလာသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမျောက်ကိုလည်း လွှတ်စေ၏။

ကိန္နရာသံနိမိတ်

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီးနန်းတော်၌
မွေးသော ကိန္နရာသည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။ “အရှင်ဘုရား... ရှိ၏” ဟု
လျှောက်သည်ရှိသော် မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုကိန္နရာသည် မိမိ၏မယား
ကိန္နရီမသည် ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ ကိလေသာဖြင့် နှစ်
ကျဉ်သည်ဖြစ်၍ အသံကိုပြု၏။ ထိုကိန္နရာသည် ထိုကိန္နရီမနှင့်တကွ တစ်နေ့
သ၌ မြင့်သောတောင်ထွတ်သို့ တက်၍ ထိုတောင်ထွတ်၌ ထိုကိန္နရာတို့သည်
အဆင်း အနံ့ အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော အထူးထူးသော ပန်းတို့ကို ဆွတ်
ကုန်၊ ပန်ကုန်၊ ပျော်ပျော်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေဝင်သည်ကို မမှတ်ကုန်။ နေဝင်
လတ်သော် ဆင်းသက်ကုန်သော ကိန္နရာတို့အား အမှိုက်မှောင်သည်ဖြစ်၍
ထိုအခါ ကိန္နရီမသည် “အရှင်... အမှိုက်မှောင်သည်ဖြစ်၏။ မချော်မချွတ်
စေဘဲ မမေ့မလျော့သဖြင့် ဆင်းသက်လော့” ဟု ဆို၍ လက်ဖြင့် ကိုင်၍
ဆင်းသက်စေ၏။ ထိုကိန္နရာသည် ထိုကိန္နရီမ၏စကားကို အေးကမ်းမေ့၍
အသံကိုပြု၏။ ထိုအသံကြောင့်လည်း သင်မင်းကြီးအား ဘေးမရှိ” ဟု
ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို မိမိဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ထင်စွာပြုလျက်-

၁၆။ အန္တကာရ တိမိသာယံ၊ တုဂံ ဥပရိပဗ္ဗတေ။
သာမံ သဏှေန မုဒုနာ၊ မာ ပါဒံ ခလိ ယသ္မနိ-
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၆။ သာ၊ ထိုကိန္နရီမသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ အန္တကာရတိမိသာယံ၊
မမြင်သည်၏အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော အမှိုက်မှောင်၌။ တုဂံ၊ ထက်သော။
ဥပရိပဗ္ဗတေ၊ တောင်ထွတ်၌။ သဏှေန၊ သိမ်မွေ့သော။ မုဒုနာ၊ နူးညံ့
သော။ ဝစနေန၊ စကားဖြင့်။ သာမံ၊ သခင်။ အသ္မနိ၊ ကျောက်၌။ ပါဒံ၊
ခြေကို။ မာခလိ၊ မချော်စေလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတုာ၊ ဆို၍။ ဟတ္ထေန၊
လက်ဖြင့်။ ဂဟတုာ၊ ကိုင်၍။ ဩဘာရေသိ၊ သက်စေ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကိန္နရာဆိုသော အကြောင်းကို ဆို၍ ကိန္နရာကို လွှတ်စေ၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ နိဗ္ဗာန်နိမိတ်

“မြတ်သောမင်းကြီး... ရှစ်ခုမြောက်သော အသံသည် ဥဒါန်းကျား ရင့်သော အသံတည်း။ နန္ဒမူလိဏ်၌ တစ်ဆူသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရ ကုန်ခြင်းကိုသိ၍ ‘လပြည့်နေ့၌ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ကြွလာ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုအံ့။ လူတို့သည် ငါ၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ သးစုကိဋ္ဌနုပည်သော ကစားခြင်းကို ကစား၍ ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်လတ္တံ့’ ဟု အာနုဘော်ဖြင့် စောင်းစင်၌ သွားလျက် သင်မင်းကြီး၏ ပြာသာဒ်အထက်သို့ ရောက်သောကာလ၌ ခန္ဓာဝန်ကိုချ၍ နိဗ္ဗာန်ပြည်သို့ ဝင်ခြင်းကို ပြတတ်ဘာ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်၏” ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆိုအပ်သော-

၁၇။ အသံသယံ ဇာတိ ယေန္တဒဿိ၊
န ဂဗ္ဘသေယျံ ပုန ရာဇဇိဿံ။
အယ မန္တိမာ ပစ္စိမာ ဂဗ္ဘသေယျာ၊
ဓိဏောမေ သံသာဓော ပုနဗ္ဘဝါယ-

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၇။ ဇာတိယေန္တဒဿိ၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သော၊ အဟံ၊ ငါသည်။ အသံသယံ၊ မချွတ်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ဂဗ္ဘသေယျံ၊ အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းသို့။ န အာဇဇိဿံ၊ မရောက်ရအံ့။ အယံဇာတိ၊ ဤအဖြစ်သည်။ အန္တိမာ၊ အဆုံးစွန်သော။ ဇာတိ၊ အဖြစ်တည်း။ အယံ၊ ဤပဋိသန္ဓေနေခြင်းသည်။ ပစ္စိမာဂဗ္ဘသေယျာ၊ အဆုံးစွန်ဖြစ်သော ပဋိသန္ဓေနေခြင်းတည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ပုနဗ္ဘဝါယ၊ တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ဖြစ်ခြင်းငှာ။ သံသာဓော၊ ခန္ဓာအစဉ်သည်။ ဓိဏော၊ ကုန်ပြီ။

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး.... ထို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဥဒါန်းကိုရွတ်၍ ဤပြည်၌ ဥယျာဉ်သို့လာ၍ ကောင်းစွာပွင့်သော တစ်ခုသော အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။ သာလော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အလောင်းအား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုစွဲကို ပြုကြကုန်အံ့” ဟု မင်းကို ခေါ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာအရှုပ်သို့ ဆောင်၍ ထိုအလောင်းကို ပြ၏။

မင်းသည် ပစ္စေတဗုဒ္ဓါ၏ အလောင်းတော်ကို ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ နံ့သာ
ပန်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ပူးဇော်၍ ဘုရားလောင်း၏စကားကို မှီ၍ ယဇ်
ပူးဇော်ခြင်းကိုပယ်၍ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့အား အသက်အလှူကို
ပေး၍ “သူ့အသက်ကို မသတ်စေလင့်” ဟူသော စည်းကို လည်စေ၍
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သာဓုကိဋ္ဌနမည်သော ကစားခြင်းကို ကစား၍ အလုံးစုံ
နံ့သာဖြင့်ပြီးသော ထင်းပုံသို့တင်၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့်
ပစ္စေတဗုဒ္ဓါ၏ အလောင်းတော်ကို သင်္ဂြိုဟ်၍ ခရီးမလေးဆင့်၍ ဓာတ်တော်
တို့ကို ဌာပနာ၍ စေတီ တည်စေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း မင်းအား တရားဟော၍ “မြတ်သောမင်း
ကြီး...သင်မင်းကြီးသည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်လော့” ဟု ဆုံးမ၍ ဟိမဝန္တာ
သို့လျှင် ဝင်၍ ဗြဟ္မာဂိဟာရတို့၌ လုံ့လပြု၍ မယုတ်သေးစွာ နှိသည်
ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်မင်းကြီးအား ထိုအသံကိုကြားခြင်း
ဟူသော အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်သည် မရှိ၊
ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကိုပယ်၍ များစွာသော သတ္တဝါတို့၏အသက်ကို ပေး
လော့” ဟု ဇီဝိတဒါနကိုပေးစေ၍ မြို့၌ တရားစည်ကို လည်စေ၍ တရား
ဟောတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူသနည်း ဟူမူကား- “ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်
ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ လုလင်ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ရထေ့ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်း
တော်မူ၏။

(ယဇ်နတ်ရှင်ကိုး၊ ပူဇော်မျိုး၊ အကျိုးမရှိပြီ။)

နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဋ္ဌမဒ္ဒဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-သုလသာဇာတ်

ဖောကျားသာမဟုတ် မိန်းမလည်းပညာရှိကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဣဒံ သုဝဏ္ဏ ကာယူရံ အစရှိသော

၆၅ ၂-၅၅၀(တတွဲ)

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုလသားဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အနာထပိဏ်သုဋ္ဌေး၏ တစ်
ယောက်သော ကျွန်မကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုကျွန်မသည် ပွဲသဘင်ခံသော် ထစ်နေသ၌ ကျွန်မ
အပေါင်းနှင့်တကွ ဥယျာဉ်သို့ သွားလိုရကား မိမိ၏ ပုညလက္ခဏာဒဝီ
အမည်ရှိသော သခင်မကို ဆင်ယင်သော တန်ဆာကို တောင်း၏။ ပုည
လက္ခဏာဒဝီမည်သော သုဋ္ဌေးမသည် ထိုကျွန်မအား အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်
သော တန်ဆာကို ပေး၏။ ထိုကျွန်မသည် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ထို
တန်ဆာကို ဆင်ယင်၍ ကျွန်မအပေါင်းနှင့်တကွ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၏။

သုခိုး အကြံ

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ခိုးသူသည် ထိုကျွန်မ၏ တန်ဆာ၌ တပ်စွန်း၊
ခြင်းလောဘကို ဖြစ်စေ၍ “ဤကျွန်မကဲ့သတ်၍ တန်ဆာကို ဆောင်အံ့”
ဟု ထိုကျွန်မနှင့်တကွ စကားပြောလျက် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ထိုကျွန်မအား
ငါး အမဲ သုရာ အစရှိသည်တို့ကို ပေး၏။ ထိုကျွန်မသည် “ကိလေသာ၏
အစွမ်းအားဖြင့် ပေး၏ ဟု ထင်မှတ်၍ ငါး အမဲ သုရာ အစရှိသည်တို့ကို
ယူလေ၍ ဥယျာဉ်ကစားခြင်းကို ကစား၍ စုံစမ်းအံ့သောငှာ ညချမ်း
အခါ၌ ကျွန်မအပေါင်း အုပ်သည်ရှိသော် ထ၍ ခိုးသူ၏အထံသို့ ကပ်၏။
ခိုးသူသည် “ရှင်မ...ဤအရပ်ကား ပုန်းကွယ်သော အရပ်မဟုတ်၊ အတန်
ငယ် ရှေ့သို့ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

ကျွန်မ ပညာ

ကျွန်မသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ဤအရပ်၌ လျှိုဝှက်သော အမှုကို
ပြုခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏။ ဤခယာကျားကား မချွတ်လျှင် ငါ့ကိုသတ်၍
တန်ဆာကို ဆောင်လိုသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ထိုသို့ဖြစ်စေကာမူ ထိုယောက်ျားကို
ဆုံးမအံ့” ဟု ကြံ၍ “အရှင်... သုရာယဇ်ခြင်းကြောင့် ငါ၏ ကိုယ်သည်
ချောက်ချား၏။ ငါ ရေသောက်ပါရစေလော့” ဟုဆို၍ တစ်ခုသော ရေ
တုင်းသို့ဆောင်၍ “ဤရေတုင်းမှ ငါ့ဖို့ သောက်ရေကို ဆောင်လော့” ဟု
ကြုံးနှင့်အိုးကို ပေး၏။ ခိုးသူသည် ကြုံးကို တုင်း၌ချ၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ကို
ညွတ်၍ ရေကိုငင်သော် ထိုခိုးသူကို ခွန်အားကြုံးသော ထိုကျွန်မသည်

လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် တင်သားတုန်း၍ တွင်း၌ကျစေ၍ "သင်သည် ဤမျှဖြင့်
 ဓဿေလတ္တံ့" ဟု တစ်ခုသော ကြီးစွာသော အုတ်ခဲကို ခိုးသူ၏ ဦးခေါင်း
 ပေ၇၅ ချ၏။ ခိုးသူသည် ထိုတွင်း၌လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။
 ထိုကျန်မသည်ဇည်း မြို့သို့ဝင်၍ အရှင်အား တန်ဆာကိုပေး၍ "ယနေ့
 ကျွန်ုပ်သည် ထိုတန်ဆာကိုမိ၍ သေလု၏" ဟုဆို၍ အလုံးစုံသောအကြောင်း
 လို့ ကြား၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏။ သဗ္ဗညု
 မြတ်စွာဘုရားသည် "သုကြွယ်...ထိုကျန်မသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ခဏ
 ချင်းဖြစ်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံဖူးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ခဏ
 ချင်းဖြစ်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံဖူးသလျှင်ကတည်း၊ ထိုခိုးသူကို ယခုအခါ၌
 သာလျှင် ထိုကျန်မသည် သတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သတ်ဖူး
 သလျှင်ကတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တောင်းပန်
 အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ပြည့်တန်ဆာမငါးရာ အခြံအရံရှိသော သုလ
 သာ အမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာမသည် ဖြစ်၏။ အသပြာတစ်ထောင်ဖြင့်
 ညဉ့်၌ သွားရကုန်၏။

သတ္တုက ခိုးသူ

ဗာရာဏသီပြည်၌ပင်လျှင် ဆင်ပြောင်အားကိုဆောင်သော သတ္တုကမည်
 သော ခိုးသူသည် ဖြစ်၏။ ထိုခိုးသူသည် ညဉ့်အဖို့၌ မင်းတို့၏ အိမ်သို့ ဝင်၍
 အသိုရှိတိုင်း ခိုးယူ၏။ ပြည်သူတို့သည် စည်းဝေး၍ မင်းအား ကြား
 လျှောက်ကုန်၏။

သုလသာ၏ လင်ဖြစ်ရ

မင်းသည် မြို့ကို စောင့်စေ၍ ထိုထိုအရပ်၌ "လူစုကိုထား၍ ခိုးသူကို
 ဖမ်း၍ ခိုးသူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကုန်လော့" ဟု ဆို၏။ မြို့စောင့်သည်
 ထိုခိုးသူကိုဖမ်း၍ လက်ပြန်နှောင်ဖွဲ့၍ ခရီးလေးဆုံတိုင်း ကြိမ်လုံးဖြင့်ခတ်၍
 ထိုခိုးသူကို သုသာန်သို့ ဆောင်၏။ "ထိုခိုးသူကို ဖမ်းမိ၏" ဟု မြို့အလုံး
 သည် ချောက်ချား၏။ ထိုအခါ သုလသာသည် လေသွန်ပြတင်း၌ရပ်၍

ခရီးအလယ်ကို ကြည့်လတ်သော် ထိုခိုးသူကိုမြင်၍ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ “ခိုးသူဟု ဆိုအပ်သော ဤယောက်ျားကို ငါသည် အတယ်၍ လွတ်နိုင်စေအံ့။ ဤပြည့်တန်ဆာမတို့၏ အမှုအရာကူသော ညစ်ညူးသော အမှုကို မပြုမူ၍ ဤခိုးသူနှင့်တကွလျှင် ညီညွတ်သောနေခြင်းကို နေအံ့” ဟု ကြံ၍ အောက် ကဏဝေရဇာတ်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် မြို့စောင့် အား တင်ထောင်သော အသပြာကို ပို့စေ၍ ခိုးသူကို လွတ်စေ၍ ခိုးသူ နှင့်တကွ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အညီအညွတ်နေခြင်းကို နေ၏။ ခိုးသူသည် သုံးရက် လေးရက် လွန်လတ်သော် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ လှက်ချည်းသာ သက်သက်ပြေးအံ့သောငှာလည်း မတတ်နိုင်၊ သုလသာ၏ တန်ဆာသည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။”

ခိုးသူ၏ အလှည့်အပတ်

သုလသာကို သတ္တုကမည်သော ခိုးသူသည် “ရှင်မ...ထိုအခါ၌ မင်း ချင်းယောက်ျားတို့သည် သတ်အံ့သောငှာ ဆောင်အပ်သော ငါသည် ဤ အမည်ရှိသော တောင်၌ ရုက္ခစိုးနတ်အား ပူဇော်အံ့ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုရုက္ခစိုး သည် ပူဇော်ခြင်းကို မရ၍ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုရုက္ခစိုးနတ်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ သုလသာသည် “အရှင်...ကောင်းပြီ၊ ပူဇော်ဖွယ်ကို စီရင်၍ ပို့စေလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ...ပို့စေခြင်းငှာမသင့်၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ခပ်သိမ်းကုန်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ကုန်လျက် ပျားစွာသော အခြံအရံဖြင့် သွား၍ ပူဇော်ဖွယ်ကို ပေး ကုန်အံ့” ဟု သတ္တုကမည်သော ခိုးသူသည် ဆို၏။ သုလသာသည် “အရှင် ကောင်းပြီ၊ အရှင်ဆိုတိုင်း ပြုလော့” ဟု ဆို၏။

သုလသာ ခံရပြီ

ထိုအခါ သုလသာက သတ္တုကမည်သော ခိုးသူသည် မိမိဆိုတိုင်း ပြု စေ၍ တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သောကာလ၌ “ရှင်မ...ရုက္ခစိုးနတ်သည် လူများကိုမြင်သော် ပူဇော်သက္ကာရကို မခံကုန်၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါ တို့သည်သာ တက်၍ ပူဇော်သက္ကာရကို ပေးကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ သုလသာ သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံသတ်သော် ပူဇော်ဖွယ်ခွက်ကို ရွက်စေ၍ မိမိ သည်ကား ငါးပါးသော လှက်နက်တို့ဖြင့်ဖွဲ့အပ်လျက် တောင်ထိပ်သို့ တက်

လျက် အသုတစ်ရာနက်သော ဘောင်ကမ်းပါးပြတ်ကိုမှီ၍ ရောက်သော သစ်
ပင်ရင်း၌ ပူဇော်ခွက်ကို ချးစ၍ “ရှင်မ...ငါသည် နတ်ကိုပူဇော်အံ့သော
ငှာ မလာ၊ သင့်ကိုသတ်၍ သင့်တန်ဆာကိုယူ၍ သွားအံ့သောငှာ လာ၏၊
သင့်တန်ဆာကိုချွတ်၍ အပေါ်ရံပုဆိုးဖြင့် ထုပ်လော့” ဟု ဆို၏။

တောင်းပန်ခြင်း

“အရှင်...အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို သတ်အံ့နည်း” ဟု ဆိုလတ်သော်
“ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် သတ်အံ့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်...အကျွန်ုပ်
သည် ပြုအပ်သော ကျေးဇူးကို အရှင်သည် အောက်မေ့လော့၊ နှောင်ဖွဲ့၍
ဆောင်အပ်သော အရှင်ကို အကျွန်ုပ်သည် သူဌေးသားဖြင့်လဲ၍ များစွာ
သော ဥစ္စာတို့ကိုပေး၍ အသက်ကို ရစေပြီ၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်ထောင်
သော အသပြာကို ရလျက်လည်း တစ်ပါးသော ယောက်ျားတို့ကို
အကျွန်ုပ်သည် မကြည့်၊ အရှင်အား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကျေးဇူးကိုပြု၏၊
အကျွန်ုပ်ကို မသတ်လင့်၊ အရှင်အား အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော ဥစ္စာ
ကိုလည်း ပေးအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်၏ ကျွန်မိန်းမလည်း ဖြစ်အံ့” ဟု
တောင်းပန်လိုရကား-

၁၈။ ဣဒံ သုဝဏ္ဏကာယူရံ၊ မုတ္တာ ဝေဠုရိယာ ဗဟူ။
သဗ္ဗံ ဟရဿု ဘဒ္ဒန္တံ၊ မဇ္ဇံ ဒါသိတိ သာဝယ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၈။ သာမိ၊ အရှင်။ တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒန္တံ၊ ကောင်းမြတ်သော
မင်္ဂလာသည်။ ဣဒံ၊ ဖြစ်ပါစေ၊ တွံ၊ သင်သည်။ ဣဒံ သုဝဏ္ဏကာယူရံ၊
ဤရွှေဖြင့်ပြီးသော လည်ရွဲတန်ဆာကိုလည်းကောင်း။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်
သော။ မုတ္တာဝေဠုရိယာ၊ ပုလဲ ကြောင်မျက်ရွဲတို့ကိုလည်းကောင်း။ သဗ္ဗံ၊
အလုံးစုံသော တန်ဆာကို။ ဟရဿု၊ ဆောင်ယူလော့။ မဇ္ဇံ၊ အကျွန်ုပ်ကို
လည်း။ ဒါသိတိ၊ ကျွန်းမိန်းမတည်းဟု။ မဟာဇနမဇ္ဈေ၊ လူများအလယ်
၌။ သာဝယ၊ သိကြားစေ၍။ ဂဏှ၊ ယူလော့။

အဝတ်အစား အကုန်ချွတ်

ထို့နောက်မှ သတ္တုကသည်-

၁၉။ သြရောပယသု ကလျာဏိ၊ မာ ဗာဠံ ပရိဒေဝသိ၊
န စာဟံ အဘိဇာနာမိ၊ အဟန္တာ ဓန မာဘတံ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၉။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းသောလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော ရှင်မာ
တို့၊ သင်သည်။ သြရောပယသု၊ ဆင်ယင်သော တန်ဆာတို့ကို ချွတ်လော့။
ဗာဠံ၊ ပြင်းစွာ။ မာ ပရိဒေဝသိ၊ မငိုကြွေးလင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဟန္တာ၊
ဥစ္စာရှင်ကို မသတ်မူ၍။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကိုသာ။ အာဘတံ၊ ဆောင်ယူဖူးသည်။
န စ အဘိဇာနာမိ၊ မသိစဖူး။

ချစ်ပူဇော်ပါရစေ

သုလသာသည် ခဏခြင်းဖြစ်သော ဘတ်ရန်နည်းကိုရ၍ “ဤခိုးလှသည်
ငါ့အား အသက်ကို မပေးလတ္တံ့၊ ထိုခိုးလှကို ရွေးဦးစွာ တမ်းပါးပြတ်၌
ကျစေ၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေအံ့” ဟု ကြံ၍-

၂၀။ ယတော သရာမိ အတ္တာနံ၊ ယတော ပတ္တော သွိ ဝိညုတံ။
န စာဟံ အဘိဇာနာမိ၊ အညံ ပိယတရံ တယာ။

၂၁။ ဟေိ တံ ဥပဂုယှံ သံ၊ ကရိယဉ္စ ပဒက္ခိဏံ။
န ဟိ ဒံ နိ ပုန ဇတ္ထိ၊ မေ တုယုဉ္စ ထင်္ဂမော-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၀။ သာမိ၊ အရှင်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ယတော၊ အကြင်အခါမှ
စ၍။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ သရာမိ၊ အောက်မေ့၏။ ယတော၊ အကြင်
အခါမှစ၍၊ ဝိညုတံ၊ လိမ္မာသော အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသွိ၊
ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအခါမှစ၍။ တယာ၊ သင့်ထက်။ ပိယတရံ၊ အလွန်
ချစ်သော။ အညံ၊ တစ်ပါးသောလင်ကို။ န စ အဘိဇာနာမိ၊ မသိဘူး။

၂၁။ သာမိ၊ အရှင်၊ ဟိ၊ လာလော့။ တံ၊ သင့်ကို။ ဥပဂုယျံ၊ သံ၊ ပွေ့ပိုက် ဖက်ရမ်းပါအံ့။ ပဒက္ခိဏဉ္စ၊ လကျာရစ် လှည့်ခြင်းကိုလည်း။ ကရိ သံ၊ ပြုအံ့။ ဣဒါနိ၊ ယခု။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ မမ စ၊ ငါ၏လည်းကောင်း။ တုယုဉ္စ၊ သင်၏လည်းကောင်း။ သင်္ဂမော၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ န ဟိ အတ္ထိ၊ မရှိ သလျင်ကတည်း။

သူခိုးကို တွန်းချပြီ

သတ္တုကသည် သုလသာ၏အလိုကို မသိ၍ “ရှင်မု - ကောင်းပြီ၊ လာ လော့၊ ဝါကို ဖက်လော့” ဟု ဆို၏။ သုလသာသည် သတ္တုကကို သုံးကြိမ် လက်ယာရစ်လှည့်၍ ပွေ့ဖက်၍ “အရှင်... ယခု သင့်ကို နံပါးလေးဖက်တို့၌ ရှိခိုးအံ့” ဟုဆို၍ ခြေဖမိုး၌ ဦးတင်၍ သတ္တုက၏ မောင်းတို့ကို ရှိခိုး၍ နောက်သို့သွား၍ ရှိခိုးသကဲ့သို့ပြု၍ ဆင်ပြောင်အားကို ဆောင်သော ပြည် တန်ဆာမသည် ခိုးသူနောက်မှ ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို ကိုင်၍ ဦးစောက်ထား၍ အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်၌ ချ၏။ ခိုးသူသည် ချောက်၌လျှင် မှန်မှန် ညက်ညက် ကြေ၍ သေ၏။

တောစောင့်နတ် ချီးမွမ်းခြင်း

ထိုအမှုအရာကိုမြင်၍ တောင်ထိပ်၌နေသော နတ်သည်-

- ၂၂။ န ဟိ သဗ္ဗေသု ဌာနသု၊ ပုရိသော ဟောတိ ပဏ္ဍိတော။
ဣတ္ထိံပိ ပဏ္ဍိတာ ဟောတိ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိစက္ခဏာ။
- ၂၃။ န ဟိ သဗ္ဗေသု ဌာနေသု၊ ပုရိသော ဟောတိ ပဏ္ဍိတော။
ဣတ္ထိံပိ ပဏ္ဍိတာ ဟောတိ၊ လဟံ အတ္ထံ ဝိစိန္တိကာ။
- ၂၄။ လဟုဉ္စ ဝတ ခိပ္ပဉ္စ၊ နိကဒဋ္ဌ သမ စောယိ။
မိဂံ ပုဏ္ဏာယဒတနေဝ၊ သုလသာ သတ္တုကံ ဝမိ။
- ၂၅။ ယော ဓ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ န ခိပ္ပမနုဗုဇ္ဈတိ။
သော ဟညတိ မန္တမတိ၊ စောရော ဝ ဂိရိဂဗ္ဘရေ။
- ၂၆။ ယော ဓ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ ခိပ္ပ မေဝ နိဗောဓတိ။
မုစ္စတေ သတ္တုသမ္မာဓာ၊ သုလသာ သတ္တုကာမိဝ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၂။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းသော၊ ဌာနေသု၊ အရာတို့၌။ ပုရိသော၊
ယေးကျားသည်သာလျှင်၊ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န ဟောတိ၊ မဟုတ်။
ဣတ္ထိပိ၊ မိန်းမသည်လည်း။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တတ္ထ
တတ္ထ၊ ထိုထိုအရာ၌။ ဝိစက္ခကာ၊ အထူးသဖြင့် မြင်တတ်၏။

မိန်းမပညာရှိ

၂၃။ သဗ္ဗေသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဌာနေသု၊ အရာတို့၌။ ပုရိသော၊
ယောကျားသည်သာလျှင်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ န ဟောတိ၊ မဟုတ်။
ဣတ္ထိပိ၊ မိန်းမသည်လည်း။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
လဟံ၊ လျင်မြန်စွာ။ အတ္ထံ၊ အကျိုးကို။ ဝိစိန္တိကာ၊ ကြံနိုင်၏။

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးရန်

၂၄။ နိကဠေ၊ သေခြင်း၏အနီး၌။ ဌိတာ၊ တည်လျက်လျှင်။ ဝတ၊
စင်စစ်။ တဿ၊ ထိုသူခိုး၏။ မရဏ၊ ပါယံ၊ သေခြင်း၏အကြောင်းကို။ လဟုဉ္စ၊
လျင်စွာ လည်းကောင်း။ ခိပ္ပုဉ္စ၊ မြန်စွာလည်းကောင်း။ သမ စေတယံ၊ ကြံ
နိုင်၏။ ပုဏ္ဏယတေန၊ မြားပြည့်သော လေးဖြင့်။ မိဂံ၊ သမင်ကို။ ဝဓိ
ဣဝ၊ သတ်သကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ သုလသာ၊ သုလသာသည်။
သတ္တုကံ၊ သတ္တုကကို။ ဝဓိ၊ သတ်၏။

အ, ရင် ခံရမည်

၂၅။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်
သော။ အတ္ထံ၊ ကိစ္စကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ န အနုဗုဇ္ဈတိ၊ မသိ။ မန္တမတိ၊ နှံ့သော
ပညာ ရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဂိရိဂဗ္ဘဓော၊ တောင်ကမ်းပါးပြတ်၌။
စောဇော၊ ခိုးသူကဲ့သို့။ ဟညတိ၊ သတ်၏။

၂၆။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်
သော။ အတ္ထံ၊ ကိစ္စကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိဗောဓတိ၊ သိ၏။
သော၊ ထိုသူသည်။ သတ္တုတာ၊ သတ္တုကမှ။ သုလသာ၊ သုလသာသည်။ မုစ္စတိ
ဣဝ၊ လွတ်သကဲ့သို့။ သတ္တုသမ္မာဓာ၊ ရန်သူဘေးမှ။ မုစ္စတေ၊ လွတ်၏။

ဤသို့ သုလသာသည် ခိုးသူကိုသတ်၍ တောင်မှဆင်း၍ မိမိပရိသတ်၏ အထံသို့ သွား၍ 'အရှင်သားကား၊ အဘယ်မှာနည်း' ဟု မေးအပ်သည် ရှိသော် 'အရှင်သားကို မခမ်းကြကုန်လင့်' ဟုဆို၍ ရထာစီး၍ မြို့သို့လျှင် ဝင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ 'ယခုအခါ ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ထိုအခါ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့လျှင် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် တောင်စောင့်နတ် ဖြစ်ဖူးပြီ' ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဖြစ်မည့်အရေး၊ ဉာဏ်မြင်သေး၊ သေဘေးကြုံမည်သာ။)
'သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုလသာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-သုမဂ်လဇာတ်

အစိုးရသောမင်းသည် အမျက်ကို သိမ်းဆည်းသင့်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် 'ဘုသမ္ပိ ကုဒ္ဓေါ' အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုမဂ်လဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နှုတ်တော်မူစဉ် ရာဇောဝါဒသုတ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် အောသလမင်း တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒဏီ မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗြဟ္မဒဏီမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်လတ်သော် အာလွန်သဖြင့် မင်းပြု၏။ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုဗြဟ္မဒဏီမင်းအား သုမဂ်လမည်သော ဥယျာဉ် စောင့်သည် ဖြစ်၏။

ဗ-၅၃-၅၅၀(တ-တုံ)

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ကိုးကွယ်

ထိုအခါ တစ်ဦးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် နန္ဒမုလိက်မှ ထွက်၍ ဒေသ
 စာရီ ကြွသွားသည်ရှိသော် ဗုဒ္ဓရာဇာသိပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌
 နေ၍ မြို့သို့ ဆွမ်းခံအံ့သောငှာ ဝင်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မင်းသည် မြင်၍
 ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပြာသာဒ်သို့တင်၍ မင်းအိမ်၌ နေစေ၍
 အထူးထူးသော မြတ်သောအရသာရှိသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်
 ကျွေး၍ အနုမောဒနာကို နာရ၍ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ မိမိဥယျာဉ်၌ နေ
 စိမ့်သောငှာ ပဋိညာဉ်ကိုယူ၍ ဥယျာဉ်သို့ ပို့စေ၍ မိမိသည်လည်း နံနက်စာ
 စားပြီးသော် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ညဉ့်သန့်ရာ နေ့သန့်ရာအရပ် အစရှိသည်
 တို့ကို စီရင်၍ သုခိလမည်သော ဥယျာဉ်စောင့်ကို အမှုကြီးငယ် ရွက်
 ဆောင်တတ်သောသူကို ပြု၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၏။

ဥယျာဉ်မှူးလေးဖြင့်ပစ်ပုံ

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုအခါမှစ၍ မပြတ် မင်းအိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလျက်
 ထိုဥယျာဉ်၌ ကြီးမြင့်စွာ နေ၏။ သုခိလသည်လည်း ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေး၏။
 ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် သုခိလကိုခေါ်၍ “ငါသည်
 နှစ်ရက်သုံးရက် ဤအမည်ရှိသောရွာကို အမှီပြု၍ နေလျက် ပြန်လာအံ့၊
 မင်းအား ကြားလျှောက်လော့” ဟုဆို၍ ကြွ၏။ သုခိလသည် မင်းအား
 ကြားလျှောက်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် နှစ်ရက် သုံးရက် ထိုရွာ၌ နေ၍
 ညချမ်းအခါ နေဝင်လတ်သော် ထိုဥယျာဉ်သို့ တစ်ဖန် ရောက်လာ၏။
 သုခိလသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ လာသောအဖြစ်ကို မသိသည်ဖြစ်၍ မိမိအိမ်သို့
 သွား၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်လည်း သင်္ကန်းကို သိုမှီး၍ အတန်ငယ် စကြာ
 သွား၍ ကျောက်ဖျာ၌ ထိုင်၏။ ထိုနေ့၌ ဥယျာဉ်စောင့်၏အိမ်သို့ ညွှန်သည်
 တို့သည် ရောက်ကုန်၏။ ဥယျာဉ်စောင့်သည် “ညွှန်သည်တို့၏ ဟင်းလျာ
 အကျိုးငှာ ဥယျာဉ်၌ ဘေးမဲ့ ကိုရသော သမင်ကို သတ်အံ့” ဟု လေးကို
 ယူ၍ ဥယျာဉ်သို့သွား၍ သမင်ကိုကြည့်လတ်သော် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်၍
 “သမင်ကြီး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် မြားကို ပွဲ၍ပစ်၏။ ပစ္စေက
 ဗုဒ္ဓါသည် ဦးခေါင်းကိုဖွင့်၍ သုခိလဟု ခေါ်၏။ သုခိလသည် ကြောက်
 ခြင်းသို့ရောက်၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရား၏
 လာသောအဖြစ်ကို မသိရကား သမင်ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ပစ်၏။ အရှင်ဘုရား

တို့သည် အကျွန်ုပ်အား သည်းခံတော်မူပါကုန်လော့” ဟု ဆို၍ “သုမဂ်လ ပစ်မိသည်ဖြစ်စေ ယခု အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း၊ လာလော့ မြားကို နုတ်၍ ယူလော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သုမဂ်လသည် ရှိခိုး၍ မြားကို နုတ်၏။ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအား အားကြီးသော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုအရပ် ၌လျှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု၏။

ဥယျာဉ်မှူးထွက်ပြေး

ဥယျာဉ်စောင့်သည် “အကယ်၍ မင်းသိဌားအံ့၊ ပျက်စီးလတ္တံ့” ဟု သားမယားကို ယူ၍ ထိုအရပ်မှ ထွက်ပြေး၏။ ထိုခဏ၌လျှင် “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူ၏” ဟု နတ်တို့၏ အာနုဘော်အားဖြင့် မြို့အလုံးသည် တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။ နတ်ဖြန် လူတို့သည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်၍ “ဥယျာဉ်စောင့်သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို သတ်၍ ပြေး၏” ဟု မင်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

သုံးနှစ်ကြာသော်

မင်းသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး အလောင်းတော်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြု၍ ကြီးစွာသော ပူဇော် သက္ကာရဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်၏။ ဓာတ်တော်တို့ကို ယူ၍ စေတီ တည်ထား ပူဇော် ပြီးလျှင် တရားသဖြင့် မင်းပြု၏။ သုမဂ်လသည်လည်း တစ်နှစ်ကို လွန်စေ၍ “မင်း၏စိတ်ကို သိအံ့” ဟု လာလတ်၍ တစ်ယောက်လော အမတ်ကို စေ၍ အမတ်သည် မင်း၏အထံ၌ သုမဂ်လ ကျေးဇူးကို ဆို၏။ မင်းသည် မကြား သကဲ့သို့ နေ၏။ အမတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆိုမူ၍ မင်း၏ မနှစ်သက်သော အဖြစ်ကို သုမဂ်လအား ပြောဆို၏။ သုမဂ်လသည် နှစ်နှစ် မြောက်၌ လာ၍ စုံစမ်းစေ၏။

မင်းသည် ရှေးအတူသာလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ သုံးနှစ်မြောက်၌ လာလတ် သော် သားမယားကို ယူ၍လျှင်လည်း အမတ်သည် မင်း၏ စိတ်နှူးညံ့ သောအဖြစ်ကို သိ၍ သုမဂ်လကို ခင်းအိမ်ကံခါး၌ ထားခဲ့၍ သုမဂ်လ၏ လာသောအဖြစ်ကို မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် သုမဂ်လကို ခေါ်စေ၍ ပဋိသန္ဓာရပြု၍ “သုမဂ်လ... အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ငါ၏ ဇနားမူစိုက်ရာ လယ်ယာဖြစ်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို သတ်သနည်း”

ဟု မေး၏။ သုမင်္ဂလသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အရှင် ပစ္စေတဗုဒ္ဓါကို မသတ်၊ စင်စစ်သဖြင့်ကား ဤမည်သော အကြောင်းကြောင့် ဤမည်သောအမှုကို ပြု၏” ဟု ထိုအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုအခါ သုမင်္ဂလကို မင်းသည် “ထိုသို့တပြီကား သင်သည် မကြောက်လင့်” ဟု နှစ်သိမ့်စေ၍ တစ်ဖန် ဥယျာဉ်စောင့် ပြုမြဲပြုစေ၏။

မင်းကျင့်တရားများ

ထိုအခါ ထိုမင်းကို ထိုအမတ်သည် “မြတ်သောမင်းကြီး... အဘယ်ကြောင့် သင်မင်းကြီးတို့သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သုမင်္ဂလ၏ သတင်းစကားကို ကြား၍ တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆိုကုန်သနည်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်၌ကား အဘယ်ကြောင့် သုမင်္ဂလ၏ သတင်းစကားကို ကြား၍ ခေါ်စေ၍ သနားတော်မူကုန်သနည်း” ဟု မေး၏။ မင်းသည် “အမောင်... မင်းမည်သည်ကား အမျက်ထွက်သဖြင့် အခဆာတလျှင် တစ်စုံတစ်ခုသော အမှုကို ပြုခြင်းငှာ မသင်၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရှေး၌ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ သုံးကြိမ်မြောက်၌ သုမင်္ဂလအား ငါ၏စိတ် နှုတ်ညွှတ်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ သုမင်္ဂလကို ခေါ်စေ၏” ဟု ဆိုလိုရကား-

၂၇။ ဘုသံမိ ကုဒ္ဓေါ တိ အဝေက္ခိယာန၊
န တာဝ ဒဏ္ဍံ ပုဏယေယျ ဣဿဓရာ။
အဋ္ဌာနသော အပတိရူပ မတ္တနော၊
ပရဿ ဒုက္ခာနိ ဘုသံ ဥဒီရယေ။

၂၈။ ယတော စ ဇာနေယျ ပသာဒမတ္တနော၊
အတ္ထံ နိယုဉ္ဇေယျ ပရဿ ဒုက္ခန္တံ။
တဒါယမတ္တေဒတိ သယံ အဝေက္ခိယ၊
အထဿ ဒဏ္ဍံ သဒိသံ နိဝေသယေ။

၂၉။ နစာပိ ဓျာပေတိ ပရိပိ အတ္တာနံ၊
အမုစ္ဆိတော ယောနိယတေ နယာနယံ။
ယော ဒဏ္ဍဓာရာ ဘဝတီဓ ဣဿဓရာ၊
သဝဏ္ဏဂုတ္တော သိရိယာ န ဓံသတိ။

၃၀။ ယေ ခတ္တိယ၊ အနိသမ္ပ ကာရိနော၊
ပဏေန္တိ ဧဏံ သဟသာ ပမုစ္ဆိတာ။
အဝဏ္ဏသံယုတာ ဟေန္တိ ဇီဝိတံ၊
ဣဘော ဝိမုတ္တာပိ စ ယန္တိ ဒုဂ္ဂတိံ။

၃၁။ ဓမ္မ စ ယေ အရိယပ္ပ ဝေဒိဒတ ရတာ၊
အနုတ္တရာ တေ ဝစသာ မနသာ ကမ္မုနာ စ။
တေ သန္တိသောရစ္စ သမာဓိ သဏ္ဍိတာ။
ဝဇန္တိ လောကံ ဥဘယံ တထာဝိဓာ။

၃၂။ ရာဇာဟမသ္မိ နရပမဒါနမိဿရော၊
သစေပိ ကုဗျာမိ ဌပမိ အတ္တာနံ။
နိသယေန္တော ဇနတံ တထာဝိဓံ၊
ပဒဏမိ ဒဏ္ဍံ အနုကမ္မ ယောနိသော။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၇။ တာတ၊ အမောင်း၊ ဣဿဒရာ၊ မင်းမည်သည်။ အဟုံ၊ ငါကား။
ဘုသံပိ၊ ပြင်းစွာလည်း။ ကုဒ္ဒေါ၊ အမျက်တူက်သည်။ အမှို၊ ၎င်း၊ ဣတိ၊
ဤသို့။ အဝေက္ခိယာန၊ သိ၍။ တာဝ၊ ရှေးဦးစွာ။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ န
ပဏယေယျ-န ပွဝတ္တေယျ၊ မဖြစ်စေရာ။ အဋ္ဌာနသော၊ အကြောင်းမဟုတ်
သောအားဖြင့်။ အတ္တနော၊ မိမိအား။ အပ္ပတိရူပံ၊ မလျှောက်ပတ်သော
ဒဏ်ကို။ ကရေထ၊ ပြုကြကုန်လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ပရဿ၊ သူတစ်ပါး၏။
ဘုသံ၊ ပြင်းပြစွာ။ ဒုက္ခာနိ၊ ဆင်းရဲခြင်းတို့ကို၊ ဥဒီရယေ၊ ဆိုရာ၏။

၂၈။ ယတော စ၊ အကြင်အခါ၌လည်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ပသာ
ဒံ၊ ကြည့်ခြင်းကို။ ဇာနယျ၊ သိရာ၏။ ပရဿံ၊ သူတစ်ပါး၏။ ဒုက္ခဒံ၊
အပြစ်ကိုလည်းကောင်း။ အတ္တံ၊ အကျိုးကိုလည်းကောင်း။ နိယုဉ္ဇေယျံ၊
ဆင်ခြင်ရာ၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အယံအတ္ထော၊ ဤမည်သော အကျိုး
ယည်း။ အယံ ဒေါသော၊ ဤမည်သောအပြစ်တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သယံ၊
ကိုယ်တိုင်။ အဝေက္ခိယ၊ ရှု၍။ အသ၊ ထို့နောင်မှ။ အဿ၊ ထိုအပြစ်ကို
ပြုသောသူအား။ ဒဏ္ဍံသဒိသံ၊ အပြစ်အားလျော်သောဒဏ်ကို။ နိဝေသ
ယေ၊ ဖြစ်စေရာ၏။

၂၉။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ယေဓဣဿဒရာ၊ အကြင်မင်းသည်။ အမု-
စ္ဆိတော၊ ဆန္ဒာတိ အစရှိသော ကိလေသာတို့သည် မနှိပ်စက်ဖျက်သည်

ဖြစ်၍၊ နယာနယံ၊ သင့်-မသင့်ကို။ နယတေ၊ ဆင်ခြင်၏။ ဧဝာဣဿဓရာ၊
 ထိုမင်းသည်၊ ဗရံပိ၊ သူတစ်ပါးကိုလည်းကောင်း၊ အတ္တာနံပိ၊ မိမိကိုယ်ကို
 လည်းကောင်း၊ န ဝျာပတိ၊ မလောင်စေးယောဣဿဓရာအကြင်မင်းသည်။
 ဒဏ္ဍဓာဓရာ၊ အပြစ်အားလျော်သော ဒဏ်ကိုဆောင်သည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။
 သေဣဿဓရာ၊ ထိုမင်းသည်။ သဝဏ္ဏဂုတ္တော၊ ကျေးဇူးအခြံအရံအကျော်
 အစောသည် စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ သိရိယာ၊ အသရေမှ။ န
 ဓံသတိ၊ မယုတ်။

၃၀။ ယေ ခတ္တိယာ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ အနိသမ္ပ တဒရိနော၊
 မဆင်မခြင်ပြုလေ့ရှိကုန်၏။ ပမုစ္ဆိတာ၊ ဆန္ဒာဂတိ အစရှိသော ကိလေသာ
 တို့သည် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ သဟသာ၊ တဆောတလျင်၊ ဒဏ္ဍံ၊
 ဒဏ်ကို။ ပဒဏန္တိ၊ ဖြစ်စေကုန်၏။ တေ ခတ္တိယာ၊ ထိုမင်းတို့သည်။ အဝဏ္ဏ-
 သံယုတာ၊ ကျေးဇူးမဲ့နှင့် ယှဉ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဗီဝိတံ၊ အသက်ကို။
 ဇဟန္တိ၊ စွန့်ရကုန်၏။ ဣတော၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ။ ဝိမုတ္တာပိ စ၊ လွတ်
 ကင်းကုန်သော်လည်း။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့။ ယန္တိ၊ လားရကုန်၏။

၃၁။ ယေ ခတ္တိယာ၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ အရိယပ္ပဝေဒိတေ၊
 ကောင်းယော အကျင့်ရှိသောရှေးမင်းတို့သည် သိအပ်သော။ ဓမ္မ၊ ဆယ်ပါး
 အပြားရှိသော မင်းကျင့်တရား၌။ ရဘာ၊ မွေ့လျော်ကုန်၏။ တေ ခတ္တိ
 ယာ၊ ထိုမင်းတို့သည်။ ဝစသာ စ၊ ဝစီဒ္ဓါရဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနသာ စ၊
 မနောဒ္ဓါရဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကမ္မုနာ စ၊ ကာယဒ္ဓါရဖြင့်လည်းကောင်း။
 အနုတ္တရာ၊ ကြီးမြတ်ကုန်၏။ သန္တိသောရစ္စ-သမာဓိသဏ္ဍိတာ၊ ငြိမ်းချမ်း
 ခြင်း၊ သိသ၊ သမာဓိ၌ တည်ကုန်သော။ တထာဝိဓာ၊ ထိုသို့သဘောရှိကုန်
 ဘော။ တေ ခတ္တိယာ၊ ထိုမင်းတို့သည်။ ဥဘယံ၊ နှစ်ပါးသော၊ လောကံ၊
 လူ့ပြည်နတ်ပြည်သို့။ ဝဇန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

၃၂။ အဟံ၊ ငါသည်။ နရပမဒါနံ၊ ယောက်ျားမိန်းမတို့ကို။ ဣဿ-
 ဓရာ၊ အစိုးရသော။ ရဇာ၊ မင်းသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သဓေ ကုဇ္ဈာမိ၊
 အကယ်၍ တစိုးတစိ အမျက်ထွက်မိအံ့။ အတ္တာနံ၊ ကိုယ်ကို။ နိသေဓ-
 ယန္တော၊ မြစ်လျက်။ ဌပမိ၊ ထားအံ့။ ယောနိသော။ အသင့်အားဖြင့်။
 ထထာဝိဓံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဇနတံ၊ လူအပေါင်းကို။ အနုကမ္ပ၊
 သနား၍။ ဒဏ္ဍံ၊ ဒဏ်ကို။ ပဏေမိ၊ ဖြစ်စေ၏။

ဤသို့ ခြောက်ဂါထာတို့ဖြင့် မင်းသည် မိမိကျေးဇူးကို ဆိုလတ်သော်
ခပ်သိမ်းသော မင်း၏ ပရိသတ်သည်လည်း နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ “သီလ
အကျင့်ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် အရှင်မင်းကြီးတို့အားသာလျှင် လျှောက်
ပတ်၏”ဟု မင်း၏ ကျေးဇူးကို ဆို၏။

ဥယျာဉ်မှူး ကန်တော့ခြင်း

သုမဂ်လသည်ကား မင်း၏ကျေးဇူးတို့ကို ဆိုသည်၏ အဆုံး၌ ထ၍
မင်းကို ရှိခိုး၍ လက်အုပ်ချီ၍ မင်းကို ချီးမွမ်းလိုရကား-

၃၃။ သိရီ စ လက္ခိ စ တဝေဝ ခတ္တိယ၊ ဇနာဓိပ မာ ဝိဇဟိ ကုဒါစနံ၊
အက္ကောဓနော နိစ္စ ပသန္နစိတ္တော၊ အနိဿော တုဝံ ဝဿသတာနိ
ပါလယ။

၃၄။ ဂုဏဟိဇေ တဟိဥပေတ ခတ္တိယ၊ ဌိတမရိယဝတ္ထိ သုဝစောအကော-
ဓနော။

သုခိဆန္ဒပ္ပဋ္ဌ ပသာသ မေဒနိံ၊ ဣတေ ဝိမုတ္တောပိ စ ယာဟိ
သုဂ္ဂတိံ။

၃၅။ ဧဝံ သုနိတေန သုဘာသိတေန၊ ဓိဗ္ဗေန ဉာယေန ဥပါယထော
နယံ။

နိဗ္ဗာပယေ သင်္ခံဘိတံ မဟာဇနံ၊ မဟာဝ မေသော လလိလေန
မေဒနိံ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၃။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ကို အစိုးရသော၊ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်။ တဝေဝ၊
ထင်မင်းကြီးကိုသာလျှင်၊ သိရီ စ၊ အခြံအရံ၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်လည်း
ကောင်း။ လက္ခိ စ၊ ဘုန်းပညာသည်လည်းကောင်း၊ ကုဒါစနံ၊ တစ်ရံ
တစ်ဆစ်၊ မာ ဝိဇဟိ၊ မစွန့်စေသတည်း။ တုဝံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ နိစ္စံ၊
အမြဲ။ အက္ကောဓနော၊ အမျက်မထွက်သည်ဖြစ်၍၊ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်
ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ အနိဿော၊ ဆင်းရဲမရှိသည် ဖြစ်၍၊ ဝဿ
သတာနိ၊ အနှစ်တစ်ရာတို့ပတ်လုံး။ ပါလယ၊ စောင့်စေသတည်း။

၃၄။ ခတ္တိယ၊ မင်းမြတ်။ တုဝံ၊ သင်မင်းမြတ်သည်။ ဧတေဟိ
ဂုဏဟိ၊ ထိုအထူးထူးသောကျေးဇူးတို့နှင့်၊ ဥပေတော၊ ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။

ဌိတမရိယဝတ္ထိ၊ တည်သော မင်းကျင့်တရား ရှိသည်ဖြစ်၍။ သူဝစော၊ ဆိုလွယ်သည်ဖြစ်၍။ အကောဓနာ၊ အမျက်မထွက်သည် ဖြစ်၍။ သုခိ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍။ ပသာယမဒနိ၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်သေစ မြေနှင့်တကွ သော သတ္တဝါကို။ အနုပ္ပိဋ္ဌ၊ မနှိပ်စက်မှု၍။ ဣတော၊ ဤဘဝမှ။ ဝိမုတ္တာပို့စ၊ လွတ်ကင်းသော်လည်း။ သုဂတိ၊ သုဂတိသို့။ ယာဟိ၊ လားလော့။

၃၅။ မဟာဓမ္မဗေဒါ၊ ကြီးစွာသော မိုးသည်။ သလိလေန၊ ရေဖြင့် မေဒနိ၊ မြေကို။ နိဗ္ဗာပပတိဣဝ၊ ငြိမ်းစေသကဲ့သို့။ ဝေတတာ၊ ထို့အတူ။ သုနိဘေန၊ ကောင်းစွာ ဆောင်အပ်သော အကြောင်းဖြင့်။ သုဘာသိတေန၊ ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဖြင့်။ ဓမ္မေန၊ ဆယ်ပါးသော ကုသလကမ္မပထ တရားဖြင့်။ ဉာယေန၊ အသင့်အားဖြင့်။ ဥပါယဇဏာ၊ အကြောင်း၌ လိမ္မာသဖြင့်။ နယံနယန္တော၊ ဆုံးမလျက်။ သင်္ခုဘိတံ၊ ကာယိကဒုက္ခ၊ စေတသိကဒုက္ခဖြင့် ချောက်ချားလေခက်သည်ဖြစ်သော။ မဟာဇနံ၊ လူများကို။ နိဗ္ဗာပဇယ၊ ငြိမ်းစေလော့။

ဇာတ်ပေါင်း။ ကောသလမင်းအား ဆုံးမသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဤခုံမှဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီး ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ သုမင်္ဂလ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မင်းကျင့်တရား၊ ကျင့်ပါငြား၊ မင်းကားကြီးပွားမည်။) လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သုမင်္ဂလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ဂင်္ဂမာလဇာတ်

တက္ခာလောဘ၏ အလိုသို့ ပလိက်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အင်္ဂါရဇာဘာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂင်္ဂမာလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဥပုသ်သုံးသော အမှုကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ တစ်ခုခုသ၌ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဥပုသ်သုံးကုန်
သော သီတင်းသည်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “သီတင်းသည်တို့...သင်တို့ ဥပုသ်
သုံးကုန်သဖြင့် ကောင်းသောသဘောကို ပြုအပ်၏။ အလှူကို ပေးအပ်၏။
သီလကို စောင့်ရှောက်အပ်၏။ အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုအပ်။ မေတ္တာကို
ပွားစေအပ်၏။ ဥပုသ်ကို သုံးအပ်သော ရွေးပညာရှိတို့သည် ဥပုသ်သီလကို
အမှီပြု၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ကို ရပွားကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်း
သည်တို့သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လှေပြားသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီမြို့၌ သူစိပရိဝါရမည်သော ကုဋေ
ရွှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ဒုါနအစရှိသော ကောင်းမှု၌မေ့ လျော်သော သူဌေး
သည် ဖြစ်၏။

ဥပုသ်စောင့်သော သူဌေးအိမ်

ထိုသူဌေး၏ သားမယားတို့သည် လည်းကောင်း၊ အယုတ်သဖြင့် ထို
အိမ်၌ နှားကျောင်းသားတို့သည်လည်းကောင်း ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည်
အခာဝါသီ၊ အဋ္ဌမီ၊ ထေဒသီဟူ၍ သုက္ကပက္ခ၌ သုံးရက်။ ထို့အတူ ကဏ္ဍ
ပက္ခ၌ သုံးရက်အားဖြင့် တစ်လ၌ ခြောက်ရက်သော ဥပုသ်သီလကို ဆောက်
တည်ကုန်၏။

ဆင်းရဲသား အလုပ်ရ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဦးသော ဆင်းရဲမျိုး၌ ဖြစ်၍ အစား
ပြု၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်သဖြင့် အသက်မွေးရ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် “သူ
ရင်းငှားအမှုကို လုပ်အံ့” ဟု ထိုသူဌေး၏ အိမ်သို့သွား၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်
လျောက်ပတ်စွာ နေ၏။ “အဘယ်အကျိုးငှာ လာသနည်း” ဟု ခေးသည်
ရှိသော် “အရှင်တို့...ဤအိမ်၌ အခဖြင့် အမှုလုပ်အံ့သောငှာ လာ၏” ဟု
ဆို၏။ သူဌေးသည် “တစ်ပါးသော သူရင်းငှားတို့အား လာသောနေ့၌
လျှင် အမှုကိုလုပ်ကုန်လျက် သီလကို စောင့်ရှောက်စေ၏။ “သီလကို စောင့်
ရှောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်ရှိသော် အမှုကို လုပ်ကုန်လော့” ဟု ဆို၏။
ဘုရားလောင်းအားကား သူဌေးသည် သီလကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၌
အမှတ်သညာပေးခြင်းကို မပြုမူ၍ “အမောင်...ကောင်းပြီ၊ မိမိအခကိုသိ၍

၈၅၄-၅၅၀(တတဲ)

အမှုကိုပြုလော့”ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ ထိုဆုံးမလွယ်သည်ဖြစ်၍ အသက်ကိုစွန့်၍ မိမိ၏ ပင်ပန်းခြင်းကို မရေတွက်မူ၍ ထိုသူဌေး၏ အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို ပြု၏။ စောစောကလျှင် အမှုလုပ်ရာ သွား၍ ညမပြန်၏။

အိမ်သားတို့ ဥပုသ်စောင့်

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မြို့ဝယ် ပွဲသဘင်ကို ကြွေးကြော်ကုန်၏။ သူဌေးကြီးသည် ကျွန်မကိုခေါ်၍ “ယနေ့ ဥပုသ်နေ့တည်း။ အိမ်၌ အမှုလုပ်ကုန်သော သူတို့အား စောစောကလျှင် ထမင်းချက်၍ ပေးလော့။ စောစောကလျှင်စား၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်ကြကုန်လတ္တံ့”ဟုဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် စောစောကလျှင် ထ၍ အမှုလုပ်ရာသို့ သွား၏။ ယနေ့ ဥပုသ်ဆောက်တည်ရာ၏ဟု ဘုရားလောင်းအား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မဆိုမကြာ။ ကြွင်းသောအမှုလုပ်တို့သည် စောစောကလျှင် စား၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်၏။

သူဌေးသည်လည်း သားမယားအခြံအရံနှင့်ကက ဥပုသ်သီလကို ဆောက်တည်လေ၏။ ဤသို့ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း ဥပုသ်ဆောက်တည်ကုန်လျက် မိမိ မိမိတို့၏ နေရာသို့သွား၍ သီလကို ဆင်ခြင်ကုန်လျက်နေ၏။

သူရင်းငှား သေ၍

ဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့ပတ်လုံး အမှုလုပ်၍ နေဝင်သောအခါအိမ်သို့ ပြန်၍ “ယနေ့ အသံမရှိ၊ အဘယ်သို့ သွားကြကုန်သနည်း”ဟူ မှေး၏။ “ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ မိမိ မိမိတို့၏နေရာအရပ်သို့ သွားကုန်၏”ဟူသောစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်ဤမျှ သောသီလရှိကုန်သောသူတို့၏အတွင်း၌ ငါသည်တစ်ယောက်တည်း သီလဓရှိသည်ဖြစ်၍မနေအံ့။ ယခု ဥပုသ်အင်္ဂါတို့ကို ဆောက်တည်အပ်ကုန်သည်ရှိသော်ငါ့အား ဥပုသ်သုံးသော အမှုသည် ဖြစ်အံ့လော့၊ မဖြစ်အံ့လော့”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ဘုရားလောင်းသည် သွား၍ သူဌေးကို မေး၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို သူဌေးသည် “အမောင်—စောစောကလျှင် မဆောက်တည်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလုံးစုံသော နေ့တို့ပတ်လုံး ဥပုသ်သုံးသော အမှုသည် မဖြစ်၊ ထိုက်ဝက်သောနေ့၌ ဥပုသ်သုံးသော အမှုသည်ကား ဖြစ်၏”ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ဤမျှသော ဥပုသ်သီလသည်လည်းဖြစ်စေသတည်း”
 ဟု သူဌေး၏အထံ၌ ကောင်းစွာယူအပ်သော သီလရှိသည်ဖြစ်၍ ဥပုသ်
 သုံးသောအမှုကို ပြု၍ မိမိနေရာအရပ်သို့ ဝင်၍ သီလကို ဆင်ခြင်လျက်
 အိပ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့ပတ်လုံး အာဟာရကို မသုံးဆောင်ရသည်၏
 အဖြစ်ကြောင့် ပစ္စိမယာမ်အတွင်း၌ ထိုဘုရားလောင်းအား သတ္တက လေ
 တို့သည် ထကုန်၏။ သူဌေးသည် အထူးထူးသော ဆေးတို့ကို ဆောင်၍
 “စားလော့” ဟု ဆိုငြားသော်လည်း “ဥပုသ်ကို မဖျက်အံ့” ဟု အသက်
 အဆုံး ရှိသည်ကိုပြု၍ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်၏” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်း
 အား သည်းစွာဘော ဝေဒနာသည် ဖြစ်၏။ အရုဏ်တက်သောအခါ၌
 ထတိကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မတ်တံနိုင်။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းကို “ယခု
 သေလတ္တံ” ဟု နေရာမှထုတ်၍ အိမ်၏အပ၌ အိပ်စေကုန်၏။

ဥဒယမင်းကြီးဖြစ်

ထိုခဏ၌ ဗာရာဏသီမင်းသည် မြတ်သောရထားကိုစီးလျက် များစွာ
 သော အခြံအရံဖြင့် မြို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်သော် ထိုအရပ်သို့ရောက်၍
 ဘုရားလောင်းသည် ထိုဗာရာဏသီမင်း၏ အသရေကိုမြင်၍ လောဘကို
 ဖြစ်စေ၍ မင်းအဖြစ်ကိုတောင့်တ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် စုတေ၍
 ထက်ဝက်သော တာလ၌ သုံးအပ်သော ဥပုသ်သီလ၏ အကျိုးဆက်အားဖြင့်
 ဗာရာဏသီမင်း၏ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။ ထိုမိဖုရားသည်
 ကိုယ်ဝန် အစောင့်အရှောက်ကို ရလျက် ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားကို
 ဖွား၏။ ထိုမင်းသားအား “ဥဒယကုမာရ” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။
 ထိုဥဒယမင်းသားသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသော
 အတတ်တို့၌ အပြီးသို့ရောက်၏။ ဇာတိဿရဉာဏ်ဖြင့် ရွေးကောင်းမှုတို့ကို
 အောက်မေ့၍ “ဤအကျိုးသည်ကား ငါ၏ အနည်းငယ်သော ကောင်းမှု
 ကံ၏ အကျိုးတည်း” ဟု မပြတ်လျှင် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။ ထိုဥဒယမင်း
 သားသည် အာလွန်လတ်သော် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍လည်း မိမိ၏ ကြီး
 စွာသော အသားရစည်းစိမ်ကိုကြည့်၍ ထိုဥဒါန်းကိုသာလျှင် ကျူးရင့်၏။

ရေသည်

ထိုအခါ ထစ်နေ့၌ မြို့ဝယ် ပွဲသဘင်ခံကုန်၏။ လူအများသည် ကစား
 ခြင်း၌ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၏ မြောက်တံခါး၌နေသော

တစ်ယောက်သော အခစားယောက်ျားသည် ရေခပ် အခစားအမှုကိုပြု၍ ရအပ်သောပဲဝက်သော အသပြာကို တံတိုင်းအုတ်ကြား၌ ထား၍ ရေခပ် အခစားအမှုကိုပြု၍ အသက်မွေးသော ဆင်းရဲစွာသော မိန်းမတစ်ယောက် နှင့်တကွ သင့်နေခြင်းကို ပြု၏။

မိန်းမခိုင်း၍

ထိုမိန်းမသည် ထိုယောက်ျားကို “အရှင်-မြို့၌ ပဲ့သဘင်ခံ၏၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော ဥစ္စာသည်ရှိအံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ပဲ့သဘင်ကစား ကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ “ရှိ၏” ဟု လင်သည် ဆို၏။ “အရှင်...အဘယ်မျှရှိ သနည်း” ဟု မယားသည် မေး၏။ “ပဲဝက်ရှိ၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုဥစ္စာသည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မယားသည် မေး၏။ “မြောက်တံခါး၏ တံတိုင်း အုတ်ကြား၌ ထားအပ်၏။ ဤအရပ်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ အတွင်း၌ မဲခက်သော ဥစ္စာကိုထားအပ်၏။ ရှင်မ၏ လှက်၌ထား တစ်စုံတစ်ခု ရှိသလောဟု” လင်သည် ဆို၏။ ရှိ၏ဟု မယားသည်ဆို၏။ “အဘယ်မျှရှိ သနည်း” ဟု မေး၏။ “ပဲဝက်လျှင်ရှိ၏” ဟု ဆို၏။ ဤသို့ သင်၏ဥစ္စာ ပဲဝက် ငါ၏ဥစ္စာ ပဲဝက်အားဖြင့် တစ်ပဲသောဥစ္စာသည်လျှင် ရှိ၏။ ထို ဥစ္စာမှ တစ်ဖို့ဖြင့် ပန်းကို၊ တစ်ဖို့ဖြင့် နံ့သာကို၊ တစ်ဖို့ဖြင့် သေကိုဝယ်၍ ပဲ့သဘင် ကစားကုန်အံ့၊ ထိုပဲဝက်သော ဥစ္စာကို ယူချေလော့” ဟု မယား သည် ဆို၏။

နေ့ပူထဲသွားသော်

ထိုရေထမ်းယောက်ျားသည် “ငါသည်ကား မယား၏အထံမှစကားကို ရပေ၏” ဟု အလွန်ရွှင်လန်းသည်ဖြစ်၍ “ရှင်မ...မစိုးရိမ်လင့်၊ ထိုဥစ္စာကို ဆောင်ချေအံ့” ဟု ဆို၍ သွား၏။ ဆင်ပြောင်အားနှင့်တူသော အားရှိသော ရေထမ်းယောက်ျားသည် ခြောက်ယူဇနာကိုလွန်၍ မွန်းတည့်သောအခါ၌ မီးကျိုးအခင်းကဲ့သို့ ပူစွာသောသဲကို နင်းလျက် ဥစ္စာလောဟဖြင့် အလွန် ရွှင်လန်းလျက် ဖန်ရည်ဆိုးသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက် နား၌ ထန်းရွက် နားဒောင်းကိုဝတ်လျက် တစ်ခုသော အားပါရုံပုဆိုးဖြင့် သီချင်းသီဆို လျက် မင်းရင်ပြင်ဖြင့် သွား၏။

မင်းကမေးပြီ

ဥဒယမင်းသည်လည်း ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်ပြုတင်းဖြင့် ဖွင့်၍ရပ်လျက် ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့် သွားသော ထိုရေထမ်းယောက်ျားကို မြင်၍ “ဤယောက်ျားသည် ဤသို့သဘောရှိသော သဲပူကို မရေတွက်မူ၍ နှစ်သက်ရွှင်လန်းစွာ အဘယ်ကြောင့် သိချင်းသိလျက် သွေးသနည်း” ဟု ယောက်ျားကိုမေးအံ့” ဟု ခေါ်၍ မေးအံ့သောငှာ တစ်ယောက်သော မင်းချင်းယောက်ျားကို စေ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သွား၍ “သင့်ကို မင်း ခေါ်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “မင်းသည် ငါနှင့် အဘယ်သို့တော်သနည်း။ ငါသည် မင်းကိုမသိ” ဟု ဆို၍သွေး၏။ ဗလက္ကာရအားဖြင့် ဆောင်အပ် သည်ဖြစ်၍ မင်း၏အထံ၌ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ နေ၏။ ထိုအခါ မင်း သည် ထိုရေထမ်းယောက်ျားကို မေးလိုရတာ-

၃၆။ အင်္ဂါရ ဇာတာ ပထဝီ၊ ကုက္ကုဋ္ဌာ နှဂတာ မဟီ။
အထ ဂါယသိ ဝတ္ထာနိ၊ န တံ တပတိ အာတပေါ။

၃၇။ ဥဒ္ဒံ တပတိ အာဒိစ္စော၊ အဓော တပတိ ဝါလုကာ။
အထ ဂါယသိ ဝတ္ထာနိ၊ န တံ တပတိ အာတပေါ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

သင်မပူဘူးလား

၃၆။ အဓမ္မာပူရိသ၊ အိုယောက်ျား။ ပထဝီ၊ မြေကြီးသည်။ ဂင်္ဂါရ ဇာတာ၊ မီးကျီးကဲ့သို့ ပူသည်ဖြစ်၏။ မဟီ၊ မြေကြီးသည်။ ကုက္ကုဋ္ဌာ နှဂတာ၊ ပြာပူသဖွယ်ဖြစ်သော သဲပူနှင့်တကွ ဖြစ်၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ တံ၊ ထင်သည်။ ဝတ္ထာနိ၊ အာယောဂပတ် ပုဆိုးတို့ကို။ အာဓောပေတွာ၊ တင်၍။ ဂါယသိ၊ သိ၏။ တံ၊ သင့်ကို။ အာတပေါ၊ အပူသည်။ န တပတိ၊ မပူလောင်သလော။

၃၇။ ဥဒ္ဒံ၊ အထက်၌။ အာဒိစ္စော၊ နေသည်။ တပတိ၊ ပူ၏။ အဓော၊ အောက်၌။ ဝါလုကာ၊ သဲသည်။ တပတိ၊ ပူပြင်း၏။ အထ၊ ထိုသို့ပူလျက်။ တံ၊ ထင်သည်။ ဝတ္ထာနိ၊ အာယောဂပတ် ပုဆိုးတို့ကို။ အာဓောပေတွာ၊ တင်၍။ ဂါယသိ၊ သိ၏။ တံ၊ သင့်ကို။ အာတပေါ၊ အပူသည်။ န တပတိ၊ မပူလောင်သလော။

ကိုယ်တွင်းပူကြောင့် မပူပါ

ထိုရေထမ်းယောက်ျားသည် မင်း၏စကားကိုကြား၍-

၃၈။ န မံ တပတိ အာတပေါ၊ အာတပေါ တပယန္တိ မံ၊
အတ္တာ ဟိ ဝိဝိဓာ ရာဇ၊တေ တပန္တိ န အာတပေါ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၈။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်၊ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ အာတပေါ၊ နေပူ မြေပူ
သည်။ န တပတိ၊ မပူစေ။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို၊ အာတပေါ၊ ဝတ္ထုကာမကိလေသာ
ကာမတို့သည်။ တပယန္တိ၊ ပူစေကုန်၏။ အတ္တာ၊ ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလေသာ
ကာမတို့ကိုမှီ၍ ဖြစ်ကုန်သော အမှုကိစ္စတို့သည်။ ဝိဝိဓာ၊ အထူးထူးအပြား
ပြား များကုန်၏။ ဟေ၊ ထိုကိစ္စတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တပန္တိ၊ ပူစေ
ကုန်၏။ အာတပေါ၊ နေပူမြေပူသည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ န တပတိ၊
မပူစေ။

ဘာကိစ္စသွားတလဲ

ထိုအခါ ထိုရေထမ်းယောက်ျားကို 'မင်းသည် "သင်၏အမှုကိစ္စကား၊
အဘယ်ကိစ္စနည်း" ဟု မေး၏။ ထိုရေထမ်းယောက်ျားသည် "မြတ်သော
မင်းကြီး...အကျွန်ုပ်သည် တေဘင်တံခါး၌ ဆင်းရဲစွာသော မိန်းမနှင့်
သင့်၍နေ၏။ ထိုမိန်းမသည် အကျွန်ုပ်ကို "ပွဲသဘင်ကစားကုန်အံ့၊ သင်၏
လက်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော" ဟု မေး၏။

ဥစ္စာယူရန်

ထိုအခါ ထိုမိန်းမကို အကျွန်ုပ်သည် "မြောက်တံခါး တံတိုင်း အုတ်
ကြား၌ ထားအပ်သော ဥစ္စာသည် ရှိ၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမ
သည် အကျွန်ုပ်ကို "သင်သည် သွား၍ ထိုဥစ္စာကို ဆောင်ချေ။ နှစ်ယောက်
ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ပွဲသဘင်ကစားကုန်အံ့" ဟု စေ၏။ "ထိုမိန်းမ၏
ထိုစကားကို အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးကို မစွန့်၊ အောက်မေ့သော ထိုကာမ
အပူပြင်းသည် အကျွန်ုပ်ကိုပူ၏။ အကျွန်ုပ်၏ အမှုကိစ္စကား ထိုအမှုကိစ္စ
တည်း" ဟု ဆိုလေ၏။

ပျော်ရွှင်နေသောအကြောင်း

ထိုအခါ “ဤသို့သဘောရှိသော လော့နေပူတို့ကို မရေတွက်မူ၍ အကြင် နှစ်သက်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြင့် သင်သည် သီလျက်သွား၏၊ သင်၏ ထိုနှစ် သက်ခြင်း၏အကြောင်းကား အဘယ်နည်း” ဟု ရေထမ်းယောက်ျားကို ဓင်းသည် မေး၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး... သို့မှီး၍ ထားအပ်သော ထိုဥစ္စာကို ဆောင်ယူ၍ ထိုမိန်းမနှင့် မွေ့လျော်ရအံ့၊ ဤသို့သောအကြောင်းဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် နှစ်ဖက် ရွှင်လန်းသည်ဖြစ်၍ သိ၏” ဟု ရေထမ်း ယောက်ျားသည် လျှောက်၏။

ဥစ္စာဘယ်လောက်များသလဲ

“အချင်းယောက်ျား... သင့်အား မြောက်တံခါး၌ ထားအပ်သော တစ်သိန်းမျှသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော” ဟု ဓင်းသည် မေး၏။ “မြတ် သောမင်းကြီး... မရှိ” ဟု ဆို၏။

မင်းသည် “ထိုသို့တပြီးကား... ငါးသောင်းသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ လေးသောင်းသော ဥစ္စာသည်ရှိသလော၊ သုံးသောင်းသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ နှစ်သောင်းသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်သောင်းသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်ထောင်သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ ငါးရာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ လေးရာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ သုံးရာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ နှစ်ရာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်ရာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ ငါးဆယ်သော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ လေးဆယ် သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ သုံးဆယ်သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ နှစ်ဆယ် သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်ဆယ်သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ ငါး သပြာသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ လေးသပြာသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ သုံးသပြာသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ နှစ်သပြာသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်သပြာသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ သပြာဝက်သော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်မတ်သောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ လေးပဲသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ သုံးပဲသောဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ နှစ်ပဲသော ဥစ္စာသည် ရှိသလော၊ တစ်ပဲသောဥစ္စာသည် ရှိသလော” ဟု မေး၏။

၂-ပြားသော ပိုက်ဆံ

အလုံးစုံသော အမေးကို ပယ်၍ “ပဲဝက်သော ဥစ္စာသည် ရှိသလော” ဟု မေးသည်ရှိသော် “မြတ်သော မင်းကြီး... အမိန့်တော် အတိုင်း မှန်၏၊ ဤမျှ အတိုင်း အရှည်ရှိသော အကျွန်ုပ်၏ ထိုဥစ္စာကို အကျွန်ုပ်သည် ဆောင်၍ ထို မိန်းမနှင့် တကွ မေ့လျော့အံ့” ဟု အကျွန်ုပ်သည် သွား၏။ ထိုပီတိသော မနု သကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ဤလေပူ နေပူသည် မပူ” ဟု ရေထမ်းယောကျ်ား သည် လျှောက်၏။

မသွားလင့် နိုင်ငံ ထက်ဝက်ယူ

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားကို “မင်းသည် အချင်းယောကျ်ား—ဤသို့ သဘောရှိသော နေပူ၌ ထိုအရပ်သို့ မသွားလေလင့်၊ ငါသင် သင့်အား ပဲဝက်သော ဥစ္စာတို့ကို ပေးအံ့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သော မင်းကြီး... အကျွန်ုပ် လည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ အမိန့်တော်၌ တည်၍ ပေးတော်မူအပ်သော ဥစ္စာကိုလည်း ယူပါအံ့၊ ထိုဥစ္စာကိုလည်း မစွန့်ပါ၊ အကျွန်ုပ်၏ ထွားခြင်းကို မယုတ်စေမူ၍ ထိုအရပ်သို့လည်း သွားပါအံ့” ဟု ဆို၏။ “အချင်းယောကျ်ား မသွားလေလင့်၊ သင့်အား တစ်ပဲသော ဥစ္စာကို ငါ ပေးအံ့၊ နှစ်ပဲသော ဥစ္စာ ကိုလည်း ပေးအံ့၊ ဤသို့ပွား၍ ကုသုတ္တံအရာတိုင်အောင် မရေတွက်နိုင်သော ဥစ္စာကို ငါ ပေးအံ့၊ မသွားလေလင့်” ဟု ဆိုပြားသော်လည်း “မြတ်သော မင်းကြီး... ပေးတော်မူသော ဥစ္စာကို ယူ၍ ထိုဥစ္စာကိုလည်း ယူပါအံ့” ဟု ဆို၏။ ထို့နောင်မှ သူဌေးအရာ အစရှိသော အရာထူးတို့ဖြင့် ပြား ယောင်း၍ အိမ်ရှေ့မင်းအရာ တိုင်အောင် ပေးပြားသော်လည်း ထို့အတူ သာလျှင် ဆို၍ “သင့်အား ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကို ပေးအံ့၊ မသွား လေလင့်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဝန်ခံ၏။ မင်းသည် “သွားကြကုန်၊ အဆွ ခင်ပွန်းအား ဆံ့ပုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်၍ ရေချိုး၍ တန်ဆာဆင်၍ အဆွ ခင်ပွန်းကို ဆောင်ခဲ့ကြကုန်လော့” ဟု အမတ်တို့ကို စေ၏။ အမတ်တို့သည် ဇင်းဆိုတိုင်း ပြုကြကုန်၏။ မင်းသည် ပြည်ကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ ထိုယောကျ်ား အား ထက်ဝက်သော မင်းအဖြစ်ကို ပေး၏။

“ထိုယောကျ်ားသည် ကား ထက်ဝက်သော ပြည်ကို ယူ၍လည်း ပဲဝက် သော အသပြာရှိသော မြောက်မျက်နှာသို့လျှင် သွား၍ ယူသည်သာတည်း” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုမင်းသည် အစုမာသကမင်း မည်၏။

အခုမာသကဘုရင်ကြီး မလုပ်လို့

ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် ညီညွတ်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်လျက် မင်းပြုစဉ် တစ်နေ့သ၌ ဥယျာဉ်သို့ သွားကုန်၏။ ဥယျာဉ်ကစား၍ ဥဒယမင်းသည် အခုမာသကမင်း၏ ပေါင်ပေါ်၌ ဦးခေါင်းအုံး၍ အိပ်၏။ ဥဒယမင်းသည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အခြံအရံ လူတို့သည် ကစားလိုသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ထိုထိုအရပ်သို့ သွားကုန်၏။ အခုမာသကမင်းသည် “ငါ့အား အခါခပ်သိမ်း ထက်ဝက်သောမင်း အဖြစ်ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ဥဒယမင်းကို သတ်၍ ငါသည်သာလျှင် အလုံးစုံသော မင်းအဖြစ်ကို ပြုအံ့” ဟု သန်လျက်ကိုထုတ်၍ ဥဒယမင်းကို သတ်အံ့” ဟု ကြံ၍ “ဤမင်းသည် အလွန်ဆင်းရဲသောသူ ဖြစ်သော ငါ့ကို မိမိနှင့်အတူ ပြု၍ ကြီးစွာသောစည်းစိမ်၌ တည်စေ၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော စည်းစိမ်ကို ပေးတတ်သော မင်းကို သတ်၍ မင်းပြုအံ့ဟု ငါ့အား အလိုရမ္မကံသည် ဖြစ်၏၊ ငါ၏အမှုသည် စင်စစ်မသင့်” ဟု သတိရ၍ သန်လျက်ကို အိမ်သို့ သွင်း၏။ ထိုအခါ အခုမာသကမင်းအား နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း သုံးကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း ထို့ အတူလျှင် စိတ်သည်ဖြစ်၏။ ထို့ နောက်မှ ဤစိတ်သည် အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်လတ်သော် “ငါ့ကို မကောင်းမှု၌ ယှဉ်လေရာ၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခုမာသကမင်းသည် သန်လျက်ကို မြေသို့ချ၍ ဥဒယမင်းကို ထးစ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး....သင်မင်းကြီးသည် သည်းခံလော့” ဟု ခြေ၌ဝပ်၏။ ယခု ငါ၏အတွင်း၌ သင့်အား အပြစ်မရှိသည် မဟုတ်လော့” ဟု ဥဒယမင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး ရှိ၏၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သောအမှုကို ပြု၏” ဟု အခုမာသကမင်းသည် ဆို၏။ “အဆွေ....ထိုသို့တပြီးကား သင့်အား ငါသည် သည်းခံ၏၊ သင်အလိုရှိသော် မင်းပြုလော့၊ ငါသည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၍ သင့်ကို ခစားအံ့” ဟု ဆို၏။

ဥဒါန်းကျူး၍

အခုမာသကမင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး....အကျွန်ုပ်အား မင်းအဖြစ် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အလိုးရှိ၊ ဤကဏှာသည် အကျွန်ုပ်ကို အပါယ်တို့၌ ဖြစ်စေလတ္တံ့၊ သင်မင်းကြီး၏ မင်းအဖြစ်ကို သင်မင်းကြီးသာလျှင် ယူလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရသေ့ ရဟန်းပြုအံ့၊ ကာမ၏အဖြစ်ကို အကျွန်ုပ်သည် မြင်

အပ်ပြီ၊ ဤကာမသည် ကြံသောသူအစ၊ အကြံအားဖြင့် ပွား၏၊ ယခု
အခါမှစ၍ ထိုကာမကို မကြံအံ့”ဟု ဥဒါန်းကျူးလို့၍-

၃၉။ အဒ္ဓသံကာမတေ မူလံ၊ သင်္ကပ္ပံ၊ ကာမ ဇာယသိ၊
န တံ သင်္ကပ္ပယိဿာမိ၊ ဝေံ ကာမ န ဟေဟိသိ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၉။ ကာမ၊ ကာမ၊ တေ၊ သင်၏။ မူလံ၊ အမြစ်ကို။ အဒ္ဓသံ၊ ငါ
မြင်ပြီ။ ကာမ၊ ကာမ၊ တံ၊ သင်သည်။ သင်္ကပ္ပံ၊ ကြံခြင်းကြောင့်။
ဇာယသိ၊ ဖြစ်၏။ ကာမ၊ ကာမ၊ တံ၊ သင့်ကို။ နသင်္ကပ္ပယိဿာမိ၊ မကြံ
တော့အံ့။ ဝေံ၊ ဤသို့ မကြံသည်ရှိသော်၊ မမန္တရေ၊ ငါ၏အတွင်း၌။
တံ၊ သင်သည်။ န ဟေဟိသိ၊ မဖြစ်လတ္တံ့။

တရား ဟောခြင်း

ဤသို့ဆို၍ တစ်ဖန် ကာမတို့၌ လုံ့လပြုသော လူများအား တရားဟော
လိုရကား-

၄၀။ အပ္ပါပိ ကာမာ န အလံ၊ ဗဟူဟိပိ န တပုတိ။
အသာတာ ဗာလလာပနာ၊ ပရိဝဇ္ဇေထ ဇဂ္ဂတော-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အပ္ပါပိ ကာမာ၊ အနည်း
ငယ်ဖြစ်ကုန်သော ဝတ္ထုကာမ၊ ကိလသာကာမတို့သည်လည်း။ မဟာဇ-
နဿ၊ လူများအား၊ န အလံ၊ မလောက်ကုန်။ ဗဟူဟိပိ၊ များစွာကုန်
သော ကာမတို့ဖြင့်လည်း။ မဟာဇနော၊ လူများသည်။ န တပုတိ၊ မရောင့်
ရဲ။ ကာမာ၊ ကာမတို့သည်။ အသာတာ၊ မသ ယာအပ်ကုန်။ ကာမာ၊
ကာမတို့သည်။ ဗာလလာပနာ၊ သူမိုက်တို့ကို ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ဥစ္စာဟု ဆိုစေ
တတ်ကုန်၏။ ဣဒမ၊ ဤကာမတို့ကို။ ဇဂ္ဂတော-ဇဂ္ဂန္တော၊ ဗောဓိပက္ခိယတ
ရားတို့၌ ပွားခြင်းကို လုံ့လပြုသော အမျိုးသားတို့သည်။ ပရိဝဇ္ဇေထ၊
ပယ်နိုင်ရ၏။

ရသေ့ ရဟန်းပြုသွားပြီ

ဤသို့ ဤအနုမာသကမင်းသည် လူများအား တရားဟော၍ ဥဒယ
မင်းအား မင်းအဖြစ်ကို အပ်နှင်း၍ မျက်ရည်စွတ်သော မျက်နှာရှိလျက်

ငိုသောလူများကိုစွန့်လျက် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ် တို့ကို ဖြစ်စေ၍ နေ၏။

ဥဒယမင်း၏ ဥဒါန်း

အခုမာသကမင်း၏ ရဟန်းဖြစ်သော ကဏ္ဍိ ဥဒယမင်းသည် ဥဒါန်းကို အပြည့်အစုံပြု၍ ကျူးရင့်လိုရကား-

၄၁။ အပ္ပဿ ကမ္မဿ ဖလံ မမေဒံ၊ ဥဒယော အဗ္ဗျာဂမာ မဟတ္တပတ္တံ။ သုလဒ္ဓလာဘော ဝတ မဏ္ဍဝိယ၊ ယော ပဗ္ဗဇိ ဣရာဂံ ပဟာယဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၁။ မမာ ငါ၏။ ဣဒံ ဖလံ၊ ဤအကျိုးသည်။ အပ္ပဿ ကမ္မဿ၊ အနည်းငယ်သော ကောင်းမှုကံ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးတည်း။ ဥဒယော၊ ဥဒယမင်းသည်။ မဟတ္တပတ္တံ၊ မြတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်သော စည်းစိမ်ကို။ အဗ္ဗျာဂမာ၊ ရ၏။ ယော မာဏဝေါ၊ အကြင်လိုလင်သည်။ ကာမရာဂံ၊ ကာမရာဂကို။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ ပဗ္ဗဇိ၊ ရဟန်းပြု၏။ တဿ မာဏဝိယ၊ ထိုလိုလင်အား။ ဝတ၊ စင်စစ်။ သုလဒ္ဓလာဘော၊ လှူအဖြစ်ကိုရခြင်းသည် ကောင်းသောရခြင်း ဖြစ်၏။

ဆေတ္တာသည်အား ဆုပေးလို

ဤဂါထာ၏ အနက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မသိ။ ထိုအခါ ဥဒယမင်းကို မိဖုရားကြီးသည် တစ်နေ့သ၌ ဂါထာ၏အနက်ကို မေး၏။ မင်းသည် မပြောမဆို။ ဥဒယမင်းအား ဂင်္ဂမာလ မည်သော မင်္ဂလာဆတ္တာသည် သည်ရှိ၏။ ထိုဆေတ္တာသည်သည် မင်း၏ဆံ့မုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်သည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဆံ့ဒုတ်ခြင်းအမှုကို ပြု၍ နောက်မှညှပ်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်တို့ကို နုတ်၏။ ဆံ့ရိတ်ခြင်းအမှုကို ပြုသောအခါ မင်းအား ချမ်းသာရခြင်းသည်ဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်နုတ်သောကာလ၌ ဆင်းရဲခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ဥဒယမင်းသည် ဆေတ္တာသည်အား ရှေးဦးစွာ ဆုပေးလို၏။ နောက်၌ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်လို၏။

မိဖုရား ဥဒါန်းအဓိပ္ပာယ် သိလို

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်းသည် မိဖုရားအား “ရှင်မ...ဂင်္ဂမာလဆတ္တာသည်သည် မိုက်နက်” ဟု ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။ “မြတ်သောမင်း

ကြီး... အဘယ်သို့ ပြုခြင်းငှာ သင့်သနည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ရှေးဦးစွာ ညှပ်ဖြင့် မုတ်ဆိတ်တို့ကို နုတ်၍ နောက်၌ ဆံရိတ်သော အမှုတို့ကို ပြုသင့်၏” ဟု ဆို၏။ မိဖုရားသည် ဆေတ္တာသည်ကိုခေါ်၍ “အမောင်... ယခု မင်း၏ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်သောနေ့၌ ရှေးဦးစွာ မုတ်ဆိတ်တို့ကို နုတ်၍ နောက်မှ ဆံရိတ်သော အမှုကိုပြုလော့” မင်းသည်လည်း “ဆုကိုယူလော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်အား တစ်ပါးသော ဆုဖြင့် အလိုမရှိ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ဥဒါန်းဂါထာ၏ အနက်ကို ကြားပါ ကုန်လော့” ဟု ဆိုပါလော့။ ငါသည် သင့်အား များစွာသော ဥစ္စာတို့ကို ပေးအံ့” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုဆေတ္တာသည်သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဆံမုတ်ဆိတ်တို့ကို ပြုပြင်သောနေ့၌ ရှေးဦးစွာ ညှပ်ကိုကိုင်၏။ “အချင်းဂင်္ဂမာလ... အဘယ်ကြောင့် သင်သည် မပြုဘူးသော အသစ်ဖြစ်သော အမှုကို ပြုစာနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... ဆေတ္တာသည်တို့ မည်သည်ကား၊ မပြုဘူးသော အမှုတို့ကိုလည်း ပြုကုန်၏” ဟု ဆို၍ ရှေးဦးစွာ မုတ်ဆိတ်တို့ကိုနုတ်၍ နောက်မှ ဆံရိတ်သော အမှုကို ပြုကုန်၏။ မင်းသည် “ဆုကိုယူလော့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် တစ်ပါးသော ဆုကို အလိုမရှိ၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ဥဒါန်းဂါထာ၏အနက်ကို ဟောပါကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် မိမိဆင်းရဲသောတာလ၌ ပြုအပ်သည်ကို ဆိုအံ့သောငှာ ရှက်ရကား “အမောင်... သင့်အား ဤဆုဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ တစ်ပါးသောဆုကို ယူလော့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး ထိုဆုကိုသာလျှင် ပေးတော်မူလော့” ဟု ဆေတ္တာသည်သည် ဆို၏။

ဥဒယမင်းသည် မုသာဝါဒမှ ကြောက်သောကြောင့် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ကုမ္မာသပိဏ္ဍိတဘေတ်ကို ဆိုအပ်သောနည်းဖြင့် အလုံးစုံကိုလည်း မယုတ်စေမူ၍ ရတနာပလ္လင်၌ မှေ၍ “ဂင်္ဂမာလ... ငါသည် ရှေးဘဝ၌ ဤဗာရာဏသီပြည်၌လျှင် ဖြစ်၏” ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသောကောင်းကို ရှေးနည်းဖြင့် ကြား၍ ဤအကြောင်းဖြင့် ထက်ဝက်သောဂါထာကိုဆို၍ “အဆောင်ပွန်းသည်ကား ရဟန်းပြု၏၊ ငါသည်ကား မေ့လျော့၍ မင်းပြု၍နေ၏၊ ဤအကြောင်းဖြင့် နောက်မှ ထက်ဝက်သောဂါထာကို ဆို၏” ဟု ဥဒါန်းဂါထာ၏အနက်ကို ဟော၏။

ဆေတ္တာသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆေတ္တာသည်သည် “ထက်ဝက်သော ကံသဉ္ဇာန်
 စောင့်ရှောက်အပ်သော ဥပုသ်ကုသိုလ်ကံဖြင့် မင်းသည် ဤစည်းစိမ်ကို
 ရ၏။ ကုသိုလ်မည်သည်ကို ပြုအပ်သည်သာလျှင်ဖြစ်၏။ ငါသည် ရဟန်း
 ပြု၍ မိမိ၏တည်ရာကို ပြုကောင်း ကောင်း၏” ဟု ကြံ၍ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်မ
 လာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်၍ မင်းကို ရဟန်းပြုခြင်းကို ခွင့်ပြုစေ၍
 တိမ္မဝန္တာသို့ သွား၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ လက္ခဏာယာဉ် သုံးပါးသို့ တင်၍
 ပေဿနာကို ပွားစေ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအဖြစ်သို့ ရောက်၍ တန်ခိုးဖြင့် ဖြစ်
 ဝှသာ သုပိတ် သင်္ကန်း၍ ဖြစ်၍ ဂန္ဓမာဓနတောင်၌ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်
 နေ၍ “ဗာရာဏသီမင်းကို ကြည့်အံ့” ဟု ကောင်းကင်ဖြင့်လေး၍ ဥယျာဉ်
 ဝယ် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ နေ၏။ ဥယျာဉ်စောင့်သည် မင်းအိမ်သို့သွား၍
 “မြတ်သောမင်းကြီး...ဂင်္ဂမာလသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်၍ ကောင်းကင်ဖြင့်
 လာ၍ နေ၏” ဟု မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် ထိုစကားကို
 ကြား၍ “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုးအံ့” ဟု လျှင်မြန်စွာ ထွက်၏။ မင်း၏ မယ်
 တော်သည်လည်း သားနှင့်တကွ ထွက်၏။ မင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်၍
 ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေ၏။

မင်းကိုဆုံးမသော်

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မင်းနှင့်တကွ ပဋိသန္ဓေရ ပြုသည်ရှိသော် ‘ဗြဟ္မဒတ်
 သင် မမေ့မလျော့မှု၍ တရားသဖြင့် မင်းပြု၏လော့၊ ဝါနု အစရှိသော
 ဆောင်းမှုတို့ကို ပြု၏လော့’ ဟု မင်းကို အမျိုးအမည်အားဖြင့် ခေါ်၍ ပဋိ
 သန္ဓေကို ပြု၏။

မယ်တော် ဒေါသဖြစ်

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်း၏မယ်တော်သည် “ဤ အမျိုးယုတ်သော
 အညစ်အကြေးကို သုတ်သင်သော ဆေတ္တာသည် သားသည် ကိုယ်ကိုမသိ၊
 ရေမြေရှင်ဖြစ်သော ငါ့သားကို ဗြဟ္မဒတ်ဟု အမည်အားဖြင့် ခေါ်၏” ဟု
 အမျက်ထွက်၍-

၄၂။ တပသာ ပဇ်ဟန္တိ ပါပကမ္မံ၊ တပသာ နှာပိတ ကုဇ္ဈိကာရဘာစံ။
တပသာ အဘိဘုယျံ ဂင်္ဂမာလာ၊ နာမေနာ လပသဇ္ဇ ဗြဟ္မဒတ္တ-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ ဂင်္ဂမာလာ၊ ဂင်္ဂမာလာ။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ တပသာ၊
အကျင့်ဖြင့်။ ပါပကမ္မံ၊ ယုတ်မာသော အမှုကို။ ပဇ်ဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။ နှာပိတ၊
ဆေတ္တာသည်။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ တပသာ၊ အကျင့်ဖြင့်။ ကုဇ္ဈိကာရ
ဘာစံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကိုပြုတတ်သော အဖြစ်ကို။ ပဇ်ဟန္တိ၊ စွန့်ကုန်၏။
ဂင်္ဂမာလာ၊ ဂင်္ဂမာလာ။ တု၊ သင်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ တပသာ၊ အကျင့်ဖြင့်။
မမပုတ္တံ၊ ငါ့သားကို။ အဘိဘုယျံ၊ နှိပ်စက်၍။ ဗြဟ္မဒတ္တံ၊ ဗြဟ္မဒတ်။ ဣတိ၊
ဤသို့။ နာမေနာ၊ အမည်အားဖြင့်။ အာလပသိ၊ ခေါ်သင့်သလော။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများ

မင်းသည် မယ်တော်ကို မြစ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြလိုရကား-

၄၃။ သန္တိဋ္ဌိကမေဝ အမ္မ ပဿထ၊ ခန္တိသော ရစ္စဿ ယော ဝိပါဏော။
သောသဗ္ဗဇနဿ ဂန္တိတာ အဟု၊ တံ ဝန္တာမု သရာဇိကာ သမစ္စာ-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃။ အမ္မ၊ မိခင်။ ယော ဝိပါဏော၊ အကြင်ခန္တိ သီလ၏ အကျိုး
သည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သော ဝိပါဏော၊ ထိုအကျိုးသည်။ သဗ္ဗဇနဿ၊
ခပ်သိမ်းသောသူ၏။ ဝန္တိတာ၊ ရှိခိုးခြင်းကိုခံရသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ သ
ရာဇိကာ၊ မင်းနှင့်တကွကုန်သော။ သ မစ္စာ၊ အမတ်နှင့်တကွကုန်သော။
မယံ၊ ငါတို့သည်။ တံ၊ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို။ ဝန္တာမု၊ ရှိခိုးကုန်အံ့။ ခန္တိသော
ရစ္စဿ၊ သည်းခံခြင်းတရား သီလတရား၏။ သန္တိဋ္ဌိကမေဝ၊ မျက်မှောက်၌
လျင်ဖြစ်သော အကျိုးကို။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ ပဿထ၊ ရှုကုန်လော့။

မင်းသည် မယ်တော်ကို မြစ်သည်ရှိသော် ကြွင်းသော လူများသည်
ထ၍ "အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးအား ဤသို့သဘောရှိသော အမျိုး
ယုတ်သောသူသည် အမည်အားဖြင့် ခေါ်ခြင်းသည် မသင့်" ဟု ဆို၏။
မင်းသည် လူများကိုလည်း မြစ်၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ကျေးဇူးစကား ဆိုအံ့
သောငှာ-

၄၄။ မာ၊ နိဗ္ဗိ အဝစုတ္ထ ဂင်္ဂမာလံ၊ မုနိနံ မောနပထေသု သိက္ခမာနံ။
သော ဟိ အဘရိ အဏ္ဍဝံ၊ ယံ တရိတာ စရန္တိ ဝိတသောကာ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၄။ အပွေဝ၊ အချင်းတို့၊ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ မုနီနံ၊ အဂါရိက၊ အနဂါရိက၊ သေက္ခ၊ အသေက္ခ၊ ပစ္စေက မုနီတို့၏။ မောနပထေသ၊ သုံးပါးသော သိက္ခာ သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါးသော ဗောဓိပက္ခိယ တရားဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အကျင့်တို့၌။ သိက္ခမာနံ၊ ကျင့်သော။ ဂင်္ဂမာလံ၊ ဂင်္ဂမာလကို။ ကိဉ္စိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ကောင်းကျိုးမျှ။ မာ အဝစုတ္တ၊ မဆိုကြကုန်လင့်။ ဝိဘသောကစ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းကုန်စော အရိယာတို့သည်။ ယံ၊ အကြင်သံသရာတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာကို။ တရိတွာ၊ ကူး၍။ စရန္တိ၊ သွားကုန်၏။ သော၊ ဤဂင်္ဂမာလသည်။ တံ အဏ္ဏဝံ၊ ထိုသံသရာတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာကို။ အတရိ ဟံ၊ ကူးပြီးသလျှင်ကတည်း။

ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ကြွသွားပြီ

ဤသို့ဆိုပြီး၍ မင်းသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား—အကျွန်ုပ် အမိအား အရှင်ဘုရားတို့သည် သည်းခံပါကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...သည်းခံ၏” ဟု ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆို၏။ မင်းသည် ပရိသတ်တို့ကို ကန်တော့စေ၏။ မင်းသည် မိမိကိုမို့၍ နေစိမ့်သောငှာ ပဋိညာဉ်ကို တောင်း၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်စား မပေးမူ၍ မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်မြင်စဉ်လျှင် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ မင်းအား အဆုံးအမကိုပေး၍ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “သီတင်းသည်တို့—ဤသို့လျှင် ဥပုသ်သုံးခြင်းမည်သည်ကို သုံးခြင်းငှာ သင့်သလျှင်အတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ထိုအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ အခုမာသကမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ဖုဟုလမယ်တော်သည် ထိုအခါ မိဖုရားကြီးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဥဒယမင်းဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဥပုသ်နေ့ဝက်၊ စောင့်သည့်တုက်၊ ကျိုးဆက်မင်းဖြစ်လခ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဂင်္ဂမာလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-စေတီယဇာတ်

မမှန်သောစကားကိုပြော၍ မြေမျိုခြင်း

ဟောတော်ပူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဓမ္မော ဟဝေ ဟတေဓ ဟန္တိ”
အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစေတီယဇာတ်ကို
ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒုတ်အစား မြေမျို
ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်
တို့...ဒေဝဒုတ်သည် မုသာဝါဒကိုဆို၍ မြေမျို၏၊ ဒေဝဒုတ်သည် အဝီစိသို့
လားရ၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကြ
လွှာတော်မူလှတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး
ကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူသတ်၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်း
ဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခု
အခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒုတ်ကို မြေမျိုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေ
ဝဒုတ်ကို မြေမျိုဖူးသလျှင်ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်
တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ကမ္ဘာဦး၌ အသင်္ချေယျ
အသက်ရှည်သော မဟာသမ္မတမည်သော မင်းသည်ရှိ၏။ ထိုမင်း၏သား
ဏား ရောဇမည်၏။ ထိုမင်း၏သားကား ဝရဇရာဇ မည်၏။ ထိုမင်း၏
သားဏား ကလျာဏ မည်၏။ ထိုမင်း၏သားကား ဝရကလျာဏ မည်၏။
ထိုမင်း၏သားကား ဥပပါသထမည်၏။ ထိုမင်း၏သားဏား ဝရဥပပါ
သထမည်၏။ ထိုမင်း၏သားကား မန္ဒာတု မည်၏။ ထိုမင်း၏သားဏား ဝရ
မန္ဒာတုမည်၏။ ထိုမင်း၏သားဏား ဝရ မည်၏။ ထိုမင်း၏သားဏား
ဥပဝရမည်၏။ ဥပဝရ ဟူသော အမည်သည်လည်း ထိုဥပဝရမင်း၏
အမည်လျှင်တည်း။

စေတီယမင်း

ထိုဥပဝရမင်းသည် စေတီယတိုင်း သောတ္တိယမြို့၌ မင်းပြု၏။ လေးပါး
သောမင်း၏ တန်ခိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကောင်းကင်သို့ သွားနိုင်၏။ လေး

ယောက်သောနတ်သားတို့သည် လေးမျက်နှာတို့၌ သန်လျက်ကို လက်၌ စွဲကုန်လျက် စောင့်ကုန်၏။ ကိုယ်မှ စန္ဒကူးနံ့ လှိုင်၏၊ ခံတိုင်းမှ ကြာညိုနံ့ လှိုင်၏။

ထိုမင်းအား ကပိလမည်သော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ဖြစ်၏။ ကပိလ ပုဏ္ဏား၏ ညီတား ကောရကလမ္ဗ မည်၏။ မင်းနှင့်တကွ တစ်ဦးသောဆရာ မျိုး၌ အဆတ်သင်ဘက် သူငယ်ချင်း အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ကောရကလမ္ဗအား ငယ်စဉ်ကလ၌လျှင် “ငါသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက် သော် သင့်အား ပုရောဟိတ်အရာကို ပေးအံ့” ဟု ဝန်ခံလေ၏။

ပုရောဟိတ် ရသေ့ ဝတ်

ထိုမင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍ အဘ၏ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော အပိလပုဏ္ဏားကို ပုရောဟိတ်အရာမှ ရွှေ့စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်။ မင်းသည် မိမိအား စားအံ့သောငှာ လာသည့်ရှိသော် ထိုပုရောဟိတ်၌ ရှိသောသဖြင့် ပူဇော်သောအခြင်းအရာကို ပြု၏။ ပုဏ္ဏားသည် ထိုအခြင်းအရာကို မှတ၍ “မင်းသည်ကား အရွယ်တူတို့နှင့် တကွ ချမ်းသာကုဆေခင်လျက် တင့်တယ် ၏၊ ငါသည် မင်းကိုပန်၍ ရဟန်း ပြုအံ့” ဟု ကြံ၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အိပ္ပိ၊ အိမ်၌ သားသူငယ်သည် ရှိ၏၊ ထိုသားကို ပုရောဟိတ် ပြုလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းပြုအံ့” ဟု မင်းကိုခွင့်တောင်း၍ သားကို ပုရောဟိတ်အရာ၌ တည်စေ၍ မင်း၏ဥယျာဉ်သို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ သားကိုမှီ၍ ထိုဥယျာဉ်၌လျှင် နေ၏။

ရာထူးပေးချင်၍

ကောရကလမ္ဗပုဏ္ဏားသည်လည်း ဤကပိလပုဏ္ဏားကား ရဟန်းပြုသော် လည်း “ငါ့အား အရာထူးကို မပေး” ဟု အစ်ကို၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၍ တစ်နေ့ သိ၍ ချမ်းသာသော စကားဖြင့် နေသောအခါ မင်းသည် “ကောရကလမ္ဗ သင်သည်—ပုရောဟိတ်အရာကို မပြုရလော” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အမိန့် တော်အတိုင်း အကျွန်ုပ်သည် ပုရောဟိတ်အရာကို မပြုရ” ဟုဆို၏။ “အဘယ် ကြောင့်-မပြုရသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်အစ်ကိုသည် ပုရောဟိတ်ပြု၏” ဟု ဆို၏။ “သင့်အစ်ကိုသည် ရဟန်းပြုပြီ မဟုတ်လော” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အမိန့်တော်အတိုင်း

ဗ-၅၆-၅၅၀(တတွဲ)

ရဟန်းပြု၏။ အရာအထူးကိုတား သားအား ပေး၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား သင်သည် ပုရောဟိတ် ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး၊ အနွယ်အဆက်မှလာသော အရာအထူးကိုခံသော အကျွန်ုပ်အစ်ကိုကိုပယ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ပုရောဟိတ်ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း” ဟု ကောရကလမ္မသည် ဆို၏။ “ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် ငါသည် သင့်ကို အစ်ကိုပြု၍ သင် အစ်ကိုကို ညီပြုအံ့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...အဘယ် အကြောင်းဖြင့် ပြုအံ့နည်း” ဟု ကောရကလမ္မသည် ဆို၏။ “မုသာဝါဒကို ဆို၍ ပြုအံ့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။

မုသားဆိုမည်

“မြတ်သောမင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးတို့သည် သိတော်မမူကုန်သလော၊ အကျွန်ုပ် အစ်ကိုသည် ကြီးစွာသော အံ့ဖွယ်သရဲ ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အတတ်ကိုဆောင်၍ ထိုအစ်ကိုသည် အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သော ကျေးဇူးဖြင့် အရှင်မင်းကြီးတို့ကို လှည့်စားလတ္တံ့။ နတ်သားလေးယောက်တို့ကို ကွယ် သကဲ့သို့ ပြုအံ့။ ကိုယ်မှလည်းတောင်း၊ ခံဘွင်းမှလည်းကောင်း ကောင်း သောအနံ့ကို မကောင်းအနံ့ကဲ့သို့လတ္တံ့။ ကောင်းကင်မှကျ၍ မြေ၌တည် သကဲ့သို့ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို ပြုလတ္တံ့။ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် မြေသို့ ဝင် ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ စကား၌ တည်ခြားငှာ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့” ဟု ကောရကလမ္မသည် ဆို၏။ “သင် သည် ဤသို့သော အမှတ်ကံမပြုလင့်၊ ငါသည် ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အဘယ် အခါ၌ ပြုကုန်လတ္တံ့နည်း” ဟု ကောရကလမ္မသည် မေး၏။ “ယနေ့မှ ခုနစ်မက်မြောက်သေခနေ့၌ ပြုကုန်အံ့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ ထိုစကား သည် မြို့အလုံး၌ ထင်ရှား၏။

လူအများ ကြည့်နေကြ

မင်းသည် မုသားဆို၍ အကြီးကို အငယ်၊ အငယ်ကို အကြီး ပြုလတ္တံ့။ အရာအထူးကို အငယ်အားပေးလတ္တံ့။ မုသာဝါဒမည်သည်ကား အဘယ် သို့ သဘောရှိသနည်း၊ ညီသောအဆင်း ရှိသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ရွှေ သောအဆင်း အရှေ့သည်တို့တွင် တစ်ပါးပါးသော အဆင်းရှိသလော။

ဤသို့လူများအား အကြံသည် ဖြစ်သတတ်။ ထိုအခါ လူများအပေါင်း
 သည် မှန်သောစကားကိုသာ ဆိုသောကာလ ဖြစ်သတတ်။ လူတို့သည်
 “မုသာဝါဒကား ဤသို့သဘော ရှိကုန်၏” ဟု မသိကုန်။ ပုဂံရာဟိတ်၏
 သားသည်လည်း ထိုစကားကိုကြား၍ အဘထံသို့ သွား၍ “ခမည်းတော်...
 မင်းသည် မုသာဝါဒကို ဆို၍ သင့်ကို အငယ်ပြု၍ သင်တို့၏ အရာအထူးကို
 အကျွန်ုပ်၏ ဘေးထွေးအား ပေးလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ “အမောင်...မင်းသည်
 မုသာဝါဒကို ဆို၍လည်း ငါတို့၏ အရာအထူးကို ပေးအံ့သောငှာ မတတ်
 နိုင်လတ္တံ့၊ အဘယ်နေ့၌ကား မုသာဝါဒကို ဆိုခြင်းကို ပြုလတ္တံ့နည်း”
 ဟု စာပိလရသေ့သည် မေး၏။ “ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက် ဖြစ်သော
 နေ့၌ ပြုလတ္တံ့” ဟု သားသည် ဆို၏။ “ထိုသို့တပြီးကား—ထိုအခါ ငါ
 အား အမြန်လာ၍ ကြားလော့” ဟု စာပိလရသေ့သည် ဆို၏။ ခုနစ်ရက်
 မြောက် ဖြစ်သောနေ့၌ လူတို့သည် “မုသာဝါဒကို ကြည့်ကုန်အံ့” ဟု မင်း
 ရင်ပြင်၌ စည်းဝေး၍ ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်တို့ကို ဖွဲ့၍ တည်ကုန်၏။
 ပုဂံရာဟိတ်သားသည် အဘအား ကြား၏။

မုသာဝါဒ မဆိုလင့်

မင်းသည် တန်ဆာဆင်ယင်လျက် ထွက်၍ လူများအလယ် မင်းရင်ပြင်
 ကောင်းကင်၌ ရပ်၏။ ရသေ့သည် ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ မင်း၏ရှေ့မှ
 နိသီဒိုင် သားရေကိုခင်း၍ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၍ “မြတ်
 သောမင်းကြီး...သင်သည် မုသာဝါဒကို ဆို၍ အငယ်ကို အကြီးပြု၍ အငယ်
 အား အရာအထူးကို ပေးလိုသော ဟူသည် မှန်သလော” ဟု ဆို၏။ “ဆရာ—
 မှန်၏။ ဤသို့ ငါဆို၏” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ ထိုအခါ ရသေ့သည် ထို
 မင်းကို “မြတ်သောမင်းကြီး—မုသာဝါဒ မည်သည်ကား အပြစ်လေး၏။
 ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖျက်ဆီးတတ်၏။ အဘယ်လေးပါးတို့၌ ဖြစ်စေဘတ်၏။
 မင်းမည်သည်ကား မုသာဝါဒကို ဆိုသည်ရှိသော် တရားကို သတ်သည်
 ချေ၏။ တရားကိုသတ်သော် မိမိသည်လျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်သည်မည်၏”
 ဟု ဆုံးမလိုရကား-

၄၅။ ဓမ္မော ဟဒေဝ ဟဒေတာ ဟန္တိ၊ နာဟဒေတာ ဟန္တိ ကိဉ္ဇနံ၊
 တသ္မာ ဟိ ဓမ္မံ န ဟဒေ၊ မာ တွံ ဓမ္မော ဟဒေတာ ဟနိ-
 ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ဟတေး၊ သတ်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကြီးသော သူတို့အား အရိုအသပြုခြင်း တရားသည်။ ဟန္တိ၊ မိမိကိုယ်သို့ သတ်၏။ အဟတော၊ မသတ်အပ်သော တရားသည်။ ကိဉ္ဇနံ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို။ န ဟန္တိ၊ မသတ်။ တသ္မာဟံ၊ ထို့ကြောင့်သလျှင်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ န ဟနေ၊ မသတ်ရာ။ ဟတော၊ သတ်အပ်သော။ ဓမ္မော၊ တရားသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ မာ ဟနိ၊ မသတ်စေလင့်။

ပါးစပ် ပုပိတတ်သည်

ထို့နောင်မှာထိုမင်းကို “မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီးသည် မုသား ဆိုခြင်းကို အကယ်၍ ပြုလတ္တံ့၊ သင်မင်းကြီး၏ လေးပါးကုန်သော တနွှ်းတို့သည် ကွယ်ကုန်လတ္တံ့” ဟု ဆို၍ အလွန်အားဖြင့် ဆုံးမလိုရကား-

၄၆။ အလိကံ ဘာသမာနဿ၊ အပက္ကမန္တိ ဒေဝတာ။
 ပူတိကဉ္စ မုခံ ဝါတိ၊ သကဋ္ဌာနာ စ ဓံသတိ။
 ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညထာ နံ ဝိယာကရေ-
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်စော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဝိယာကရေ၊ ဖြေ၏။ အလိကံ၊ မဟုတ်မှန်သော စကားကို။ ဘာသမာနဿ၊ ဆိုသော။ တဿ၊ ထိုမင်းအား။ ဒေဝတာ၊ စောင့်ကုန်သော နတ်သားလေးယောက်တို့သည်။ အပက္ကမန္တိ၊ ဖဲကုန်၏။ မုခဉ္စ၊ ခံတွင်းသည်လည်း။ ပူတိကံ၊ အပုပ်အတိလျှင်။ ဝါတိ၊ လှိုင်၏။ သကဋ္ဌာနာ စ၊ မိမိတည်ရာ ကောင်းကင်မှလည်း။ ဓံသတိ၊ မြေသို့ကျ၏။

ပထမ မုသားဆို

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် ကြောက်ရကား စောရကလမှကို ကြည့်၏။ ထိုအခါ မင်းကို ကောရကလမှသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... မကြောက်လင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် ရှေးမဆွကလျှင် အရွှင်မင်းကြီးတို့အား ထိုစကားကို

ဆိုအပ်ပြီ မဟုတ်လော”ဟု ဆို၏။ မင်းသည် ကပိလရဒသ စကားကို ကြားရသော်လည်း မယူမူ၍ မိမိသည် ဆိုအပ်သော စကားကိုသာလျှင် ရွေးရှုပြု၍ ဆိုးလိုရကား “အရှင်ဘုရား...သင်သည် ညီတည်း၊ ကောရက လမ္မသည် အစ်ကိုတည်း” ဟူ၍ ဆို၏။

ထိုမှသာဝါဒကို ဆိုခြင်းကြောင့် လေးယောက်ကုန်သော နတ်သားတို့ သည် “ထိုသို့သဘောရှိသော မုသာဝါဒကို ဆိုသော မင်းအား စောင့်ရှောက်ခြင်းကို မပြုကုန်အံ့”ဟု သန်လျက်တို့ကို ထိုမင်း၏ ခြေရင်း၌ စွန့်ပစ်၍ ကွယ်ကုန်၏။ ခံတွင်းသည် ကြက်ဥပုပ်ကဲ့သို့ ကိုယ်သည် ဖွင့်အပ်သော စစ္စကုဋ်ကဲ့သို့ မကောင်းသော အနံ့သည် လှိုင်၏။ ကောင်းကင်မှလည်း လျှောကျ၍ မြေ၌တည်၏။ ဤလေးပါးကုန်သော တန်ခိုးတို့သည်လည်း ကွယ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းကို မဟာပုရောဟိတ်သည် “မြတ်သော မင်းကြီး...မကြောက်လင့်၊ မှန်သောစကားကို အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့၊ အသင်မင်းကြီးအား ထိုအလုံးစုံသော တန်ခိုးတို့ကို ပကတိပြုအံ့”ဟု ဆိုလို၍-

၄၇။ သစေ ဟိ ဓစ္စံ ဘဏသိ၊ ယောဟိ ရာဇ ယသာ ပုရေ။
မုသေ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘူမိယံ တိဋ္ဌ စေတီယ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ သစေ ဟိ ဘဏသိ၊ အကယ်၍ဆိုငြားအံ့။ ပုရယသာ၊ ရွေး၌ကဲ့သို့။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတီယ၊ စေတီယမည်သော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ဘူမိယံ၊ မြေ၌။ တိဋ္ဌ၊ တည်လော့။

ဒုတိယမုသားဆို

ထိုပုရောဟိတ်သည် “မြတ်သောမင်းကြီး...သင်သည် ရှုလော့၊ ရွေးဦးစွာ မုသားဆိုခြင်းကြောင့်လျှင် သင်မင်းကြီး၏ တန်ခိုးလေးပါးတို့သည် ကွယ်ကုန်၏။ မုတ်လော့၊ ယခုလည်း ပကတိပြုအံ့သောငှာ တတ်ကောင်း၏”ဟုရှင်ရသေ့သည် ဆိုငြားသော်လည်း ဆိုတိုင်းမပြုမူ၍ “သင်တို့သည် ငါ့ကို လှည့်စားလိုကုန်၏”ဟု နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မုသာဝါဒကိုဆို၍ ဖမ္ပက်တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။

မိုးမကောင်းတတ်

ထိုအခါ ထိုမင်းတို့ တစ်ဖန်လည်း ပုဏ္ဏားကြီးသည် “မြတ်သောမင်းကြီး မှတ်လော့၊ ယခုလည်း ပကတိ ပြုအံ့သောငှာ တတ်ကောင်းသေး၏” ဟု ပြလို၍-

၄၇။ အကလေး ဝဿတိ တဿ၊ ကာလေ တဿ န ဝဿတိ။
ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညထာ နံ ဝိယာကဓရ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်။ ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထို ပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါးသော အပြားအားဖြင့်။ ဝိယာကဓရ၊ ဖြေ၏။ တဿ၊ ထိုမင်း၏။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ အကာလေ၊ အကာလ၌။ ဝဿတိ၊ မိုးရွာ၏။ တဿ၊ ထိုမင်း၏။ ရဋ္ဌေ၊ တိုင်းနိုင်ငံ၌။ ကာလေ၊ အကာလ၌။ န ဝဿတိ၊ မိုးမရွာ။

ထိုအခါ ထိုမင်းကို တစ်ဖန်လည်း မုသာဝါဒ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဖမ္ပက်တိုင်အောင် မြေမျို၏။ ပုဏ္ဏဟိတ်ကြီးသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... မှတ်လော့” ဟု ဆို၍-

၄၉။ သစေ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ ဟောဟိ ရာဇ ယထာ ပုဒရ။
မုသာ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘူမိံ ပဝိသ စေတိယ-
ဟူသော ဝါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉။ စေတိယ၊ စေတိယ အမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ သစေ ဟိ ဘဏသိ၊ အကယ်၍ဆိုငြားအံ့။ ပုဒရ- ယထာ၊ ရွေး၌ကဲ့သို့။ ဟောတိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတိယ၊ စေတိယအမည်ရှိ သော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အကယ်၍ဆိုငြားအံ့။ ဘူမိံ၊ မြေသို့။ ပဝိသ၊ ဝင်လော့။

တတိယမုသာအို

ထိုမင်းသည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း “အရှင်ဘုရား... သင်ကားညီတည်း၊ ကောရကလမ္မကား အစ်ကိုတည်း” ဟု မုသာဝါဒကိုလျှင် ဆို၍ ပုဆစ် တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။

လျာနှစ်ခုဖြစ်တတ်

ထိုအခါ ထိုမင်းကို တစ်ဖန်လည်း ပုခရာဟိတ်ကြီးသည် “မြတ်သော မင်းကြီး မှတ်လော့” ဟု ဆို၍-

၅၀။ ဇိဝှာ တဿ ဒွိဓာ ဟောတိ၊ ဥရဂဿေဝ ဒိသမ္ပတိ၊
ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညထာ နံ ဝိယာဓာရေ။

၅၁။ သစေ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ ဟောတိ ရာဇ ယထာ ပုရေ။
မုသာ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘိယျော ပဝိသ စေတီယ-

ဟူသေဒ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၍ “ယခု ပကတိပြုအံ့သောငှာ တတ် ကောင်းသေး၏” ဟု ဆို၏။

၅၀။ ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ ပဉ္စံ၊ ပြဿနာကို၊ ပုစ္ဆိတော၊ မေး အပ်သည်ရှိသော်။ ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါး သော အပြားအားဖြင့်။ ဝိယာဓာရေ၊ ဖြေ၏။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာ တို့ကို အစိုးရသော အရှင်မင်းကြီး။ ဥရဂဿ၊ မြေ၏။ ဇိဝှာဣဝ၊ လျှာ ကဲ့သို့။ အဿ၊ ထိုမုသားဆိုသော မင်း၏။ ဇိဝှာ၊ လျှာသည်။ ဒွိဓာ၊ နှစ်ခု။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၅၁။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ ဇင်းမြတ်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ သစေ ဘဏသိ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ပုရေ ယထာ၊ ရှေး၌ကဲ့သို့။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ ဇင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ဘိယျော၊ အလွန်။ ပဝိသ၊ မြေသို့ဝင်လော့။

စတုတ္ထမုသားဆို

မင်းသည် ထိုပုခရာဟိတ်ကြီး၏စကားကို ကြားလျက် မယူမူ၍ “အရှင် ဘုရား...သင်ကား ညီဇာည်း၊ စောရကလမ္ပကား အစ်ကိုတည်း” ဟု လေး ကြိမ်မြောက်လည်း မုသားဝါဒကိုဆို၍ ခါးတိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။

လျာဖြစ်ကျတတ်

ထိုအခါ ထိုမင်းကို ပုခရာဟိတ်ကြီးသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...သင် သည် မှတ်လော့” ဟု ဆို၍-

၅၂။ ဇိဝှာ တဿ န ဘဝတိ၊ မစ္ဆယေဝ ဝိသမ္ပတိ။
ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညထာ နံ ဝိယာကရေ။

၅၃။ သစေ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ ဟောဟိ ရာဇ ယထာ ပုရေ။
မုသာ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘိယျော ပဝိသ စေတိယ-
ဟူသေဝ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၂။ ဝိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာ အရှင်ဖြစ်သော မင်းကြီး။ ယော။
အကြင်မင်းကြီးသည်။ ပဉ္စ။ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်၊
ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါးသော အပြား
အားဖြင့်။ ဝိယာကရေ၊ ဖြေ၏။ မစ္ဆယ၊ ငါးအား။ ဇိဝှာ၊ လျှာသည်။ န
ဘဝတိလူငါ့၊ မဖြစ်သကဲ့သို့။ တဿ၊ ထိုမုသာဆိုသောမင်းအား။ ဇိဝှာ၊
လျှာသည်။ န ဘဝတိ၊ မဖြစ်။

၅၃။ စေတိယ၊ စေတိယအမည်ရှိသော မြတ်သောမင်းကြီး။ သစ္စံ၊
မှန်သောစကားကို။ သစေ ဘဏသိ၊ အတယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ပုရေယထာ၊
ရှေးဦးကဲ့သို့။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတိယ၊ စေတိယ အမည်ရှိသော။
ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အတယ်၍
ဆိုငြားအံ့။ ဘိယျော၊ အလွန်။ ပဝိသ၊ မြေသို့ဝင်လော့။

ပဉ္စပမုသာဆို

ထိုမင်းသည် ငါးကြိမ်မြောက်လည်း “အရှင်ဘုရား...လင်ကား ညီ
တည်း၊ နိကာရတလမ္ပကားအစ်ကိုတည်း” ဟု ဆို၍ ချက်တိုင်အောင် မြေသို့
ဝင်၏။

သားယောကျ်ားမရတတ်

ထိုအခါ ထိုမင်းကို ပုဒ်ရာဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် တစ်ဖန်လည်း “မြတ်သော
မင်းကြီး...မှတ်လော့” ဟု ဆို၍-

၅၄။ ထိယာဝိ တဿ ဇာယန္တိ၊ န ပုမာ ဇာယရေ ကုလေ။
ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညယာ နံ ဝိယာကရေ။

၅၅။ သစေ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ ဟောဟိ ရာဇ ယထာ ပုရေ။
မုသာ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘိယျော ပဝိသ စေတိယ-
ဟူသေဝ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

၅၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်။ ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါးသောအပြားအားဖြင့်။ ဝိယာကရေ၊ ဖြေ၏။ တဿ၊ ထိုမုသားဆိုသောမင်း၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ထိယောဝ၊ သမီးမိန်းမဘို့သည်သလျှင်။ ဇာယန္တိ၊ ဖွားကုန်၏။ ပုမာ၊ သားယောက်ျားတို့သည်။ န ဇာယရေ၊ မဖွားကုန်။

၅၅။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို။ သစေ ဟိ ဘဏသိ၊ အကယ်၍ဆိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ပုရေယထာ၊ ရှေး၌ကဲ့သို့။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိသော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အကယ်၍ ဆိုသည်ဖြစ်အံ့၊ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ပဝိသ၊ မြေသို့ဝင်လော့။

ဆဋ္ဌမမုသားဆို

မင်းသည် ထိုပုရေဟိတ်စကားကို မယူမူ၍ ခြောက်ကြိမ်မြောက် ရှေးအတူလျှင် မုသားဆို၍ သားမြတ်တိုင်အောင် မြေသို့ဝင်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းကို တစ်ဖန်လည်း ပုရေဟိတ်ကြီးဘည် “မြတ်သောမင်းကြီး...မှတ်လော့” ဟု ဆို၍-

၅၆။ ပုတ္တာ တဿ န တဝန္တိ၊ ပက္ကမန္တိ ဒိသေဒိသံ။
ယော ဇာနံ ပုစ္ဆိတော ပဉ္စ၊ အညထာ နံ ဝိယာကရေ။

၅၇။ သစေ ဟိ သစ္စံ ဘဏသိ၊ ဟောဟိ ရာဇ ယထာ ပုရေ။
မုသာ စေ ဘာသသေ ရာဇ၊ ဘိယျော ပဝိသ စေတီယ-
ဟူသေခ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယော၊ အကြင်မင်းသည်။ ပဉ္စ၊ ပြဿနာကို။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သည်ရှိသော်။ ဇာနံ၊ သိလျက်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။ အညထာ၊ တစ်ပါးသော အပြားဖြင့်။ ဝိယာကရေ၊ ဖြေ၏။ တဿ၊ ထိုမုသားဆိုသောမင်းအား။ ပုတ္တာ၊ သားတို့သည်။ န တဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။ တဝန္တာပိ၊ ဖြစ်ကုန်ငြားသော်လည်း။ မာတာပိတုနံ၊ မိဘတို့အား။ အနုပဏာရကာ၊ ကျေးဇူးပြုကုန်သည်ဖြစ်၍။ ဒိသေဒိသံ၊ ထိုထိုအရပ်မျက်နှာသို့။ ပက္ကမန္တိ၊ ပြေးကုန်၏။

၅၇။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိဘော၊ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ သစ္စံ၊ မှန်သောစကားကို၊ သစေ ဟိ ဘဏသိ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ပုရေ ယထာ၊ ရှေးဦးကဲ့သို့။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်လော့။ စေတီယ၊ စေတီယအမည်ရှိ သော။ ရာဇ၊ မင်းမြတ်။ မုသာ၊ မမှန်သောစကားကို။ စေ ဘာသသေ၊ အကယ်၍ ဆိုငြားအံ့။ ဘိယျော၊ အလွန်။ ပဝိသ၊ မြေသို့ဝင်လော့။

သတ္တပ မုသားဆို

ထိုမင်းသည် ယုတ်မာသော အဆွေခင်ပွန်းနှင့် ပေါင်းဖက်ခြင်းဟူသော အပြစ်ကြောင့် ပုရောဟိတ်၏ စကားကို မယူမူ၍ ရုနစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ရှေးအတူလျှင် မုသားဆို၏။

မြေမျိုးခံရပြီ

ထိုအခါ ထိုမင်းအား မြေသည် ဟင်းလင်းသော အပြင်ကို ပေး၏။ အဝီဝိမှ မီးလျှံသည် တက်၍ယူ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဘုရား ဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၅၈။ သ ရာဇာ ဣမိနာ ပတ္တော၊ အန္တလိက္ခစရော ပုရေ။
ပါဝေကို ပထဝိံ ဇစ္စော၊ ဟိနတ္ထော ပတ္တာရိယာယံ။

၅၉။ တသ္မာ ဟိ ဆန္ဒာဂမနံ၊ နပ္ပသံသန္တိ ပဏ္ဍိတာ၊
အဒုဋ္ဌစိတ္တော ဘာသေယျ၊ ဂိရံ သစ္စုပသံဟိတံ-

၅၈။ ဘုံကွဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဇစ္စော၊ အမျိုးမြတ်သော။ သော ရာဇာ၊ ထိုစေတီယမင်းသည်။ ပုရေ၊ ရှေးဦး။ အန္တလိက္ခစရော၊ ကောင်းကင်၌ သွားသည်ဖြစ်လျက်။ ပတ္တာ၊ နောက်မှ။ ဣမိနာ၊ ဤအဆွေခင်ပွန်း ယုတ်နှင့်။ ပတ္တော၊ ကြုံလှတ်၍။ ဟိနတ္ထော၊ ယုတ်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍။ ပတ္တာရိယာယံ၊ မိမိသေလျှင်ရောက်၍။ ပထဝိံ၊ မြေသို့။ ပါဝေကို၊ ဝင်ဖူးပြီ။

အဂတိ မလိုက်စားအပ်

၅၉။ တသ္မာဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဆန္ဒာဂမနံ၊ ဆန္ဒာဂတိလားခြင်းကို။ နပ္ပသံသန္တိ၊ မချိုးမူးမားကုန်။ အဒုဋ္ဌ-

စိတ္တော၊ ဆန္ဒာ...တိ အစရှိသည်သည် မဖျက်ဆီးအပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်
၍။ သစ္စူဂသံဟိတံ၊ သစ္စာနှင့်စပ်သော။ ဂိရံ၊ စကားကို။ ဘုဒ္ဓေယျ၊
ဆိုရာ၏။

မြို့သစ်များ တည်ခြင်း

လူများသည် “စေတီယမင်းကား ရသေ့ကို ဆဲရေး၍ မုဆာဝါဒကိုဆို
၍ အဝီစိသို့ရောက်၏”ဟု ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ မင်း၏ သား
ငါးယောက်တို့သည် လာ၍ ဘုရားလောင်း၏ ခြေတို့၌ ဝပ်၍ “အကျွန်ုပ်
တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါလော့”ဟု ဆိုကုန်၏။ ဘုရားစောင်းသည်
“အမောင်တို့...သင်တို့အဘသည် တရားကို ဖျက်ဆီး၍ မုသားဆို၍ ရသေ့
ကို ဆဲရေး၍ အဝီစိ၌ ဖြစ်၏။ ဤတရားမည်သည်ကား မိမိကို သတ်သော
သူကို သတ်တတ်၏။ သင်တို့သည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း”
ဟု ဆို၍ ထိုမင်းသားတို့တွင်-

အကြီးဆုံးဖြစ်သော မင်းသားကို “အမောင်...သင်သည် လာလော့၊
အရှေ့တံခါးဖြင့်ထွက်၍ ဖြောင့်စွာသွား၍ အလုံးစုံဖြူသော ဆင်ရတနာကို
မြင်လတ္တံ့၊ ထိုအမှတ်ဖြင့် ထိုအရပ်၌ မြို့တည်၍နေလော့၊ ထိုမြို့သည် ဟတ္ထိ
ပုရမြို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆို၏။

နှစ်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော မင်းသားကို ခေါ်၍ “အမောင်...သင်
သည် တောင်တံခါးဖြင့်ထွက်၍ ဖြောင့်စွာသွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံဖြူ
သော မြင်းရတနာကို မြင်ရလတ္တံ့၊ ထိုအမှတ်ဖြင့် ထိုအရပ်၌ မြို့တည်၍
နေလော့၊ ထိုမြို့သည် အဿပုရမည်သောမြို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆို၏။

သုံးယောက်မြောက်သော မင်းသားကိုခေါ်၍ “အမောင်...သင်သည်
အနောက်တံခါးဖြင့် ထွက်၍ ဖြောင့်စွာသွားသည်ရှိသော် ကေသရရာဇာ
ခြင်္သေ့ကို မြင်လတ္တံ့၊ ထိုအမှတ်ဖြင့် ထိုအရပ်၌ မြို့တည်၍ နေလော့၊ ထို
မြို့သည် သီဟပုရ မည်သောမြို့ ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆို၏။

လေးယောက်မြောက်ဖြစ်သော မင်းသားကို ခေါ်၍ “အမောင်...သင်
သည် မြောက်တံခါးဖြင့် ထွက်၍ ဖြောင့်စွာသွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော
ရတနာဖြင့်ပြည့်သော ရထားလှည်းအိမ်ကို မြင်လတ္တံ့၊ ထိုအမှတ်ဖြင့် ထို
အရပ်၌ မြို့တည်၍နေလော့၊ ထိုမြို့သည် ဥတ္တရပဉ္စာလမည်သောမြို့ ဖြစ်
လတ္တံ့”ဟု ဆို၏။

ငါးယောက်မြောက်ဖြစ်သော ခင်းသားကို ခေါ်၍ “အမောင်...လင်
 လည် ဤအရပ်၌ နေခြင်းငှာ မဘတ်ကောင်း၊ ဤမြို့၌ ကြီးစွာသော စေတီ
 ကို တည်၍ ဤမြို့မှထွက်၍ အနောက်မြောက် အရပ်သို့ ပြောင်းစွာသွားသည်
 ရှိသော် အချင်းချင်း ခတ်၍ ခတ်၍ ဒဒ္ဒရဟူသော အသံကို ပြုကုန်သော
 တောင်နှစ်ခုကို မြင်လတ္တံ့၊ ထိုအမှတ်ဖြင့် ထိုအရပ်၌ မြို့တည်၍ နေ
 လော့၊ ထိုမြို့သည် ဒဒ္ဒပုရ မည်သောမြို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုငါးယောက်ကုန်သော ခင်းသားတို့သည် ထိုအမှတ်သညာဖြင့်သွား၍
 ထိုထိုအရပ်၌ မြို့တို့ကို တည်၍ နေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် မုသားဆို၍
 မြေမျိုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း မုသားဆို၍ မြေမျိုဖူးသလျှင်
 ကတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ စေတီယမင်း
 ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကပိလပုဏ္ဏား ဖြစ်ဖူးပြီ”
 ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကိုယ်နှင့်ခံတွင်း၊ ပုပ်နံခြင်း၊ လိမ်ခြင်း မုသားအကျိုးတည်း။)

ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စေတီယဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-ဣန္ဒြိယဇာတ်

ကာမဂုဏ်တို့၏ အလိုသို့ မလိုက်သင့်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နထိနှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
 တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယော ဣန္ဒြိယာနံ” အရှိုသော
 ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဣန္ဒြိယဇာတ်ကိုလေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မယားဟောင်း၊ ဖြားယောင်းသော
 ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သာဝတ္ထိပြည်၌ တစ်ယောက်သော အမျိုးသားသည်
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာရ၍ “စင်စစ် ပြည့်စုံသော၊
 စင်စစ် ဖြူစင်သော မြတ်သော အကျင့်ကို အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်

၌ နေသဖြင့် ကျင့်အံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်
စေတတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ ဆင်း
ရဲ၏ အဆုံးကို ပြုအံ့” ဟု အိမ်ရာ စည်းစိမ် ဥစ္စာကို သားမယားတို့အား
ဆောင်နှင်း၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်း
သတတ်၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုအမျိုးသားအား ရဟန်း
အဖြစ်ကို ပေးစေတော်မူ၏။

ဆွမ်းခံမရ၍

ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့နှင့်တကွ ဆွမ်းခံအပ်သော ထိုရဟန်းအား သီတင်း
သိက္ခာ ငယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ များသည်၏
အဖြစ်ကြောင့်လည်းကောင်း ဒါယကာတို့၏ အိမ်၌လည်းကောင်း၊ ဆွမ်း
စားဇရပ်၌လည်းကောင်း နေရာသို့ မရောက်။ သံဃာတို့၏ အစွန်း၌ အင်း
ပျဉ်သို့လည်းကောင်း၊ ပျဉ်ချပ်သို့လည်းကောင်း ရောက်၏။ အာဟာရ၌
လည်း ယောက်မအပြင်ဖြင့် ခပ်အပ်သော ကြေကွဲသော ထမင်းလုံးရှိသော
ပအုံးရည်သည် လည်းကောင်း၊ ယာဂုသည် လည်းကောင်း ပုပ်သိုးသော
ခြောက်သော ခဲဖွယ်သည်လည်းကောင်း၊ ချိုးကပ်သော ခြောက်သော
ဆွမ်းသည်လည်းကောင်း ရောက်၏။ မျှလောက်ရုံမျှလျှင် မရောက်။

မယားဟောင်းထံသွား

ထိုရဟန်းသည် မိမိရသော အာဟာရကို ယူ၍ မယားဟောင်း အထံသို့
သွား၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏သပိတ်ကို မယားဟောင်းသည် ယူ၍ ရှိခိုး၍
သပိတ်မှဆွမ်းကိုထုတ်၍ ထေးခင်းစွာ စီရင်အပ်ကုန်သော ယာဂု ဆွမ်း
ဟင်းလျာတို့ကို ပေး၏။ ရဟန်းကြီးသည် ရသတဏှာဖြင့် ဖွဲ့အပ်သည်
ဖြစ်၍ မယားဟောင်းကို စွန့်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။

ထိုမိန်းမသည် ဤရဟန်းကို “နှောင်ဖွဲ့အပ်သည်လော၊ မဖွဲ့အပ်သည်
လော၊ စုံစမ်းအံ့” ဟု တစ်နေ့သ၌ ဇနပုဒ်သား လူကို မြေဖြူ မြေညက်
ဖြင့် ရေချိုးစေ၍ အိမ်၌နေစေ၍ ထိုလူ၏ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော နှစ်
ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော လူတို့ကို ခေါ်စေ၍ အတန်ငယ် အတန်
ငယ် သောက်ဖွယ် စားဖွယ်တို့ကို ပေးစေ၏။ ထိုလူတို့သည် ခဲကုန် စား
ကုန်လျက် နေကုန်၏။ အိမ်တံခါးဝယ် လှည်းတို့၌ နွားတို့ကို က၊ စေ၍

တစ်ခုသော လှည်းကိုလည်း ထားစေ၏။ မိမိသည်ကား အိမ်မှ နောက်ဖြစ်
သော တိုက်ခန်း၌နေ၍ မုန့်တို့ကို ကြော်င်း၏။ ရဟန်းကြီးသည် လာ၍
အိမ်တံခါး၌ ရပ်၏။

လှည်းစားခံရ

ထိုရဟန်းကြီးကိုမြင်၍ တစ်ယောက်သော ကြီးသော ယောက်ျားသည်
“အိမ်ရှင်— မဟာဓထရ်တစ်ပါးသည် အိမ်တံခါး၌ ရပ်၏” ဟု ဆို၏။ ရှိခိုး
၍ “ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်မှထွက်၍ တစ်ပါးသောအိမ်၌ ဆွမ်းခံပါလော့ဟု
လျှောက်လော့” ဟု မိန်းမသည် ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား— တစ်ပါးသော
အိမ်၌ ဆွမ်းကို ခံပါလော့” ဟု အဖန်တလဲလဲ ဆို၍လည်း မသွားသော ထို
ရဟန်းကြီးကို ယောက်ျားအိုသည် မြင်၍ “ရှင်မ... မထေရ်သည် တစ်ပါး
သို့ မကြွ” ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည် လာလတ်၍ တင်းထိမ်ကို ပင့်၍ ကြည့်
လျက် “အိုဖခင်... ငါတို့၏ လင်တည်း” ဟု ဆို၍ ထွက်၍ သပိတ်ကိုယူ၍
အိမ်သို့သွင်း၍ ဆွမ်းကိုလုပ်ကျွေး၍ ဆွမ်းစားပြီးသည်၏ အဆုံး၌ ရှိခိုး၍
“အရှင်— အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤသာဝတ္ထိပြည်၌လျှင် ပရိနိဗ္ဗဓန် ပြုရစ်ကုန်
လော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှသောကာလ၌ တစ်ပါးသောအမျိုးကို ယူ
ကုန်အံ့၊ လင်မရှိသောအိမ်၌ အိမ်ထောင်သည် မတည်နိုင်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်
တစ်ပါးသော အမျိုးကို ယူကုန်အံ့ဟု ဝေးသောဇနပုဒ်သို့ သွားကုန်အံ့၊
အရှင်ဘုရားတို့သည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ရစ်ကြံကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်အား
အပြစ်ဒေါသသည်အကယ်၍ရှိငြားအံ့၊ ထိုအပြစ်ကို သည်းခံပါကုန်လော့”
ဟု ဆို၏။ ရဟန်းကြီး၏ နှလုံးသည် ကဲ့သောကာလကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

လူထွက်တော့မည်

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးသည် ထိုမိန်းမကို “ငါသည် သင့်ကိုစွန့်ခြင်းငှာ
မတတ်နိုင်၊ မသွားလေလင့် ငါလူထွက်အံ့၊ ဤမည်သောအရပ်၌ ငါ့အား
ပုဆိုးကို ပေးလာလော့၊ ငါသည် သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား
အပ်၍ လွှာအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုမိန်းမသည် “ထောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ဘုရားရှင်ထံရောက်

ရဟန်းကြီးသည် ကျောင်းသို့သွား၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား သပိတ်
သင်္ကန်းကို အပ်၏။ “ငါ့ရှင်... အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ပြုသနည်း” ဟု မေး

သည်ရှိသော် “မယားဟောင်းကို စွန့်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ လူထွက်အံ့”
 ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးကို အလိုမရှိဘဲလျက်လျှင် ဆရာဥပဇ္ဈာယ်
 တို့သည် ဘုရားအထံသို့ ဆောင်၍ “ရဟန်းတို့... အဘယ်ကြောင့် အလိုမရှိ
 သည်လျှင်ဖြစ်သော ဤရဟန်းကို ဆောင်ခဲ့ကုန်သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ
 သည်ရှိသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ဤရဟန်းကြီးသည်
 ငြီးငွေ့၍ လူထွက်လို၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီးကို
 သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း... ငြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော”
 ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု
 နားတော်လျှောက်၏။ “အဘယ်သူသည် သင့်ကို ငြီးငွေ့စေသနည်း” ဟု
 မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မယား
 ဟောင်းသည် ငြီးငွေ့စေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော်
 “ရဟန်း... ထိုမိန်းမသည် ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်၏ အကျိုးမဲ့ကိုပြုသည်
 မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း သင်၏အကျိုးမဲ့ကို ပြုဖူးသလျှင်ကတည်း၊
 သင်သည် ထိုမိန်းမကိုမှီ၍ လေးပါးသောဈာန်မှ ယုတ်၍ ကြီးစွာသော
 ဆင်းရဲသို့ရောက်၍ ငါ့ကိုမှီ၍ ထိုဆင်းရဲမှလွတ်၍ ပျောက်သောဈာန်ကို
 တစ်ဖန် ရဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိ
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ပုရော
 ဟိတ်ကို စွဲ၍ ပုရောဟိတ်၏ ပုဒဏ္ဍားမဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း၏ ဗွား
 သောနေ့၌လည်း မြို့အလုံး၌ လက်နက်တို့သည် ထွန်းပကုန်၏။ ထိုကြောင့်
 ဘုရားလောင်းအား ဇောတိပါလဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

သရဘင်္ဂရသေ့

ထိုဇောတိပါလလုလင်သည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်
 ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသောအတတ်တို့ကို သင်၍ မင်းအား အတတ်ကိုပြု၍
 စည်းစိမ်ကိုပယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတို့ မသိစေမူ၍ မြတ်သော
 တံခါးဖြင့်ထွက်၍ တောသို့ဝင်၍ သိကြားပေးသော ကဝိဋ္ဌက မည်သော
 ကျောင်း၌ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုကဝိဋ္ဌက
 ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော ဘုရားလောင်းကို များစွာကုန်သော

ရသေ့ အရာတို့သည် ခြံရံကုန်၏၊ များစွာသော အစည်းအဝေးသည်ဖြစ်၏၊ တပည့်ကြီး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။

တပည့်ရသေ့ များ

ထိုတပည့်ကြီးတို့တွင် သာလိဿရမည်သော ရသေ့သည် မိမိကျောင်းမှ ထွက်၍ အရှေ့ဇနပုဒ်၌ သာတေးဒိကမည်သော မြစ်၏အနား၌ အထောင်မကသော ရသေ့တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

မေဏ္ဍိဿရမည်သော ရသေ့သည် ပဉ္စာလမင်းနိုင်ငံ၌ ကလမ္မစူဠကမည်သော နိဂုံးကိုမှီ၍ အထောင်မကသော ရသေ့တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

ပဗ္ဗတအမည်ရှိသော ရသေ့သည် တစ်ခုသောတောအုပ် ဇနပုဒ်ကိုမှီ၍ အထောင်မကသော ရသေ့တို့သည် ခြံရံအပ်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

ကာဠဒေဝိလမည်သော ရသေ့သည် အဝန္တိဒက္ခိကာပထ၌ တစ်ခဲနက်သော တောင်ကို အမှီပြု၍ အထောင်မကသော ရသေ့တို့သည် ခြံရံအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။

ကိသဝတ္ထလမည်သော ရသေ့သည် တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဒုဏ္ဏကီမင်း၏ ကုမ္ဘဝတီမြို့ကိုမှီ၍ ဥယျာဉ်၌ နေ၏။

အနုပိယ ရသေ့သည် ကား ဘုရားလောင်းအား လုပ်ကျွေးလျက် ဘုရားလောင်း၏အတံ၌ နေ၏။

နာရဒရသေ့ ငြီးငွေ့

ကာဠဒေဝိလရသေ့၏ညီ ဖြစ်သော နာရဒရသေ့သည် ကား မဇ္ဈိဒေသ၌ အာရဉ္ဇရဂီရိမည်သော တောင်ကုန်ရက်အကြား၌ တစ်ပါးတည်းသာလျှင် တစ်ခုသောလိုက်၌ နေ၏။ အာရဉ္ဇရဂီရိတောင်၏အနီး၌ တစ်ခုသော ပြုံးသော လူရှိသောနိဂုံးသည် ရှိ၏။ အာရဉ္ဇရဂီရိတောင်နိဂုံး၏အကြား၌ ကြီးသောမြစ်သည် ရှိ၏။ ထိုမြစ်ကို များစွာကုန်သောလူတို့သည် ကူးကုန်၏။ မြစ်သောအဆင်းကိုဆောင်ကုန်သော ပြည်တန်ဆာမတို့သည် လည်း ယောက်ျားတို့ကို ဖြားယောင်းကုန်လျက် ထိုမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်၏။ နာရဒရသေ့သည် ထိုပြည်တန်ဆာမတို့တွင် တစ်ယောက်သော ပြည်တန်ဆာမကိုမြင်၍ ဇာတိစွန်းသေစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဈာန်ကိုကွယ်စေ၍

အာဟာရကို မသုံးဆောင်ဘဲ ခြောက်ကပ်သောအကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကိလေ
 သာ၏ အလိုသို့လိုက်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လျောင်း၍ အိပ်၏။ ထိုနာရဒ
 ရသေ့၏ အစ်ကိုဖြစ်သော ကာဠဒေဝိလရသေ့သည် ဆင်ခြင်လတ်သော်
 ထိုအကြောင်းကို သိလေ၍ ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ လိုက်သွ်ဝင်၏။ နာရဒ
 ရသေ့သည် ကာဠဒေဝိလရသေ့ကိုမြင်၍ “အဘယ်ကြောင့် အရှင် လာ
 သနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်သည် မချမ်းသာ၊ အရှင်ကိုကုစားအံ့သော
 ငှာ လာ၏” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ကာဠဒေဝိလရသေ့ကို နာရဒရသေ့သည်
 “အရှင်သည် မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ဆို၏” ဟု မုသာဝါဒဖြင့် နှိပ်
 လေ၏။ ကာဠဒေဝိလ ရသေ့သည် “နာရဒရသေ့ကို စွန့်ခြင်းငှာမသင့်”
 ဟု သာလိဿရ ရသေ့ကို ပင့်ဆောင်၏။ မဏ္ဍိဿရ ရသေ့ကိုလည်း ပင့်
 ဆောင်၏။ ပဗ္ဗဘ ရသေ့ကိုလည်း ပင့်ဆောင်လေ၏။ သုံးပါးကုန်သော
 ရသေ့တို့ကိုလည်း မုသာဝါဒဖြင့် နှိပ်လေ၏။ ကာဠဒေဝိလ ရသေ့သည်
 “သရဘဂ်ဆရာကို ပင့်ဆောင်အံ့” ဟု ကောင်းကင်ဖြင့် သွားပြီး၍ သရဘဂ်
 ဆရာကို ပင့်ဆောင်၏။

ကာမသည် ဆင်းရဲစေ၏

သရဘဂ်ဆရာသည် လာလတ်၍လျှင် နာရဒရသေ့ကိုမြင်၍ “ဣန္ဒြေ
 တို့၏အလိုသို့ လိုက်၏” ဟု သိ၍ “နာရဒ...သင်သည် ဣန္ဒြေတို့၏အလိုသို့
 လိုက်သလော” ဟု မေး၏။ နာရဒရသေ့သည် ထိုစကားကိုကြား၍လျှင်
 ထ၍ရှိခိုး၍ “ဆရာ--အကျွန်ုပ်သည် ဣန္ဒြေတို့၏အလိုသို့ လိုက်၏” ဟုဆိုသည်
 ရှိသော် “နာရဒ...ဣန္ဒြေတို့၏ အလိုသို့လိုက်သောသူ မည်သည်ကား ဤ
 ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ခြောက်ကပ်ကုန်လျက် ဆင်းရဲကိုခံရကုန်၍ နှစ်ခုမြောက်
 သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ငရဲ၌ဖြစ်ကုန်၏” ဟု ဆိုလို၍-

၆၀။ ယော ဣန္ဒြိယာနံ ကာမေန၊ ဝသံ နာရဒ ဂစ္ဆတိ။
 သော ပရိစ္စဇ္ဇတော လောကေ၊ ဇိဝန္တောဝ ဝိသုဿတိ။
 ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၀။ နာရဒ၊ နာရဒ၊ ယောပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားသည်။
 ကာမေန၊ ကိလေသာကာမ၏ အစွမ်းအားဖြင့်၊ ဣန္ဒြိယာနံ၊ ဣန္ဒြေတို့၏။
 ဝသံ၊ အလိုသို့။ ဂစ္ဆတိ၊ လိုက်မှား၏။ သော၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဥတော
 လောကေ၊ နှစ်ပါးကုန်သော လူ့ပြည်နတ်ပြည်တို့ကို။ ပရိစ္စဇ္ဇ၊ စွန့်၍။

နိရုဃာဒီသု၊ ငရဲအစရှိသည်တို့၌၊ နိဗ္ဗတ္တတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇီဝန္တောဝ၊ အသက် ရှင်စဉ်လျှင်။ ဝိသုဿတိ၊ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသို့ရောက်၏။

ကာမဆင်းရဲပုံ

ထိုစကားကိုကြား၍ နာရဒရသေ့သည် “ဆရာ...ကာမကို မှီဝဲခြင်း မည်သည်ကား ချမ်းသာ၏။ ဤသို့သဘောရှိသော ချမ်းသာကို ဆရာသည် အဘယ်ကိုရည်၍ ဆင်းရဲ၏” ဟု ဆိုသနည်းဟု မေး၏။ ထိုအခါ နာရဒ ရသေ့အား သရဘင်္ဂဆရာသည် “နာရဒ...ထိုသို့စပြုံးကား နာလော့” ဟု-

၆၁။ သုခဿာ နန္တရံ ဒုက္ခံ၊ ဒုက္ခဿာ နန္တရံ သုခံ။

သော သိ ပတ္တော သုခါ ဒုက္ခံ၊ ပါဠိကံ ဝရံ သုခံ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၂။ နာရဒ၊ နာရဒ။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သုခဿ၊ ကာမသု ခ၏။ အနန္တရံ၊ အခြားမဲ့၌။ ဒုက္ခံ၊ ငရဲ အစရှိသည်တို့၌ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ ပါပုဏန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ဒုက္ခဿ၊ သီလကိုစောင့်ရှောက်သော ဆင်းရဲ၏။ အနန္တရံ၊ အခြားမဲ့၌။ သုခံ၊ လူ့ပြည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သော ချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့။ ပါပုဏန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။ သတ္တော၊ သတ္တဝါဖြစ်သော။ သောတံ၊ ထိုသင်သည်။ ဈာနသုခံ၊ ဈာန်ချမ်းသာကို။ နာသေတော၊ ဖျက် ဆီး၍။ သုခါ၊ ဈာန်ချမ်းသာမှ။ ဒုက္ခံ၊ ကာမကိုမှီသောစိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဝရံ၊ မြတ်သော။ သုခံ၊ ဈာန် ချမ်းသာကို။ ပါဠိကံ၊ အလိုရှိလော့တောင့်တလော့။

ဆင်းရဲကိုသည်းခံ

နာရဒရသေ့သည် “ဆရာ...ဤဆင်းရဲကား သည်းခံနိုင်ခဲ၏။ အကျွန်ုပ် သည်းခံအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ နာရဒရသေ့ကို ဘုရား လောင်းသည် “နာရဒဖြစ်လာသော ဆင်းရဲမည်သည်ကို သည်းခံအပ် သလျှင်ကတည်း” ဟု ဆိုလို၍-

၆၂။ ကိစ္ဆကာလေ ကိစ္ဆသဟာ၊ ယော ကိစ္ဆံ နာတိဝတ္တတိ။
သ ကိစ္ဆန္တံ သုခံ ဓီရော၊ ယောဂံ သမုဓိဂစ္ဆတိ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၂။ နာရဒ၊ နာရဒ။ ခယာဓိရာ၊ အကြင်ပညာရှိသည်။ ကိစ္ဆ
ကာလေ၊ ဆင်းရဲဖြစ်သောကာလ၌။ ကိစ္ဆသဟော၊ ဆင်းရဲကိုပယ်ခြင်း၏
အကြောင်းကိုပြုလျက် ဆင်းရဲကို သည်းခံသည်ဖြစ်၍။ ကိစ္ဆံ၊ ဆင်းရဲကို။
နာတိဝတ္တတိ၊ အလိုသို့မလိုက်။ သော ဓိရာ၊ ထိုပညာရှိသည်။ ကိစ္ဆန္တံ၊
ဆင်းရဲ၏အဆုံးဟု ဆိုအပ်သော။ ယောဂံ၊ ယောဂဟု ဆိုအပ်သော။ သုခံ၊
ချမ်းသာကို။ သမဓိဂစ္ဆတိ၊ ရ၏။

တရားကို မဖျက်ဆီးအပ်

နာရဒ ရသေ့သည် “ဆရာ...ကာမသုခ မည်သည်စား မြတ်သော
ချမ်းသာဖြစ်၏။ ထိုမြတ်သောချမ်းသာကို အကျွန်ုပ်သည် စွန့်အံ့သောငှာ
မတတ်နိုင်” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ နာရဒရသေ့ကို ဘုရားလောင်းသည်
“နာရဒ - တရားမည်သည်ကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မဖျက်ဆီး
အပ်” ဟု ဆို၍ -

၆၃။ န ဟေဝ ကာခာန ကာမာ၊ နာနတ္ထာ နတ္ထကာရဏာ။
န ကတဉ္စ နိရံ တတွာ၊ ဓမ္မာ စဝိတု မရဟသိ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၃။ နာရဒ၊ နာရဒ။ ကာမနံ၊ ဝတ္ထုကာမတို့ကို။ ကာမာ၊ ထောင့်
တသဖြင့်။ ဓမ္မာ၊ တရားမှ။ စဝိတု၊ ရွှေ့လျော့ခြင်းငှာ။ န အရဟသိ၊
မထိုက်။ အနတ္တာ၊ အကျိုးမဲ့ ဖြစ်သဖြင့်။ ဓမ္မာ၊ တရားမှ။ စဝိတု၊ ရွှေ့လျော့
ခြင်းငှာ။ န အရဟသိ၊ မထိုက်။ အတ္ထကာရဏာ၊ ဤမည်သော အကျိုးသည်
ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အကျိုးစီးပွားကို လိုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။
ဓမ္မာ၊ တရားမှ။ စဝိတု၊ ရွှေ့လျော့ခြင်းငှာ။ န အရဟသိ၊ မထိုက်။ ကတဉ္စ၊
ဖြစ်စေအပ်ပြီးသော ဈာန်ကိုလည်း။ နိရံကတွာ၊ ဖျက်ဆီး၍။ ဓမ္မာ၊ တရား
မှ။ စဝိတု၊ ရွှေ့လျော့ခြင်းငှာ။ န အရဟသိ၊ မထိုက်။

အကောင်း ၄-ချက်

ဤသို့ သရဘင်္ဂဆရာသည် လေးဂါထာတို့ဖြင့် တရားဟောပြီးသည့်
ရှိသော် ကာဠုဒေဝိလရသေ့သည် မိမိညီကို ဆုံးမလိုရတား -

၆၄။ ဒုက္ခံ ဂဟပတီ သဒဓု၊ သံဝိဘဠု ဘောဇနံ၊
အဟာသော အတ္တလာဘေသု၊ အတ္တဗျာပတ္တိ အဗျထော-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၄။ နာရဒ၊ နာရဒ၊ ဂဟပတီ-ဂဟပတီနံ၊ အိမ်ရှင်တို့၏၊ ဒုက္ခံ၊
မပျင်းမရိ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်သည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ သံဝိဘဠု၊ တရား
စောင့်ကုန်သော ရဟန်း၊ ပုဏ္ဏားတို့နှင့်တကွ ဝေဖန်၍၊ ဘောဇနု၊ သုံး
ဆောင်ခြင်းသည် ဗည်း။ သာဓု၊ ကောင်း၏။ အတ္တလာဘေသု၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တို့ကိုရသော ကာလတို့၌၊ အဟာသော၊ မမေ့မလျော့သည်၏ အစွမ်းအား
ဖြင့် မပေါ်မလွင် မရှင်မလန့်သည်၏ အဖြစ်သည်။ သာဓု၊ ကောင်း၏။
ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌၊ အတ္တဗျာပတ္တိ၊ အကျိုးစီးပွား၏ ပျက်စီးခြင်းသည်။
တောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌၊ အဗျထော၊ မပင်မပန်းခြင်းသည်။ သာဓု
ကောင်း၏။

ကာဠဒေဝိလရသေ သည် နာရဒရသေ အား ဆိုဆုံးမသည်၏အဖြစ်ကို
သီတော်မူ၍ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍
တင်ဖန်-

၆၅။ တောဝတေတံ ပဏ္ဍိတံ၊ အပိ သော ဒေဝိလော ဗြဝိ။
န ယိတော ကိဉ္စ ဝါပိယော၊ ဣန္ဒြိယာနံ ဝသံ ဝဇေ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၆၅။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တောဝတာ၊ ဤမျှဖြင့်။ တေပဏ္ဍိတံ၊ ထို
ပညာရှိကို။ အပိ၊ စင်စစ်။ သော ဒေဝိလော၊ ထိုဒေဝိလရသေ သည်။
အဗြဝိ၊ ဆို၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဣန္ဒြိယာနံ၊ ဣန္ဒြိယတို့၏။ ဝသံ၊ အလို
သို့။ ဝဇေ၊ လိုက်၏။ ဣတော၊ ဤသူ အောက်။ ဝါပိယော၊ အထူးသဖြင့်
ယုတ်မာသော၊ ကိဉ္စ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ထိုအခါ နာရဒရသေ ကို သရဘင်္ဂဆရာရသေ သည် ခေါ်၍ “နာရဒ...
ရွေးဦးစွာသော ဤစကားကို နားထောင်ဦးလော့၊ အကြင်သူသည် မဆွက
ပင်လျှင် ပြုအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သော အမှုကို မပြု၊ ထိုသူသည် တောသို့ ဝင်
သော လုသင်္ဂဲသို့ စိုးရိမ်ရ၏၊ ငိုကြွေးရ၏” ဟု ဆို၍ အတိတ်ကို ဆောင်
တော်မူ၏။

သက်သေဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ တစ်ခုသော ကာသိနိဂုံး၌ အဆင်းလှသော တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားလုလင်သည် ဖြစ်၏။ အားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဆင်ပြောင်အားကို ဆောင်နိုင်၏။

လူပြိတ္တာကြီး

ထိုလုလင်သည် “ငါ့အား လယ်လုပ်ခြင်းအမှု အစရှိသည်တို့ကို ပြု၍ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးခြင်းတို့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ သားမယားဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မမွေးမူ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ကောင်းမှုကို မပြုမူ၍ တောသို့ဝင်၍ သမင်တို့ကိုသတ်၍ ကိုယ်ကိုသာလျှင် မွေးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုလုလင်သည် ငါးပါးသောလက်နက်တို့ကို ဖွဲ့လျက် ဟိမဝန္တာသို့ သွား၍ အထူးထူးသော သားတို့ကို သတ်၍ စားလျက် ဟိမဝန္တာဝယ် ဝိဓဝါမည်သော မြစ်ကမ်းနား၌ တောင်တို့သည် ခြံရံအပ်သော ကြီးသော တောင်ကုန်ရက်သို့ ရောက်၍ တောင်ကုန်ရက်၌ သားတို့ကို သတ်၍ မီးကျိုး၌ ဖွင့်အပ်သော အသားတို့ကို စားလျက်နေ၏။ ထိုလုလင်သည် “ငါ့အား အခါခပ်သိမ်း ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံသည် မဖြစ်လတ္တံ့၊ အားနည်းသောကာလဝယ် တော၌ လှည့်လည်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ယခုလျှင် အထူးထူးသော အမျိုးရှိကုန်သော သားတို့ကို တောင်ကုန်ရက်သို့ သွင်း၍ တံခါးကိုယှဉ်၍ တော၌ မလှည့်လည်မူ၍ အလိုအတိုင်း သားတို့ကိုသတ်၍ စားအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ကြံတိုင်းပြု၏။

ထိုအခါ လုလင်အား ကာလလွန်သည်ရှိသော် ထိုမကောင်းမှုကံသည် အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်၍ မျက်မှောက်သောကိုယ်၏ အဖြစ်၌ အကျိုးကို ပေး၏။ ထိုလုလင်သည် မိမိ၏လက်ခြေတို့ကို မရ၊ ထိုမှဤမှ ရွှေ့ရှားအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် သောက်ရေကို မမြင်၊ ကိုယ်သည် ညှိုး၏၊ လူပြိတ္တာဖြစ်၏။ နွေအခါ မြေကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်သည် ကဲ့၍ အရေးတို့သည် ထင်၏။ ထိုလုလင်သည် မကောင်းသောအဆင်း မကောင်းသောသဏ္ဍာန်ရှိလျက် ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို ခံရ၏။

သိဝိမင်းကြီး တောလိုက်ထွက်

ဤသို့ မြင့်ရှည်သောကာလသို့ ရောက်သည်ရှိသော် သိဝိတိုင်း၌ သိဝိမည် သောမင်းသည် “တောဝယ် မီးကျိုး၌ ကင်အပ်သော အမဲကိုစားအံ့” ဟု

အမတ်တို့အား ပြည်ကို ဆောက်ခဲ့၍ ငါးပါးသောလက်နက်တို့ကို ဖွဲ့လျက်
 တောသို့ဝင်၍ သားတို့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားလျက် အစဉ်သဖြင့် ထို
 တောင်ကုန်ရက် အရပ်သို့ရောက်၍ ထိုယောက်ျားကိုမြင်၍ ကြောက်လျက်
 လျင် သတိကိုဖြစ်စေ၍ “အချင်းယောက်ျား...ဆင်သည် အဘယ် အမည်
 ရှိသော သူနည်း” ဟု မေး၏။ “အရှင်...အကျွန်ုပ်သည် လူပြိတ္တာတည်း။
 မိမိမတောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကိုခံစားရ၏။ အရှင်သည် အဘယ်သူနည်း” ဟု
 မေး၏။ “ငါသည် သိဝိမင်းတည်း” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့ မင်းဖြစ်လျက်
 အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာသနည်း” ဟု မေး၏။ “သမင်သားကို
 စားအံ့သောငှာ လာ၏” ဟု ဆို၏။

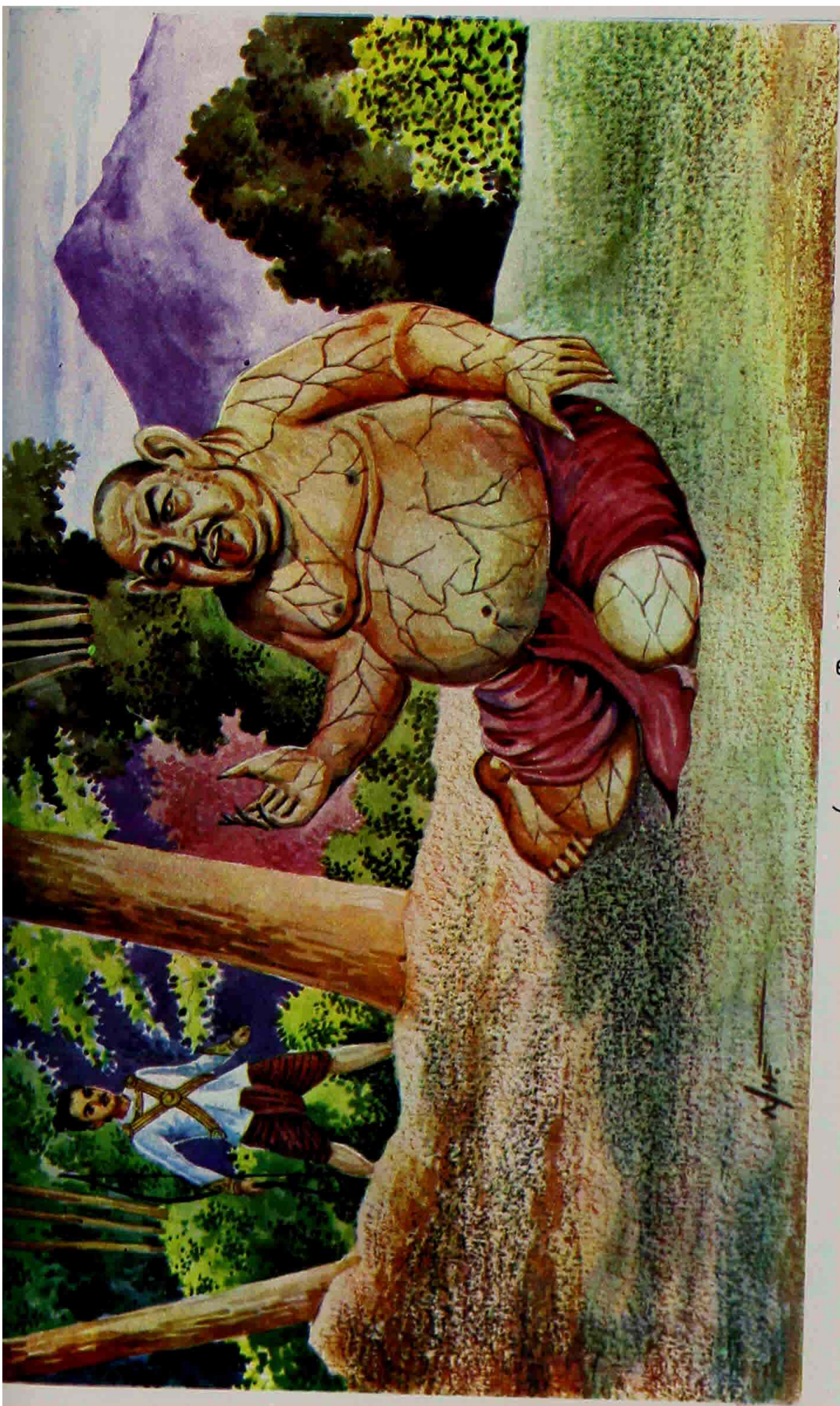
လူပြိတ္တာ၏ ဖြစ်အင်

ထိုအခါ သိဝိမင်းအား လူပြိတ္တာသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...အကျွန်ုပ်
 လည် ဤသမင်သားကို စားလိုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်လျှင် လာ
 လတ်၍ လူပြိတ္တာ ဖြစ်ရ၏” ဟု အလုံးစုံသောအကြောင်းကို အကျယ်အား
 ဖြင့်ဆို၍ မိမိ၏ဆင်းရဲသောအဖြစ်ကို မင်းအား ကြားလိုရကား-

- ၆၆။ အမိတ္တာနံ ဝ ဟတ္ထတ္ထံ၊ သိဝိ ပပေျေတိ မာမိဝ။
 အမ္ပံ ဝိဇ္ဇာဉ္ဇ ဒုက္ခေယျံ၊ ဝိဝါဟံ သီလ မဒ္ဒဝံ။
- ၆၇။ ဧတေ စ ယသ ဟားပတွာ၊ နိဗ္ဗတ္တော သေဟိ ကမ္မေဘိ။
 သောဟံ သဟယံ ဇီနောဝ၊ အဗန္ဓု အပရာယနော။
- ၆၈။ အရိယဓမ္မာ အပက္ကန္တော၊ ယထာ ပေငတာ တထေဝ ဟံ။
 သုခ တာမေ ဒုက္ခာပေတွာ၊ အာပန္နောသ္မိ ပဒံ ဣမံ။
 သော သုခံ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ ဌိတော ဘာဏုမတာမိဝိ-
 ဟူသော ကြွင်းသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

စည်းစိမ်ရကြောင်းများ

၆၆။ သိဝိ၊ သိဝိမင်းကြီး။ မာမိဝ၊ ငါ့ကဲ့သို့သောသူသည်။ အမိတ္တာနံ၊
 ရန်သူတို့၏။ ဟတ္ထတ္ထံ၊ လက်၌ပျက်စီးခြင်းကို။ ပပေျေတိ ဣတိဝ၊ ရောက်
 သကဲ့သို့။ ဝိနာသံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပါပုဏာတိ၊ ရောက်၏။ ကမ္မဉ္ဇ၊ လှယ်
 လုပ်ခြင်း အစရှိသော အသက်မွေးခြင်းကို ပြီးစေတတ်သော အမှု လည်း
 ကောင်း။ ဝိဇ္ဇာဉ္ဇ၊ ဆင်စီးခြင်း အစရှိသော အတတ် လည်းကောင်း။ ဒုက္ခေ

ပုံ-၁၀။ သိဝိမင်ကြီးသည် ယုဒြိဇ္ဇာကြီးကိုမြင်၍ ကြောက်လန့်သွားပုံ။
(၅၅၀-၀၁၊ ဣန္ဒြိယဇာတ်)

ယုံဉ္စ၊ စည်းစိမ်ကိုဖြစ်စေခြင်း၌ လိမ္မာသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း။
ဝိဝါဟဉ္စ၊ ထိုမိန်းမများခြင်း လည်းကောင်း။ သီလမဒ္ဒဝဉ္စ၊ ငါးပါးသော
သီလ နူးညံ့သောစကားကို ဆိုတတ်သော အဆွေခင်ပွန်းကို ပေါင်းဖော်
ရခြင်း လည်းကောင်း။

၆၇။ ဧတေ စ ယသေ၊ ဤစည်းစိမ်ကိုပေးတတ်ကုန်သော သဘော
တို့ကို။ ဟာပေတွာ၊ ယုတ်စေ၍။ သော အဟံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်သည်။ သေဟိ
အမ္မေဘိ၊ မိမိဥစ္စာဖြစ်ကုန်သော မကောင်းမှုကံတို့ဖြင့်။ သဟဿဇီနောဝါ၊
ဥစ္စာတစ်ထောင် ရှုံးသောသူကဲ့သို့။ အဗန္ဓု၊ အဆွေခင်ပွန်း မရှိသည်။
အပရာယဏော၊ လည်းလျောင်းရာ မရှိသည်။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ နိဗ္ဗတ္တော၊
လူပြိတ္တာ ဖြစ်၏။

၆၈။ အတံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရိယဓမ္မာ၊ သူမြတ်တို့၏ အကျင့်စု။
အပက္ကန္ဓော၊ ဖဲ့ခဲ၍။ ယထာ၊ အကြင်အခြင်းဖြင့်။ ပေတော၊ ပြိတ္တာဖြစ်၏။
တထေဝ၊ ထိုအခြင်းဖြင့်လျှင်။ သုခတာမော၊ ချမ်းသာကို အလုံ့ကုန်သော
သတ္တဝါတို့ကို။ ဒုက္ခာပေတွာ၊ ဆင်းရဲစေ၍။ ဣမံပဒံ၊ ဤသို့သဘောရှိစေ
ဆင်းရဲအစုသို့။ အာပန္နော၊ ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ သောအဟံ၊ ထို
အကျွန်ုပ်သည်။ ဘာဏုမတာမိဝါ၊ မီးကျိုးတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်မှ ရံဘိသကဲ့
သို့။ ဌိတော၊ အပူလေခင်သဖြင့် တည်လျက်။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ နာဓိ
ဂစ္ဆာမံ၊ မရ။

ဤသို့ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး—အကျွန်ုပ်သည် ချမ်းသာကို လိုလျက်
သူတစ်ပါးကို ဆင်းရဲစေ၍ မျက်မှောက်သော ကံယ၏ အဖြစ်၌လျှင် လူ
ပြိတ္တာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်မင်းကြီးသည် မကောင်းမှုကို မပြုလင့်၊ မိမိ
မြို့သို့ သွား၍ ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။

မင်းသည် မြို့သို့ ပြန်၍ လူပြိတ္တာ ဆိုတိုင်းပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏”
သရဘင်္ဂဆရာသည် ဤအကြောင်းကိုဆောင်၍ နာရဒဒရသေ့ကို မှတ်စေ၏။

နာရဒဒရသေ့ သံဝေဂရပြီ

နာရဒဒရသေ့သည် သရဘင်္ဂဆရာ၏ တရားစကားဖြင့် သံဝေဂရ၍ သရ
ဘင်္ဂဆရာကို ရှိခိုး၍ ကန်တော့၍ ကသိုဏ်းပရိကံကို စီးဖြန်း၍ ပျေခက်

သောဇာန်ကို တစ်ဖန် ပကတိ ရှိအောင်ပြု၏။ ထရဘက်ဆရာသည် နာရဒ ရသေ့အား ထိုလိုက်၌ နေစိမ့်သောငှာ မပေးမူ၍ နာရဒရသေ့ကိုခေါ်၍ မိမိကျောင်းသို့ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား- “ယခုအခါ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ နာရဒရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ မယားဟောင်းသည် ထိုအခါပြည့်တန်ဆာမ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သခင် ပုတြာသည် ထိုအခါ သာလိဿရ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ မဏ္ဍိယရ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ ပဗ္ဗတရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ စာစွန်းမထေရ်သည် ထိုအခါ ကာဠ ဒေဝိလရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ အနုပိယ ရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အရှင်မဟာဇောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ကိဿ ဝတ္ထရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သရဘက် ဆရာရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဣန္ဒြေလိုလိုက်၊ ငရဲဆိုက်၊ လူ၌ ဆင်းရဲစွာ။)

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဣန္ဒြေယဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂ-အာဒိတ္တဇာတ်

အလ္လဒါနကို ရွေးချယ်၍ လှူသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာငှာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူဘတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “အာဒိတ္တသို့” အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအာဒိတ္တဇာတ်ကို ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အာဒိတ္တဒါနကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအာဒိတ္တဒါနကို မဟာဂေါဝန္ဓသုတ် အဋ္ဌကထာ အားဖြင့် အကျယ်ချဲ့၍ ဆိုအပ်၏။

ထိုအသဒိသဒါနကို လှူသောနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့...ကောသလမင်းသည် စိစစ် ရွေးချယ်၍လျှင် ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုးရာလယ်မြေကိုသိ၍ ဘုရားအမူးရှိသော အရိယာသံဃာအား အသဒိသဒါနကို လှူ၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ကောသလမင်းသည် စိစစ်ရွေးချယ်၍ အတုမရှိမြတ်သော ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေသဖွယ် ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားအမူးရှိသောသံဃာ၌ အလှူပေးခြင်းသည် အံ့ဖွယ်မရှိသေး၊ ရွေးပညာရှိတို့သည်လည်း စိစစ်ရွေးချယ်၍ အလှူကြီးကို ပေးလှူကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ သိဝိတိုင်း ရောရဝမည်သော မင်းကြီးသည် ဆယ်ပါးသော မင်းကျင့်တရားတို့ကို မပျက်စေမူ၍ လေးပါးကုန်သော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် လူများကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့လျက် လူများ၏ မိဘအရာ၌တည်၍ ဆင်းရဲသောသူ ခရီးသွား ဖုန်းတောင်းယာ စကားတို့အား အလှူကြီးပေးခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုရောရဝမင်းကြီး၏ မိဖုရားသည် သမုဒ္ဒဝိဇယာမည်၏၊ ပညာရှိ၏၊ ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုရောရဝမင်းကြီးသည် တစ်နေ့သ၌ အလှူတင်းကုပဲကို ကြည့်လျက် “ငါ၏ အလှူကို သီလမရှိကုန်သော လျှပ်ပေါ် လှော်လည်ကုန်သော သူတို့သည် စားကုန်၏၊ ထိုအလှူသည် ငါ့ကို မနှစ်သက်စေ၊ ငါသည်ကား သီလရှိကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား အလှူပေးလို၏၊ ထိုပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း ဟိမဝန္တာအရပ်၌ နေကုန်၏၊ အဘယ်သူသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပင့်ဖိတ်၍ ဆောင်ပါလတ္တံ့နည်း၊ အဘယ်သူက စေရအံ့နည်း” ဟု ကြံ၍ ထိုအကြောင်းကို မိဖုရားအား ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုရောရဝမင်းက မိဖုရားသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...စိုးရိမ်တော်မမူပါလင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ လှူအပ်သော အလှူ၏အာနုဘော် သီလ၏အာနုဘော် သစ္စာ၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပန်းတို့ကိုစေ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ပင့်ဖိတ်စေ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ကြံရောက်လာသောအခါ အလုံးစုံသောအလှူကို ပေးကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

F-၅၉-၅၅၀(ဆ·တံ)

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုပင်ပုံ

မင်းသည် "ကောင်ပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍ "အလုံးစုံသောမြို့၌ နေကုန်သော သူတို့သည် သီလကို ဆောက်တည်စေကုန်" ဟု မြို့၌ စည်လည်စေ၍ မိမိ သည်လည်း ပရိသတ်နှင့်တကွ ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ ကြီးစွာသော လူဖွယ် ဝတ္ထုတို့ကို ဖြစ်စေ၍ မုလေးပန်းတို့ဖြင့်ပြည့်သော ရွှေအုပ်ကို ယူစေ၍ ပြာသာဒ်မုသက်၍ မင်းရင်ပြင်၌ရပ်၍ ဝါးပါးသော အင်္ဂါတို့ကို မြေ၌ တည်စေ၍ အရှေ့မျက်နှာသို့ ရှေးရှုခိုး၍ အရှေ့မျက်နှာ၌ ရဟန္တာ တို့ကို ရှိခိုး၍ "အကျွန်ုပ်တို့၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ကျေးဇူးသည် အကယ်၍ ရှိငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့၌ သနားတော်မူ၍ အကျွန်ုပ်တို့ ဆွမ်းကို ခံပါကုန် လော" ဟုဆို၍ အရှေ့အရပ်မျက်နှာသို့ ပန်းခုနစ်ဆုပ်တို့ကိုပစ်၏။ အရှေ့ အရပ်မျက်နှာ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ မရှိခြင်းကြောင့် နက်ဖြန်နေ၌ မကြာလှာ ကုန်၊ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တောင်အရပ်မျက်နှာကို ရှိခိုး၏။ ထို အရပ်မှလည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မကြာလှာကုန်။ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ အနောက်အရပ်မျက်နှာကို ရှိခိုး၏။ ထိုအနောက် အရပ်မျက်နှာမှ လည်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မကြာလှာကုန်၊ လေးရက်မြောက်သော နေ့၌ မြောက်အရပ်မျက်နှာကို ရှိခိုး၏။ ရှိခိုးပြီး၍လည်း "မြောက်ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် အကျွန်ုပ် တို့၏ ဆွမ်းကို ခံတော်မူစေကုန်သတည်း" ဟု ပန်းခုနစ်ဆုပ်တို့ကို ပစ်လွှတ် ၏။ ပန်းတို့သည် သွား၍ နန္ဒမူလိုက်၌ ခုနစ်ဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ တို့၏အပါး၌ ကျကုန်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆင်ခြင်ကုန်လတ်သော် "မင်းသည် မိမိတို့အား ပင်ပိတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ နက်ဖြန် သံဃာ့ ထေရ်သည်ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုခေါ်၍ "ဆင်းရဲတင်းသောအရှင်တို့... အရှင် တို့အား ဧရာရုံဝမ်းသည် ပင်ပိတ်၏။ အရှင်တို့သည် ဧရာရုံဝမ်းအား သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုကြကုန်လော့" ဟု ဆို၏။ ခုနစ်ဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆောင်းကင်ဖြင့်ကြသ၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ ဆင်း သက်ကုန်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မင်းသည်မြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ် လျက် ရှိခိုး၍ ပြာသာဒ်သွံတင်၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြု၍ အလှူပေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအဆုံး၌ နက်ဖြန်အကျိုးငှာ၊ နက်ဖြန် အကျိုးငှာဟူ၍ ဤသို့ ခြောက်ရက်ပတ်လုံး ပင်ပိတ်၍ ခုနစ်ရက်မြောက် သောနေ့၌ အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာအလှူကို စီရင်၍ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်

စီရင်အပ်သော ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် အစရှိသည်တို့ကို ခင်းစေ၍ သင်္ကန်း ထီး အစရှိကုန်သော ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းအသုံးအဆောင်တို့ကို ခုနစ်ပါးကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ အထံတော်၌ထား၍ ‘‘အကျွန်ုပ်တို့ သည် ဤအလုံးစုံသော ပရိက္ခရာတို့ကို အရှင်ဘုရားတို့အား လှူပါကုန်၏’’ ဟု ဆို၍ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်၏ အဆုံး၌ မင်း မိဖုရား နှစ်ပါးတို့သည် ရှိခိုးကုန်လျက် တည်ကုန်၏။

သံဃာ့ထေရ်တရားဟော

ထိုအခါ မင်း မိဖုရားနှစ်ပါးတို့အား အနုမောဒနာ ပြုလိုရကား သံဃာ့ထေရ်သည်-

၆၉။ အာဒိတ္တသ္မိံ အဂါရသ္မိံ၊ ယံ နိဟရတိ ဘာဇနံ။
တံ တဿ ဟောတိ အတ္ထာယ၊ နေဝ ယံ တတ္ထ ဥယျာတိ။

၇၀။ ဝေ မာဒိပိကော လောကေ၊ ဇရာယ မရဏေန စ။
နိဟရတေဝ ဒါနေန၊ ဒိန္နံ ဟောတိ သုနိဟတံ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၆၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အာဒိတ္တသ္မိံ၊ မီးလောင်၍ ပြောင်ပြောင်တောက်သော။ အဂါရသ္မိံ၊ အိမ်၌။ ယံ ဘာဇနံ၊ အကြင် အသုံးအဆောင်ကို။ နိဟရတိ၊ ထုတ်ဆောင်၏။ တတ္ထ၊ ထိုအိမ်၌။ ယံ ဘာဇနံ၊ အကြင်အသုံးအဆောင်ကို။ နေဝ ဥယျာတိ၊ မီးမလောင်။ တံ ဘာဇနံ၊ ထိုအသုံးအဆောင်သည်။ တဿ၊ ထိုအိမ်ရှင်၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။

၇၀။ ဝေဝေတထာ၊ ထို့အတူ။ လောကေ၊ လောက၌။ ဇရာယ စ၊ အိုခြင်းမီးသည် လည်းကောင်း။ မရဏေန စ၊ သေခြင်းမီးသည် လည်းကောင်း။ မာဒိပိကော၊ ပြောင်ပြောင်တောက်လောင်၏။ ဒါနေန၊ ဒါန စေတနာဖြင့်။ နိဟရတေဝ၊ အသုံးအဆောင်ကို ထုတ်ဆောင်ရာ သလျှင် ကတည်း။ ယံ ဒါနံ၊ အကြင်အလှူဝတ္ထုကို။ ဒိန္နံ၊ လှူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံ ဝေ၊ ထိုအလှူဝတ္ထုသည်သာလျှင်။ သုနိဟတံ၊ ကောင်းစွာ ထုတ်ဆောင်အပ်သော ဥစ္စာမည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဤသို့ သံဃာ့ထေရ်သည် အနုမောဒနာပြု၍ ‘‘မြတ်သောမင်းကြီး.... မေမုမလျော့ ဖြစ်လော့’’ ဟု မင်းအား အဆုံးအမကိုပေး၍ ကောင်းကင်သို့

ပျံ၍ ပြာသာဒ်ဆထွတ်ကို နှစ်ဖြာခဲ့၍ နန္ဒမူလိုက်၌ သက်၏။ ထိုသံဃာ့
ထေရ်၏ ပရိက္ခရာတို့သည် သံဃာ့ထေရ်နှင့်တကွ ပျံ၍ နန္ဒမူလိုက်၌လျှင်
သက်၏။ မင်းနှင့် မိဖုရား၏ ကိုယ်အလုံးသည် ပီတိဖြင့်ပြည့်၏။

ပဒစ္စကဗုဒ္ဓါတို့တရားတော်

ဤသို့
တို့သည်- သံဃာ့ထေရ် ကြွပြီးသည်ရှိသော် ကြွင်းသော ပုစ္ဆေကဗုဒ္ဓါ

၇၁။ ယော ဓမ္မ လဒ္ဓဿ ဒဒါတိ ဒါနံ၊ ဥဋ္ဌာန ဝိရိယာဓိဂတဿ ဇန္တု။
အတိက္ကမ္မ သော ဒေဝတ္တရဏိံ ယမဿ၊ ဒိဗ္ဗာနိ ဌာနာနိ ဥပေတိ
မစ္စော။

၇၂။ ဒါနဉ္စ ယုဒ္ဓဉ္စ သမာနမာဟု၊ အပ္ပါပိ စန္ဒိန္ဒာ ဗဟုကေ ဇိနန္တိ။
အပ္ပံပိ စေ သဒ္ဓဟနော ဒဒါတိ၊ တေဓနဝိ သော ဟောတိ သုခိ
ပရတ္ထ။

၇၃။ ဝိစေယျ ဒါနံ သုဂတပုံသတ္ထံ၊ ယေ ဒက္ခိဏေယျာ ဣဓ ဇိဝ
လောကေ။
တေသု ဒိန္နာနိ မဟပ္ပဗ္ဗာနိ၊ ဝိဇာနိ ဝုတ္တာနိ ယဘာ သုခေ-
တ္ထေ။

၇၄။ ပါဏဘူတာနိ အဟေဋ္ဌယံ စရံ၊ ပရူပဝါဒါ န ကရေတိ ပါပံ။
ဘိရုံပသံသန္တိ န တတ္ထသုရံ၊ ဘယာဟိ သန္တောန ကရေန္တိပါပံ။

၇၅။ ဟိဒနန ဗြဟ္မစရိယေန၊ ခတ္တိယေ ဥပပဇ္ဇတိ။
မုဇ္ဈိမေန စ ဒေဝတ္ထံ၊ ဥတ္တမေန ဝိသုဇ္ဈတိ။

၇၆။ အဒ္ဓါဟိ ဒါနံ ဗဟုဓာ ပသတ္ထံ၊ ဒါနာ စ ခေါ ဓံမ္မပဒံဝ-
သေယျာ။

ပုဗ္ဗေဝ တေ ပုဗ္ဗဘဒေဝ သန္တော၊ နိဗ္ဗာန မေဝိဇ္ဈဂမ္ပံ သပညာ-
ဟူကုန်သော ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုဓမ္မာဒနာပြု၍ သံဃာ့ထေရ်ကဲ့သို့လျှင်
ပရိက္ခရာတို့နှင့်တကွ ကြကုန်၏။

၇၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဇန္တု၊ သတ္တဝါဖြစ်သော။
ယော မစ္စော၊ အကြင်သူသည်။ ဓမ္မလဒ္ဓဿ၊ ရဟန္တာကို အပြု၍ ဝိပဿနာ
စီးဖြန်းသော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်အောင် ရအပ်ပြီးသော တရားရှိ

သော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဥဋ္ဌာနဝီရိယာဓိဂတဿ၊ လုံ့လပြုသဖြင့် ရအပ်သော
ဝတ္ထု၏။ အဂ္ဂံ၊ အဦးကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူ၍။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဒါတိ၊
လှူ၏။ သောမစ္စော၊ ထိုသူသည်။ ယဿ၊ ယမမင်း၏။ ဝေတ္တရဏံ၊
ငဲ့ရဲကြီးရှစ်ထပ် ဥဿဒေရဲ တစ်ဆယ့်ခြောက်ထပ်ကို။ အတိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။
ဒိဗ္ဗာနံ၊ နတ်တို့၏ နေရာဖြစ်ကုန်သော။ ဌာနာနံ၊ အရပ်သို့။ ဥပေတိ၊
ရောက်၏။

အလှူနှင့် စစ်

၇၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒါနဉ္စ၊ အလှူပေးခြင်းကို
လည်းကောင်း။ ယုဒ္ဓဉ္စ၊ စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်းကောင်း။ သမဒနံ၊ တူ၏
ဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ အပ္ပါပိ၊ အနည်း
ငယ်သော စစ်သည်တို့သည်လည်း။ သန္တာ၊ ဖြစ်ကုန်လျက်။ ဗဟုကေ၊
များစွာကုန်သော စစ်သည်တို့ကို။ ဇိနန္တိ ယထာ၊ အောင်ကုန်၏သို့။
အပ္ပါပိ၊ အနည်းငယ်ဖြစ်ကုန်သော မုဉ္ဇေစတနာတို့သည်လည်း။ သန္တာ၊
ဖြစ်ကုန်လျက်။ ဗဟုကေ၊ များစွာကုန်သော ဝန်တိုခြင်း အစရှိကုန်သော
ကိုလေ့သာတို့ကို။ ဇိနန္တိ၊ အောင်ကုန်၏။ အပ္ပါပိ၊ အနည်းငယ်သော
ဝတ္ထုကိုလည်း။ သဒ္ဓဟဒနာ။ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်လျက်။ စေ
ဒဒါတိ၊ အကယ်၍ လှူငြားအံ့။ တေနေဝ၊ ထိုအလှူကြောင့်လျှင်။ သော၊
ထိုသူသည်။ ပရတ္ထ၊ တမလွန်ဘဲ၌။ သုခိ၊ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

စိစစ်၍လှူ

၇၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဝိစေယျ၊ အလှူဝတ္ထု အလှူ
ခံတို့ကို စိစစ်ရွေးချယ်၍။ ဒိန္နံ၊ လှူအပ်သော။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ သုဂတပ္ပ-
သတ္တံ၊ ဘုရားတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်၏။ ဣဓ ဇိဝလောဏေ၊ ဤလူ့ပြည်၌။
ယေ ဒက္ခိဏယျာ၊ အကြင်ဘုရား အစရှိကုန်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဇေတေသု၊ ထိုဘုရားအစရှိကုန်သော အလှူခံတို့၌။ ဒိန္နာနံ၊
လှူအပ်ကုန်သော အလှူတို့သည်။ သုဒေတ္ထ၊ ကောင်းသော လယ်ယာ၌။
ဝုတ္တာနံ၊ ပျိုးအပ်ကုန်သော။ ဗိဇာနိ ယထာ၊ မျိုးစေ့တို့ကဲ့သို့။ မဟပ္ပ-
လာနံ၊ အကျိုးကြီးကုန်၏။

၇၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပါဏဘူတာနိ၊ ပါဏဟု ဆို
 အပ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို။ အဟေဋ္ဌယံ၊ သနားသဖြင့် မညှဉ်းဆဲဘဲ၊
 စရံ၊ ကျင့်သောသူသည်။ ပရူပဝါဒါ၊ သူစွပ်စွဲအံ့သည်မှ ကြောက်သော
 ကြောင့်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ န ကာရာတိ၊ မပြု။ ဘိရံ၊ သူစွပ်စွဲခြင်းမှ
 ကြောက်သောသူကို။ သန္ဓော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပသံသန္တိ၊ ချီး
 မှမ်းကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုသူတစ်ပါး၏ စွပ်စွဲခြင်း၌။ သူရံ၊ ရဲနှင့်သောသူကို။
 နပုသံသန္တိ၊ မချီးမွမ်း ကုန်။ ဘယာဟိ၊ သူတစ်ပါးတို့၏စွပ်စွဲခြင်းမှ ကြောက်
 သောကြောင့်သာလျှင်။ သန္ဓော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ပါပံ၊
 မကောင်းမှုကို။ န ကာရာန္တိ၊ မပြုကုန်။

ဒါန ၃-မျိုး အကျိုး ၃-ရပ်

၇၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဟိနေန၊ ယုတ်သော။ ဗြဟ္မ-
 စရိယေန၊ တိတ္ထိတို့၏ကျောင်း၌ မေထုန်မှ ကြည်ခြင်း၊ သီလသာသနာတော်
 ၌ ကာမချမ်းသာကို တောင့်တ၍ ကျင့်သော သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သီလ
 ဟူသော ဗြဟ္မစရိယဖြင့်။ ခတ္တိယေ၊ မင်းမျိုး၌။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။
 မဇ္ဈိမေန၊ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်း၌ ဈာန်၏၊ ဥပစာရ သာသနာတော်၌
 စင်ကြယ်သော သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဈာန်သမာပတ်ကို ဖြစ်စေခြင်းဟု
 ဆိုအပ်သော အလတ်ဖြစ်သော ဗြဟ္မစရိယဖြင့်။ ဒေဝတ္တံ၊ နတ်ဗြဟ္မာတို့၏
 အဖြစ်သို့။ ဥပပဇ္ဇတိ၊ ရောက်၏။ ဥတ္တမေန၊ တိတ္ထိတို့၏ကျောင်း၌ ရှစ်ပါး
 သော သမဒေဝတံ သာသနာတော်၌ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို
 ဖြစ်စေခြင်း ဟူသော မြတ်သော ဗြဟ္မစရိယဖြင့်။ ဝိသုဇ္ဈတိ၊ တာမမှ စင်
 ကြယ်ခြင်း ဝဋ်ဆင်းရဲမှ စင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်၏။

သမထဝိပဿနာ

၇၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ဒါနံ၊ ဒါနကို။ အဒ္ဓါဟိ၊
 စင်စစ်သဖြင့်လျှင်။ ဗဟုဓာ၊ များသောအပြားဖြင့်လျှင်။ ပသတ္ထံ၊ ချီးမွမ်း
 အပ်၏။ ဒါနာ စခေါ၊ ဒါနထက်လျှင်။ ဓမ္မပဒံ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာဟု
 ဆိုအပ်သော တရားအစုံသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဟိသစ္စံ၊ ထို
 စကားသည်မှန်၏။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ ရှေးဦး၌လျှင်။ သန္ဓော၊
 ကဿပဘုရား အစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော။ သပညာ၊

ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း။ ပုပ္ဖံတရေဝ၊ ရှေးထက်ရှေး၌လျှင်။ သန္တော၊
ဝေဿဘူဘုရား အစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းဖြစ်ကုန်သော။ သပညာ
စ၊ ပညာရှိတို့သည် လည်းကောင်း။ တေ၊ ထိုပညာရှိ သူတော်ကောင်းတို့
သည်။ သမထဝိပဿနံ၊ သမထဝိပဿနာကို။ ဘာဝေတွာ၊ ပွားစေ၍။ နိဗ္ဗာန
မေဝ၊ နိဗ္ဗာန်သို့သာလျှင်။ အဇ္ဈဂမံ၊ ရောက်ကုန်ပြီ။

ဤသို့ ခုနစ်ဆူကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် မင်းအား မြတ်သော
အမြှောက်နိဗ္ဗာန်ကိုဟော၍ မင်းကို မမေ့မလျော့ခြင်းကို ဆုံးမ၍ ဆိုအပ်ပြီး
သောနည်းဖြင့်လျှင် မိမိတို့၏နေရာသို့ ကြွကုန်၏။ မင်းသည်လည်း မိဖုရား
နှင့်တကွ အလှူပေး၍ အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ မင်းအဖြစ်မှ စုတေ၍
နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ဤသို့လျှင် ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့သည် စိစစ်ရွေး
ချယ်၍ အလှူပေးဖူးကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ထို
အခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ကို ပြုကုန်ပြီ။ ယခုအခါ ရာဟုလဓမ္မတော်သည် ထိုအခါ
သမုဒ္ဒဝိဇယာမိဖုရား ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ
မဟာဓောရူဝဓင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အလှူခံမြတ်၊ ပေးလှူလတ်၊ ရောက်အပ်နတ်တို့ရွာ။)
ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အာဒိတ္တဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-အဋ္ဌာနဇာတ်

မိန်းမတို့ ကျေးဇူးမသိတတ်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဂင်္ဂါ ကုမုဒိနီ” အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤအဋ္ဌာနဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပြီးငွေ့သော ရဟန်းတစ်ပါး
၏ အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း... သင်သည် ငြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ငြီးငွေ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ငြီးငွေ့၏” ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... မိန်းမတို့မည်သည်ကား ကျေးဇူးကို မသိတတ်၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်၏၊ အကျွမ်းမဝင်အပ်။ လွန်လေပြီးသောအခါ ပညာရှိတို့သည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း အသပြာတစ်ထောင်ကို ပေးကုန်လျက် မာတုဂါမကို နှစ်သက်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုမိန်းမသည် တစ်နေ့မျှ၌ အသပြာတစ်ထောင်ကို မရ၍ လည်၌ကိုင်စေ၍ ငင်ထုတ်စေဖူး၏။ ဤသို့ မိန်းမသည်ကား ကျေးဇူးကို မသိတတ်၊ ထိုမိန်းမ၏အကြောင်းကြောင့် ကိလေသာ၏အလိုသို့ မလိုက်လင့်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒုတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗြဟ္မဒုတ်မင်း၏ ဗြဟ္မဒတ္တမည်သော သတ္တိသား၊ ဗာရာဏသီသူဌေး၏ မဟာဓနမည်သော သတ္တိသား ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော သူငယ်တို့သည် တကွ မြေမှုန့်ကစားဘက် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကြကုန်၏။ တစ်ဦးသော အရာမျိုး၌လျှင် အတတ်ကိုသင်ကြကုန်၏။ မင်းသားသည် အာလွန်လတ်သော် မင်းအဖြစ်၌တည်၏။ သူဌေးသားသည်လည်း မင်း၏အထံ၌သာလျှင် နေ၏။

လူဌေးသားနှင့်ပြည့်တန်ဆာမ

ဗာရာဏသီပြည်၌လည်း တစ်ယောက်သော အဆင်းလှသော ပြည့်တန်ဆာမသည် ရှိ၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် မြတ်သော တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သူဌေးသားသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော အသပြာကိုပေး၍ ထိုပြည့်တန်ဆာမနှင့် တကွလျှင် မွေ့လျော်လျက် အာလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာကို ရ၍လည်း ထိုပြည့်တန်ဆာမကို မစွန့်၊ ရှေးအတူသာလျှင် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော အသပြာကို ပေး၍ မွေ့လျော်၏။

သုဋ္ဌေသားနှင့်ထုတ်စံရ

သုဋ္ဌေသားသည် တစ်နေ့သုံးကြိမ် မင်းခစားအံ့သောငှာ သွား၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်း၏အထံသို့သွားသော ထိုသုဋ္ဌေသားအား မင်း နှင့်တကွ စကားပြောစဉ်လျှင် နေဝင်၍ အမိုက်သည် ဖြစ်၏။ သုဋ္ဌေသား သည် မင်းအိမ်မှထွက်၍ “ယခု အိမ်သို့သွား၍ လာအံ့သောငှာ အချိန် မရှိပြီ၊ ပြည့်ဟန်ဆာမအိမ်သို့သွားအံ့” ဟု အလုပ်အား ကျွေးတို့ကို လွှတ်လိုက်၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ပြည့်တန်ဆာမအိမ်သို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ သုဋ္ဌေသားကို ပြည့်တန်ဆာမသည် မြင်၍ “အရှင်သား...သင်သည် အသပြာ တစ်ထောင်ကို ဆောင်ခဲ့၏လော” ဟု မေး၏။ “ရှင်မ... ယခုနေ့သည်လျှင် အလွန်မိုးချုပ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် အိမ်သို့မသွားမူ၍လျှင် လူတို့ကို လွှတ်လိုက်၍ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ရှင်မအိမ်သို့ဝင်၏။ နက်ဖြန်မှ သင့်အား အသပြာနှစ်ထောင်ကို ပေးအံ့” ဟု ဆို၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည် “ယနေ့ ငါသည် အကယ်၍ အခွင့်ပြုအံ့၊ သုဋ္ဌေသားသည် တစ်ပါး သော နေ့တို့၌လည်း လက်ချည်းသက်သက်လျှင် လာလတ္တံ့၊ ဤသို့လာ လတ်သော် ငါ့အား ဥစ္စာယုတ်လှတ္တံ့၊ ယခု ဤသုဋ္ဌေသားအား ငါ့သည် အခွင့်မပြုအံ့” ဟု ကြံပြီး၍ ထိုအခါ သုဋ္ဌေသားကို “အရှင်... အကျွန်ုပ် တို့သည် ပြည့်တန်ဆာမ မည်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့အား အသပြာတစ်ထောင် မပေးမူ၍ မွေ့လျော်ရခြင်းမည်သည် မရှိ၊ အသပြာ တစ်ထောင်ကို ဆောင်ချေလော့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ... နက်ဖြန် အသပြာနှစ်ထောင်ကို ဆောင်ခဲ့အံ့” ဟု အဖန်တလဲလဲ သုဋ္ဌေသားသည် တောင်းပန်၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကျွန်မတို့ကို “ထိုသုဋ္ဌေသားအား ဤအိမ်၌ရပ်၍ ကြည့်စိမ့် သောငှာ ခွင့်မပေးလင့်၊ လည်၌ကိုင်၍ ငင်ထုတ်ပြီးလျှင် ကံခါးကုပိတ်ကြ ကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ကျွန်မတို့သည် ပြည့်တန်ဆာမ ဆိုတိုင်း ပြုကြကုန်၏။

ရသေ့ဝတ်သွားပြီ

ထိုအခါ သုဋ္ဌေသားသည် “ငါသည် ဤမိန်းမနှင့်တကွ ကုဋေရှစ်ဆယ် သောဥစ္စာကိုစားပြီ၊ ဤမိန်းမသည် ငါ့ကို တစ်နေ့မျှ လက်ချည်းလာသည် ကိုမြင်၍ လည်၌ကိုင်၍ ငင်ထုထိစေ၏။ မိန်းမ မည်သည်ကား ယုတ်မာစွာ အရွက်မရှိ၊ ကျေးဇူးလိုမသိ၊ အဆွေခင်ပွန်းကိုပြစ်မှားတတ်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ သုဋ္ဌေသားသည် မိန်းမ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆောက်မေ့လျက်

န-၆၀-၅၅၀(ထတုံ)

တပ်စွန်းခြင်း ကင်း၏။ စက်ဆုပ်ရွံ့ရွာဖွယ်ဟူသော သညာကို ရ၏။ အိမ်ရာ ထောင်ခြင်း၌လည်း ပြီးငွေ၏။ ငါ့အား အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ယခုလျှင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုအံ့”ဟု တစ်ဖန် အိမ် သို့မသွားမူ၍ မင်းကို မပူးမြင်မူ၍ မြို့မှထွက်၍ တောသို့ဝင်၏။ ဂင်္ဂါ နား၌ ကျောင်းဆောက်၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ၍ တောသစ်မြစ် တောသစ်သီးဟူသော အာဟာရရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌နေ၏။

ပြည့်တန်ဆာမလိုက်ပင့်ခြင်း

မင်းသည် သူဌေးသားကို မမြင်သည်ရှိသော် “အဆွေခင်ပွန်းသည် အဘယ်မှာနည်း”ဟု မေး၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည် ပြုအပ်သောအမှုသည် မြို့အလုံး၌ ထင်ရှား၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအခါ ထိုမင်းအား ထိုအကြောင်း ကို ကြား၍ “မြတ်သောမင်းကြီး—အရှင်မင်းကြီး၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် ရွက်ခြင်းကြောင့် အိမ်သို့လည်း မလာမူ၍ တောသို့ဝင်၍ ရဟန်းပြုသည် ဖြစ်လတ္တံ့”ဟု ဆိုကုန်၏။ မင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ ပြည့်တန်ဆာ မကို ခေါ်စေ၍ သင်သည် တစ်နေ့သ၌ တစ်ထောင်သော အသပြာကို မရ၍ အဆွေခင်ပွန်းကို လည်၌ငင်၍ ထုတ်စေသောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...မှန်ပေ၏”ဟု လျှောက်၏။ “ယုတ်မာ စွာသော ကျွန်မ...လျှင်မြန်စွာ အဆွေခင်ပွန်း၊ ရှိရာအရပ်သို့ သွား၍ အဆွေ ခင်ပွန်းကို ဆောင်ချေ၊ အကယ်၍ သင်မဆောင်အံ့၊ သင်၏ အသက်သည် မရှိရာ”ဟု မင်းသည် ဆို၏။ ပြည့်တန်ဆာမသည် မင်း၏စကားကိုကြား၍ ကြောက်ရကား ရထားစီး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြို့မှထွက်၍ သူဌေးသား၏ နေရာအရပ်ကိုရှာလျက် နားထောင်သည်၏အစွမ်းဖြင့် နေ ရာအရပ်ကိုကြား၍ ထိုအရပ်သို့သွား၍ ရှိခိုး၍ “အရှင်ဘုရား—အကျွန်ုပ် သည် အလွန်မိုက်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြုအပ်သောအပြစ်ကို အရှင်ဘုရား တို့သည် သည်းခံတော်မူပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖန် ဤကဲ့သို့မပြုပါ” ဟု တောင်းပန်လျှင် “ခကောင်းပြီ” သင့်အား ငါသည်းခံ၏။ သင့်၌ ငါ သည် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းသည် မရှိ”ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အရှင်ဘုရား... အရှင် ဘုရားတို့သည် အကယ်၍ သည်းခံတော်မူကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ရထား စီး၍ ကြွတော်မူကုန်လော့၊ မြို့သို့ရောက်သောကာလ အကျွန်ုပ်အိမ်၌ရှိသော အလုံးစုံ သာဥစ္စာကို အရှင်ဘုရားတို့အား ပေးအံ့”ဟုဆို၏။

ရသေ့မလိုက်ပြီ

သုဋ္ဌေးသားရသေ့သည် ထိုပြည့်တန်ဆာမ၏စကားကို ကြား၍ “ရှင်ဓယခု ငါသည် သင်နှင့်တကွ သွားအံ့သောငှာ မတတ်ကောင်း၊ အကြင်အခါ၌ကား ဤလောက၌ မဖြစ်ရာသောဝတ္ထုသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုအခါ လာနိုင်ငြားအံ့လည်း မသိ” ဟု ဆိုလို၍-

၇၇။ ဂင်္ဂါ ကုမုဒိနီ သန္တာ၊ သင်္ခ ဝဏ္ဏာ စ ကောကိလာ။

ဇမ္ဗူ တာလဖလံ ဒဇ္ဇော၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၇။ ဘိဒ္ဒေ၊ နုမ၊ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌၊ ဂင်္ဂါ၊ မြစ်တို့သည်။ ကုမုဒိနီ၊ ကုမုဒြာ ကြာတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်လျက်။ သန္တာ၊ စမ်းမသွား ငြိမ်သက်စွာ တည်ကုန်သည်။ သိယံ၊ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ကောကိလာစ၊ ဥဩတို့သည်လည်း။ သင်္ခဝဏ္ဏာ၊ ခရုသင်းကဲ့သို့ ဖြူသောအဆင်း ရှိကုန်သည်။ သိယံ၊ ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဇမ္ဗူ စ၊ သပြေပင်သည်လည်း။ တာလဖလံ ဒဇ္ဇော၊ ထန်းသီးသီးရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ ဖြစ်လတ်သော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ သမာဂမာ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းတည်း။ သိယာ နန္ဒ၊ ဖြစ်ငြားအံ့လည်းမသိ။

ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပြီ

ဤသို့ ဆို၍လည်း တစ်ဖန် ပြည့်တန်ဆာမသည် “အရှင်ဘုရား လာသော့၊ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “သွားကုန်အံ့” ဟုဆို၍ “အဘယ်အခါ၌ သွားကုန်အံ့နည်း” ဟု မေးသောအခါ “ဤမည်သောအခါ၌ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆိုလို၍-

၇၈။ ယဒါ ကစ္ဆပဒလာဓာနံ၊ ပါဝါရော တိဝိဓော သိယာ။

ဟေမန္တိကံ ပါဝုရဏံ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

၇၉။ ယဒါ မကသပါဒါနံ၊ အဋ္ဌာလော သုကတော သိယာ။

ဒဇ္ဇော စ အဝိကမ္ပံ စ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

၈၀။ ယဒါ သသဝိသာဏာနံ၊ နိဿေဏိ သုကတာ သိယာ။

သဂ္ဂဿ ရောဟနတ္ထာယ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

၈၁။ ယဒါ နိဿေဏိ မာရုယု၊ စန္ဒံ ခါဒေယျံ မုသိကာ။

ရာဟုဉ္စ ပရိပါတေယျံ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

- ၈၂။ ယဒါ သုရာဃနံ ပိတ္တာ၊ မက္ခိကာ ဂဏ စာရိနိ။
အင်္ဂါရေ ဝါသံ ကပ္ပေယျံ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။
- ၈၃။ ယဒါ ဗိမ္မေဗ္ဗ သမ္ပန္နော၊ ဂဒြဘော သုမုခေါ သိယာ။
ကုသလော နိစ္စ ဂီတဿ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။
- ၈၄။ ယဒါ ကာကစ ဥလူကာ စ၊ မန္တယေယျံ ရဟောဂတာ။
အညာညံ ပိဟယေယျံ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။
- ၈၅။ ယဒါ မုဠာလပတ္တာနံ၊ ဆတ္တံ ထိရတရံ သိယာ။
ဝဿဿံ ပဋိသဒတာယ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။
- ၈၆။ ယဒါ ကုလကော သကုဏော၊ ပဗ္ဗတံ ဂန္ဓမာဒနံ။
တုဏ္ဏောဒါယ ဂစ္ဆေယျ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။
- ၈၇။ ယဒါ သာမုဒ္ဒိကံ နာဝံ၊ သယန္တံ သပဋ္ဌာကရံ။
စေဋ္ဌော အာဒါယ ဂစ္ဆေယျ၊ အထ နန္ဒ တဒါ သိယာ။

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၈။ ဘဒ္ဒေ နန္ဒမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ စက္ခုပလောမာနံ၊ လိပ်မွှေး
တို့၏။ တိဝိဇော၊ သုံးပါးအပြားရှိသော။ ပါငါရော၊ လိပ်မွှေးပန်းပွင့်ဖြင့်
ရက်အပ်သော အရံ လိပ်မွှေးသက်သက်ဖြင့်သာ ရက်အပ်သောအရံ ထိုဆို
အပ်ခဲ့ပြီးသော နှစ်ပါးစုံဖြင့် ရက်အပ်သော အရံသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။
ဟေမန္တိကံ ပါဝုရဏံ၊ ဆောင်းကာလ၌ ခြုံခြင်းငှာ တက်ကောင်းသည်။
သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။
တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကူ။ နန္ဒ ကေသေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂေါ၊
ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၇၉။ ဘဒ္ဒေ နန္ဒမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ မကသပါဒါနံ၊ မှက်ခြင်တို့
၏ခြေတို့ဖြင့်။ သုကဒတာ၊ တက်၍ စစ်ထိုးခြင်းငှာ ခံ့အောင်ကောင်းစွာ
ပြုအပ်သော။ အနာလော၊ ပြုအိုးပစ္စင်သည်။ ဒဠော စ၊ ခိုင်ခံ့သည်လည်း
ကောင်း။ အဝိကမ္ပိ စ၊ မတုန်မလှုပ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။ သိယာ၊
ဖြစ်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။
တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကူ။ နန္ဒ ကေသေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂေါ၊
ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၀။ ဘဒ္ဒေ နန္ဒမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ သဂ္ဂဿ၊ နတ်ပြည်သို့။
အာရာဟနတ္ထာယ၊ တက်အံ့သောငှာ။ သသဝိသဏာနံ၊ ယုန်ချိုတို့ဖြင့်။

နိဿယဏိ၊ စောင်းတန်းလှေကားကို၊ သုကတဒ၊ ကောင်းစွာ ပြုအပ်သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ဤ။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ နှန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၁။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ မုသိကာ၊ ကြွက်တို့သည်။ နိဿယဏိံ၊ ယုန်ချိုစောင်းတန်း လှေကားသို့။ အာရယံ၊ တက်၍။ စန္ဒံ၊ လကို။ ခါဒေယျံ၊ ခဲကုန်ရာ၏။ ရာဟုဉ္စ၊ ရာဟုကိုလည်း။ ပရိပါတေယျံ၊ ပြေးစေကုန်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ နှန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၂။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဂဏစာရိနိ၊ တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း ကျက်စားကုန်သော။ မက္ခိကာ၊ ယင်တို့သည်။ သုရာဗိဋ္ဌံ၊ တစ်လုံးတစ်လုံးစီသော သေအိုးကို။ ပိတုာ၊ သောက်၍။ မဒ္ဒါ၊ ယစ်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ အင်္ဂါရေ၊ မီးကျိုး၌။ ဝါသံ၊ နေခြင်းကို။ ကပေယျံ၊ ပြုနိုင်ကုန်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ နှန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၃။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဝိမ္မောဠသမ္ပန္နော၊ ကျိုးအာသီးမုည့်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ သုမုခေါ၊ ကောင်းသော မျက်နှာရှိသော။ ဂဒြဘော၊ မြည်းသည်။ နစ္စဂိတယ၊ ကခြင်းသိခြင်း၌။ ကုသလော၊ လိမ္မာသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။ နှန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂ္ဂါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၄။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ။ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ကာဏာ စ၊ ကျိုးတို့သည်လည်းကောင်း။ ဥလူကာ စ၊ ခင်ပုပ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ရဟောဂတာ၊ ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့ ကပ်ကုန်၍။ မန္တယေယျံ၊ တိုင်ပင်ကုန်ရာ၏။ အညမညံ၊ အချင်းချင်း။ ပိဟယေယျံ၊ ချစ်ကုန်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သ

တကူ။ နှုန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂေါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၅။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ၊ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဝဿဿ၊ မိုးကို။ ပဋိ-သာဘာယ၊ ကွယ်အံ့သေ-ဌာ။ မုဋ္ဌာလပတ္တာနံ၊ ကြာရွက်တို့၏။ ဆတ္တံ၊ ထီးသည်။ ထိရတရံ၊ အလွန်ခိုင်ခံ့သည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကူ။ နှုန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂေါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၆။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ၊ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ ဣလုကော၊ အမျိုးငယ်သော။ သကုဏော၊ ငှက်သည်။ ဂန္ဓမာဒနပဗ္ဗတံ၊ ဂန္ဓမာဒနတောင်ကို။ တုဏ္ဏေ၊ နှုတ်သီးဖြင့်။ အာဒါယ၊ ချီ၍။ ဂစ္ဆေယျ၊ ပျံသွားရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကူ။ နှုန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂေါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

၈၇။ ဘဒ္ဒေ၊ နှမ၊ ယဒါ၊ အကြင်အခါ၌။ စေဋ္ဌော၊ သူငယ်သည်။ သာမုဒ္ဓိကံ၊ သမုဒ္ဓရာ၌ပြေးသော။ သ ယန္တံ၊ ယန္တရားနှင့် တကူသော။ သပဋ္ဌာကရံ၊ တံခွန်နှင့်တကူ ခပ်သိမ်းသော အဆောက်အဦနှင့် ယှဉ်သော။ နာဝံ၊ လှေကြီးကို။ အာဒါယ၊ လက်ဖြင့်ယူ၍။ ဂစ္ဆေယျ၊ သွားနိုင်ရာ၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်သည်ရှိသော်။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ မမ၊ ငါ၏။ တယာ၊ သင်နှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကူ။ နှုန ကော်သေန၊ စင်စစ်သဖြင့်။ သံသဂေါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သိယာ ဖြစ်ရာ၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မဖြစ်နိုင်ရာသည်ကို ကြံ၍ ဤတစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။ ထိုကောင်းကိုကြား၍ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဘုရားလောင်းကို ကန်တော့၍ မြို့သို့သွား၍ မင်းအား ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ မိမိ၏ အသက်ကို တောင်းယူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...မာတုဂါမတို့မည်သည်ကား ဤသို့ ကျေးဇူးကို မသိဘတ်၊ အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်၏’ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ပြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်

သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းစတင်မှုယနည်းဟူမူကား- ယခု အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါတုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ဖူး ပြီ” ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းစတင်မှု၏။

(ဝိပဿနာ၊ တရားသာ၊ ရောက်ရာနိဗ္ဗူတာ)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော အဋ္ဌာနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-ဒိပိဇာတ်

အပြစ်ရှာ သူတို့ထံ၌ သာယာသောစကားသည် အကျိုးမရှိ

ဟောတော်မူရာ ဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော် မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ခမနိယံ ယာပနိယံ”-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဒိပိဇာတ်ကို ဇေဘဝန်ကျောင်း တော်၌ သီတင်း သုံးနေတော် မူစဉ် တစ်ခုသော ဆိတ်ကုလားမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ တစ်ပါးသောအခါ၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် ဇေထရိ သည် တောင်တို့သည် ခြံရံအပ်သော တစ်ခုသောတံခါးရှိသော ဂိရိဗ္ဗဇ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တံခါး၏အနီး၌ စင်္ကြံသည် ရှိ၏။

ယောက်ျားတို့အမှုဖြင့်

ထိုအခါ “ဆိတ်ကုလားတို့သည် ဤအရပ်၌ ကျက်စားကုန်၏” ဟု ဆိတ် ကျောင်းတို့သည် ဆိတ်ကုလားအပေါင်းကို တောင်ခြံအတွင်းသို့ သွင်း၍ ကစားလျက် နေကုန်၏။ ထိုဆိတ်ကျောင်းတို့သည် တစ်နေ့သ၌ ညချမ်း အခါ လှာလတ်၍ ဆိတ်ကုလားတို့ကိုလိုက်၍ သွားကုန်သည်ရှိသော် တစ်ခု သော ဆိတ်ကုလားမသည် အဝေး၌ ကျက်စားရကား ထွက်ကုန်သော ဆိတ်ကုလားတို့ကို မမြင်၍ ကျန်ရစ်၏။ နောက်မှထွက်သော ထိုဆိတ်ကုလား မကို တစ်ခုသောသစ်သည် မြင်၍ “ထိုဆိတ်ကုလားမကို စားအံ့” ဟု တောင်ခြံတံခါး၌ ရပ်၏။ ထိုဆိတ်ကုလားမသည်လည်း ထိုမှဤမှ ကြည့် လတ်သော် ထိုသစ်ကိုမြင်၍ “ဤသစ်သည် ငါ့ကိုသတ်၍ စားလိုသည်၏

အဖြစ်ကြောင့် ရပ်၏။ ငါသည်လည်း ပြေးငြားအံ့၊ ငါ၏အသက်သည် မရှိပြီ၊ ယနေ့ ငါသည် ယောက်ျားတို့ပြုအပ်သောအမှုကို ပြုခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ကြံ၍ ဦးချိုတို့ကို ချီမြှောက်၍ သစ်ရှိရာသို့ ရှေးရှုလျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေး၍ သစ်သည် “ဤမှ ဖမ်းအံ့၊ ဤမှ ဖမ်းအံ့” ဟု လုံ့လပြုစဉ်လျှင် တောသို့ဝင်၍ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေး၍ ဆိတ်ကုလားတို့၏အတွင်းသို့ ဝင်၏။

အန္တရာယ်ကင်းပြီ

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ထိုဆိတ်ကုလားမ သစ်တို့၏အမှုကို မြင်၍ နက်ဖြန် သွား၍ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသောအရှင်ဘုရား ဤသို့ထိုဆိတ်ကုလားမလည်အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ကြောင့် သစ်မှ လွတ်၏” ဟု ဆို၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “မောဂ္ဂလာန်...ထိုသစ်သည် ယခုအခါ၌ကား ထိုဆိတ်ကုလားမကို ဖမ်းအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ရွေး၌ကား မြည်တမ်းစဉ်လျှင် စားဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ မဂဓတိုင်း၌ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသောရွာဝယ် များသောစည်းစိမ်ရှိသော အမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကာမတို့ကိုပယ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုဖြစ်စေ၍ ကြာမြင့်စွာ ဟိမဝန္တာ၌နေ၍ ချဉ် ဆားမှိုဝဲအံ့သောငှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သွား၍ ထိုဂိုရ်ဗုဇဉ်လျှင် သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို ဆောက်၍ နေ၏။ ရွေးနည်းဖြင့်လျှင် ဆိတ်ကျောင်းသားတို့သည် ဆိတ်ကုလားတို့ကို ကျောင်းကုန်လုတ်သော် တစ်နေ့သ၌ ဤအတူလျှင် နောက်မှ ထွက်လာသော တစ်ခုသောဆိတ်ကုလားမကို “သစ်သည် စားအံ့” ဟု တံခါး၌ ရပ်၏။

ရန်သူကို ချော့မော့

ထိုဆိတ်ကုလားမသည် ထိုသစ်ကိုမြင်၍ “ယနေ့ ငါ့အား အသက်သည် မရှိရာ စင်စစ် ငါသည် အသက်အကျိုးငှာ လုံ့လပြုခြင်းငှာ သင့်၏၊ တစ်ခုသောဥပါယ်ဖြင့် ဤသစ်နှင့်လျှင် သာယာစွာသော ပဋိသန္ဓာရကို ပြု၍

ထိုသစ်၏ နှလုံးနှူးညွှခြင်းကို ဖြစ်စေ၍ အသက်ကို စောင့်ရွောက်အံ့” ဟု ကြံ၍ အဝေးမှလျှင် ထိုသစ်နှင့်တကွ ပဋိသန္ဓေကို ပြုလျက်လာ၍-

၈၈။ ခမနိယံ ယာပနိယံ၊ ကစ္စံ မာတုလ တေ သုခံ၊
သုခံ တေ အမ္မာ အဝစ၊ သုခကာမာဝ တေ မယံ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၈။ မာတုလ၊ ဦးရီး။ တေ၊ သင်အား။ ခမနိယံ ကစ္စံ၊ ကျန်းခံ၏ လော။ ယာပနိယံ ကစ္စံ၊ မျှတ၏လော။ သုခံ ကစ္စံ၊ ချမ်းသာ၏လော။ အမ္မာ၊ အကျွန်ုပ်အမိသည်။ အဝစ၊ သင်၏။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ ဣဒ္ဓတ္ထယျာမိ၊ အလိုရှိ၏ဟူ၍။ အဝစ၊ ဆို၏။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ တေ၊ သင်၏။ သုခကာမာဝ၊ ချမ်းသာကို အလိုရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

အပြစ်ရှာ

ထိုစကားကိုကြား၍ သစ်သည် “ဤဆိတ်ကုလားမသည် ငါ့ကို ဦးရီး ဟူသောစကားဖြင့် လှည့်စားလို၏။ ငါ၏ ကြမ်းကြုတ်သောအဖြစ်ကို မသိ” ဟု ကြံ၍-

၈၉။ နဂ္ဂိဋ္ဌံ မေ အဝက္ကမ္မ၊ ဟေဋ္ဌယိတူာန ဇဠိကေ။
သာဇ္ဇေ ဓာတုလဝါဒေန၊ မုဉ္ဇိတဗ္ဗာ ‘နု မညသိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၉။ ဇဠိကေ၊ ဆိတ်ကုလားမ။ တူာ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ၏။ နဂ္ဂိဋ္ဌံ၊ အမြီးကို။ အဝက္ကမ္မ၊ နင်း၍။ ဟေဋ္ဌယိတူာန၊ ပုတ်ခတ်၍။ အာဂစ္ဆသိ၊ လှာ၏။ သာ တူာ၊ ထိုသင်သည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ မာတုလဝါဒေန၊ ဦးရီးဟု ခေါ်ဝေါ်သဖြင့်။ မုဉ္ဇိတဗ္ဗာ၊ လွတ်ရာ၏ဟူ၍။ မညသိနု၊ အောက်မေ့သလော။

F. ၆၁-၅၅၀(တ-တံ)

သင့်အမြီးငါမနင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ ဆိတ်ကုလားမသည် “ဦးရီး...ဤသို့မဆိုလင့်” ဟု-

၉၀။ ပုရတ္တာမုခေါ နိသိန္ဒောသိ၊ အဟံ တေ မုခ မာဂတာ။
ပစ္ဆတော တုယု နဂုံဌံ၊ ကထံ ခွါဟံ အဝက္ကမိ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၉၀။ မာတုလာ၊ ဦးရီး။ တု။ သင်သည်။ ပုရတ္တာမုခေါ၊ အရှေ့သို့ မျက်နှာပြု၍။ နိသိန္ဒော၊ နေသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ လင်၏။ မုခံ၊ ရှေ့မျက်နှာသို့။ အာဂတာ၊ လား၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တုယု၊ သင်၏။ ပစ္ဆတော၊ နောက်မှ။ ဌိတံ၊ တည်သော။ နဂုံဌံ၊ အမြီးကို။ ကထံ ခေါ် အဝက္ကမိ၊ အသို့လျှင် နင်းအံ့နည်း။

ငါ့အမြီးအလွန်ရှည်

ထိုအခါ ထိုဆိတ်ကုလားမကို သစ်သည် “ဆိတ်ကုလားမ...သင်သည် အဘယ်သို့ဆိုသနည်း၊ ငါ့အမြီး၏ မတည်ရာ အရပ်မည်သည်ကား မရှိ” ဟု ဆိုလို၍-

၉၁။ ယာဝတာ စတုရော ဒီပါ၊ သ သမုဒ္ဒါ သ ပဗ္ဗတာ။
တာဝတာ မယု နဂုံဌံ၊ ကထံ ခေါ် တု ဝိဝဇ္ဇသိ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၁။ ဧဋ္ဌိကေ၊ ဆိတ်ကုလားမ။ ယာဝတာ၊ အကြင်မျှလောက်ကုန် သော။ သ သမုဒ္ဒါ၊ သမုဒ္ဒရာနှင့် တကွကုန်သော။ သ ပဗ္ဗတာ၊ တောင်နှင့် တကွကုန်သော။ စတုရော ဒီပါ၊ ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းတို့သည်။ ယန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တာဝတာ တတ္ထကံ ဌာနံ၊ ထိုမျှလောက်သော အရပ်ကို။ မယု၊

ငါ၏။ နဂုံဋ္ဌံ၊ အမြီးသည်။ ပရိက္ခိပိတုာ၊ ရံ၍။ ဂတံ၊ တည်၏။ တွံ
ထင်သည်။ ကထံ ခေါ၊ အသို့လျှင်။ ဝိဝဇ္ဇသိ၊ ရှောင်ကြဉ်အံ့နည်း။

ငါက ကောင်းကင်ကလာတာ

ဆိတ်ကုလားမသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ယုတ်မာစွာသော ဤသစ်
သည် သာယာသောစကား၌ မကပ်ငြိ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ ထိုသစ်အား
ဆိုအံ့” ဟု-

၉၂။ ပုဗ္ဗေဝ မေ တမက္ခိံ သု၊ မာတာ ပိတာ စ ဘာတရော။
ဇိဃံ ဒုဋ္ဌဿ နဂုံဋ္ဌံ၊ သာမိံ ဝေဟာယသံ ဂတာ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၉၂။ ပုဗ္ဗေဝ၊ ရှေး၌လျှင်။ မာတာ စ၊ အမိသည် လည်းကောင်း။
ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်းကောင်း။ ဘာတရော စ၊ မောင်တို့သည်လည်း
ကောင်း။ ဒုဋ္ဌဿ၊ ပြစ်မှားသောသစ်၏။ နဂုံဋ္ဌံ၊ အမြီးသည်။ ဇိဃံ၊
ရှည်၏ဟူ၍။ တေဝံစနံ၊ ထိုစကားကို။ မေ၊ ငါ့အား။ အက္ခိံ သု၊ ပြောကြား
ဖူးကုန်၏။ သာ အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဝေဟာယသံ- ဝေဟာယသေန၊ ကောင်း
ကင်ဖြင့်။ အဂတာ၊ လာသည်။ အမိ၊ ဖြစ်၏။

ငါ့အစာတွေထွက်ပြေးကြ

ထိုအခါ “ဆိတ်ကုလားမ....ကောင်းကင်ဖြင့်လာသော သင့်ကို မြင်၍
သား အပေါင်းတို့သည် ပြေးလေပြီ၊ သင်သည် ငါ၏အစာကို ဖျက်ဆီး
အပ်၏” ဟု-

၉၃။ တဉ္စ ဒိသ္မာန အာယန္တိံ၊ အန္တလိက္ခသ္မိံ ဇ္ဇိကေ။
မိဂသံသော ပလာယိတ္ထ၊ ဘက္ခော မေ နာသိတော တယာ-

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၉၃။ ဧဋ္ဌိကော၊ ဆိတ်ကုလားမ။ အန္တလိက္ခသ္မိံ၊ ကောင်းကင်၌။ အာ
ယန္တိံ၊ လာသော။ တဉ္စ၊ သင့်ကိုလျှင်။ ဝိသ္မာန၊ မြင်၍။ မိဂသံဃော၊
သားအပေါင်းသည်။ ပလာယိတ္ထ၊ ပြေးပြီ။ တယာ၊ သင်သည်။ ခမ၊ ဝါ၏။
ဘက္ခော၊ အစာကို။ နာသိတော၊ ဖျက်ဆီးအပ်၏။

အစားခံရပြီ

ဆိတ်ကုလားမသည် ထိုစတားကိုကြား၍ သေတေးဖြင့် ကြောက်၍
တစ်ပါးသော အကြောင်းကို ဆောင်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ရကား
“ဦးရီး....ဤသဘောရှိသော ကြမ်းကြုတ်သောအမှုကို မပြုလင့်၊ ငါ့အား
အသက်ကိုပေးလော့” ဟု မြည်တမ်း၏။ သစ်သည်လည်း ထိုဆိတ်ကုလားမ
မြည်တမ်းစဉ်လျှင် လည်၌ ကိုက်သတ်၍စား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ရဟန်းတို့အား ဆုံးမ
လိုရကား-

၉၄။ ဣစ္စဝံ ဝိလပန္နိယာ၊ ဧဋ္ဌိကိယာ ရဟန္တသော၊
ဂလုကံ အနာဝမဒ္ဒိ၊ နတ္ထိ ဒုဋ္ဌေ သုဘာသိတံ။

၉၅။ နေဝ ဒုဋ္ဌေ နယော အတ္ထိ၊ န ဓမ္မော န သုဘာသိတံ။
နိက္ကမံ ဒုဋ္ဌေ ယုဉ္ဇေထ၊ သော စ သဗ္ဗိံ န ရဉ္ဇတိ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၉၄။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ရဟန္တသော၊ သတ္တဝါတို့၏ အသွေး
အသားကို သောက်စားတတ်သော။ ဒိပိ၊ သစ်သည်။ ဣစ္စဝံ၊ ဤသို့။ ဝိလ
ပန္နိယာ၊ မြည်တမ်းစဉ်။ ဧဋ္ဌိကိယာ၊ ဆိတ်ကုလားမ၏။ ဂလုကံ၊ လည်ကို။
အနာဝမဒ္ဒိ၊ ကိုက်ဝါး၏။ ဒုဋ္ဌေ၊ ပြစ်မှားတတ်သောသူ၌။ သုဘာသိတံ၊
စကားဆိုကျိုးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

၉၅။ ဒုဋ္ဌေ၊ ပြစ်မှားတတ်သောသူ၌။ နယော၊ အကြောင်းသည်။
နေဝ အတ္ထိ၊ မရှိသလျှင်ကတည်း။ ဓမ္မော၊ သဘောသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိ

သံလျှင်က ဘည်း။ သုဘာသိတံ၊ စကားစောင်းသည်။ န အတ္တိ၊ မရှိသလျှင်
ကတည်း။ ဒုဋ္ဌေ၊ ပြစ်မှားတတ်သောသူ၌။ နိက္ကမံ၊ လုံ့လကို။ ယုဋ္ဌေထ၊ အား
ထုတ်ရာ၏။ သော စ၊ ထိုပြစ်မှားတတ်သော သူသည်ကား။ သဗ္ဗိ၊ စကား
ကောင်းကို။ န ရဗ္ဗတိ၊ မချစ်။

ရသေ့သည် ထိုဆိတ်ကုလားမ သစ်တို့၏ အမူအရာအလုံးစုံကို မြင်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤမိစ္ဆာသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဆိတ်ကုလားမသည် ထိုအခါ ဆိတ်ကုလားမ ဖြစ်
ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သစ်သည် ထိုအခါ သစ်ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရား
သည်သာလျှင် ထိုအခါ ရသေ့ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အပြစ်ရှာနေ၊ သူ့ထံဖြေ၊ ဆင်ခြေမဆိုရာ။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဗိပိဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘုရင်ရှင်
တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ
ခဲယဉ်းစွာသောရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်း
ရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်တော်
မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာ အရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
မယ်တော်အရှင် မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်
ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန် ဆရာတော်သည် မြန်မာ ပြန်ဆိုအပ်သော
အဋ္ဌကနိပါတ် ဇာတ်၌ ကဏ္ဍာနိဝဂ်သည် ဤမျှသော သဒ္ဓါအစဉ် အနက်
အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

ဧတ္တာဝတာ-

မင်္ဂလာ ဘူမိ ကိတ္တိဓဗျ၊ ဝသတာ မန္ဒိရေ ရမေ။
ဂုရုနာ မြမ္မဘာသာယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော နိဋ္ဌံ ဂတော။

ဧတ္တာဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်
ရှိသော။ မင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိဓဗျ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္ဒိရေ၊

အမရပူရမြို့တော်တည်ဆင်ဖြူ များ ရှင်ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏မိဖုရားမြတ်
 ဆောက်လုပ်အပ်သောကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံးနေသော။
 ဝုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသာယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်
 ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓာ၊ ဆိုအပ်သော ဆယ်ဇာတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော အဋ္ဌက
 နိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့။ ဝတော၊ ရောက်၏။

အဋ္ဌကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထု ဤတွင် ရှေ့ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

နဝကနိပါတ်

* * * *

နမော တဿ ဉာဓတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-ဂိဇ္ဈဇာတ်

မိဘစကားကို နားမထောင်၍ ပျက်စီးရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူဆတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ပရိဆက္ခပထော နာမ”-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဂိဇ္ဈဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆိုနိုင်ခက်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု၊ တစ်ဦးသော အမျိုးသားဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဝိနိဆင်းရဲမှု ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသော ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သီတင်း

သုံးဖော်တို့သည် လည်းကောင်း “သင်သည် ဤသို့ တက်အပ်၏၊ ဤသို့ ဆုတ်အပ်၏၊ ဤသို့ တူရူကြည့်အပ်၏၊ ဤသို့ တစောင်း ကြည့်အပ်၏၊ ဤသို့ ကွေးအပ်၏၊ ဤသို့ ဆန့်အပ်၏၊ ဤသို့ ဝတ်အပ်၏၊ ဤသို့ ရုံအပ်၏၊ ဤသို့ သပိတ်ကို ကိုင်အပ်၏၊ မျှလောက်ရုံသော ဆွမ်းကိုခံ၍ ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်၍လျှင် သုံးဆောင်အပ်၏၊ ဣန္ဒြေတို့၌ စောင့်ရှောက်သော ဒွါရရှိသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသည်ဖြစ်ရာ၏၊ နှိုးခြင်း၌ လုံ့လ ပြုသည် ဖြစ်ရာ၏၊ ဧည့်သည် အာဂန္တုဆုတ် မည်သည်ကို သိရာ၏၊ ဓမ္မကဝတ် မည်သည်ကို သိရာ၏၊ ဤဝတ်တို့သည်ကား တစ်ဆယ့်လေးပါးကုန်သော ခန္ဓာကဝတ်၊ ရှစ်ဆယ်ကုန်သော ဝတ်ကြီးတို့တည်း၊ ထိုဝတ်တို့၌ သင်သည် ကောင်းစွာကျင့်အပ်၏။ ဤခုတင်တို့မည်သည် တစ်ဆယ့်သုံးပါးတို့တည်း၊ ထို တစ်ဆယ် သုံးပါးသော ခုတင်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်အပ်၏” ဟု ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော် ဆိုနိုင်ခက်၏။ သည်းမခံ၊ အဆုံးအမကို ရှိသေသဖြင့် မသူး “ငါသည် သင်တို့ကိုမဆို၊ ငါ့ကို သင်တို့သည် မဆိုကုန်လင့်။ ငါသည်သာလျှင် ငါ၏ အကျိုးစီးပွားကိုလည်းကောင်း၊ အကျိုးမဲ့ကိုလည်းကောင်း ပြုအံ့ဟု မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမအပ်သည်ကိုပြု၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်း၏ ဆုံးမခံသည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ထိုရဟန်း ကျေးဇူးမဲ့ စကားကို ဆိုလျက်နေကုန်၏။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလှတ်၍ “ရဟန်းတို့—ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလှတ်၍ “ဤဓညသောစက္ကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူစေ၍ “ရဟန်း...သင်သည် ဆိုနိုင်ခက်သော ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း...အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အကျိုးစီးပွားကို အလုံ့ရှိကုန်သော သူတို့၏စကားကို နားမထောင်လေ့သနည်း၊ သင်သည် ရှေး၌လည်း ပညာရှိတို့၏စကားကို နားမထောင်မူ၍ ဝေရမ္ဘလေဦး၌ မှန်မှန်ညက်ညက် ကြေဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လှေပြုံးသောအခါ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်၌ ဘုရားလောင်းသည် လင်းတမျိုး၌ ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်း၏သားသည် သုပတ္တ

မည်သော လင်းတမင်းတည်း။ ထိုလင်းတမင်းသည် အထောင်ကေသာ
လင်းတအခြံအရံရှိ၏။ အားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မိဘတို့ကို မွေး၏။ အားနှင့်
ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အလွန်ဝေးသောအရပ်သို့ ပျံ၏။

မိဘစကား နားမထောင်

ထိုအခါ သုပတ္တလင်းတကို အဘသည် “အမောင်-ဤမည်သော
အရပ်ကိုလွန်၍ မသွားအပ်” ဟု ဆုံးမ၏။ ထို သုပတ္တလင်းတသည်လည်း
“ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ တစ်နေ့သ၌ မိုးရွာပြီးသည်ရှိသော် လင်းတတို့
နှင့်တကွ ပျံ၍ ကြွင်းသောလင်းတတို့ကို ထား၍ အလွန်မြင့်သော အရပ်သို့
ပျံသွား၍ ဝေရမ္ဘလေဦးသို့ ရောက်၍ မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေ၏။ သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ပြုတော်မူလျှင်ကား ဘုရားဖြစ်စော်
မူပြီး၍-

- ၁။ ပရိသင်္ကပ္ပပထော နာမ၊ ဂိဇ္ဈပန္နော သနန္တနော။
တတြာသိ မာတာပိတရော၊ ဂိဇ္ဈော ပေါသေသိ ဇိဏ္ဏာက။
- ၂။ တေသိ အဇဂရမေဒံ၊ အစ္စဟာသိ ဗဟုဓာ သော။
ပိတာ စ ပုတ္တံ အဝစ၊ ဇာနံ ဥစ္စံ ပပါတိနံ။
- ၃။ သုပတ္တံ ထာမသမ္ပန္နံ၊ တေဇယိံ ဒုရဂါမိနံ။
ပရိလိဝန္တံ ပထဝိံ၊ ယဒါ တာဘ ဝိဇာနဟိ။
- ၄။ သာဂရေန ပရိက္ခိတ္တံ၊ စက္ကံ ပရိမဏ္ဍလံ။
တတော တာတ နိဝတ္တသု၊ မာသု ဇေတ္တာ ပရံ ဂမိ။
- ၅။ ဥဒပတ္တောသိ ဝေဂေန၊ ဗလိံ ပက္ခိ ဒိဇုတ္တမော။
ဩလောကယန္တော ဝက္ကင်္ဂါ၊ ပဗ္ဗတာနိ ဝနာနိ စ။
- ၆။ အဒ္ဓယ ပထဝိံ ဂိဇ္ဈော၊ ယသာ စာသိ ပိတုဿုတံ။
သာဂရေန ပရိက္ခိတ္တံ၊ စက္ကံ ပရိမဏ္ဍလံ။
- ၇။ တဉ္စ သော သမတိက္ကမ္ပ၊ ပရမေဝ ပဝတ္တတိ။
တဉ္စ ဝါတသိခါ တိက္ခာ၊ အစ္စဟာသိ ဗလိံ ဒိဇံ။
- ၈။ နာသက္ခာ တိ ဂတော ပေါသော၊ ပုနဒေဝ နိဝတ္တိတုံ။
ဒိဇော ဗျာန မာပါဒိ၊ ဝေရမ္ဘာနံ ဝသံ ဂတော။

ဗ-၆ ၂-၅၅၀(စာတွဲ)

၉။ တထံ ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ၊ ယေ စညေ အနုဇိဝိနော။
သဗ္ဗေ ဗျသနမာပါဒု၊ အနောဝါဒကရေ ဒိဇေ။

၁၀။ ဝေမ္ပိ ဣမ ဝုဇ္ဇာနံ၊ ယော ဝါကျံ နာဝ ဗုဇ္ဈတိ။
အတိသိမစရော ဒိတ္တာ၊ ဂိဇ္ဈော ဝါ တိတသာသနော။
သဗ္ဗေ ဗျသနံ ပပေျါန္တိ၊ အကတော ဝုဇ္ဇသာသနံ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁။ သနန္တနော၊ ရှေး၌ဖြစ်သော။ ပရိသက္ခံပထော နာမ၊ ပရိသက္ခံ-
ပထ မည်သော။ ဂိဇ္ဈပန္နော၊ ဂိဇ္ဈတောင်ထိပ်၌ ခရီးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။
တတြ၊ ထိုဂိဇ္ဈတောင်ထိပ် သက္ခံမည်သော ခရီး၌။ ဂိဇ္ဈော၊ တစ်ခုသော
လင်းတသည်။ အာသိ၊ ဖြစ်၏။ သော၊ ထိုလင်းတသည်။ ဇိဏ္ဏကေ၊ အို
ကုန်သော။ မာတာပိတရော၊ မိဘတို့ကို။ ပေါသေသိ၊ မွေး၏။

၂။ သော၊ ထိုလင်းတသည်။ တေသံ၊ ထိုမိဘတို့၏။ အတ္ထာယ၊
အကျိုးငှာ။ အဇဂရမေဒံ၊ စပါးကြီးမြေအဆီကို။ ဗဟုဓာ၊ များသော
အားဖြင့်။ အစွာဟာသိ၊ အလွန်ဆောင်၏။ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်း။
ပုတ္တံ၊ သားကို။ ဥစ္စံ ပပါတိနံ၊ မြင့်စွာပျံသည်ကို။ ဇာနံ၊ သိလတ်၍။

၃။ သုပတ္တံ၊ သုပတ္တမည်သော။ တာမသမ္ပန္နံ၊ အားနှင့်ပြည့်စုံသော။
တေဇယိ၊ ယောက်ျားတို့၏ အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဒုရဂါမိနံ၊ အဝေး
သို့ သွားတတ်သော သားကို။ တာတ၊ အမောင်။ တ္တံ၊ သုင်သည်။ ယဒါ၊
အကြင်အခါ၌။ ပထဝိ၊ မြေကြီးကို။ ပရိလိဝန္တိ၊ ကြာရွက်ကဲ့သို့ ရေ၌
ပေါ်သည်ကို။ ဝိဇာနာဟိ၊ သိအံ။

ကမ္ဘာလုံးကြောင်း

၄။ သာဂရေန၊ သမုဒ္ဒရာသည်။ ပရိက္ခိတ္တံ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြံရံ
အပ်သော မြေကြီးကို။ ပရိမဏ္ဍလံ၊ ဝန်းသော။ စက္ကံ၊ စက်ကဲ့သို့။
ဝိဇာနာဟိ၊ သိအံ။ တာတ၊ အမောင်။ တတော၊ ထိုအရပ်မှ။ နိဝတ္တယျ၊
ပြန်ခဲ့လော့။ ဧတ္တာ၊ ထိုအရပ်ထက်။ ပရံ၊ အလွန်၊ မာသု ဂမိ၊ မပျံလင့်။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အဝစ၊ ဆို၏။

၅။ ဗလိ၊ အားနှင့်ပြည့်စုံသော။ ပက္ခိ၊ အတောင်ရှိသော၊ ဒိဇုတ္တ-
မော၊ လင်းတငှက်မင်းသည်။ ဝေဂေန၊ လျင်သောအဟုန်ဖြင့်။ ဥဒပတ္တော၊

အဘသည် ကြွေးအပ်သောအရပ်သို့ ရောက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏၊ ဝက္ကဏီ၊
လင်းတငှက်မင်းသည်။ သြဇောကယန္တော၊ အောက်သို့ ကြည့်လတ်သော်။
ပဗ္ဗိကာနိ စ၊ တောင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝနာနိ စ၊ တောတို့ကိုလည်း
ဆောင်း၊ အဒ္ဓသ၊ မြင်၏။

၆။ ဂိဇ္ဈာ၊ လင်းတသည်။ ယထာ၊ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ
အားဖြင့်။ ပိတုဿုတံ၊ အဘ၏ဥစ္စာဖြစ်သော အဆုံးအမစကားကို ကြား
သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တထာ၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ သာ
ဂဒေရန၊ သမုဒ္ဒရာသည်။ ပရိက္ခံတ္တံ၊ ခြံရံအပ်သော၊ ပထဝီ၊ မြေကြီးကို။
ပရိမဏ္ဍလံ၊ ဝန်းသော၊ စက္ကံ၊ စက်ကဲ့သို့။ အဒ္ဓသ၊ မြင်၏။

ဝေရမ္ဘိလေ

၇။ သေခ၊ ထိုလင်းတမင်းသည်။ တည၊ ထိုအရပ်ကိုလည်း။ သမ-
တိက္ကမ္မ၊ လွန်၍။ ပရမေဝ၊ အထက်သို့သာလျှင်။ ပဝတ္တတိ၊ ပျံ၏။ ပလိ၊
အားနှင့်ပြည့်စုံသော။ တည ဒိဇေ၊ ထိုလင်းတငှက်ခင်းကို။ တိက္ခခ၊ ထက်
စွာသော။ ဝါတသိခါ၊ ဝေရမ္ဘိလေညွန့်သည်။ အစ္စဟာသိ၊ မှန်မှန်ညက်
ညက် ကြေးစလျက် ဆောင်၏။

၈။ အတိဂတော၊ အလွန်ပျံသွားသော။ ပေါသော၊ လင်းတငှက်
မင်းသည်။ ပုနဒေဝ၊ တစ်ဖန်လျှင်။ နိဝတ္တိတံ၊ ပြန်လာအံ့သောငှာ။
နာသက္ခံ၊ မတတ်နိုင်။ ဝေရမ္ဘာနံ၊ ဝေရမ္ဘိလေတို့သည်။ ဝသံ၊ နိုင်ငံသို့။
ဂဒေတာ၊ ရောက်သော။ ဒိဇေ၊ လင်းတငှက်မင်းသည်။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီး
ခြင်းသို့။ အာပါဒိ၊ ရောက်၏။

ဟသံမင်းသေရပြီ

၉။ ဒိဇေ၊ လင်းတငှက်မင်းသည်။ အနာဝါဒကရေ၊ အဆုံးအမကို
မလိုက်နာသည်ရှိသော်။ တဿ၊ ထိုလင်းတငှက်မင်း၏။ ပုတ္တာ စ၊ သား
တို့သည် လည်းကောင်း။ ဒါရာ စ၊ မယားတို့သည်လည်းကောင်း။ အနုဇီ
ဝိဒေနာ၊ မှီ၍ အသက်မွေးကုန်သော။ အညေ၊ တစ်ပါးကုန်သော။ ယေ စ၊
အကြင်လင်းတတို့သည် လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း
ကုန်သော လင်းတတို့သည်။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ အာပါဒု၊ ရောက်
ကုန်၏။

၁၀။ အတိတသာသနော၊ အဆုံးအမကို လွန်သော။ ဂိဇ္ဈောဝ၊
 လင်းတကဲ့သို့။ စေပို၊ ဤအတူလည်း။ ဣဝ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ယော၊
 အကြင်သူသည်။ အတိသိမစရော၊ အပိုင်းအခြားကိုလွန်လျက် ကျင့်သည်
 ဖြစ်၍။ ဒိတ္ထော၊ ကြမ်းကြုတ်သည်ဖြစ်၍။ ဝုဇာနံ၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိ
 ကုန်သော ကြီးသောသူတို့၏။ ဝါကျ၊ ဆုံးမစကားကို။ နာဝဗုဇ္ဈတံ၊
 မသိ။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည်။ ဝုဇံသာယနံ၊ အကျိုးစီးပွားကို
 အလိုရှိကုန်သော ကြီးသောသူတို့၏ အဆုံးအမကို။ အက. တွာ၊ ဓလိက်နာ
 မှ၍။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီးခြင်းသို့။ ပပေျါန္တိ၊ ရောက်ကုန်၏။

ဆုံးမစကားလိုက်နာကြ

“ရဟန်း...ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် သင်သည် လင်းတနှင့်တူသည်မဖြစ်
 လင့်၊ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့၏ ကော.ကို နားထောင်
 လော့” ဟု သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဆုံးမတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည်
 ဘုရားဆုံးမတော်မူသော ကာလမှစ၍ ဆိုဆုံးမ လွယ်သည်ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ “ယခုအခါ ထိုဆုံးမခက်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ဆုံးမခက်
 သော လင်းတဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဝါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆုံးမခက်
 သော လင်းတ၏အဘဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အကျိုးလိုလား၊ ဆုံးမငြား၊ ဓုတ်သားလိုက်နာပါ။)

ရှေးဦးစွာသော ဂိဇ္ဈဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-ကောသမ္ပိဇာတ်

ငြင်းခုံခိုက်ရန်မပြုသင့်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
 တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ပုထုဆဒ္ဒေါ” အစရှိသော ဂါထာ
 ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကောသမ္ပိဇာတ်ကို ကောသမ္ပိဇာတ်ကို
 ဇမ္ဗိပူရ၌ သောသိတဒရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ကော
 သမ္ပိဇာတ်၌ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်းကို ပြုကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြေခင်းပြု၍
 ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ဝတ္ထုသည်ကား ကောသမ္ပက ကုန္ဒ ကဉ္စသလျှင် ကတည်း။

အာပတ်သင့်မသင့်

ဤကောသမ္ပဇာတ်၌ကား အကျဉ်းကို ဤသို့သိအပ်၏-ထိုအခါ ဝိနည်း ကိုဆောင်သောရဟန်း- သုတ္တန်ကိုဆောင်သောရဟန်း ဤရဟန်းနှစ်ပါး တို့သည်လည်းတစ်ခုသောကျောင်း၌ နေကုန်သတတ်။ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့တွင် သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် တစ်နေ့သ၌ ကိုယ်လက် သုတ်သင်ခြင်းကိုပြု၍ သန့်သက်အိမ်ဝယ် သန့်သက်ရေကြွင်းကို သန့်သက် ခွက်၌ ထား၏။ နောက်မှ ဝိနည်းကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် သန့်သက် အိမ်သို့ဝင်၍ ထိုရေကိုမြင်၍ ထိုအိမ်မှထွက်၍ သုတ္တန်ကိုဆောင်သောရဟန်း ကို "ငါ့ရှင်... သင်သည် သန့်သက်ရေကြွင်းကိုထားခဲ့သလော" ဟု မေး၏။ "ငါ့ရှင်... ထားခဲ့၏" ဟု သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆို၏။ "ငါ့ရှင်... သင်သည် ဤသန့်သက်ခွက်ဝယ် သန့်သက်ရေကြွင်းကို ထားရာ၌ အာပတ်သင့်သည်၏ အဖြစ်ကို မသိသလော" ဟု ဝိနည်းကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် မေး၏။ "ငါ့ရှင်... ငါသည် မသိ" ဟု သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆို၏။ "ငါ့ရှင်... မသိသည်ဖြစ်စေ၊ ဤသန့်သက်ရေကြွင်း ထားရာ၌ အာပတ်သည် ရှိ၏" ဟု ဝိနည်းကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆို၏။ "ငါ့ရှင်... ထိုသို့တပြားကား ထိုအာပတ်ကို ငါကုအံ့" ဟု သုတ္တန်ကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆို၏။ "ငါ့ရှင်... သင့်အား စေတနာမရှိသည် ဖြစ်၍ သတိလွတ်သဖြင့် ပြုငြားအံ့၊ အာပတ်သည် မရှိ" ဟု ဝိနည်းကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် ဆို၏။

ရဟန်းတို့ကကြံပြီ

သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်းသည် ထိုအာပတ်၌ "အနာပတ္တိ" ဟု အယူရှိ၏။ ဝိနည်းကိုဆောင်သော ရဟန်းသည်လည်း မိမိတပည့်တို့အား "ဤသုတ္တန္တိကရဟန်းသည် အာပတ်သင့်လျက်လည်း မသိ" ဟု ပြောဆို၏။ ဝိနည်းကိုဆောင်သော ရဟန်း၏တပည့်တို့သည် သုတ္တန်ကို ဆောင်သော ရဟန်း၏ တပည့်တို့ကိုမြင်၍ "သင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် အာပတ်သင့်၍ အာပတ်သင့်မှန်း မသိ" ဟု ဆိုကုန်၏။ သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်း၏

တပည့်တို့သည် မိမိတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ သုတ္တန်ကို ဆောင်သော ရဟန်းသည် “ဤဝိနည်းဓိုရ်ကား ရှေး၌ အနာပတ္တိဟုဆို၍ ယခုမူ “အာပတ်”ဟု ဆိုပြန်၏။ “ဝိနည်းဓိုရ်သည် မုသားဆို၏”ဟု တပည့်တို့အား ကြား၏။ သုတ္တန်ကိုဆောင်သော ရဟန်း၏တပည့်တို့သည် ထွား၍ “သင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် မုသားဆို၏”ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤသို့ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ပြုကုန်၏။ ထို့နောင်မှ ဝိနည်းဓိုရ်သည် အခွင့်ကိုရ၍ သုတ္တန္တိက ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုသောအားဖြင့် ဥက္ခေပနိယကံကို ပြု၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုနှစ်ပါးကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ပစ္စည်း ဒါယကာ တို့သည်လည်း နှစ်စုကွဲကုန်၏။ အဆုံးအမကို ခံကုန်သော ရဟန်းမိန်းမ တို့သည်လည်း နှစ်စုကွဲကုန်၏။ စောင့်ရှောက်ကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း နှစ်စုကွဲကုန်၏။ ထိုနတ်တို့၏ သန္ဓိဌ ဝတ္တု အဆွခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် ကောင်းကင်၌ တည်ကုန်သော ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော အလုံးစုံသော နတ်တို့သည်လည်း နှစ်စုကွဲကုန်၏။ အကနိဌ ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် ဤကောလာဟလသည်လည်း ရောက်၏။

ဘုရားသော်မှ ဟောမရ

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်၍ ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုကုန်သော ရဟန်းတို့၏ ဤသုတ္တန္တိက ရဟန်းတို့ကို ဓမ္မိကဖြစ်သောကံဖြင့်သာလျှင် ဥက္ခိတ္တကံ ပြုအပ်၏ ဟူသောအယူ၊ ဥက္ခိတ္တံာနုဝတ္တက ရဟန်းတို့၏ သုတ္တန္တိက ရဟန်းတို့ကို အဓမ္မိက ကံဖြင့် ဥက္ခိတ္တကံ ပြုအပ်၏ ဟူသောအယူ ဥက္ခေပနိယကံကိုပြုကုန်သော ရဟန်းတို့ သည် တားမြစ်အပ်ကုန်လျက်လည်း ဥက္ခိတ္တံာနုဝတ္တက ရဟန်းတို့ ခြံရံ၍ သွားသည်၏အဖြစ်ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ညီညွတ် သင့်တင့်ကြကုန်”ဟု နှစ်ကြိမ် စေတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ညီညွတ်ခြင်းငှာ အလို မရှိကြကုန်”ဟူသော စကားကိုကြား၍ သုံးကြိမ်မြောက်၌ သံဃာကွဲ၏ဟု ထိုရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ကြွတော်မူ၍ ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုကုန်သောရဟန်း တို့အား ကံပြုခြင်း၌ အပြစ်ကို ဥက္ခိတ္တက ရဟန်းတို့အား အာပတ်ကို မရှုခြင်း၌ အပြစ်ကို ဟောတော်မူ၍ ဖဲတော်မူ၏။ တစ်ဖန် ထိုကောသမ္မိ ပြည်၌လျှင် တစ်ခုတည်းသော သိမ်၌ ဥပုသ်အစရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်၍

“ယခုအခါ၌လည်း ငြင်းခုံကုန်လျက် နေကုန်၏” ဟု ကြား၍ ထိုအရပ်သို့ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...မသင့်၊ ခိုက်ရန် မဖြစ်စေလင့်” ဤသို့ အစရှိကုန်သော စကားတို့ကို မိန့်တော်မူ၍ ဓမ္မဝါဒီဖြစ်သော မထင်ရှားသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို အလိုမရှိသဖြင့် “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား—တရားအရှင်ဖြစ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ငုံ့တော်မူပါဦးလော့၊ အရှင်ဘုရား...ဘုန်းဟော်ကြီးသော အရှင်ဘုရားသည် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏အဖြစ်၌ ချမ်းသာစွာ နေခြင်းကို အားထုတ်တော်မူလျက် နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုခိုက်ရန် အငြင်းအခုံဖြင့် ထင်ရှားပါကုန်သတ္တံ့” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့ ရွေး၍ဖြစ်ဖူးသည်ကို ငါဟောအံ့။

အတိတ်ဝတ္ထု၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မည်သော ကာသိကမင်းသည် ဖြစ်ဖူး၏၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ပြည်ကိုလုယူ၍ မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် နေသော ဒီဃီတိ ကောသလမင်းအား သတ်သည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ဒီဃာဝု မင်းသားသည် မိမိအား အသက်ကို ပေးသည်ရှိသော် ထိုအခါမှစ၍ ဗြဟ္မဒတ်မင်း ဒီဃာဝုမင်းသားတို့၏ သင့်တင့် ဝိညာတိသည်၏ အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့စွဲကိုင်သော လက်နက်ရှိကုန်သော ထိုမင်းတို့အား စဉ်လျက်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော သည်းခံခြင်းနှင့် မွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်တုံ့သေး၏။ သင်တို့သည် ကား ဤသို့ ကောင်းစွာဟောအပ်သော ဤသာသနာတော်၌ အကြင်ကြောင့် ရဟန်းပြုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် စင်စစ်သဖြင့် နားထောင်ရာ၏ဟု ဆုံးမတော်မူ၏။

ငြိမ်းချမ်းရေးတရားတော်

နှစ်ကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ်မြောက် လည်းကောင်း ရဟန်းတို့ မသင့်၊ ခိုက်ရန်မဖြစ်စေလင့်ဟု မြစ်တော်မူ၍ မကျင့်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြစ်တော်မူ၍ “ဤမဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အကုသိုလ်စိတ်ရှိကုန်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဤမဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်ကုန်သော ယောကျ်ားတို့သည် မှတ်စိမ့်သောငှာ မလွယ်ကုန်” ဟု ဖဲတော်မူ၍ နက်ဖြန် ဆွမ်းခံရွာမှ ကြွတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋ်တော်၌ အတန်ငယ်

အပင်အာန်း ဖြေတော်မူ၍ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို သို့မှီးတော်မူ၍ ကိုယ်တော်၏ သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူတော်မူ၍ သံသရာအလယ် ကောင်းကင်၌ ရုပ်တော်မူ၍-

၁၁။ ပုထုသဒ္ဒါ သမဇနော၊ န ဗာလော ကောစိမညထ။
သံသသ္မိံ ဘိဒ္ဓမာနသ္မိံ၊ နာညံ ဘိယျော အမညရုံ။

၁၂။ ပရိမုဋ္ဌာ ပဏ္ဍိတာ ဘာသာ၊ ဝါစာ ဂေါစရဘာဏိနော။
ယာ ဝိစ္ဆန္တိ မုခါယာမုံ၊ ယေန နိတာ န တံ ဝိဒ္ဓ။

၁၃။ အက္ခောတ္ထိမံ အဝဓိမံ၊ အဇိနိမံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ ဥပနယန္တိ၊ ဧဝရံ တေသံ န သမ္ပတိ။

၁၄။ အက္ခောတ္ထိမံ အဝဓိမံ၊ အဇိနိမံ အဟာသိ မေ။
ယေ စ တံ နုပနယန္တိ၊ ဧဝရံ တေသုပသမ္ပတိ။

၁၅။ န ဟိ ဝေဒရန ဝေရာနိ၊ သမ္ပန္တိမ ကုဒါစနံ။
အဝေရေန စ သမ္ပန္တိ၊ သေ ခေမ္မာ သနန္တဇနာ။

၁၆။ ပရေ စ န ဝိဇာနန္တိ၊ မယဒမတ္ထ ယမာမသေ။
ယေ စ တံတ္ထ ဝိဇာနန္တိ၊ တတော သမ္ပန္တိ ဓမဓဂါ။

၁၇။ အဋ္ဌိစ္ဆိန္နာ ပါဏဟရာ၊ ဂဝဿ ခနဟာရိနော။
ရဋ္ဌံ ဝိလုမ္မမာနာနံ၊ တေတံပိ ဟောတိ သင်္ဂတိ။
ကသ္မာ တုမ္မာက နော သိယာ။

၁၈။ လစေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။
အဘိဘုယျ သဗ္ဗာနိ ပရိဿယာနိ၊
စရေယျ တေနတ္ထမနော သတိမာ။

၁၉။ နော စေ လဘေထ နိပကံ သဟာယံ၊
သဒ္ဓိံ စရံ သာဓုဝိဟာရိ ဓီရံ။
ရာဇာဝ ရဋ္ဌံ ဝိဇိတံ ပဟာယ၊
ဒေကာ စရေ မာတင်္ဂံ ရဗျေဝ နာဂေါ။

၂၀။ ကေသ စရိတံ သေယျော၊
 နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယထာ။
 ခေဏာ စဒရ န ပါပါနိ ကယိရာ၊
 အပ္ပေါဿုက္ကာ မာတင်္ဂ ရညေဝ နာဂေါ-
 ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

၁၁။ သမဇနော၊ သဘော ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်သော ရဟန်း၊ အပေါင်း၊
 သည်၊ ပုထုသုဒ္ဓေါ၊ များသော ကျယ်သောအသံ ရှိ၏။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်
 ယောက်သော ရဟန်းသည်လည်း၊ ဗာလော၊ ငါ့မိုက်၏ဟူ၍။ န မညထ၊
 မအောက်မေ့။ သံသသ္မိ၊ သံသာသည်။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ဘိဇ္ဇမာနသ္မိ၊
 ကွဲသည်ရှိသော်။ အညံ၊ ငါ့ကြောင့် သံသာ ကွဲ၏ဟူသော တစ်ပါးသော
 အကြောင်းကို။ န အမညရုံ၊ မအောက်မေ့တတ်။

၁၂။ ပရိမုဋ္ဌာ၊ လွတ်သော သတိရှိကုန်သော။ ပဏ္ဍိတာ ဘာသခ၊
 ပညာရှိယောင် ပြုကုန်သော။ ဝါစာ ဂေါစရာ၊ သတိပဋ္ဌာန်စသော အရိယ
 ဓမ္မကို အာရုံပြု စကားကိုသာ အာရုံပြုသော ရဟန်းတို့သည်။ ယာဝ၊
 အကြင်မျှလောက်။ မုခါယာမံ၊ ခံတွင်းဆန့်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။
 တာဝ၊ ထိုမျှလောက်။ ပသာရေတွခ၊ ဆန့်၍။ ဘာဏိနော၊ ဆိုကုန်၏။ ယေန၊
 အကြင်ခိုက်ရန်သည်။ နိတာ၊ အရွက်မရှိသည်၏ အဖြစ်ကို ဆောင်တတ်ကုန်
 ၏။ တံ၊ ထိုခိုက်ရန်ကို။ န ဝိဒ္ဓ၊ ဤသို့ အပြစ်ရှိ၏ဟု မသိကုန်။

ရန်တုံ မမူသင့်

၁၃။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောဗ္ဗိ၊ ဆဲရေး
 ပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညည်းဆဲပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။
 သန္တကံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟောသိ၊ ဆောင်ပြီ။ ဣဘိ၊ ဤသို့။ တံ အာကာရံ၊ ထို
 အခြင်းအရာကို။ ဥပနယန္တိ၊ အငြိုးဖွဲ့ကုန်၏။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊
 ရန်သည်။ န သမ္ပတိ၊ မငြိမ်း။

ရန်မလို ရန်ပြီ

၁၄။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ အက္ခောဗ္ဗိ၊ ဆဲရေး
 ပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဝဓိ၊ ညည်းဆဲပြီ။ မံ၊ ငါ့ကို။ အဇိနိ၊ အောင်ပြီ။ မေ၊ ငါ၏။

ဇ. ၆ ၃-၅၅၀ (ထ. တွဲ)

သန္တကံ၊ ဥစ္စာကို။ အဟာသိ၊ ဆောင်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တံအာကာရံ၊ ထို
အခြင်းအရာကို။ နုပ နယုန္တိ၊ မဖွဲ့ကုန်။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ ဝေရံ၊ ရန်
သည်။ ဥပသမ္ပတိ၊ ငြိမ်း၏။

၁၅။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ခဝရေန၊ ရန်တုံ့ မှုသဖြင့်။
ဝေရာနိ၊ ရန်တို့သည်။ ကုဒါစနံ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်။ န သမ္ပန္တိ၊ မငြိမ်းကုန်။ အဝေ
ရေန ဝ၊ ရန်တုံ့ မမှုသဖြင့်တား။ သမ္ပန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။ သေဓမ္မော၊ ဤစာရား
သည်။ သနန္တနော၊ ရှေး၌ဖြစ်၏။

၁၆။ ပရေ၊ သူမိုက်တို့သည်။ တွေ၊ ဤသို့သာအလှယ်၌။ ကလဟံ၊ ခိုက်
ရန်တွေ့ခြင်းကို။ ကရောန္တာ၊ ပြုကုန်လျက်။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ယမေမုသေ၊
ယမမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရအံ့ဟု။ န စ ဝိဇာနန္တိ၊ မသိကုန်။ တတ္ထ၊ ထိုရဟန်း
တို့တွင်း။ ယေ စ၊ အကြင်ရဟန်းတို့သည်ကား။ ဝိဇာနန္တိ၊ ယမမင်းနိုင်ငံသို့
လိုက်ရကုန်အံ့ဟု သိကုန်၏။ တဏှော၊ ထို့ကြောင့်။ မေဓဂါ၊ ရန်သူတို့သည်။
သမ္ပန္တိ၊ ငြိမ်းကုန်၏။

၁၇။ ယေ ဣဇာနော၊ အကြင်မင်းတို့သည်။ အဋ္ဌိစ္ဆိန္နော၊ ဖြတ်အပ်
သော မိဘတို့၏ အရိုးရှိကုန်၏။ ပါဏဟရာ၊ အတ်အပ်သော မိဘတို့၏
အသက်ရှိကုန်၏။ ဂဝဿဓန ဟာရိနော၊ ဆေခင်အပ်သော နွား၊ မြင်း၊
ဥစ္စာ ရှိကုန်၏။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဝိလုမ္ပမာနာနံ၊ လိုယက်ကုန်သော။
တေသံပိ၊ ထိုမင်းတို့အားလည်း။ သင်္ဂတိ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ ဟော-
တိ၊ ဖြစ်သေး၏။ တုမ္မာကံ၊ သင်တို့အား။ အသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။
သင်္ဂတိ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ နော သိယာ၊ မဖြစ်ရာသနည်း။

၁၈။ နိပကံ၊ ပညာရှိသော။ သဒ္ဓိံ စရံ၊ အတူတကွ ကျင့်ဘက်ဖြစ်
သော။ သာဓုဝိဟာရိံ၊ ကောင်းစွာနေလေ့ရှိသော။ ဓိရံ၊ တည်ကြည်
သော။ သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ သဓစ လဘေထ၊ အကယ်၍
ရငြားအံ့။ သဗ္ဗာနိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ပရိဿယာနိ၊ ဘေးရန်တို့ကို။
အဘိဘုယျ၊ နှိပ်စက်၍။ တေန၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တကွ။
အတ္တမနော၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသည်ဖြစ်၍။ သတိမာ၊ သတိနှင့် ပြည့်စုံ
သည်ဖြစ်၍။ စရေယျ၊ ကျင့်ရာ၏။

၁၉။ နိပကံ၊ ပညာရှိသော။ သဒ္ဓိံ စရံ၊ တကွ ကျင့်ဘက်ဖြစ်သော။
သာဓု ဝိဟာရိံ၊ ကောင်းစွာနေလေ့ရှိသော။ ဓိရံ၊ တက်ကြည်သော။
သဟာယံ၊ အဆွေခင်ပွန်းကို။ နောစော လဘေထ၊ အကယ်၍ မရငြားအံ့။

ရာဇာ၊ မယာဇနကမင်း၊ အရိန္ဒမမင်းသည်။ ဝိဇိတံ၊ အောင်မြင်ရာ ဖြစ်
သော။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ ဧကော၊ တစ်ယောက်
တည်း။ စရေဣဝ၊ ကျင့်သကဲ့သို့လည်းကောင်း။ မာတင်္ဂနာဂေါ၊ အမိ
ကို လုပ်ကျွေးသော သီလဝ ဆင်ပြောင်းကြီး ပါလိလေယျက ဆင်ပြောင်
ကြီးသည်။ အရညေ၊ တေး၌။ ဧကော၊ တစ်စီးတည်း။ စရေဣဝ၊ ကျင့်
သကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ဧဝံ-တထာ၊ ထိုအတူ။ ဧကော၊ တစ်ယောက်
တည်း။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

လူမိုက်နှင့် မပေါင်းရာ

၂၀။ ကေသံ စရိတံ၊ တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ခြင်းသည်။ သေ-
ယော၊ မြတ်၏။ ဗာလေ၊ သူမိုက်၌။ သဟာယတာ၊ အဆွခင်ပွန်း၏
အဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အရညေ၊ တေး၌။ မာတင်္ဂနာဂေါ၊ ဆင်
ပြောင်ကြီးကဲ့သို့။ အပေါဿုက္ကာ၊ ကြောင့်ကြမဲ့။ ဧကော၊ တစ်ယောက်
တည်း။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ န စ ကယိဇ္ဈ၊
မပြုရာ။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ညီညွတ်
စွာ ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ရအား ပါလိလေယျကရွာသို့ ကြွတော်မူ၍
ဘဂုံမထေရ်အား တစ်ယောက်တည်း နေသည်၏ အဖြစ်၌ အကျိုးဆက်ကို
ဟောတော်မူပြီး၍ ထိုရွာမှ သုံးယောက်ကုန်သော အမျိုးကောင်းသားတို့၏
နေရာအရပ်သို့ သွား၍ အမျိုးကောင်းသားတို့အား ညီညွတ်သင့်တင့်သည်
၏ အဖြစ်၌ အကျိုးဆက်ကို ဟောတော်မူ၍ ထိုအရပ်မှ ပါလိလေယျက
တောအုပ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ထိုတောအုပ်၌ သုံးလပတ်လုံး နေတော်မူ၍ တစ်ဖန်
ကောသမ္မိပြည်သို့ မကြွမူ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့လျှင် ကြွတော်မူ၏။ ကောသမ္မိ
ပြည်သား သိတင်းသည်တို့သည် "ဤကောသမ္မိပြည်သား ရဟန်းဖြစ်ကုန်
သော အရှင်တို့ကား ငါတို့၏ များစွာသော အကျိုးမဲ့ကို ပြုကုန်၏။ ဤ
အရှင်တို့သည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားသဗ္ဗညုသည် ကြွသွားတော်
မူ၏။ ဤကောသမ္မိပြည်သားရဟန်းဖြစ်ကုန်သော အရှင်တို့အား ရှိခိုးခြင်း
အစရှိသည်တို့ကို မပြုကုန်အံ့။ ဆွမ်းကို မလှူကြကုန်အံ့။ ဤသို့ ပြုသည်ရှိ
သော် ဤရဟန်းတို့သည် ဖဲမူလည်း ဖဲကုန်လတ္တံ့။ ရန်ဖြစ်ခြင်းမူမူလည်း
ကြဉ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားကို ဤရဟန်းတို့သည် ကြည်

ညိုစေကုန်လတ္တံ့။” ဤသို့ တိုက်ပင်၍ တိုင်ပင်တိုင်း ပြုကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့
သည် ထိုခေတ်အမှုဖြင့် နှိပ်စက်အင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့သွား၍
သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား ကန်တော့ကုန်၏။

ဘေဒါဝေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘေဒါဝေါကို ပေါင်းတော်
မူ၏။ အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား- ယခုအခါ သိရီသုဒ္ဓေါ
ဒနမင်းကြီးသည် ထိုအခါ အဘဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ မဟာမင်းယာသည် ထို
အခါ အမိဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဒီသာဝရမင်းသား
ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဘေဒါဝေါကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ရဟန်းများ၊ စွာ၊ ကွဲပြားရာ၊ ဒကာစောင့်ထိန်းရာ)
နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ကောသမ္မိ ဘေဒါဝေါသည် ပြီး၏။

၃-မဟာသုဝရာဘေဒါ

ဆင်းရဲသော်လည်း အဆွေခင်ပွန်းကို မစွန့်ထိုက်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဒုမော ယဒါ ဟောတိ” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာသုဝရာဘေဒါကို
ဇေထဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော
ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ဆွမ်းကြမ်းစားရသည်

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်၌ ကုမ္မဋ္ဌာန်း
ကိုယူ၍ ကောသလ ဇနပုဒ်၌ မထင်ရှားသော ပစ္စုပ္ပန်ကို အမှီပြု၍
စော၌ နေသတတ်၊ ထိုပစ္စုပ္ပန်စားသားတို့သည် ထိုရဟန်းအား မှန်မြတ်သော
ဆွမ်းကိုလှူခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုရဟန်းအား လျှောက်ပတ်သော
ကျောင်းကို ရလျက်လည်း ဆွမ်းဖြင့် ပင်ပန်းရကား မဂ်ကိုလည်းကောင်း၊
ဖိုလ်ကိုလည်းကောင်း ဖြစ်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ထိုအခါ သုံးလလွန်
သဖြင့် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးအံ့သောငှာ လာသော ထိုရဟန်း
ကို သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိသန္ဓာရကို ပြုတော်မူ၍ “ရဟန်း-
ဆွမ်းဖြင့် မပင်မပန်းဘဲ ရှိပါ၏လော၊ လျှောက်ပတ်သောကျောင်းကို ရ၏
လော” ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား
လျှောက်၏။

(၅၅၀-တ၊ မဟာသုဝရာဇောတ်)

ပုံ-၁၁။ သိကြားမင်းသည် ကျေးမင်းအား စုံစမ်းအံ့သောငှါ မိမိအာနဘော်ဖြင့် ရေသဖန်းပင်ကို ခြောက်သွေ့စေပုံ။

ရသမျှဖြင့်ရောင့်ရဲလေ

သံဃညမြတ်စွာဘုရားသည်ထိုရဟန်းအား လျှောက်ပတ်သောကျောင်း ရှိသည်၏အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ “ရဟန်း... ရဟန်းမည်သည်ကား လျှောက်ပတ်သော ကျောင်းကို ရသည့်ရှိသော် လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကျင့်ခြင်းကိုပယ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ရတိုင်းသော ပစ္စည်းကိုသာလျှင် သုံးဆောင်၍ ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ရဟန်းတရားကို ပြုသင့်၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း မိမိနေရာ သစ်ငင်ခြောက်လတ်သော် အမှန်ကို စားကုန်လျက် လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကျင့်ခြင်းကိုပယ်၍ ရောင့်ရဲကုန်သည်ဖြစ်၍ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားကို မဖျက်ဆီးမှု၍ တစ်ပါးသို့ မထွားကုန်။ သင်သည်ကား အဘယ်ကြောင့် ဆွမ်းကို သုံးဆောင်ရလျက် ထိုဆွမ်းကိုကြမ်း၏ဟူ၍ လျှောက်ပတ်သောကျောင်းကို စွန့်ဘိသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်းလပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာဝယ် ဂင်္ဂါနား၌ တစ်ခုသော ရေသဖန်းပင်ဝယ် အရာမကုန်သော ကျေးတို့သည် နေကြကုန်၏။ ထိုကျေးတို့တွင် တစ်ခုသောကျေးမင်းသည် မိမိနေသော ရေသဖန်းပင်၏ အသီးတို့သည် ကုန်ကုန်လတ်သော် အကြင် အညွန့် အရွက်အခွံ အပွေးသည် ကြွင်း၏။ ထိုအကြွင်းကိုစား၍ ဂင်္ဂါ၌ ရေကုန်သောက်၍ အလွန်မြတ်သော အလိုနည်းခြင်းဖြင့် ရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော အရပ်သို့မထွား။ ထိုကျေးမင်း၏ အလိုနည်းသည်၏ အဖြစ်၊ ရောင့်ရဲလွယ်သည်၏ အဖြစ်ဟူသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် တုန်လှုပ်၏။

ရောင့်ရဲလွယ်သောကျေး

သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုကျေးမင်းကိုမြင်၍ ထိုကျေးမင်းအား စုံစမ်းအံ့သောငှာ မိမိ၏ အာနုဘော်ဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကိုခြောက် ရှိစေ၏။ ရေသဖန်းပင်သည် အငုတ်မျှသာရှိ၏။ အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ် လျှောက် လှေခတ်အပ်သည်ရှိသော် တီးမှုတ်ဘိသကဲ့သို့ မြည်၏။ ထိုရေသဖန်းပင် အပေါက်တို့မှ အမှန်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ကျေးမင်းသည် ထို

အမှုန်တို့ကိုစား၍ ဂင်္ဂါ၌ ရေသောက်၍ တစ်ပါးသောအရပ်သို့ မသွားမူ၍
လေနေပူတို့ကို ဓရေမတုက်မူ၍ ရေသဖန်းပင်ငုတ်၌ နေ၏။

သစ်ပင်သေနေပြီ

သိကြားမင်းသည် ထိုကျေးမင်း၏ အလိုနည်းသောအဖြစ်ကို သိ၍
အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ တရားကျေးဇူးကို ဟောစေ၍ ကျေးမင်းအား ဆု
ပေး၍ ရေသဖန်းပင်ကို အမြှိုက် အသီးရှိသည်ကိုပြု၍ လာအံ့ဟု တစ်ခု
သော ဟင်္သာမင်းဖြစ်၍ သုဇမည်သော အသုရာ နတ်၏သမီးကို ရှေ့ထား၍
ရေသဖန်းပင်တောသို့ သွား၍ အနီး၌ တစ်ခုသောသစ်ပင်၏ အခက်၌
နား၍ ထိုကျေးမင်းနှင့်တကွ စကားကို ဖြစ်စေလိုရကား-

၂၁။ ဒုမော ယဒါ ဟောတိ ဖလူပပဇ္ဇော၊
ဘုဉ္ဇန္တိ နံ ဝိဟင်္ဂမာ သမ္ပတန္တာ၊
ခိဏန္တံ ဥတုာန ဒုမပ္ပလစ္စံယေ၊
ဒိသောဒိသံ ယန္တိ တတော ဝိဟင်္ဂမာ-

ဟူသော ဈေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၂၁။ သုဝဏ္ဏေ၊ ကျေးမင်း။ ဒုမော၊ သစ်ပင်သည်။ ယဒါ။ အကြင်
အခါ၌။ ဖလူပပဇ္ဇော၊ အသီးနှင့်ပြည့်စုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဒါ၊
ထိုအခါ၌။ ဝိဟင်္ဂမာ၊ ငှက်တို့သည်။ နံ၊ ထိုသစ်ပင်ကို။ သမ္ပတန္တာ၊ တစ်ခက်မှ
သည် တစ်ခက်သို့ ပြောင်းသွားကုန်လျက်။ ဘုဉ္ဇန္တိ၊ စားကုန်၏။ ခိဏန္တံ၊
အသီးကုန်၏ဟူ၍။ ဥ တုာ၊ သိ၍။ ဒုမပ္ပလစ္စံယေ၊ သစ်သီးကုန်သဖြင့်။
ဝိဟင်္ဂမာ၊ ငှက်တို့သည်။ တတော၊ ထိုသစ်ပင်မှ။ ဒိသောဒိသံ။ ထိုထိုအရပ်
သို့။ ယန္တိ၊ ပျံသွားကုန်၏။

ဤသို့ဆိုပြီး၍ ထို့နောင်မှ ထိုကျေးမင်းကို တိုက်တွန်းအံ့သောငှာ-

၂၂။ စရ စာရိကံ လောဟိတတုဏ္ဏမာမရိ၊
ကိံ တံ သုဝ သုက္ခဒုမမိဇျာယသိ။
တဒိသံ မံ ဗြူဟိ ဝဿန္တ သန္တိဘ၊
ဏသုာ၊ သုဝ သုက္ခဒုမံ န ရိဉ္ဇသိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂။ လောဟိတ တုဏှ၊ နိသော နှုတ်သီးရှိသော။ သုဝ၊ ကျေးသား။
 စာရိကံ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားခြင်းကို။ စရ၊ သွားလော့။ မာ ဓရိ၊
 ဓသလင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ ကိံ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ သုက္ခဒုမမိ၊ ခြောက်
 သော သစ်ပင်၌။ ဝျာယသိ၊ မှိုင်သနည်း။ ဝဿန္တ သန္တံ၊ မိုးတွင်းဇာ
 လ၌ စိမ်းညိုသော တောအုပ်နှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ သုဝ၊ ကျေး
 သား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣသံ၊ ငါတို့ကံတွန်း၏။ တွံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။
 မြူဟိ၊ ဆိုလော့။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ သုက္ခဒုမံ၊ ခြောက်သော သစ်
 ပင်ကို။ န ရိဉ္ဇေသိ၊ မစွန့်သနည်း။

မိတ်ဆွေကိုမစွန့်ကောင်း

ထို့နောင်မှ သိကြားကို ကျေးမင်းသည် “ငါကား ဧကူးဇူကိုသိ
 တတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤသစ်ပင်ကို မစွန့်” ဟု ဆိုလို၍-

၂၃။ ယေ ဝေ သဒိနံ သခါရော ဘဝန္တိ၊
 ပါဏံ စဇေ သုဒဒုက္ခေသု ဟံသ။
 ဝိဏံ အဝိဏမ္ပိ န တံ ဇဟန္တိ၊
 သန္တော သတံ ဓမ္မ မနုဿရန္တော။

၂၄။ သောဟံ သတံ အညတရောသ္မိ ဟံသ၊
 ဥာတိစ မေ ဟောတိ သခါ စ ရုက္ခော။
 တံ နုဿဟေ ဇီဝိကတ္ထော ပဟာတုံ၊
 ဝိဏန္တိ ဥ တွာန န ဟေသ ဓမ္မော-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၃။ ဟံသ၊ ဟင်္သာမင်း။ သဒိနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၏။ ယေ သခါ
 ရော၊ အကြင်အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ သော၊ ထို
 အဆွေခင်ပွန်းသည်။ သုဒဒုက္ခေသု၊ ချမ်းသာဆင်းရဲတို့၌။ ပါဏံ၊ အသက်
 ကို။ စဇေ၊ စွန့်ရာ၏။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။
 မနုဿရန္တော၊ အောက်မေ့ကုန်လျက်။ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့
 သည်။ တံ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းကို။ ဝိဏမ္ပိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ပြုဟူ၍လည်း။
 ဇဟန္တိ၊ အဝိဏမ္ပိ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မကုန်သေးဟူ၍လည်း။ ဇာတိ၊ နဇဟန္တိ၊
 မစွန့်ကုန်။

၂၄။ ဟံသာ ဟံသာမင်း။ သောအဟံ၊ ထိုဝါသည်။ သတံ၊ သူတော်
 ကောင်းတို့တွင်။ အညဘရာ၊ တစ်ယောက်သည်။ သသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ရှေးကွာ၊
 ရေသဖန်းပင်သည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဥာတိ စ၊ အဆွေအမျိုးသည်လည်းတောင်း၊
 သခါ စ၊ အဆွေခင်ပွန်းသည်လည်းကောင်း၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဇိဝိကတ္ထော၊
 အသက်မွေးခြင်းကို အလိုရှိသောငါသည်။ ခိဏန္တိ၊ အသီးကုန်ပြီဟု။ ဥတှာန၊
 သိ၍။ တံ၊ ထိုရေသဖန်းပင်ကို။ ပဟာတံ၊ စွန့်အံ့သောငှာ။ နုဿဟေ၊
 မတတ်နိုင်။ သေ-ဓေသု၊ ထိုစွန့်ခြင်းသည်။ န ဓမ္မော၊ သူတော်ကောင်းတို့၏
 တရားမဟုတ်။

ငါ့ဆုပေးမည်

သိကြားမင်းသည် ကျေး၏ စကားကိုကြား၍ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ချီး
 မှမ်း၍ ဆုပေးလိုရကား-

၂၅။ သာဓု သက္ခိကတံ ဟောတိ၊ မေတ္တိ သံသတိ သန္တံဝေါ၊
 သစေတံ ဓမ္မံ ရောစေသိ၊ ပါ သံသေဗ သိဝိဇာနတံ၊

၂၆။ သော တေ သုဝ ဝရံ ဒမ္ပိ၊ ပတ္တယာန ဝိဟင်္ဂမ။
 ဝရံ ဝရဿု ဝက္ကင်္ဂ၊ ယံကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ-

ဟုသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၂၅။ သုဝ၊ ကျေးမင်း။ သက္ခိကတံ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏ အဖြစ်သည်။
 သာဓု၊ ကောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မေတ္တိသံသတိ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်
 ၍ တကွ နေခြင်းသည်။ သန္တံဝေါ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သစေတံ၊ ကောင်း
 သည်။ ဟောတိ၊ ၎င်း တို့ သင်သည်။ တံဓမ္မံ၊ ထိုချစ်ခင် လေးမြတ်
 ပေါင်းဖက်အပ်သော မိတ်ဆွေခင်ပွန်းသဘောကို။ သစေ ရောစေသိ၊
 အကယ်၍ နှစ်သက်အံ့။ ဝိဇာနတံ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ပါသံသေဗ၊ ချီးမွမ်း
 ထိုက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၂၆။ ပတ္တယာန၊ အတောင်ဟူသော ယာဉ်ရှိသော။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်း
 ထင်ဖြင့် သွားတတ်သော။ ဝက္ကင်္ဂ၊ ဆောက်သော လည်ရှိသော။ သုဝ၊
 ကျေးသား။ တို့ သင်သည်။ ယံကိဉ္စိ၊ အမှတ်မရှိသောဆုကို။ မနသစ္စ။
 စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိအံ့။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ တေ၊ သင့်အား။
 ဒမ္ပိ၊ ပေးအံ့။ ဝရံ၊ လိုသောဆုကို။ ဝရဿု၊ တောင်းလော့။

ဤသစ်ပင်ပြန်ရှင်ပါစေ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျေးမင်းသည် ဆုယူလိုရကား-

၂၇။ ဝရဇ္ဇေ မေ ဟံသ ဘဝံ ဒဒေယျ၊
အယဉ္ဇ ရုက္ခော ပုနရာယံ လဘေထ၊
သော သာခဝါ ဖလိမာ သံဝိရူဇ္ဇော၊
ပရုတ္တိဏော တိဋ္ဌတု သောဘမာနော-
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဟံသ၊ ဟသံ၊ မင်း။ ဘဝံ၊ အရှင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ ဒဒေယျ၊ အကယ်၍ ပေးငြားအံ့။ အယဉ္ဇ ရုက္ခော၊ ဤခရ သဖန်းပင်သည်လည်း။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ အာယံ၊ အသက်ကို။ လဘေထ၊ ရစေ သတည်း။ သော၊ ထို ရေသဖန်းပင်သည်။ သာခဝါ၊ အခက်နှင့် ပြည့်စုံ သည်ဖြစ်၍။ ဖလိမာ၊ အသီးနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ သံဝိရူဇ္ဇော၊ ထက်ဝန်း ကျင်မှ စည်ပင်ပေါက်ရောက်သော အရွက်နုရှိသည် ဖြစ်၍။ ပရုတ္တိဏော၊ ယင်ပျားငယ်ကဲ့သို့ ချိုသော အသီးရှိသည်ဖြစ်၍။ သောဘမာနော၊ တင့် တယ်သည်ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌတု၊ တည်စေသဟည်း။

ရေသဖန်းပင် ပြန်စည်ပင်

ထိုအခါ ထိုကျေးမင်းအား သိကြားခင်းသည် ဆုပေးလိုရကား

၂၈။ တံ ပဿ သမ္မ ဖလိမံ ဥဋ္ဌာရံ၊
သဟာဝံ တေ ဟောတု ဥဒုမ္မဒရန၊
သော သာခဝါ ဖလိမာ သံဝိရူဇ္ဇော၊
မုရုတ္တိကော တိဋ္ဌတု သောဘမာနော-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၈။ သမ္မ သုဝရာဇ၊ ကောင်းသော ကျေးမင်း။ ဖလိမံ၊ အသီးနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဥဋ္ဌာရံ၊ မြတ်သော။ တံ၊ ထိုခရသဖန်းပင်ကို။ တွံ၊ သင် သည်။ ပဿ၊ ရှုလော့။ တေ၊ သင့်အား။ ဥဒုမ္မဒရန၊ ရေသဖန်းပင်နှင့်။ သဟာဝံ၊ တကွလျှင်။ ဝါသော၊ နေခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ။ သော၊ ထိုရေသဖန်းပင်သည်။ သာခဝါ၊ အခက်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ဖလိမာ၊

ဗ. ၆၄-၅၅၀(ထတွဲ)

အသီးနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ သံဝိရူးဠာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ စည်ပင်ပေါက်
ရောက်သော အရွက်နုရွှံသည်ဖြစ်၍။ မရုတ္တိကော၊ ယင်ပျားငယ်ကဲ့သို့ ချို
သော အသီးရှိသည်ဖြစ်၍။ သောဘမာနော၊ တင့်တယ်သည်ဖြစ်၍။ တိဋ္ဌ
တု၊ တည်စေသတည်း။

ဤသို့ဆို၍ ထိုဟသံခင်း၏ အတ္တဘောကိုစွန့်၍ မိမိ၏ လည်းကောင်း၊
သုဇာ၏လည်းကောင်း အာနုဘော်ကိုပြု၍ ဂင်္ဂါမှ လက်ဖြင့်ရေကိုယူ၍
ရေသဖန်းပင်ငုတ်ကို သွန်းလောင်း၍ သုံးသပ်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် အခက်
အခဲတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် ချိုသောအသီးရှိသော သဖန်းပင်
သည် တက်၍ အထွတ်မရှိသော ပတ္တမြားတောင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းနှင့်
ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ တည်၏။

ချမ်းသာကြပါစေ

ကျေးမင်းသည် ထိုရေသဖန်းပင်ကိုမြင်၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်
သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်းအားချီးမွမ်းလိုရတား-

၂၉။ ဧဝံ သက္က သုခိ ဟောဟိ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ယထာဟ မဇ္ဇ သုခိတေခ၊ ဒိသ္မာန သဖလံ ဒုမံ-

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၉။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဖလံ၊
အသီးနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဒုမံ၊ သဖန်းပင်ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ သုခိတော-
ယထာ၊ ချမ်းသာသကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ တု၊ သင်သည်။
သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဉာတိဘိ၊ ဆွေမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကူ။
သုခိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်စေသတည်း။

သိကြားမင်းသည်လည်း ဆုပေး၍ ရေသဖန်းပင်ကို အမြှိုက်အသီးနှင့်
ပြည့်စုံသည်ကို ပြု၍ သုဇာနှင့်တကွ မိမိနေရာသို့သာလျှင် သွား၏။ ထို
အနက်ကို ပြုအံ့သောငှာ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၃၀။ သုဝဿ စ ဝရံ ဒတာ၊ ကတောန သဖလံ ဒုမံ။
ပက္ကာမိ သဟ ဘရိယာယ၊ ဒေဝါနံ နန္ဒနံ ဝနံ-

ဟူသော ဤအဆုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သက္ကော၊ သိကြားသည်။ သုဝဿ စ၊
ကျေးသားအားလည်း။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒတာ၊ ပေး၍။ ဒုမံ၊ ရေသဖန်းပင်

ကို။ သဖလံ၊ အသီးရှိသည်ကို၊ ကတူာန၊ ရှိ။ ဘရိယာယ၊ မယားနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဒေဝါနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ နန္ဒနံ ဝနံ၊ နန္ဒဝနီ ဥယျာဉ်သို့။ ပက္ကာမိ၊ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်း...ရှေးပညာရှိတို့သည် ဤတိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်ကုန်လျက်လည်း လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားခြင်းမရှိကုန်သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သင်သည်ကား အဘယ်ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားခြင်းကို သွားဘိသနည်း၊ သွားလေ...ထိုအရပ်၌လျှင် နေလော့” ဟုမိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းအားကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုအရပ်သို့သွား၍ ဝိဝာဿနာ စီးဖြန်းလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူကား- “ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လျှင် ထိုအခါ ကျေးမင်းဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ရောင့်ရဲသည်းခံ၊ ချမ်းသာမှန်၊ ကေနိရမည်သခ။)

သုံးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော မဟာသုဝရာဇ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၄-စူဠသုဝရာဇဇာတ်

လောဘနိုင်ငံသို့ မလိုက်သင့်ကြောင်း

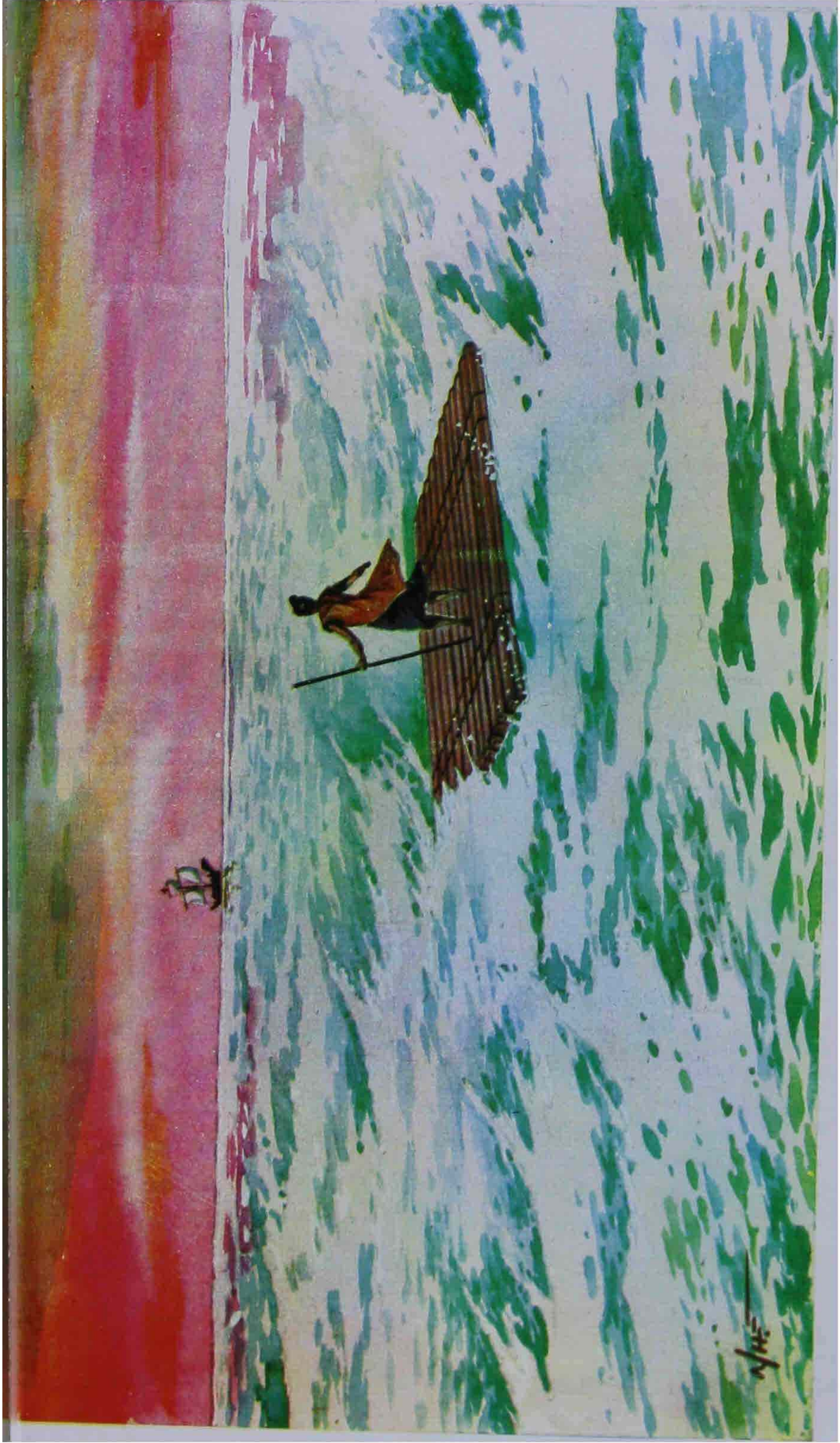
ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သန္တိ ရုက္ခာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန့်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠသုဝရာဇ ဇာတ်ကို ဇေဘဝနိကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဝေရဇကဏ္ဍကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဝေရဇာ၌ ဝါဆိုတော်မူ၍ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ရောက်တော်မူသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့...သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာသော မင်းမျိုး

ဖြင့်လျက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဘုရားဖြစ်လျက် ကြီးစွာသော တန်ခိုး
 အာနုဘော်ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူလျက် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ဖိတ်အပ်သည်
 ဖြစ်၍ ဝါတုင်း သုံးလပတ်လုံး မာရ်သည် မြေးယုက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဝေ
 ရဉ္စပုဏ္ဏား၏ အထံ၌ တစ်ရက်မျှလည်း ဆွမ်းကို မရမူ၍ လောဘ၏အစွမ်း
 အားဖြင့် သွားခြင်းကို ပယ်တော်မူ၍ ဝါတုင်းသုံးလပတ်လုံး တစ်ကွမ်း
 စားမျှသာ ကြိုတ်အပ်သော မုယောဆွမ်းဖြင့် မျှတတော်မူလျက် တစ်ပါး
 သောအရပ်ကို ကြံသွားတော်မူ၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလိုတော်
 နည်းသည်၏အဖြစ် ရောင့်ရဲလွယ်သည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိစွာ” ဟု
 စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ
 အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ လတ်၍
 “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်အည်
 ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌ ငါဘုရား၏ လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့်
 သွားခြင်းကို ပယ်ခြင်းသည် အံ့ဖွယ်မရှိသေး၊ ရှေးတိရစ္ဆာန်အမျိုး၌ ဖြစ်
 လျက်လည်း ငါသည် လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် သွားခြင်းကို ပယ်ဖူး၏”
 ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို
 ဆောင်တော်မူ၏။

- အတိတ်ဝတ္ထု။ အလုံးစုံသော ဝတ္ထုကို ရှေးနည်းဖြင့်လျှင် ဆိုအပ်၏။
- ၃၁။ သန္တိ ရုက္ခာ ဟရိပတ္တာ၊ ဒုမာ နေနကဖလာ ဗာဟူ။
 ကသွာ နံ သုက္ခေ ကောဠာပေ၊ သုဝဿ နိရတော မနော။
  - ၃၂။ ဖလ သ ဥပဘူဉ်မ္မိ၊ နေနကဝဿဂဏေ ဗဟူ။
 အဖလမ္ပိ ဝိဒိတွာန၊ သာဝ မေတ္တိ ယထာ ပုရေ။
  - ၃၃။ သုက္ခဉ္စ ရုက္ခံ ကေဠာပံ၊ သြပတ္တ မဖလံ ဒုမံ။
 သြဟာယ သက္ခဏာ ယန္တိ၊ ကိံ ဒေါသံ ပဿသေ ဒိဇာ၊
  - ၃၄။ ယေ ဖလတ္တာ သံဘဇန္တိ၊ အ ဖလောတိ ဇဟန္တိ နံ။
 အတ္တတ္ထပညာ ဒုမေဓာ၊ တေ ဟောန္တိ ပက္ခပါတိနော၊
  - ၃၅။ သာဓု သက္ခိကတံ ဟောတိ၊ မေတ္တိ သံသတိ သန္တဝေါ၊
 သစေ တံ ဓမ္မံ ရောစေသိ၊ ပါသံသော သိ ဝိဇာနတံ။
  - ၃၆။ သော တေ သုဝ ဝရံ ဒမ္ပိ၊ ပတ္တယာန ဝိဟင်္ဂမ။
 ဝရံ ဝရဿု ဝက္ကင်္ဂ၊ ကိကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ။

(၅၅၀-တ၊ စတုဒ္ဒါရဇာတ်)

ပုံ-၁၄။ စာရေးတံသုံးကြိမ်ကျခြင်းခံရသော မိတ္ထဝိန္ဒကအား ဖေါင်ငယ်တစ်စင်းဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၌ ထားခဲ့ပုံ။

၃၇။ အပိနာမ နံ ပဿေယျံ၊ သဒုတ္တံ သဖလံ ဒုမံ။
ဒလိဒ္ဒေါ ဝ နိဓိလဒ္ဒေါ၊ နန္ဒေယျာဟံ ပုနပုနံ။

၃၈။ တတော အမာ မာဒါယ၊ အဘိသိဉ္စိ ဓဟိရဟံ။
တဿ သာခါ ဝိရူဟိံ သ၊ သိတစ္ဆာယာ မနောရမာ။

၃၉။ ဧဝံ သက္က သုခိ ဟောဟိ၊ သဟ သဗ္ဗေဟိ ဉာတိဘိ။
ယထာဟ မဇ္ဇ သုခိတော၊ ဒိသ္မာန သဖလံ ဒုမံ။

၄၀။ သုဝဿ စ ဝရံ ဒတာ၊ ကတာန သဖလံ ဒုမံ။
ပက္ကာမိ သဟ ဘရိယာယ၊ ဒေဝါနံ နန္ဒနံ ဝနံ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၁။ ဟရိပတ္တာ၊ စိမ်းညိုသော အရွက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။
ဒုမာ၊ မြေတောင်တို့၌ ရောက်ကုန်သော။ အနောကဖလာ၊ များစွာသော
အသီးရှိကုန်သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။ ရုက္ခာ၊ သစ်ပင်တို့သည်။
သန္တိ၊ ရှိကုန်လျက်။ သုက္ခော၊ ခြောက်သော။ ကောဠာပေ၊ လေခတ်ဆည့်
ရှိသော် တီးမှုတ်သော အသံကဲ့သို့မြည်သော။ ရုက္ခော၊ ရေသဖန်းပင်၌။
သုဝဿ၊ ကျေး၏။ မနော၊ စိတ်သည်။ ကသ္မာ၊ အဘယ်ကြောင့်။ နိရ-
တော န၊ အမြဲမေ့လျော့သနည်း။

၃၂။ နေကဝဿဂဏေ၊ တစ်ပါးမက ရေတွက်အပ်သော နှင်ရှိကုန်
သော။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သောကာလပတ်လုံး။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဿ၊
ထိုးရသဖန်းပင်၏။ ဖလံ၊ အသီးကို။ ဥပဘူဉ္စိမ္မ၊ စားကုန်ပြီ။ အဖလံ၊ အသီး
မရှိပြီဟူ၍။ ဝိဒိတာ၊ သိ၍လည်း။ ပုရေယထာ၊ ရှေး၌ကဲ့သို့။ သာဝမေတ္တိ၊
ထိုချစ်ခြင်းသည်လျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၃။ သုက္ခော၊ ခြောက်သည်လည်းဖြစ်သော။ ကောဠာပံ၊ လေခတ်
သည်ရှိသော် တီးမှုတ်သော အသံကဲ့သို့ မြည်သော။ ဩပတ္တံ၊ အရွက်ရှိ
သော။ အဖလံ၊ အသီးမရှိသော။ ဒုမံ၊ မြေ၌ရောက်သော။ ရုက္ခံ၊ ရေ
သဖန်းပင်ကို။ ဒိဇာ၊ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ကုန်သော။ သကုဏာ၊ ငှက်တို့သည်။
ဩဟာယ၊ စွန့်၍။ ယန္တိ၊ သွားကုန်၏။ သုဝရာဇ၊ ကျေးမင်း။ တု၊ သင်
သည်။ ဂမနော၊ စွန့်၍သွားခြင်း၌။ ကိံဒေါသံ၊ အဘယ်အပြစ်ကို။ ပဿ
သေ၊ မြင်သနည်း။

၃၄။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ ယေ၊ အကြင်ငှက်တို့သည်။ ဖလတ္တာ၊
အသီးဟူသော အကြေခင်းကြောင့်။ သံဘဇန္တိ၊ ထိုအရပ်သို့ ဆည့်ကပ်

ကုန်၏။ နံ၊ ထိုရေသဖန်းပင်ကို။ အဖလောတံ၊ အသီးမရှိဟု။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်
ကုန်၏။ တေသကုဏာ၊ ထိုငှက်တို့သည်။ အတ္တတ္ထပညာ၊ မိမိအကျိုးငှာသာ
ပညာရှိကုန်သည် ဖြစ်၍။ ဒုမ္မေဓာ၊ သူတစ်ပါးတို့၏အကျိုးငှာ ပညာမရှိ
ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ပက္ခပါတိနော၊ မိမိကိုယ်အဖို့၌သာ ကျ
ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အဆွေခင်ပွန်းကိုမစွန့်၍

၃၅။ သုဝရာဇ၊ ကျေးမင်း။ သက္ခိကတံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌ဖြစ်
သော မေတ္တာသည်။ သာဓု၊ ကောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ မေတ္တိသံ
သတိ၊ အဆွေခင်ပွန်း၏အဖြစ်ဖြင့် ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သန္တဒဝါ၊ မိတ်
ဖြစ်ခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တံဓမ္မံ၊ ထိုတရား
ကို။ သစေ ရောစေသိ၊ အကယ်၍နှစ်သက်အံ့။ ဝိဇာနတံ၊ ပညာရှိတို့သည်။
ပါသံသော၊ ချီးမွမ်းအပ်သည်သာလျှင်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ဆုပေးမည်

၃၆။ ပတ္တယာန၊ အတောင်ဟူသော ယာဉ်ရှိသော။ ဝိဟင်္ဂမ၊ ကောင်း
ကင်ဖြင့်သွားသော။ ဝက္ကင်္ဂ၊ ကောက်သော လှည့်ရှိသော။ သုဝ၊ ကျေးမင်း။
တေ၊ သင်အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒမ္ပိ၊ ပေးအံ့။ ဟံ၊ သည်။
ယံကိဉ္စ၊ အမှတ်မရှိသောဆုကို။ မနုဿ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိအံ့။
ကံဝရံ၊ ထိုဆုကို။ ဝရဿ၊ တောင်းလော့။

သစ်ပိုင်ရှင်ပါစေ

၃၇။ ဟံသရာဇ၊ ဟင်္သာမင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ နံ ဒုမံ၊ ထိုရေသဖန်း
ပင်ကို။ သ ပတ္တံ၊ အရွက်ရှိသည်ကို။ သ ဖလံ၊ အသီးရှိသည်ကို။ အပိနာမ
ပဿယျံ၊ အကယ်၍မြင်ရငြားအံ့။ နိဓိလဒ္ဓေါ၊ ရွှေအိုးကိုရသော။ ဒလိ
ဒ္ဓေါ၊ သူဆင်းရဲသည်။ နန္ဒတိ ဣဝ၊ နှစ်သက်သကဲ့သို့။ နံ၊ ထိုရေသဖန်း
ပင်ကို။ ပုနုပ္ပုနံ၊ အဖန်တလဲလဲ။ အဟံ၊ ငါသည်။ နုန္ဒယျံ၊ နှစ်သက်
ရ၏။

၃၈။ တတော၊ ထို့နောင်မှ။ သက္ကာ၊ သိကြားသည်။ အမတ်၊ အမြိုက်ရေကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ မဟီရဟံ၊ ရေသဖန်းပင်ကို။ အဘိသိဉ္ဇိ၊ သွန်း၏။ တဿ၊ ထိုရေသဖန်းပင်၏။ သာခါ၊ အခက်တို့သည်။ ဝိရူဟိံ သု၊ စည်ပင်ကုန်၏။ သီတစ္ဆာယာ၊ အေးသော အရိပ်ရှိ၏။ မနောရမာ၊ နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။

အသင်လည်း ချမ်းသာပါစေ

၃၉။ သက္ကာ၊ သိကြားမင်း။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ သဖလံ၊ အသီးရှိသော။ ဒုမံ၊ ရေသဖန်းပင်ကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ သုခိတော ယထာ၊ ချမ်းသာသကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊ ထို့အတူ။ ဣ၊ သင်သည်။ သဗ္ဗေဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သေစ။ ဉတိဘိ၊ အဆွေအမျိုးတို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ သုခိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်စေသတည်း။

၄၀။ သက္ကာ၊ သိကြားသည်။ သုဝဿစ၊ ကျေးသားအားလည်း။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဒတာ၊ ပေး၍။ ဒုမံ၊ ရေသဖန်းပင်ကို။ သ ဖလံ၊ အသီးရှိသည်ကို။ ကတာန၊ ပြု၍။ ဘရိယာယ၊ မယားနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဒေဝါနံ၊ တာဝတိံသာနတ်တို့၏။ နန္ဒနံ ဝနံ၊ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်သို့။ ပက္ကာမိ၊ သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ကျေးမင်းဖြစ်ပြီ” ဟူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကျေးဇူးကြီးမား၊ နေရာမျှစ၊ ရှောင်ရွှားမပြုစား)

လေးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စူဠသုဝဏ္ဏဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-ဟရိတစဇာတ်

ကာမသည် ပညာရှိကို ဖျက်ဆီးတတ်သည်

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသာ လောကကို ဆုံးမထော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သုတမေတံ မဟာဗြဟ္မေ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဟရိတစဇာတ်ကို ဇေတဝန်

ကျေခင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ငြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ တန်ဆာဆင်သော မာတုဂါမကိုမြင်၍ ငြီးငွေ့ရကား ရှည်သော ဆံ လက်သည်း ခြေသည်း အမွှေးရှိသော လူထွက်လိုသော ထို ရဟန်းကို ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် အလိုမရှိဘဲလျက်လျှင် ဘုရားအထံတော် သို့ ဆောင်အပ်သည်ရှိသော် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း... သင် ငြီးငွေ့သတတ်ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် အဘယ်ကြောင့် ငြီးငွေ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်း ထော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... တန်ဆာဆင်အပ်သော မိန်းမကို မြင်၍ ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် ငြီးငွေ့၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိ သော် “ရဟန်း... ကိလေသာမည်သည်ကား ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဖျက်ဆီး တတ်၏။ ကြည်ညိုဖွယ်မရှိ၊ ငရဲ၌ဖြစ်စေဘတ်၏။ ဤကိလေသာသည် သင် ကဲ့သို့သောသူကို အဘယ်ကြောင့် မညစ်ညူးစေဘဲ ရှိလတ္တံ့နည်း။ မြင်း မိုရ်တောင်ကို လဲအောင်တိုက်သော လေကြီးသည် ဟောင်းလေပြီးသော ထစ်ရွက်ခြောက်အား မရွက်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤကိလေသာကို အမှီ ပြု၍ သဗ္ဗညုတဟူသော အကျိုးငှာ ရှေးဘုရားလောင်းတို့၏ လမ်းဟောင်း အစဉ်ကို သွားကုန်သော ငါးပါးသော အဘိညာဉ်၊ ရှစ်ပါးသော သဓာ ပတ်ကို ရကုန်သော ယောက်ျားမြတ်တို့သည်လည်း သတိကိုဖြစ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ဈာန်ကို ကွယ်စေကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသောနိဂုံးဝယ် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၏။

ဟရိတစရသေ

ရွှေနှင့်တူသော အဆင်းအသရေရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဘုရားလောင်း အား “ဟရိတစ သတို့သား” ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထို ဟရိတစ သတို့သားသည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွား၍ အတတ်တို့ကိုသင်၍ ဥစ္စာတို့ကို ဖြစ်စေ၍ အမိအဘတို့၏ လွန်လေပြီးသော

အခါ၌ ဥစ္စာကိုကြည့်၍ “ဥစ္စာသည်သာလျှင် ထင်၏၊ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေတတ်
 ကုန်သော သူတို့သည် မထင်ကုန်၊ ငါသည်လည်း သေမင်းခံဘုရား၌ မှန်မှန်
 ညက်ညက် ကြေသည်ဖြစ်ရာ၏” ဟု သေဘေးမှကြောက်၍ အလှူကြီးကို
 ပေး၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ ခုနစ်ရက်မြောက်လတ်သော်
 ငါးပါးသော အဘိညာဉ် ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဟိမဝန္တာ
 ၌ ကြာမြင့်စွာ သစ်မြစ် သစ်သီး အာဟာရရှိလျက် မျှ၍ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့
 သောငှာ တောင်မှသက်၍ အစဉ်သဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ရောက်၍ မင်း၏
 ဥယျာဉ်၌နေ၍ နက်ဖြန် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆွမ်းခံသွားလတီသော် မင်း
 အိမ်ကံခါးသို့ ရောက်၏။

မင်းကိုးကွယ်ခံရ

မင်းသည် ထိုဟရိတစ ရသေ့ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်
 ဖြစ်၍ ပင့်ခေါ်စေ၍ ကောင်းစွာဆောက်အပ်သော ထီးဖြူရှိသောမင်း၏
 ပလ္လင်၌ နေစေ၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသောဘောဇဉ်ကို
 ဘုဉ်းပေးစေ၍ တရားအနုမောဒနာ ပြုသည်၏အဆုံး၌ အတိုင်းထက်
 အလွန် ကြည်ညို၍ “အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်အရပ်၌
 သီတင်းသုံးနေတော်မူသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး...
 နေရာအရပ်ကို ရှာကုန်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အရှင်ဘုရား... ကောင်း
 ပြီ” ဟု နံနက်စာ စားပြီးသော် ထိုဟရိတစ အရှင်ရသေ့ ကို ပင့်ဆောင်၍
 ဥယျာဉ်သို့သွား၍ ညဉ့်သန့်ရာနေရာ နေ့သန့်ရာနေရာတို့ကိုပြုစေ၍ ဥယျာဉ်
 စောင့်ကို အလုပ်အကျွေးပြုစေ၍ ရှိခိုး၍ ထွက်ခဲ့၏။

မိဖုရားနှင့်မှားယွင်းပြီ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှစ၍ အမြဲ မင်းအိမ်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးလျက်
 တုတ်ဆယ် နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ထိုဥယျာဉ်၌နေ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်း
 သည် ခိုးသူဖျက်ဆီးသော ပစ္စန္ဒရစ်ကို ငြိမ်းစိမ့်သောငှာ သွားသည်ရှိသော်
 “ငါတို့၏ ကောင်းမှု၏ စိုက်ပျိုးရာလယ်မြေကို မမေ့မလျော့လင့်” ဟုဆို၍
 မိဖုရားအား ဘုရားလောင်းကို အပ်၍သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ မိဖုရားသည်
 ဘုရားလောင်းကို မိမိလက်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မိဖုရား

၉.၆၅.၅၅၀(စ.တုံ)

သည် ဘေးဇဉ်ကို ပြည့်စုံစေ၍ ဘုရားလောင်း ကြာမြင့်လတ်သော် နံ့သာ
ခေဖြင့်ချိုး၍ သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သော အဝတ်ကိုဝတ်၍ ခြင်္သေ့ခံသော လေ
သွန်နန်းတံခါးတို့ ဖွင့်၍ ကိုယ်၌ လေကိုခတ်စေလျက် ညောင်စောင်း
ငယ်၌ လျောင်း၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကေခင်းစွာ ဝတ်ရုံလျက် သပိတ်ကို ပိုက်လျက်
ကောင်းကင်ဖြင့်လာ၍ ခြင်္သေ့ခံသော လေသွန်နန်းတံခါးသို့ ရောက်၏။
ထိုအခါ မိဖုရားသည် ဘုရားလောင်း၏ လျော်တေသင်္ကန်းသံကို ကြား၍
ထလတ်သော် မိဖုရားမှ သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော ကိုယ်ဝတ်သည် လျော့ကျ
၏။ ဝိသဘာဝ အာရုံသည် ဘုရားလောင်း၏မျက်စိအားထင်ခြင်းသို့ ရောက်
၏။ ထိုအခါ များလှစွာသော နှစ်ကုဋေအသိန်း အရေအတွက် ရှိသော
ကာလဝယ် ကိုယ်တိုင်း၌ ငြိမ်ဝပ်စွာနေသော ကိလေသာသည် ကြိုတ်၌
အိပ်သော မြွေဟောက်ကဲ့သို့ ထ၍ ဘုရားလောင်း၏ ဈာန်ကို ကွယ်စေ၏။
ဘုရားလောင်းသည် သတိကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား မိဖုရား
လက်ကို ဆွဲကိုင်၏။ ထိုခဏ၌လျှင် တင်းထိမ်ကို ကာရံကုန်၏။ ဘုရား
လောင်းသည် မိဖုရားနှင့်တကွ လူတို့၏ အကျင့်ကို မှီဝဲ၍ ဆွမ်းစား၍
ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ထိုအခါမှစ၍ နေ့တိုင်း ထိုအတူလျှင် ပြု၏။ ဟရိတစ
ရသေ့၏ မိဖုရားနှင့်တကွ လူတို့၏ အကျင့်ကို မှီဝဲခြင်းသည် မြို့အလုံး၌
ထင်ရှားစွာ ဖြစ်၏။

အမတ်တို့ တိုင်ခြင်း

အမတ်တို့သည် “မြတ်သောမင်းကြီး—ဟရိတစ ရသေ့သည် ဤသို့
ပြု၏”ဟု မင်းအား လျှောက်စာဆက်ကုန်၏။

မင်းကြီးမေးခြင်း

မင်းသည် “ဟရိတစ ရသေ့ကို ဖျက်ဆီးလိုကုန်၍ ဤသို့ ဆို၏”ဟု
မယုံကြည်၍ ပစ္စန္ဒရစ်ကို ငြိမ်းစေ၍ ဗာရာဏသီမြို့သို့ ပြန်၍ မြို့ကို လက်ယာ
ရစ်လည်၍ မိဖုရား၏ အထံသို့သွား၍ “ငါ၏ ဟရိတစ ရသေ့သည် သစ်
နှင့်တကွ လူတို့၏ အကျင့်ကို မှီဝဲသောဟူသည် မှန်သလော”ဟု မေး၏။
“မြတ်သောမင်းကြီး—မှန်ပေ၏”ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းသည် မိဖုရား၏

စကားကိုလည်း မယုံကြည်၍ “ရသေ့ကိုလျှင် မေးဦးအံ့” ဟု ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်စွာ နေ၍ ဟရိတစ ရသေ့ကို မေးလိုရကား-

၄၃။ သုတံ မေ တံ မဟာဗြဟ္မေ၊ ကာမေ ဘုဉ္ဇတိ ဟာရိတော။
ကစ္စေတံ ဝစနံ တုစ္ဆံ၊ ကစ္စံ သုဒ္ဓေါ ဣရိယုသိ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာအား ဆို၏။

၄၄။ မဟာဗြဟ္မေ၊ ဗြဟ္မာကြီးသဖွယ် ဖြစ်သော အရှင်ဘုရား၊ ဟာရိ
တော၊ ဟရိတစ ရှင်ရသေ့သည်။ သုဒ္ဓေါ၊ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍။ ဣရိယု-
သိ၊ နေ၏လော။ ကာမေ၊ ကာမတို့ကို။ ဘုဉ္ဇတိ၊ ခံစား၏။ တေဝစနံ၊ ဤ
စကားကို။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ သုတံ၊ ကြားအပ်၏။ တေဝစနံ၊ ထို
စကားသည်။ တုစ္ဆံကစ္စံ၊ မမှန်သော စကားလော။ ကစ္စံ၊ အသိနည်း။
တု၊ အရှင်ဘုရားသည်။ သုဒ္ဓေါ၊ စင်ကြယ်သည်ဖြစ်၍။ ဣရိယုသိ၊ နေ၏
လော။

ဟုတ်ကြောင်းဝန်ခံ

ဟရိတစ ရသေ့သည် “ငါကား ကာမကို မခံစားဟု ဆိုအပ်သည်
ရှိသော်လည်း ဤငြင်းသည် ငါ၏စကားကို ယုံအံ့သလျှင်ကတည်း၊ ဤ
လောတ၌ သစ္စာနှင့်တူသော ကိုးကွယ်ရာမည်သည် မရှိ၊ စစ္စာကို စွန့်ကုန်
သော သူတို့သည် ဗောဓိပင်ရင်း၌ နေ၍လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်သို့
ရောက်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါသည် မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်း
ငှာသာလျှင် သင့်၏” ဟု ကြံ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဘုရားလောင်း
အား အချို့ကုန်သော ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရသည်း ဖြစ်၏။ သုရာမေရယမဇ္ဇပါနသည်လည်း ဖြစ်
သည်သာလျှင်တည်း။ အကျိုးစီးပွားကို ပျက်စီးစေတတ်သော ချွတ်ယွင်း
ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော စေတနာကို အကြီးပြု၍ မုသားဆိုခြင်း မည်
သည်အား မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် မှန်သောစကားကိုသာလျှင် ဆိုလိုရကား-

၄၅။ ဝေမေဝ မဟာရာဇ၊ ယထာ တေ ဝစနံ သုတံ။

ကုမ္မဂ္ဂံ ပဋိပဇ္ဇောသ္မိ၊ မောဟနေယျေသု မုစ္ဆိတော-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တေ၊ သင်မင်းကြီးသည်။
ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတံယထာ၊ ကြားသကဲ့သို့။ ဝေမေဝ၊ ဤအတူသာ

လျှင် ဖြစ်၏။ အဟံ။ ငါသည်။ မောဟနေယျေသု၊ မိုက်စေတတ်ကုန်
သော ကာမဂုဏ်တို့၌၊ မုစ္ဆိတော၊ မက်မောသည်ဖြစ်၍။ ကုမ္မဂ္ဂံ၊ မှာ
သော ခရီးသို့၊ ပဋိပဇ္ဇော၊ ရောက်သည်၊ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။

ရာဂကိုငြိမ်းစေလော့

မင်းသည် ထိုစကားကို ကြား၍-

၄၃။ အဒု ပညာ ကိမတ္ထိယာ၊ နိပုဏာ သဗ္ဗေစိန္တိနီ။
ယာယ ဥပ္ပတိတံ ရာဂံ၊ ကိံ မနော န ဝိနောဒယေ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ ယာယ၊ အကြင်ပညာဖြင့်။ မနော၊
စိတ်သည်။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်သော။ ရာဂံ၊ ရာဂကို။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။
န ဝိနောဒယေ၊ ဖျောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သနည်း။ ဝေသတိ၊ ဤသို့
ဖျောက်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ရှိသော်။ နိပုဏာ၊ သိမ်မွေ့သော။ သဗ္ဗေ-
စိန္တိနီ၊ ကောင်းသောအကျိုးတို့ကို ကြံတတ်သည်။ ပညာ၊ ပညာသည်။
ကိမတ္ထိယာ၊ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။

ထိုအခါ ဟရိတစ ရသေ့သည် မင်းအား ကိလေသာ၏ အစွမ်းကို ပြ
လို၍-

၄၄။ စတ္တာရေ မေ မဟာရာဇ၊ လောကေ အတိဗလာ ဘုဿ။
ရာဂေါ ဒေါသော မဒေါ မောဟော၊ ယတ္ထ ပညာ န ဂါတိ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

အားကြီးသောတရား ၄-ပါး

၄၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ လောကေ၊ 'လောက၌။
ယတ္ထ၊ အကြင်ရာဂ အစရှိသော လေးပါးကုန်သော တရားတို့၌။ ပညာ။
ပညာသည်။ န ဂါတိ၊ တည်ရာကို မရ။ ရာဂေါ၊ ရာဂလည်းကောင်း၊
ဒေါသော၊ ဒေါသလည်းကောင်း။ မဒေါ၊ ယစ်ခြင်းလည်းကောင်း၊
မောဟော၊ မောဟလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရေ၊ လေး
ပါးကုန်သော။ ဣမေ ဓမ္မာ၊ ဤတရားတို့သည်။ အတိဗလာ၊ အလွန်
အားကြီးကုန်၏၊ ဘုဿ၊ ပြင်းထန်ကုန်၏။

မင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ကြား၍-

၄၅။ အရဟာ သီလသမ္ပန္နော၊ သုဒ္ဓေါ စရတိ ဟာရိထော။
မေဓာဝီ ပဏ္ဍိတော စေဝ၊ ဣတိ နော သမ္ပတော ဘဝံ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၅။ ဟာရိထော၊ ဟရိတစ ရှင်ရသေ့သည်။ အရဟာ၊ ပစ္စည်း
လေးပါးကို။ သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံ၏။ သုဒ္ဓေါ၊ စင်ကြယ်စူးစူး
စရတိ၊ ကျင့်၏။ မေဓာဝီ၊ ကိလေသာတို့ကို ဖျက်ဆီးတတ်သော ပညာ
လည်း ရှိ၏။ ပဏ္ဍိတောစေဝ၊ အကျိုးအကြောင်းကို သိသော ပညာလည်း
ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နော၊ ငါတို့သည်။ ဘဝံ၊ အရှင်ကို။ သမ္ပတော၊
သမုတ်အပ်၏။

ထို့နောင်မှ ပ.ရိတစ ရှင်ရသေ့သည်-

၄၆။ မေဓာဝီနမ္မိံ ဟိံသန္တိ၊ ဣသိံ ဓမ္မဂုံဏေ ရတံ။
ဝိတက္ကာ ပါပကာ ရာဇ၊ သုဘာ ဣဂ္ဂုပ္ပသဉ္စိတာ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၆။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ ပါပကာ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ သုဘာ၊
ထင်တယ်၏ဟု အာရုံကို ယူခြင်း၌ ဖြစ်ကုန်သော။ ဣဂ္ဂုပ္ပသဉ္စိတာ၊ ဣဂ္ဂနှင့်
စပ်ကုန်သော။ ဝိတက္ကာ၊ ဝိတက်တို့သည်။ ဣသိံဓမ္မဂုံဏေ၊ ရသေ့တို့
တရားကျေးဇူး၌။ ရတံ၊ မွေ့လျော်ကုန်သော။ မေဓာဝီနမ္မိံ၊ ပညာရှိ
တို့အားလည်း။ ဟိံသန္တိ၊ ညှဉ်းဆဲကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းသည် ဟရိတစ ရှင်ရသေ့ကို ကိလေသာကို ပယ်ခြင်း၌
အားထုတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေလို၍-

၄၇။ ဥပ္ပန္နာယံ သရီရဇော၊ ဣဂေါ ဝဏ္ဏဝိဒ္ဓသနော။
တံဝ တံ ပဇဟ ဘဒ္ဒ မတ္တံ၊ တေ၊ ဗဟုနာပိ ဓေဓာဝီ သမ္ပတော-
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ ဘန္တေ၊ အရှင်ဘုရား။ တဝ၊ အရှင်ဘုရားအား။ သရီရဇော၊
ကိုယ်မှဖြစ်သော။ ဝဏ္ဏဝိဒ္ဓသနော၊ အဆင်းကျေးဇူးကို ဖျက်ဆီးတတ်
သော။ အယံဣဂေါ၊ ဤဣဂသည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ ထိုဣဂကို။
တု၊ အရှင်ဘုရားသည်။ ပဇဟ၊ ပယ်လေ့။ တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။

ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တံ၊ အရှင်ဘုရား
ကို၊ ဗဟုနာပိ၊ များစွာကုန်သော လူအပေါင်းသည်လည်း။ မေဓာဝိ၊
ပညာရှိ၏ဟူ၍။ သမ္ပဒတာ၊ သမုတ်အပ်၏။

သတိရ၍ တရားကျင့်ပြီ

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် သတိရ၍ ကာမတို့၌ အပြစ်ကိုမှတ်၍
၄၈။ တေ အန္တကာရဏေ ကာမေ၊ ဗဟုဒုက္ခေ မဟာဝိသေ။

တေသံ မူလံ ဂစ္စေ သိဿံ၊ ဆေဇ္ဇံ ဣဂံ သဗန္ဓနံ-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အန္တကာရကေ၊ ကန်းသည်၏
အပြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော။ ဗဟုဒုက္ခေ၊ များစွာသော ဆင်းရဲရှိကုန်သော။
မဟာဝိသေ၊ ကိလသာဟူသော များစွာသော အဆိပ်ပြည့်ကုန်သော။
တေ ကာမေ၊ ထိုကာမတို့ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဇာဟာမိ၊ ပယ်အံ့။
တေသံ၊ ထိုကာမတို့၏။ မူလံ၊ မသင့်သောအားဖြင့် နှလုံးသွင်းခြင်းဟူသော
အပြစ်ကို။ ဂစ္စေ သိဿံ၊ ရှာအံ့။ သဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဖွဲ့နှင့် တကွသော။
ဣဂံ၊ ဣဂံကို။ ဆေဇ္ဇံ၊ ဖြတ်အံ့။

ဤစကားကိုဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ငါ့အား အခွင့်ပြုဦးလော့”
ဟု အခွင့်ပြုစေ၍ ကျောင်းသို့ဝင်၍ ကသိုဏ်းဝန်းကိုကြည့်၍ တစ်ဖန်
ပျောက်သောဈာန်ကိုဖြစ်စေ၍ ကျောင်းမှထွက်၍ ကောင်းကင်၌ထက်ဝယ်ဖွဲ့
သဖြင့်နေ၍ မင်းအားတရားဟော၍ “မြတ်သောမင်းကြီးငါသည်မနေအပ်
သောအရပ်၌နေခြင်းကြောင့် လူများအလယ်၌ ကဲ့ရဲ့အပ်သော အပြစ်သို့
ရောက်၏။ သင်မင်းကြီးသည် မမေ့မလျော့ ဖြစ်ရစ်လော့၊ ငါသည်ကာ
ယခုတစ်ဖန် မိန်းမနဲ့မနဲ့သော တောအုပ်သို့လျှင် သွားတော့အံ့”ဟု ဆို၍
မင်းသည် ငိုကြွေးစဉ်လျှင် ဟိမဝန္တာသို့သွား၍ မယုတီသေဈာန် ရှိသည်
ဖြစ်၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို
ပြအံ့စောောော-

၄၉ ဣဒံ ဝတ္တာန ဟာရိတော၊ ဣသိ သစ္စပရက္ကမော။
ကမမဇဂံ ဝိရာဇေတော၊ ဗြဟ္မာလောကူပဂေါ အဟု-
ဟူသော ဤဂါထာကို ခဟာတော်မူ၏။

၄၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ သစ္စပရက္ကမော၊ မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်း၌ အားထုတ်သော၊ ဟာရိတောဣသိ၊ ဟရိတစ ရသေ့သည်၊ ဣဒံ၊ ဤစကားကို။ ဝတုာန၊ ဆို၍။ ကာမရာဂ၊ ကာမရာဂကို။ ဝိရာဇေတွာ၊ ခွာ၍။ ဗြဟ္မလောကု ပဂေါ၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟောတော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဟရိတစရသေ့ ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကာမဂိုဏ်များ၊ မက်မောငြား၊ လမ်းမှားရောက်တတ်စွာ။)

ငါးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဟရိတစဇာတ်သည် ပြီး၏။

၆-ပဒကုသလမာဏဝဇာတ်

သူတစ်ပါးပညာကို လှည့်စားခြင်းကြောင့်သေရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဗဟုသုတံ အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပဒကုသလမာဏဝဇာတ်ကို ဇေတဝနီကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ယောက်သော သူငယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်သားဖြစ်သော ထိုသူငယ်သည် ခုနစ်နှစ်ရှိသော အာလ၌လျှင် ခြေရာ၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်သတတ်။

ခြေရာခံအတတ်

ထိုအခါ ထိုသူငယ်၏အဘသည် “ဤသူငယ်ကို စုံစမ်းဆုံးမ” ဟု ထိုသူငယ်သည် မသိစဉ်လျှင် အဆွေခင်ပွန်းအိမ်သို့ သွား၏။ သူငယ်သည် အဘသွားရာ အရပ်ကို မခမးမူ၍လျှင် ထိုအဘ၏ခြေရာကို အစဉ်မှီးသဖြင့် သွား၍

အဘအထံ၌ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို အဘသည် တစ်နေ့သ၌ “အမောင်...ငါသည် သင့်ကို မသိစေမူ၍ သွားလျက်လည်း ငါ၏ နေရာ အရပ်ကို သင်သည် အဘယ်ကြောင့်သိသနည်း” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် အဘ၏ခြေရာကို သိ၏။ ခြေရာ၌လိမ္မာ၏” ဟု သူငယ်သည် ဆို၏။ ထိုအခါ သူငယ်အား အဘသည် စုံစမ်းအံ့သးငှာ နံနက်စာစားပြီးတော် အိမ်မှ ထွက်၍ အခြားမဲ့ ဖြစ်သော အိမ်နီးချင်းအိမ်သို့သွား၍ ထိုအိမ်မှ နှစ်ခု မြောက် ထိုအိမ်မှ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော အိမ်သို့ဝင်၍ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော အိမ်မှထွက်၍ တစ်ဖန် မိမိအိမ်သို့လာ၍ မိမိအိမ်မှ မြောက်တံခါးမှ ထွက်၍ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့သွား၍ ဘုရားကိုရှိခိုး၍ တရားတော်ကို နှာလျက်နေ၏။ သူငယ်သည် “ငါ့အဘသည် အဘယ်သို့သွားသနည်း” ဟု မေး၏။ “ငါတို့မသိကုန်” ဟု ဆိုလတ်သော် အဘ၏ခြေရာကို အစဉ် လျှောက်သဖြင့် အိမ်နီးချင်း၏အိမ်ကို အစပြု၍ အဘသွားသော ခရီးဖြင့် လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရားကိုရှိခိုး၍ အဘအထံ၌ နေ၏။

အဘသည် “အမောင်...ငါသည် ဤသို့လာသောအဖြစ်ကို သင် အဘယ် သို့သိသနည်း” ဟု မေးသည်ရှိသော် “အကျွန်ုပ်သည် အဘ၏ခြေရာကိုသိ၍ ခြေရာကို လျှောက်သဖြင့် လာ၏” ဟု ဆို၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သီတင်းသည်...သင် အဘယ်သို့ဆိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်း တော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...ဤသူငယ်သည် ခြေရာ၌ လိမ္မာ၏။ အကျွန်ုပ် သည် ဤသူငယ်ကို စုံစမ်းလို၍ ဤမည်သော အကြောင်းဖြင့် လာ၏။ ဤ သူငယ်သည်လည်း အကျွန်ုပ်၏ခြေရာကို လျှောက်သဖြင့် လာ၏” ဟု နား တော်လျှောက်သည်ရှိသော် “သီတင်းသည်...မြေ၌ ခြေရာကိုသိခြင်းသည် အံ့ဖွယ်မရှိသေး၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် တောင်းကင်၌ ခြေရာကိုသိဖူးကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသီတင်းသည်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ် ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ၊ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ ဖိစုရားသည် လွန်ကျူးသော စ အကျင့်ကိုကျင့်၍ မင်းသည် မေးအပ်သည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီးတို့ကို လွန်ကျူး၍ ကျင့်အံ့၊ အဿမုခိဘိလူးမ ဖြစ်စေသတည်း” ဟု ကျိန်၍ ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ စုတေ

သေလွန်၍ တစ်ခုသောတောင်ခြေရင်း၌ အဿမုခိဘီလူးမဖြစ်၍ တည်သော
လိုက်၌ နေလျက် တောအုပ်ကြီး၌ အရှေ့အစွန်းမှသည် အနောက်သို့
သွားကုန်သော လူတို့ကို ဖမ်း၍စားကုန်၏။

ဘီလူးမနှင့်လူသားလင်

ထိုအဿမုခိဘီလူးမသည် သုံးနှစ်ပတ်လုံး ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကို
စေခံ၍ အလျားအားဖြင့် ယူဇနာသုံးဆယ် အနံအားဖြင့် ငါးယူဇနာ
ရှိသောအရပ်၌ လူကိုစားခြင်းငှာ အခွင့်ရသတတ်၊ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌
ကြွယ်ဝသော များသော ဥစ္စာစည်းစိမ်ရှိသော အဆင်းလှသော ပုဏ္ဏား
တစ်ယောက်သည် များစွာသောလူတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထိုခရီးသို့ထွက်သွား
၏။ အဿမုခိဘီလူးမသည် ထိုပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ နှစ်သက်၍ ပြေးလာ၏။ ထို
အဿမုခိဘီလူးမကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏား၏အခြံအရံဖြစ်သော လူတို့သည် ထွက်ပြေး
ကုန်၏။ အဿမုခိဘီလူးမသည် လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် လာ
ရောက်၍ ပုဏ္ဏားကို ဖမ်းယူ၍ ကျောက်၌တင်၍ အိပ်စေ၍ လိုက်သွား
လတ်သော် ယောက်ျား၏အတော့ကိုရ၍ ကိလေသာ၏ အစွမ်းအားဖြင့်
ထိုပုဏ္ဏားကို ချစ်ခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ထိုပုဏ္ဏားကို မစားမူ၍ မိမိလင်ပြု၏။
ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း ညီညွတ်သင့်တင့်စွာ နေခြင်းကို
နေကုန်၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဘီလူးမသည် လူတို့ကိုဖမ်း၍ ယူလတ်သော်
အဝတ်၊ ဆန်၊ ဆီ အစရှိသည်တို့ကိုယူ၍ ပုဏ္ဏားအား အထူးထူးသော
မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်တို့ကိုပေး၍ မိမိသည် လူသားကို
စား၏။ သွားသောကာလ ပုဏ္ဏားပြေးအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်
ကြီးစွာသောကျောက်ဖြင့် လိုက်တံခါးကို ပိတ်၍သွား၏။ ထိုနှစ်ယောက်
သောသူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေကုန်လတ်သော် ဘုရားလောင်း
သည် ဖြစ်ရာအရပ်မှ စုတေ၍ ပုဏ္ဏားကိုစွဲ၍ အဿမုခိဘီလူးမဝမ်း၌ ပုဋ်
သနွေနေ၏။

သားတစ်ယောက်ရပြီ

အဿမုခိဘီလူးမသည် ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားကိုဖွား၍ သား၌
လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏား၌လည်းကောင်း ကြီးစွာသောချစ်ခြင်းသည်ဖြစ်၍
နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း မွေးမြူ၏။ အဿမုခိ ဘီလူးမသည်

ဗ. ၆၆-၅၅၀(ဆတွဲ)

နောက်အဖို့၌ သားသည် ကြီးခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် အဘနှင့်တကွ လိုက်ကင်းသွ်သွင်း၍ တံခါးကုတ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် ဘီလူးမ၏ သွားသောကာလကိုသိ၍ ကျောက်ဖျာကိုပယ်၍ အဘကို လိုက်အပ်၍ထား၏။ ထိုဘီလူးမသည် လာလတ်၍ “အဘယ်သူသည် ဤကျောက်ဖျာကို ပယ်သနည်း” ဟု ဆို၍ “မိခင်...ကျွန်ုပ်သည် ပယ်၏။ အမိုက်၌နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်” ဟု သားက ဆိုသည်ရှိသော် သားကို ချစ်ခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆို။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဘုရားလောင်းသည် အဘအား “ဘခင်...အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အမိ၏ မျက်နှာသည် အခြားတစ်ပါး၊ သင်၏မျက်နှာသည် အခြားတစ်ပါးဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၏။ “အမောင်...သင့်အမိသည် လူသားစားသော ဘီလူးမဘည်း။ ငါတို့နှစ်ယောက်မူကား လူတည်း” ဟု အဘသည် ပြောဆို၏။

ထွက်ပြေးကြခြင်း

“ဘုခင်...အဘယ်ကြောင့် ဤအရပ်၌ နေကုန်အံ့နည်း၊ လှာလော့၊ လူ့ပြည်သို့ သွားကြကုန်အံ့” ဟု သားသည် ဆို၏။ “အမောင်... ငါတို့သည် အကယ်၍ ပြေးကုန်အံ့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့ကိုလည်း သင်၏အမိသည် စားလတ္တံ့” ဟု အဘသည် ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ဘခင်...မကြောက်လင့်၊ လူ့ပြည်သို့ဆောင်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်ဝန်တည်း” ဟု အဘကို နှစ်သိမ့်စေ၍ နှစ်ဖြန့် အမိသည် သွားလတ်သော် အဘကိုယူ၍ပြေး၏။ ဘီလူးမသည် လာလတ်၍ ထိုသားအဘတို့ကို မမြင်၍ လေကဲ့သို့သော လျင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့် ပြေး၍ ထိုသားအဘတို့ကို ဖမ်း၍ “ပုဏ္ဏား...အဘယ်ကြောင့် ပြေးသနည်း၊ ဤအရပ်၌ အဘယ်ဝတ္ထုသည် မရှိသနည်း” ဟု ဆို၍ “ရှင်မ...ကျွန်ုပ်ကို မမေးလင့်၊ သင့်သားသည် ကျွန်ုပ်ကိုယူ၍ ပြေး၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် သား၌ ချစ်ခြင်းဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆိုမူ၍ ထိုသားအဘတို့ကို နှစ်သိမ့်စေ၍ မိမိနေရာသို့လျှင် သွား၍ ထိုအတူ တစ်ဖန်လည်း နှစ်ရက်သုံးရက် ရောက်လတ်သော် ပြေးကုန်သော သားအဘတို့ကို ဆောင်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ‘ငါ့အမိ၏ အရပ်သည် အပိုင်းအခြားရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ငါသည် အမိ၏ အာဏာဖြစ်ရာအရပ်ကို အမိကိုမေး၍ ထို့နောင်မှ ထို အာဏာဖြစ်ရာ

အရပ်ကို အမိကိုမေး၍ ထို့နောင်မှ ထိုအာဏာဖြစ်ရာအရပ်ကို လွန်၍ ပြေးရမူတား ကောင်း၏”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့သ၌ အမိကိုခေါ်၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေလတ်သော် မိခင် အမိ၏ ဥစ္စာမည်သည်ကား သားတို့အား ရောက်၏။ မိမိ၏ဥစ္စာ ဖြစ်သော မြေ၏ အပိုင်းအခြားကို မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ကြားလော့ဟု ဆို၏။

ဘီလူးမသည် ခပ်သိမ်းခသာ အရပ်မျက်နှာတို့၌ တောင် မြစ် အပိုင်း အခြား အမှတ်အသား အစရှိသည်တို့ကိုဆို၍ အလျားအားဖြင့် ယူဇနာ သုံးဆယ် အနံအားဖြင့် ငါးယူဇနာရှိသော အရပ်ကို သားအဖပြောဆို၍ “ချစ်သား...ဤအရပ်ကို အမောင် မှတ်လော့”ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်း သည် နှစ်ရက် သုံးရက်တို့ကို လွန်စေ၍ အမိသည် တောအရပ်သို့သွား သော အခါ၌ အဘကို ပခုံး၌တင်၍ အမိသည် ပေးအပ်သော အမှတ် အသားဖြင့် လေကဲ့သို့သော လျင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့် ပြေးလျက် အပိုင်း အခြားဖြစ်သော မြစ်ကမ်းနားသို့ရောက်၏။ အဿမုခိဘီလူးမသည်လည်း လာလတ်၍ ထိုသားအဘတို့ကို မမြင်ဇာတ်သော် လိုက်၏။ ဘုရားလောင်း သည် အဘကိုယူ၍ မြစ်လယ်သို့သွား၏။ အဿမုခိဘီလူးမသည် လာလတ်၍ မြစ်ကမ်းနား၌ရပ်၍ မိမိအပိုင်းအခြားကို လွန်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ ထို မြစ်ကမ်းနား၌လျှင် ရပ်၍ “အမောင်—အဘကို ယူ၍လာလော့၊ ငါ့အား အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်း၊ ငါ့ကိုမှီ၍ အဘယ်အလိုသည် မပြည့်စုံသနည်း၊ အရှင်တို့သည် ပြန်ခွဲကြကုန်လော့”ဟု သားကို လည်းတောင်း၊ လင်ကို လည်းကောင်း တောင်းပန်၏။

မန္တရားသင်ပေးခြင်း

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားသည် မြစ်ကိုကူး၏။ အဿမုခိဘီလူးမသည် သားကိုသာ လျှင် တောင်းပန်လျက် “အမောင်...ဤသို့မပြုသင့်၊ ပြန်ခွဲလော့”ဟုဆို၏။ “မိခင်...ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဖြစ်ကုန်၏။ မိခင်သည်ကား ဘီလူးမဖြစ်၏။ အခါခပ်သိမ်း သင်၏အထံ၌ နေခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း”ဟု သားသည် ဆိုလေ၏။ “အမောင်—သင်သည် မပြန်ပြီလော”ဟု ဘီလူးမသည် မေး၏။ “မိခင်...ကျွန်ုပ်မပြန်ပြီ”ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆို၏။ “အမောင်...သင် အကယ်၍ မပြန်ငြားအံ့၊ လူ့ပြည်၌ အသက်မွေးခြင်းမည်သည်ကား ဆင်းရဲ ငြိုငြင်၏။ အတတ်ကို မတတ်ကုန်သော သူတို့သည် အသက်မွေးခြင်းငှာ

မတတ်နိုင်ကုန်၊ ငါသည် စိန္တာမဏိမည်သော မန္တရားကိုတတ်၏၊ ထိုမန္တရား
 ၏ အာနုဘော်ဖြင့် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အထက်၌ ခိုးဆောင်သော ဥစ္စာကို
 လည်း ခြေရာအရင်ကို လျှောက်၍ သိခြင်းငှာ ဝတ်နိုင်၏။ ဤစိန္တာမဏိ
 မန္တရားသည် သင့်အား အသက်မွေးဖွဲ့ ဖြစ်စေတို့။ အမောင်— သင်သည်
 အနုတ္တဖြစ်သော ဤမန္တရားကို သင်လော့” ဟု ဆို၍ ထိုသို့သဘောရှိသော
 ဆင်းရဲသည် နှိပ်စက်ငြားသော်လည်း သား၌ချစ်ခြင်းဖြင့် မန္တရားကိုပေး
 လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မြစ်၌ရပ်လျက်လျှင် အမိကိုရှိခိုး၍ အလွန်
 ရိုသေစွာနာ၍ မန္တရားကို သင်၍ အမိကိုရှိခိုး၍ “မိခင်... သင်သွားလော့” ဟု
 ဆို၏။

ဘီလူးမသေပြီ

“အမောင်... သင်တို့သည် မပြန်ကုန်သည်ရှိသော် ငါ့အား အသက်
 မရှိပြီ” ဟု ဆိုလို၍-

ဟေ့ ပုတ္တ နိဝတ္တဿ၊ မာ အနာထံ ကုရောဟိမေ။

အဇ္ဇပုတ္တံ အပဿန္တိ၊ ယက္ခိနိ မရဏံ ဂတာ-

ဟူသေ။ ဤဂါထာကို ဆို၏။

ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တူ၊ သင်သည်။ ဟေ့၊ လာလော့။ နိဝတ္တဿ၊ ပြန်ခဲ့
 လော့။ မေ၊ ငါ့အား။ အနာထံ၊ ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ကို။ မာ ကရောဟိ၊
 မပြုလင့်။ ယက္ခိနိ၊ ဘီလူးမသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အပဿန္တိ၊
 မမြင်ရသည်ရှိသော်။ မရဏံ၊ သေခြင်းသို့။ ဂတာ၊ ရောက်အံ့။

သားအဘ မင်းထံခစား

ဘီလူးမလည်း ရင်ကိုခတ်၍ ထိုခဏ၌လျှင် သား၌ စိုးရိမ်သဖြင့် နှလုံး
 ကွဲ၏။ ထိုဘီလူးမသည် သေ၍ ထိုအရပ်၌လျှင်လည်း၏။ ဘုရားလောင်း
 သည် ဘီလူးမ၏ သေသောအဖြစ်ကိုသိ၍ အဘကိုခေါ်၍ အမိအထံသို့
 သွား၍ ထင်းပုံကိုပြု၍ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိုပြု၍ အထူးထူးသော အဆင်းရှိကုန်
 သော ပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ရှိခိုး၍ ငိုကြွေး၍ အဘကိုယူ၍ ဗာရာဏသီ
 ပြည်သို့သွား၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ရပ်၍ “ခြေရာ၌ လိမ္မာသောလုလင်သည်
 တံခါး၌ရပ်၏” ဟု မင်းအား လျှောက်စေ၍ “ထိုသို့တပြီးကား လာစေ
 သတည်း” ဟု မင်းသည် ဆိုသည်ရှိသော် လုလင်သည် ဝင်၍ မင်းကိုရှိခိုး၍

“အမောင်...သင်သည် အဘယ်အတတ်ကို တတ်သနည်း” ဟု မေးသည် ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး...အကျွန်ုပ်သည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အထက်၌ ခိုးယူအပ်သောဥစ္စာကို ခြေရာအစဉ်ကိုလျှောက်၍ ယူခြင်းကို သိ၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား” ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးလော့” ဟု မင်းကြီးက ဆိုသည် ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး...နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သောဥစ္စာကို မှသည်ရှိသော် လုပ်ကျွေးအံ့” ဟု ဘုရားလောင်းသည်ဆိုလေ၏။ “အမောင် ကောင်းပြီ၊ လုပ်ကျွေးလော့” ဟု ဆို၍ မင်းသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း တစ် ထောင်သောဥစ္စာကို ပေး၏။

ခြေရာခံအတတ်ကို စမ်းကြည့်သော်

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ပုရောဟိတ်သည် မင်းကို “မြတ်သောမင်းကြီး... အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုလူလင်၏ အတတ်အာနုဘော်အားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု သောအမှုကို မပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုအတတ်ရှိသည်ကို လည်း ကောင်း၊ မရှိသည်ကို လည်းကောင်း မသိကုန်၊ ထိုလူလင်ကို စုံစမ်းကြ ကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း ရတနာကို စောင့်ကုန်သော သူတို့အား အမှတ်သညာကို ပေး၍ ရတနာဥစ္စာနှစ်ကိုယူ၍ ပြာသာဒ်မှ ဆင်းသက်၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ သုံးကြိမ်လှည့်၍ လှေကားထောင်၍ တံတိုင်းအထက်ဖြင့် အပသို့ ဆင်း သက်၍ တရားစီရင်ရာ တင်းကုပ်သို့ဝင်၍ ထိုတင်းကုပ်၌နေ၍ တစ်ဖန် သွား၍ လှေကားထောင်၍ တံတိုင်းအထက်ဖြင့် ဆင်းသက်၍ နန်းတွင်း ရေစန်နားသို့သွား၍ ရေကန်ကို သုံးကြိမ် လက်ယာရစ်လည်၍ ဆင်း သက်၍ ရေကန်တွင်း၌ ဥစ္စာထုပ်ကိုထား၍ ပြာသာဒ်သို့ တက်ကုန်၏။ နက်ဖြန်နေ့၌ မင်းအိမ်မှ ရတနာကို ခိုးကုန်၏ဟု တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက်သည် ဖြစ်၏။ မင်းသည် မသိသကဲ့သို့ပြု၍ ဘုရားလောင်းကို ခေါ်စေ၍ “အမောင်...မင်းအိမ်မှ များစွာသော ရတနာဥစ္စာကို ခိုးယူ လေ၏။ ယခု ထိုဥစ္စာကို ရှာခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု ဆိုလျှင် “မြတ်သော မင်းကြီး - တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အထက်၌ ခိုးယူအပ်သော ဥစ္စာကို ခြေရာ အစဉ်သို့လိုက်၍ ဆောင်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော အကျွန်ုပ်အား ယခု ခိုးယူသော ဥစ္စာကို ဆောင်ခြင်းဖြင့် ခဲယဉ်းပွယ်မရှိ၊ အကျွန်ုပ် တတ်နို

လတ္တံ့၊ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် စိုးရိမ်တော်မမူသင့်” ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆို၏။ “ထိုသို့တပြီးကား ဆောင်လော့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။

အားလုံးကိုပေးထုတ်နိုင်၍

ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ အမိကိုရှိခိုး၍ မန္တရားကိုမန်း၍ ပြာသာဒ်အပြင်၌ ရပ်လျက်လျှင် ‘မြတ်သောမင်းကြီး... နှစ်ယောက်သော ခိုးသူတို့၏ခြေရာသည် ထင်၏’ ဟု ဆို၍ မင်း၏လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်၏လည်းကောင်း၊ ခြေရာကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့် အသရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ ထိုတိုက်ခန်းမှထွက်၍ ပြာသာဒ်မှထွက်၍ မင်းအိမ်တံခါး၌ သုံးကြိမ်လှည့်သည်၍ ခြေရာသို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့်လျှင် တံတိုင်းအနီးသို့သွား၍ ကံတိုင်း၌ရပ်၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... ဤအရပ်၌ တံတိုင်းမှလွတ်၍ ကောင်းကင်၌ ခြေရာသည် ထင်၏။ စောင်းတန်းလှေကားကို ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၍ လှေကားကို ထောင်စေ၍ တံတိုင်းအထက်ဖြင့် ဆင်းသက်၍ ခြေရာကို လျှောက်သဖြင့်သာလျှင် တရားစီရင်ရာ တင်းကုပ်သို့သွား၍ တစ်ဖန် မင်းအိမ်သို့လာ၍ လှေကားကို ထောင်စေ၍ တံတိုင်းအထက်ဖြင့် ဆင်းသက်၍ ရေကန်သို့သွား၍ သုံးကြိမ်လက်ယာရစ်လှည့်၍ “မြတ်သောမင်းကြီး - ခိုးသူတို့သည် ဤရေကန်သို့ ဆင်းသက်ကုန်၏” ဟု ဆို၍ မိမိသည် ထားအပ်သော ဘဏ္ဍာကဲ့သို့ ဥစ္စာထုပ်ကိုယူ၍ မင်းအားပေး၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... ဤခိုးသူနှစ်ယောက်တို့သည် ထင်ရှားကုန်သော ခိုးသူကြီးတို့တည်း၊ ဤခိုးသူတို့သည် ဤခရီးဖြင့် မင်းအိမ်သို့ တက်ကုန်၏” ဟု ဆို၏။

လူများဝမ်းမြောက်ကြပြီ

လူများတို့သည် အလွန်နှစ်သက်ကုန်၍ လက်ချောင်းတို့ကို ခါကုန်၏။ ပုဆိုး ဦးချစ်ပစ်ခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သူခိုးကိုဖမ်းစေခြင်း

မင်းသည် “ဤလုလင်ကား ခြေရာသို့လျှောက်သဖြင့် သွား၍ ခိုးသူတို့သည် ထားအပ်သော ဥစ္စာရှိရာအရပ်ကိုလျှင် သိ၏။ ခိုးသူတို့ကား ဖမ်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ ထိုလုလင်ကို

“အမောင်—သင်သည် ခိုးသူတို့သည် ခိုးယူအပ်သော ဥစ္စာကို ငါတို့အား ဆောင်ယူ၍ ပေးအပ်ပြီ၊ ခိုးသူတို့ကား မဆောင်အပ်သေး” ဟူ၍ဆို၏။

မပြောရက်၍ ပရိယာယ်ဆိုပုံ

“မြတ်သောမင်းကြီး— ခိုးသူတို့ကိုဆောင်သဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း၊ ခိုးသူတို့သည် ဤအရပ်၌ရှိကုန်၏၊ အဝေး၌မရှိကုန်” ဟု ဆို၏။ “အမောင်—အဘယ်သူသည် လည်းကောင်း၊ အဘယ်သူသည် လည်းကောင်း ဥစ္စာခိုးသူတို့တည်း” ဟု ညွှန်လော့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး—အကြင်သူသည် အလိုရှိ၏၊ ထိုသူသည်လျှင် ခိုးသူဖြစ်၏။ ရှင်မင်းကြီးတို့အား ဥစ္စာကိုရသော ကာလမှစ၍ ခိုးသူကို ဖမ်းယူသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည် မမေ့ကုန်လင့်” ဟု ဘုရားလေခင်းသည် ဆို၏။ “အမောင်...ငါသည် သင့်အား နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ပေး၏။ ခိုးသူကိုဖမ်း၍ ငါ့အားပေးလော့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ဥစ္စာကိုရပြီးသော် ခိုးသူတို့ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း” ဟု ဘုရားလေခင်းသည်ဆို၏။ “အမောင်... ဥစ္စာထက် လည်း ခိုးသူတို့တို့ ရခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး— ထိုသို့တပြားကား ‘ဤသူတို့တည်း’ ဟု ရှင်မင်းကြီးတို့အား အကျွန်ုပ်သည် မဆိုအံ့၊ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ဖြစ်သော အကြောင်း ဥဒါဟရုဏ်ကိုကား ရှင်မင်းကြီးအား အကျွန်ုပ်သည်ဆောင်အံ့၊ ရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကယ်၍ ပညာရှိကုန်အံ့၊ ထိုအကြောင်းကို သိကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ဘုရားလေခင်းသည် အတိတ်ဥဒါဟရုဏ်ကို ဆောင်၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၁

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသော မြစ်နား၌ ပါဠုလိမည်သော သဘင်သည်သည် နေ၏။ ထိုသဘင်သည်သည် ပွဲသဘင်ခံသောနေ့၌ မယားကိုယူ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် စာ၍ စောင်းတီး၍သီ၍ ဥစ္စာကိုရလျက် ပွဲသဘင်ပြီးလတ်သော် များစွာသော သုရာ ထမင်းကိုယူ၍ မိမိရွာသို့ သွားလတ်သော် မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်၍ ရေအသစ်တိုးပွား၍ လာသည်ကို မြင်လျှင် ထမင်းစားလျက် နေ၍ သေကိုသောက်၍ ယစ်လတ်သော် မိမိအစွမ်းကို မသိရကား စောင်းကြိုးကို လှည့်၌ဖွဲ့၍ မြစ်

သို့ ဆင်းသက်၍ ထွားအံ့ဟု မယားကိုယူ၍ မြစ်သို့ သက်၏။ စောင်းပေါက် တို့ကို ရေသည် ဝင်၏။ ထိုအခါ ထိုစောင်းသည် ထိုသဘင်သည်ကို ရေ၌ နှစ်စေ၏။ သဘင်သည်၏ မယားသည် လင် ရေ၌နှစ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ လင်ကိုလွှတ်၍ မြစ်မှတက်၍ ကမ်းနား၌ ရပ်၏။ သဘင်သည် ပါဠိလိသည် တံစ်ကြိမ်ပေါ်၍ တစ်ကြိမ်နှစ်၏။ ရေသည် ဝင်၍ ဖူးဖူးရောင်သော ဝမ်း သည် ရှိ၏။ ထိုအခါ သဘင်သည်၏ မယားသည် “ငါ၏လင်ကား ယခု သေလတ္တံ့၊ တစ်ခုသော သီချင်းကိုတောင်း၍ ပရိသတ်အလှယ်၌ ထိုသီ ချင်းကို သီလျက် အသက်မွေးခြင်းကို ငါပြုအံ့”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ “အရှင်...သင်သည် ရေ၌ နှစ်မှန်း၏၊ ငါ့အား တစ်ခုသော သီချင်းဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုအံ့၊ သီချင်းကိုပေးလော့”ဟု ဆိုလို၍-

၅၀။ ဗဟုသုတံ ဝိကတ္တိတံ၊ ဂင်္ဂါ ဝဟတိ ပါဠိလိ။

ဝုယုမာနက ဘဒ္ဒန္တေ၊ ဧကံ မေ ဒေဟိ ဂါထကံ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ဗဟုသုတံ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိသော။ ဝိကတ္တိတံ၊ အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်သော။ ပါဠိလိ၊ ပါဠိလိကို။ ဂင်္ဂါ၊ ဂင်္ဂါရေ သည်။ ဝဟတိ၊ မျောခ၏။ ဝုယုမာနက၊ မြစ်၌မျောသော။ ပါဠိလိ၊ ပါ ဣလိ၊ တေ၊ သင့်အား။ ဘဒ္ဒန္တံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ သတည်း။ မေ၊ ငါ့အား။ ဧကံ၊ တစ်ခုသော။ ဂါထကံ၊ သီချင်းငုံယ်ကို။ တု၊ သင်သည်။ ဒေဟိ၊ ပေးလော့။

ထိုအခါ မယားကို ပါဠိလိမည်သော သဘင်သည်သည် “ရှင်မ... ငါသည် သင့်အား အဘယ်သို့ သီချင်းကို ပေးရအံ့နည်း၊ ယခု ငါ့ကို လူ အများတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ရေသည် သတ်၏”ဟု ဆိုလို၍-

၅၁။ ယေန သိဉ္ဇန္တိ ဒုက္ခိတံ၊ ယေန သိဉ္ဇန္တိ အာတုရံ၊

တဿ မဇ္ဈေ မရိယာမိ၊ ဇာတံ သရဏတော ဘယံ-

ဟူသော ဤဒုတိယဂါထာကို ဆို၏။

၅၁။ ဘဒ္ဒန္တ၊ ရှင်မ။ ဒုက္ခိတံ၊ ဆင်းရဲသောသူကို။ ယေန၊ အကြင် ရေဖြင့်။ သိဉ္ဇန္တိ၊ သွန်းလောင်းကုန်၏။ အာတုရံ၊ ကျင်နာသော သူကို။ ယေန၊ အကြင်ရေဖြင့်။ သိဉ္ဇန္တိ၊ သွန်းလောင်းကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တဿ၊ ထိုရေ၏။ မဇ္ဈေ၊ အလယ်၌။ မရိယာမိ၊ သေအံ့။ မေ၊ ငါ့အား။

သရဏတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ရေမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတ်၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ရွတ်၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ရေသည်လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မင်းတို့သည်လည်း လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ကုန်၏။ မင်း၏ အထံမှ ဘေးသည် ဖြစ်လတ်သော် ထိုဘေးကို အဘယ်သူသည် ကွယ်လွှဲနည်း” ဟုဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ဤဖုံးလွှမ်းသော အကြောင်းကို အကျွန်ုပ်သည် ပညာရှိတို့ သိအပ်သည်ကို ပြု၍ ဆိုအပ်ပြီ။ မြတ်သောရှင်မင်းကြီး...သင်မင်းကြီးသည် သိတော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ “အမောင်... ငါ့သက် ဤသို့ သဘောရှိသော ဖုံးလွှမ်းအပ်သော စကားကို မသိ၊ ငါ့အား ခိုးသူတို့ကို ဖမ်း၍ ပေးလော့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၂

ထိုအခါ မင်းအား ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...ထိုသို့ တပြီးကား ဤအကြောင်းကို သိတော်မူလော့” ဟု ဆို၍ တစ်ပါးသော အကြောင်းကိုလည်း ဆောင်၏။

“မြတ်သောမင်းကြီး... လွန်လေပြီးသော အခါ ဤဗာရာဏသီပြည် တံခါးရွာ၌လျှင် တစ်ယောက်သော အိုးထိန်းသည်သည် အိုးလုပ်အံ့သောငှာ မြေကို ယူသည်ရှိသော် တစ်ခုသော အရပ်၌သာလျှင် မပြတ်ယူ၍ အတွင်း၌ လိုက်ခေါင်းရှိသော ကြီးစွာသော တွင်းကိုတူး၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထိုအိုးထိန်းသည်သည် မြေကိုတူးစဉ် အခါမဲ့ မိုးကြီးသည် တက်သတ်၍ မိုးကြီး သည်းစွာ ရွာ၏။ လွှမ်းမိုး၍ လာသော ရေသည် ထိုတွင်းကို ပြိုစေ၏။ အိုးထိန်းသည်၏ ဦးခေါင်းကို မြေသည် ဖောက်ခွဲ၏။ အိုးထိန်းသည်သည် ငိုကြွေးလျက်-

၅၂။ ယတ္ထ ပိဇာနိ ရူဟန္တိ၊ ဓတ္တာ ယတ္ထ ပတိဋ္ဌိတာ။
သာ မေ သိသ္မံ နိပိဋ္ဌေတိ၊ ဇာတံ သရဏော ဘယံ-
ဟူသော ဤတတိယဂါထာကို ဆို၏။

၅၂။ ယတ္ထ၊ အကြင်မြေကြီး၌။ ပိဇာနိ၊ မျိုးစေ့တို့သည်။ ရူဟန္တိ၊ ထုတ်ကုန်၏။ ယတ္ထ၊ အကြင်မြေကြီး၌။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ တည်ကုန်၏။ သာ၊ ထိုမြေကြီးသည်။ မေ၊ ငါ၏။ သိသံ၊

ဦးခေါင်းကို။ နိပိဋ္ဌေတိ၊ ဖောက်ခွဲဘိ၏။ မေ၊ ငါ့အား။ သရဏတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မြေကြီးမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မြေကြီးသည် အိုးထိန်းသည်၏ ဦးခေါင်းကို ဖောက်ခွဲသကဲ့သို့ ထို့အတူ မြေကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်း၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မင်းကြီးသည် ထ၍ ခိုးမှုပြုသည်ရှိသော် အဘယ်သူသည် တားမြစ်နိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟုဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး... ဤသို့ ဖုံးလွှမ်း၍ ဆိုအပ်သော ခိုးသူကို သင်မင်းကြီးသည် သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “အမောင်...ငါ့အား ဖုံးကွယ်သော စကားဖြင့် အလိုမရှိ၊ ‘ဤသူသည် ခိုးသူတည်း’ ဟု ခိုးသူကိုဖမ်း၍ ငါ့အား ပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၃

ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို စောင့်ရှောက်လိုရကား “သင်မင်းကြီးသည် ခိုးသူတည်း” ဟု ခဆိုမှု၍ တစ်ပါးသော ဥဒါဟရုဏ်ကိုလည်း ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး... ဤဗာရာဏသီပြည်၌လျှင် တစ်ယောက်သော ယောကျ်ား၏အိမ်ကို မီးလောင်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် အိမ်တွင်းသို့ဝင်၍ ဥစ္စာကို ထုတ်လော့ဟု တစ်ပါးသောသူကို စေ၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ဝင်၍ ဥစ္စာကိုထုတ်ယူသည်ရှိသော် အိမ်တံခါးသည် ပိတ်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် မီးခိုးမွန်၍ ထွက်ရာလမ်းကို မရရကား ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဖြစ်၍ အိမ်တွင်း၌ရပ်၍ ငိုကြွေးလျက်-

၅၃။ ယေန ဘတ္တာနိ ပစ္စန္နိ၊ သီတံ ယေန ဝိဟညတိ။
သော မံ ဥဟတိ ဂတ္တာနိ၊ ဇာတံ သရဏတော ဘယံ-

ဟူသော ဤစတုတ္ထဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ ဘတ္တာနိ၊ ထမင်းတို့ကို။ ယေန၊ အကြင်မီးဖြင့်။ ပစ္စန္နိ၊ ချက်ကုန်၏။ သီတံ၊ အချမ်းကို။ ယေန၊ အကြင်မီးဖြင့်။ ဝိဟညတိ၊ ဖျောက်၏။ သော၊ သော၊ ထိုမီးသည်။ မံ မမ၊ ငါ၏။ ဂတ္တာနိ၊ ကိုယ်တို့ကို။ ဥဟတိ၊ လောင်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ သရဏတော၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော မီးမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...မီးကဲ့
သို့ လူအများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော တစ်ယောက်သောသူသည် ရတနာ
ထုပ်ကို ခိုး၏။ အကျွန်ုပ်ကို သင်မင်းကြီးသည် ခိုးသူကို မပေးလင့်” ဟု
ဆို၏။ မင်းသည် “အမောင်...ငါ့အား ခိုးသူကို ပေးစော့” ဟု ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၄

ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို “သင်မင်းကြီးပင် ခိုးသူတည်း” ဟု မဆို
မူ၍ တစ်ပါးသော ဥဒါဟရုဏ်ကို ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး...လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီ ပြည်၌လျှင်
တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် အသွန်များစွာစား၍ အစာကြေစိမ့်
သေခဏှာ မတတ်နိုင်ရကား ဝေဒနာသို့ရောက်၍ ငိုကြွေးလျက်-

၅၄။ ယေန ဘတ္တေန ယာပေန္တိ၊ ပုထုဗြာဟ္မဏ ခတ္တိယာ။

သော မံ ဘုဒတ္တာ ဗျာပါဒေတိ၊ ဇာတံ သရဏဒေတာ ဘယံ-
ဟူသော ဤပဉ္စမဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ ပုထု၊ များစွာကုန်သော။ ဗြာဟ္မဏခတ္တိယာ၊ ပုဏ္ဏားမင်းတို့
သည်။ ယေနဘတ္တေန၊ အကြင်ထမင်းဖြင့်။ ယာပေန္တိ၊ မျက်နှာ၏။ ဘုတ္တော၊
စားအပ်သော။ သော၊ ထိုထခင်းသည်။ မံ ငါ့ကို။ ဗျာပါဒေတိ၊
သတ်၏။ မေ ငါ့အား။ သရဏဒေတာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော ထမင်းမှ။
ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ထမင်း
ကဲ့သို့ လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော တစ်ယောက်သော သူသည် ဥစ္စာကို
ခိုး၏။ သင်မင်းကြီးသည် ထိုဥစ္စာကို ရပြီးသော် ထိုခိုးသူကို အဘယ့်ကြောင့်
တောင့်တသနည်း” ဟု ဆို၏။ မင်းသည် “အမောင်...သင်သည် စွမ်းနိုင်
သော် ငါ့အား ခိုးသူကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၅

ဘုရားလောင်းသည် တစ်ပါးသော ဥဒါဟရုဏ်ကိုလည်း ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး...လွန်လေပြီးသော အခါ၌လည်း ဤဗာရာဏသီ
ပြည်၌လျှင် တစ်ယောက်သော သူ၏ ကိုယ်ကို လေသည် ထ၍ ဖျက်ဆီး၏။
ထိုသူသည် ငိုကြွေးလျက်-

၅၅။ ဂိမ္မာနံ ပစ္ဆိမေ မာဒသ၊ ဝါတ မိစ္ဆန္တိ ပဏ္ဍိတာ။
 သော မံ ဘဉ္ဇတိ ဂတ္တာနိ၊ ဇာတံ သရဏာဒတာ ဘယံ-
 ဟူသော ဤဆဋ္ဌမ ဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဂိမ္မာနံ၊ နေ့ဥတုတို့၏။ ပစ္ဆိမေ၊
 နောက်ဖြစ်သော။ မာဒသ၊ လ၌။ ဝါတံ၊ လေကို။ ဣစ္ဆန္တိ၊ အလိုရှိကုန်၏။
 သော၊ ထိုလေသည်။ မံ-မမ၊ ငါ၏။ ဂတ္တာနိ၊ ကိုယ်တို့ကို။ ဘဉ္ဇတိ၊
 ချီးဖျက်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ သရဏာဒတာ၊ ကိုးကွယ်ရာလေးမှ။ ဘယံ၊
 ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး— ကိုး
 ကွယ်ရာမှ ဘေးသည်ဖြစ်၏ဟု အကြောင်းကို သိလော့” ဟု ဆို၏။ မင်းသည်
 “အမေခင်... ငါ့အား ခိုးသူကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၆

ဘုရားလောင်းသည် မင်းကြီးအား သိစိမ့် သော ငှာ တစ်ပါးသော
 ဥဒါဟရဏ်ကိုလည်း ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး...လွန်လေပြီးသောအခါ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ အခက်
 အခဲနှင့် ပြည့်စုံသော သစ်ပင်ကြီးသည် ဖြစ်၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးသည် အပွင့်
 အသီးနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ငှက်တို့၏နေရာ ဖြစ်၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီး၏ နှစ်ခုသော
 အခက်တို့သည် အချင်းချင်း ကြိတ်ကုန်၏။ ထိုသစ်ခက်တို့မှ မီးခိုးသည်
 ထွက်၏။ မီးမှုန့်တို့သည် ကျကုန်၏။ ထိုမီးကိုမြင်၍ ငှက်မင်းသည်-

၅၆။ ယံ နိဿိဘာ ဇဂတီရဟံ၊ သွာယံ အဂ္ဂိံ ပမုဉ္ဇတိ။
 ဒိသာ ဘဇထ ဝက္ကင်္ဂါ၊ ဇာတံ သရဏာဒတာ ဘယံ-
 ဟူသော ဤသတ္တမ ဂါထာကို ဆို၏။

၅၆။ ယံ ဇဂတီရဟံ၊ အကြင်သစ်ပင်ကို။ နိဿိဘာ၊ ငှက်တို့သည်
 မှီကုန်၏။ သွာယံ၊ ထိုသစ်ပင်သည်။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ပမုဉ္ဇတိ၊ လွတ်၏။
 ဝက္ကင်္ဂါ၊ ငှက်တို့။ တုဒမ္ပ၊ သင်တို့သည်။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့သို့။
 ဘဇထ၊ ဆည်းကပ်ကြကုန်လော့။ နော၊ ငါတို့အား။ သရဏာဒတာ၊ ကိုး
 ကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...သစ်ပင်
 သည် ငှက်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မင်းလည်း လူအများ

၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်၏။ ထိုမင်းသည် ခိုးမှုကို ပြုသည်ရှိသော် အဘယ်သူ
သည် တားနိုင်လတ္တံ့နည်း။ မြတ်သောမင်းကြီး... မှတ်တော်မူလော့” ဟု
ဆို၏။ မင်းသည် “အခမာင် ...ငါ့အား ခိုးသူကိုသာ ဝေးလော့” ဟုဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၇

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းအား တစ်ပါးသော ဥဒါဟရုဏ်ကို
ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး...တစ်ခုသော ကာသိကရွာ၌ တစ်ဦးသော အမျိုး၏
အိမ်၏ အနောက်၌ ကြမ်းကြုတ်သော မိကျောင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအမျိုး
အား တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သော သားသည် ရှိလေ၏။ ထိုသား၏
အဘသည် သေလွန်လတ်သော် ထိုသားသည် အမိကို လုပ်ကျွေး၍ နေ၏။
ထိုသား၏ အမိသည် သား၏ အလိုမရှိဘဲလျက်လျှင် တစ်ယောက်သော
အမျိုးသမီးကို သားဖို့ ဆောင်၏။ ထိုချွေးမသည် ရှေးအဖို့၌ ယောက္ခမ
ကို ချစ်၍ နောက်အဖို့၌ သားအမီးတို့ဖြင့် ပွားများလတ်သည်ရှိသော် ထို
ယောက္ခမကို နှင်ထုတ်လို၏။ ထိုချွေးမ၏ အမိသည်လည်း ထိုအိမ်၌လျှင်
နေ၏။ ထိုချွေးမသည် လင်၏အထံ၌ ယောက္ခမ၏ အထူးထူး အပြားပြား
များသောအပြစ်ကို ဆို၍ ဈာန်ဆီး၍ “ငါသည် သင်၏အမိကို မွေးအံ့
သောငှာ မတတ်နိုင်၊ သင့်အမိကို သတ်လော့” ဟု ဆို၍ “ရှင်မ—လူကို
သတ်ခြင်းမည်သည်ကား ဝန်လေးလှပါ၏။ အဘယ်သို့ ငါသတ်အံ့နည်း”
ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သောအခါကာလ၌ သင့်
အမိကို ညောင်စောင်းငယ်ဖြင့်လျှင် ယူ၍ မိကျောင်းရဲသောမြစ်၌ ပစ်ချ
ကုန်အံ့။ ထိုအခါ သင့်အမိကို မိကျောင်းတို့သည် ခဲကုန်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။
လင်သည် “သင့်အမိကား အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၏။ မယားသည်
သင့်အမိ၏ အထံ၌လျှင် ငါ့အမိသည် အိပ်၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား
သင် သွားချေ၊ အမိ၏ အိပ်ရာ ညောင်စောင်း၌ ကြိုးဖွဲ့၍ အမှတ်သညာကို
ပြုချေလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုမိန်းမသည် လင်ဆိုတိုင်းပြု၍ “ငါသည် အမှတ်ကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု
ဆို၏။ လင်သည် “အဘန်ငယ် နေဦးလော့၊ လူဘို့သည် အိပ်စေကုန်ဦး
လော့” ဟု ဆို၍ အိပ်ပျော်ဘက်သို့ လျောင်း၍ ထသွား၍ ထိုကြိုးကို
မယား၏ အမိအိပ်ရာ ညောင်စောင်း၌ ဖွဲ့၍ မယားကိုနှိုး၍ လင်မယား

နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း သွား၍ ထိုမယား၏အမိကို ညောင်စောင်းနှင့် တကုလျှင် ချီ၍ မြစ်နား၌ ပစ်ချကုန်၏။ ထိုမြစ်တွင်း၌ ပစ်ချအပ်သော မယား၏ အမိကို မိကျောင်းတို့သည် စားကုန်၏။ ထိုမယားသည် မနက် ဖြန့်၌ အမိအား လဲလှယ်၍ သတ်အပ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ “အရှင်— ငါ့အမိကိုသတ်ပြီး၍ ယခု သင့်အမိကိုသတ်ဦးလော့” ဟု ဆို၍ ထိုလင်သည် “ဆောင်းပြီ” ဟု ဆိုလတ်သော် သုသာန်၌ ထင်းပုံပြီးလျှင် မီးတိုက်၍ သတ်ကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ လင်၏အမိကို လင်မယားနှစ်ယောက် တို့သည်လည်း သုသာန်သို့ဆောင်၍ ထားကုန်၏။ သုသာန်၌ လင်သည် မယားကို “ရှင်မ... သင်သည် မီးကို ဆောင်ခဲ့၏လော့” ဟု မေး၏။ “အရှင်... ငါသည် မေ့၏” ဟု မယားသည် ဆို၏။ ထိုသို့တပြိုင်ကား သွား၍ ဆောင်ချေလော့” ဟု လင်သည် ဆို၏။ “အရှင်— ငါသည် သွားအံ့သော ငှာလည်း မတတ်နိုင်၊ သင်သွားသည်ရှိသော် နေရစ်အံ့သောငှာလည်း မတတ်နိုင်၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် သွားကြကုန်အံ့” ဟု မယား လည် ဆိုလေ၏။ ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်တို့သည် မီးယူအံ့သောငှာ သွား ကြကုန်သည်ရှိသော် အမိအိုသည်လည်း ချမ်းသာလေသည် ခတ်၍ နိုး သဖြင့် သုသာန်၏အဖြစ်ကိုသိ၍ “ဤသူတို့သည် ငါ့ကို သတ်လိုကုန်၍ မီးယူအံ့သောငှာ သွားကုန်၏” ဟု ဆင်ခြင်၍ “ဤသူတို့သည် ငါ၏ အစွမ်းကို မသိကုန်” ဟု တစ်ခုခုသော ထင်းတုံးကိုယူ၍ အပေါ်၌ ပုဆိုး နွမ်းဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခဲ့ပြီးလျှင် ပြေးသွား၍ ထိုသုသာန်၌ တစ်ခုခုသောလိုက်သို့ ဝင်၏။ လင်မယားတို့သည်လည်း မီးကိုဆောင်ခဲ့၍ “သက်ကြီးအိုမတည်း” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ထင်းတုံးကို မီးတိုက်၍ သွားကုန်၏။ တစ်ယောက် စော ခိုးသူသည် ထိုလိုက်၌ ဥစ္စာထုပ်ကိုထား၍ ထိုခိုးသူသည် ထိုဥစ္စာ ထုပ်ကို “ယူအံ့” ဟု လာ၍ သက်ကြီးအိုမကံမြင်၍ “တစ်ယောက်သော ဘီလူးမသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ဥစ္စာထုပ်ကို ဘီလူးမသည် သိမ်းဆည်း၏” ဟု တစ်ယောက်သော ဆေးသမားကို ခေါ်၍လာ၏။ ဆေးသမားသည် ဇန္တရားခန်းလျက် လိုက်သို့ဝင်၏။ ထိုအခါ ထိုဆေးသမားကို ထိုသက်ကြီး အိုမသည် “ငါ ဘီလူးမ မဟုတ်၊ သင်လာလော့၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်လည်း ဤဥစ္စာထုပ်ကို ဝေဖန်ကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

ဆေးသမားသည် “အဘယ်သို့လျှင် သင့်စကားကိုယုံကြည်ရအံ့နည်း” ဟု ဆိုလုတ်သော် “သင်၏လျှာကို ငါ့လျှာပေါ်၌ တင်ထားလော့” ဟု သက်

ကြီးအိုမသည် ဆို၏။ ဆေးလဓားသည် ဆိုတိုင်းပြု၏။ ထိုအခါ သက်ကြီး အိုမသည် ဆေးသမား၏လျှာကို ကိုက်၍ လှည်းစေ၏။ ဆေးသမားသည် 'စင်စစ်လျှင် ဤမိန်းမကား ဘီလူးမတည်း' ဟု သွေးယိုစီးသောလျှာဖြင့် ဟစ်ကြွေး၍ပြေး၏။ သက်ကြီးအိုမသည်လည်း မိုးသောက်လုတ်သော် သိမ်မွေ့ပြေပြစ်သောအဝတ်ကို ဝတ်၍ အထူးထူးသော ရတနာကို ထုတ်ယူ၍ ထိုအိမ်သို့လျှင် သွား၏။ ချွေးမသည် ထိုယောက္ခမကိုမြင်၍ "မိခင်-သင်သည် အဘယ်သို့ပြုသဖြင့် ဥစ္စာကိုရအပ်သနည်း" ဟု မေး၍ "သမီး-ထိုသုသာန်ဝယ် ထင်းပုံ၌ မီးတိုက်သဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသော ဥစ္စာကို ရ၏" ဟု ယောက္ခမသည် ဆို၏။ "မိခင်-အကျွန်ုပ်သည်လည်း ရခြင်းငှာ တတ်စောင်း၏လော" ဟုမေး၏။ "သမီး...ငါ့ကဲ့သို့ဖြစ်သော် ရလတ္တံ့" ဟု ယောက္ခမသည် ဆို၏။ ထိုချွေးမသည် ဥစ္စာရခြင်း၌ တပ်သောလောဘဖြင့် လင်အားဆို၍ သုသာန်၌ မိမိကိုယ်ကို မီးတိုက်စေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမကို နှက်ဖြန်နှေ၌ လင်သည် မမြင်လတ်သော် "မိခင်...ဤအခါ၌လည်း သင့်ချွေးမသည် မလာ" ဟု ဆို၏။ အမိသည် "ဟယ်ယောက်ျားယုတ်-သေသော မိန်းမ မည်သည်အား အဘယ်ကြောင့် လှာလတ္တံ့နည်း" ဟု ခြိမ်းခြောက်လို၍-

၅၇။ ယ မာနယိ သောမနဿံ၊ မာလိနိ' စန္ဒနုဿဒံ။
 သာ မံ သရာ နိစ္ဆုဘတိ၊ ဇာတံ သရဏတော ဘယံ-
 ဟူသေ၅ ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၇။ ယံ၊ အကြင်မိန်းမကို၊ သောမနဿံ၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို၊ ဥပ္ပါဒေတွာ၊ ဖြစ်စေ၍။ မာလိနိ'၊ ပန်းပန်၍။ စန္ဒနုဿဒံ'၊ စန္ဒကူးလိမ်းကျ၍။ အာနယိ၊ ဆောင်၏။ သာ၊ ထိုမိန်းမသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သရာ၊ အိမ်မှ။ နိစ္ဆုဘတိ-နိဟရတိ၊ နှင်ထုတ်၏။ ဇေ၊ ငါ့အား။ သရဏတေ၅၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကိုဆို၍ "မြတ်သောမင်းကြီး...ချွေးမသည် ယောက္ခမ၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မင်းသည် လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ မင်းမှ ဘေးဖြစ်သည်ရှိသော် မြစ်အံ့သောငှာ အဘယ်သူ တတ်နိုင်အံ့နည်း၊ ဤသို့ မှတ်တော်မူလော့" ဟုဆို၏။ မင်းသည် "အမောင် - ငါသည် သင်ဆောင်အပ်သော အကြောင်းတို့ကို မသိ၊ ငါ့အား ခိုးသူကိုပေးလော့" ဟု ဆို၏။

ပုံပြင်ဝတ္ထု-၈

ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို စောင့်ရှောက်အံ့ဟု တစ်ပါးသော ဥဒါ ဟရုဏ်ကိုလည်း ဆောင်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး...လွန်လေပြီးသောအခါ ဤဗာရာဏသီပြည်၌လျှင် တစ်ယောက်စောယောက်ျားသည် ဆုတောင်းခြင်းကိုပြု၍ သားကိုရ၏။ ထိုယောက်ျားသည် သားဖွားသောကာလ၌ 'ငါသည် သားကိုရပြီ'ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုယောက်ျားသည် ထိုသားကို မွေး၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သောကာလ၌ မယားနှင့် ယှဉ်၍ နောက်အဖို့၌ အိခြင်းသို့ရောက်၍ အမှုလုပ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ ထိုအဘကို သားသည် "အဘ...သင်သည် အမှုလုပ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်၊ ဤအိမ်မှ ထွက်လော့"ဟု အိမ်မှ နှင်ထုတ်၏။ ထိုအဘသည် ဆင်းရဲငိုငြင်သဖြင့် အသက်မွေးရကား ငိုကြွေးလျက်-

၅၇။ ယေန ဇာတေန နန္ဒိယံ၊ ယဿ ဧ ဘဝ မိစ္ဆိသံ၊
ဆော မံ သရာ နိစ္ဆုဘတိ၊ ဇာတံ သရဏတော ဘယံ။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၇။ ဇာတေန၊ ဖွားသော။ ယေန၊ အကြင်သားဖြင့်။ နန္ဒိယံ၊ နှစ် သက်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ယဿ စ၊ အကြင်သား၏လည်း။ ဘဝံ၊ ဖြစ်ခြင်းကို။ မိစ္ဆိသံ၊ အလိုရှိ၏။ သော၊ ထိုသားသည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သရာ၊ အိမ်မှ။ နိစ္ဆုဘတိ-နိဟရတိ၊ နှင်ထုတ်၏။ ဇာတံ၊ ငါ့အား။ သရဏတော၊ ကိုးကွယ် ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာကို ဆို၍ "မြတ်သောမင်းကြီး...သူအိုကို စွမ်းနိုင်သော သားသည် စောင့်ရှောက်အပ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ခပ်သိမ်း သော ဇနပုဒ်သားတို့ကို မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်သည်လည်း ကောင်း စောင့်ရှောက်အပ်ကုန်၏။ ဤဘေးသည် သတ္တဝါတို့ကို စောင့် ရှောက်သော မင်း၏ အထံမှ ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းဖြင့် 'ဤအမည်ရှိသော သူသည် ခိုးသူတည်း'ဟု ရှင်မင်းကြီးသည် သိတော်မူလော့'ဟု ဆို၏။ "အမောင်...ငါသည် အကြောင်းကို မသိ၊ ခိုးသူကိုလျှင် ငါ့အား ပေး လော့"ဟု ဆို၍ မင်းသည် အဖန်ဖန်တလဲလဲ လှလင်ကို တိုက်တုန်း၏။

ပရိသတ်ရှေ့မှာ သူခိုးဖမ်းပုံ

ထိုအခါ ထိုမင်းကို ဘုရားလောင်းသည် “မြတ်သောမင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးသည် စင်စစ်သဖြင့် ခိုးသူကို ဖမ်းပေးခြင်းကို နှစ်သက်တော်မူပါလော့” ဟု ဆို၏။ “အမောင်ဆိုတိုင်း ဟုတ်မှန်၏” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... ထိုသို့တပြားကား ‘ဤမည်သော သူသည် ခိုးသူတည်း’ ဟု ပရိသတ်အား နာယံ၍ ပြအံ့” ဟု ဆို၏။ “အမောင်... ဤသို့ ပြလော့” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကြီး၏ စကားကိုကြား၍ “ဤမင်းသည် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်စိမ့်သောငှာ မပေး၊ ခိုးသူကို ငါ့ဖမ်းအံ့” ဟု စည်းဝေးကုန်သော ဇနပုဒ်သားတို့ကို တိုင်ကြားလို၍-

၅၉။ သုဏန္တု မေ ဇနပဒါ၊ နေဂမာ စ သဓာဂတာ။
ယတော ဒကံ တဒါ ဒိတ္တံ၊ ယဒတာ ခေမံ တဒတာ ဘယံ။
၆၀။ ရာဇာ ဝိလုမ္ပဒေ ရဋ္ဌံ၊ ပြာဟ္မာဏော စ ပုရောဟိဒတာ။
အတ္တဂုတ္တာ ဝိဟရထ၊ ဇာတံ သရဏဒတာ၊ ဘယံ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၉။ သမာဂတာ၊ စည်းဝေးကုန်သော။ ဇနပဒါ စ၊ ဇနပုဒ်သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ နေဂမာ စ၊ နိဂုံးသူတို့သည်လည်းကောင်း။ မေ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဏန္တု၊ နားထောင်ကုန်လော့။ ယဒတာဒကံ၊ အကြင်ရေသည်။ အတ္တံ၊ ရှိ၏။ တံ၊ ထိုဒရသည်။ အာဒိတ္တံ၊ မီးထောက်၏။ ယတော၊ အကြင်မင်းမှ။ ခေမံ၊ ဘေးမှ။ တဒတာ၊ ထိုမင်းမှ။ ဘယံ၊ ဘေးဖြစ်၏။

၆၀။ ရာဇာ စ၊ မင်းသည်လည်းကောင်း။ ပုရောဟိဒတာ၊ ပုရောဟိတ်ဖြစ်သော။ ပြာဟ္မာဏော စ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်းကောင်း။ ရဋ္ဌံ၊ တိုင်းနိုင်ငံကို။ ဝိလုမ္ပဒေ၊ လုယက်၏။ တုမေ၊ သင်တို့သည်။ အတ္တဂုတ္တာ၊ ကိုယ်ကိုစောင့်ကုန်၍။ ဝိဟရထ၊ နေကြကုန်လော့။ သရဏဒတာ၊ ကိုးကွယ်ရာမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်၏။

“မင်းသည်ကား လူများ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏။ ထိုမင်းမှ သင်ဘို့အား ဘေးသည်ဖြစ်၏။ မင်းသည်လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်သည်လည်းကောင်း ခိုးယူ၏။ သင်တို့သည် ခိုးသူတို့ကိုဖမ်းလိုကုန်အံ့။ ဤမင်း၊ ပုဏ္ဏားတို့ကိုဖမ်း၍ ပြုအပ်သော အမှုကို ပြုကြကုန်လော့” ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဆို၏။

ဗ- ၆၀-၅၅၀(ထတံ)

မင်းနှင့် ပုရောဟိတ်တို့ သေကြရပြီ

စည်းဝေးကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားလောင်း၏ ကောင်းကိုကြား၍ “ဤမင်းသည် စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်လျက်လည်း ယခု သူတစ်ပါး၏ အပေါ်၌ အပြစ်ကိုတင်၍ မိမိဥစ္စာတို့ကို မိမိသည်လျှင် ရေကန်၌ထား၍ ခိုးသူကို ရွာစေ၏။ ယခုအခါမှစ၍ တစ်ဖန် ခိုးမှုကို မပြုစိမ့်သောငှာ ဤမင်းယုတ်ကို သတ်ကြကုန်အံ့” ဟု ကြံကုန်၍ စည်းဝေးသော သူတို့သည် စောင့်ရှောက် ဆောက်ပုတ် အစရှိသည်တို့ကို ကိုင်လျက် ထကုန်၍ မင်းကို လည်းကောင်း၊ ပုရောဟိတ်ကိုလည်းကောင်း ဖမ်း၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းကို အဘိသိက်သွန်းကုန်၍ မင်းအဖြစ်၌ တည်စေကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “သီတင်းသည်... မြေ၌ ခြေရာကို သိခြင်းသည် အံ့ဖွယ်မရှိသေး။ ရှေးပညာရှိတို့သည် ကောင်းကင်၌ ခြေရာကို သိဖူးကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ သီတင်းသည်သည်လည်းကောင်း၊ သီတင်းသည်၏ သားသည်လည်းကောင်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ ပဒကုသလ လုလင်၏ အဘဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ပဒကုသလ လုလင်ဖြစ်ပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကုံးကွယ်ရာမှ၊ ဘေးဖြစ်က၊ မုချ ကြောက်ဖွယ်ရာ။)
ခြောက်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပဒကုသလ
ဧကဝ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-လောမသကဿပဇာတ်

ဘုရားလောင်းများပင် မိန်းမကြောင့် မေ့လျော့ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသခင်သည် “အဿ ဣန္ဒသမော ရာဇ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤလောမသကဿပဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ပြီးငွေ့သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ရဟန်း...သင်သည် ငြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ၍ “မှန်ပေ၏”ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း...မြင်းမိုရ်တောင်ကို လှုပ်စေနိုင်သော လှေကြီးသည် အဘယ်မူ၍ ဟောင်းလေပြီးဖြစ်သော သစ်ရွက်တို့ကို မလှုပ်စေနိုင်ဘဲ ရှိလတ္တံ့နည်း၊ အကျော်အစောနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော သူတို့သည် ကိလေသာကို အမှီပြု၍ အကျော်အစော မရှိသည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ကိလေသာတို့မည့်သည်ကား စင်ကြယ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို လည်း ညစ်ညူးခြင်းကို ပြုတတ်ကုန်၏။ သင်ကဲ့သို့သော သူကိုကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်းလဲပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏သား ဗြဟ္မဒတ္တ၊ ပုဇောဟိတ်၏သား လောမသကဿပ ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်၍ တစ်ဦးသော ဆရာအမျိုး၌ ခပ်သိမ်းသော အဘတ်တို့ကို သင်ကုန်၏။ နောက်အဖို့၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားသည် အာလွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်၌ တည်၏။

ပုဇောဟိတ်သား ရသေ့ဝတ်

ကဿပသည် “ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည် မင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ ငါ့အား များစွာသော စည်းစိမ်တို့ကို ပေးလတ္တံ့ ၊ ငါ့အား စည်းစိမ်ဖြင့် အဘယ်ပြုအံ့နည်း၊ ငါသည် မိဘတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မင်းကိုလည်းကောင်း ပန်၍ ရဟန်းပြုအံ့”ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုကဿပသည် မင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိဘတို့ကိုလည်းကောင်း ပန်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ငါးပါးသော အဘိညာဏ်၊ ရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၏။ ဆွမ်းခံသွားသဖြင့် မျှလျက်နေ၏။ ရသေ့အမည်ကိုကား လောမသကဿပဟူ၍ သိကုန်၏။

ရသေ့ကို ပျက်စီးစေရန်

သောမသကဿပသည် ငြိမ်းချမ်းသော ဣန္ဒြေရှိ၏။ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိ၏။ ထိုအကျင့်၏ တန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ နေရာသည် တုန်

လှုပ်၏။ သိကြားမင်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် ထိုလောမသကသပကို မြင်၍
 “ထိုရသေ့သည် အလွန်လျှင် ပြင်းထန်တော့ အကျင့် ရှိ၏။ သိကြားနေရာ
 ကိုလည်း တုန်လှုပ်စေနိုင်၏။ ငါသည် ဗာရာဏသီမင်းနှင့်တကွ တစ်ပေါင်း
 တည်း ဖြစ်စေ၍ ရသေ့၏ သီလကို ဖျက်ဆီးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထို
 သိကြားသည် သိကြား၏ အနုဘော်ဖြင့် သန်းခေါင်ယံအခါ ဗာရာဏသီ
 မင်း၏ ကျက်သရေတိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ အလုံးစုံသော တိုက်ခန်းကို ကိုယ်
 ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် ထွန်းပေး၍ မင်း၏အထက် စောင်းကင်၌ တည်လျက်
 “မြတ်သောမင်းကြီး... ထလော့” ဟု မင်းကိုနှိုး၏။ “သင်သည် အဘယ်သူ
 နည်း” ဟု မေးအပ်သည်ရှိသော် “ငါ သိကြားတည်း” ဟု ဆို၏။ “အဘယ်
 အကျိုးငှာ လာသနည်း” ဟု မေးအပ်သည်ရှိသော် “မြတ်သောမင်းကြီး...
 သင်မင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ကေရာဇ်အဖြစ်ကို အလိုရှိ၏
 လော” ဟု မေး၏။ “အဘယ်ကြောင့် အလိုမရှိအံ့နည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိ
 သော် ထိုအခါ၌ ဗာရာဏသီမင်းကို သိကြားသည် “မြတ်သောမင်းကြီး...
 ထိုသို့တပြီးကား လောမသကသပကို ပင့်ဆောင်၍ အခြေလေးချောင်း
 တို့ကို သတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပူဇော်စေလော့။ သိကြားနှင့် တူသည်
 ဖြစ်၍ မအိုမသေ နေရသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ် မင်းအဖြစ်ကို
 ပြုရလတ္တံ့” ဟု ဆိုလို၍

၆၁။ အဿ ဣန္ဒသမော ရာဇ၊ အစွန္တံ အဇရာ မရော။
 သစေ တ္တံ ယညံ ယာဇဇယျ၊ ဣသိံ လောမသကသပံ-
 ဟူသော ရှေးဦးစွာ ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၁။ ရာဇ၊ ဇင်းကြီး။ တ္တံ၊ သင်သည်။ လောမသကသပံ ဣသိံ၊
 လောမသကသပ ရသေ့ကို။ အာနေတူာ၊ တော့မှ ပင့်ဆောင်၍။ ယညံ၊
 ယဇ်ကို။ သစေယာဇဇယျ၊ အကယ်၍ ပူဇော်စေငြားအံ့။ အစွန္တံ၊ စင်စစ်။
 ဣန္ဒသမော၊ သိကြားနှင့် တူသည်ဖြစ်၍။ အဇရာ၊ မအိုသည်။ အမရော၊
 မသေသည်။ အဿ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ယဇ်ပူဇော်ဖို့ပင့်ခြင်း

သိကြား၏ စကားကို ကြား၍ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။
 သိကြားသည် “ထိုသို့တပြီးကား ကြာမြင့်ခြင်းကို ပြုလင့်” ဟု ဆို၏။

မင်းသည် နက်ဖြန်နေ၌ သေယုမည်သော အဓတ်ကိုခေါ်၍ “အချင်း
 အမတ်...ငါ၏ ချစ်စွာသော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော လောမသကသပ
 ရသေ့၏ အထံသို့ သွား၍ ငါ့စကားဖြင့် ဗာရာဏသီမင်းသည် သင့်ကို
 အခြေလေးချောင်းတို့ကို သတ်စေ၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို ပူဇော်စေ၍
 အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ကေရာဇ်ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်တို့အားလည်း အလိုရှိ
 တိုင်းသော အရပ်ကို ပေးကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ယဇ်ပူဇော်အံ့သော
 ငှာ လာကုန်လော့” ဟု ဆိုချေ၏ဟူ၍စေ၏။ သေယုအမတ်သည် “မြတ်သော
 မင်းကြီး...အေးမင်းပြီ” ဟု ရသေ့ နေရာ အရပ်ကို သိအံ့သောငှာ မြို့၌
 စည်လည်စေ၍ ထပ်ယောက်သော မုဆိုးသည် “ငါသိ၏” ဟု ဆိုလတ်
 သော် ထိုမုဆိုးကို ရှေ့သွားပြု၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ထိုအရပ်သို့
 သွား၍ ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေလျက် ထိုသတင်း
 စကားကို ကြား၏။

ရသေ့ ငြင်းပယ်သော်

ထိုအခါ သေယုအမတ်ကို လောမသကသပ ရသေ့သည် “ငါ့အား
 အဘယ်မည်သော အမှုကို သင်ပြုသနည်း” ဟု ဆို၍ ပယ်လိုရကား-

- ၆၂။ သ သမုဒ္ဒ ပရိယာယံ၊ မဟိံ သာဂရကုဏ္ဍလံ။
 န ဣစ္ဆေ သဟ နိန္ဒာယ၊ ဧဝံ သေယု ဝိဇာနဟိ။
- ၆၃။ ဧရတ္ထု တံ ယသလှာဘံ၊ ဓနလာဘဉ္စ ဗြာဟ္မဏ။
 ယာ ဝုတ္တိံ ဝိနိပါတေန၊ အဓမ္မ စရဏေန ဝါ။
- ၆၄။ အပိစေ ပတ္တ မာဒါယ၊ အနဂါရေ ပရိဗ္ဗဇေ။
 သာ ယေဝ ဇီဝိကာ သေယျော၊ ယာစာ ဓံမ္မန သေနာ။
- ၆၅။ အပိစေ ပတ္တ မာဒါယ၊ အနာဂါရေ ပရိဗ္ဗဇေ။
 အညံ အဟိံ သယံ လောကေ၊ အပိ ရဇ္ဇေန တံ ဝရံ-
 ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၂။ သေယု၊ သေယု။ အဟိံ၊ ငါသည်။ နိန္ဒာယ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းနှင့်။
 သဟ၊ တကွ။ ပဝတ္တံ၊ ဖြစ်သော။ သ သမုဒ္ဒ ပရိယာယံ၊ သမုဒ္ဒဏ်အခြံအရံ
 နှင့် တကွသော။ သာဂရကုဏ္ဍလံ၊ သမုဒ္ဒဏ်ဟူသော နားတောင်းနှင့် ပြည့်
 စုံသော။ မဟိံ၊ မြေကို။ နဣစ္ဆေ၊ အလိုရှိ။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဝိဇာနာဟိ၊
 သိလော့။

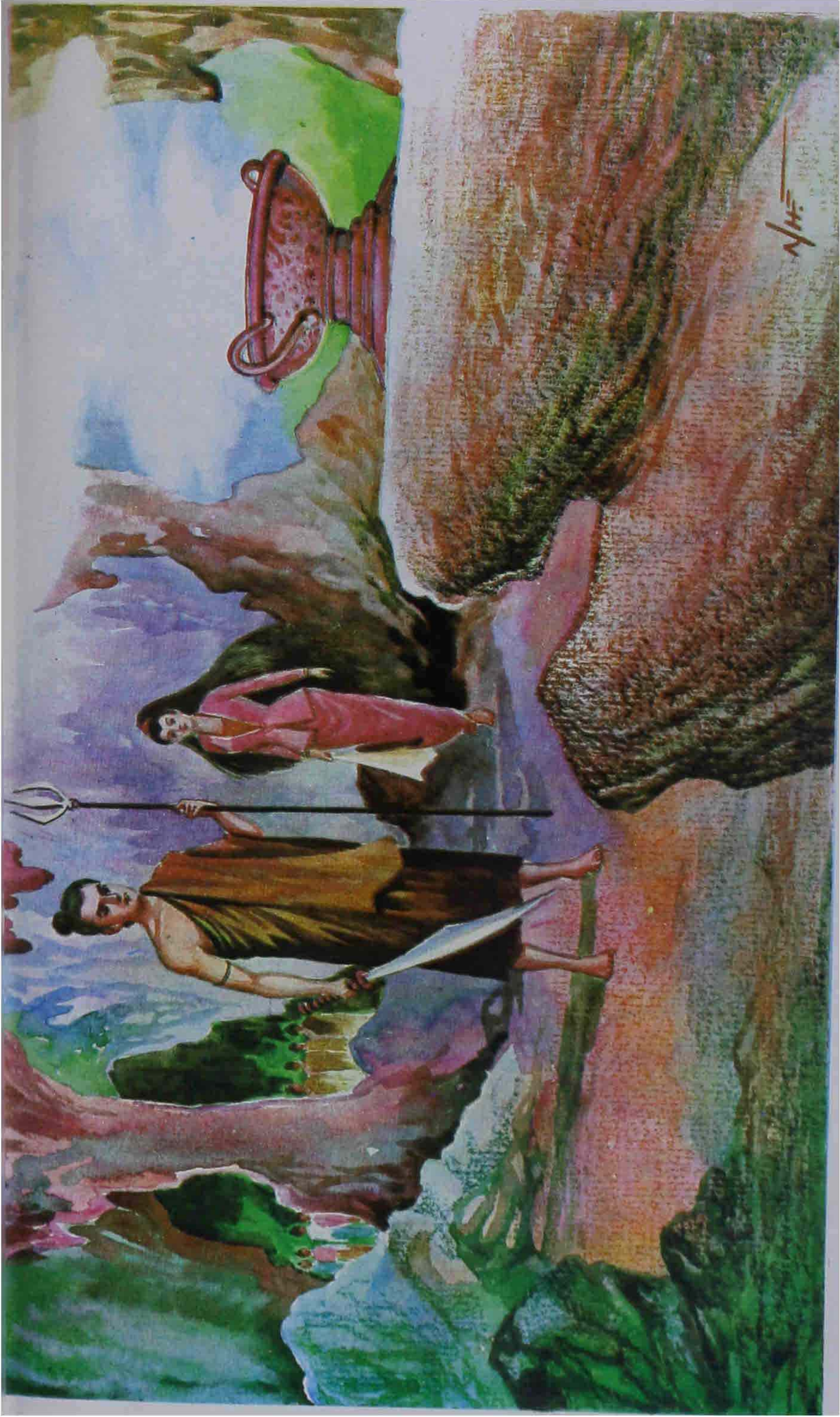
၆၃။ ပြာဟူကာ၊ ပုဏ္ဏား။ ဝိနိပါတေန ဝါ၊ ငရဲသို့ ကျစေတတ်သော အမှုဖြင့် လည်းကောင်း။ အဓမ္မစရဏေန ဝါ၊ အဓမ္မကို ကျင့်သဖြင့် လည်းကောင်း။ ဓိနုလာဘဉ္စ၊ ဥစ္စာရခြင်းသို့ လည်းကောင်း။ ယသလာဘဉ္စ၊ အကျော်အစော ရခြင်းကို လည်းကောင်း။ ယာဝုတ္တိ၊ အကြင်ပွားများခြင်းသည်။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တဉ္စ၊ ထိုအလုံးစုံကိုလည်း။ ဓီရတ္ထု၊ ငါစက်ဆုပ်၏။

၆၄။ အဓမ္မေန၊ အဓမ္မဖြင့်။ ယာ စ သေနာ၊ အကြင်ဥစ္စာရှားခြင်းသည်လည်း။ အတ္တိ၊ ရှိ၏။ တဘော၊ ထို့ထက်။ အနဂါရေ၊ ရဟန်းဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ပတ္တံ၊ သပိတ်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ အပိစေ ပရိဗ္ဗဇေ၊ အကယ်၍ ဆွမ်းခံသွားလျက် ရဟန်းတရားကို ကျင့်ငြားအံ့။ သာယေဝံ ဇီဝိကာ၊ ထိုအသက်မွေးခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

၆၅။ လောကေ၊ လောက၌။ အညံ၊ တစ်ပါးသောသူကို။ အဟိံသယံ၊ မညှဉ်းဆဲဘဲ။ အနဂါရေ၊ ရဟန်းဘောင်၌။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၍။ ပတ္တံ၊ သပိတ်ကို။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ အပိ စေ ပရိဗ္ဗဇေ၊ အကယ်၍ ဆွမ်းခံလျက် ရဟန်းတရားကို ကျင့်ငြားအံ့။ တံ၊ ထိုဆွမ်းခံသွားလျက် ရဟန်းတရားကို ကျင့်ခြင်းသည်။ ရဇ္ဇေန အပိ၊ မင်းအဖြစ်ထက်လည်း။ ဝံရံ၊ မြတ်၏။

မင်းသမီးနှင့် များ၍ ယဇ်ပူဇော်စေခြင်း

သေယုအမတ်သည် လောမသကဿပရသေ့၏ စကားကို ကြား၍ ဗာရာဏသီသို့ သွား၍ မင်းအား ကြားလျှောက်၏။ မင်းသည် “မလာသော် အဘယ်ပြုနိုင်အံ့နည်း” ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ သိကြားသည် တစ်ဖန် သန်းခေါင်ယံ အခါ၌ လာလတ်၍ ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ “မြတ်သော မင်းကြီး...လောမသကဿပ ရသေ့ ကို ပင့်ဆောင်၍ ယဇ်ပူဇော်စေ၏လော့” ဟု မေး၏။ “ကျွန်ုပ်စေ၍လည်း လောမသကဿပရသေ့သည် မလာ” ဟု မင်းသည် ဆို၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး—သမီးတော် ဇန့်ဝတီကို တန်ဆာဆင်ယင်၍ သေယုအမတ်ကို ရှေးအတူလျှင် စေ၍ ‘ရှင်ရသေ့...သင်သည် သွား၍ ယဇ်ပူဇော်ငြားအံ့၊ မင်းသည် သင့်အား ဤသမီးကိုပေးဇာတိ’”

(၅၅၀-တ၊ လောမသကသပဇာတ်)

ပုံ-၁၂။ လောမသကသပရသေ့သည် ယဇ်တွင်းသို့ မင်း၏သမီးတော်နှင့်အတူ ဝင်ရောက်လာပုံ။

တု ဆိုစေလော့၊ မချွတ်လျှင် စောမသကဿပရသေ့သည် မင်းသမီး၌ တပ်စွန်း၍ လာလတ္တံ့ ဟုဆို၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နှစ် ပြန်နှော၍ သေယုအမတ်၏လက်၌ မင်းသမီးကို ပေးအပ်၍ သေယုအမတ် သည် မင်းသမီးကိုယူ၍ ထိုအရပ်သို့သွား၍ ရသေ့့ကိုနှိုး၍ ပဋိပက္ခာရ ပြု၍ နတ်သမီးနှင့်တူသော မင်းသမီးကို သောမသကဿပ ရသေ့အား ပြု၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေ၏။ ရသေ့သည် ဣန္ဒြေတို့ကို ဖျက်၍ မင်းသမီးကို ကြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လျှင် ထပ်သောစိတ် ချီသည်ဖြစ်၍ ဝှံ့သန်မှယုတ်၏။

အမတ်သည် ရသေ့၏ ထပ်သောစိတ် ချီသည်၏အပြစ်ကိုသိ၍ “အရှင် ဘုရား—အရှင်ဘုရားတို့သည် အကယ်၍ ယင်ပူဇော်ကုန်အံ့၊ မင်းသည် အရှင်ဘုရားအား ဤမင်းသမီးကို အလုပ်အကျွေးပြု၍ ပေးသတ္တံ့ ဟုဆို၏။ စောမသကဿပသည် ကိလေသာ၏အစွမ်းအားဖြင့် တုန်လှုပ်လျက် “ငါ့ အား ဤမင်းသမီးကို မင်းသည် ပေးအံ့လော့” ဟု မေး၏။ “အရှင် ဘုရား—အရှင်ဘုရားသည် ယင်ပူဇော်ငြားအံ့၊ မင်းသည် အရှင်ဘုရားအား ဤမင်းသမီးကို ပေးသတ္တံ့” ဟု အမတ်သည်ဆို၏။ ရသေ့သည် “ကောင်း ပြီ၊ မင်းသမီးကိုရသေ့ ယင်ပူဇော်အံ့” ဟု ဆို၍ အမတ်ကိုခေါ်၍ ဆံကျပ် တို့နှင့်ထကွ တန်ဆာဆင်သော ရထားသို့တက်၍ ဗဒေထာသီသီလိုက်၏။ မင်းသည်လည်း “ရသေ့့ လာပြီ” ဟု ကြား၍ ယင်အဘွား၌ အမှုကို ပြစ်စေ၏။

ထိုအခါ လာလတ်သော စောမသ ကဿပကိုမြင်၍ “ယင်ပူဇော် လော့၊ ယင်ပူဇော်သည်ရှိသော် ငါသည် သိကြားနှင့်တူသည်ဖြစ်အံ့၊ ယင် ပူဇော်သည်၏ အဆုံး၌ သင့်အား သမီးကိုပေးအံ့” ဟု ဆို၏။ စောမသ ကဿပရသေ့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ စောမသကဿပ ရသေ့တို့ မင်းသည် နှစ်ပြန်နှောခေါ်၍ ဇန္ဒဝတီမင်းသမီးနှင့်တကွလျှင် ယင်တွင်းသို့သွား၏။ ထိုယင်ဘွား၌ ဆင် မြင်း၊ ဥသဘ အစရှိကုန်သော ခပ် သိမ်းကုန်သော အခြေလေးချောင်းတို့ကို အစဉ်စဉ်ဖြင့် ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုစောမသ ကဿပရသေ့သည် ခပ်သိမ်းသော အခြေလေးချောင်းရှိ သော သတ္တဝါတို့ကို ဆောင်၍ ဆတ်၍ ယင်ပူဇော်အံ့သောငှာ အစ ထုတ်၏။

လူအများ တားမြစ်ကြပြီ

ထိုအခါ လောမသကသပ ရသေ့ အား စည်းဝေးသော လူများသည် ငိုကြွေးလျက် "လောမသကသပ...သင်သည် မသင့်မလျော်သောထိုအမှုကို အဘယ်မူ၍ ပြုသနည်း" ဟု ဆို၍ ငိုကြွေးလိုရကား-

၆၆။ ဗလံ စန္ဒော ဗလံ သူရိယော၊ ဗလံ သမဏ ဗြဟ္မဏ။
ဗလံ ဝေလာ သမုဒ္ဒယ၊ ဗလောတိ ဗလ မိတ္ထိယော။
ယတာ ဥဂ္ဂတပံ သန္တံ၊ ဣသိ လောမသကသပံ။
ပိတုအတ္ထာ စန္ဒဝတိ၊ ဝါဇပေယျံ အယာဇသိ-

ဟူသေဓ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အင်အားရှိသောဝတ္ထုများ

၆၆။ စန္ဒော၊ လသည်။ ဗလံ၊ အားရှိ၏။ သူရိယော၊ နေသည်။ ဗလံ၊ အားရှိ၏။ သမဏဗြဟ္မဏာ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဗလံ၊ အားရှိကုန်၏။ သမုဒ္ဒယ၊ သမုဒ္ဒရာ၏။ ဝေလာ၊ ကမ်းသည်။ ဗလံ၊ အားရှိ၏။ ယတာ၊ အကြင်ကြောင့်။ စန္ဒဝတိ၊ စန္ဒဝတီမင်းသမီးသည်။ ပိတုအတ္ထာ၊ အဘ၏အကျိုးကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဥဂ္ဂတပံ၊ ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိသော။ သန္တံ၊ ငြိမ်သက်သော။ လောမသကသပံ ဣသိ၊ လောမသကသပ ရသေ့ကို။ ဝါဇပေယျံ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို။ အယာဇသိ၊ ပူဇော်စေ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဣတ္ထိယော၊ မိန်းမတို့သည်။ ဗလောတိဗလံ၊ အားက အာတို့ထက် အလွန်အားရှိကုန်၏။

သတ္တဝါများအော်ကြခြင်း

ထိုအခါ လောမသကသပရသေ့သည် ယဇ်ပူဇော်အံ့သောငှာ "မင်္ဂလာဆင်၏ လှည်းကို ဖြတ်အံ့" ဟု ရတနာသန်လျက်ကို ချီ၏။ ဆင်သည်လည်း သန်လျက်ချီသော လောမသကသပရသေ့ကိုမြင်၍ သေဘေးဖြင့်ကြောက်၍ ကြီးစွာသော မြည်ခြင်းကို မြည်၏။ ဆင်၏အသံကို ကြား၍ ကြွင်းကုန်သော ဆင် မြင်း ဥသဘ အစရှိသည်တို့လည်း သေဘေးဖြင့် ကြောက်ကုန်၍ မြည်ကြကုန်၏။ လူများသည်လည်း မြည်တမ်းကြကုန်၏။

ရသေ့၏သံဝေဂ

လောမသကသပ ရသေ့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ထည်းစွာသေဓ ဟစ်ကြွေးသံကိုကြား၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ မိမိဆံကျစ်

အစရှိသည်တို့ကို ကြည့်၏။ ထိုအခါ ရသေ့အား ဆံကျစ် မုတ်ဆိတ် လက်ကုတ်မိုးတို့သည် ထင်ကုန်၏။ ထိုလောမသကထပ ရသေ့သည် နှလုံးမသာသည်ဖြစ်၍ “ငါသည် စင်စစ်သဖြင့် မလျှောက်ပတ်သော ယုတ်မာသောအမှုကို ပြု၏” ဟု သံဝေဂကို ပြုလို့ရကား-

၆၇။ တံ လောဘပကတံ ကမ္မံ၊ ကဋ္ဌကံ ကာမဟေတုကံ၊
တဿ မူလံ ဂဝေသိဿံ၊ ဆေဇ္ဇံရာဂံ သ ဗန္ဓနံ-

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မယာ၊ ငါသည်။ ကဋ္ဌကံ၊ ထက်သော အကျိုးရှိသော။ ကာမဟေတုကံ၊ ကာမလျှင် အကြောင်းရှိ သော။ တံ ကမ္မံ၊ ထိုအမှုကို။ လောဘပကတံ၊ လောဘလျှင် ပြုအပ်၏ဟု။ တဿ၊ ထိုလောဘ၏။ မူလံ၊ မသင့်သော နှလုံးသွင်းခြင်း၏ အမြစ်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဂဝေသိဿံ၊ ရွာအံ့။ သ ဗန္ဓနံ၊ အနှောင်အဖွဲ့နှင့်တကွ သော။ ရာဂံ၊ ရာဂကို။ ဆေဇ္ဇံ၊ ဖြတ်အံ့။

မင်းကြီးကိုယ်တိုင်တိုက်တွန်း

ထိုအခါ လောမသကထပ ရသေ့ကို မင်းသည် “ရှင်ရသေ့ - မကြောက်စင်၊ ယခု သင့်အား စန္ဒဝတီမင်းသမီးကို လည်းကောင်း၊ ရတနာခုနစ်ပါးကို လည်းကောင်း ပေးအံ့၊ ယဇ်ပူဇော်လော့” ဟု ဆို၏။

ယဇ်တွင်းကိုဖျက်စေပြီ

ထိုစကားကိုကြား၍ လောမသကထပ ရသေ့သည် “မြတ်သော မင်းကြီး...ငါ့အား ကိလေသာဖြင့် အလိုမရှိ” ဟု ဆို၍ -

၆၈။ ဓိရတ္ထု ကာမေ သုဗဟူပိ လောကေ၊
တပေါဝ သေယျေခ ကာမဂုဏေဟိ ရာဇ၊
တပေါ ကရိဿာမိ ပဟာယ ကာမာ၊
တဝေဝ ရဋ္ဌံ စန္ဒဝတီ စ ဟေဒတု-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၈။ ရာဇ၊ မင်းကြီး။ လောကေ၊ လောက၌။ သုဗဟူပိ၊ အလွန်များ သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ ကာမေ၊ တာမတို့ကို။ ဓိရတ္ထု၊ ငါစက်ဆုပ်၏။ ကာမဂုဏေဟိ၊ ကာမဂုဏ်တို့ထက်။ တပေါဝ၊ သိလသည်လျှင်။ သေယျေခ၊

မြတ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကာမေ၊ ကာမတို့ကို။ ပဟာယ၊ ပယ်၍။ တပေါ၊ သီလ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို။ တရိယာမိ၊ ကျင့်အံ့။ ရဋ္ဌဉ္စ၊ တိုင်းသည် လည်းသောင်း။ စန္ဒဝတီ စ၊ စန္ဒဝတီ မင်းသမီးသည်လည်းကောင်း။ တဝဝ၊ သင်၏သခလျှင်။ သန္တကံ၊ ဥစ္စာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။

ထိုလောမသကဿပ ရသေ့သည် ဤသို့ဆို၍ ကသိုဏ်းကို နှလုံးသွင်း၍ ပျောက်သောစွာန်ကို ဖြစ်စေ၍ ကောင်းတင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၍ မင်းအား “မမေ့မလျော့ ဖြစ်သော့” ဟု ဆုံးမ၍ ယင်တောင်းကိုဖျက်စေ၍ လူများအား ဘေးမဲ့ကို ပေးစေ၍ မင်းဘောင်းပန်စဉ်လျှင် ပြန်၍ မိမိနေရာသို့သွား၍ အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ အသက်၏အဆုံး၌ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူစနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ သေယံ့အမတ် ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ လောမသကဿပရသေ့ ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အစားတကာတွင်၊ မိန်းမလျှင်၊ အားအင်ကြီးလှစွာ)

ခုနစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော လောမသကဿပ ဇာတ်သည်ပြီး၏။

၁၃-စက္ကဝါကဇာတ်

အစားအစာ၌ လျှပ်ပေါ်သော ကျီးမိုက်အကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွ သော လောကကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကာသာယ ဝတ္ထု” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစက္ကဝါကဇာတ်ကို ဇေထဝနိကျောင်းတော်၌ သီအင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လော်လည်သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် လော်လည်သတတ်၊ ပစ္စည်း၌ မက်မော
 စာတတ်။ ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ ဝတ်အစရှိသည်တို့ကိုစွန့်၍ စောစောကလျင်
 သာဝတ္ထိမြို့သို့ဝင်၍ ဝိသာခါ ဒါယိကာမ၏အိမ်၌ များစွာသော ခဲဖွယ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ယာဂု အစရှိသည်ကို လည်းကောင်း စား၍ သောက်၍
 အထူးထူးသော အရသာရှိသော သလေးဆွမ်း၊ အမဲဟင်းလျာ အစရှိ
 သည်တို့ကို စား၍လည်း ထိုအာဟာရဖြင့် မရောင့်ရဲကောင်း စူဠအနာထပိဏ်
 ၏အိမ်၊ မဟာ အနာထပိဏ်၏အိမ်၊ ကောသလမင်း၏ နန်းတော်ကို ရည်၍
 သွား၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထိုရဟန်း၏ လော်လည်သော အဖြစ်ကို
 အကြောင်းပြု၍ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ "ရဟန်းတို့...ယခုအခါ
 အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း" ဟု မေးစော်မူ၍ ဤမည်
 သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်၏" ဟု နားတော် လျှောက်သည်
 ရှိသော် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူစေ၍ "ရဟန်း...သင်သည် လော်လည်
 သော ဟူသည် မှန်သလော" ဟု မေးတော်မူ၍ "ဘုန်းတော်ကြီးသော
 အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏" ဟု လျှောက်သည်ရှိသော် "ရဟန်း...အဘယ်
 ကြောင့် လော်လည်သနည်း၊ ရှေး၌လည်း သင်သည် လော်လည်သည်၏
 အဖြစ်ကြောင့် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆင်ကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့ကို စား၍
 လှည့်လည်သော် ထိုဆင်ကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍
 ဗာရာဏသီပြည်မှထွက်၍ ဂင်္ဂါနား၌ ကျက်စားလျက် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ဖူး
 ၏" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လှန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်
 မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တစ်ခုသော လော်လည်သော ကျီးသည်
 ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆင်ကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့စားလျက် ထိုဆင်ကောင်ပုပ်
 အစရှိသည်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲရကား ဂင်္ဂါကမ်းနား၌ ငါးသေတို့ကို စား
 အံ့ဟု သွား၍ ထိုဂင်္ဂါ၌သေသော ငါးတို့ကိုစားလျက် နှစ်ရက်သုံးရက်နေ၍
 ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ အထူးထူးသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုစားလျက် များ
 စွာသော ငါးလိပ်ရှိသော ကြီးစွာသော ပဒုမာအိုင်သို့ရောက်၍ ထိုအိုင်၌
 ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်း ရှိကုန်သော မျှော်ကိုစား၍ နေကုန်သော
 နှစ်ခုကုန်သော စက္ကဝါက်တို့ကိုမြင်၍ "ဤငှက်တို့သည် အလွန်လျှင် အဆင်း
 နှင့် ပြည့်စုံကုန်၏၊ တင့်တယ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ဤငှက်တို့၏အစာသည်

နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ဤငှက်တို့၏ အစာကိုမေး၍ ငါသည်လည်း ထိုအတူလျှင်စား၍ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်း ရှိသည် ဖြစ်အံ့” ဟု ကြံ၍ စက္ကဝါက်တို့၏ အထံသို့သွား၍ ပဋိသန္ဓာရပြု၍ တစ်ခုသောသစ်ခက် စွန်း၌ နား၍-

၆၉။ ကာသာယဝတ္ထေ သကုဇဏ ဝဒါမိ၊ ဒုဝေ ဒုဝေ နန္ဒမနေ စရန္တေ။
ကံ အဏ္ဍဇံ အဏ္ဍဇာ မာနုသေသု၊ ဇာတိံ ပသံသန္တိ စာဒိသံ ပြုထ-
ဟူသော ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ ကာသာယဝတ္ထေ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဂတ်သကဲ့သို့ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်း ရှိကုန်သော။ ဒုဝေ ဒုဝေ၊ အစုံ အစုံ ဖြစ် ကုန်၍။ စရန္တေ၊ သွားကုန်လျက်။ နန္ဒမနေ၊ နှစ်သက်သောစိတ် ရှိကုန် သော။ သကုဇဏ၊ ငှက်တို့ကို။ ဝဒါမိ၊ ငါဆို၏။ အဏ္ဍဇာ၊ အိုငှက်တို့။ တုမေ၊ သင်တို့ကို။ မာနုသေသု၊ လူတို့၌။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကုန်သော သူတို့သည်။ ကံ အဏ္ဍဇံ၊ အဘယ်ငှက်မည်၏ ဟူ၍။ ဝတုာ၊ ဆို၍။ ပသံသန္တိ၊ ချီးမွမ်းကြကုန်သနည်း။ ဣသံ၊ ငါတိုက်တုန်း၏။ တံ ဇာတိံ၊ ထိုအမျိုး ကို။ ပြုထ၊ ဆိုကြကုန်လော့။

စက္ကဝါက်တို့ လှကြသည်

ထိုစကားကိုကြား၍ စက္ကဝါက်ငှက်သည်-

၇၀။ အမေ မနုဿေသု မနုဿဟိံ သ၊ အနုပုဗ္ဗတေ စက္ကဝါကေ ဝဒန္တိ။
ကလျာဏဘာဝမေ ဒိဇေသု သမ္ပတာ၊ အဘိရူပါ ဝိစရာမ အဏ္ဍဝေ။
န သာသဟေတူပိ ကဓရာမ ပါပံ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ မနုဿဟိံ သ၊ လူတို့ကို ညှဉ်းဆဲတတ်သောကျိုး။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ အနုပုဗ္ဗတေ၊ အချင်းချင်း အစဉ်လိုက်၍ ချစ် သောအားဖြင့်သာ ပေါင်းဖက်တတ်ကုန်သော။ စက္ကဝါကေ၊ စက္ကဝါက် တို့ဟူ၍။ ဝဒန္တိ၊ ဆိုကုန်၏။ ဒိဇေသု၊ ငှက်တို့၌။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ ကလျာ ဏဘာဝါ၊ ကောင်းသောသဘော ရှိကုန်သော ငှက်တို့ဟူ၍။ သမ္ပတာ၊ သမုတ်အပ်ကုန်၏။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ သာသဟေတူပိ၊ အစာဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ န ကဓရာမ၊ မပြုကုန်။

တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အဏ္ဏဝေ၊ ပဒုမာအိုင်၌။ အဘိ
ရူပံ၊ အလွန် အဆင်းလွန်သည်ဖြစ်၍။ ဝိစဆုမ၊ သွားလာ ကျက်စား
ကုန်၏။

သုတိုဘာကိုစားကြသနည်း

ထိုစကားကိုကြား၍ ကျီးသည်-

၇၁။ ကိံ အဏ္ဏဝေ ကာနိ ဖလာနိ ဘုဉ္ဇေ၊
မံသံ ကုတော ခါဒထ စက္ကဝါကာ။
ကိံ ဘောဇနံ ဘုဉ္ဇထ ဝေါအနောမာ၊
ဗလဉ္ဇ ဝဏ္ဏော စ အနုပ္ပရူပါ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၁။ စက္ကဝါကာ၊ စက္ကဝါင်တို့။ တုမ္ပေ၊ သင်တို့သည်။ အဏ္ဏဝေ၊
ပဒုမာအိုင်၌။ ကာနိ ဖလာနိ၊ အဘယ် အသီးတို့ကို။ ဘုဉ္ဇေကိံ၊ စားကြ
ကုန်သနည်း။ ကုတော မံသံ၊ အဘယ်သတ္တဝါတို့၏ အသားကို။ ခါဒထ
ကိံ၊ စားကြကုန်သနည်း။ အဘိဏ္ဍံ၊ မပြတ်။ ကိံ ဘောဇနံ၊ အဘယ်
ဘောဇဉ်ကို။ ဘုဉ္ဇထ၊ စားကြကုန်သနည်း။ ဝေါ၊ သင်တို့၏။ ဗလဉ္ဇ၊
အားသည် လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏော စ၊ အဆင်းသည် လည်းကောင်း။
အနောမာ၊ မယုတီကုန်သည်ဖြစ်၍။ အနုပ္ပရူပါ၊ များသော ဘဘောရှိကုန်၏။

အသားမစားကြပါ

ထိုနောင်မှ စက္ကဝါင်သည်-

၇၂။ န အဏ္ဏဝေ သန္တိ ဖလာနိ ဧကံ၊
မံသံ ကုတော ခါဒိတုံ စက္ကဝါဇေ။
သေဝါလံ ဘုက္ခိယံ အပါဏဘောဇနာ၊
န သာသဟေတူပိ ကဏေမ ပါပံ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ ဧကံ၊ ကျီး။ အဏ္ဏဝေ၊ ပဒုမာအိုင်၌။ ဖလာနိ၊ သစ်သီးတို့
သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။ စက္ကဝါဇေ၊ စက္ကဝါင်အား။ ခါဒိတုံမံသံ၊ စား
အံ့သောအသားသည်။ ကုတော အတ္ထိ၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ မယံ၊ ငါ

တို့သည်။ သေဝါလံ၊ မျှော်ကို။ ဘက္ခိမ္မ၊ စားကုန်၏။ အပါဏဘောဇနာ၊
အသုက်ကင်းသော ရေမျှော်ဟူသော အစာရွှိကုန်သော။ မယံ၊ ငါတို့သည်။
သံသယတူပိ၊ အစာဟူသော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ပါပံ၊ မကောင်း
မှုကို။ န ကဏေမ၊ မပြုကုန်။

အသားစားငါ သင့်လိုမလှ

ထိုနောင်မှ ကျီးသည်-

၇၃။ န မေ ဣဒံ ရုစ္စတိ စက္ကဝါက၊
အသို့ ဘဝေ ဘောဇန သန္နိကာသော၊
အဟောသိ ပုဗ္ဗေ တတော မေ အညတာ၊
ဣစ္စေဝ မေ ဝိမတိ ဣတ္ထ ဇာတာ။

၇၄။ အဟမ္မိ မံသာနိ ဖလာနိ ဘုဉ္ဇေ၊
အန္ဓာနိ စ လောကီယတေလိယာနိ။
ရသံ မနုဿေသု လဘာမိ ဘောတ္တံ၊
သုရောဓ သင်္ဂါမမုခံ ဝိဇေတော။

န စ မေ တာဒိသော ဝဏ္ဏော၊ စက္ကဝါက ယထာ အဝ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာခွဲကို ဆို၏။

၇၃။ စက္ကဝါက- စက္ကဝါက်၊ မေ၊ ငါသည်။ ဣဒံ၊ ဤအစာကို။
န ရုစ္စတိ၊ မနှစ်သက်။ အသို့ ဘဝေ၊ ထိုစက္ကဝါက်ဘဝ၌။ ဘောဇန သန္နိ
ကာသော၊ အစာနှင့်တူသော အဆင်းရွှိသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏ဟူ၍။
ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝိတဏ္ဏော၊ အကြံသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။
တတော၊ ထိုငါ့ကြံသောအစာမှ။ အညတာ၊ တစ်ပါးသောအားဖြင့်။
အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ ဣစ္စေဝ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လျှင်။ ဣတ္ထ၊ ဤ
သင်တို့၏ အဆင်း၌။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝိမတိ၊ ယုံမှားခြင်းသည်။ ဇာတာ၊
ဖြစ်၏။

၇၄။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။ လောကီယ တေလိယာနိ၊ ဆား ဆီ
တို့နှင့်စပ်ကုန်သော၊ မံသာနိ စ၊ အသားတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဖလာနိ စ၊
အသီးတို့ကိုလည်းကောင်း။ အန္ဓာနိ စ၊ ထမင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဘုဉ္ဇေ၊
စားရ၏။ သုဿေသု သူရဲသည်။ သင်္ဂါမမုခံ၊ စစ်မြေဦးကို။ ဝိဇေတော၊ အောင်
မြင်၍။ ဘုဉ္ဇတိ ဣဝ၊ စားရသကဲ့သို့။ ဝေ တထာ၊ ထိုအတူ။ အဟံ၊ ငါ

သည်။ ဓနုဒဿသု၊ လူတို့၌၊ ရသံ၊ အရသာကို။ ဘောတ္ထံ၊ စားခြင်းငှာ။
လဘာမိ၊ ရ၏။ စက္ကဝါက၊ စက္ကဝါက်၊ တဝ ယထာ၊ သင်ကဲ့သို့။ မေ၊
ငါ့အား။ တာဒိသော၊ ထိုသို့တူသော သဘောရှိသော၊ ဝဏ္ဏော၊ အဆင်း
သည်။ န စ ဟောတိ၊ မပြစ်။

ကျိန်စာစား၍မလှ

ထိုအခါ ကျီး၏ အဆင်းမပြည့်စုံခြင်းအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊
မိမိ၏ အဆင်းပြည့်စုံခြင်းအကြောင်းကို လည်းကောင်း ဆိုလိုရကား စက္က
ဝါက်သည်-

၇၅။ အသုဒ္ဓဘက္ခောသိ ခဏာနုပပါတီ၊
ကိစ္ဆေန တေ လဗ္ဘတိ အနုပပါနံ။
န တုဿသိ ရုက္ခမလေဟိ ခင်္ဂါ၊
မံသာနိ ပိယာနိ သုသာနမဇ္ဈေ။

၇၆။ ယော သာဟသေန အဓိဂမ္မ ဘောဂေ၊
ပရိဘုဉ္ဇတိ ခင်္ဂ ခဏာနုပပါတီ၊
တတော ဥပက္ခောသတိနံ သဘာဝေါ၊
ဥပက္ခယျော ဝဏ္ဏဗလံ ဟောတိ။

၇၇။ အပ္ပမ္ပိစေ နိဗ္ဗုတိံ ဘုဉ္ဇတိ ယဒိ၊
အသာဟသေန အနုပသတိနေခ၊
ဗလုဉ္ဇ ဝဏ္ဏောစ တဒါဿ ဟောတိ၊
န ဟိ သဗ္ဗော အာဟာရမယေန ဝဏ္ဏော-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၅။ ခဏာနုပပါတီ၊ မေ့လျော့သော ခဏ၌ ကျနားလေ့ရှိသော၊
ခင်္ဂါ၊ ကျီး။ တု၊ ဝယ်သည်။ အသုဒ္ဓဘက္ခော၊ မသန့်ရှင်းသော အစာကို
စားသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်သည်။ ကိစ္ဆေန၊ ငြိုငြင်သဖြင့်။ အနု
ပပါနံ၊ တမင်းအဖျော်ကို။ လဗ္ဘတိ၊ ရအပ်၏။ တု၊ သင်သည်။ ရုက္ခမလေဟိ၊
သစ်သီးတို့ဖြင့်။ န တုဿသိ၊ မနှစ်သက်။ တေ၊ သင်သည်။ သုသာနမဇ္ဈေ၊
သုသာန်အလယ်၌။ မံသာနိ၊ အသားတို့ကို။ ပိယာနိ၊ ချစ်အပ်ကုန်၏။

၇၆။ ခဏာနုပပါတီ၊ မေ့လျော့သော ခဏ၌ ကျနားလေ့ရှိသော၊
ခင်္ဂါ၊ ကျီး။ ယော၊ အကြင်သတ္တဝါသည်။ သာဟသေန၊ သူတစ်ပါးကို

နှိပ်စက်နိုင်ထက်မူသဖြင့်။ ဘောဂေါ၊ စည်းစိမ်တို့ကို၊ အဓိဂမ္မ၊ ရ၍။ ပရိ
ဘုဉ္ဇတိ၊ သုံးဆောင်၏။ တတော၊ ထိုကြောင့်။ နံ၊ ထိုသတ္တဝါ၏။ သဘာ
ဝေါ၊ သဘောသည်။ ဥပက္ခောသတိ၊ ဆဲရေး၏။ ဥပက္ခယဇ္ဇော၊ ဆဲရေး
ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုခံရသော သတ္တဝါသည်။ ဝဏ္ဏဗလ၊ အဆင်းအားကို။ ဇဟာတို့၊
စွန့်၏။

၇၇။ ယော၊ အကြင်ပညာရှိသည်။ အပ္ပမ္ပိစေ၊ နည်းငြားသော်
လည်း။ အသာဟဒသန၊ သူတစ်ပါးကိုမနှိပ်စက်သဖြင့်။ နိဗ္ဗုတံ၊ ငြိမ်း
ချမ်းသောအစာကို။ ယဒိ ဘုဉ္ဇတိ၊ အကယ်၍ စားငြားအံ့။ တဒါ၊ ထို
အခါ၌။ အနုပသာတိနော၊ သူတစ်ပါးကိုမညှဉ်းဆဲသော။ အဿ၊ ထို
ပညာရှိအား။ ဗလုဉ္ဇ၊ အားသည်လည်းကောင်း။ ဝိဇ္ဇော စ၊ အဆင်းသည်
လည်းကောင်း။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဟိ သစ္စံ၊ မှန်၏။ သဗ္ဗောဝဏ္ဏော၊
အလုံးစုံသော အဆင်းသည်။ အာဟာရမဒယန၊ အထူးထူး အပြားပြား
သော အာဟာရဖြင့်လာလျှင် ပြီးသည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။

“အိုကျီး-ဤအဆင်းမည်သည်ကား အာဟာရဟူသော အကြောင်း
ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ ဥတုစိတ် ကံတို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။
စက္ကဝါကံသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ကျီးကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကျီးသည်
ရှက်၍ “ငါ့အား သင့်အဆင်းဖြင့် အလိုမရှိ” ဟု ဆို၍ ဇာ ကာမြည်၍
ပြေးလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆေစင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
တို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ လော်လည်လော ရဟန်းသည် အနာ
ဂါမိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း။ ဟူမူ
ကား... ယခုအခါ လော်လည်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ ကျီးဖြစ်ပြီ၊
ယခုအခါ ရာဟုလမယ်တော်သည် ထိုအခါ စက္ကဝါကံငှက်မ ဖြစ်ပြီ၊ ယခု
အခါ ငှါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စက္ကဝါကံငှက်ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇေထိကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(အဝတ်အစား၊ လော်လည်ငြား၊ နှမ်းပါးဆင်းရဲရာ၊)

ရှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော စက္ကဝါကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-ဟလိဒ္ဒိရာဂဇာတ်

ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်သူကို ရှောင်ကြဉ်အပ်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌န။ နတ်နှင့်ထကူသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သူ တိတိက္ခ” အစရှိသော ဂါ
ထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဟလိဒ္ဒိရာဂဇာတ်ကို ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အပျိုကြီး ဖြားယောင်းသော
ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် တေရသနိပါတ် စူဠနာရဒ
ဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။)

အတိတ်ဝတ္ထု။ (အတိတ်ဝတ္ထုကိုကား ဤသို့သိအပ်၏။)

ရသေ့ ငယ်ကိုလူ့ပြည်ခေါ်

ရှေးသောအခါ ထိုသူငယ်မသည် ထိုရသေ့ငယ်၏ သီလကို “ဖျက်၍
မိမိအလို၌ တည်သည်၏အဖြစ်ကို သိ၍ “ရသေ့ငယ်ကို လှည့်စား၍ လူ့
ပြည်သို့ ဆောင်အံ့” ဟု ကြံ၍ “ရူပါရုံအစရှိသော ကာမဂုဏ်တို့မှ အင်း
သော တော၌ စောင့်ရှောက်အပ်ဘော သီလမည်သည်ကား အကျိုး
မကြီး၊ လူ့ပြည်၌ ရူပါရုံအစရှိသော ကာမဂုဏ်တို့၏ ဖြစ်ရာအရပ်၌ စေစင်
ရှောက်အပ်သော သီလသည် အကျိုးကြီး၏၊ လာလော့၊ ငါနှင့်ဘကူ လူ့
ပြည်သို့သွား၍ သီလကိုစောင့်လော့၊ သင့်အား တောအရပ်ဖြင့် အဘယ်
ပြုအံ့နည်း” ဟု ဆိုလို၍-

၇၈။ သုတိတိက္ခံ အရညမ္ပိ၊ ပန္နမ္ပိ သယနာသနေ။
ယေ စ ဂါမေ တိတိက္ခန္တိ၊ တေ ဥဠာရတရာ တယာ-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၉။ တာပသ မာဏစ၊ ရသေ့လုလင်၊ အရညမ္ပိ၊ တော၌။ ပန္နမ္ပိ၊
ရွာမှဝေးသော။ သယနာသနေ၊ ကျောင်း၌။ ဘုတိတိက္ခံ၊ သည်းခံလွယ်
၏။ ယေ၊ အကြင်ရသေ့တို့သည်။ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ တိတိက္ခန္တိ၊ သည်းခံ
ကုန်၏။ တေ၊ ထိုရသေ့တို့သည်။ တယာ၊ သင့်ထက်။ ဥဠာရတရာ၊ အထူး
ဆဖြင့် မြတ်ကုန်၏။

၉-၇၀-၅၅၀(စာတွဲ)

အဘလာမုသွားကြစို့.

ထိုစကားကိုကြား၍ ရသေ့ငယ်သည် “ငါ၏အဘကား တော၌ သွား၏။ ထိုအဘ လာသည်ရှိသော် အဘကို ပန်၍လျှင် သွားအံ့” ဟုဆို၏။ ထိုသတို့သမီးသည်လည်း ရသေ့ငယ်အား အဘရှိ၏၊ ထိုအဘသည်အကယ်၍ ငါ့ကိုမြင်အံ့၊ ထမ်းပိုးစွန်းဖြင့် ပုတ်ခတ်၍ ငါ့ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက် စေလတ္တံ့။ ငါသည် ရှေးဦးစွာလျှင် သွားအပ်၏” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ ရသေ့ငယ်ကို “အရှင်—ထိုသို့တပြီကား ငါသည် ခရီးအမှတ်ကို ပြုလျက် ရှေးဦးစွာ သွားလင့်အံ့၊ သင်သည် နေခက်မှ လာလော့” ဟု ဆို၍ သွား၏။

အဘကိုပန်ကြား၍

ရသေ့ငယ်သည် မိန်းမသွားသောကာလ၌ ထင်းတို့ကို မဆောင်၊ သောက်ရေကိုလည်း မခပ်၊ သက်သက် မှိုင်လျက်သာလျှင် နေလေ၏။ အဘလာသောအခါ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကို မပြု၊ ထိုအခါ ရသေ့ငယ်ကို အဘသည် “ဤငါ့သခင်ကား မိန်းမတို့၏အလိုသို့ လိုက်၏” ဟု သိ၍ “ချစ်သခင်... ယင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ထင်းတို့ကို မဆောင်သနည်း၊ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို မခပ်သနည်း၊ မှိုင်လျက်သာလျှင် အဘယ့် ကြောင့် နေသနည်း” ဟု ဆို၏။ ရသေ့ငယ်သည် “ဘခင်... တော၌ စေခင့်ရှောက်အပ်သော သီလသည် အကျိုးမကြီး၊ လူ့ပြည်၌ စေခင့်ရှောက် အပ်သော သီလသည် အကျိုးကြီး၏။ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ပြည်သို့သွား၍ သီလကိုစေခင့်အံ့၊ အကျွန်ုပ်အဖော်သည် အကျွန်ုပ်ကို “လာလော့” ဟု ဆို၍ ရွှေ့မှ သွားလင့်၏၊ ထိုအဖော်နှင့်တကွ လိုက်အံ့၊ လူ့ပြည်၌နေ သော ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့သောသူကို မှီဝဲအပ်သနည်း” ဟု မေးလို ရကား-

၇၉။ အရညာ ဂါမ မာဂမ္မ၊ ကိံ သိလံ ကိံ ဝတံ အဟံ၊
ပုရိသံ တာတ သေဝေယျံ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော၊
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၉။ တာတ၊ ဖခင်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အရုဂါ၊ တောမှ။ ဂါမံ၊ ရွာသို့။ အာဂမ္မ၊ လာလတ်၍။ ကိံ သိလံ၊ အဘယ်သို့ လိဂ်ရှိသော။

ကိုဝတ်၊ အဘယ်သို့အကျင့်ရှိသေခ၊ ပုရိသံ၊ ယောကျ်ားကို။ သေဝေယျံ၊ မှီခဲရအံ့နည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တ္တံ၊ သင်ဖခင်သည်။ ဧ၊ ငါ့အခါ။ တံ၊ အာရဏံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခေဟိ၊ ကြားသိလော့။

အဘရသေ့ မှာကြားပြီ

ထိုအခါ ရသေ့ငယ်အား အဘသည် ကြားလို၍-

၈၀။ ယော တေ ဝိဿာသယေ တာတ၊ ဝိဿာသဉ္စ ခမေယျံ အေ။ သုဿသိ စ တိတိက္ခံ စ၊ တံ ဘဇေဟိ ဣတော ဂတော။

၈၁။ ယဿ ကာယေန ဝါစာယ၊ မနသာ နတ္ထိ ဒက္ကဋ္ဌံ။ ဥရသီဝ ပတိဋ္ဌာယ၊ တံ ဘဇေဟိ ဣတော ဂတေ။

၈၂။ ယော စ ခိမ္မေန စရတိ၊ စရန္တောပိ န မညတိ။ ဝိသုဒ္ဓကာရိံ သပ္ပညံ၊ တံ ဘဇေဟိ ဣတော ဂတော။

၈၃။ ဟလိဒ္ဒိရာဂံ ကပိစိတ္တံ၊ ပုရိသံ ရာဂ ဝိရာဂိနံ။ တာဒိသံ တာတံ မာ သေဝိ၊ နိမ္မန္တသောပိ စေ သိယာ။

၈၄။ အာသိဝိသံဝိ ကပိတံ၊ မိဠလိတ္တံ မဟာပထံ။ အာရုကာ ပရိဝဇ္ဇေဟိ၊ ယာနိဝ ဝိသမံ ပထံ။

၈၅။ အနတ္တာ တာတ အနန္တိ၊ ဗာလံ အစွပ္ပဓသဝတော။ မာဿု ဗာလေန သင်္ဂစ္ဆိ၊ အမိတ္တေနော သပ္ပဒါ။

၈၆။ တံ တာဟံ တာတ ယာစာမိ၊ ကရဿု ဝစနံ မမ။ မာဿု ဗာလေန သင်္ဂစ္ဆိ၊ ဒုက္ခော ဗာလေဟိ သင်္ဂမော-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကိုဆို၏။

ချစ်ကျမ်းဝင်သူဆည်းကပ်

၈၀။ တာတ၊ ချစ်သား။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တေ၊ သင့်အား။ ဝိသခသယေ၊ အကျမ်းဝင်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဝိဿာသဉ္စ၊ အကျမ်းဝင်ခြင်းကိုလည်း။ ခမေယျံ၊ နှစ်သက်၏။ တေ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုဿသိစ၊ နားလည်းထောင်၏။ တိတိက္ခံ၊ သည်းလည်းခံ၏။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ဂတော၊ သွားသော။ တ္တံ၊ သင်သည်။ တံ၊ ထိုသူကို။ ဘဇေဟိ၊ ဆည်းကပ်လေလော့။

မကောင်းမှုမရှိသူဆည်းကပ်

၈၁။ တာဘ၊ ချစ်သား။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ မနုဿ၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဒုက္ခဋီ၊ မကောင်းမှုကိုပြုခြင်းမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ဂတော၊ သွားသော။ တံ၊ သင်သည်။ တံ၊ ထိုသူကို။ ဥရသိဝ၊ အမိရင်ခွင်၌တည်၏သို့။ ပတိဇ္ဇာယ၊ အမိကဲ့သို့ထင်မှတ်၍ ထိုလူ့ရင်ခွင်၌တည်၍။ ဘဇေဟံ၊ ဆည်းကပ်လေလော့။

မာနမရှိသူဆည်းကပ်

၈၂။ တာဘ၊ ချစ်သား။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဓမ္မေန၊ သုစရိုက်တရားဖြင့်။ စရတိ၊ ဣရိယာပုထ်ကို ဖြစ်စေ၏။ စရန္တောပိ၊ တရားကျင့်ငြားသော်လည်း။ န မညတိ၊ ငါသာလျှင် တရားကျင့်၏ ဟူ၍ မာနကို မပြု။ ဣတော၊ ဤအရပ်မှ။ ဂတော၊ သွားသော။ တံ၊ သင်သည်။ ဝိသုဒ္ဓကာရိံ၊ စင်ကြင်စွာသော ကုသလကမ္မပထကို ပြုလေ့ရှိသော။ သပ္ပညံ၊ ပညာရှိသော။ တံ၊ ထိုသူကို။ ဘဇေဟံ၊ ဆည်းကပ်လေလော့။

ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်ရှောင်

၈၃။ တာဘ၊ ချစ်သား။ ဟလိဒ္ဓိံရာဂံ၊ နှုင်းဆိုးရေကဲ့သို့ သဘောရှိသော။ ကပိစိတ္တံ၊ မျောက်ကဲ့သို့စိတ်ရှိသော။ ရာဂဝိရာဂိနံ၊ ချစ်လွယ်မုန်းလွယ်သော။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ပုရိသံ၊ ယောက်ျားကို။ တံ၊ သင်သည်။ ဇမ္ဗုဒိပေါ၊ ဇမ္ဗုဒိပ်သည်။ နိမ္မနုဿောပိ၊ ထိုသူမှတစ်ပါး အခြားလူ့ရှိသည်လည်း။ စေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်စေကာမူ။ မာ သေဝိ၊ မမှီဝဲလေလင့်။

ဒေါသကြီးသူရှောင်

၈၄။ ကုပိတံ၊ အမျက်ထွက်သော။ အာသိဝိသံဝ၊ မြွေဟောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ မိဇ္ဇလိတ္တံ၊ မစင်ဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော။ မဟာပထံဝ၊ ကြီးစွာသော ခရီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း။ ယာနီ၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားသော သူသည်။ ဝိသမံ၊ မညီညွတ်သော။ ပထံ၊ ခရီးကို။ ပရိဝဇ္ဇတိဣဝ၊ ကြဉ်ထကဲ့

သို့ လည်းကောင်း။ တတ၊ ထို့အတူ။ တွံ၊ သည်။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘော
ရှိသောသူကို။ အာရကာ၊ အဝေးမှ။ ပရိဝဇ္ဇေကံ၊ ကြည့်လေလော့။

လူမိုက်နှင့်မပေါင်းနှင့်

၈၅။ တာတ၊ ချစ်သား။ ဗာလံ၊ သူမိုက်ကို။ ပစ္စုပသေဝတေခ၊ အလွန်
မှီဝဲသောသူအား။ အနတ္တာ၊ အကျိုးမဲ့တို့သည်။ ဝဇုန္တိ၊ ပွားကုန်၏။ တွံ၊
ထင်သည်။ ဗာလေန၊ သူမိုက်နှင့်။ မာဿုသင်္ဂစ္ဆိ၊ မပေါင်းဖော်လေလင့်။
ဗာလေန၊ သူမိုက်နှင့်။ သင်္ဂမော၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါ
ခပ်သိမ်း။ အမိတ္တေန၊ ရန်သူနှင့်။ သင်္ဂမော ဣဝ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကဲ့သို့။
ဟေတိ၊ ဖြစ်၏။

၈၆။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကြောင့်လျှင်။ တာတ၊ ချစ်သား။ အတံ၊
ငါသည်။ တံ၊ သင့်ကို။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်၏။ မမ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊
စကားကို။ ကရဿု၊ လိုက်နာလော့။ တွံ၊ ထင်သည်။ ဗာလေန၊ သူမိုက်
နှင့်။ မာဿုသင်္ဂစ္ဆိ၊ မပေါင်းဖော်လေလင့်။ ဗာလဟိ၊ သူမိုက်တို့နှင့်။
သင်္ဂမော၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲကိုဖြစ်စေတတ်၏။

ထိုရသေ့ ငယ်သည် အဘ မြည်ဆို ဆုံးမအပ်သည်ရှိသော် “ဖခင်...
ကျွန်ုပ် လူ့ပြည်သို့သွား၍ ဖခင်တို့နှင့်တူကုန်သောပညာရှိတို့ကို မရလတ္တံ့။
ထို့ကြောင့် လူ့ပြည်သို့သွားခြင်းငှာ ကြောက်၏။ ဤဖခင်တို့၏ အထံ၌
သာလျှင် နေအံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ရသေ့ ငယ်အား အဘရသေ့ သည်
အလွန်လည်း ဆုံးမ၍ ကသိုဇ်းပရိကံကို ကြား၏။ ရသေ့ ငယ်သည်
ကြောမြင့်မီလျှင် အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ အဘနှင့်တကွ
ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

၇ ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် သောကာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်လေ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသည်နည်း ဟူမူကား-ယခု
အခါ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ထိုအခါ ရသေ့ ငယ်ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ

အပျိုကြီးသည် ထိုအခါ သတို့သမီးဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ အဘရသေ ဖြစ်ပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သုမိုက်နှင့်လဲ့၊ ရန်သူနည်း၊ ဆင်းရဲလွတ်တင်းရာ၊)

ကိုးခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ဟလိဒ္ဒ္ဒိရာဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

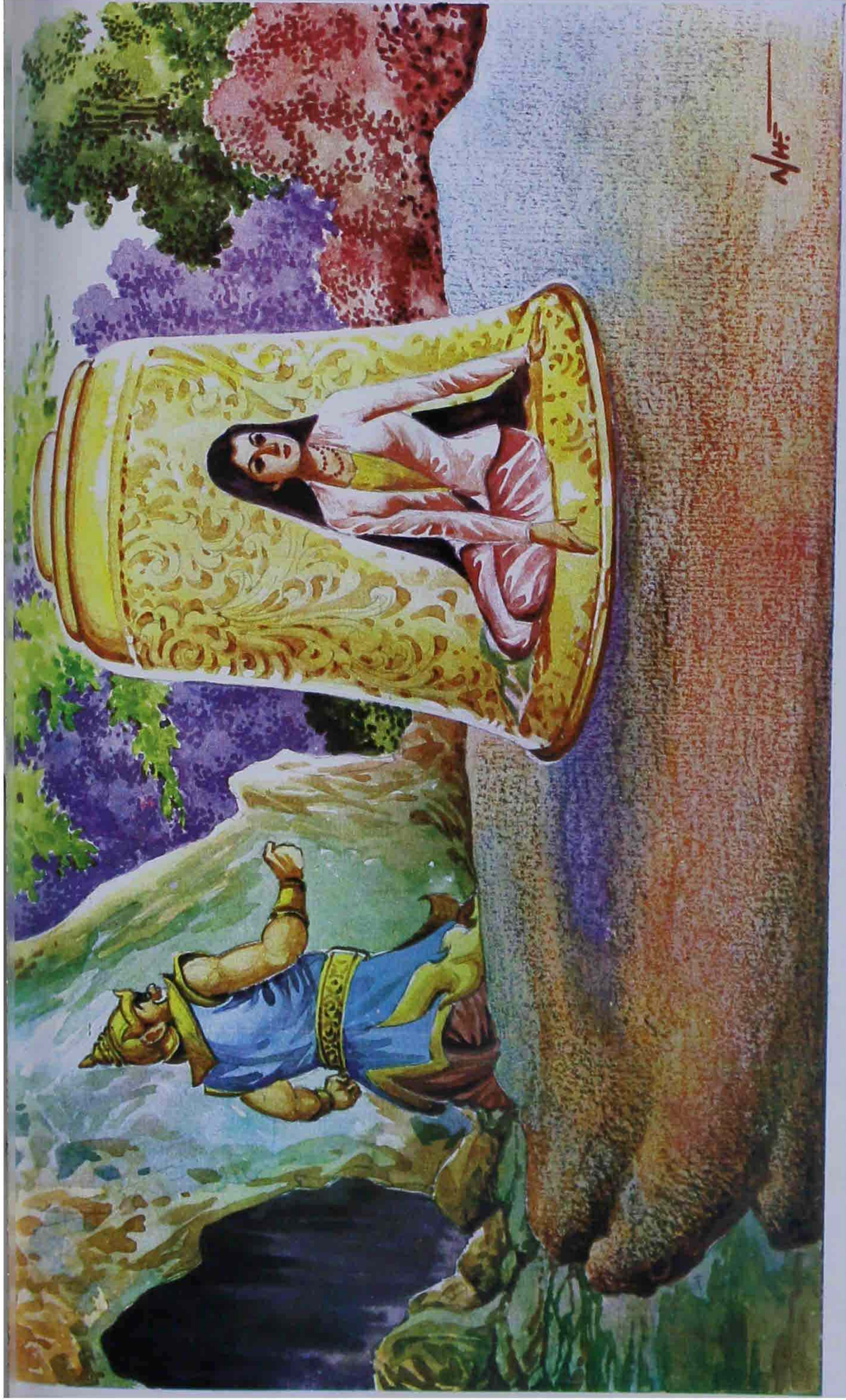
၁၀-သမုဂ္ဂဇာတ်

မိန်းမကို စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တူကုသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ စာတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကုတော နဲ့ အာဂစ္ဆိထ” အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသမုဂ္ဂဇာတ်ကို ဇေ တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပြီးငွေ့သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း.... သင်သည် ပြီးငွေ့သောဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား.... မှန်ပေ၏” ဟု နားတော်လျှောက် သည်ရှိသော် “ရဟန်း.... အဘယ်ကြောင့် မာတုဂါမကို တောင့်တသနည်း၊ ဤမာတုဂါမ မည်သည်ကား ပေါင်းဖော်ခြင်းငှာ မထိုက်၊ ကျေးဇူးကို မသိတတ်၊ ရှေး၌ ဒါနော ရက္ခိသ်တို့သည်လည်း မျှီ၍ ဝမ်းဖြင့်ဆောင် ၍လည်း မာတုဂါမကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာမတတ်နိုင်ကုန်၊ တစ်ယေဒက် သော ယောကျ်ားကိုသာ မှီသည်ကို ပြုအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ သင် လည် အဘယ်သို့ စာတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လှန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ဆာမတို့ကို ပယ်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၏။ အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ သစ်သီးကြီးငှယ်ဖြင့် မျှလျက်နေ၏။

(၅၅၀-တ၊ သမုပ္ပဇာတ်)

ပုံ-၁၃။ ဒါနောရက္ခိသံသည် မိန်းမငယ်အား ဝမ်းဗိုမျိုးထားရန် ကြုတ်အတွင်းထည့်ထားပုံ။

ဒါနောရက္ခိန္ဒြိယလူ မိန်းမယူ

ဘုရားလောင်း၏ ကျောင်းအနီး၌ တစ်ယောက်သော ဒါနောရက္ခိန္ဒြိယသည် နေ၏။ ထိုရက္ခိန္ဒြိယသည် ရံဖန်ရံခါ ဘုရားလောင်းသို့ ဆည်းကပ်၍ ထရားကို နား၏။ တောအုပ်၌ လူတို့၏ သွားရာလမ်းမ၌ တည်၍ လာတိုင်း လာတိုင်းသော လူတို့ကို ဖမ်း၍စား၏။

ထိုကာလ၌ မြတ်သော အဆင်းကိုဆောင်သော ကာသိတိုင်းဝယ် တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးသည် မထင်ရှားသော ပစ္စန္တရွာ၌ဖြစ်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် တစ်နေ့သ၌ အမိအဘတို့အား ဖူးမြင်အံ့သောငှာ သွား၍ ပြန်သော ကာလ၌ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကိုမြင်၍ ထို ဒါနောရက္ခိန္ဒြိယသည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အဆင်းဖြင့် ပြေးလာ၏။ လူတို့သည် ကြောက်ကုန်ရကား ကိုင်တိုင်းကိုင်တိုင်းသော လက်နက်တို့ကို စွန့်ပစ်၍ ပြေးကုန်၏။ ဒါနောရက္ခိန္ဒြိယသည် ယာဉ်၌နေသော အဆင်းလှသော မာတုဂါမကို မြင်၍ တပ်စွန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမာတုဂါမကို မိမိဂုဿိ ဆောင်၍ မယားပြု၏။

ကြုတ်ထဲထည့်စောင့်ရှောက်

ထိုအခါမှစ၍ ယောပတ်၊ ဆား၊ ငါး၊ အမဲ အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ကောင်း၊ ချိုကုန်လေ့ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုလည်း စောင်း၊ ဆောင်ခဲ့၍ ထိုမိန်းမကို မွေး၏။ အဝတ်တန်ဆာဖြင့် ကိုမိန်းမကို တန်ဆာဆင်၍ စောင့်ရှောက်အံ့သောငှာ ကြုတ်၌ အိပ်စေ၍ ကြုတ်ကိုမျို၍ ဝမ်းဖြင့် လွယ်၏။ ထိုဒါနောရက္ခိန္ဒြိယသည် တနေ့သ၌ ရေချိုးလိုသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် တစ်ခုသော ရေကန်သို့ သွား၍ ကြုတ်ကို အန်၍ ထိုမိန်းမကို ကြုတ်မှ ထုတ်၍ ရေချိုးစေ၍ နံ့သာလိမ်းကျံစေ၍ တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်စေ၏။ “အတန်ငယ် သင်၏ကိုယ်ကို အငွေ ယူစေလော့” ဟု ထိုကြုတ်၏ အနီး၌ ထား၍ မိမိသည် ရေဆိပ်သို့ သက်၍ ထိုမိန်းမကို သင်္ကာခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ အတန်ငယ် အဝေးသို့ သွား၍ ရေချိုး၏။

ဝိဇ္ဇာဓိုရ်နှင့် ဖြစ်မှား

ထိုကာလ၌ ဝါယုပုတ္တမည်သော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်သည် သန်လျက်ကိုလွယ်၍ တောင်းကင်ဖြင့် သွား၏။ ထိုမိန်းမသည် ထိုဝါယုပုတ္တ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကို မြင်၍ “လောလော့” ဟု လက်အမှတ်ကို ပြု၏။ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်သည် လျင်မြန်စွာ ဆင်း

သက်၏။ ထိုဝိဇ္ဇာဓုရ်ကို ထိုမိနိုးမသည် ကြုတ်၌ထည့်၍ ဒါနောရက္ခိယံ၏ လာခြင်းကိုမျှော်လျက် ကြုတ်၏အနား၌ ထိုင်၍နေ၏။ လှာလတ်သော် ထိုဒါနောရက္ခိယံကို မြင်လတ်၍ ဒါနောရက္ခိယံအား မိမိကိုယ်ကိုပြု၍ ဒါနောရက္ခိယံသည် ကြုတ်၏အနီးသို့ မရောက်မီလျှင် ကြုတ်ကိုပွင့်၍ ကြုတ်တွင်းသို့ဝင်၍ ဝိဇ္ဇာဓုရ်၏ အပေါ်၌ အိပ်၍ အဝတ်ကိုခွဲ၏။ ဒါနောရက္ခိယံသည် လစလတ်၍ ကြုတ်ကို မသုတ်သင်မူ၍ “ငါ၏ မာတုဇာမိ သာလျှင် ရှိ၏” ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ကြုတ်ကိုမျှ၍ မိမိလိုက်သို့ သွားလတ်သော် ခရီးအကြား၌ “ငါသည် ရှင်ရသေ့ကို မဖူးမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ၊ ယနေ့ သွား၍ ရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ရှင်ရသေ့ထံသို့ သွား၏။

၃-ယောက်သား လာကြသကုံး

ရှင်ရသေ့သည်လည်း အဝေးမှ ဇာလတ်သော ဒါနောရက္ခိယံကို မြင်၍ နှစ်ယောက်သော ထူတို့သည် ဒါနောရက္ခိယံ၏ ဝမ်း၌ ရှိသည်၏ အဖြစ်ကို သိ၍ စအေးပြောလိုရကား-

၈၇။ ကုတော နှံ အာဂစ္ဆထ ဘော တဇယာ ဇနာ၊
 သွာဂတာ ထေ နိသိဒထာယနေ၊
 ကစ္စိတ္ထ ဘောန္တော ကုသလံ အနာမယံ၊
 စံရဿ မဗ္ဗာဂမနံ ဟိ ဝေါ ဣဓ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၇။ ဘော တဇယာဇနာ၊ အိုသုံးယောက်သောထူတို့၊ တုဇယာ သင်တို့သည်၊ ကုတော၊ အဘယ်အရပ်မှ၊ အာဂစ္ဆထနှံ၊ လာကြကုန်သနည်း။ တုဗ္ဗာကံ၊ သင်တို့၏။ အာဂတာ၊ လာခြင်းတို့သည်။ သွာဂတာ၊ ကောင်းသောလာခြင်းတို့တည်း။ ထေ၊ လာကြကုန်လော့။ အာသနေ၊ နေရာ၌။ နိသိဒထ၊ နေကြကုန်လေခ။ ဘောန္တော၊ အရှင်တို့၊ တုဗ္ဗာကံ၊ သင်တို့အား။ ကုသလံ အနာမယံ၊ ရောဂါကင်းခြင်းသည်။ ကစ္စိတ္ထ၊ ဖြစ်၏လော။ ဣဓ၊ ဤငါ၏အထံသို့၊ ဝေါ၊ သင်တို့၏၊ မဗ္ဗာဂမနံ၊ လာခြင်းသည်။ စံရဿ ဟိ၊ ကြာမြင့်သလျှင်ကတည်း။

ဘယ်နှယ် သုံးယောက်တုံး

ဒါနောရက္ခိသ်သည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ရသေ့၏ အထံသို့ ငါ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် လာ၏။ ဤရသေ့သည်လည်း သုံးယောက်ဟူ၍ ဆို၏။ အဘယ်မူ၍ ဤရသေ့သည် ဤသို့ ဆိုလေသနည်း။ သဘောကို သိ၍ ဆိုသလော၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ရှေး၍ ဆိုသလော”ဟု ကြံ၍ ရှင်ရသေ့ ၏ အထံသို့ ဆည်းကပ်၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်စွာ နေ၍ ရသေ့နှင့် တကွ စကားပြောလိုရကား-

၈၈။ အဟဓဇကော ဧကော ဣဓ မဇ္ဇေ ပတ္တော၊
န စာပိ မေ ဒုတိယော ကောစိ ဝိဇ္ဇတိ။
ကိဓေဝ သန္ဓာယ ဝေ ဘာသိတံ ဣဒေ၊
ကုတော န အာဂစ္ဆထ ဘော တယောဇနာ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၈။ ဣဒေ၊ ရှင်ရသေ့။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ ဣဓ၊ ရှင်ရသေ့ထံသို့။ အဟ-
ဓဇကော၊ အကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင်။ ပတ္တော၊ ရောက်လစ
၏။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ကောစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော။ ဒုတိယော-
စာပိ၊ အဖော်သက်လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။ ဘော တယောဇနာ၊ အို သုံး
ယောက်သောသူတို့။ တုမ္ပ၊ သင်တို့သည်။ ကုတော၊ အဘယ်မူ။ အာဂစ္ဆထ-
နံ၊ လွှာကုန်သနည်းဟူ၍။ ကိဓေဝ၊ အဘယ်ကိုလျှင်။ သန္ဓာယ၊ ရည်၍။
ဝေ၊ သင်သည်။ ဘာသိတံ၊ ဆိုအပ်သနည်း။

သင်တို့ ၃-ယောက်

ရသေ့သည် “အသင် ဒါနောရက္ခိသ်...စင်စစ်သဖြင့် သင်အား မာတု
ဂါမ ရှိသည် မဟုတ်လော”ဟု ဆို၏။ “အရှင်ဘုရား...ရှိသည် မှန်၏”ဟု
ဒါနောရက္ခိသ်သည် ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား နားထောင်လော့”ဟု
ဆို၍-

၈၉။ တုဝဉ္စ ဧကော ဘရိယာ စ တေ ပိယာ၊
သမုဂ္ဂဒက္ခိတ္တာ နိကိဏ္ဍ မန္တဒရာ၊
သာ ရက္ခိဘာ ကုစ္ဆိဂတာ စ တေ သဒါ၊
ဝါယုဿ ပုဒတ္တန သဟ တဟိ ရတာ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၉။ အမွှောဒါနဝ၊ အိုဒါနောရက္ခိသံ။ တုဝဉ္စ၊ သင်သည်လည်း။
 ဇော၊ တစ်ယောက်တည်း။ တေ၊ သင်သည်။ ပိယာ၊ ချစ်စွာသော။
 ဘရိယာ စ၊ မယားကိုလည်း။ သမုဂ္ဂပက္ခိတ္တာ၊ ကြုတ်၌ထည့်၍။ အန္တရေ၊
 ဝမ်းတွင်း၌။ နိကိဏ္ဍံ၊ မျို၍ထားအပ်၏။ တေ၊ သင်သည်။ သဒါ၊ အခါ
 ခပ်သိမ်း။ ရက္ခိတာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်သော။ ကုစ္ဆိဂတာ စ၊ ဝမ်းတွင်း၌
 ထားအပ်သည်လည်း ဖြစ်သေး။ သာ ဘရိယာ၊ ထိုမယားသည်။ တဟိံ၊
 ထိုသင့်ဝမ်းတွင်း၌။ ဝါယုသပုတ္တေန၊ ဝါယုပုတ္တဝိဇ္ဇာခိုရ်နှင့်။ သဟ၊
 တကား ရတာ၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါး၏။ (ဟရိယ ပုတ္တေန ဟူ၍လည်း
 ပါဌ်အချို့ ရှိ၏။)

“ဒါနောရက္ခိသံ... သင်သည် မတုဂါမကို တစ်ယောက် သော
 ယောကျ်ားနှင့်သာ ဆက်ဆံသည်ကို ပြုအံ့” ဟု ဝမ်းဖြင့်လည်းလွယ်လျက်
 မတုဂါမ၏ သယောက်လင်ကိုလည်း လွယ်၍ သွား၏” ဟု ရွှင်ရထေ့
 ဆည် ဆို၏။

ကြုတ်ကိုအန်၍ပွင့်သော်

ဒါနောရက္ခိသံသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ဝိဇ္ဇာခိုရ်တို့သည်ကား
 ဓာယာများကုန်၏။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်အား လက်၌ သန်လျက်ရှိခဲ့ငြားအံ့၊ ငါ၏
 ဝမ်းကိုခွဲ၍ပြေးလတ္တံ့” ဟု အလွန်ကြောက်သည်ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ ကြုတ်
 ကိုအန်၍ ရှေ့မှာထား၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍ ထိုအကြောင်းကို
 ပြတော်မူအံ့သောငှာ-

၉၀။ သံဝိဂ္ဂုပေါ ဣသိနာ ပဗျာကတော၊
 သော ဒါနဝေါ တတ္ထ သမုဂ္ဂမုဂ္ဂိရိ။
 အဒ္ဓက္ခိ ဘရိယံ သုစိမာလဓာရိနိံ၊
 ဝါယုသပုတ္တေန သဟ တဟိံ ရတု-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဣသိနာ၊ ရသေ့သည်။ ပဗျာကတော၊
 ဟောကြားအပ်သည်ရှိသော်။ သော ဒါနဝေါ၊ ထိုဒါနောရက္ခိသံသည်။
 သံဝိဂ္ဂုပေါ၊ ထိတ်ဖန်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍။ တတ္ထ၊ ထိုရသေ့

အထံ၌။ သမုဂ္ဂံ၊ ကြုတ်ကို။ ဥဂ္ဂိရိ၊ အန်၏။ တဟိံ၊ ထိုကြုတ်၌။
ဝါယုဿ ပုတ္တေန၊ ဝါယုပုတ္တ ဝိဇ္ဇာဓုရ်နှင့်။ သဟ၊ တက။ ရတံ၊ မွေ့လျော်
သော။ သုစိမာလဓာရိနိံ၊ စင်ကြယ်စွာသော ပန်းတို့ကိုပန်သော။ ဘရိယံ၊
မယားကို။ အဒ္ဒက္ခံ၊ မြင်၏။

ဝိဇ္ဇာဓုရ် ထွက်ပြေးပြီ

ဝိဇ္ဇာဓုရ်သည် ကြုတ်ကို ဖွင့်တည့်ခြင်းလျှင် ဓန္တရားကိုမန်း၍ ထန်လျက်
ကို ကိုင်၍ ကောင်းထင်သို့ ပျံ၏။

မိန်းမလုံးစုံ ဒုက္ခချုပ်

ဒါနောရက္ခံ၊ သည် ထိုဝိဇ္ဇာဓုရ်ကိုမြင်၍ ဘုရားလေစင်းအေး နှစ်
စက်၍ -

၉၁။ သုဒိဋ္ဌ ရူပ မုဂ္ဂတပါနုဝတ္တိနာ၊ ဟီနာ နရာ ယေ ပမဒါ ဝသံ ဂတာ။

ယထာ ဟဝေ ပါဏာနိ ဝေတ္တရက္ခံ တဒုဋ္ဌာ မယိ အညမဘိပ္ပမောဒယိ။

၉၂။ ဒိဝီ စ ရတ္တာ စ မယာ ဥပဋ္ဌိတာ၊ တပဿိနာ ဇောတိ ရိဝါဝနေ ဝံသံ။

သာ ဓမ္မ မောက္ကမ္မ အဓမ္မမာစရိ၊ အကိရိယရူပေါ ပမဒါဟိ သန္တဝေါ။

၉၃။ သရီရမဇ္ဈမိ ဌိတာတိ မညဟံ၊ မယှံ အယန္တိ အသတိံ အသညတံ။

သာ ဓမ္မ မောက္ကမ္မ အဓမ္မ မာစရိ၊ အကိရိယရူပေါ ပမဒါဟိ သန္တဝေါ။

၉၄။ သုရက္ခံတံ မေသိ ကထံ နု ဝိဿသေ။

အနေကစိတ္တာ ပုန ဟေတ္ထ ရက္ခံကာ။

တောဟိ ပါတာဏ ပပါတ သန္တိဘာ၊

တ္ထေပုမတ္ထော ဗျသနံ နိဂစ္ဆတိ။

၉၅။ တသ္မာဟိတေသုခိနော ဝိတဏောကာ၊

ယေမာတုဂါမေဟိ စရန္တိနိဿဋ္ဌာ။

တေ သိဝံ ဥတ္တမ မာဘိပတ္တယံ၊

န မာတုဂါမေဟိ ကရေယျ သန္တဝံ-

ဟူသော ချီးမွမ်းခြင်းလျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်သော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၁။ ဘန္တဣသိ၊ အရှင်ရသေ။ ဥဂ္ဂတပါနုဝတ္တိနာ၊ မြိုးမြဲသော

အကျင့်သို့ အစဉ်လိုက်သော။ တယာ၊ သင်ရှင်ရသေ သည်။ ဣဒံ ကာရဏံ၊

ဤအကြောင်းကို။ သုဒိဋ္ဌ ရူပံ၊ ကောင်းစွာ မြင်အပ်သော သဘော ရှိ၏။

ပမဒါဝသံ၊ မိန်းမနိုင့်ငံသို့။ ဂတ၊ လိုက်ကုန်သော။ နရာ၊ လူတို့သည်။
 ဟိနာ၊ ယုတ်မာကုန်၏။ ယထာ ယာ ဣတ္ထံ၊ အကြင်မိန်းမကို။ မယာ၊
 အကျွန်ုပ်သည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ပါဏာနိဝ၊ အသက်ကဲ့သို့။ ဣ၊ ဤ
 ဝမ်းတွင်း၌။ ရက္ခိတာ၊ စောင့်ရှောက်အပ်၏။ သာဣတ္ထံ၊ ထိုမိန်းမသည်။
 ဧယံ၊ အကျွန်ုပ်၌။ ဒုဋ္ဌာ၊ ပြစ်မှား၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသောယေးကျော
 ကို။ အဘိပွဲမောဒယံ၊ မွေ့လျော်စေ၏။

၉၂။ ဝနေ၊ တော၌။ ဝသံ-ဝသန္တေန၊ နေသော။ တပသိနာ၊
 ရသေ့သည်။ ဇေတိံ၊ မီးကို။ ဥပဋ္ဌိတာဣဝ၊ လုပ်ကျွေးသကဲ့သို့။
 မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယာဣတ္ထံ၊ အကြင်မိန်းမကို။ ဒိဝါစ၊ နေ၌
 လည်းကောင်း။ ရတ္တာ စ၊ ည၌လည်းကောင်း။ ဥပဋ္ဌိတာ၊ လုပ်ကျွေး
 ၏။ သာဣတ္ထံ၊ ထိုမိန်းမသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဩက္ကမ္မ၊ လွန်၍။
 အဓမ္မံ၊ တရားမဟုတ်သည်ကို။ အစရိ၊ ကျင့်၏။ ပမဒါဟိ၊ မိန်းမတို့နှင့်။
 သန္တဝေ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။ အကိရိယ ရူပေ၊ မပြုအပ်သော
 သဘောရှိ၏။

၉၃။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အသတိံ၊ မသုတော်သဘောနှင့် ပြည့်
 စုံသော။ အသညတံ၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို မစောင့်ရှောက်သော မိန်းမကို။
 အယံ၊ ဤမိန်းမသည်။ မယံ၊ ငါ၏။ သရိရ မဇ္ဈမ္ပိ၊ ကိုယ်၏အလယ်၌။
 ဌိတာတိ၊ ဟည်၏ဟူ၍။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မညေ၊ ထင်မှတ်မိ၏။ သာဣတ္ထံ၊
 ထိုမိန်းမသည်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ ဩက္ကမ္မ၊ လွန်ကျူး၍။ အဓမ္မံ၊ တရား
 မဟုတ်သည်ကို။ အစရိ၊ ကျင့်၏။ ပမဒါဟိ၊ မိန်းမတို့နှင့်။ သန္တဝေ၊
 ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။ အကိရိယ ရူပေ၊ မပြုအပ်သော သဘောရှိ၏။

၉၄။ မေ၊ ငါသည်။ သုရက္ခိတံ၊ ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်ခြင်း
 ကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မာတုဂါမေ၊ မာတုဂါမ၌။ ပဏ္ဍိ-
 တော၊ ပညာရှိသည်။ ကထံ နု ဝိဿသေ၊ အဘယ်သို့လျှင် အကျွမ်းဝင်အံ့
 နည်း။ ဣ၊ ဤမာတုဂါမ၌။ ပုနရက္ခဏာ၊ တစ်ဖန် စောင့်ရှောက်ခြင်း
 ခြင်းသည်။ အနကစိတ္တာ၊ များစွာသော ဆန်းကြယ်ခြင်းရှိ၏။ ဟိ သစ္စံ၊
 မှန်၏။ ဘောဟိ၊ ထိုမိန်းမတို့သည်။ ပါတာလပပါတ သန္နိဘာ၊ သမုဒ္ဒရာ
 ၌ ဗလဝါမုခဟု ဆိုအပ်သော ချောက်နှင့်တူကုန်၏။ ဣ၊ ဤမာတုဂါမ၌။
 ပမတ္တော၊ မွေးလျှာသောသူသည်။ ဗျသနံ၊ ပျက်စီခြင်းသို့။ နိဂစ္ဆတိ၊
 ထောက်၏။

၉၅။ တသ္မိဟိ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ယေ၊ အကြင် ပညာရှိတို့သည်။
 ဓာတုဂါမေဟိ၊ မိန်းမတို့မှ၊ နိဿဇ္ဇာ၊ ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍။ စရန္တိ၊ ကျင့်
 ကုန်၏။ တေ၊ ထိုပညာရှိတို့သည်။ သုခိနော၊ ချမ်းသာကုန်၏။ ဝိတ
 သောဏာ၊ စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းကုန်၏။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်သော။ သိဝံ၊ ငြိမ်းချမ်း
 သော။ တေ၊ ထိုစျားနံချမ်းသာကို၊ အဘိပတ္တယံ၊ တောင့်တသောသူ
 သည်။ မာတုဂါမေဟိ၊ မာတုဂါမတို့နှင့်။ သန္တဝံ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကို။
 န ကဒေယျ၊ မပြုရာ။

ဤသို့ဆို၍ ဒါနောရက္ခိ၍သံသည် ဘုရားလောင်း၏ ခြေတို့၌ ရှိခိုး၍
 “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားကိုမှီ၍ အကျွန်ုပ်သည်
 အသက်ကို ရအပ်၏။ ဤယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော မိန်းမသည် အကျွန်ုပ်
 အား ဝိဇ္ဇာဓုရ်ကို သတ်ခဲ၏” ဟု ဆို၍ ဘုရားလောင်းအား ချီးမွမ်း၏။

မိန်းမကို ပြန်လွှတ်ပြီ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဒါနောရက္ခိ၍သံအား တရားဟော၍ “ဤ
 မိန်းမအား တစ်စုံတစ်ခုသော မဒကောင်းမှုကို သင် မပြုစင့်၊ သင်သည်
 သီလကို ယူလော့” ဟု ဆို၍ ပဉ္စသီတို့၌ တည်စေ၏။

ဒါနောရက္ခိ၍သံသည် “ငါကား ဝမ်းဖြင့်လွယ်ငြားသော်လည်း ထိုမိန်းမ
 ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ မဘတ်နိုင်၊ ငါမှတစ်ပါးသော အဘယ်သူသည်
 စောင့်ရှောက်နိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟု ထိုမိန်းမကို လွှတ်လိုက်၍ မိမိတောသို့
 လျှင် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
 ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
 တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခုအခါ
 ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ဒိဗ္ဗစက္ခုရဒေသ ဖြစ်ဖူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်
 ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(စောင့်ရှောက်လျက်ပင်၊ ယုတ်မာချင်၊ များပင်မိန်းမတွေ။)

ဆယ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော သမုဂ္ဂဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁-ပူတိမံသဇာတ်

မကြည့်သင့်သောအခါ၌ ကြည့်၍ ဆုံးရှုံးခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌န။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “နခေါ မေ ရုစွတိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပူတိမံသဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဣန္ဒြေကို မစောင့်ရှောက်ခြင်း ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ အခါတစ်ပါး၌ များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဣန္ဒြေတို့၌ မစောင့်ရှောက်သော ဒွါရနိကုန်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဤရဟန်းတို့ကို ဆုံးမခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား မိန့်တော်မူပြီး၍ အသီးအခြား မမှတ်ဘဲ ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော မြတ်သောနေရာအလယ်၌ နေတော်မူလျက် များစွာ ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ရဟန်းမည်သည် စား ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့၌ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် အာရုံကို ယူခြင်းငှာ မအပ်၊ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် အာရုံကို ယူသော အခါ၌ အကယ်၍ သေငြားအံ့၊ ငရဲအစရှိသည်တို့၌ ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့၌ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် အာရုံကို မယူကြ ကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ မည်သည်ကား ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့၌ အာရုံကို ယူ အတ်သည် မဖြစ်ရာ။ ရူပါရုံ အစရှိသည်တို့၌ အာရုံကို ယူကုန်သော ရဟန်း တို့သည် မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌လျှင် ကြီးစွာသော ပျက်စီး ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့...ဤသာသနာတော်၌ ပြောင်ပြောင်တောက်သော သံခရောင်းဖြင့် စက္ခုပသာဒကို ထိုးခြင်းသည် မြတ်၏” ဤသို့ အစရှိသည်ဖြင့် ချဲ့တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...သင်တို့အား ရူပါရုံကို ကြည့်သော ကာလသည်လည်း ရှိ၏၊ မကြည့်သော ကာလသည် လည်း ရှိ၏၊ ကြည့်သောကာလ၌ အသုဘ အစွမ်းအားဖြင့် ကြည့်ကြကုန် လော့၊ ဤသို့ အသုဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကြည့်ကြကုန်သည်ရှိသော် မိမိ၏ အာရုံကို မယုတ်စေလတ္တံ့၊ သင်တို့၏ အာရုံတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်း ဟူမူကား- သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး၊ သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး၊ မြတ်သော အဋ္ဌင်္ဂိကမဂ္ဂင်၊ ကိုးပါးသော လောကုတ္တရာတရား ဤသည်တို့

ကား ထင်တို့၏ အာရုံတို့တည်း၊ ဤအာရုံ၌ ကျက်စားကုန်သော ထင်တို့ အား မာရ်သည် အခွင့်ကို မရလတ္တံ့၊ ကိလေသာ၏ အလိုသို့ လိုက်စည် ဖြစ်၍ သုဘအာရုံ၏ အစွမ်းအားဖြင့် အကယ်၍ ကြည့်ကုန်အံ့၊ ပူတိမံသ မည်သော မြေခွေးကဲ့သို့ မိမိအာရုံကို ယုတ်မာကုန်လှတ္တံ့။” ဟု မိန့်တော် မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗဒရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာအရပ်ဝယ် တော၌ တောင်လိုက် ဝယ် အရာမက များစွာကုန်သော ဆိုတ်တို့သည် နေကုန်၏။

မြေခွေးတို့ ဆိတ်သားစားကြ

ထိုဆိတ်တို့၏ နေရာအရပ်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်ဝယ် တစ်ခုသော လိုက်၌ ပူတိမံသ မည်သော မြေခွေးသည် ဝေဏီမည်သော မယားနှင့်တကွ ပင် ကျက်စားလတ်သော် ထိုဆိတ်တို့ကို မြင်၍ “တစ်ခုစေ့ ဥပါယ်ဖြင့် ဤဆိတ်တို့၏ အသားကို စားခြင်းငှာ ထင်၏” ဟု ကြံ၍ ဥပါယ်အားဖြင့် တစ်ခုသော ဆိတ်ကို ထတ်၏။

ပညာရှိ ဆိတ်မကိုစားရန်

ထိုမြေခွေးလင်မယား နှစ်ခုတို့သည်လည်း ဆိတ်သားကို စားကုန်လျက် အားနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။ ဆူဖြိုးသော ကိုယ် ရှိကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ဆိုတ်တို့ သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုဆိတ်တို့၏ အတွင်း၌ မေဏ္ဍကမာတာ မည်သော တစ်ခုသော ဆိတ်မသည် ပညာရှိ၏။ ဥပါယ်၌ လိမ္မာ၏။ ပူတိ- မံသ မြေခွေးသည် ထိုမေဏ္ဍကမာတာ မည်သော ဆိတ်မကို သတ်အံ့သော ငှာ မတတ်နိုင်ရအား တစ်နေ့သ၌ မယားနှင့်တကွ တိုင်ပင်လတ်သော် “ရှင်မ... ဆိတ်တို့သည် ကုန်ကုန်ပြီ၊ ဤမေဏ္ဍကမာတာ မည်သော ဆိတ်မကို တစ်ခုသော ဥပါယ်ဖြင့် စားခြင်းကို ပြုအံ့သောငှာ ထင်၏။ ဤဆိတ်မကို သတ်ရာ၌ အကြောင်း ဤသို့ ရှိ၏။ သင်သည် တစ်ခုတည်းလျှင် သွား၍ ထိုဆိတ်မနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်လော့၊ သင်သည် ထိုဆိတ်မနှင့် အကျွမ်း ဝင်လတ်သော် ငါသည် သေဟန်ပြု၍ အိပ်အံ့၊ သင်သည် ဆိတ်မ၏ အထံ သို့ ဆည်းကပ်၍ “မေဏ္ဍကမာတာ မည်သော အဆွေခင်ပွန်း ဆိတ်မ... ငါ့ လင်သည် သေ၏။ ငါသည် ကျိုးကွယ်ရာမရှိ ဖြစ်၏။ ထင်ကိုထား၍ ဝါအား

၉၈။ သမ္မု ပူတိမံသ၊ အမောင်ပူတိမံသ။ ယော စု၊ အကြင် သင်သည်။ စတာလယ်၊ သေဟန်ကို၊ ဆတူ၊ ပြု၍။ အကာလေန၊ အခါမဟုတ်သည်၌။ ဝိပေက္ခသိ၊ ကြည့်၏။ သော တု ခေါ၊ ထိုသင်သည်သာလျှင်။ ဥမ္မတ္ထော၊ ရူးသည်။ ဒုမ္မေခာ၊ ပညာမရှိသည်။ အဝိစက္ခဏော၊ အမြော်အမြင်မရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

ကြည့်သင့်မှကြည့်

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၉၉။ န အကာလေ ဝိပေက္ခေယျ၊ ကာလေ ပေက္ခေယျ၊ ပဏ္ဍိတော၊ ပူတိမံသောဝ ပဇ္ဇာယံ၊ ယော အကာလေ ဝိပေက္ခတို့-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၉။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အာမဂုဏ်တို့ကို အာရုံပြု၍ တင့်တယ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်ဖြစ်သော ကာလ၌။ န ဝိပေက္ခေယျ၊ မကြည့်ရာ။ ဓာလေ၊ အသုဘ၏အစွမ်းအားဖြင့် လည်းစောင်း၊ အနုဿတိ၏ အစွမ်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကသိုဏ်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် လည်းစောင်း၊ အာရုံကိုယူသောကာလ၌။ ပေက္ခေယျ၊ ကြည့်ရာ၏။ ယော၊ အကြင်လူသည်။ အကာလေ၊ အာမဂုဏ်တို့ကို အာရုံပြု၍ သုဘ၏အစွမ်းအားဖြင့် စိတ်ဖြစ်သော ကာလ၌။ ဝိပေက္ခတိ၊ ကြည့်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ပူတိမံသောဝ၊ ပူတိမံသမြေခွေးကဲ့သို့။ ပဇ္ဇာယံ၊ စိုးရိမ်ပင်ပန်းရ၏။

နောက်ထပ်လှည့်စားခေါ်

ဝေဏီမည်သောမြေခွေးမသည်လည်း ပူတိမံသကိုနှစ်သိမ့်စေ၍ “အရှင်သင်မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါသည် မေဏ္ဍကမာတာကို တစ်ဖန်လည်း ဥပါယ်အားဖြင့် ဆောင်အံ့၊ လာသောကခလ၌ မမေ့မလျော့ ဖမ်းလော့” ဟု ဆို၍ မေဏ္ဍကမာတာ၏အထံသို့သွား၍ “အဆွေခင်ပွန်းမ... သင်လာသောကခလ၌လျှင် ငါတို့အား အကျိုးစီးပွားသည် ဖြစ်၏။ သင်လာသော ကာလ၌လျှင် ငါ့လင်သည် သတိရ၏။ ယခု ရှင်မ၏ ငါ့လင်နှင့်တကွ ပဋိသန္ဓေရကို သစ် မပြုရသေး” ဟု ဆိုလို၍-

၁၀၀။ ပိယံ ခေါ အာဠိ ခေ ဟောတု၊ ပုဏ္ဏပတ္တံ ဒဒါဟိ မေ။
ပတိ သဉ္ဇိဝိတော မယံ၊ ယျောသိ ပိယ ပုစ္ဆိတာ-
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၀။ အာဠိ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရှင်မ။ မေ၊ ငါ့အား။ ပိယံ
ခေါ၊ ချစ်ခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ မေ၊ ငါ၏။ ပုဏ္ဏပတ္တံ၊
နှစ်သက်သော ပေးကမ်းခြင်းကို။ တု၊ သင်သည်။ ဒဒါဟိ၊ ပေးလော့။
ယေ၊ ငါ၏။ ပတိ၊ လင်သည်။ သဉ္ဇိဝိတော၊ အသက်ရှင်၍ထ၏။ ပိယာ
ပုစ္ဆိတာ၊ ငါ့လင်ကို၊ မေးအံ့သောငှာ။ ယျောသိ၊ ငါနှင့်ထကွလိုက်လော့။

အပေါင်းအသင်းနဲ့လာခဲ့မယ်

ဆိုတီမသည် ယုတ်မာစွာသော ထဘောရိသော "ဤမြေခွေးမကား
ငါ့ကို လှည့်စားလို၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြုခြင်းသည်ကား ငါ့အား
လေ့လာခတ်၊ ဥပါယ်အားဖြင့် မြေခွေးမကို ဝါ လှည့်စားအံ့" ဟု
ကြံ၍-

၁၀၁။ ပိယံ ခေါ အာဠိ တေ ဟောတု၊ ပုဏ္ဏပတ္တံ ဒဒါမိ တေ။
မဟတာ ပရိဝါရေန၊ သေံ ကယိဓုဟိ ဘောဇနံ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၁။ အာဠိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမ။ တေ၊ သင့်အား။ ပိယံ ခေါ၊ ချစ်
ခြင်းသည်သာလျှင်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ တေ၊ သင့်အား။ ပုဏ္ဏ-
ပတ္တံ၊ နှစ်သက်သော ပေးကမ်းခြင်းကို။ ဒဒါမိ၊ ငါပေးအံ့။ မဟတာ၊
များစွာသော။ ပရိဝါရေန၊ အခြံအရံဖြင့်။ သေံ၊ ငါလာအံ့။ ဘောဇနံ၊
အစာကို။ ကယိဓုဟိ၊ ပြုလင့်လော့။

အပေါင်းအသင်း ဘယ်သူတွေ

ထိုအခါ မေဏ္ဍကမာတာကို ဝေဏီမည်သော မြေခွေးမသည် အခြံ
အရံကို မေးလို၍-

၁၀၂။ ကီဒိသော တုယှံ ပရိဝါရော၊ ယေသံ ကာဟာမိဘောဇနံ။
ကိံနာမတာ စ တေ သဗ္ဗေ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတာ-

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၂။ အာဠိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမ။ ယေသံ၊ အကြင်အခြံအရံတို့၏။
အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ ကာဟာမိ၊
ပြုရအံ့။ တုယှံ၊ သင်၏။ သောပရိဝါရော၊ ထိုအခြံအရံသည်။ ကီဒိသော၊
အဘယ်သို့သဘောရှိသနည်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ တေ၊ ထိုအခြံ
အရံတို့သည်။ ကိံနာမ ကာ စ၊ အဘယ် အမည်လည်း ရှိကုန်သနည်း။
ပုစ္ဆိတာ၊ မေးအပ်သော ရှင်မသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တံ၊ ထိုအခြံအရံကို။
အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

ဆိုတိမသည် အခြံအရံကို ကြားလိုရကား...

၁၀၃။ မာလိယော စတုရက္ခေန၊ ပိဂီယော အထ ဇမ္ဗုကော။
ဒေသော မယှံ ပရိဝါရော၊ တေသံ ကယိရာဟိ ဘောဇနံ။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၃။ အာဠိ၊ အဆွေခင်ပွန်းမ။ စတုရက္ခေန၊ စတုရက္ခေမြေခွေးနှင့်။
သဒ္ဓိံ၊ တကဲ့။ မာလိယော၊ မာလိယမြေခွေး လည်းကောင်း။ ပိဂီယော၊
ပိဂီယမြေခွေးလည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမြို့။ ဇမ္ဗုကော၊ ဇမ္ဗုတမြေခွေး
လည်းကောင်း။ ဒေသော၊ ဤသို့သဘောရှိသော မြေခွေးအပေါင်းသည်။
မယှံ၊ ငါ၏။ ပရိဝါရော၊ အခြံအရံတည်း။ တေသံ၊ ထိုအခြံအရံတို့၏။
အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှာ။ ဣံ၊ သင်သည်။ ဘောဇနံ၊ အစာကို။ ကယိရာဟိ၊
ပြုလင့်လော့။

မြေခွေး ၂၀၀၀

“မာလိယ အစရှိကုန်သော မြေခွေး လေးထောင်တို့တွင် တစ်ကောင်
တစ်ထောင်သော မြေခွေးတို့အား ငါးရာ၊ ငါးရာစီ အခြံအရံ ရှိကုန်၏။
ဤမြေခွေးနှစ်ထောင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ငါလာအံ့” ဟု ဆိုပြီး “ထိုမြေ
ခွေးတို့သည် အစာကို မရကုန်အံ့၊ သင်တို့ လင်မယစားနှစ်ယောက်တို့ကို သတ်
၍ စားကုန်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ မြေခွေးမသည်

ကြောက်ရကား “ဤဆိတ်မ၏ ငါတို့နေရာသို့ လာခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ၊ ဥပါယ်အားဖြင့် ဆိတ်မကို ငါ့သည် မလာအောင် ပြုအံ့” ဟု ကြံလို၍-

တော်ပါပြီ၊ သွားတော့မယ်

၁၀၄။ နိက္ခန္ဓာယ အဂါရသွာ၊ ဘဏ္ဍကမ္ပိ ဝိနယတိ။

အာရေဂျံ အာဠိနော ဝဇ္ဇံ၊ ဣဓေဝ ဝသ မာဂတာ-
ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၀၀၄။ အာဠိ၊ အဆွခင်ပွန်းမ။ တယာ၊ သင်သည်။ အဂါရသွာ၊
အိမ်မှ။ နိက္ခန္ဓာယ၊ ထွက်သည်ရှိသော်။ ဘဏ္ဍကမ္ပိ၊ ဥစ္စာဘဏ္ဍာအပေါင်း
သည်လည်း။ ဝိနယတိ၊ ပျက်စီးရ၏။ အာဠိနော၊ အဆွခင်ပွန်းမ၏။
အာရေဂျံ၊ အနာကင်းသော အဖြစ်ကို။ ဝဇ္ဇံ၊ ငါပြောဆိုအံ့။ တွံ၊
သင်အဆွခင်ပွန်းမသည်။ ဣဓေဝံ၊ ဤအရပ်၌သာလျှင်။ ဝသ၊ နေလော့။
မာဂတာ၊ မလာလင့်။

ဤသို့ဆို၍ သေဘေးမှကြောက်ရကား လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် လင်၏
အထံသို့ ပြေး၍ သွား၏။ ထိုမြေခွေးလင်မယားတို့သည် တစ်ဖန် ထို
အရပ်သို့ သွားအံ့သောငှာ မဝံ့ကုန်။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအရပ်ဝယ် တောစိုး သစ်ပင်၌
ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(စဉ်းလဲသူအား၊ ပြန်လှည့်စား၊ ကင်းပါးကြရာသည်။)

တစ်ဆယ့်တစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော ပူတိမံသဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-တိတ္ထိရဇာတ်

သနားကရုဏာကင်းသော ရသေ့ စဉ်းလဲအကြောင်း

ဟောတော်မူရာငှာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ယော တေ ပုတ္တကေ” အစရှိ
သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတိတ္ထိရဇာတ်ကို ဂိဇ္ဈကုဋ်
တောင်၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒုတ်သည် သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လ
ပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ “ငါ့ရှင်တို့— ဒေဝဒတ်သည် အရှက်ဓရှိ၊ သူတော်စောင်းမဟုတ်၊ ဤသို့ မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုဆောင်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားအား အလာတသတ်နှင့် တကွ တစ်ပေါင်းဆည်းပြု၍ လေးသမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း၊ ကျောက်ကို လှိုမ့်ခြင်း၊ နာဠာဂိရိဆင်ကို လွှတ်ခြင်းတို့ဖြင့် သတ်အံ့သောငှာ အားထုတ်၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇာတော်မူလတ်၍ ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူလတ်၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့— ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါ့အား သတ်အံ့သောငှာ လုံ့လပြုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း လုံ့လပြုသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်စော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗဒရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာသည် လုလင်ငါးရာတို့အား အတတ်သင်လျက် တစ်နေ့သ၌ “ဗဒရာဏသီပြည်၌နေသော ငါ့အား ပလိဗောဓသည် ရှိ၏” ဟု ထို လုလင်တို့အား အတတ်သည် အပြီးသို့မရောက်မီ ဟိခဝန္တာတောအရပ်သို့ဝင်၍ ခရီးမှ မနီးမဝေးသော အရပ်ဝယ် ကျောင်းဆောက်၍ နေအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ကြံတိုင်းနေ၏။ လုလင်တို့သည်လည်း မိမိ မိမိတို့အဖို့ ကျောင်းကိုဆောက်ကုန်၏။

တောထဲမှာပညာသင်

လုလင်တို့၏ ဆွေမျိုးတို့သည် လုလင်တို့အား ဆန် အစရှိသည်တို့ကို ပို့ကုန်၏။ တိုင်း၌နေကုန်သော သူတို့သည်လည်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် တောဝယ် ဤအမည်ရှိသော အရပ်၌နေလျက် လုလင်တို့အား အတတ်ကို သင်စေ၏” ဟု ထိုဒိသာပါမောက္ခဆရာအား ဆန် အစရှိသည်တို့ကို ပို့ကုန်၏။ ကန္တာရ ခရီးသွားတို့သည်လည်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာအား လှူဒါန်းကုန်၏။ မထင်ရှားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် နို့ ရည်သောက်စိမ့်သောငှာ သားငယ်နှင့်တကွ နွားမကို လှူ၏။

ဆရာသေဆုံး

ဆရာ၏ ကျောင်းအနီး၌ နှစ်ခုသော သံဃာငယ်တို့နှင့်တကွ တစ်ခုသော ဖွတ်မသည် နေ၏။ ခြင်္သေ့ ကျားတို့သည်လည်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာအား စားအံ့သေခဏှာ လာကုန်၏။ တစ်ခုသော ခါသည်လည်း ထိုအရပ်၌ အမြဲ နေ၏။ ထိုခါသည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ လည်းကောင်း၊ တပည့်လုလင် တို့၏ လည်းကောင်း ပေဒင်ရွတ်အံ့ သရဇ္ဈာယ်သံကို နာ၍ ပေဒင်သုံးပုံကို လည်း တတ်၏။ လုလင်တို့သည် ခါနှင့်တကွ အလွန်အကျွမ်းဝင်ကုန်၏။ နောက်အဖို့၌ လုလင်တို့သည် အတတ်၏အပြီးသို့ မရောက်ကုန်မီလျှင် ဆရာ သည် သေလွန်၏။ လုလင်တို့သည် ဆရာ၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်၍ သဲဖြင့် စေတီတည်၍ အထူးထူးသော ပန်းတို့ဖြင့် ပူးဇော်၍ ငိုကြွေးကုန်၏။

ခါက ပညာဆက်သင်

ထိုအခါ ထိုလုလင်တို့ကို ခါသည် “လုလင်တို့...သင်တို့သည် အဘယ့် ကြောင့်ငိုကြွေးကုန်ပါသနည်း” ဟုဆို၏။ “ဆရာသည် ငါတို့၏အတတ်သည် အပြီးသို့မရောက်မီလျှင် သေလွန်၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည်ငိုကုန်၏” ဟု လုလင်တို့သည် ဆိုကုန်၏။ “ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် သင်တို့သည်မစိုးရိမ် ကုန်လင့်၊ ငါသည် သင်တို့အား ပေဒင်ကိုသင်ကြားအံ့” ဟု ခါသည် ဆို၏။ သင်သည်အဘယ်သို့ပြု၍ ပေဒင်ကိုတတ်သနည်း” ဟု လုလင်တို့သည် မေးကုန်၏။ ငါသည်သင်တို့အား ဆရာ သင်ကြားသည်ရှိသော် နာ၍ ပေဒင်သုံးပုံတို့ကို ‘တတ်၏’ ဟု ခါသည်ဆို၏။ “ထိုသို့ တပြီးကား မိမိ၏ လေ့စား ပွန်းတီးသေခ အဖြစ်ကို ငါတို့ကို သိစေလော့” ဟု လုလင်တို့သည် ဆိုကုန်၏။ ခါသည် “ထိုသို့တပြီးကား နှုတ်ထောင် ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ထိုလုလင်တို့၏ ခက်ခဲသော အရာကိုလျှင် ထောင်ထိပ်မှ မြစ်ရေသည် စီးသကဲ့သို့ ရွတ်၏။ လုလင်တို့သည် အလွန်နှစ် သက်ကုန်၍ ခါပညာရှိ၏အထံ၌ အတတ်ကို သင်ကုန်၏။ ခါသည်လည်း ဒိသာပါမောက္ခဆရာ၏ အထံ၌တည်၍ ထိုလုလင်တို့အား အတတ်ကိုသင်၏။ လုလင်တို့သည် ခါအား ရွှေချိုင့်ကိုလုပ်၍ အထက်၌ မိတာန်ကြက်၍ ရွှေ ခွက်၌ ပျားရည်၊ ပေါက်ပေါက် အစရှိသည်တို့ကို ထည့်၍ ပေးကုန်လျက် အထူးထူးသော အဆင်းရှိသော ပန်းတို့ဖြင့် ပူးဇော်၍ ချီးမြှောက်ခြင်းကို

ပြုကုန်၏။ “ခါသည် တောအရပ်၌ လှလင်ငါးရာတို့ကို ဗေဒင်ဆင်၏” ဟု အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်၌ ကျော်စောထင်ရှား၏။

လှလင်တို့ မြို့ရွာပြန်ကြ

ထိုအခါ ဇမ္ဗူဒိပ်၌ တောင်ထိပ်သဘင်နေ့ဝယ် ကြီးစွာသော ပဲ့သဘင်ကို ကြွေးကြော်ကုန်၏။ လှလင်တို့၏ မိဘတို့သည် ပဲ့သဘင်ကို ကြည့်အံ့သောငှာ “လှလင်တို့သည် လာစေကုန်သတည်း” ဟု စေကုန်၏။ လှလင်တို့သည် ခါပညာရှိအား အကြောင်းကိုကြား၍ ခါပညာရှိကို အလုံးစုံသော ကျောင်းကိုအုပ်၍ မိမိ မိမိတို့၏ မြို့သို့လျှင် သွားကြကုန်၏။

ရသေ့ပျက် ဖျက်ဆီးပြီ

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ကရုဏာမရှိသော ရသေ့ပျက်သည် ထိုအရပ်၌ လှည့်လည်လတ်သော် ထိုကျောင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုရသေ့ပျက်ကို ဖွတ်မသည် မြင်၍ ပဋိသန္ဓာရပြု၍ “ဤမည်သော အရပ်၌ ဆန်ရှိ၏၊ ဤမည်သော အရပ်၌ ဆီ အစရှိသည်တို့သည် ရှိကုန်၏၊ ထမင်းချက်၍ စားလော့” ဟု ဆို၍ အစာရွာအံ့သောငှာ သွား၏။ ရသေ့သည် စောစောကလျှင် ထမင်းချက်၍ ဖွတ်မ၏ သားငယ်နှစ်ခုတို့ကို သတ်၍ စား၏။ နေ့၌ ခါပညာရှိကိုလည်းကောင်း၊ နွားငယ်ကိုလည်းကောင်း သတ်၍ စား၏။ ညချမ်း၌ လာလတ်သော နွားမကိုမြင်၍ ထိုနွားမကိုလည်း သတ်၍ အသားကိုစား၍ သစ်ပင်ရင်း၌ လျောင်း၍ ခြုတ်ခြုတ်မြည်သော ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ဖြစ်စေလျက် အိပ်ပျော်၏။ ဖွတ်မသည် ညချမ်းအခါ၌ သားငယ်တို့ကို မမြင်လတ်သော် ရွာလျက်သွား၏။

နတ်ကပြောပြ

ရုက္ခစိုးနတ်သည် သားငယ်တို့ကို မမြင်၍ တုန်လှုပ်သော ဖွတ်မကိုကြည့်၍ နတ်၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ရပ်၍ “ဖွတ်မ...သင်သည် မတုန်လှုပ်လင့်၊ ဤယောက်ျားယုတ်မသည် သင်၏ သားငယ်တို့ကို လည်းတောင်း၊ ခါကိုလည်းဆောင်း၊ နွားငယ် နွားမတို့ကို သတ်အပ်ကုန်ပြီ၊ ထိုယောက်ျားယုတ်ကို လှည့်၍ ကိုက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလော့” ဟု ဆိုလို၍-

၁၀၅။ ယော တေ ပုတ္တကေ အခါဒိ၊ ဒိန္နဘတ္တော အဒုသကေ။
တသ္မိံ ဒါဋ္ဌေ နိပါတေဟိ၊ မာ တေ မုဉ္ဇိတ္ထ ဇီဝကော-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၅။ ဂေါဓေါ ဖုတ်မ။ ဒိန္နဘတ္တော၊ သင်သည် ထမင်းပေးအပ်
သော။ ယောပါပပုရိသော၊ အကြင်ယောက်ျားယုတ်သည်။ အဒုသကေ၊
အပြစ်မရှိကုန်သော။ တေ၊ သင်၏။ ပုတ္တကေ၊ သားငယ်တို့ကို။ အခါဒိ၊
စားပြီ။ တသ္မိံ၊ ထိုယောက်ျားယုတ်၌။ တံ၊ သင်သည်။ ဒါဋ္ဌေ၊ အစွယ်
လေးချောင်းတို့ကို။ နိပါတေဟိ၊ ကျစေလော့။ သော၊ ဤယောက်ျား
ယုတ်သည်။ ဇီဝကော၊ အသက်ရှည်သည်ဖြစ်၍။ တေ၊ သင်၏။ ဟတ္ထစော၊
လက်မှ။ မာ မုဉ္ဇိတ္ထ၊ မလွတ်စေလင့်။

ဖုတ်မ မသတ်လိုကြောင်း

ထို့ နေခင်မှ ဖုတ်သေသည်-

၁၀၆။ အာကိဏ္ဍလုဗဒ္ဒေါ ပုရိသော၊ ဓာတိ စေလံဝ ဓက္ခိတေဓ။
ပဒေသ္မိံ တံ န ပဿာမိ၊ ယတ္ထ ဒါဋ္ဌံ နိပါတယေ။

၁၀၇။ အ ကတညဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ ဝိဝရဒဿိနော။
သဗ္ဗံ စေ ပထဝိံ ဒဇ္ဇော၊ နေဝ နံ အဘိရာဓယ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၆။ ဒေဝတော၊ နတ်။ ယတ္ထ၊ အကြင်ယုတ်မာသော ယောက်ျား၌။
ဒါဋ္ဌံ၊ အစွယ်ကို။ နိပါတယေ၊ ချခြင်းငှာ။ တံပဒေသံ၊ ထိုအရပ်ကို။
အဟံ၊ ငါသည်။ န ပဿာမိ၊ ဓမြင်။ သေခပုရိသော၊ ထိုယောက်ျားသည်။
အာကိဏ္ဍလုဗဒ္ဒေါ၊ ပြမ်းသော မကောင်းမှုရှိ၏။ ဓာတိစေလံဝ၊ သားထိန်း
မရှိ အဝတ်ကဲ့သို့။ ဓက္ခိတေဓ၊ မကောင်းမှုဖြင့် လိမ်းကျအပ်၏။

၁၀၇။ အက္ခတညဿ၊ ကျေးဇူးမသိသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဝိဝရဒဿိ
နော၊ အခွင့်အပေါက်ကို ရှုလေ့ရှိသော။ ပေါသဿ၊ ယောက်ျားအား။
သဗ္ဗံပထဝိံ၊ အလုံးစုံသောမြေကို။ စေ ဒဇ္ဇော၊ အကယ်၍ ပေးငြားအံ့။ နံ၊
ထိုယောက်ျားကို။ နေဝ အဘိရာဓယေ၊ မနှစ်သက်စေနိုင်ရာသလျှင်ကထည်း။

ဖုတ်မသည် ဤသို့ဆို၍ “ဤသူနိုးသော် ငါ့ကိုလည်းစားရာ၏” ဟု မိမိ
အသက်ကို စောင့်ရှောက်လို၍ ပြေး၏။

၉:၇၃-၅၅၀(ထ-တွဲ)

ကျားလာပြီ

ထိုခြင်္သေ့၊ ကျားတို့သည်လည်း ခါ၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရံခါ ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့သည်လည်း လာ၍ ခါကို ဖူးမြင်ကုန်၏။ ရံခါ ခါသည် သွား၍ ခြင်္သေ့၊ ကျားတို့အား တရားဟော၍ လှူ၏။ ထိုနေ့၌ကား ခြင်္သေ့သည် ကျားကို “အဆွေကျား...ခါပညာရှိကို မမြင်ရသည် ကြာမြင့်ပြီ။ ယနေ့ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်ရှိပြီ။ သွား၍ ခါပညာရှိ၏ အကြောင်းကို သိ၍ လာလော့” ဟု ဆို၏။ ကျားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဖွတ်မပြေးသော ကာလ၌ ထိုအမုတ်သို့ရောက်၍ အိပ်ပျော်သော ထိုယောကျ်ားယုတ်ကို မြင်၍ “ထိုယောကျ်ားယုတ်၏ ဆံကျစ်ကြား၌ ခါပညာရှိ၏ အမွှေးတို့သည် ထင်ကုန်၏။ နွားမ၏အရိုးတို့သည် လည်းကောင်း၊ နွားငယ်တို့၏ အရိုးတို့သည်လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။ ကျားမင်းသည် ထိုအလုံးစုံကိုမြင်၍ ရွှေချိုင့်၌ ခါပညာရှိကို မမြင်၍ ဤယောကျ်ားယုတ်သည် ဤဆတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်၏” ဟု ထိုယောကျ်ားယုတ်ကို ခြေဖြင့် ခတ်၍ ထံစေ၏။ ရသေ့စဉ်းလဲသည်လည်း ကျားကိုမြင်၍ အလွန် ကြောက်၏။

ကျားက ခြင်္သေ့ထံခေါ်သွား

ထိုအခါ ရသေ့ပျက်ကို ကျားသည် “ဟယ် ယောကျ်ားယုတ်...သင်သည် ထိုဆတ္တဝါတို့ကို သတ်၍ စားသလော” ဟု မေး၏။ “အရှင်...အကျွန်ုပ် မစားရ” ဟု ရသေ့ပျက်သည် ဆိုလေ၏။ “ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော ယောကျ်ား...သင်မသတ်သည်ရှိသော် သင်မှတစ်ပါး အဘယ်သူသည်သတ်သနည်း၊ မှန်သည်ကို မပြောဆိုသည်ရှိသော် သင့်အား အသက်ခံရုံရာ” ဟု ကျားသည်ဆို၏။ ရသေ့ပျက်သည် သေဘေးဖြင့် ကြောက်လန့်၍ “အရှင် ဖွတ်မ၏သားတို့ကို လည်းကောင်း၊ နွားငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နွားမကိုလည်းကောင်း သတ်၍ အကျွန်ုပ် စားပေ၏။ ခါကိုကား အကျွန်ုပ်မသတ်” ဟု ဆို၏။ ကျားသည် များစွာဆိုငြားသော်လည်း ရသေ့ပျက်၏စကားကို မယုံကြည်၍ “သင်သည် အဘယ်အရပ်မှလာသနည်း” ဟု မေး၏။ ရသေ့ပျက်သည် “ကလိင်္ဂတိုင်းမှ ကုန်သည်တို့၏ဥစ္စာကို ရှက်ဆောင်လျက် အစက်မွှေးခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဤမည်သော အမှုကိုလည်းကောင်း၊ ဤမည်သော အမှုကို လည်းကောင်း ပြု၍ ယခုအခါ၌ ဤအရပ်သို့ရောက်

၏”ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ထိုရသေ့ပျက်သည် မိမိသည် ပြုအပ်သော အလုံးစုံသောစာမူကို ဆိုသည်ရှိသော် ‘ယုတ်မာသောအကျင့်ရှိသောယောကျ်ားထင်သည် ခါကိုမသတ်သော် သင်မှတစ်ပါး အဘယ်သူသည် သတ်လတ္တံ့နည်း။ လာလော့။ ငါ့အဆွေခင်ပွန်းသားမင်းအထံသို့ သင့်ကိုဆောင်အံ့’ဟု ဆို၍ ထိုရသေ့ပျက်ကို ရွှေထား၍ ခြိမ်းခြောက်လျက် လိုက်၏။

ဒီလူဘာကိစ္စ

ခြင်္သေ့စင်းသည် ရသေ့ပျက်ကိုဆောင်ခဲ့သော ကျားကို မေးလိုရကား-

၁၀၈။ ကိံ နု သုဗာဟု တရမာနုရူပေါ၊
ပစ္စာဂတောသိ သဟ မာဏဝေန။
ကိံ ကိစ္စမတ္ထံ ဣဓ မတ္ထိ တုယု၊
အက္ခာဟိ မေ ပုစ္ဆိတော တေမတ္ထံ။

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၈။ သုဗာဟု၊ ကောင်းသော မောင်းရှိသော အဆွေကျား။ တုံ၊ ထင်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ မာဏဝေန၊ လူလင်နှင့်။ သဟ၊ တကူ။ တရမာ နု ရူပေါ၊ လျင်မြန်သောသဘော ရှိသည်ဖြစ်၍ ။ ပစ္စာဂတော၊ ပြန်လည်လာသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သနည်း။ တုယု၊ သင်အား။ ဣဓ၊ ဤငါ၏ အထံ၌။ ကိံ ကိစ္စမတ္ထံ၊ အဘယ်မည်သော အကျိုးရှိ၏ဟု သမုတ်အပ်သော ကိစ္စသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိသနည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တုံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တေမတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

ကျားသည် ထိုကားကိုကြား၍-

၁၀၉။ ယော တေ သခါ ဒဒ္ဒေရာ သာဓုရူပေါ၊
တဿ ဝဓံ ပရိသကာမိ အဇ္ဇ၊
ပုရိသဿ ကမ္မာယတနာနိ သုတွာ၊
နုဟံ သုခိံ ဒဒ္ဒရံ အဇ္ဇမညေ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ခါကိုသတ်သူထင်

၁၀၉။ မိဂရာဇာ သားမင်း၊ တေ၊ သင်၏။ သခါ၊ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော။ သာဓုရူပေါ၊ ကောင်းသောသဘောရှိသော။ ယောဒဒ္ဒထော၊ အကြင်ခါသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ အဗ္ဗာယတနာနိ၊ အသက်မွေးကြောင်းဖြစ်ကုန်သော အမှုတို့ကို။ သုတု၊ ကြားရ၍။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ တဿ၊ ထိုခါ၏။ ဣမ္မာပုရိသာ၊ ဤယောက်ျားကြောင့်။ ဝဓံ၊ သေခြင်းကို။ ပရိသက်ံသိ၊ တွေးတော၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ဒဒ္ဒရံ၊ ခါကို။ သုခံ၊ ချမ်းသာ၏ဟူ၍။ န မညေ၊ မအောက်မေ့။

ဘုံကြောင့် ထင်သနည်း

ထိုအခါ ကျားမင်းကိုခြံသံသည်-

၁၁၀။ ကာနိဿ ကဗ္ဗာယတနာနိ အဿု၊
 ပုရိသဿ ဝုတ္တိ သမောဓာနတယ။
 ကံ ဝါ ပဋိညံ ပုရိသဿ သုတု၊
 ပရိသက်ံသိ ဒဒ္ဒရံ မာဏဝေန-
 ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၀။ သုဗဒ္ဒဟု၊ တောင်းသော မောင်းရွှိသော အဆွေကျား။ အဿပုရိသဿ၊ ထိုယောက်ျား၏။ ကာနိကဗ္ဗာယတနာနိ၊ အဘယ်မည်ကုန်သော အသက်မွေးကြောင်း အမှုတို့ကို။ တု၊ သင်သည်။ အဿု-အသေခံသိ၊ ကြားသနည်း။ ဝုတ္တိသမောဓာနတယ၊ အသက်မွေးခြင်း အပေါင်း၏ အဖြစ်ဖြင့်။ ပုရိသဿ၊ ယောက်ျား၏။ ကံ ဝါ ပဋိညံ၊ အဘယ်မည်သော ဝန်ခံခြင်းကိုမူလည်း။ သုတု၊ ကြား၍။ မာဏဝေန၊ လုလင်ကြောင့်။ ဒဒ္ဒရံ၊ ခါကို။ ဝဓံ၊ သေ၏ဟူ၍။ ပရိသက်ံသိ၊ တွေးတောသနည်း။

သူ့ အမူအကျင့်အရ

ထိုအခါ ခြင်္သေ့မင်းအား ကျားမင်းသည် ဆိုလို၍-
 ၁၁၁။ စိက္ကော ကလိဂ်္ဂါ စရိဘာ ဝဏိဇ္ဇာ၊
 ဝေတ္တာစရာ သက္ကံပထောပိ စိက္ကော။
 နဒ္ဓေဟိ စိက္ကံသဟ ဝါကုရေဟိ၊
 ဒဏ္ဍေန ယုဒ္ဓံပိ သမဇ္ဇမဗျေ။

၁၁၂။ ဗဒ္ဓါ ကုလိကာ မိတမာဠစောန၊
 အက္ခာ ဇိတဒ သံယမော အပ္ပတိတော။
 အဗ္ဗာဟိတံ ပုဗ္ဗကံ အခုရတ္တံ၊
 ဟတ္ထာ ဒခု ပိဏ္ဏ-ဒိဂ္ဂဟေန။

၁၁၃။ တာနိ သ ကမ္မာယတနာနိ အဿ၊
 ပုရိသဿ စုတ္တိသမောဓာနတာယ။
 ယထာ အယံ ဒိဿတိ သောမပိဏ္ဏော၊
 ဂါဝေါ ဟတာ ကိ' ပန ဒဒ္ဓရဿ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၁။ မိဂရာဇ၊ သားမင်း။ တေန၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ကလိင်္ဂါ၊
 ကလိင်္ဂတိုင်းမှ။ စိဏ္ဏံ၊ ကုန်သည်တို့၏ ဘဏ္ဍာကို ရွက်ဆောင်သဖြင့်။
 ဝဏိဇာ-ဝဏိဇာနိပိ၊ ကုန်သွယ်ခြင်း တို့ကိုလည်း။ စရိတာ၊ ပြုအပ်ကုန်၏။
 ဝေတ္တာစရော။ ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် လှည့်စည်အပ်၏။ သင်္ကပထော၊ သစ်ငုံတိ
 ငြောင့်ရှိသော ခရီးကို။ စိဏ္ဏော၊ သုံးဆောင်အပ်၏။ နဋ္ဌေဟိ။ အချေသည်
 တို့နှင့်။ သဟ၊ တကွ။ စိဏ္ဏံ၊ လေ့ကျက်အပ်၏။ ဝါကုရေဟိ၊ မုဆိုး
 တံငါတို့နှင့်လည်း။ သဟ၊ တကွ။ စိဏ္ဏံ၊ လေ့ကျက်ဖူး၏။ သမဇ္ဇမဇ္ဈေ၊
 အထူးထူးသော ပွဲသဘင်၏အလယ်၌။ ဒဏ္ဏေန၊ ဆောက်ပုတ်ဖြင့်။ ယုဒ္ဓံ၊
 ထိုးအပ်၏။

၁၁၂။ ကုလိကာ၊ ငှက်တို့ကို။ တေန၊ ထိုယောက်ျားသည်။ ဗဒ္ဓါ၊
 နောင်ဖွဲ့အပ်ကုန်၏။ မိတမာဠစောန၊ စပါးခြင်ခြင်း၊ အမှုကို ပြုခြင်းနှင့်။
 သဟ၊ တကွ။ အက္ခာ၊ ကြွအနိတို့ကို။ ဇိတာ၊ သိမ်းထားအပ်ကုန်၏။
 သံယမော၊ သိလ္လ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို။ အပ္ပတိတော၊ လွန်ကျူး၏။
 အဗ္ဗာဟိတံ၊ မင်းပြစ်သင့်ကုန်သော သူတို့၏ လက်ခြေတို့ကိုဖြတ်၍ ထိုသူတို့ကို
 ဆောင်၍ ဇရပ်၌ အိပ်စေ၍ အနာဝတို့မှ ယိုစီးသော။ ပုဗ္ဗကံ၊ သွေးကို။
 အခုရတ္တံ၊ သန်းခေါင်ယံအခါ၌ ထိုအရပ်သို့သွား၍ အစားပြု၍ ထား
 အပ်၏။ ပိဏ္ဏပဒိဂ္ဂဟေန၊ ဆွမ်းပူကို ခံသဖြင့်။ ဟတ္ထာ၊ လှက်တို့ကို။ ဒခု၊
 အပူသည် သေခင်ဖူးလှလေပြီ။

၁၁၃။ အဿပုရိသဿ၊ ထိုယောက်ျား၏။ စုတ္တိသမောဓာနတာယ၊
 အသက်မွေးခြင်းကို ပေါင်းသည်၏ အဖြစ်ဖြင့်။ တာနိဗ္ဗေမ္မာယတနာနိ၊ ထို

အသက်မွေးကြောင်းအမှုတို့ကို၊ အသု၊ ကြားရ၏၊ ယထာ၊ အကြင်သို့သော
 အခြင်းအရာအားဖြင့်။ ဧဝံ၊ ထိုယောက်ျားယုတ်၏၊ ဇဒ္ဓန္တရေ၊ ဆံကျစ်
 ကြား၌။ အယံလောမပိဏ္ဍော၊ ဤခါ၏ အမွေစုသည်။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။
 တထာ၊ ထိုသို့သော အခြင်းအရာအားဖြင့်။ တေ၊ ဤယောက်ျားယုတ်သည်
 သာလျှင် ထိုခါကို သတ်ခြင်းဟူသောအကြောင်းကို။ ဝေဒိတဗ္ဗံ၊ သိအပ်၏။
 ဣမိနာ၊ ဤယောက်ျားယုတ်သည်။ ဂါဝေါ၊ နွားတို့ကို။ ဟုတ၊ သတ်အပ်
 ကုန်လျက်။ ဒဒ္ဓရဿ၊ ခါကို။ န ဟနိတဗ္ဗံ၊ မသတ်သော အဖြစ်သည်။
 ကိပနအတ္ထိ၊ အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။

ခြင်္သေ့မေး၍ အဖြေပေါ်

“အဘယ်ကြောင့် ခါကို မသတ်လတ္တံ့နည်း” ဟု ကျားမင်းသည် ဆို၏။
 ခြင်္သေ့မင်းသည် ထိုယောက်ျားကို “အို-ယောက်ျား....သင်သည် ခါ
 ပညာရှိကို သတ်သလော” ဟု မေး၏။ “အရှင် သတ်ပေ၏” ဟု ဆို၏။
 ထိုအခါ ထိုရသေ့ပျက်၏ မှန်သောစကားကိုကြား၍ ခြင်္သေ့မင်းသည်
 ထိုယောက်ျားကို လွှတ်လို၏။

ရသေ့ယုတ် သေရပြီ

ကျားမင်းသည်စား “ဤသူကို သတ်အပ်၏” ဟု ဆို၍ ထိုအရပ်၌လျှင်
 ထိုရသေ့ပျက်ကို အစွယ်တို့ဖြင့် ကိုက်ဖြတ်သတ်ပြီးလျှင် တွင်းတူး၍ မြှုပ်၏။
 လုလင်တို့သည် လာလတ်၍ ခါပညာရှိကို မမြင်၍ ငိုကြွေး၍ ပြန်ကုန်၏။
 ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ “ရဟန်း....ဤသို့ ဒေဝဒတ်သည် ရွေး၌ ငါ့အား သတ်ခြင်းငှာ
 လုံ့လပြု၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ စဉ်းလဲ
 သော ရသေ့ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထိုအခါ ဖွတ်မဖြစ်ပြီ၊
 ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ ကျားဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ သဒရိပုတြာ
 သည် ထိုအခါ ခြင်္သေ့ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ကဿပသည် ထိုအခါ ဒိသစ
 ပါမောက္ခဆရာ ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ခါပညာရှိ
 ဖြစ်ပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကျင့်စဉ်ယုတ်စား၊ ရှိသူမှာ၊ ကြုံလာဘေးရန်တည်း။)
 တစ်ဆယ့်နှစ်ခုတို့၏ ပြည့်ကြောင်းဖြစ်သော တိတ္ထိရဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင်
 ဘဝရှင်တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်
 တရာ ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍
 ရဟန်းရှင်လူ့ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်
 တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့ မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
 ၏ဇယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ဓင်္ဂလာဘုံကျော်
 ကျောင်းတော်ခန ညောင်ဏန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်သော
 နဝကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏အစဉ် အနက်၏အစဉ်
 အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

တ္ထောဝတာ

ဓင်္ဂလာဘူမိ ကိတ္တိခေ၊ ဝသတာ မန္တိဓေ ရမေ။
 ဂူရုနာ မြမ္မဘာသယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော နိဋ္ဌံ ဂတော။

တ္ထောဝတာ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရမေ၊ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ
 သော။ ဓင်္ဂလာဘူမိကိတ္တိခေ၊ ဓင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော။ မန္တိဓေ၊
 အမှရပူရမြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရား
 မြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံး
 နေသော။ ဂူရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္မဘာသယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏
 အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော တစ်ဆယ့်နှစ်ဇာတ် အတိုင်း
 အရှည်ရှိသော နဝကနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့။ ဂတော၊
 ရောက်၏။

နဝကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါးရာငါးဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ဒသကနိပါတ်

...

နမော ဣဿ ဣဝဝတော အရဟတေသ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-စတုဒ္ဒါရဇာတ်

မိဘကို ပုတ်ခတ်ခြင်းကြောင့် သင်ရိုန်းစက်၌ ခံရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
ဘိသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “စတုဒ္ဒါမိဒံ နဂရံ” အစရှိသော
ဝိထာပုဒ်ဖြင့် တနိဆာဆင်အပ်သော ဤစတုဒ္ဒါရဇာတ်ကို ဇောဝန်
ကျခင်းတော်၌ သိတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဆုံးမခက်သော ရဟန်းတစ်
ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို နှစ်ကနိပါတ် ပထမဇာတ်၌ ချဲ့အပ်
ပြီးသလျှင်ကတည်း။)

၃၄-၅၅၀(အတွဲ)

ဤဒသကနိပါတ်စတုဒ္ဒါရဇာတ်၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထို ရဟန်းကို “ရဟန်း- သင်သည် ဆုံးမခက်သော ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား... မှန်ပေ၏” ဟု နား တော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... သင်သည် ရှေး၌လည်း ဆုံးမခက် သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပညာရှိတို့၏ စကားကို မနာယူ၍ ဆင်ခန်းစက်ကို ဆောင်ဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ တဿပဘုရား လက်ထက် တော်ဝယ် ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူးဌးအား မိတ္တ ဝိန္ဒက မည်သော တစ်ယောက်ဆေးသားသည် ဖြစ်၏။

မိတ္တဝိန္ဒက

ထိုမိတ္တဝိန္ဒက၏ မိဘတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကုန်၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ကား သီလုမရွှိ၊ သဒ္ဓါတရားလည်း မရှိ၊ ထိုအခါ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကကို နောက် အဖို့၌ အဘသလွန်သည်ရှိသော် ဥစ္စာကိုစီရင်သောအမိသည် “အမောင်- သင်သည် ရခဲသော လူ၏အဖြစ်ကို ရ၏၊ အလှူပေးလော့၊ သီလဆောက် တည်လော့၊ ဥပုသ်စောင့်လော့၊ တရားနာလော့” ဟု ဆို၏။ “မိခင်- အကျွန်ုပ်အား အလှူပေးခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုမရှိ၊ အကျွန်ုပ်ကို မိခင်သည် တစ်စုံတစ်ခုခုသာ စကားကို မဆိုလင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အလိုရှိ တိုင်း ပြုအံ့” ဟု မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဆို၏။

ဥပုသ်စောင့်ခိုင်း၍

ဤသို့ ဆိုငြားသော်လည်း ထိုမိတ္တဝိန္ဒကကို လပြည့်ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သော တစ်နေ့သ၌ အမိသည် “အမောင်... ယနေ့ မှတ်အပ်သော မြတ်သော ဥပုသ်နေ့တည်း၊ ယနေ့ ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ ကျောင်းသို့သွား၍ ဝေ သိမ်းသော ညဉ့်ပတ်လုံး တရားကိုနာ၍ လာလော့၊ သင့်အား ငါသည် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကိုပေးအံ့” ဟု အမိသည် ဆို၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဥစ္စာ၌ တပ်စွန်းသဖြင့် ဥပုသ်ဆောက်တည်၍ နံနက်စာ စား၍ ကျောင်းသို့သွား၍ နေ့ကို လွန်စေ၍ ညဉ့်အခါ အကြင်သို့သဘော ရှိသော အရပ်၌ နေသည်ရှိသော် တစ်ပုဒ်သေစ တရားသည်လည်း နား၌ မတည်။ ထိုသို့ သဘောရှိသော တစ်ခုသောအရပ်၌ လျောင်းဆဖြင့် အိပ်

ပျော်၍ တစ်ဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ စောစောကလျင် မျက်နှာသစ်၍
အိမ်သို့သွားလေ၏။

ငွေတစ်ထောင် ပေး

မိတ္တဝိန္ဒက၏ အမိသည်ကား “ယနေ့ သားသည် တရားနာ၍ စောစော
ကလျင် တရားဟောမထေရ်ကို ပင့်၍ လာလတ္တံ့” ဟု ယာဂု ခံဖွယ် ဘော
ဇဉ်ကို စီရင်၍ နေရာခင်း၍ မိတ္တဝိန္ဒက၏ လာခြင်းကို မျော်လတ်သော်
တစ်ယောက်တည်းသာ လာသော မိတ္တဝိန္ဒကိုမြင်၍ “အမောင်...တရား
ဟော မထေရ်ကို အမောင်သည် မပင့်ခဲ့သလော” ဟု ဆို၍ “အကျွန်ုပ်အား
တရားဟောမထေရ်ဖြင့် အလိုမရှိ” ဟု ဆိုလတ်သော် “ထိုသို့တပြားကား
ယာဂုကိုသောက်လော့” ဟု ဆို၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် “မိခင်...သင်တို့သည်
တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ပေးအံ့” ဟု ဝန်ခံအပ်၏။ ရွေးဦးစွာ ငါ့အား
တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ပေးဦးလော့၊ ငါသည် နောက်မှ ယာဂုကို
သောက်အံ့” ဟု ဆို၏။ “ချစ်သား...ယာဂုကို သောက်ဦးလော့၊ နောက်မှ
ပေးအံ့” ဟု အမိသည် ဆို၏။ “တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ယူ၍သာလျှင်
ယာဂုကို သောက်အံ့” ဟု မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဆို၏။ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက၏အမိ
သည် ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကို ရွှေ့၍ထား၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ယာဂုကိုသောက်၍
ဥစ္စာထောင်ထုပ်ကိုယူ၍ ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုလျက် မကြာမြင့်မီလျှင် တစ်
သိန်း နှစ်သောင်းသော ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၏။

အမိကိုတန်းထိုး၍သွား

ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက အား “ငါသည် လှေတည်ထောင်၍ ကုန်ရောင်း
ခြင်းကို ပြုအံ့” ဟု သောအကြံသည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပြီး၍ မိတ္တဝိန္ဒကသည်
လှေကိုဖြစ်စေ၍ “မိခင်...အကျွန်ုပ်သည် လှေဖြင့်ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြုအံ့” ဟု
ဆို၏။ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒကကိုအမိသည် “အမောင်...သင်ကား တစ်ယောက်
တည်းသော သားတည်း၊ ဤအိမ်၌ ဥစ္စာသည်များ၏၊ သမုဒ္ဒရာသည်
များသောအပြစ်ရှိ၏၊ သင် မသွားလင့်” ဟု ဖြစ်၏။ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကသည်
“မိခင်...ကျွန်ုပ်သွားအံ့၊ ကျွန်ုပ်ကိုမိခင်သည်တားခြင်းငှာမတတ်ကောင်း”
ဟု ဆို၍ “အမောင်...သင့်ကို ငါတားအံ့” ဟု အမိသည် လက်၌ကိုင်သည်

ရှိသော် လက်ကိုလှုတ်စေ၍ အမိကိုပုတီးခတ်၍ လည်းစေပြီးလျှင် အနွံအာယ် ကိုပြု၍ လှေဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့သွား၏။

ပင်လယ်ထဲသင်္ဘောပျက်

လှေသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မိတ္တဝိန္ဒကကို မှီ၍ သမုဒ္ဒရာ အပြင်၌ မတုန်ခလှုပ်တည်၏။ သူယုတ်စာရေးတံ ချခြင်းကို ပြုလတ်သော် မိတ္တဝိန္ဒက၏ လက်၌သာလျှင် စာရေးတံ သုံးကြိမ်ကျ၏။ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက အား ဖောင်ကိုပေး၍ “ဤသူကို အမှီပြု၍ များစွာသောသူတို့သည် မပျက် စီးစေကုန်သဘည်း” ဟု မိတ္တဝိန္ဒကကို သမုဒ္ဒရာအပြင်၌ ပစ်ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ လှေသည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာသို့ပြေး၏။

ပြိတ္တာမတို့နှင့်ညား

မိတ္တဝိန္ဒကသည်လည်း ဖောင်၌အိပ်၍ တစ်ခုသော ကျွန်းငယ်သို့ရောက် ၏။ ထိုကျွန်းငယ်၌ ဖလ်ဗိမာန်ဝယ် လေးယောက်ကုန်သော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့ကိုမြင်၍ ထိုပြိတ္တာမတို့သည် ခုနစ်ရက် ဆင်းရဲကို ခံစားရကုန်၏။ ခုနစ်ရက်ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်၏။ ထိုဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့နှင့်တကွ ခုနစ်ရက် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရ၏။ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒကကို ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့သည် ဆင်းရဲကို ခံအံ့သောငှာ သွားလိုကုန်သည်ရှိသော် “အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌လာကုန်အံ့၊ အကြင်မျှလောက် အကျွန်ုပ်တို့သည် မလာကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် မငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ ဤ ဗိမာန်၌လျှင် နေလင့်လော့” ဟု ဆို၍ သွားကုန်၏။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် တဏှာအလိုသို့ လိုက်၍ ထိုဖောင်၌လျှင်အိပ်၍ တစ်ဖန် သမုဒ္ဒရာအပြင်ဖြင့် သွားလတ်သည်ရှိသော် တစ်ခုသော ကျွန်းငယ်သို့ ရောက်၍ ငွေဗိမာန်၌ ရှစ်ယောက်သော ဝေမာနိကပြိတ္တာမတို့ကို မြင်၍ ဤသို့ ရွေးနည်းဖြင့်လျှင် တစ်ခုသောကျွန်းငယ်၌ ပတ္တမြားဗိမာန်ဝယ် တစ် ကျိပ် ခြောက်ယောက်သော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့ကိုမြင်၍ တစ်ပါးသော ကျွန်းငယ်၌လျှင် ရွှေဗိမာန်ဝယ် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့ကိုမြင်၍ ထိုဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့နှင့်တကွ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံ စား၍ ထိုပြိတ္တာမတို့သည်လည်း ဆင်းရဲခံအံ့သောငှာ သွားသောကာလ၌

တစ်ဖန် သမုဒ္ဒရာအပြင်ဖြင့် သွားလတ်သည်ရှိသော် တစ်ခုသောတံတိုင်းဖြင့်
ခြံရံအပ်သော လေးခုသော တံခါးရှိသောမြို့ကို မြင်၏။

ငရဲပန်းကိုနတ်ပန်းထင်

များစွာကုန်သော ငရဲသူ သတ္တဝါတို့သည် ဆင်းရဲကိုခံရာ အရပ်ဖြစ်
သော ဥဿဒငရဲသည် မိတ္တဝိန္ဒကအား တန်ဆာဆင်အပ်သော မြို့ကဲ့သို့
ဖြစ်၍ ထင်သတတ်၊ ထိုမိတ္တဝိန္ဒကသည် ဤမြို့သို့ဝင်၍ “ငါသည် မင်းဖြစ်
အံ့” ဟု ကြံ၍ သင်ဇုန်းစက်ကို ဦးခေါင်း၌ရွက်၍ မကောင်းမှုကိုခံရသော
ငရဲသူ သတ္တဝါကို မြင်၏။

ထိုအခါ ငရဲသူ သတ္တဝါတို့၏ ဦးခေါင်း၌ သင်ဇုန်းစက်သည် မိတ္တ
ဝိန္ဒကအား ပဒုမာကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထင်၏။ ၎င်း၌ ငါးပါးသော အင်္ဂါရှိသော
အနှောင်အဖွဲ့သည် ရင်လှမ်းတန်ဆာကဲ့သို့ဖြစ်၍ ထင်၏။ ဦးခေါင်းမှ ယို
စီးသော သွေးသည် စန္ဒကူးနံ့သာပျောင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ငိုကြွေးသော
အသံသည် သာယာစွာသော သီချင်းသံကဲ့သို့ ဖြစ်၍ထင်၏။

သင်ဇုန်းစက်ကိုတောင်း

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုငရဲသူသတ္တဝါတို့၏ အထံသို့သွား၍ “အိုယောက်ျား
လင်သည် တင့်တယ်ထွန်းပသော ပဒုမာကို ဆောင်အပ်၏၊ ထိုပဒုမာကို
ငါ့အား ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ “အချင်း... ဤဝတ္ထုကား ပဒုမာမဟုတ်၊
ဤဝတ္ထုသည် သင်ဇုန်းစက်တည်း” ဟု ငရဲသူသတ္တဝါတို့သည် ဆို၏။ မိတ္တ
ဝိန္ဒကလည်း “အိုယောက်ျား - သင်သည်ကား ငါ့အား မပေးလိုသည်၏
အဖြစ်ကြောင့် ဤသို့ဆို၏” ဟု ဆို၏။ ငရဲသူသတ္တဝါသည်လည်း “ငါ၏
ကံသည် ကုန်သည်ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤယောက်ျားသည်လည်း ငါကဲ့သို့ အမိကို
ပုတ်ခတ်၍လာသည် ဖြစ်ရာ၏။ ထိုယောက်ျားအား ငါသည် သင်ဇုန်းစက်ကို
ပေးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒကကို ငရဲသူသတ္တဝါသည်
“အို ယောက်ျား... သင်သည် လာလော့၊ ဤဝတ္ထုကို ယူလော့” ဟု ဆို၍
သင်ဇုန်းစက်ကို မိတ္တဝိန္ဒက၏ ဦးခေါင်းသို့ ပစ်အပ်သော် ထိုသင်ဇုန်းစက်
သည် မိတ္တဝိန္ဒက၏ ဦးခေါင်းသို့ကျ၏။

ငရဲခံရပြီ

ထိုခဏ၌ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုဝတ္ထုကို “သင်ဇုန်းစက်” ဟု သိရိ “သင်၏ သင်ဇုန်းစက်ကို သင်ယူလော့” ဟု ဝေဒနာသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး၏။ ငရဲသူသတ္တဝါသည်လည်း ကွယ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာဘာအပြစ်ရှိ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ရုက္ခစိုးနတ်ဖြစ်၍ များစွာသော အခြံအရံတို့ဖြင့် ဥဿဒင်ရဲသို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ ရောက်၏။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဘုရားလောင်းကိုမြင်၍ “ရှင်နတ်မင်း... သင်ဇုန်းစက်သည် ကျည်ပွေ့သည် နှမ်းတို့ကို ကြိတ်ဘိသကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်ကို ကြိတ်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်မကောင်းမှုကို ပြုအပ်သနည်း” ဟု မေးလို၍-

- ၁။ စတုဒ္ဒါရမိဒ္ဒံ နဂရံ၊ အယသံ ဒဠ္ဇပါကာရံ။
ဩရုဒ္ဒ ပဋိရုဒ္ဒေါ သွိ၊ ကိံပါပံ ပကတံ မယာ။
- ၂။ သဗ္ဗေ အပိဟိတာ ဒွါရာ၊ ဩရုဒ္ဒေါသွိ ယထာ ဒိဇော။
ကိံ မဓိကရဏံ ယက္ခ၊ စက္ကာဘိနိဟတော အဟံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁။ ယက္ခ၊ အရှင်နတ်မင်း။ ဣဒ်နဂရံ၊ ဤမြို့သည်။ စတုဒ္ဒါရံ၊ တံခါးလေးခုရှိ၏။ အယသံ၊ သံဖြင့်ပြီးသော။ ဒဠ္ဇပါကာရံ၊ မြဲမြံသောတံတိုင်းရှိ၏။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဩရုဒ္ဒပဋိရုဒ္ဒေါ၊ အတွင်း၌ထွေး၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ တံတိုင်းဖြင့် ရံအပ်သည်။ အသွိ၊ ဖြစ်၏။ မယာ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ကိံပါပံ၊ အဘယ်မကောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုအပ်သနည်း။

၂။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒွါရာ၊ တံခါးတို့ကို။ အပိဟိတာ၊ ပိတ်အပ်ကုန်သော။ ဒိဇောယထာ၊ ငှက်ကဲ့သို့။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဩရုဒ္ဒေါ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ ပိတ်အပ်သည်။ အသွိ၊ ဖြစ်၏။ ကိံ၊ အဓိကရဏံ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အဟံ- အကျွန်ုပ်ကို။ စက္ကာဘိနိဟတော၊ သင်ဇုန်းစက်သည် နှိပ်စက်အပ်သနည်း။

မိခင်ကို ကြောက်ကန်တုန်းထိုးခဲ့

ထိုအခါ နတ်သားသည် မိတ္တဝိန္ဒကဏား အကြောင်းကို ဆိုအံ့သေခငှစ

၃။ လဒ္ဒါ သတသဟဿာနိ၊ အတိရေဏာနိ ဝိသတိ။

အနုကမ္ပကာနံ ဉာတိနံ၊ ဝစနံ သမ္ပ နာကရိ။

၄။ လသံ သမုဒ္ဒံ ပက္ခန္ဓိ၊ သာဂရံ အပ္ပသိဒ္ဓိကံ။

စတုတ္ထိ အဋ္ဌဇ္ဈ ဂမာ၊ အဋ္ဌဘိပိ စ သောဋ္ဌသ။

၅။ သောဋ္ဌသာဘိ စ ဗတ္တိံ သ၊ အတြိံ ဧစ္စာ စက္က မာသဒဒါ။

ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္တကေ။

၆။ ဥပရိ ဝိသာလံ ဒုပ္ပုရံ၊ ဣစ္ဆာ ဝိသယ ဂါမိနိံ ။

ယေ စ တံ အနုဂိဇ္ဈန္တိ၊ တေ ဟောန္တိ စက္ကဓာရိနေဓ။

၇။ ဗဟုဘဏ္ဍု ဩဟာယ၊ မဂ္ဂံ အပ္ပဋိဝေက္ခိယ။

ယေသံ စေတံ အသင်္ခါတာ၊ တေ ဟောန္တိ စက္ကဓာရိနေဓ။

၈။ ကမ္ပံ သမေက္ခေ ဝိပုလဉ္စ ဘောဂံ၊

ဣစ္ဆံ န သေဝေယျ အနတ္တသဉ္စိတံ။

ကဓရယျ ဝါကျံ အနုဇာမ္ပကာနံ၊

တံ တဒဒိသံ နာတိဝတ္တေယျစက္ကံ -

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃။ သမ္ပ၊ အချင်း မိတ္တဝိန္ဒက၊ တံ၊ သင်သည်။ အတိရေဏာနိ ဝိသတိ၊

သဟဿာနိ၊ နှစ်သောင်းအလွန်ရှိကုန်သော။ သတသဟဿာနိ၊ တစ်သိန်း

သော ဥစ္စာတို့ကို။ လဒ္ဒါ၊ ရ၍။ အနုကမ္ပကာနံ၊ အစဉ် သနားကုန်သော။

ဉာတိနံ၊ ဆွေမျိုးတို့၏။ ဝစနံ၊ စဆားကို။ နာကရိ၊ မလိုက်နာ။

၄။ လသံ ၊ လှေကို တံပိုးအဟုန်ဖြင့် ခုန်စေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သေဓ။

သာဂရံ၊ ရတနာတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော။ အပ္ပသိဒ္ဓိကံ၊ နည်းသော ပြီးစီး

ခြင်းရှိသော။ သမုဒ္ဒံ ၊ သမုဒ္ဒာသို့။ ပက္ခန္ဓိ၊ သွား၏။ စတုတ္ထိ၊ လေးယောက်

ကုန်သော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့မှ။ အဋ္ဌ၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သော ဝေမာ

နိက ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ ရ၏။ အဋ္ဌဘိပိ စ၊ ရှစ်ယောက်ကုန်သော

ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့မှလည်း။ သောဋ္ဌသ၊ တစ်ကျိပ်ခြောက်မယောက်ကုန်

သော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဇ္ဈဂမာ၊ ရ၏။

၅။ သေဋ္ဌသာဘိ စ၊ တစ်ကျိပ်ခြောက်ယောက်ကုန်သော ဝေမာနိက

ပြိတ္တာမတို့မှလည်း။ ဗာတ္တိံ သ၊ သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သော ဝေမာနိက

ပြိတ္တာမတို့မှလည်း။ အတြိံ ဧစ္စာ စက္က မာသဒဒါ။

ဣစ္ဆာဟတဿ ပေါသဿ၊ စက္ကံ ဘမတိ မတ္တကေ။

၆။ ဥပရိ ဝိသာလံ ဒုပ္ပုရံ၊ ဣစ္ဆာ ဝိသယ ဂါမိနိံ ။

ယေ စ တံ အနုဂိဇ္ဈန္တိ၊ တေ ဟောန္တိ စက္ကဓာရိနေဓ။

၇။ ဗဟုဘဏ္ဍု ဩဟာယ၊ မဂ္ဂံ အပ္ပဋိဝေက္ခိယ။

ယေသံ စေတံ အသင်္ခါတာ၊ တေ ဟောန္တိ စက္ကဓာရိနေဓ။

၈။ ကမ္ပံ သမေက္ခေ ဝိပုလဉ္စ ဘောဂံ၊

ဣစ္ဆံ န သေဝေယျ အနတ္တသဉ္စိတံ။

ကဓရယျ ဝါကျံ အနုဇာမ္ပကာနံ၊

တံ တဒဒိသံ နာတိဝတ္တေယျစက္ကံ -

ဟူသော ဤခြောက်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ပြိတ္တာမတို့ကို။ အဗျဂမာ၊ ရ၏။ အတြာဇ္ဇော၊ အလှန်အလိုကြီးသော သင်သည်။ မာတုပဟရဏ အကုသလ နိဿဒန္တန၊ အမိကိုပုတ်ခတ်သော အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးဖြင့်။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်းစက်သို့။ အာသဒေါ၊ ဖောက်၏။ ဣစ္ဆာဟဘဿ၊ အလိုသည် နှိပ်စက်အပ်သော။ ပေါသဿ၊ ယောက်ျားဖြစ်သော သင်၏။ မတ္တဒဏ၊ ဦးခေါင်းထက်၌။ စက္ကံ၊ သင်ဓုန်းစက်သည်။ ဘမတိ၊ လည်း၏။

၆။ ယေ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ ဥပရိဝိသာလံ၊ အထက်ကျယ်ထသော။ ဒုပ္ပုရံ၊ ပြည့်နိုင်ခဲ့သော။ ဣစ္ဆာဂိုသယဂါမိနိံ၊ အလိုရှိရာသို့ လိုက်သော။ တံ၊ ထိုတဏှာကို။ အနုဂိဗ္ဗန္တိ၊ အဖန်တလဲလဲ တပ်စွန်းကုန်၏။ တေ။ ထိုသူတို့သည်။ စက္ကဓာရိနော၊ သင်ဓုန်းစက်ကို ဆောင်ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၇။ တံ၊ သင်သည်။ ဗဟုဘဏ္ဍဉ္စ၊ များစွာသော ဥစ္စာကိုလည်း။ သြဟာယ၊ စွန့်၍။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ အပ္ပဋ္ဌိဝေက္ခိယ၊ မဆင်ခြင်မှု၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။ ယေသံ စ၊ အကြင်သူတို့သည်လည်း။ အသင်္ခါတာ၊ မဆင်ခြင်ကုန်မှု၍။ တေမဂ္ဂံ၊ ထိုခရီးသို့။ ဂစ္ဆန္တိ၊ သွားကုန်၏။ တေ စ၊ ထိုသူတို့အည်လည်း။ စက္ကဓာရိနော၊ သင်ဓုန်းစက်ကို ဆောင်ရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

၈။ ကမ္ပံ၊ အမှုကို။ သမေက္ခေ၊ ဆင်ခြင်ရာ၏။ ဝိပုလံ၊ ပြန်ပြောသော။ ဘောဂဉ္စ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်း။ သမေက္ခေ၊ ဆင်ခြင်ရာ၏။ အနုတ္တသဉ္စိတံ၊ အကျိုးမဲ့နှင့်စပ်သော။ ဣစ္ဆံ၊ အလိုကို။ န သေဝေယျ၊ မမှီဝဲရာ။ အနုစ္ဆမ္ပကာနံ၊ အစဉ်သနားကုန်သော မိဘတို့၏။ ဝါကျံ၊ စကားကို။ ကရေယျ၊ လိုက်နာရာ၏။ ဘာဒိသံ၊ သိုသိုသဘောရှိသောသူကို။ တံစက္ကံ၊ ထိုသင်ဓုန်းစက်သည်။ နာတိ ဝတ္တေယျ-န အတိဝတ္တေယျ၊ မနှိပ်စက် မလွှမ်းမိုးရာ။

ကျန့်ပိဘယ်လောက်ကြာ ခံရမလဲ

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုစကားကိုကြား၍ “ဤနတ်သားသည် ငါပြီသော အမှုကို အမှန်အားဖြင့် သိ၏။ ဤနတ်သားသည် ငါ၏ ဆင်းရဲမှု လွတ်အံ့သော ကာလအတိုင်းအရှည်ကိုလည်း သိလတ္တံ့။ နတ်သားကို မေးအံ့” ဟု ကြံ၍-

၉။ ကိဝ စိရံ န မေ ယက္ခ၊ စက္ကံ သိရသိ ဌဿတိ။
ကတိ ဝဿ သဟဿာနိ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၉။ ယက္ခ၊ ရှင်နတ်မင်း။ စက္ကံ၊ သင်ဇုန်းစက်သည်။ ကိဝစိရံ၊ အဘယ်
မျှကြာမြင်စွာလျှင်။ မေ၊ ငါ၏။ သိရသိ၊ ဦးခေါင်း၌။ ဌဿတိ၊ တည်
လတ္တံ့နည်း။ ကတိဝဿသဟဿာနိ၊ အဘယ်မျှသော နှစ်အထောင်တို့ပတ်
လုံး။ ဌဿတိ၊ တည်လတ္တံ့နည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော အရှင်နတ်
မင်းသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ အက္ခာဟိ၊ ကြားလော့။

သင့်အကုသိုလ်ကံမကုန်သရွေ့

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မိတ္တဝိန္ဒကအား ဆိုလို၍-

၁၀။ အတိသဇော ပစ္စသဇော၊ မိတ္တဝိန္ဒ သုဏောဟိ မေ။
စက္ကန္တ သိရသိ မာဝိဒ္ဓံ၊ န တံ ဇီဝံ ပမောက္ခသိ-

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀။ မိတ္တဝိန္ဒက၊ မိတ္တဝိန္ဒက။ မေ၊ ငါ၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ တံ၊
သင်သည်။ သုဏောဟိ၊ နှာလော့။ တံ၊ သင်သည်။ အတိသဇော၊ အလွန်
ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကို ပြုအပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အတိုင်းအရှည်မရှိ
သော ကာလပတ်လုံး အလွန်ကြီးသော ဆင်းရဲကို အောက်မေ့ရလတ္တံ့။
ပစ္စသဇော၊ အဖန်တလဲလဲ အလွန်ကြီးသောဆင်းရဲကို အောက်မေ့ရလတ္တံ့။
တေ၊ သင်၏။ သိရသိ၊ ဦးခေါင်း၌။ စက္ကံ၊ သင်ဇုန်းစက်သည်။ အာဝိဒ္ဓံ၊
အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်၏။ တံ၊ ထိုသင်ဇုန်းစက်ကို။ တံ၊ သင်သည်။
ဇီဝံ၊ ကံ၏အကျိုး မကုန်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး အသက်ရှည်လျက်။ န
မောက္ခသိ၊ မလွတ်စေနိုင်လတ္တံ့။

နတ်သားသည် ဤစကားကိုဆို၍ မိမိနေရာအရပ်သို့လျှင် သွား၏။
မိတ္တဝိန္ဒကသည်လည်း ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံရ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ယခုအခါ ဆုံးမခင်သော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မိတ္တဝိန္ဒက

ဖြစ်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါတုရားသည်လျှင် ထိုအခါ နတ်မင်းဖြစ်ပြီ” ဟုဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ချစ်ခင်သနား၊ မိဘအား၊ စကားနားထောင်ရာ။)

ရှေးဦးစွာသေစေ တုဒ္ဓါရ ဇာတ်သည် ပြီး၏။

၂-ကဏ္ဍဇာတ်

အကျင့်ကောင်းခြင်းသည် အဆင်းလှပခြင်းပင် မည်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွ သောလောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “တကျောဝတယ”-အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍဇာတ်ကို ကုပိလဝတ်ပြည်ကို အမှီပြု၍ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ပြုံးတော် မူခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုအခါ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအချိန် ဝယ် နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်၌ ရဟန်း သံဃာ ခြံရံလျက် စင်္ကြံကြွ သွားစေတော်မူလတ်သည်ရှိ သော်မထင်ရှားသော အရပ်၌ ပြုံးခြင်းကိုပြုတော် မူသတတ်၊ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ‘သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော် မူခြင်း၏ အကြောင်းကား အဘယ်သို့နည်း၊ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်အံ့’ ဟု လက်အုပ်ချီ၍ ပြုံးတော်မူခြင်း၏ အကြောင်းကို မေးလျှောက်၏။

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဖြစ်ဖူး သောဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။ “အာနန္ဒာ...ကဏ္ဍ မည်သော ရသေ့သည် ဖြစ်ဖူး၏၊ ထိုရသေ့သည် ဤအရပ်၌ ဈာန်ဖြင့် မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ နေ၏။ ထိုရသေ့၏ သီလတန်ခိုးကြောင့် သိကြားမင်း၏ ခနရာသည် တုန်လှုပ်၏” ဟု ပြုံးခြင်း၏ အကြောင်းကို မိန့်တော်မူ၍ ထိုဝတ္ထုသည် မတင်ရှားသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထင်ရှားဖြစ်စိမ့်သောငှာ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော်ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုးငှရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော သားမရှိသော တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် သီလကိုဆောက်တည်၍ စားဆုတောင်းသည် ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏားမ ဝမ်း၌ဖြစ်၏။

ကဏ္ဍသတို့သား

မည်းသောအဆင်းရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ကား ဘုရားလောင်းအား အမည်မှည့်သောနေ့၌ ‘ကဏ္ဍသတို့သား’ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ ထိုကဏ္ဍသတို့သားသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောကာလ မြဆင်းတုကဲ့သို့ တင့်တယ်ခြင်းရှိ၏။ အဘသည် အတတ်ကို သင်စိမ့်သောငှာ စေလွှတ်အပ် သည်ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်ပြီး၍ ပြန် လည်၏။

အလှကြီးပေး၍

ထိုအခါ ကဏ္ဍသတို့သားကို အဘသည် လျှောက်ပတိသော ယောနှင့် ယှဉ်စေ၏။ ထိုကဏ္ဍသတို့သားသည် မိဘတို့၏ လွန်သောကာလ၌ ခပ်သိမ်း သော ဥစ္စာ စည်းစိမ်ကို စီရင်၏။ တစ်နေ့သ၌ ရတနာ ကျီ ကျ တို့ကို ကြည့်၍ ပလ္လင်၏ အလယ်၌နေ၍ ရွှေပေကုဆောင်ခဲ့စေ၏။ ဤမျှသေစ ဥစ္စာတို့ကို ဤအမည်ရှိသောသူသည် ဖြစ်စေအပ်၏။ ဤသို့ ရှေး၌ဖြစ်ကုန် သော အမျိုးတို့သည် ရွှေပေ၌ ရေးအပ်ကုန်သော အက္ခရာတို့ကို ကြည့်၍ အကြင်သူတို့သည် ဤဥစ္စာကိုဖြစ်စေအပ်၏။ ထိုသူတို့သည် မထင်ကုန်၊ ဥစ္စာ သည်သာလျှင် ထင်၏။ ဤဥစ္စာကို ယူ၍ သွားသော တစ်ယောက်သောသူ မည်သည်လည်း မရှိ။ ဥစ္စာထုပ်ကို တမလွန်သို့ ယူအံ့သောငှာ တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသည်မစွမ်းနိုင်။ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မီး၊ ရေ၊ မချစ်သောသူ ရန်သူမျိုးငါးပါးတို့၏ ဆက်ဆံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အနှစ် ရှိသော ဥစ္စာ၏ အနှစ်ကား အလှ ပေးခြင်းလျှင်တည်း။ များစွာသော ရောဂါ တို့နှင့် ဆက်ဆံသည်၏အဖြစ်ကြောင့် အနှစ်မရှိသောကိုယ်၏အနှစ်သည်ကား သီလရှိကုန်သောသူတို့၌ ရှိခိုးခြင်းအစရှိသော အဖြစ်လျှင်တည်း။ အနိစ္စတာ သည် နှိပ်စက်အပ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် အနှစ်မရှိသော အသက်၏ အနှစ်

သည်ကား အနိစ္စ အစရှိသည်တို့၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဝိပဿနာစီးဖြန်းခြင်း
လျင်တည်း။ ထို့ကြောင့် “ငါသည် အနှစ်မရှိကုန်သော ဥစ္စာ တို့မှ
အနှစ်ကို ယူအံ့သောငှာ အလှူကို ပေးအံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီးလျှင် ထိုကဏ္ဍ
မည်သော ဘုရားလောင်းသည် နေရာမှထ၍ မင်း၏ အထံသို့သွား၍ မင်းကို
ပန်၍ အလှူကြီးပေးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏။

ရသေ့ဝတ်ပြီ

ခုနစ်ရက်တိုင်အောင် ဥစ္စာတို့၏ မကုန်ခြင်းတို့ကိုမြင်၍ “ဥစ္စာဖြင့်
ငါ့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ အိုခြင်းတရားသည် ငါ့ကို မနှိပ်စက်မီ
ရဟန်းပြု၍ အဘိညာဉ် သမာပတ်တို့ကိုဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားအံ့”
ဟုကြံ၍ အိမ်၌ ခပ်သိမ်းသော တံခါးတို့ကိုဖွင့်စေ၍ “ငါ လှူအပ်သည်သာ
လျှင် ဖြစ်၏၊ ဆောင်ယူစေကုန်သတည်း” ဟု ဆို၍ စေင်ကိုစက်ဆုပ်သကဲ့သို့
ဝတ္ထုဇာတိကိုငယ်၍ လူများငိုကြွေးစဉ် မြို့မှထွက်၍ ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍
ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် မိမိနေရာ အကျိုးငှာ နှလုံးမေ့ လျော်ဖွယ်ရှိသော
မြေအဖို့ကိုကြည့်လျက် “ဤအရပ်သို့ရောက်၍ ဤအရပ်၌ နေအံ့” ဟု တစ်ခု
သော ဣန္ဒာဝါရုဏီ မည်သော သစ်ပင်ကို ဆွမ်းခံရွာပြု၍ အဓိဋ္ဌာန်၍
ထိုသစ်ပင်ရင်း၌လျှင်နေ၏။ ရွာနီးကျောင်းကိုပယ်၍ အာရညကင် ဆောက်
တည်၏။ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို မပြုမူ၍ ရုက္ခမူ ဆောက်တည်၏။
အပွောတာသိကကို ဆောက်တည်၏။ နို့သစ်စုတ်ကို ဆောက်တည်၏။
အကယ်၍ အိပ်ငြားအံ့၊ မြေ၌သာလျှင်အိပ်၏။ သွားဟူသော ကျည်ပွေ့
ရှိသည်ဖြစ်၍ မီးဖြင့် မချက်သော အာဟာရတို့ကိုလျှင် စား၏။ သလေး
မုယော အစရှိသော တစ်စုံတစ်ခုသော အာဟာရကိုမစား။ တစ်နေ့၌
တစ်ကြိမ်သာလျှင်စား၏။ ကောသနိက် ဆောက်တည်၏။ မြေဝယ်ပြန်သော
အရောင်၌ အရိပ်ကဲ့သို့ အသက်အပိုင်းအခြား ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုမျှလောက်
ကုန်သော ထိုစုတ်တို့ကို ဆောက်တည်၍နေ၏။

အကျင့်ပြင်းထန်

ဤအဏုဇာတ်၌ ဘုရားလောင်းသည် အလွန် အလိုနည်းသတတ်။
ထိုဘုရားလောင်းသည် မကြာမြင့်မီလျှင်အဘိညာဉ်သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍
ဈာန်ကစားခြင်းကို ကစားလျက် ထိုအရပ်၌လျှင်နေ၏။ သစ်သီးကြီးငယ်

အကျိုးငှာလည်း တစ်ပါးအရပ်သို့မသွား။ သစ်ပင်၏ အသီးသီးသော
 ကာလ၌ သစ်သီးကိုစား၏။ ပွင့်သောကာလ၌ အပွင့်ကိုစား၏။ အရွက်ဖြစ်
 သောကာလ၌ အရွက်ကိုစား၏။ အရွက်မရှိသောကာလ၌ အပွေးကိုစား၏။
 ဤသို့ မြတ်သော ရောင့်ရဲခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်၌ ကြာမြင့်စွာနေ၏။
 ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့သ၌ နံနက်အခါသစ်ပင်၏ မှည့်သောအသီး
 တို့ကိုယူ၏။ ယူသော်လည်း လောဘ၏ အစွမ်းအားဖြင့် ကျက်စားခြင်း
 ဧည့်သဖြင့် ထ၍ တစ်ပါးသောအရပ်၌မယူ။ ထိုင်မြဲတိုင်းလျှင် လက်ကိုဖြန့်၍
 လက်ဖြန့်ရာအရပ်၌ တည်ကုန်သော အသီးတို့ကို ယူ၏။ ထိုလက်လှမ်းမီသော
 အသီးတို့တွင်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော အသီးတို့ကို မခရီးမူ၍ ရတိုင်း
 ရတိုင်းသော အသီးကိုသာလျှင် ယူ၏။

သိကြားမင်းလာပြီး

ဤသို့ အလွန်မြတ်သော ရောင့်ရဲခြင်းရှိသော ထိုဘုရားလောင်း၏ သီလ
 တန်ခိုးအားဖြင့် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိတမ္ဗလာ ကျောက်နေရာသည် ပူသော
 အခြင်းအရာကိုပြု၏။ ပဏ္ဍိတမ္ဗလာသည် သိကြားမင်း၏ အသက်ကုန်သဖြင့်
 လည်း ပူသည်ဖြစ်သတတ်။ ကောင်းမှုကုန်သဖြင့်လည်း ပူသည်ဖြစ်သတတ်။
 တစ်ပါးသော အာနုဘော်ကြီးသောသူသည် ထိုသိကြားအရာကို တေဇဝင်တ
 သဖြင့်လည်း ပူသည်ဖြစ်သတတ်။ တရားစောင့်ကုန်သော ကြီးသောတန်ခိုး
 ရှိသော ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ သီလ တန်ခိုးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒါန
 တန်ခိုးအားဖြင့် လည်းကောင်း ပူသည် ဖြစ်သတတ်။ သိကြားမင်းသည်
 “ငါ့ကို အဘယ်သူသည်လျှင် နေရာမှ ရွှေ၊ စေလိုသနည်း” ဟု ဆင်ခြင်၍
 ဤအရပ်၌ သစ်သီးတို့ကို ဆွတ်ယူလျက်နေသော ကဏ္ဍရသေ့ကို မြင်၍
 “ဤရသေ့သည် ပြင်းဆန်သော အကျင့်ရှိ၏။ ကောင်းစွာထားအပ်သော
 ဣန္ဒြေရှိ၏။ ဤရသေ့ကို တရားဟောစေသဖြင့် မြတ်သော အသံကို ဖြစ်
 စေ၍ ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းကို ကြားစေ၍ ဆုပေးသဖြင့် နှစ်သက်
 စေ၍ ဤသစ်ပင်ကို အမြဲသီးသောအသီး ရှိသည်ကိုပြု၍ လှူအံ့” ဟု
 ကြံ၏။

အမည်းအနက်ကို မကြည်ညို

ကြံပြီး၍ ထိုသိကြားမင်းသည် ကြီးစွာသော အာနုဘော်ဖြင့် လျှင်
 မြန်စွာ ဆင်းသက်၍ ထိုသစ်ပင်ရင်းဝယ် ကဏ္ဍရသေ့၏ နောက်အဖို့၌

ရပ်၍ “မိမိကေ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုသည်ရှိသော် “အမုက်ထွက်လတ္တံ့လော၊ မထွက်လတ္တံ့လော”ဟု စုံစမ်းလိုရကား-

၁၁။ ကဏှော ဝတေ ယံ ပုရိသော၊ ကဏှံ ဘုဉ္ဇတိ ဘောဇနံ။
ကဏှော ဘူမိပုဒေသသ္မိံ၊ န မယု မနသော ပိယော-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂။ ဝတေ စင်စစ်။ ကဏှော၊ မည်းသော အဆင်းရှိသော။ အယံ ပုရိသော၊ ဤယောကျ်ားသည်။ ကဏှော၊ မည်းနက်သော။ ဘူမိပုဒေသသ္မိံ၊ မြေအရပ်၌။ ကဏှံ၊ မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော။ ဘောဇနံ၊ သစ်သီးအစာကို။ ဘုဉ္ဇတိ၊ စား၏။ မယု၊ ငါ၏။ မနသော၊ စိတ်သည်။ န ပိယော၊ မချစ်။

တရားဟောပြု

ကဏှရသေ့သည် သိကြားမင်း၏စကားကိုကြား၍ အဘယ်သူသည်လျှင် ငါနှင့်တကွ ပြောဆိုသနည်းဟု ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်လှတ်သော် သိကြားဟု သိ၍ ပြန်၍ ခြေညှိမူ၍လျှင်-

၁၂။ န ကဏှော တစသော ဟောတိ၊
အန္တော သာရော ဟိ ဗြာဟ္မဏော။
ယသ္မိံ ပါပါနိ ကမ္မာနိ၊ သ ဝေ ကဏှော သုဇံပတိ-
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၂။ သုဇံပတိ၊ သုဇာနတ်သမီး၏လင်။ တစသော၊ အဆင်းအရေဖြင့်။ ကဏှော၊ မည်းနက်ခြင်းသည်။ န ကဏှော၊ မည်းနက်ခြင်းမမည်။ ဟိသစ္စံ၊ မှန်၏။ အန္တောသာရော၊ အတွင်း၌ သီလ သမာဓိ အစရှိသော အနှစ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသောသူသည်။ ဗြာဟ္မဏော၊ ဗြာဟ္မဏမည်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယသ္မိံ၊ အကြင်သု၌၊ ပါပါနိ ကမ္မာနိ၊ မကောင်းမှုကံတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ကဏှော၊ မည်းနက်၏။

ဤသို့ဆိုပြီး၍ သတ္တဝါတို့၏ မည်းသောအဖြစ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော ကံတို့ကို ဘေဝိဓ အစရှိကုန်သော ကံအပြားတို့ဖြင့် အကျယ်ချဲ့၍ သီလအစရှိကုန်သော ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်း၍ ကောင်းကင်၌ လက်ထင်စေသကဲ့သို့ သိကြားအား တရားဟော၏။

သိကြားမင်းဆုပေး

သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို နာရ၍ နှစ်သက်
ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းကို ဆုဖြင့် ဖိတ်လိုရကား-

၁၃။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ၊ ပတိရူပေ သုဘာသိတေ။
ဝရံ ပြုဟန္တ တေ ဒမ္မိံ၊ ယံကိဉ္စ မနသိစ္ဆသိ-

ဟူသေစ သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃။ ပြုဟန္တ၊ မထောင်းမှုကိုအပပြုသောရှင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်
ရသေ့သည်။ တေသ္မိံ၊ ထိုစကားကို။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာ မိန့်ဆိုအပ်
သည် ရှိသော်။ ပတိရူပေ၊ လျှောက်ပတ်သောစကားကို။ သုဘာသိတေ၊
ကောင်းစွာဆိုအပ်သည်ရှိသော်။ ယံကိဉ္စ၊ အမှတ်မရှိသော ဆုကို။ တု၊
သင်သည်။ မနသ၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံဝရံ၊ ထိုဆုကို။ တေ၊
လင့်အား။ ဒမ္မိံ၊ ပေးအံ့။

ယူလိုသောဆု ၄-ပါး

ဘုရားလောင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် “မိမိ
ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်လတ္တံ့လော၊ မထွက်လတ္တံ့
လောဟု စုံစမ်းလျက် ငါ၏ အရေအဆင်းကို လည်းခောင်း၊ အစာကို
လည်းကောင်း၊ နေရာကိုလည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့၍ ယခု ငါ၏ အမျက်မထွက်
သော အဖြစ်ကိုသိ၍ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုကိုပေး၏။ ဤ
သိကြားမင်းသည် ငါ့ကို သိကြားစည်းစိမ်၊ ပြဟန္တစည်းစိမ်တို့၏ အကျိုး
ငှာ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်၏ ဟူ၍လည်း ထင်မှတ်ရာ၏။ ထိုသို့ ထင်
မှတ်ရာ၌ သိကြားမင်းအား ယုံမှားကင်းစေခြင်းငှာ အမျက်ထွက်ခြင်း၊
ပြစ်မှားခြင်းတို့သည် ငါ့အား မဖြစ်စေကုန်သတည်း။ သူ့စည်းစိမ်၌ တပ်
စွန်းခြင်းသည်လည်း ငါ့အား မဖြစ်စေသတည်း။ သူတစ်ပါးတို့၌ ချစ်
ခြင်းသည်လည်း ငါ့အား မဖြစ်စေသတည်း။ လျစ်လျူရှု၍သာလျှင် ငါ
သည် နေနိုင်လို၏ ဟု ဤလေးပါးကုန်သော ဆုတို့ကို ငါသည် ယူခြင်းငှာ
သင့်၏” ဟု ကြံပြီး၍ ထိုဘုရားလောင်းသည် သိကြားမင်းအား ယုံမှား
ကင်းစေခြင်း အကျိုးငှာ လေးပါးကုန်သော ဆုတို့ကို ယူလို၍-

၁၄။ ဝရဇေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
 သုနိက္ကောဓံ သုနိဒ္ဓေါသံ၊ နိလ္လောဘံ ဝုတ္တိ မတ္တနော။
 နိဗ္ဗေဟ မဘိကင်္ဂါမိ၊ တေ မေ စတုရော ဝရေ-
 ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄။ သံဗုဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို၊ ဣဿရ၊
 အစိုးရသော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မေ၊ ငါးအား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ တံ၊
 သင်သည်။ စေ အဒေါ၊ အဆယ်၍ ပေးငြားအံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုနိ-
 က္ကောဓေ၊ အလွန်အမုက်ထွက်ခြင်း မရှိသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း။
 သုနိဒ္ဓေါသံ၊ အလွန်ပြစ်မှားခြင်း မရှိသော အဖြစ်ကို လည်းကောင်း။
 နိလ္လောဘေ၊ လောဘမရှိသော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ နိဗ္ဗေဟေ၊ ချစ်
 ခြင်းမရှိသော အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ဝေရူပံ၊
 ဤအင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သဘောရှိသော။ ဝုတ္တိံ၊ ဖြစ်ခြင်းကို။
 အဘိကင်္ဂါမိ၊ အလိုရှိ၏။ မေ၊ ငါ့အား။ စတုရော၊ လေးပါးကုန်သော။
 တေဝရော၊ ထိုဆုတို့ကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလော့။

လောဘ, ဒေါသတို့အပြစ် ဘာလဲ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် “အကြင်အခြင်းဖြင့် သိကြားမင်း၏ အထံ၌
 ဆုကိုယူ၍ ပေးသဖြင့် အမုက်ထွက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပယ်ခြင်းငှာ
 မတတ်ကောင်း ဟူ၍ မသိလောဟူမူကား မသိသည်မဟုတ်၊ သိသည်သာ
 လျှင် ဖြစ်၏။ သိငြားသော်လည်း သိကြားမင်းသည် ဆုပေးသည်ရှိသော်
 ဆုကိုဝါမယူဟု ဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်၊ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်း
 သည် ယုံမှားကင်းစေခြင်း အကျိုးငှာ ထိုအခြင်းဖြင့် ဆုကိုယူ၏။ ထိုနောင်
 မှ သိကြားမင်းသည်လည်း ကဏ္ဍပညာ ရှိသည် ဆုကိုယူသည်ရှိသော် အလွန်
 လျှင် အပြစ်ကင်းကုန်သော ဆုကိုယူ၏။ “ထိုဆုတို့၌ ကျေးဇူးအပြစ်ကို
 ကဏ္ဍပညာရှိကိုလျှင် ခမ်းအံ့” ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုအခါ ကဏ္ဍပညာရှိကို
 မေးလိုသော သိကြားမင်းသည်-

၁၅။ ကိံ နု ကောဓေ ဝါ ဒေါသေ ဝါ၊
 လောဘေ ဝေဋ္ဌဟေ စ ပြောဟူက။
 အာဓိနဝံ တံ ပဿသိ၊ တံ မေ အက္ခာဟိ ပုစ္ဆိတော-
 ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၅။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုတို့ကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။ တွံ၊ သင်သည်။ ကောဓေ ဝါ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ဒေါသေ ဝါ၊ ပြစ်မှားခြင်း၌လည်းကောင်း။ လောဘေ စ၊ တပ်စွန်းခြင်း၌လည်းကောင်း။ ဇ္ဈေဟေ စ၊ ချစ်ခြင်း၌လည်းကောင်း။ ကိန္နုအာဒိနဝံ၊ အဘယ်အပြစ်ကို။ ပဿသိ၊ မြင်သနည်း။ ပုစ္ဆိတော၊ မေးအပ်သော။ တွံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ တံ၊ ထိုအပြစ်ကို။ အက္ခာဟိ၊ ဆိုလော့။

လောဘတို့ အပြစ်များ

ထိုအခါ သိကြားမင်းကို ဘုရားသောင်းသည် 'သိကြား...ထိုသို့တပြီ၊ ကား နာသော့' ဟု ဆို၍-

- ၁၆။ အပွေ၊ ဟုတွာ ဗဟု ဟောတိ၊ ဝခုဒတ သော အခန္တိဇော၊ အသင်္ဂီ ဗဟုပါယာသော၊ တသ္မာ ကောဓံ န ဝေပစယေ။
  - ၁၇။ ဒုဋ္ဌဿ ဖရုသာ ဝါစာ၊ ပရာမာသော အနန္တရော၊ တတော ပါဏိ တတော ဒဏ္ဍော၊ သတ္တဿ ပရာမသတိ။ ဒေါသော ကောဓေမုဋ္ဌာနော၊ တသ္မာ ဒေါသံ န ဝေပစယေ။
  - ၁၈။ အာလောပ သာဟသာကာရာ၊ နိကတိ ဝဉ္ဇနာနိ စ၊ ဒိဿန္တိ သောဘော ဓမ္မေသု၊ တသ္မာ လောဘံ န ဝေပစယေ။
  - ၁၉။ တဗ္ဗေဟ သင်္ဂီဓိသာ ဂန္ဓာ၊ သေန္တိ မနောမယာပုထု၊ တေ ဘုသံ ဥပတာပေန္တိ၊ တသ္မာ သ္ဗေဟံ န ဝေပစယေ။
- ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ဒေါသအပြစ်

၁၆။ ဝါသဝ၊ သိကြားမင်း၊ အခန္တိဇော၊ သည်းမခံခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော။ သော ကောဓော၊ ထိုအမျက်ထွက်ခြင်းသည်ကား။ အပပွါ ဟုတွာ၊ ရှေးဦးစွာ အနည်းငယ်သာဖြစ်၍၊ ဗဟုဟောတိ၊ နောက်ပြီးတစ်ခါ များစွာဖြစ်တတ်၏။ ဝခုဒတ၊ အဆင့်ဆင့် ပွားတတ်၏။ အာသင်္ဂီ၊ ကပ်ငြိခြင်းကို ပြုတတ်၏။ ဗဟုပါယာသော၊ များသောကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်း စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့များစွာသော အပြစ် ရှိသောကြောင့်။ ကောဓံ၊ အမျက်ထွက်ခြင်းကို။ အဟံ၊ သည်။ န ဝေပစယေ၊ ဓနုစံသက်။

ဗ-၇၆-၅၅၀(ဆတွဲ)

ကောဓအပြစ်

၁၇။ သဟဿက္ခိ၊ တစ်ထောင်သောသူတို့ ကြံအပ်သော အနက်ကို
 တစ်ခဏခြင်း သိမြင်စွမ်းနိုင်သော ပညာမျက်စိ ရှိသော။ ဒေဝိန္ဒ၊ သိကြား
 မင်း။ ယော ဒေါသော၊ အကြင်ဒေါသသည်။ ကောဓသမုဋ္ဌာနော၊
 ကောဓကြောင့် ဖြစ်၏။ တေန ဒေါသေန၊ ထိုသို့ဖြစ်မှားခြင်း လက္ခဏာ
 ရှိသော ဒေါသဖြင့်။ ဒုဋ္ဌဿ၊ အမျက်ထွက်ပြီး၍ နောက်အဖို့၌ ဖြစ်မှားသော
 သူအား။ ဖရုသဝါစာ၊ ကြမ်းကြုတ်ရန်ရင်းသောစကားကို ဆိုတတ်သည်။
 ဟောတိ၊ ၎င်း။ အနန္တရာ၊ ကြမ်းကြုတ်သော စကားကို ဆိုပြီးသည်၏
 အခြားမဲ့၌။ ပရာမာသော၊ ဆွဲငင်ခြင်းစသည်ဖြင့် ထိပါးတတ်သည်။
 ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အနန္တရာ၊ ထိပါးသည်၏ အခြားမဲ့၌။ ပါဏိ၊ လက်ဖြင့်
 ပုတ်ခတ်တတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုသို့ လက်ရောက်ပြီး
 သည်မှ။ ဒဏ္ဍော၊ တုတ် လှံတံဖြင့် ပုတ်ခတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။
 တတော၊ ထို တုတ် လှံ တံဖြင့် ပုတ်ခတ်ပြီးသည်မှ။ သတ္တဿ၊ ဓားလက်
 နှက်ကို။ ပရာမသတိ၊ သုံးသပ်ကိုင်စွဲတတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တသ္မာ၊
 ထိုသို့ များသောအပြစ်ရှိသောကြောင့်။ ဒေါသံ၊ ပြစ်မှားခြင်းဒေါသကို။
 န ရောစယေ၊ ငါးမနှစ်သက်။

လောဘအပြစ်

၁၈။ မဃဝ၊ သိကြားမင်း။ အာလောပ သာဟဿာ အာရာ စ၊
 ရွာကို လုယက်ခြင်း ရှင်၌ ဓား လှံ တင်ထား၍ အနိုင်အထက်ပြု၍ ယူခြင်း
 တို့သည်လည်းကောင်း။ နိကတိဝဉ္ဇနာနိစ၊ အတုကိုပြု၍ လှည့်စားခြင်း
 အကြောင်း၌ လိမ္မာသည်၏အဖြစ်ဖြင့် သူတစ်ပါးဥစ္စာကို လှည့်ပတ်၍ ယူ
 ခြင်းဟူသော လှည့်စားခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း။ လောဘဓမ္မေသု၊ သူ
 စည်းစိမ်ကိုတပ်သော လောဘရှိသော သူတို့၌။ ဒိဿန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။
 တသ္မာ၊ ထိုသို့ များသော အပြစ်ရှိသောကြောင့်။ လောဘံ၊ လောဘကို။
 န ရောစယေ၊ ငါးမနှစ်သက်။

တဏှာအပြစ်

၁၉။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ သ္မေသင်္ဂမိတာ၊ သက်ရှိ သက်မဲ့ဖြစ်
 သော သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့၌ စေးကပ်ငြိတယ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော တဏှာ

ဟူသော အစေးဖြင့် စေးကပ် ငြိတုယ်ကုန်သော။ မနောဇယာ၊ စိတ်
 ကြောင့် ဖြစ်ကုန်သော။ ပုထု၊ များကုန်သော။ ဂန္ဓာ၊ အဘိဇ္ဈာကာယဂန္ဓ
 အစရှိကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ အာရမ္မဏသု၊ သတ္တဝါ သင်္ခါရ
 ဟု ဆိုအပ်သော အာရုံတို့၌။ သေန္တိ၊ အဖန်တလဲလဲ ဖြစ်ကုန်၏။ တေ
 ဂန္ဓာ၊ ထိုသတ္တဝါ သင်္ခါရတို့၌ တပ်တတ်သော တဏှာနှင့်စပ်သော အဘိ
 ဇ္ဈာဏာယဂန္ဓ အစရှိတော အကုသိုလ်တရားတို့သည်။ ဘုသံ၊ ပြင်းစွာ။
 သတ္တေ၊ သတ္တဝါတို့ကို။ ဥပတာပေန္တိ၊ ပူပန်စေတတ်ကုန်၏။ တသ္မာ၊
 ထိုသို့ များစွာသော အပြစ်ရှိသောကြောင့်။ သွေဟံ၊ အဘိဇ္ဈာကာယဂန္ဓ
 အစရှိသည်တို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော တဏှာဟူသော သွေဟကို။ န
 ဝေပယေ၊ ငါမနှစ်သက်။

တခြားဆုလည်းယူပါဦး

သိကြားမင်းသည် ဖြေအပ်သော ပြဿနာကိုကြား၍ “ဏဏပညာရှိ
 သည် ဤပြဿနာတို့ကို ဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် ဖြေအပ်ကုန်ပြီ၊
 ငါ့သည် အလွန်လျှင် ရှင်ရသေ့အား နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသော
 ဆုကို ယူလော့” ဟု ဆိုလို၍-

၂၀။ ဧတ သ္မိံ တေ သုလပိတေ၊ ပတိဂ္ဂုပေ သုဘာသိတေ။
 ဝရံ ပြာဟ္မဏ တေ ဒမ္မိ၊ ယံကိဉ္စိ မနံသိ ဣသိ။
 ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၀။ ပြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပြုပြီးသောရှင်ရသေ့။ သုဘာ
 သိတေ၊ ကောင်းစွာဟောအပ်သော။ ပတိဂ္ဂုပေ၊ ရှင်ရသေ့တို့အား လျှောက်
 ပတ်သော။ ဧတသ္မိံ၊ ဓမ္မ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတို့နှင့် စပ်သော
 တရားကို။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာ ဟောအပ်
 သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ပသန္နာ၊
 ကြည်ညို၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ကြည်ညိုသောကြောင့်။ ယံကိဉ္စိ၊ အမှတ်မရှိသော
 အကြင်အကြင်ဆုကို။ မနံသော၊ စိတ်ဖြင့်။ ဣဣသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံဝရံ၊ ထို
 ဆုကို။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒမ္မိ၊ ပေးအံ့။

ကျန်းမာရပါစေ

ထိုးနှာင်မှ ဘုရားလောင်းသည် သိကြားဆိုသော ဂါထာ၏ အခြားမဲ့
 ဖြစ်သော-

၂၁။ ဝရဉ္စ မေ အဒေါသက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
 အရညေ မေ ဝိဟရတော၊ နိစ္စံ ကေဝိဟာရိနော၊
 အာဗာဓာ မာ ဥပ္ပဇ္ဇေယျ၊ အန္တရာယကရာ ဘုဿာ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၁။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းသောစာတုမဟာရာဇ်တာဝတိ သဒ္ဓတိ
 တို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရသော။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ တု၊ သင်တည်း။ မေ၊
 ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ အဒေါ၊ အကယ်၍ ပေးသည်ဖြစ်အံ့။ အရညေ၊
 တော၌။ ဝိဟရတော၊ ဣရိယာပုထ်လေးပါးကိုဆောင်လျက်။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။
 ကေဝိဟာရိနော၊ တစ်ယောက်တည်းသာနေလေ့ရှိသော။ မေ၊ ငါ့အား။
 ဘုဿာ၊ ပြင်းစွာကုန်သော၊ အန္တရာယကရာ၊ မြတ်သောအကျင့်၏အန္တရာယ်
 ကို ပြုတတ်ကုန်သော။ အာဗာဓာ၊ အနာတို့သည်။ မာ ဥပ္ပဇ္ဇေယျ၊ မဖြစ်
 စေကုန်သတည်း။ ဣမံ၊ ဤအန္တရာယ်ကင်းသော ဆုကို။ ဒေဟိ၊ ပေးလော့။

တခြားဆုကိုလည်းယူပါဦး

ထိုရသေ့စကားကို ကြား၍ သိကြားမင်းသည် “ကဏ္ဍပညာရှိကံး
 ဆုကိုယူသည်ရှိသော် ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်စပ်သော ဆုကို မယူပေ၊ ခြိုးခြံ
 သောအကျင့်နှင့်စပ်သော ဆုကိုသာလျှင် ယူ၏” ဟု ကြံ၍ အတိုင်းထက်
 အလွန် ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသောဆုကိုလည်း ပေးလိုရကား-

၂၂။ တေသ္မိံ တေ သုလပိတေ၊ ပတိရူပေ သုဘာသိတေ။
 ဝရံ ပြာဟ္မဏ တေ ဒမ္မိ၊ ယံကိဉ္စိ မနသိစ္ဆသိ-
 ဟူသော ဆိုခဲ့ပြီးသည်မှ တစ်ပါးသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၂။ ပြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့။
 သုဘာသိတေ၊ ကောင်းစွာဟောအပ်သော။ ပတိရူပေ၊ ရှင်ရသေ့တို့အား
 လျှောက်ပတ်သော။ တေသ္မိံ၊ ခေမ္မ၊ ထိုကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံတို့နှင့်စပ်သော
 တရားကို။ တေ၊ ရှင်ရသေ့သည်။ သုလပိတေ၊ ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီး
 သည်ရှိသော်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြေစဉ်။ ပသန္နော၊
 ကြည်ညို၏။ တသ္မာ၊ ထိုသို့ ကြည်ညိုသောကြောင့်။ ယံကိဉ္စိ၊ အမှတ်မရှိ
 သော အကြင် အကြင်ဆုကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်၊ ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ
 ဝရံ၊ ထိုဆုကို။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒမ္မိ၊ ပေး၏။

ဒုစရိုက်ကိုမပြုရလို

ဘုရားလောင်းသည် ဆုကိုယူခြင်း၌ ဥပဒေသနည်းပေးသဖြင့် ယူသော အရိပ်အမြက်ဖြင့်လည်း ထိုသိကြားမင်းအား တရားဟောလိုရကား-

၂၃။ ဝရဉ္စေ မေ အဒေါ သက္က၊ သဗ္ဗဘူတာန မိဿရ။
န မနော ဝါ သရီရံ ဝါ၊ မံ ကတေ သက္က ကဿစိ။
ကဒါစိ ဥပဟညေထ၊ ဧတံ သက္က ဝရံ ဝဒေရ-

ဟူသော အဆုံးဂါထာကို ဆို၏။

၂၃။ သဗ္ဗဘူတာနံ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော စာတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာနတ်တို့ကို။ ဣဿရ၊ အစိုးရသေဝ်။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ တုံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဝရံ၊ ဆုကို။ စေ အဒေါ၊ အကယ်၍ ပေးသည် ဖြစ်အံ့။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ မံကတေ၊ ငါ့အကြောင်းကြောင့်။ ကဿစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါအား။ မနောဝါ၊ မနောဒွါရသည် လည်းကောင်း။ သရီရံဝါ၊ ကာယဒွါရ ဝစီဒွါရသည် လည်းကောင်း။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ခါမျှ။ န ဥပဟညေထ၊ ပါဏာတိပါတ စသော ဆယ်ပါးသော ဒုစရိုက်တို့ဖြင့် မပျက်ပါစေလင့်။ သက္က၊ သိကြားမင်း။ ဧတံ ဝရံ၊ ထိုငါ့အကြောင်းကြောင့် တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့အား ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး မပွားအံ့သောဆုကို။ ဝဒေရ၊ ယူ၏။

ဤသို့လျှင် ဘုရားလောင်းသည် ခြောက်ပါးသော အရာတို့၌လည်း ဆုကို ယူသည်ရှိသော် ဈာန်ကိုမှီသော ဆုကိုသာလျှင် ယူ၏။ ကိုယ်မည်သည် ကား အနာနိပိစက်ခြင်း သဘောရှိ၏။ ထိုနာခြင်းသဘောရှိသောကိုယ်ကို “သိကြားမင်းသည် နာခြင်းသဘော မရှိသည်ကို ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း” ဟု ဘုရားလောင်းသည် သိ၏။ သတ္တဝါတို့၏လည်း သုံးပါးသော ဒွါရတို့၌ စင်ကြယ်သည်၏အဖြစ်ကို သိကြားမင်းသည် ပြုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ စင်ကြယ်ခြင်းသည် မိမိကိုယ်နှင့်သာ စပ်သလျှင်ကတည်း၊ ဤသို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း ထိုသိကြားမင်းအား တရားဟောခြင်းငှာ ဤခြောက်ပါးသော ဆုတို့ကိုယူ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ထိုသစ်ပင်ကို ချိုသော အသီးရှိသည်ကို ပြုပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုးလျက် ဦးခေါင်း ထက်၌ ထက်အုပ်ကို တည်လျက် ဤ အရပ်၌ သာလျှင်

အနာမရှိ ကျန်းမာပကတိ ရှိတော်မူသည် ဖြစ်ရစ်စေသတည်း” ဟုဆို၍ မိမိနေရာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သာလျှင် သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မယုတ်သောစျားန်ရှိသည်ဖြစ်၍ မြဟွာပြည်သို့လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ “အာနန္ဒာ - ဤအရပ်သည်ကား ငါဘုရားသည် ကဏ္ဍရသေ့ဖြစ်သောအခါ နေတော်မူသောအရပ်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်းဟူမူ ကား- အာနန္ဒာ... ယခုအခါ အနုရုဒ္ဓါသည် ထိုအခါ သိကြားမင်းဖြစ်ဖူးပြီး ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ ကဏ္ဍပညာရှိရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဆောင့်ရဲခြိုးခြံ၊ အကျင့်မှန်၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းသာ။)

နှစ်ခုမြောက်သော ကဏ္ဍဇာတ်သည်ပြီး၏။

၃-စတုပေါသထိကဇာတ်

“ယော-ကောပနေယျ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစတုပေါသထိကဇာတ်သည် ပုဏ္ဏားဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်စေ့။

သုံးခုမြောက်သော စတုပေါသထိကဇာတ်သည်ပြီး၏။

၄-သင်္ခဇာတ်

အနည်းငယ်မျှကို စွန့်လှူခြင်းကြောင့် ကြီးကျယ်သောအကျိုးကိုရခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကီကို ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဗဟုဿုတော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသင်္ခဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာအလှူကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သာဝတ္ထိပြည်၌ တစ်ဦးသောဒါယကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ထရားတော်ကိုနာရလျှင် ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နက်ဖြန်

အကျိုးငှာ ဆွမ်းဖိတ်ပြီးလျှင် မိမိအိမ်တံခါး၌ ဓဏ္ဍပ်ကိုဆောက်၍ တန်ဆာ ဆင်ပြီးလျှင် နက်ဖြန်နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးဆွဲသော အခါကို ကြားလျှောက်စေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးရာသော ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ထို ဒါယကာအိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ကောင်းစွာခင်းအပ်သော နေရာ၌ နေထော် မူ၏။ ဒါယကာသည် သားမယား အလုပ်အကျွေး အခြံအရံပရိသတ်နှင့် တကွ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား ကြီးစွာသော အလှူကိုလှူ၍ ဤကဲ့သို့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ် စေ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ သပိတ်သင်္ကန်းအစရှိသော အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာကိုလှူ၏။ ထိုအလှူကြီးကို လှူသော်ရှိသော်ကား ဖိနပ်အလှူကို များစွာပြု၍လှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား လှူအပ်သောဖိနပ်သည် အသပြာ တစ်ထောင်ထိုက်၏။ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့အား လှူအပ်သော ဖိနပ်သည် အသပြာငါးရာထိုက်၏။ ကျန်ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့အား လှူအပ်သောဖိနပ်သည် အသပြာ တစ်ရာစီ ထိုက်၏။ ထိုဒါယကာသည် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့်တကွ များစွာသော အလှူကိုလှူ၍ မိမိ၏ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရား အထံတော်၌နေ၏။

ထိုအခါ ထိုဒါယကာအား မြတ်စွာဘုရားသည် သာယာစွာသော အသံ တော်ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ “ဒါယကာ...သင်၏ အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာ အလှူသည်မြတ်၏။ ဝမ်းမြောက်သည် ဖြစ်လော့။ ဈေး၌ ဘုရားမပွင့်မီ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘုရားအား ဖိနပ်တစ်ရန်ကို လှူသော ကြောင့် သင်တော်ပျက်သည်ရှိသော် တည်ရာမရှိသော မဟာသမုဒ္ဒရာ၌လည်း ဖိနပ်လှူသော အကျိုးဆက်ဖြင့် တည်ရာကို ရကုန်ပြီ။ သင်သည်ကား ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အလုံးစုံသော ပရိက္ခရာ အလှူကို လှူ၏။ သင်၏ ဖိနပ်အလှူ၏ အကျိုးသည် အဘယ့်ကြောင့် တည်ရာ မှီခို ရာသည် မဖြစ်လတ္တံ့နည်း” ဟုမိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဒါယကာ...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် သည်မောဠိနီအမည်ရှိ၏။ ထိုမောဠိနီအမည်ရှိသောပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုတည်ရှိသော ကြယ်ဝက်လုံ ပြည်စုံသော များစွာသော ဥစ္စာရှိသော များသော အသုံးအဆောင်ရှိသော နှစ်သက်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော

များသော အဆောက်အဦရှိစော များသော ဥစ္စာ စပါး ရွှေငွေရှိသော သင်္ခမည်သော ပုဏ္ဏားသည် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာတို့၌လည်းကောင်း မြို့လည်၌လည်းကောင်းမိမိ အိမ်တံခါး၌ လည်းကောင်း ဤသို့ ခြောက်ပါးသော အရပ်တို့၌ခြောက်ဆောင်သော အလှူတင်းကုပ်တို့ကို ဆောက်၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းခြောက်သိန်းသော အလှူဝတ္ထုတို့ကို လှူ၏။

ထီး ဖိနပ်လှူခြင်း

ထိုသင်္ခပုဏ္ဏားသည် တစ်နေ့သ၌ ကြံ၏။ အဘယ်သို့ ကြံသနည်းဟူမူ အစး “ငါသည် အိမ်၌ ဥစ္စာကုန်သည်ရှိသော် အလှူပေးခြင်းငှာ တေတံ နိုင်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဥစ္စာမကုန်မီလျှင် သင်္ဘောဖြင့် သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ သွား၍ ဥစ္စာကို ဆောင်အံ့ ဤသို့ ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ လှေကိုပြုပြင်ပြီးလျှင် ဥစ္စာဖြင့် ပြည့်စုံစေ၍ သားမယားကို ခေါ်ပြီးလျှင် “အကြင်မျှသောက် ငါသည် လာအံ့၊ ထိုမျှလောက် ငါ၏ လှူမြဲဝတ်ကို မပြတ်စေမူ၍ လှူနှင့် ကြကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ကျန်အမှုလုပ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထီးကိုဆောင်း၍ ဖိနပ်ကိုစီးလျက် မွန်းတည့်သောအခါ၌ ပုဏ္ဏသင်္ဘောဆိပ်ရွာသို့ ရှေးရှု သွား၏။ ဘုရားလောင်း ထွက်သောခဏ၌ ဂန္ဓမာဒနတောင်ဝိဟ် တစ်ဆူ သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဆင်ခြင်၍ ဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား၏ ဥစ္စာ စဆောင်ခြင်းငှာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားသည်ကို မြင်လျှင် “ယောကျ်ားမြတ် လည် ဥစ္စာကို ဆောင်ခြင်းငှာ သွား၏၊ ထိုယောကျ်ားမြတ်အား မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့လော့” ဟု ဆင်ခြင်ပြန်၍ အန္တရာယ် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု သိလျှင် “သင်္ခပုဏ္ဏားသည် ငါ့ကိုမြင်၍ ထီးကိုလည်းကောင်း၊ ဖိနပ်ကိုလည်းကောင်း ငါ့အားလှူ၍ ထိုထီး၊ ဖိနပ်လှူသော ကောင်းမှုစေ တနာ၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာ၌ သင်္ဘောပျက်သည်ရှိသော် တည်ရာကို ရလတ္တံ့၊ ထိုယောကျ်ားမြတ်အား ချီးမြှောက်ခြင်းကို ပြုအံ့” ဟု ကောင်း ကင်ဖြင့် လက်တော်မူ၍ ထိုဘုရားလောင်း၏ အနီး၌ သက်တော်မူပြီးလျှင် ပြင်းစွာသော နေပူကြောင့် မီးကျိုးအခင်းနှင့်တူသော ပူလှစွာသော သဲပြင် ကို နင်းတော်မူလျက် ထိုဘုရားလောင်းသို့ ရှေးရှုလဒ်တော်မူ၏။

ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကိုမြင်၍ “ငါ့အားကောင်း မှုတည်း ဟူသော မျိုးစေ့၏ စိုက်ပျိုးရာ လယ်မြေအောင်းသဖွယ်ဖြစ်သော အလှူခံသည် ရောက်လာပြီ၊ ယနေ့ ငါသည် ဤရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၌ အလှူ

တည်းဟူသော မျိုးခစ ကို စိုက်ပျိုးခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာ တပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ ထိုအပ်သော စစ်အပ်ပြီးသော ရေဖြင့် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်တို့ကို ဆေးပြီးလျှင် နံ့သာဆီဖြင့် သုတ်၍ မိမိ၏ ဖိနပ်တို့ကို ခြေမုချွတ်၍ သုတ်သင်ပြီးလျှင် နံ့သာဆီဖြင့် သုတ်လိမ်း၍ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်တို့၌ စွပ်ပြီးလျှင် “အရှင် ဘုရား...ဖိနပ်တို့ကို စီးတော်မူ၍ ထီးကို ဦးခေါင်းထက်၌ ထားတော်မူ၍ ကြွတော်မူလော့” ဟု ထီး၊ ဖိနပ်တို့ကို လှူ၏။ ထိုအရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ထိုဘုရားလောင်းအား ချီးမြှောက်တော်မူခြင်းငှာ ထီး၊ ဖိနပ်တို့ကို ယူ၍ ကြည်ညိုခြင်းသည် ပွားစိမ့်သောငှာ ထိုဘုရားလောင်း မြင်စဉ်ပင်လျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံဘက်တော်မူ၍ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့သာလျှင် ကြွတော် မူ၏။

ပင်လယ်၌ သင်္ဘောပျက်ပြို

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုကောင်းကင်သို့ ပျံကြွသော အရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကိုမြင်လျှင် အလွန်ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ဘောဆိုပဲသို့ သွားပြီးလျှင် သင်္ဘောသို့ တက်လေ၏။ ထိုအခါ မဟာဇမုဒ္ဒရာသို့ လွင့် သော သင်္ဘောလောင်း၏ သင်္ဘောသည် ခုနစ်ချက်မြောက်သောနေ့၌ ကွဲပျက် လျက် ရေဝင်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သင်္ဘောသို့ဝင်သော ရေကို ပြင်ပသို့ ပက် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ သင်္ဘောသား အပေါင်းတို့သည် သေဘေးမှ ကြေခက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော နတ်တို့ကို ရှိခိုး၍ သည်း စွာသော မြည်တမ်းခြင်းကို မြည်တမ်းကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် တစ် ယောက်သော အလုပ်အကျွေးကိုယူ၍ ကိုယ်အလုံးကို ဆီဖြင့်သုတ်၍ ထော ပတ်နှင့်တကွ စာတာမုန့်တို့ကို အလိုရှိတိုင်း စားပြီးလျှင် ထိုအလုပ်အကျွေး ကိုလည်း စားစေ၍ ထိုအလုပ်အကျွေးနှင့်တကွ လင်းယဉ်တိုင်ဖျားသို့ တက်၍ “ဤအရပ်မျက်နှာ၌ ငါတို့မြို့ရှိ၏” ဟု အရပ်မျက်နှာကို မှတ်၍ ငါးတည်းဟူသော ဘေးရန်မှ ကိုယ်ကိုလွတ်စေလျက် ခုန်ပြီးလျှင် အလုပ် အကျွေးနှင့်တကွ တဥသဘ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်ကို လွန်၍ ကျ၏။ ကြွင်းကုန်သော သင်္ဘောသား အပေါင်းတို့သည်လည်း ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဘုရားလောင်းသည်ကား အလုပ်အကျွေးနှင့်တကွ သမုဒ္ဒရာကို ကူးခြင်းငှာ အားထုတ်၏။ ထိုဘုရားလောင်း ကူးစဉ်ပင်လျှင် ခုနစ်ချက်

၉၂၂-၅၅၀(တ-တံ)

မြောက်သေခနေ့သည် ဖြစ်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုကလေး၌ ဆင်းငံ့ ချေဖြင့် ခံတွင်းကိုဆေး၍ ဥပုသ်ဆောက်တည်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

မေခလာနတ်သမီး လာအစာကျေး

ထိုအခါ၌ လေးယောက်ကုန်သော လောကပါလ နတ်သားတို့သည် ဧကိမေခလာ အမည်ရှိသော နတ်သမီးကို သုမုဒ္ဒရာ၌ သင်္ဘောပျက်သည် ရှိသော် ရတနာသုံးပါးတို့ကို ကိုးကွယ်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း၊ သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးကုန်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သည် အစာမရှိ ဖြစ်ကုန်အံ့။ ထိုသူတို့ကို စောင့်ရှောက် ဆယ်တင်လေလော့” ဟု သုမုဒ္ဒရာ၌ စောင့်ရှောက်စီမံသောငှာ ထား၏။ ထိုမဏိမေခလာ နတ်သမီးသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဖြင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ခံစားလျက် မေ့လျော့၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သေခနေ့၌ သုမုဒ္ဒရာကို ကြည့်သည်ရှိသော် မြတ်သော အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ဘုရားလောင်း ထံပုဏ္ဏားကိုမြင်၍ “ဤဘုရားလောင်းအား ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ သုမုဒ္ဒရာ၌ကျသော ဘုရားလောင်း၏ မှီခိုရာ ကိုးကွယ်ရာသည် မဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါ့အား အလွန် ကဲ့ရဲ့ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ထိတ်လန့်သော စိတ်နှလုံးသည် ဖြစ်၍ တစ်ခုသော ရွှေခွက်ကို အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ပြည့်စေ၍ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် ထိုဘုရားလောင်းရှိရာ အရပ်သို့ လာလတ်ပြီးလျှင် ထိုဘုရားလောင်း၏ ရှေ့၌ရပ်၍ “ပုဏ္ဏား...သင်သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာပြတ်၍ နတ်၌ဖြစ်သော ဤအစာကို စားလော့” ဟု ဆို၏။

ဘယ်သူနှင့် စကားပြောသလဲ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုနတ်သမီးကို ဦးခေါင်းမော်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် “သင့်ထမင်းကို ဖယ်ဦးလော့၊ ငါသည် ဥပုသ်ဆောက်တည်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသောအခါဝယ် ဘုရားလောင်း၏ နောက်၌ လိုက်၍ ကူးသော အလုပ်အကျွေးသည် နတ်သမီးကိုမမြင်ဘဲ အသံကိုသာလျှင် ကြား၍ “ဤပုဏ္ဏားသည် ပကတိအားဖြင့် နူးညံ့၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဝမ်း၌ အစာမရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၍ သေဘေးမှ ကြောက်သဖြင့် ငါ့

ကြွေးမြည်တမ်းယောင်တကား၊ ထိုငါ့အရှင်ပုဏ္ဏားကို သက်သးရာ ရစေ
အံ့”ဟု ကြံ၍-

၂၄။ ဗဟုသုတော သုတဓမ္မောသိ သင်္ခါ၊
ဒိဋ္ဌာ တယာ သမဏ ဗြာဟ္မဏာ စ။
အထက္ခဏေ ဒဿယစေ ဝိလာပံ၊
အညော နု ကော တေ ပဋိမန္တတော မယာ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၄။ သင်္ခါ၊ အရှင်သင်္ခါပုဏ္ဏား။ တု၊ အရှင်သည်။ ဗဟုသုတော၊
များသော အကြားအမြင်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သုတဓမ္မော၊ အရှင်
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏အထံ၌ နာအပ်ပြီးသော တရားရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
တယာ၊ အရှင်သင်္ခါပုဏ္ဏားသည်။ သမဏဗြာဟ္မဏာ စ၊ ငြိမ်းစေအပ်ပြီး
သော ကိလေသာရှိသော အပပြုအပ်ပြီးသော မကောင်းမှုရှိသော ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါဘုရားတို့ကိုလည်း။ ဒိဋ္ဌာ၊ ဖွဲ့ မြင်အပ်ပြီ။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။
အက္ခဏေ၊ စကားပြောရာ အခွင့်မဟုတ်သည်။ ဝိလာပံ၊ မြည်တမ်းခြင်းကို။
ဒဿယသေ၊ ပြတ်၏တကား။ တေ။ အရှင်ပုဏ္ဏားအား။ မယာ၊ ငါမှ။
အညော၊ တစ်ပါးသော၊ ပဋိမန္တကော၊ စကားပြောဖက်သည်။ ကော၊
ဘယ်သူနား။

နတ်သမီးနှင့် စကားပြောသည်

ထိုပုဏ္ဏားသည် အလုပ်အကျွေး၏ စကားကိုကြား၍ “ဤငါ့အလုပ်
အကျွေးအား နတ်သည် မထင်ယောင်တကား”ဟု ကြံ၍ “အချင်း....ငါ
သည် သေဘေးမှကြောက်၍ မမြည်တမ်း၊ ငါ့အား သင်မှ တစ်ပါးသော
စကားပြောဖက်သည် ရှိသလျှင်ကတည်း”ဟု ဆို၍-

၂၅။ သုဗ္ဗာသုဘာ သုပုဋိမုက္က ကမ္ပု၊
ပဂ္ဂယု သောဝဏ္ဏမယာယ ပါတိယာ၊
ဘုဉ္ဇသု ဘတ္တံ ဣတိ မံ ဝဒေသိ၊
သဒ္ဓါ စိတ္တာ တမဟံ နောတိ ဗြူမိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၅။ သမ္မာ အချင်း။ သိပ္ပံ-သုဘမုခါ၊ အလွန်တင့်တယ်သော မျက်နှာရှိသော။ သုဘာ၊ ကြည်ညိုဖွယ်သော မြတ်သော အဆင်၊ကိုဆောင်သော။ သုပ္ပဋိမိုက္ကတဗ္ဗ၊ ရှေ့ရတနာဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော လည်၌ စွပ်အပ်သော ပတ္တမြားလည်ရွဲရှိထသော။ ယာဒေဝဓိတာ၊ အကြင်နတ်သမီးသည်။ သဒ္ဓါစိတ္တာ၊ သဒ္ဓါနှင့် ယှဉ်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ သေဝဏ္ဏမယာယ၊ ရှေ့ဖြင့်ပြီးသော။ ပါတိယာ၊ ခွက်ကို။ ပဂ္ဂယ၊ ချီ၍။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ ဘုဉ္ဇယ၊ စားလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဒေသံ၊ ဆို၏။ တံ ဒေဝဓိတံ၊ ထိုနတ်သမီးကို။ နေဝတိ၊ ဥပုသ်ဆောက်စည်သောကြောင့် ငါမစားဟူ၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပြုမိ၊ ဆို၏။

မမေးလိုက်ဘူးလား

ထို့အခါ သင်္ခပုဏ္ဏားအား ထိုအလုပ်အကျွေးသည်-

၂၆။ တောဒိသံ ပြာဟွံဏ ဒိသ္မာန ယက္ခံ။
 ပုစ္ဆေယျ ပေါသော သုခဓာသိ သမာနေော။
 ဥဋ္ဌေဟိ နံ ပဉ္စလိကတာ ဘိပုစ္ဆ၊
 ဒေဝီ နု သိ တွံ ဥဒ မာနုသိ နု-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆။ ပြာဟွံဏ၊ အရှင်သင်္ခပုဏ္ဏား။ တောဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ယက္ခံ၊ နတ်သမီးကို။ ဒိသ္မာန၊ မြင်ရ၍။ သုခံ၊ ချမ်းသာကို။ အာသိသမာနေော၊ တောင့်တသော။ ပေါသော၊ ယောက်ျားသည်၊ ပုစ္ဆေယျ၊ မေးလိုက်ရာ၏။ ဥဋ္ဌေဟိ၊ ထသော အခြင်းအရာကိုပြုလော့။ တွံ၊ ထင်တား။ ဒေဝီ၊ နတ်သမီးသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဥဒ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှု။ မာနုသိ၊ တန်ခိုးရှိသော လူမိန်းမသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဣတိ၊ ဤသို့။ နံ၊ ထိုနတ်သမီးကို။ ပဉ္စလိကတံ၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကိုပြုလျက်။ အဘိပုစ္ဆ၊ ရှေးရှုမေးလိုက်လော့။

သင် နတ်လား၊ လူလား

ဘုရားလောင်းသည် “သင့်သည်ကို ဆိုပေ၏” ဟု နှလုံးပြု၍ ထိုနတ်သမီးကို မေးလိုရကား-

၂၇။ ယံ တွံ သုးခနာ ဘိသမေက္ခသ မံ၊
 ဘုဉ္ဇဿ ဘတ္တံ ဣတိ မံ ဝဒေသိ။
 ပုစ္ဆာမိ တံ နာရိ မဟာနုဘာဝေ၊
 ဒေဝီ နု သိ တွံ ဥဒ မာနုသိ နံ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၇။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ယံ-ယသွာ၊ အကြံကြောင့်။ တွံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ သုးခနာ၊ ချစ်ဖွယ်သော မျက်စိဖြင့်။ အဘိသမေက္ခသေ၊ ကြည့်၏။ ဘတ္တံ၊ ထမင်းကို။ ဘုဉ္ဇဿ၊ စားလော့။ ဣတိ၊ ဤသို့လည်း။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဒေသိ၊ ဆို၏။ မဟာနုဘာဝေ၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော။ နာရိ၊ နတ်သမီး။ တံ-တသွာ၊ ထို့ကြောင့်။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ဒေဝီ၊ နတ်သမီးသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။ ဥဒ၊ ထိုသို့မဟုတ်မှုကား။ တွံ၊ သင်သည်။ မာနုသိ၊ တန်ခိုးကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော လူမိန်းမသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သလော။

ကျပ်နတ်သမီးပါ၊ လိုတာတောင်း

ထို့နောင်မှ နတ်သမီးသည်-

၂၈။ ဒေဝီ အဟံ သင်္ခ မဟာနုဘာဝါ၊
 ဣဓာဂတာ သာဂရဝါရိမဇ္ဈေ၊
 အနုကမ္ပိကာ နော စ ပဒုဋ္ဌစိတ္တာ၊
 တဝေ ဝ အတ္ထာယ ဣဓာဂတာ သို့။
 ၂၉။ ဣခံနုပါနံ သယနာသနဉ္စ၊ ယာနာနိ နာနာဂိဓာနိ အင်္ဂံ။
 သဗ္ဗဿ တျဟံ ပဋိဂါဒယာမိ၊
 ယံကိဉ္စိ တုယှံ မနသာ ဘိပတ္တိကံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကိုဆို၏။

၂၈။ သင်္ခ၊ သင်္ခပုဏ္ဏား။ ဣဓာဂရဝါရိမဇ္ဈေ၊ ဤ သမုဒ္ဒရာ၌ အလယ်သို့။ အာဂတာ၊ လာသော။ အဟံ၊ ငါကား။ မဟာနုဘာဝါ၊ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော်ရှိသော။ ဒေဝီ၊ နတ်သမီးလည်း။ အသို့၊ ဖြစ်၏။ အနုကမ္ပိကာ စ၊ သနားတတ်သည်သာလျှင်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။ နော စ ပဒုဋ္ဌ

စိတ္တာ၊ ပြစ်မှားဘတ်သောစိတ်မရှိ၊ တဝေဝ အတ္တဒယ၊ သင်၏အကျိုးငှာ သာလျှင်။ ဣဓ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသို့၊ အာဂတာ၊ လာသည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။

၂၉။ ထင်၊ သင်ပုဏ္ဏား။ ဣဓ၊ ဤရွှေခွက်၌။ အနုပါနဉ္စ၊ ထမင်း အဖျော်သည်လည်းကောင်း။ သယနာသနဉ္စ၊ အိပ်ရာနေရာသည် လည်းကောင်း။ နဒနာဝိဓာနိ၊ အထူးထူးအပြားပြား များကုန်သော။ ယဒနာနိဓ၊ ဆင်ယာ၌ မြင်းယာ၌ အစရှိသည်တို့သည် လည်းကောင်း။ မေ၊ ငါ့ငါ့အား။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏။ တယျံ၊ သင်သည်။ ယံကိဉ္စ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို။ မနသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဘိပတ္ထိတံ၊ တောင့်တအပ်၏။ တေ၊ သင်အား။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသော စည်းစိမ်၏။ သာမိကံ၊ အရှင်ကို။ တတုာ၊ ပြု၍။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဋိပါဒယာမိ၊ ပေးအံ့။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘယ်ကောင်းမှု

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် “ဤ နတ်သမီးသည်ကား သမုဒ္ဒရာရေအပြင်၌ ဤမည်သော ဤမည်သောစည်းစိမ်ကို ပေးအံ့” ဟု “ထိုနတ်သမီးသည် ငါပြုအပ်သောတောင်းမှုကံကြောင့် ပေးလိုသလော၊ ထိုသို့တည်းမဟုတ်မူကား မိမိ၏အစွမ်းဖြင့် ပေးလိုသလော၊ ထိုနတ်သမီးကို မေးအံ့” ဟု ကြံပြီး၍-

၃၀။ ယံကိဉ္စ ယိဋ္ဌဉ္စ ဟုတဉ္စ မယျံ၊
သဗ္ဗဿ နော ဣဿရာ တု သုဂတ္တေ။
သုသောဏိ သုဝုဗ္ဗမု သုဝိလာတမဇ္ဈေ၊
ကိဿ မေ ကမ္မဿ အယံ ဝိပါဓော။

ဟူသော ခုနစ်ခုပြောကံသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၀။ သုဂတ္တေ၊ တင့်တယ်သောကိုယ်ရှိသော၊ သုသောဏိ၊ တင့်တယ်သော ဦရုလက္ခဏာရှိသော။ သုဝုဗ္ဗမု၊ တင့်တယ်သော မျက်မှောင်ရှိသော။ သုဝိလာတမဇ္ဈေ၊ လျှပ်စီးသော ခါးရှိသော။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ မယျံ၊ ငါသည်။ ယံကိဉ္စ၊ အကြင်လှူအပ်သောဝတ္ထုကို။ ယိဋ္ဌံ၊ လှူအပ်ပြီ။ ဟုတံ၊ လာလာသမျှ အာဂန္တုတတို့အား ပေးအပ်ပြီ။ တု၊ သင်နတ်သမီးသည်။ နော၊ ငါတို့၏။ သဗ္ဗဿ၊ အလုံးစုံသောကောင်းမှု၌။ ဣဿရာ၊ အစိုးရ၏။ အယံဝိပါဓော၊ ဤသမုဒ္ဒရာ၌ တည်ရာကိုရသော အကျိုးသည်။ ဝေ၊

ငါသည်။ ကတေသု၊ ပြုအပ်သောကောင်းမှုတို့တွင်။ ကိဿကမ္မဿ၊ အဘယ်
ကောင်းမှု ကံ၏။ ဝိပါဏော၊ အကျိုးနည်း။

သင်၏ ဖိနပ်အလှူ

ထို့ကေားကိုကြား၍ နတ်ထမီးသည် "ဤသင်ပုဏ္ဏားသည်စား အကြင်
ကုသိုလ်ကံကို မိမိသည်ပြုအပ်၏။ ထိုကုသိုလ်ကံကို မသိ၊ ဤသို့သော
အမှတ်ဖြင့် မေးယောင်တကား" ဟု ထိုပုဏ္ဏားကို ဖြေလိုသည်ဖြစ်၍-

၃၁။ သမ္ပ ပထေ ပြာဟ္မဏ ကေဘိက္ခု၊
ဥဋ္ဌဇ္ဇုပါဒံ တသိကံ ကိလန္တံ။
ပဋိပါဒယိ သင်္ခံ ဥပါဟနာနိ၊
သာ ဒက္ခိဏာ ဓာမဒုဟာ တဝဇ္ဇ-

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၁။ သင်၊ သင်အမည်ရှိသော။ ပြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင်သည်။
သိမ္ပေပထေ၊ ပုလ္လုစွာသော သဲပြင်ခရီး၌။ ဥဋ္ဌဇ္ဇုပါဒံ၊ သဲပူကျောက်တို့ဖြင့်
ထိပါးသော ခြေတော်ရှိထသော။ တသိကံ၊ ရေမှတ်သည်ဖြစ်၍။ ကိလန္တံ၊
ပင်ပန်းသော။ ကေဘိက္ခု၊ ကိုလေသစတို့ကို မဂ်ဉာဏ်ဖြင့်ဖျက်ဆီးပြီးသော
အရှင်ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးကို။ ဥပါဟနာနိ၊ ဖိနပ်တို့ကို။ ပဋိပါဒယိ၊
လှူ၏။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ တဝ၊ သင်၏။ သာ ဒက္ခိဏာ၊ ထိုအလှူတည်းဟူသော
မျိုးစေ့သည်။ ဓာမဒုဟာ၊ စောင့်တအပ်သော မြတ်သောအကျိုးကို
ပေးတတ်၏။

လှေဖန်ဆင်း၍ပို့ပေးပါ

ထိုနတ်ထမီးစကားကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် "ဤသို့ စာတော
ရှိသော တည်ရာကို မရကောင်းသော မဟာသမုဒ္ဓရာ၌လည်း ငါသည်
လှူအပ်သော ဖိနပ်အလှူသည် ငါ့အား တောင့်တအပ်သော အလုံးစုံ
သော စည်းစိမ်ကို ပေးသည်ဖြစ်၏ဘကား။ အရှင်ပဇ္ဇေကဗုဒ္ဓါအား လှူ
အပ်သောဝတ္ထုကို ကောင်းစွာလှူအပ်စွာအံ့ဖွယ်ရှိပေစွ" ဟု နှစ်သက်သော
ဝိတိရှိသည်ဖြစ်၍-

၃၂။ သာ ဟောတု နာဝါ ဖလကူပပန္နာ၊
 အနဝဿုတာ ရေကဝါတယုတ္တာ။
 အညဿ ယာနာဿ န ဟေတ္ထ ဘူမိ၊
 အဇ္ဇေဝ မံ မောဠိနိ ပါပယဿု-
 ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၂။ ဒေဝတေ၊ နတ်သမီး။ ယံ နာဝံ၊ အကြင်လှေကို။ မာပေ-
 ယသိ၊ ဖန်ဆင်းလတ္တံ့။ သာ နာဝါ၊ ထိုလှေသည်။ ဖလကူပပန္နာ၊ စေ-
 စပ်သော များစွာသော ပျဉ်ချပ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည်။ အနဝဿုတာ၊ ရေ
 တစ်ပေါက်မျှ မဝင်နိုင်သည်။ ရေက ဝါတယုတ္တာ၊ ကောင်းစွာယူ၍သွား
 တတ်သော လေနှင့်ယှဉ်သည်။ ဟေတု၊ ဖြစ်စေလော့။ ဟိ၊ ထိုစကားသည်
 သင့်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤသမုဒ္ဒရာ၌။ အညဿ၊ လှေသင်္ဘောမှ တစ်ပါးသော။
 ယာနာဿ၊ ဆင်ယာဉ် မြင်းယာဉ် အစရှိသည်၏။ ဘူမိ၊ ဖြစ်ရာသည်။ န
 ဟောတိ၊ မဖြစ်။ အဇ္ဇေဝ၊ ယနေ့ပင်လျှင်။ မံ၊ ငါ့ကို။ မောဠိနိ၊ မောဠိနိ
 ချော်သော ပြည်ကြီးသို့။ ပါပယဿု၊ ရောက်စေလော့။

မင်္ဂလဒေဝလော နတ်သမီးသည် ထိုဘုရားလောင်း သင်္ခပုဏ္ဏား၏စကားကို
 ကြားလျှင် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်
 ပြီးသော လှေကို ဖန်ဆင်း၏။ ထိုလှေသည် အလျားဖြင့် ရှစ်ဥသဘရှိ၏။
 အနံအားဖြင့် သေးဥသဘရှိ၏။ အစောက်အားဖြင့် တာနှစ်ဆယ်ရှိ၏။ ထို
 လှေ၏ သုံးခုသော လင်းယဉ်တိုင်တို့သည် ပတ္တမြားညိုဖြင့် ပြီးကုန်၏။
 စက်ကြိုးတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ရွက်တို့သည် ငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ တက်မ
 ထိုးဝါးတို့သည် ရွှေစင်အတိ ပြီးသည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

အိမ်ပြန်ရောက်ကြပြီ

ထိုမင်္ဂလဒေဝလောနတ်သမီးသည် ထိုလှေကို ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စေ
 ပြီးလျှင် သင်္ခပုဏ္ဏားကို လည်၌ဖက်၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော သင်္ဘော
 လှေထက်သို့တင်၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အလုပ်အကျွေးကိုကား ကြည့်ကာ
 ထားနု၏။ သင်္ခပုဏ္ဏားသည် မိမိပြုအပ်သော ကောင်းမှုမှ ထိုအလုပ်အကျွေး
 အား အဖို့ကို ဝေ၏။ ထိုအလုပ်အကျွေးသည် သာဓု၊ သာဓုဟု ဝမ်းမြောက်
 ၏။ ထိုအနုမောဒနာ ကုသိုလ်ကို ဖြစ်စေသောအခါ၌ ထိုအနုမောဒနာ

ကုသိုလ်ဆက်ကြောင့် နတ်သမီးသည် ထိုအလုပ်အကျွေးကိုလည်း လည်၌ ဖက်၍ သင်္ဘောလှေ၌ တည်စေ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့ကို တင်ပြီး သောအဆုံး၌ ထိုသင်္ဘောလှေကို ဓောဠိနိမည်သော မြို့သို့ဆောင်၍ သင်္ခ ပုဏ္ဏားအိမ်၌ ရွှေ ငွေ စသောဥစ္စာကို တည်စေပြီးလျှင် မိမိနေရာဗိမာန်သို့ စာလျှင် သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၃၃။ သဒ တုဋ္ဌစိတ္တာ သုမနာ ပတိတာ၊
နာဝံ သုစိတ္တံ အဘိနိမ္မိတံ၊
အာဒါယ သင်္ခ ပုရိသေန သဒ္ဓိံ၊
ဥပါနယိ နဂရံ သာဓုရမ္ပံ။

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၃၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သာ ဒေဝတာ၊ ထိုမင်္ဂလာ နတ် သမီးသည်။ တုဋ္ဌစိတ္တာ၊ နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုမနာ၊ ထောင်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပတိတာ၊ နုသောပီတိ ရှိသည်ဖြစ်၍။ သုစိတ္တံ၊ အလွန်ဆန်းကြယ်သော။ နာဝံ၊ သင်္ဘောလှေကို။ အဘိနိမ္မိတံ၊ တန်ခိုးဖြင့် ပြီးစေ၍။ သင်္ခံ၊ သင်္ခပုဏ္ဏားကို။ ပုရိသေန၊ အလုပ်အကျွေး ယောက်ျားနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ တက္က၊ အာဒါယ၊ ယူ၍။ သာဓုရမ္ပံ၊ သူတော် ကောင်းတို့၏ မွေ့လျော်ပျော်ရာ ဖြစ်သော။ နဂရံ၊ ဓောဠိနိမည်သော ဗေရာဏသီပြည်ကြီးသို့။ ဥပါနယိ၊ အရောက်ဆောင်ပြီး။

သင်္ခပုဏ္ဏားသည်လည်း အသက်ထက်ဆုံး မနှိုင်းရှည်အပ်သော ဥစ္စာရှိ သော အိမ်၌ အမြဲနေလျက် အလှူကို လှူ၍ သီလကိုစောင့်၍ အသက်၏ အဆုံး၌ သားမယား အခြေအရံနှင့်တကွ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆခင် တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီး၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ တောင်းပန်အပ်သော ဒါယကာ သည် ဘောကာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ ထနည်းဟူမကား- ဒါယကာ...ယခုအခါ ဥပ္ပသဝဏ်သည် ထိုအခါ မင်္ဂ လာသော နတ်သမီးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အဒနန္ဒာသည် ထိုအခါ အလုပ်

■ ၇၀-၅၅၀(အတွဲ)

အကျေးယောက်ျား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ သင် ပုဏ္ဏား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကုသိုလ်မှုတို့က၊ တောင်းကျိုးဆက်၊ မပျက်ရကြောင်းစာ။)

လေးခုမြောက်သော သင်္ခါဇာတ်သည် ပြီး၏။

၅-စူလဗောဓိဇာတ်

ပညာရှိတို့သည် အမျက်ထွက်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့် တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် “ယော တေ ဣမံ ဝိသာလှကို” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစူဠ-ဗောဓိဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အမျက်ထွက်တတ် သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှုထွက်စေတတ်သော ဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါသော်လည်း အမျက်ဒေါသကို နှိပ် ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သတတ်၊ ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်တတ်၏၊ အမျက်ဒေါသ ကြောင့် ကိုယ်၏ ပင်ပန်းခြင်း စိတ်၏ ပင်ပန်းခြင်း များ၏၊ အနည်းငယ်သာ ဖြစ်လျှင်မူကား တပ်ငြိတတ် တုန်လှုပ်တတ်၏၊ ပကတိသဘောကို လွန်၍ ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်တတ်၏၊ အမျက်ဒေါသ၌သာ တည်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်း၏ အမျက်ထွက်တတ်သည်၏အဖြစ် ကို ကြားတော်မူလျှင် ခေါ်စေ၍ “ရဟန်း...သင်သည် အမျက်ဒေါသကြီး လာပတ် ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား...မှန်ပေ ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း- အမျက်ဒေါသ ခည် သည်ကို မြစ်အပ်၏၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ဤသို့ သဘောရှိသော အမျက် ဒေါသသည်ပစ္စုပ္ပန်လောက တမလွန်လောက၌ အကျိုးမဲ့ ကိုသာပြုတတ်၏၊ သင်သည် အမျက်ဒေါသမရှိသော ငါဘုရား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ အဘယ်ကြောင့် အမျက်ထွက်ဘိသနည်း၊ ရှေးပညာရှိတို့သည်ကား သဗ္ဗညု

ဘုရားသာယနာတော်မှ အပဖြစ်သော အခါအခါလ၌ ရသေ့ရဟန်း ပြု၍ လည်း အမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင် တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု ။ ရဟန်း...လွန်လေ့ပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် အမှတ်စရှိသော နိဂုံးရွာ၌ ကြွယ်ဝ ကိုလို ပြည့်စုံသော များသော ဥစ္စာရှိသော များသော အသုံးအဆောင်ရှိ သော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် သားမရှိသည် ဖြစ်၏။ ထိုပုဏ္ဏား၏ ပုဏ္ဏား သေသည် သားကို တောင်တ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေခဲ၍ ထိုပုဏ္ဏားမ၏ ဝမ်း၌ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မာဝင်စား လင်မယား

ထိုဘုရားလောင်းအား “ဗောဓိကုမာရ” ဟူသော အမည်ကို ဓုညီကုန် ၏။ ထိုဘုရားလောင်း၏ အရွယ်သို့ရောက်သော ကာလ၌ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ လွှားပြီးလျှင် အလုံးစုံသော အတတ်တို့ကို သင်၍ တစ်ဖန် ပြန်လာသော အခါ၌ အလိုမရှိဘဲလျက် မိဘတို့သည် တူသောအမျိုးရှိသောအိမ်မှ သတို့ သမီးကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုသတို့သမီးသည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေလာ သော သူမည်း၊ မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်၏။ နတ်သမီးနှင့် တူ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့၏ အလိုမရှိကုန်ဘဲလျက်လျှင် ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာကို ပြုကုန်၏။ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့အား ကိလေသာဖြစ်ခြင်း မည်သည် တစ်ကြိမ် တစ်ဖန်မျှ မဖြစ်စဘူး။ ရာဂ၏ အစွမ်းအားဖြင့် တစ် ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို မကြည့်စဘူး။ အိပ်မက်၌လည်း မေထုန် အကျင့်မည်သည်ကို မမြင်မက်စဘူး။ ဤသို့ စင်ကြယ်သော သီလရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။

လင်မယား ၂-ယောက် ရသေ့ဝတ်ကြ

ထိုအခါ နောက်အဖို့၌ ဘုရားလောင်း မိဘတို့သည် သေလွန်ကုန်သည်ရှိ သော် ထိုမိဘတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးလျှင် ထိုမယားကိုခေါ်၍ “ရှင်မ ...သင်သည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ရှိသော ဥစ္စာကိုယူ၍ ချမ်းသာစွာ အသက် မွေးလေးလော့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်သားသည် အသိနည်း” ဟု ဆို၏။ “ငါ

အား ဥစ္စာဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိ၊ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်း ပြု၍ မိမိ၏ စည်ရာ ကိုးကွယ်ထုကို ပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်သား... ရဟန်းအဖြစ် မည်သည်ကား ယောက်ျားတို့အား သာလျှင် အပ်သလော” ဟု မေး၏။ “ရှင်မ... မိန်းမတို့အားလည်း အပ်၏” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြား ကား... အရှင်တို့သည် ထွေးအပ်သော တံတူးပေါက်နှင့် တူသော ဥစ္စာကို ငါသည် မယူအံ့၊ ငါ့အားလည်း ဥစ္စာဖြင့် ပြုဖွယ်ကိစ္စမရှိ၊ ငါသည်လည်း ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ဆို၏။ “ရှင်မ... ကောင်းပြီ” ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်ကုန် သော သူတို့သည် အလှူကြီးကို ပေးပြီးလျှင် အိမ်မှထွက်၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော မြေအဖို့၌ သစ်မီးဆောက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို ရွာမှီး၍ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် မျှကုန်လျက် ဟိမဝန္တာ တောအရပ်၌ ဆယ်နှစ်ပတ်လုံး နေကုန်၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့အား စျာန်သည်ကား မပြည့်စုံသေး။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ထိုဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ ရဟန်းချမ်း သာဖြင့်သာလျှင် ဆယ်နှစ်တို့ပတ်လုံး နေကုန်၍ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှာ ဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ သွားကုန်သည်ရှိသော် အစဉ်ဆဖြင့် ဗေရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ မင်းဥယျာဉ်၌ နေကုန်၏။

မင်းကြီး ရသေ့ မကိုကြိုက်ပြီ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်းသည် လက်ဆောင်ကိုယူ၍ လာသော ဥယျာဉ် စောင့်ကိုမြင်၍ “ဥယျာဉ်ကစားအံ့၊ ဥယျာဉ်ကို သုတ်သင်လော့” ဟု ဆို ပြီး၍ ဥယျာဉ်စောင့်သည် ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော ဥယျာဉ်သို့ များ သော အခြံအရံဖြင့် သွား၏။ ထိုခဏ၌ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့ ယောက်ျား၊ ရသေ့ မိန်းမတို့သည် ဥယျာဉ်နံပါတ်ဖက်၌ ရဟန်းချမ်း သာဖြင့် လွန်စေ၍ နေကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းသည် ဥယျာဉ်၌ လှည့်လှည့်သည်ရှိသော် ရဟန်းချမ်းသာ ဖြင့် နေကုန်သော ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့ ယောက်ျား၊ ရသေ့ မိန်းမတို့ကိုမြင်၍ အလွန် ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသော မြတ်သော အဆင်းကို ဆောင်သော ရသေ့ မကို ကြည့်သည်ရှိသော် တပ်စွန်းသေစိတ်သည် ဖြစ် လေ၏။

အဘယ်သို့ တော်စပ်သနည်း

ထိုဗာရာဏသီမင်းသည် ကိလေသာ၏ အစွမ်းဖြင့် တုန်လှုပ်လျက် “ဤ ရသေ့မသည် ဤရသေ့ ယောက်ျားနှင့် အသို့ တော်သနည်းဟု မေးဦးအံ့” ဟု ဘုရားလောင်းသို့ တပ်၍ “အို-ရှင်ရသေ့... ဤရသေ့မသည် အရှင် ဘုရားနှင့် အသို့တော်သနည်း” ဟု မေး၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... တစ်စုံ တစ်ခု အမျိုးစော်၏ မတော်၏ဟု ဆိုဖွယ်သည် မဖြစ်၊ လူမှုနှင့် မရော သက်သက်တူသော ရသေ့ အကျင့်ဖြင့် ရသေ့ အဖြစ်သို့ ရောက်သသူတည်း။ စင်စစ်သော်ကား ငါ၏ လူဖြစ်သော အခါ ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေးတည်း” ဟု ဆိုလေ၏။

ရသေ့မ စော်ကားလျှင် အသို့ပြုအံ့နည်း

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသည် “ရသေ့မကား ထိုရသေ့၏ တစ်စုံ တစ်ခု ပိုင်ထိုက်သော ဥစ္စာသည် မဖြစ်သတတ်၊ စင်စစ်သော်ကား လူဖြစ် သော အခါသာလျှင် ထိုရသေ့၏ ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သတတ်၊ ငါသည် ဤရသေ့မကို အစိုးရသော မင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ယူ၍ အအယ်၍ သွားသည်ဖြစ်အံ့၊ အသို့ပြုလတ္တံ့နည်း၊ ထိုရသေ့ကို စုံစမ်းအံ့” ဟု ကြံ၍ ဈေးဦးကပ်ပြီးလျှင်-

၃၄။ ယောတေ ဣမံ ဝိသာလက္ခိံ၊ ပိယံ သမ္ပိတဟာသိနိံ။
အာဒါယ ဗလာ ဂစ္ဆေယျ၊ ကိံနု ကယိရာသိ ပြာဟ္မဏ-

ဟူသော ဈေးဦးစူးသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၄။ ပြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော ရှင်ရသေ့၊ ဝိသာ- လက္ခိံ၊ ဝန်းသော မျက်လုံးရှိသော။ သမ္ပိတဟာသိနိံ၊ စဉ်းငယ်ပြုံးရွှင် သော မျက်နှာရှိသော။ တေ၊ ရှင်ရသေ့၏။ ဣမံပိယံ၊ ဤလူ့ လက်ထက်၌ မယားဖြစ်ဖူးသော ရသေ့မကို။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဗလာ-ဗလက္ခာ- ဝေရန၊ နိုင်ထက်ကလူပြုသဖြင့်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆေယျ၊ သွားငြားအံ့။ တံ၊ ထိုသူကို။ တုံ၊ သင်သည်။ ကိံနု၊ အသို့လျှင်။ ကယိရာသိ၊ ပြုအံ့နည်း။

ပညာရှိအမျက် ပြင်မထွက်

ထိုအခါ မင်း၏စကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၃၅။ ဥပ္ပဇ္ဇိ မေန မုစ္ဆေယျံ၊ န မေ မုစ္ဆေယျ ဇီဝတော။
ရဇံဝ ဝိပုလာဝုဋ္ဌိ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဝါရယိ။
ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၅။ မဟာရာဇး မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ ဝါအား။ ကောဇော၊
အမျက်ဒေါသသည် ဥပ္ပဇ္ဇိ-ဥပ္ပဇ္ဇေယျ၊ ဖြစ်ငြားအံ့။ န မုစ္ဆေယျ၊ ဖြစ်
သော အမျက်သည် ကိုယ်မှထွက်ရာ။ ဇီဝတော၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလ
ပတ်လုံး။ မေ၊ ဝါအား။ န မုစ္ဆေယျ၊ ကိုယ်မှထွက်ရာ။ ဝိပုလာဝုဋ္ဌိ၊
ထည်းစွာသော မိုးပေါက်ရှိသော မိုးကြီးသည်။ ရဇံ၊ မြူကို။ နိဝါရယိ
ဣဝ၊ မြစ်သကဲ့သို့။ တံ၊ ထိုအမျက်ကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။
နိဝါရယိ၊ မြစ်အံ့။

ရသေ့မကို အတင်းယူ

ဤသို့ဘုရားလောင်းသည် မြတ်သော တရားစကားကို ဟောတော်မူ
လေ၏။ ထိုသို့ဟောသော်လည်း မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရား
စကားကို ကြားရ၍လည်း အလွန်မိုက်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် ရသေ့မ၌
တပ်စွန်းသော မိမိစိတ်ကို တားမြစ်ခြင်းငှာ စတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အမတ်
တစ်ယောက်ကို “ဤရသေ့မကို မင်း၏ နန်းတော်သို့ ဆောင်သွားလေ
လော့” ဟု စေလိုက်၏။ ထိုအမတ်သည် “ကေခင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍
ထိုမင်းဆိုတိုင်းကို ပြု၏။ ရသေ့မလည်း “အချင်းတို့...လောက၌ သူတော်
မဟုတ် သူယုတ်တို့၏အကျင့်သည်ဖြစ်၏။ မလျှောက်ပတ်စွာတကား” ဤသို့
အစရှိသော စကားတို့ကိုဆို၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ်ပင်လျှင် ထိုရသေ့မကို
ယူ၍သွားလေ၏။

မကြည်ဖြူပါ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုရသေ့မ၏ ငိုကြွေးသံကိုကြား၍ တစ်ကြိမ်
ကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်မကြည်ပြီ။ ငိုမြည်တမ်းသော ရသေ့မကို မင်း၏

နန်းတော် သို့သာလျှင် ဆောင်လေ၏။ ထိုဗာဏုကသီမင်းသည်လည်း ဥယျာဉ်၌ ကြွမြင့်စွာ နေခြင်းကို မပြုမူ၍သာလျှင် လျင်မြန်စွာ သွားပြီး လျှင် ထိုရသေ့ မကိုးခါစေ၍ ကြီးစွာသော မင်း၏စည်းစိမ်ဖြင့် ဖိတ်၏။ ထိုရသေ့ မသည် မင်းစည်းစိမ်ဖြင့် ကျေးဇူးမရှိသည်ကို ရဟန်းအဖြစ်၌ သာလျှင် ကျေးဇူးရှိသည်ဆို၏။

ညွှန်မခံတော့ဘူးလား

မင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် ရသေ့၏ စိတ်ကို မရ သည်ဖြစ်၍ ထိုရသေ့ မကို တစ်ခုသော တိုက်ခန်း၌ထား၍ ကြံ၏။ “အဘယ် သို့ ကြံသနည်း ဟူမူကား “ဤရသေ့ မသည် သီလရှိ၏၊ ထောင်းသော အကျင့်ရှိ၏၊ ဤသို့သဘောရှိသော မိဖုရား စည်းစိမ်ကို အလိုမရှိ၊ ထိုရသေ့ မသည်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော မယားဖြစ်ဖူးသော မိန်းမကို နိုင်ထက် ကလူ ယူ၍သွားသော ငါတို့ကို အမျက်ထွက်၍ပင် ကြည်တာမျှကိုလည်း မပြု။ စင်စစ်လျှင် ရသေ့ ရဟန်းတို့သည် များစွာသောဓာယာ ရှိကုန်၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော မန္တန် ဆေးဝါး မန္တရားကိုမှီ၍ ငါ့အား အကျိုးမဲ့ ကို လည်း ပြုကုန်ရာ၏။ သွားဦးအံ့၊ အဘယ်သို့ ပြုလျက်နေသနည်း၊ သိအောင် ပြုအံ့” ဤသို့ ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ရပ်တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရကား ဥယျာဉ်သို့ သွားပြန်၏။ ဘုရားစောင်းသည်လည်း သင်္ကန်းတို့ကို ချုပ်လျက် နေ၏။ မင်းသည် နည်းသော အခြံအရံရှိသည်ဖြစ်၍ ခြေသံ ပြင်းသည်ကိုလည်း မပြုဘဲ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းကို မကြည့်မူ၍ သင်္ကန်းကိုသာလျှင် ချုပ်၏။ မင်းသည် “အမျက်ထွက်၍ ငါနှင့်တကွ စကားမပြော” ဟု ဆောက်မေ့စည်ဖြစ်၍ “ဤရသေ့ စဉ်းလဲသည့် အမျက်အား ဖြစ်ခြင်းငှာ ဝါမပေးအံ့၊ အမျက်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအမျက်ကို လျင်မြန်စွာ နှိပ်အံ့” ဟု ရှေးဦးစွာဆမူ ကြုံးဝါး၍ ယခုမူအား အမျက်ဖြင့်သာလျှင် ခက်ထန်ခိုင်ခာသည်ဖြစ်၍ ငါနှင့်တကွ စကားမပြော။ ဤသို့သော အမှတ်ဖြင့်-

၃၆။ ယံ နုပုဗ္ဗေ ဝိကတ္ထိတော၊ ဗလမိဝ အပဿိတေ။
သုဇ္ဇေ တုဏှိကံတော ဒါနိ၊ သင်္ခာဋိံ သိဗ္ဗမစ္ဆသိ-
ဟူသေဓ သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၆။ ဘော တာပဿ၊ အိုရသေ၊ ပုဗ္ဗေ၊ ဓမ္မေ၊ ဝိကတ္ထိတော န၊
ကြုံးဝါး၏ မဟုတ်လော။ အဇ္ဇ၊ ယခုမူကား။ သော၊ ထိုရသေ စဉ်းလဲ
သည်။ ယံ ဗလံ၊ အကြင်အမျက်ဒေါသ အစွမ်းကို၊ အပဿိတော ဣဝ၊
မှီသကဲ့သို့။ တုဏှိကတော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော စကားကိုမျှ မဆိုမူ၍၊ တေန
ဗလေန၊ ထိုအမျက်အစွမ်းဖြင့်။ သဿံဒ္ဓိံ ။ ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကို၊ သိပ္ပံ သိဗ္ဗန္ဓော၊
ချုပ်လျက်။ ဒါနိ၊ ယခု၊ အစ္စသိ၊ နေဘိ၏စာစား။

ဖြစ်ပါလျက် အပြင်မထွက်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် "ဤမင်းကားအမျက်ဒေါသ၏
အစွမ်းဖြင့် စကားမပြောဟူ၍ ငါ့ကိုဆောက်မေ့၏၊ ယခုအခါ ထိုမင်းအား
ဖြစ်သော အမျက်ဒေါသ၏အလိုသို့ မလိုက်သည်၏ အဖြစ်ကိုဟောအံ့" ဟု
ကြံ၍-

၃၇။ ဥပ္ပဇ္ဇိ မေ န မုဉ္ဇိတ္ထ၊ န မေ မုဉ္ဇိတ္ထ ဇီဝတော။
ရဇံ ဝ ဝိပုလာဝုဋ္ဌိ၊ ခိပ္ပမေဝ နိဝါရယိံ -
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၃၇။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောစင်းကြီး။ မေ၊ ငါ့အား။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်
ကားဖြစ်၏။ ပန၊ ထိုသို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း။ န မုဉ္ဇိတ္ထ၊ သန္တာန်မူအပ
မထွက်စေရ။ မေ၊ ငါ့အား။ ဇီဝတော၊ သဇီဝသန္တာန်မူ။ န မုဉ္ဇိတ္ထ၊ မထွက်
စေရာသလျှင်ကတည်း။ ဝိပုလာဝုဋ္ဌိ၊ ကြီးစွာသော မိုးပေါက်သည်။ ရဇံ၊
မြို့ကို။ နိဝါရယိံ ဣဝ၊ ဖျေခက်သကဲ့သို့။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာသာလျှင်။ နိ-
ဝါရယိံ၊ မြစ်အံ့။

ဘာများဖြစ်နေပါသလဲ

ထိုဘုရားလောင်းစကားကို ကြား၍ မင်းသည် "ဤရသေ ကားအမျက်
ကိုသာလျှင် ရည်၍ဆိုသလော၊ ထိုသို့ထည်းမဟုတ်မူ တစ်ပါးသေစ် တစ်စုံ
တစ်ခုသောအတတ်ကို ရည်၍ ဆိုသလော၊ ထိုရသေ ကို မေးဦးအံ့" ဟု
ကြံ၍ ဝေးလိုရစား-

၃၈။ ကိန္နိ ဥပ္ပဇ္ဇိနော မုဉ္ဇိံ၊ ကိန္နိ န မုဉ္ဇိံ ဇီဝတော။
ရဇံ ဝ ဝိပုလာဝုဋ္ဌိ၊ ကတမံ တံ နိဝါရယိံ -
ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၃၈။ တာပသ၊ ရင်ရသေ့။ တေ၊ ရှင်ရသေ့အား။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်ကား
 ဖြစ်၏ ဟူသည်စား။ ကံ၊ အဘယ်သည်။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်လည်းဖြစ်သနည်း။
 နော မုဇ္ဈိ၊ လွတ်လည်းမလွတ်သနည်း။ ကံ၊ အဘယ်သည်။ တေ၊ ရှင်
 ရသေ့၏။ ဇီဝတော၊ သဇီဝသန္တာန်မှ။ န မုဇ္ဈိ၊ မလွတ်သနည်း။ ဝိပုလာ
 ဝုဋ္ဌိ၊ ကြီးစွာသော မိုးပေါက်သည်။ ရဇံ၊ မြူကို။ နိဝါရယံ ဣဝ၊
 ဖျောက်သကဲ့သို့။ ကတမံ၊ အဘယ်မည်သော။ တံ၊ ထိုဝတ္ထုကို။ နိဝါရယံ၊
 ဖြစ်သနည်း။

အမျက်ဖြစ်လျက် ပြင်မထွက်

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားလောင်းသည် "မြတ်သောမင်းကြီး - ဤသို့
 များစွာသော အပြစ်ရှိသော တစ်ခုသော အမျက်သည် ငါ့အား ဖြစ်၏။
 ဖြစ်သော်လည်း ထိုအမျက်ကို မေတ္တာဘာဝနာဖြင့် မြစ်၏"ဟု အမျက်
 ဝေးသွ် အပြစ်ကို ပြလိုသည်ဖြစ်၍-

- ၃၉။ ယမ္ပိ ဇာတေ န ပဿတိ၊ အဇာတေ သာဓု ပဿတိ။
 သော မေ ဥပ္ပဇ္ဇိ နော မုဇ္ဈိ၊ ကောဓော ဒုမ္မေဓဂေါစရော။
- ၄၀။ ယေန ဇာတေန နန္ဒန္တိ၊ အမိတ္တာ ဒုက္ခဓေသိနော။
 သော မေ ဥပ္ပဇ္ဇိ နော မုဇ္ဈိ၊ ကောဓော ဒုမ္မေဓဂေါစရော။
- ၄၁။ ယသ္မိံ စ ဇာယဗာနုမ္ပိ၊ သဒတ္ထံ နာဝဗုဇ္ဈတိ။
 သော မေ ဥပ္ပဇ္ဇိ နော မုဇ္ဈိ၊ ကောဓော ဒုမ္မေဓဂေါစရော။
- ၄၂။ ယေနာဘိဘူတော ကုသလံ ဇဟာတိ၊
 ပရက္ကဓေ ဝိပုလုဉ္ဇာပိ အတ္ထံ။
 သဘိမသေနော ဗလဝါပမဒ္ဓိ၊
 ကောဓော မဟာရာဇ န မေ မုဉ္ဇထ။
- ၄၃။ ကဋ္ဌသ္မိံ မတ္ထမာနသ္မိံ၊ ပါဝကော နာမ ဇာယတိ။
 တမေဝ ကဋ္ဌံ ဥဟတိ၊ ယသ္မာ သော ဇာယဒတ ဂိနိ။
- ၄၄။ ဧဝံ မန္တဿ ပေါသဿ၊ ဗာလဿ အဝိဇာနတော။
 သာရုဗ္ဗာ ဇာယဒတ ကောဓော၊ သောပိ တေနေဝ ဥယျတိ။
- ၄၅။ အဂ္ဂိဝ တိ ဣကဋ္ဌ သ္မိံ၊ ကောဓော ယဿ ပဝဇုတိ။
 နိဟိယျတိ တဿ ယသော၊ ကာဠုပက္ခေဝ စန္ဒိမာ။

၈-၇၉-၅၅၀(ဏ-တွဲ)

၄၆။ အနိန္ဒော ရူမကေတု စ၊ ကောဓော ယဿုပသမ္ပတိ။
အာပူရတိ တဿ ယသော၊ သုက္ကပက္ခေဝ စန္ဒိမာ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၉။ ဘူပါလ၊ ရေမြေသေဌ်နှင့် ပြည့်ရှင်မင်း။ ယမ္ပိ ထောဓေ၊
အကြင်အမျက်လည်း၊ ဇာတေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ န ပဿတိ၊ မိမိအကျိုး
သုတစ်ပါးအကျိုးကို မမြင်၊ ယမ္ပိ၊ အကြင်အမျက်သည်။ အဇာတေ၊
မဖြစ်သည်ရှိသော်။ သာဓု၊ ကောင်းစွာ။ ပဿတိ၊ မိမိအကျိုး သုတစ်ပါး
အကျိုးကိုမြင်၏။ ဒုမ္မေဓဂေါစရာ၊ ပညာမရှိသောသူတို့၏ ကျက်စား
လေ့လာရာဖြစ်သော။ သောကောဓော၊ ထိုအမျက်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။
ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ နော မုဇ္ဈိ၊ ငါ့ကိုယ်မှ ပြင်သို့မထွက်။

၄၀။ ဇနိန္ဒ၊ လူတို့အရှင်မင်းမြတ်။ ဇာတေန၊ ဖြစ်သော။ ယေန၊
အကြင်အမျက်ဒေါသဖြင့်။ ဒုက္ခမေသိနော၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲကို
အလိုရှိကုန်သော။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူတို့သည်။ နန္ဒန္တိ၊ နှစ်သက်ကုန်၏။ ဒုမ္မေဓ-
ဂေါစရာ၊ ပညာမရှိသောသူတို့၏ ကျက်စားရာ အခရံဖြစ်သော။ သော
ကောဓော၊ ထိုအမျက်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ နော မုဇ္ဈိ၊
ငါ့ကိုယ်မှမထွက်။

၄၁။ ဒိသမ္ပတိ၊ အရပ်မျက်နှာအရှင်ဖြစ်သော မင်းကြီး။ ယသ္မိ' စ၊
အကြင်အမျက်ဒေါသသည်လည်း။ ဇာယမာနမ္ပိ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ သဒတ္ထံ၊
မိမိအကျိုးစီးပွားကို။ နာဝပုဗ္ဗတိ၊ မသိ။ ဒုမ္မေဓဂေါစရာ၊ ပညာမရှိသော
သူတို့၏ ကျက်စားလေ့လာရာဖြစ်သော။ သော ကောဓော၊ ထိုအမျက်
သည်။ မေ၊ ငါ့အား။ ဥပ္ပဇ္ဇိ၊ ဖြစ်၏။ နော မုဇ္ဈိ၊ ငါ့ကိုယ်မှ ပြင်ပသို့
မထွက်။

၄၂။ ရဇ္ဈသဘ၊ တိုင်းပြည်သူအပေါင်းတို့ထက် မြတ်တော်မူသော။
ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ ယေန၊ အကြင်ဒေါသသည်။ အဘိဘူတော၊ နှိပ်စက်
အပ်သောသူသည်။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကို။ ဇဟာတိ၊ စွန့်တတ်၏။ စိပုဏံ၊
ပြန်ပြောသော။ အတ္ထဉ္စာပိ၊ အကျိုးစီးပွားကိုလည်း။ ပရက္ကဓရ၊ အပပြု
လိုက်တတ်၏။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဘိမသေဓနော၊ များစွာသောကိလေ
သဒဟူသော စစ်သည်နှင့်ပြည့်စုံသော။ ဗလဝါပမဒ္ဒံ၊ အားရှိသောသူတို့ကို

နှိပ်နှင်းနိုင်သော၊ သောကောဓော၊ ထိုအမျက်သည်၊ မေ၊ ငါ၏၊ သန္တိကာ၊
အထံမှ၊ န မုဉ္ဇထ၊ မထွက်။

အမျက်မီးပြောင် ကိုယ် ကိုလောင်

၄၃။ ကဋ္ဌသ္မိံ၊ မီးပွတ်ခုံကို။ မတ္တမာနသ္မိံ၊ မီးပွတ်သည်ရှိသော်။
ပါဝကောနာမ၊ မီးမည်သည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ သော ဂိနိ၊ ထိုမီးသည်။
ယသ္မာ၊ အကြင်ပွတ်ခုံမှ။ ဇာယတေ၊ ဖြစ်၏။ တမေဝစဋ္ဌံ၊ ထိုမီးဖြစ်ရာ
ပွတ်ခုံကိုပင်လျှင်။ ဥဟတိ၊ လောင်၏။

အမျက်ဖြစ်မှုဤကိုယ်ပူ

၄၄။ မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဝေ၊ ဤအတူ။ မန္တဿ၊ ပညာမရှိသော။
ဗာလဿ၊ မိုက်စွာသော။ အဝိဇာနတော၊ အကျိုးစီးပွားကို မသိသော။
ပေါသဿ၊ လတ္တဝါအား။ သာရဗ္ဗာ၊ နင်လော၊ ငါလော စသည်ဖြင့် လွန်
စွာပြုတတ်သော လက္ခဏာရှိသော။ ကောဓော၊ အမျက်သည်။ ဇာယတေ၊
ဖြစ်၏။ သောပိ၊ ထိုအမျက်ထွက်သော သူသည်လည်း။ တေနော၊ ထိုမိမိ
အမျက်ဖြင့်သေလျှင်။ ဥယုတိ၊ ပူလောင်၏။

ပညာနည်းပါး ဒေါသပွား

၄၅။ ရထေသဘ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် အာသဘ
မြောက်စတင်မှုသော။ ရာဇသေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။ တိဏကဋ္ဌသ္မိံ၊ မြက်ခြောက်
သစ်ခက်ခြောက်ရှိရာအရပ်၌။ အဂ္ဂိ၊ လောင်သောမီးသည်။ ဝစုတိဣဝ၊
ပွားလေလေဖြစ်သကဲ့သို့။ ယဿ၊ အကြင်ပညာနည်းသော သူအား။ ကော
ဓော၊ အမျက်သည်။ ပဝစုတိ၊ ပွား၏။ တဿ၊ ထိုအမျက်ဒေါသ ပွားသော
သူအား။ ကာဠပက္ခေ၊ လက္ခယံပက္ခ၌။ စန္ဒိမာဣဝ၊ လကဲ့သို့။ ယသော၊
ရည်းစိမ်ချမ်းသာသည်။ ဟိယျတိ၊ တ-ရှေ့-ရှေ့-ယုတ်၏။

အမျက်ဇာတ်သိမ်းကိုယ်လုံးငြိမ်း

၄၆။ မန္တိဿရ၊ ရွှေနန်းရှင်။ အနိန္ဒော၊ မီးစာမရှိသော။ ဓူခကတု၊
မီးလျှံသည်။ ဥပသမ္ပတိဣဝ၊ ငြိမ်းသကဲ့သို့။ ယဿ၊ အကြင်ပညာရှိအား။

ကောဇော၊ အမုက်သည်။ စူပသမ္ပတိ၊ ငြိမ်း၏။ တဿ၊ ထိုအမုက်ငြိမ်း
သောသူအား။ သုက္ကပက္ခေ၊ လဆန်းပက္ခဋ္ဌိ။ စန္ဒိမာဏ္ဍဝ၊ လကဲ့သို့။ ယသော၊
စည်စိမ်ချမ်းသာသည်။ အာပူရတိ၊ တရွေ့ရွေ့ပြည်၏။

ဗာရာဏသီခင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ တရားစကားကို နာရလျှင် နှစ်
သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အမတ်တစ်ယောက်ကိုစေ၍ “နန်းတော်
သို့ ဆောင်လေပြီးသော ရသေ့မကို ဆောင်စေ၍ “အမုက်ထွက်ခြင်း
စရှိသော ရှင်ရသေ့...နှစ်ယောက်ကုန်သော ရှင်ရသေ့တို့သည် ရဟန်း
ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေကုန်လျက် ဤ အကျွန်ုပ် ဥယျာဉ်တော်၌သာလျှင်
နောက်မူကြကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား တရားနှင့်
လျော်စွာ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ တရားနှင့်လျော်စွာ ရန်မှတ်၊ မြစ်ခြင်း၊
တရားနှင့်လျော်သော လုံခြုံခြင်းကို ပြုအံ့”ဟု ဆို၍ ကန်တေးပြီးလျှင်
အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုး၍သွားလေ၏။

ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ဥယျာဉ်တော်၌သာလျှင် နေ
ကုန်၏။ နောက်အဖို့၌ ရသေ့မသည် သေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို
ရသေ့မ သေသည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာတောသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အဘိညာဉ်
သမာပတ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ လေးပါးကုန်သော ဗြဟ္မဝိဟာရတို့ကို ပွားစေ
လျက် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လာ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
တို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အမုက်ထွက်တတ်သော ရဟန်းသည်
အနာဂါမိဖိုလ်၌တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ
ကား-ယခုအခါ ရာဟုလမယ်တော်သည် ထိုအခါ ရသေ့မဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခု
အခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မင်းဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်
ထိုအခါ စူဠာဗဒိရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မုက်ဒေါသမှ၊ မီးပမာ၊ မှီရာလောင်းမြှိုက်မည်။)
ငါးခုမြောက်သော စူဠာဗဒိဇာတ်သည်ပြီး၏။

၆.ကဏ္ဍဒီပါယနဇာတ်

လောက၌ မှန်သောစကားသည် သစ္စာမည်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် "သတ္တာဟဒမဝါဟံ" အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကဏ္ဍဒီပါယနဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းသားတို့၌ သီကင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သာသာနာတော်၌ ငြီးငွေ့ သော ရဟန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ဝတ္ထုသည် ကုသဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။)

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို "ရဟန်း... သင်သည် သာသနာ တော်၌ ငြီးငွေ့သဘတ်ဟူသည် မှန်သော" ဟု မေးတော်မူ၍ "အရှင် ဘုရား... မှန်ပေ၏" ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် "ရဟန်း... ရှေး ပညာရှိတို့သည် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သည် မပွင့်ကုန်မီ သာသနာ တော်မှအပဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏အကျင့်ကို ကျင့်၍ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ရဟန်းအဖြစ်၌ မမေ့လျော်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကုန် သည်ရှိသော် ဟိရိဩတ္တပ္ပ ပျက်အံ့သည်မှ ကြေဓက်သောကြောင့် မိမိ၏ ရသေ့ရဟန်း၏အဖြစ်၌ မမေ့လျော်သော အဖြစ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် သောသူအား မပြောဆိုကုန်၊ ထင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ သဘော ရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ငါဘုရား သာသနာ တော်၌ ရဟန်းပြု၍ ငါကဲ့သို့သော လူနတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော ငါဘုရားမျက်မှောက်တော်၌တည်၍ ပရိသတ်လေးပါးအလယ်၌ မမေ့ လျော်သောအဖြစ်ကို ထင်စွာပြုဘိသနည်း၊ အဘယ်အကျိုးရှိသည်ဖြစ်၍ ဟိရိဩတ္တပ္ပကို မစောင့်သနည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော် မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့... လွန်လေပြီးသောအခါ ဝံသတိုင်း စော သမ္ပိပြည်၌ ကောသမ္ပက အမည်ရှိသော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ အမှတ်မရှိသော နိဂုံးရွာ၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ဥစ္စာရှိကုန်သော အချင်းချင်း ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားနှစ်ယောက် တို့ သည်ရှိကုန်၏။ တစ်ယောက်ကစား မဏ္ဍပျ အမည်ရှိ၏။

ပုဏ္ဏား ၂-ယောက် ရသေ့ဝတ်

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ကာမတို့၌ များသောအပြစ်တို့ကို မြင်ကုန်၍ လျှင် ကြီးစွာသော အလှူကို ဖြစ်စေ၍ နှစ်ယောက်ကုန်သော သူတို့သည် လည်း ကာမတို့ကိုပယ်၍ လူအပေါင်းတို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်းစဉ် အိမ်မှ ထွက်ကုန်၍ ဟိမဝန္တာတောအရပ်၌ သစ်ခင်းဆောက်ပြီးလျှင် ရသေ့ ရဟန်း ပြုကုန်၍ သစ်သီးဆွမ်း ရွာမှီးခြင်းတို့ဖြင့် ရအပ်သော တော သစ်မြစ် သစ်သီးကြီးငယ်ဖြင့် မျှကုန်လျက် အနှစ်ငါးဆယ်တို့ပတ်လုံး နေကုန်၏။

ဈာန်ကို ဖြစ်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့ တို့သည် အနှစ်ငါးဆယ် လွန်သောအခါ၌ ချဉ် ဆား မှီဝဲအံ့သောငှာ ဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်ကုန်လျက် ကာသိတိုင်းသို့ ရောက်လာကုန်၏။

ထိုဇနပုဒ်နိဂုံးရွာ၌ ဒီပါယန ရသေ့၏ လူ့လက်ထက်၌ အဆွ ခင်ပွန်း ဖြစ်ဖူးသော မဏ္ဍဗျမည်သော သူကြွယ်သည်ရှိ၏။ ထိုနှစ်ယောက် သော ရသေ့တို့သည်လည်း ထိုသူကြွယ်၏အထံသို့ သွားကြကုန်၏။ ထို သူကြွယ်သည် ထိုနှစ်ယောက်သော ရသေ့တို့ကိုမြင်၍လျှင် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းဆောက်၍ ထိုနှစ်ယောက်သော ရသေ့တို့ကို လည်း ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော ရသေ့ တို့သည် ထိုကျောင်း၌ သုံးလေးနှစ်တို့ပတ်လုံး နေကုန်ပြီးလျှင် သူကြွယ်ကို ပန်ကြား၍ ဒေသစာရီ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ အဓိမုတ္တက အမည်ရှိသော သုသာန်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုသုသာန်၌ ဒီပါယန ရသေ့သည် မွေ့လျော်သရွေ့ နေပြီး၍ တစ်ဖန် ထိုအဆွ ခင်ပွန်း ဖြစ်ဖူးသော သူကြွယ်၏အထံသို့သွားလျှင် သွား၏။

မဏ္ဍဗျရသေ့ အဖမ်းခံရ

မဏ္ဍဗျရသေ့သည် ထိုသုသာန်၌သာလျှင် နေရစ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့ သ၌ ခိုးသူဘစ်ယောက်သည် မြို့တွင်း၌ ခိုးမှုကိုပြုပြီးလျှင် မြတ်သောဥစ္စာကို ယူ၍ အိမ်မှထွက်သည်ရှိသော် ခိုးသူဟု သိ၍ အိပ်ပျော်ခြင်းမှ နိုးကုန်သော အိမ်ရှင်တို့သည် လည်းဆောင်း၊ စောင့်ရှောက်သော သူတို့သည် လည်း ကောင်း ထစဉ်အတိုင်း လိုက်ကုန်သည်ရှိသော် မြန်ပေါက်မုတုကဲ၍ လျှင် မြန်သော အဟုန်ဖြင့် သုသာန်သို့ခင်၍ ချင်ရသေ့၏ ကျောင်းတံခါး၌ ဥစ္စာထုပ်ကိုစွန့်၍ ပြေးလေ၏။ လူတို့သည် ဥစ္စာထုပ်ကိုမြင်၍ “ဟယ်

မကောင်းစွာသော ရသေ့....သင်သည် ညဉ့်အခါ၌ ခိုးသွားပြန် နေ့အခါ ရသေ့ အသွင်ဖြင့် သွားတိ၏” ဟု ခြိမ်းခြောက် ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် ထိုမဏ္ဍဗျ ရသေ့ ကိုယူ၍ မင်းအား ပြကုန်၏။ မင်းသည် မစူးစမ်း မဆင်ခြင်မူ၍ “သွားကြကုန်၊ တံကျင်၌ လျှိုလေကုန်လော့” ဟု ဆို၏။

တံကျင်လျှိုခံရ

ထိုမဏ္ဍဗျရသေ့ ကို သုသာန်သို့ဆောင်၍ ရွှားတံကျင်သို့ တင်ကုန်၏။ ရသေ့၏ကိုယ်၌ တံကျင်သည်မဝင်။ ထိုနောင်မှ တမာသား တံကျင်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုတမာသားတံကျင်သည်လည်း မဝင်နိုင်။ သံတံကျင်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုသံတံကျင်သည်လည်း မဝင်နိုင်။ ရသေ့သည် “ငါ၏ ရွှားမကောင်းမှုကံသည် အဘယ်ကောင်းမှုကံနည်း” ဟု ကြံဆင်ခြင်၏။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်သောအခါ၌ ထိုရသေ့ အား ဇာတိသရဉာဏ်သည် ဖြစ်၏။ ထိုဇာတိသရဉာဏ်ဖြင့် ရွှား၌ပြုခဲ့ဖူးသော မကောင်းမှုကံကို ကြည့်၍မြင်၏။ ထိုမဏ္ဍဗျရသေ့၏ ရွှားမကောင်းမှု ကံသည် အဘယ်နည်း ဟူမူကား ပင်လယ်ကသစ် တံကျင်ဖြင့် ယင်ငယ်ကို ထိုးဖူးသေးကံတည်း။ ထိုမဏ္ဍဗျ ရသေ့သည် ရွှားဘဝ၌ ဖုန်သမားဖြစ်၍ အဘ၏ သစ်ရွေ့ရာ အရပ်သို့ သွား၍ တစ်ခေ့ခေင်သော အင်ငယ်ကို ဖမ်းပြီးလျှင် ပင်လယ်ကသစ်မြစ်ဖြင့် ထိုး၏။ ထိုမကောင်းမှု ကံသည်ပင်လျှင် ဤအရပ်သို့ရောက်၍ မြစ်စွာ ကိုင်၏။ ထိုရသေ့သည် “ဤယင်ငယ်ကို ပင်လယ်ကသစ်မြစ်ဖြင့် တံကျင် လျှိုသောသဏ္ဍာန် ထိုးဖူးသော မကောင်းမှုကံမှ ငါသည် လွတ်ခြင်းငှာ မဆတ်ကောင်းပြီ” ဟု သိ၍ မင်းချင်းတို့ကိုဆို၏။ “ငါ့ကို တံကျင်လျှိုလို ကုန်သည် အကယ်၍ဖြစ်ကုန်အံ့၊ ပင်လယ်ကသစ် တံကျင်ကို ဆောင်ကုန် လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမင်းချင်းတို့သည် ရသေ့ ဆိုတိုင်းပြုကုန်၏။ ထိုရသေ့ ကို ပင်လယ်ကသစ်သား တံကျင်သို့တင်၍ အစောင့်အရှောက်ကို ပေးပြီး သွားကြကုန်၏။

ဒီပဝါယန ရသေ့ က

စောင့်ရှောက်သောသူတို့သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုရသေ့၏ အထံသို့ လာကုန်သောသူတို့ကို ကြည့်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဒီပဝါယန ရသေ့ သည် “ငါ၏ အဆွေဖြစ်စေမည့် မဏ္ဍဗျရသေ့ တို့မမြင်ရသည် ကြာမြင့်ပြီ”

ဟု မဏ္ဍဗျာရသေ့၏ အထံသို့ လာလတ်သည်ရှိသော် “တံကျင်လျှိုပြီ” ဟု ထိုခန့်၌ပင်လျှင် ခရီးအကြား၌ကြား၍ ထိုမဏ္ဍဗျာရသေ့ကို တံကျင်လျှို၍ ထားရာအရပ်သို့ သွားပြီးလျှင် လျှောက်ပတ်စွာ ရပ်လျက် “အဆွေ မဏ္ဍဗျာ...အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်သလော၊ အဘယ်အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်သနည်း” ဟု မေး၍ “အပြစ်မရှိ” ဟု ဆိုလေသည်ရှိသော် “မိမိ၏ နှလုံးဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို ဆောင်ခြင်းငှာ တတ်နိုင်၏လော၊ မတတ်နိုင်လော” ဟု မေး၏။ “အဆွေ...အကြင်သူတို့သည် ဖမ်းဆပ်၏၊ ထိုသူတို့အပေါ်၌ ငါ့အား နှလုံးဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းသည် မရှိသလျှင်ကားဘည်း။ မင်း၏ အပေါ်၌လည်း ငါ့အား ပြစ်မှားခြင်းသည် မရှိသလျှင်ကားဘည်း” ဟု ဆိုလေ၏။ “ဤသို့ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေသော အဆွေကဲ့သို့သော သီလရှိသော သူ၏ အရိပ်သည် ငါ့အား ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏” ဟု ဆို၍ ဒီပါယန ရသေ့သည် လျှိုပြီ၍စိုက်သော တံကျင်ကို မှီ၍နေ၏။

ကံကုဒီပါယနရသေ့ တရားဟော

ထိုသို့မှီသောအခါ၌ ထိုဒီပါယန ရသေ့၏ကိုယ်၌ မဏ္ဍဗျာရသေ့၏ ကိုယ်မှ သွေးပေါက်တို့သည် စီးကျကုန်၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောကိုယ်၌ ကျတိုင်းကျတိုင်းကုန်သော သွေးပေါက်တို့သည် ခြေခက်ကုန်၍ အကွက်အကွက် မည်းသော အဆင်းတို့ဖြင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုကိုယ်၌ ဧည့်သော အဆင်းရှိသော အပေါက်အပေါက်ဖြစ်သော အခါမှစ၍သာ လျှင် ထိုဒီပါယန ရသေ့သည် ကံကုဒီပါယန အမည်သည်ဖြစ်၏။ ထိုကံကုဒီပါယန ရသေ့သည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ထိုတံကျင်၌သာလျှင် နေ၏။ မိုးသောက်သောအခါ၌ စောင့်ရှောက်သော လူတို့သည် လာလတ်ကုန်၍ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ရသေ့တို့သည် ဟောပြောကြသောအကြောင်းကို မှမ်းအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည် “ငါသည် မစူးမစမ်း ပြုမိချေ၏” ဟု လျှင်မြန်စွာ ထိုရသေ့အထံသို့သွား၍ “အိုရသေ့ အဘယ်ကြောင့် တံကျင်ကို မှီ၍နေသနည်း” ဟု ဒီပါယန ရသေ့ကို မေး၏။ “မြတ်သော မင်းကြီး-ဤရသေ့ကို စောင့်ရှောက်နေ၏” ဟု ဆို၏။ “ရှင်ရသေ့သည် ဤရသေ့၏ အပြစ်ရှိသည်၏အပြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ အပြစ်မရှိသည်၏ အပြစ်ကိုလည်းကောင်းသိ၍ ဤသို့စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပြုစုလော” ဟု မေး၏။ ထိုဒီပါယန ရသေ့သည် အမှုကို သုတ်သင်ဆင်ခြင်

စူးစမ်း၍ အပြစ်မရှိသော အဖြစ်ကိုကြား၍ ထိုနောင်မှ ထိုမင်းအား
“မြတ်သော မင်းကြီး...ပြည်ထဲသခင် မင်းမည်သည်အား စူးစမ်းဆင်ခြင်
၍စာ ပြုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ၏။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားသောသူ မည်
သည်အား ပျင်းသည်ဖြစ်အံ့၊ မဆောင်း” ဤသို့ အစရှိသော စကား
တို့ကို ဆို၍ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးကို ဟော၏။

တံကျင်ကိုဖြတ်ထား

မင်းသည် မဏ္ဍဗျာရသေ့၏ အပြစ်မရှိသော အဖြစ်ကိုသိ၍ “တံကျင်ကို
နုတ်ကုန်လော့” ဟုစေ၏။ တံကျင်ကိုနုတ်ကုန်သည်ရှိသော် နုတ်ခြင်းငှာ
မတတ်နိုင်ဟု မဏ္ဍဗျာရသေ့ သည်ဆို၏။ အဘယ်သို့ ဆိုသနည်းဟူမူကား
“မြတ်သော မင်းကြီး...ငါသည် ရှေး၌ ပြုအပ်ပြီးသော မခကောင်းမှုကို
ဟူသော အပြစ်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသောဘေးသို့ ရောက်ချေပြီ၊
ငါ၏ ကိုယ်၌ တံကျင်ကို နုတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရာ၊ ငါ့အား အဆက်ကို
ပေးလိုသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ လူကို ဆောင်စေ၍ တံကျင်ကို အခရ
နှင့်အမျှ ဖြတ်စေလော့” ဟုဆို၏။ မင်းသည် ထိုရသေ့ဆိုတိုင် ပြုစေ၏။
ကိုယ်တွင်း၌တံကျင်သည် ကိုယ်တွင်း၌ သာလျင်ဖြစ်၏။

ရှေးဝိပါက်

(ထိုလက်သမားသား ဖြစ်သောအခါ၌ ထိုသူငယ်သည် သိမ်မွေ့သော
ပင်လယ်ကသစ်မြစ်ကိုယူ၍ ယင်း၏ ဝစ္စမင်သို့ ထိုးလိုက်၏။ ထိုပင်လယ်ကသစ်
မြစ်သည် ထိုယင်း၏ ကိုယ်တွင်း၌သာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုယင်းငယ်သည် ထို
ပင်လယ်ကသစ်မြစ်ဖြင့် လျှိုခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မသေမူ၍
မိမိ၏ အသက်အပိုင်းအခြား ကုန်သဖြင့်သာလျှင် သေ၏။ ထို့ကြောင့်
ဤမဏ္ဍဗျာရသေ့သည်လည်း မသေ၊ ဤသည်လျှင် ရှေးမခကောင်းမှု ကံ
တည်း။)

အာဏိမဏ္ဍဗျ ရသေ့

ဗာဆုဏသီမင်းသည် ရသေ့တို့ကို ရှိခိုး၍ ကန်တော့ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်
ကုန်သော ရသေ့တို့ကိုလည်း ဥယျာဉ်တော်၌ နေစေလျက် လုပ်ကျွေး၏။

ဗုဒ္ဓ ၈၈-၅၅၀(အတွဲ)

ထိုလျှိုပြီးသော တံကျင်ကို အဆားနှင့်အညီ ဖြတ်၍ ထားသော အခါမှစ၍ မဏ္ဍဗျရသေ့သည် အာဏိမဏ္ဍဗျရသေ့ မည်တူင်၏။ ထိုအာဏိမဏ္ဍဗျ ရသေ့သည် ဗာရာဏသီမင်းကို အမှီပြု၍ ထိုဥယျာဉ်ဆော်၌ သာလျှင် နေ၏။

အာဏိမဏ္ဍဗျ အကြောင်း

ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့သည်ကား ထိုအာဏိမဏ္ဍဗျရသေ့ တံကျင်လျှို ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အနားကို ချမ်းသာအောင် ပြု၍ မိမိ၏ လူ့လက် ထက်၌ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော မဏ္ဍဗျသူကြွယ်၏ အထံသို့သာလျှင် သွား လေ၏။ ထိုကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့သည် ကျောင်းသို့ ဝင်သည်ကို မြင်၍ တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် အဆွေဖြစ်သော မဏ္ဍဗျ သူကြွယ် အား ကြား၏။ ထိုမဏ္ဍဗျ သူကြွယ်သည် ကြားတည့်၍သာလျှင် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထားမယားနှင့်တကွ များစွာစသာ နုံ့သာ ပန်းဆီ တင်လဲ အစရှိသည်တို့ကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ သွားပြီးလျှင် ကဏ္ဍ ဒီပါယန ရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ခြေတို့ကို ဆေးပြီးလျှင် ဆီဖြင့်သုတ်၍ အပျော် ကို သောက်စေ၍ အာဏိမဏ္ဍဗျရသေ့၏ ဖြစ်ကြောင်းကို နာလျက်နေ၏။

မဏ္ဍဗျသား မြေကိုက်

ထိုအခါ မဏ္ဍဗျ သူကြွယ်သား ဖြစ်သော ယညဒတ်မည်သော သူငယ် သည် စကြိုဦး၌ အိမ်ကျင်ဖြင့် ကစား၏။ ထိုသို့ ကစားသည်ရှိသော် တစ် ရသေ့ တောင်ပို၌ မြေဟောက်သည် နေ၏။ ယညဒတ်၏ မြေ၌ ခတ်အပ် သော အိမ်ကျင်(ဘောလုံး) လိမ့်လျက် သွားလေ၏။ ထိုဆောင်ပို့တွင်း၌ မြေဟောက်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ကျလေ၏။ ထိုသူငယ်သည် မြေဟောက် ရှိမှန်း မသိခြင်းကြောင့် ဘောလုံးပို့တွင်းသို့ လက်ကိုသွင်း၏။ ထိုအခါ ထို သူငယ်ကို အမုက်ထွက်၍ မြေဟောက်သည် လက်၌ ကိုက်၏။ ထိုသူငယ် ထည်လည်း မြေဆိပ်၏ အဟုန်ဖြင့် မိန်းမောသည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌သာလျှင် လည်း၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်၏ မိဘတို့သည် မြေကိုက်သော အဖြစ်ကို သိလျှင် သူငယ်ကိုချီ၍ ရွှင်ရထေ့၏ အထံသို့ ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ခြေရင်း၌ အိပ်စေ၍ "အရှင်ဘုရား—ရဟန်းတို့သည်သည်ကား ဆေးကိုလည်းကောင်း"

အရံအတားကိုလည်းစောင်း တတ်ကုန်၏။ သားငယ်ကို အနာမရှိသည်ကို ပြုစော့မူလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ရသေ့ သစ္စာဆိုပုံ

ထိုစကားကိုကြား၍ ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ့သည် ဆို၏။ “ဒါယကာတို့ ဝါသည် ဆေးကိုမတတ်၊ ဆေးကုသောအမှုကို မပြု” ဟု ဆို၏။ “အရှင် ဘုရား—ထိုသို့ ဆေးမကုစားမူ၍ သူငယ်၌ မေတ္တာကိုပြု၍ သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုစော့မူပါလော့” ဟု ဆိုကုန်သည်ရှိသော် ရသေ့သည် “ကောင်းပြီ၊ သစ္စာပြုခြင်းကို ပြုအံ့” ဟု ဆို၍ ယညဒတိ၏ ဦးခေါင်း၌ လက်ကိုထား၍-

၄၇။ သတ္တာဟ ဝေဝါဟ ပသန္နစိတ္တော၊
ပုညတ္ထိဇော အစရိ ဗြဟ္မစရိယံ။
အထာ ပရံ ယံ စရိတံ မမေဒံ၊
ဝဿာနိ ပညာသ သမဓိကာနိ။
အကာမကော ဝါ ဟိ အဟံ စရာမိ၊
ဒေတနံ သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု။
ဟတံ ဝိသံ ဇီဝတု ယညဒတ္တော-

ဟုသေစ ရှေးဦးစွာသော ဤဂါတာကို ဆို၏။

၄၇။ ဘောဇ္ဇော၊ ဒါယကာတို့၊ အဟံ၊ ဝါသည်။ သတ္တာဟ၊ မဝ၊ ရဟန်းပြုသည်မှ ခုနစ်ရက်သာလျှင်။ ပသန္နစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပုညတ္ထိကော၊ တောင်းမှုကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ အစရိ၊ ကျင့်၏။ အထ၊ ထိုခုနစ်ရက်မှ။ အာရံ၊ နောက်၌။ မမ၊ ဝါ၏။ စရိတံ၊ ကျင့်အပ်သော။ ယံစရိတံ၊ အကြင် အကျင့်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣဒံပိ၊ ဤအကျင့်ကိုလည်း။ ပညာသ သမဓိ- ကာနိ၊ ငါးဆယ်အလွန်ရှိကုန်သော။ ဝဿာနိ၊ နှစ်တို့ပတ်လုံး။ အကာ- မကောဝ၊ အလိုမရှိဘဲလျှင်။ အဟံ၊ ဝါသည်။ စရာမိ၊ ကျင့်၏။ ဒေတန- သစ္စေန၊ ဤသို့မှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ ယညဒတ္တော၊ ယညဒတ် သည်။ သုဝတ္ထိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိသံ၊ အဆိုပံ သည်။ ဟတံ-ဟညတု၊ ပျောက်စေသတည်း။ ယညဒတ္တော၊ ယညဒတ် သည်။ ဇီဝတု၊ အသက်ရှင်စေသတည်း။

ဤသို့ သစ္စာပြုသောအခါ၌ ထိုကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့၏ သစ္စာပြုသည် နှင့်တကွ ယညဒတ်အား သားမြတ်တည်ရာ အရပ်မှ အထက်၌ နှံလေစော အဆိပ်သည် လျှောကျ၍ မြေသို့ ဝင်လေ၏။ သူငယ်သည်လည်း မျက်စိတို့ကို ဖွင့်ပြီးလျှင် မိဘတို့ကိုကြည့်၍ “မိခင် ဖခင်တို့” ဟူ၍ ဆို၍သာလျှင် ပြန်၍ အိပ်၏။ ထိုအခါ သူငယ်၏ အဘကို ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့သည် “ငါသည် ရှေးဦးစွာ ငါ၏ အစွမ်းကို ပြုအပ်ပြီ၊ သင်သည်လည်း မိမိ၏ အစွမ်းကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။

အဘ သစ္စာဆိုပုံ

ထိုအဘသည်လည်း “ငါသည် ပြုအပ်သော သစ္စာကို ပြုအံ့” ဟု ယား၏ ရင်၌ လက်ကိုထား၍-

၄၇၈ ယသွာ ဒါနံ နာဘိနန္ဒိံ ကဒါစိ၊
ဒိသွာနာဟံ အတိထိံ ဝါသကာလေ။
န စာပိ မေ အပ္ပိယတံ အဝေဒု၊
ဗဟုဿုတာ သမဏ ဗြာဟ္မဏာ စ၊
အကာမကော ဝါဟံ အဟံ ဒဒါမိ၊
ဧတေန သစ္စေန သုဝတ္ထိံ ဟောတု၊
ဟတံ ဝိသံ ဇီဝတု ယညဒတ္တော-
ဟူသေခ နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇၈ ဘောဓန္တာ၊ အရွှင်တို့၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ယသွာ၊ အကြွင်း ကြောင့်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ။ နာဘိနန္ဒိံ၊ မနှစ် သက်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အတိထိံ၊ အလှူခံဖြစ်သော ခရီးသွားညွှန် သည်ကို။ ဝါသကာလေ၊ ငါ၏အိမ်သို့ လာသောကာလ၌။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ နာဘိနန္ဒိံ၊ မနှစ်သက်။ မေ၊ ငါ၏။ အပ္ပိယတံ၊ အလှူဒါန အလှူခံတို့ကို မနှစ်သက်သော အဖြစ်ကို။ ဗဟုဿုတာ၊ များသော အကြားအမြင်ရှိကုန် သော။ သမဏ ဗြာဟ္မဏာ စ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း။ န စာပိ- အဝေဒု၊ မသိကုန်။ အကာမကော စ၊ အလိုရှိတဲလျှင်။ အဟံ၊ ဝါ သည်၊ ဒဒါမိ၊ လှူ၏။ ဧတေန သစ္စေန၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ ယညဒတ္တော၊ ယညဒတ်သည်။ သုဝတ္ထိံ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်

စေသတည်း။ ဝိသံ၊ အဆိုပ်သည်။ ဟတ် ဟညတု၊ ပျောက်စေသတည်း။
ယညဒတ္တော၊ ယညဒတ်သည်။ ဇီဝတု၊ အသက်ရှင်စေသတည်း။

ဤသို့ အဘသည် သစ္စာပြုပြီးသည့် ရှိသော် ခါးမှ အထက်၌ အဆိုပ်သည်
လျှောက်၍ မြေသို့ဝင်လေ၏။ သူငယ်သည် ထ၍ ထိုင်၏။ ရပ်ခြင်းငှာ
ကံး မတတ်နိုင်သေး။ ထိုအခါ သူငယ်၏ အဘသည် အမိကို “ရှင်မ...
ငါ့ထည် မိမိ၏ အစွမ်းကို ပြုအပ်ပြီ၊ သင်သည် ယခု သစ္စာပြု၍ သား၏
ထ၍ သွားနိုင်သော အဖြစ်ကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။ “အရှင်...အကျွန်ုပ်
အား တစ်ခုသော သစ္စာသည် ရှိ၏၊ ထိုသို့ရှိသော်လည်း အရှင်၏ မျက်
မှောက်၌ ဆိုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ဟုတ်မှန်သည်
အတိုင်း ငါ့သားကို အနာမရှိသည်ကို ပြုလော့” ဟု ဆို၏။

မိခင် သစ္စာဆိုပုံ

ထိုအမိသည် ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ သစ္စာကို ပြုလိုရကား-

၄၉။ အာသီဝိသော တာတ ဗဟုတ္တတေဇော၊
ယော တံ အဿိ သစရာ ဥဒိစ္စ။
တသ္မိဉ္စ မေ အပ္ပိယဘာယ အဇ္ဇ၊
ပိတရိ စ တေ နတ္ထိ ကောစိ ဝိသေသော။
ဇေတန သစ္စေန သုဝတ္ထိ ဟောတု၊
ဟတ် ဝိသံ ဇီဝတု ယညဒတ္တော-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၉။ တာတ၊ ချစ်သား။ ဗဟုတ္တတေဇော၊ များသော အဆိုပ်ရှိ
သော။ အာသီဝိသော၊ အကြင်မြွေးဟောင်းသည်။ သစရာ၊ မိမိနေရာ
စတင်ပို့တွင်းမှ။ ဥဒိစ္စ၊ ထ၍။ တံ၊ သင်ချစ်သားကို။ အဿိ၊ ကိုက်၏။ အဇ္ဇ၊
ယခု။ မေ၊ ငါ၏။ တသ္မိဉ္စ၊ ထိုမြွေးဟောင်း၌လည်းကောင်း။ တေ၊ သင်ချစ်
သား၏။ ပိတရိ၊ အဘ၌လည်းကောင်း။ အပ္ပိယဘာယ၊ မချစ်သောအဖြစ်
၏။ ကောစိဝိသေသော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အထူးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
ဇေတန သစ္စေန၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်။ ယညဒတ္တော၊ ယည
ဒတ်သည်။ သုဝတ္ထိ၊ ချမ်းသာသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဝိသံ

အဆိပ်သည်။ ဟတ်-ဟညတုံ၊ ပျောက်စေသတည်း။ ယညဒတ္တော၊ ယညဒတ်သည်။ ဇီဝတုံ၊ အသက်ရှင်စေသတည်း။

သစ္စာပြုသည်နှင့်တကွ အလုံးစုံသော အဆိပ်သည် လျော့ကျ၍ မြေသို့ ဝင်လေ၏။ ယညဒတ်သည် အဆိပ်မရှိသော ကိုယ်ဖြင့် ကစားအံ့သောငှာ အားထုတ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ရသေ့ ဝတ်နေသနည်း

ဤသို့လျှင် သားသည် ထ၍ ကစားသည်ရှိသော် ဣဗျ သူကြွယ်သည် ကဏ္ဍိပိယနရသေ့၏ အလိုကို မေးလိုသည်ဖြစ်၍ -

၅၀။ သန္တာ ဒန္တာ ယေ စ ပရိဗ္ဗဇန္တိ၊
အညတြ ကဏှာ နတ္ထာ ကာဓရူပါ။
ဒီပိယန ကိဿ ဇိဂုစ္ဆမာနော၊
အကာမကော စရသိ ဗြဟ္မစရိယံ။

ဟူသေ့ စေးခုမြေခက်စော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၀။ ဒီပိယန၊ ဒီပိယနမည်သော။ တာပသ၊ ရှင်ရသေ့။ ယေ ခတ္တိယာဒယော၊ အကြင်မင်း အစရှိကုန်သော သူတို့သည်။ ပရိဗ္ဗဇန္တိ၊ ရသေ့ ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ကဏှာ၊ အရှင်ကဏ္ဍိပိယနရသေ့ကို။ အညတြ၊ ထား၍။ တေခတ္တိယာဒယော၊ ထိုရဟန်းပြုပြီးသော မင်းအစရှိကုန်သော သူတို့သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိကုန်။ သန္တာ၊ ကိလေသာငြိမ်းကုန်သည်။ ဒန္တာ၊ ဒွါရသုံးပါးတို့ကို ဆုံးမအပ်ကုန်သည်။ ဟုတု၊ ဖြစ်ကုန်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ တံ ပန၊ ရှင်ရသေ့သည်တား။ ကိဿ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဇိဂုစ္ဆမာနော၊ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်ကို စင်ဆုပ်ငြီးငွေ့နိုးသည်ဖြစ်၍။ အကာမကော၊ အလိုမရှိဘဲလျက်။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်စော ရသေ့ ရဟန်းအကျင့်ကို။ စရသိ၊ ကျင့်ဘိသနည်း။

ကဲ့ရဲ့မှာစိုးလို့

ထို့နောင်မှ ထိုမဏ္ဍဗျသူကြွယ်အား ကဏ္ဍိပိယန ရသေ့သည် အကြောင်းကို ဆိုလိုရကား-

၅၁။ သဒ္ဓါယ နိက္ခမ္မ နိဝတ္တော၊ သော ဇဠမူဂေါ စပလော ဝတေယံ။
 တေယ ဝါဒယ ဇိဂုစ္ဆဓာနော၊
 အကာမကော စရာမိ ဗြဟ္မစရိယံ။
 ဝိညုပသတ္တံ ဝသိတဉ္စ ဌာနံ၊
 ဝေ အဟံ ပုညကရာ ဘဝါမိ။

ဟူသေစ ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၁။ ဘောဇန္တာ၊ ဒါယဏာတို့၊ ယောကဏှော၊ အကြင်ကဏ္ဍဒီပါ
 ယန ရသေ့သည်။ သဒ္ဓါယ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်စည်ဖြစ်၍။
 နိက္ခမ္မ၊ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီး၍။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ နိဝတ္တော၊ လူ၏ဘောင်သို့
 ပြန်ပြန်၏။ အယံကဏှော၊ ဤကဏှာသည်။ ဇဠမူဂေါဝတ၊ ဆွံ့အသောသူ
 ကဲ့သို့တကား။ စပလောဝတ၊ လူငယ်ကဲ့သို့ လျှပ်ပေါ်စွတကား၊ ဣတိ၊
 ဤသို့။ တေယဝါဒယ၊ ထိုသို့သော ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ ဇိဂုစ္ဆဓာနော၊ စက်ဆုပ်
 သည်ဖြစ်၍။ ဝေအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အကာမကော၊ အလိုမရှိသည်
 ဖြစ်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို။ စရာမိ၊ ကျင့်၏။ တံ၊ ထိုရသေ့
 ရဟန်းအဖြစ်ကို။ ဝိညု၊ ဘုရားအစရှိကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့သည်။
 ပသတ္တံ၊ ချီးမွမ်းအပ်၏။ ဝသိတဉ္စဌာနံ၊ နေရာအရပ်လည်း ဟုတ်၏။ ဝေ ဣမိနာဏာ
 ရဏေန၊ ဤသို့သော အကြောင်းဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပုညကရာ၊
 ကောင်းမှုကိုပြုသည်။ ဘဝါမိ၊ ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆူနေသနည်း

ဤသို့ ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့သည် မိမိ၏အလိုကို ဆိုပြီး၍ တစ်ဖန်
 မဏ္ဍဗျသုကြယ်ကို မေးလိုရအား-

၅၂။ သမဏေ တုဝံ ဗြာဟ္မဏေ အဒ္ဓိတေ စ၊
 သန္တပ္ပယာသိ အနုပါနေဟိ ဘိက္ခံ။
 ဩပါနဘူတံ ဘရံ တဝသိဒံ၊
 အနွေန ပါနေန ဥပေတဇ္ဈပံ။
 အထ ကိယ ဝါဒယ ဇိဂုစ္ဆဓာနော၊
 အကာမကော ဒါနမိဒံ ဒဒါသိ။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၂။ ဥပါသစာ ဒါယကာ၊ တုဝံ သင်သည်။ သမဏေ စ၊ ကိလေ
 သာငြိမ်းပြီးသော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို လည်းကောင်း။ ပြာဟွံဏေ စ၊
 မကောင်းမှုကို အပပြုပြီးသော အရိယာတို့ကိုလည်းကောင်း။ အဒ္ဓိကေ စ၊
 ခရီးသွားညွှန်သည်တို့ကို လည်းကောင်း။ အန္ဓုပါနေဟိ၊ ထမင်းအဖျော်
 တို့ဖြင့်။ သန္တပ္ပယာသိ၊ ရောင့်ရဲစေ၏။ ဘိက္ခုဉ္စ၊ ဆွမ်းကိုလည်းကောင်း။
 ဒဒါသိ၊ လှူ၏။ တဝ၊ သင်၏။ ဣဒံ သရံ၊ ဤအိမ်သည်။ သြပါနဘူတံဝ၊
 ခရီးလေးဆုံ၌ တူးအပ်သော ရေကန်နှင့်တူ၏။ အဿ တေ၊ ထိုသင်၏။
 ဣဒံ သရံ၊ ဤအိမ်သည်။ အန္ဓေန၊ လှူဖွယ်ထမင်းနှင့် လည်းကောင်း။
 ပါနေန၊ လှူဖွယ်အဖျော်နှင့် လည်းကောင်း။ ဥပေတရူပံ၊ ပြည့်စုံသော
 သံဘောရုံ၏။ အထ၊ ထိုနေ့တိုင်းမပြတ် လာတိုင်းကုန်သော သူတို့အား
 လှူအပ်လျက်။ ကိဿဝါဒဿ၊ အဘယ်မည်သော ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ ဇိဂုစ္ဆ
 မာနော၊ စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍။ အကာမကော၊ အလိုမရှိဘဲ။ ဣဒံ ဒါနံ။
 ဤအလှူကို။ ဒဒါသိ၊ လှူကိသနည်း။

ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်အရ

ထို့နောင်မှ မဏ္ဍဗျသုကြွယ်သည် မိမိ၏အလိုကို ဆိုလိုရကား-

၅၃။ ပိတရော စ မေ အာသံ ပိတာမဟာ စ၊
 သဒ္ဓါ အာသံ ဒါနပတိ ဝဒည။
 တံ ကုလဝတ္ထံ အနုဝတ္တမာနော၊
 မာဟံ ကုလေ အန္တိမ ဂန္ဓိနော အဟံ။
 တေဿ ဝါဒဿ ဇိဂုစ္ဆမာနော၊
 အကာမကော ဒါန မိဒံ ဒဒါမိ။

ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၃။ ဘန္တ၊ ရှင်ရခေသ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ပိတရော စ၊ မိဘတို့သည်
 လည်းကောင်း။ ပိတာမဟာ စ၊ အဘိုးအဘေးတို့သည် လည်းကောင်း။
 သဒ္ဓါ၊ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းရှိကုန်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
 ဒါနပတိ၊ အလှူရှင်တို့သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဒည။ အလှူခံတို့၏
 အလိုကို သိကုန်သည်။ အာသံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တံကုလဝတ္ထံ၊ ထို မိဘ
 ဘိုးဘေးစသော ဆွေခုနစ်ဆက်တို့၏ အလှူပေးခြင်းတော်ဟူသော ကျင့်

ဝတ်သို့။ အနုဝတ္တမာနော၊ အစဉ်လိုက်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ကုလေ၊ အမျိုးစဉ်ဆက်၌။ အန္တိဂန္ဓိနော၊ အမျိုးတကာတို့အောက် အယုတ်
ဆုံး အမျိုးတကာတို့အောက် အဖျင်းဆုံးသည်။ မာ အဟံ၊ မဖြစ်စေလင့်။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ဧဝံ ဝါဒဿ၊ ထိုအမျိုးတို့အောက် အယုတ်ဆုံးအမျိုး
တကာတို့အောက် အဖျင်းဆုံးဟူသော ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ ဇိဂုစ္ဆမာနော၊ ဇက်
ဆုပ်ရှုံရှာသည်ဖြစ်၍။ အကာမကော၊ အလိုမရှိဘဲ။ ဣဒံ ဒါနံ၊ ဤအလှူကို။
အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဒဒါမိ၊ လှူ၏။

အဘယ်ကြောင့်ပေါင်းနေသနည်း

ဤသို့သောစကားကို ဆိုပြီး၍ မဏ္ဍဗျ သူကြွယ်သည် မိမိ၏ စကားကို
မေးလိုရကား-

၅၄။ ဒုဟရိံ ကုမာရိံ အ သမတ္ထ ပညံ၊
ယံ တာနယိံ ဉာတိကုလာ သုဂတ္ထေ။
န စာပိ မေ အပ္ပိယတံ အဝေဒိ၊
အညတြ တာမာ ပရိစာရယန္တာ၊
အထ ကေန ဝဏ္ဏေန မယာ ဟံ ဘောတိ၊
သံဝါသ မေဗ္ဗာ အဟု ဝေရူပေါ-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၄။ သုဂတ္ထေ၊ တင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိသော။ ဘောတိ၊ အိုအိမ်
ရှင်မ။ ဒုဟရိံ၊ ပျိုရွယ်လှစွာသော။ ကုမာရိံ၊ သတို့သမီးငယ်သာ ဖြစ်
သေးသော။ ယံ တံ၊ အကြင်သင့်ကို။ အသမတ္ထပညံ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုစီရင်
ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ပညာမရှိသောသူ ဖြစ်လျက်မူလည်း၊ ဉာတိကုလာ၊
မိဘအိမ်မှ၊ အာနယိံ၊ ဆောင်၏။ တာမာ၊ အလိုရှိအပ် မြတ်နိုးအပ်ခြင်း
ကို။ အညတြ၊ ကြည့်၍။ ပရိစာရယန္တာအပိ၊ လုပ်ကျွေးငြားသော်လည်း။
မေ၊ ငါ့အဖေ။ အပ္ပိယတံ၊ မချစ်မနှစ်သက်လိုသည်၏ အဖြစ်ကို။ မံ၊ ငါ့ကို။
န စာပိ အဝေဒိ၊ မသိစေ။ အထ၊ ထိုသို့ မချစ်မနှစ်သက်လိုဘဲလျက်။
ကေန ဝဏ္ဏေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ မယာ၊ ငါနှင့်။ ဝေရူပေါ၊ ဤသို့
အဘောဂိုသော။ သံဝါသမေဗ္ဗာ၊ ချစ်မြတ်နိုးသကဲ့သို့ ပေါင်းဖော်ခြင်း
သည်။ အဟု၊ ဖြစ်နိုင်ဘိသနည်း။

၉-က-၅၅၀(တ-တွဲ)

ဆွေမျိုးတို့အကျင့်အရာ

ထိုအခါ ဆူကြွယ်အား မယားသည် ဆိုလိုရကား-

၅၅။ အာရာ ဒုရေ နယိမ ကဒါစိ အတ္ထိ၊
ပရမ္မရာနာမ ကုလေ ဣမသ္မိံ။
တံ ကုလဝတ္ထံ အနုဝတ္တမာနာ၊
မဒဟံ ကုလေ အန္တိမဂန္ဓိနိ အဟံ။
တေဿ ဝါဒဿ ဇိဂုစ္ဆမာနာ၊
အကာမကာ ပါဒစရာမိ တုယု

ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅၅။ သံမိ၊ အရှင်။ ဣမသ္မိံ ကုလေ၊ ဤအမျိုး၌။ အာရာ ဒုရေ၊ အလွန်ဝေးလွန်းသော။ ကုလေ၊ အဆွေခုနစ်ဆက်အထက်မှ။ ပဋ္ဌာယ၊ စ၍။ ကဒါစိ၊ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ။ ပရမ္မရာနာမ၊ မိမိယောကျ်ားကိုစွန့်၍ တစ်ပါးသောယောကျ်ားကို ယူဖူးသော မိန်းမသည်။ န အတ္ထိ၊ ခြေစဖူး။ တံ ကုလဝတ္ထံ၊ ထိုဆွေခုနစ်ဆက် မပျက်သော အမျိုးတို့၏အကျင့်ကို။ အနုဝတ္တမာနာ၊ အတုလိုက်၍ကျင့်သော။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကုလေ၊ အမျိုးခုနစ်ဆက်၌။ အန္တိမဂန္ဓိနိ၊ အယုတ်ဆုံးဖြစ်သော မိန်းမအဖျင်း အသောင်းဖြစ်သော မိန်းမသည်။ မဒအဟံ၊ မဖြစ်စေလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တေဿ ဝါဒဿ၊ ထိုကုလအန္တိမ ကုလဂန္ဓိနိဟူသော ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို။ ဇိဂုစ္ဆမာနာ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာနိုးသည်ဖြစ်၍။ အကာမကာ၊ အလိုမရှိဘဲ။ တုယု၊ သင်၏။ ပါဒစရာမိ၊ ခြေရင်း၌ အလုပ်အကျွေးသည် ဖြစ်၏။

လင်အားကန်တော့ခြင်း

ဤသို့သော စကားကို ဆိုပြီး၍ “ငါသည် လင်၏မျက်မှောက်၌ မလိုအပ်သောစကားကို လင်အား ဆိုအပ်ပြီ၊ ငါ့အား စက်ဆုပ်ရွံရှာဆူနွမ်း ဆရာရှင်ရသေ့၏ မျက်မှောက်၌လျှင် ကန်တော့အံ့” ဟု ကြံ၍ ကန်တော့လိုရကား-

၅၆။ မဏ္ဍဗျ ဘာသိ'ယ မဘာသနယျ'၊
 ထံ ခမ္ပတံ ပုတ္တကဟေတု မဇ္ဇ။
 တံ ပုတ္တပေမံ န ဣဓ ပရတ္ထိံ ကိဉ္ဇိ၊
 သော နော အယံ ဇီဝတိ ယညဒတ္တော-
 ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၆။ မဏ္ဍဗျ၊ အရှင်မဏ္ဍဗျ။ အဘာသနယျ'၊ မဆိုအပ်သော။ ယံ ဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ ပုတ္တကဟေတု၊ သား၏ အကြောင်းကြောင့်။ မယာ၊ ငါသည်။ ဘာသိ'၊ ဆိုအပ်ပြီ။ အဇ္ဇ၊ ထာ။ မမ၊ ငါ့အား။ ခမ္ပတံ ခမတု၊ သည်းခံပါလော့။ ဣဓ၊ ဤအရပ်၌။ တံ ပုတ္တပေမံ၊ ထိုသား၌ချစ်ခြင်းသည်သာလျှင်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ပရံ၊ သား၌ချစ်ခြင်းမှတစ်ပါးသော။ ကိဉ္ဇိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ န အတ္ထိ'၊ ခရီး။ ယသ၊ အကြင် သား၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ဘာသိတံ၊ ဆိုအပ်၏။ နော၊ ငါ တို့၏။ ပုတ္တော၊ သားဖြစ်သော။ သောအယံ ယညဒတ္တော၊ ထိုယညဒတ်သည်။ ဇီဝတိ၊ အသက်ကိုရပြီ။

ထိုအခါ မယားကို မဏ္ဍဗျ သူကြွယ်သည် "အိမ်ရှင်မ....ထလော့၊ သင့်အား ဝါသည် သည်းခံ၏။ ဤနေ့မှစ၍ ကြမ်းတမ်းသောစိတ်သည် မဖြစ်လင့်၊ ငါသည်လည်း ရှင်မအား မချစ်မနှစ်လိုသော အမူအရာကို မပြုအံ့" ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်း ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့သည်လည်း မဏ္ဍဗျသူကြွယ်ကို "ဒါယက...သင်သည် ဆည်းပူးအပ်သော ဥစ္စာကို ဆည်းပူး၍ ကံကို လည်းကောင်း၊ ကံ၏အကျိုးကိုလည်းကောင်း မယုံကြည်မှု၍ အလှူပေးခြင်းသည် မသင့်သောအရာကို ပြုဘိ၏။ ဤနေ့မှစ၍ ကံ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သဖြင့် အလှူကို လှူလော့" ဟု ဆို၏။ ထိုမဏ္ဍဗျ သူကြွယ်သည် "စောင်းပြီ" ဟု ဝန်ခံ၍ မဏ္ဍဗျသူကြွယ်သည် ဘုရားလောင်းကို "အရှင် ဘုရား....အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ မြတ်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ အဖြစ်၌တည်၍ ရသေ့ ရဟန်းအဖြစ်၌ မွေ့လျော်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ မမြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် မသင့်သောအရာကို ပြုဘိ၏။ ဤနေ့မှစ၍ အကြင်းမွေ့လျော်သော အခြင်းအရာဖြင့် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား၌ ပြုအပ်သော အကျွန်ုပ်တို့၏ အလှူသည် အကျိုးကြီးသည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ကို

ကြည်ညိုစေ၍ စင်ကြယ်သောစိတ် ရှိလျက် စျားနံ့ဟူသော ရသေ့ ရဟန်း သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လော့” ဟု ဆိုပြီး၍ ထိုသမီး ခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် ဘုရားလောင်းကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် ထ၍သွားကြကုန်၏။

အားလုံးကောင်းကြပြီ

ထိုနေ့မှစ၍ ဗယားသည် လင်၌ ချစ်ခင်လေးမြတ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၏။ မဏ္ဍပျသုကြွယ်သည်လည်း ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကံ ကံ၏အကျိုး ကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ အလှူကိုလှူ၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း မမွေ့လျော်သောစိတ်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် စျားနံ့ အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ လဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ ငြီးငွေ့သောရဟန်းသည် ဆောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား ရဟန်း-ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ မဏ္ဍပျသုကြွယ်ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလာသည် ထိုအခါ သုကြွယ်သားဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သံဝရိပုတြာသည် ထိုအခါ အာဏိမဏ္ဍပျရသေ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဣန္ဒြေဒီပိယနရသေ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အမှန်သစ္စာ၊ ဆိုသောခါ၊ လိုရာပြီးနိုင်၏။)

ခြောက်ခုမြောက်သော ဣန္ဒြေဒီပိယနဇာတ်သည် ပြီး၏။

၇-နိဂြောဇဇာတ်

သူ့ကျေးဇူးကို မသိခြင်းကြောင့် ပျက်စီးခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌န၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ ထုတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “န ဝါဟဇေတံ ဇာနာဒိ” ဆုစု

ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤနိဂြောဓ်ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီကင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့၊ တစ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်...ဒေဝဒတ် မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်အား ‘မျှားစွာ ကျေးဇူးပြုတော်မူ၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မှီ၍ သာမဏေအဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ရ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံဖြစ်သော ဘုရားစကားတော်ကို သင်၍ ဈာန်ကိုဖြစ်စေ၏။ သင့်အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို ရခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဥစ္စာထာလျှင်တည်း” ဟု ရဟန်းတို့သည် ဆိုအပ်ကုန်သည်ရှိသော် “မြက် သစ်ရွက်မျှကို မြှောက်၍သာလျှင် ဤမျှသည်လည်း ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့အား ပြုအပ်သောကျေးဇူးကို ငါမမြင်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အထူးသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လခတော်မူသတ်၍ “ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင်ကျေးဇူးကို မသိတတ်သည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်သည် ကျေးဇူးကိုမသိတတ်သည် အဆွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သည်ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုရဟန်းတို့သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သူဌေးသည် မိမိသားဖွဲ့ ဇနပုဒ်သူဌေး၏သမီးကို ဆောင်ယူ၏။ ထိုသူဌေးသမီးသည် မြူ၏။ ထိုသူမြူသည်ရှိသော် သူဌေးသမီးအား နောက်အဖို့၌ လာဘသက္ကဋ္ဌာရသည် ယုတ်၏။ “ငါတို့သား၏အိမ်၌ အမြူမ နေသည်ရှိသော် အမျိုးအနွယ်သည် အသို့ ပွားလတ္တံ့နည်း” ဟု အကြင်အခြင်းဖြင့် ဆိုသည်ရှိသော် သူဌေးသမီးသည် ကြား၏။ ထိုအခြင်းဖြင့်လည်း စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။

ကိုယ်ဝန်ရှိဟန်ဆောင်

ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုသို့သောစကားကိုကြား၍ “ထိုသို့ ဆိုကြသည် ဖြစ်စေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမှုအရာကိုပြု၍ ထိုသူတို့ကို လှည့်စားအံ့” ဟုကြံ၍

မိမိအကျိုးစီးပွားကို ဆောင်သော အထိန်းကို “မိခင် - ကိုယ်ဝန်ဆောင်
 သော မိန်းမတို့မည်သည်ကား အသို့လျှင် ပြုရကုန်သနည်း” ဟု ကိုယ်ဝန်
 ဆောင်သော မိန်းမတို့ကို မေး၍ ဥတုလာသောကာလ ဥတုခံအနီးထည့်၍
 ရျဉ်သောအရသာတို့ကို အလို့ရှိတတ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ လက်ခြေတို့ကို ဖော
 ဖောရိုသောကာလ၌ လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတို့ကို ထုခတ်စေ၍ အသားဖော
 ဖောရိုသည်ကို ပြု၏။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ပုဆိုးနှမ်း ရှစ်ပတ်သဖြင့်လည်း
 ဝမ်းကြီးသောအသွင်ကို ပြု၏။ သားမြတ်ဖျားတို့ကို မည်းသောအဆင်း
 ရှိသည်တို့ကို ပြု၏။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်သော ကိစ္စကိုပြုသော်လည်း အထိန်း
 မကိုထား၍ တစ်ပါးသော မိန်းမတို့၏ မြင်ရာအရပ်၌မပြု ဤသို့လှည့်
 စား၏။

သားတစ်ယောက်ကောက်ရခြင်း

ထိုသူဌေးသမီး၏ဗစ်သည်လည်း ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကိုပေး၏။
 ဤသို့လျှင် ကိုးသတို့ပတ်လုံး လင်အိမ်၌နေပြီး၍ “ယခုအခါ ဇနပုဒ်၌
 အာအိမ်သို့သွား၍ သားဖွားအံ့” ဟု ယောက္ခမ ယောက်ျားသူ၊ ယောက္ခမ
 မိန်းမသူတို့ကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ရထားစီး၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်
 ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့၍ ခရီးသို့သွား၏။ ထိုသူဌေးသမီး၏ ရှေ့မှတား
 လှည်းကုန်သည်တစ်ဦးသည် သွား၏။ လှည်းကုန်သည်သည် နေ၍သွား
 သော အရပ်သို့ သူဌေးသမီးသည် နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၌ ရောက်
 ၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ထိုလှည်း၌ ဆင်းရဲစွာသော တစ်ယောက်သော
 မိန်းမသည် ညဉ့်အခါ တစ်ခုသော ပညောင်ပင်ရင်း၌ သားယောက္ျားကို
 ဖွား၍ နံနက်စောစောကလျှင် လှည်းသွားသည်ရှိသော် “ငါသည် လှည်း
 နှင့်ကင်း၍ သွားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ လှည်းနှင့်ကင်း၍သွား
 ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သောကြောင့် စင်စစ်လျှင် အသက်ရှည်သည်ရှိသော်
 သားကိုရခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏” ဟု ပညောင်ပင်ရင်း၌ အချင်းကို
 လည်းစောင်း ကိုယ်ဝန် အညစ်အကြေးကိုလည်းကောင်း ခင်း၍ သားငယ်
 ကိုစွန့်၍ လှည်းနှင့်တကွ လိုက်လေ၏။ သူငယ်အားလည်း နတ်တို့သည်စောင့်
 ရွောက်ကုန်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ထိုသူငယ်သည် ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား
 သော သူငယ်မကုတ် ဘုရားလောင်းလျှင်တည်း၊ ထိုသို့ဘုရားလောင်း ဖြစ်

ငြားသော်လည်း ထိုဘုရားလောင်းသည် ထိုဘဝ၌ ထိုသို့သဘောရှိသော
လူဆင်းရဲမဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေကိုယူ၏။

ရာဇဂြိုဟ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီ

သူဌေးသမီးသည် နံနက်စာ စားသောအခါ၌ ထိုအရပ်သို့ ရောက်၍
ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကို ပြုအံ့ဟု ထိုအထိန်းစနှင့်တကွ ပညောင်ပင်
ရင်းသို့ သွားသည်ရှိသော် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသောသူငယ်ကို
မြင်၍ “မိခင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိစ္စသည် ပြီးပြီ” ဟု ပုဆိုးနှမ်းကိုပယ်၍ ဝမ်း
ရင်ခွင်အရပ်ကို သွေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်အညစ်အကြေးဖြင့်လည်း
ကောင်း လိမ်းကျ၍ မိမိ၏ သားဖွားသောအဖြစ်သို့ ကြားစေ၏။ ထို
ခါ၌ပင်လျှင် သူဌေးသမီးကို တင်းထိမ်ဖြင့် ကာရံ၍ အလွန်နှစ်သက်
ရွှင်လန်းသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သတင်းစကားကို
စေလိုက်၏။ ထိုအခါ သူဌေးသမီး၏ ယောက်ျားမိန်းမသူ၊ ယောက်ျား
ယောက်ျားသူတို့သည် “သားဖွားပြီးသော အာလုမူစ၍ သင့်မိဘအိမ်၌
အဘယ်ပြုလတ္တံ့နည်း” ဤငါတို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့သာလျှင် လာခဲ့လော့”
ဟု စေလိုက်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးသမီးသည် တစ်ဖန် ပြန်လည်ခဲ့၍ ရာဇဂြိုဟ်
ပြည်သို့သာလျှင် ရင်၏။

မိတ်ဆွေ၃-ယောက်ပညာသင်

ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သူဌေးသမီးကို လက်ခံ၍ သူငယ်၏အမည်ကို မုညီ
ကုန်သည်ရှိသော် ပညောင်ပင်ရင်း၌ ဖွားသည်၏အဖြစ်ကြောင့် “နိုဂြောဇ
သတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မုညီကုန်၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် သူဌေးငယ်၏
ချေးမသည် သားဖွားခြင်းငှာ မိဘအိမ်သို့သွားသည်ရှိသော် ခရီးအကြမ်း
ဝယ် တစ်ခုသောသစ်ခက်အောက်၌ သားကိုဖွား၏။ ထိုသူငယ်အားလည်း
“ဇာခသတို့သား” ဟူသော အမည်ကို မုညီကုန်၏။ ထိုနေ့၌ပင်လျှင်
ထိုသူဌေးကို မှီ၍နေသော အပ်လျှီသမား၏ မယားသည်လည်း ပုဆိုး
နှမ်းအတွင်း၌ သားငယ်ကိုဖွား၏။ ထိုသူငယ်အား “ပေါငွေက” ဟူသောအ
မည်ကိုမုညီကုန်၏။ သူဌေးကြီးသည် နှစ်ယောက်ကုန်သောသူငယ်တို့ကိုနိုဂြော
ဇသတို့သား ဖွားသောနေ့၌ပင်လျှင် ဖွားကုန်၏ ဟု စေလိုက်၍ နိုဂြောဇ
သကိုသားနှင့် သူလျှင် တကွ ကြီးစေ၏။ ထို သုံးယောက်ကုန်သော

သူငယ်တို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း ကြီး ကုန်၍ အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် စက္ကသိုလ် ပြည်သို့ သွား၍ ပညာ သင် ကုန်၏။ သူဌေးသား နှစ်ယောက်တို့သည် ဆရာအား နှစ်ထောင်သော ဥစ္စာတို့ကို ပေးကုန်၏။ နိဂြောဓ သတို့သားသည် ပေါဠိကအား မိမိ၏ အထံ၌ အတတ်ကို သင်စေ၏။ ထိုသုံးယောက်ကုန်သောသူတို့သည် သင်ပြီးသောအတတ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆရာကိုပန်ကြား၍ ဆရာအထံမှ ထွက်ခဲ့သည်ရှိသော် ‘ဇနပုဒ်သို့ လှည့်လည်ခြင်းကို လှည့်လည်ကုန်အံ့’ ဟု အစဉ်သဖြင့် လခကြ၍ ဗာရာဏသီ သို့ရောက်၍ တစ်ခုသော နတ်ကုန်း၌ အိပ်ကုန်၏။

ထိုအခါ ‘ဗာရာဏသီပင်းသည် သေ၍ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ၊ နက်ဖြန် ဖုဿရထားကို လွှတ်ကုန်အံ့’ ဟု ဗာရာဏသီပြည်သို့ စည်ကို လည်စေကုန်၏။ ထိုအဆွေခင်ပွန်းသုံးယောက်တို့သည် အိပ်ကြကုန်သည်ရှိသော် ပေါဠိကသည် မိုးသောက်ထသောအခါ၌ ထ၍ နိဂြောဓ သတို့သား၏ခြေတို့ကို ဆုပ်နယ်လျက် နေ၏။

ကြက်တို့ ရန်ဖြစ်ကြပုံ

ထိုနတ်ကုန်း သစ်ပင်၌ နေကြသော ကြက်သည် အောက်၌ နေသော ကြက်၏ ကိုယ်ထက်၌ ကျင်ကြီးကိုချ၏။ ထိုအခါ အထက်၌ နေသော ကြက်ကို အောက်၌ နေသော ကြက်သည် ‘အဘယ်သူသည် ကျင်ကြီးကိုချအပ်သနည်း’ ဟုဆို၏။ ‘အဆွေ အမျက်မထွက်လင့်၊ ငါသည် မသိ၍ ချမိ၏’ ဟုဆို၏။ ‘အချင်း... သင်သည် ငါ၏ ကိုယ်ကို ကျင်ကြီးချရာ အရပ်ဟူ၍ အောက်မေ့သလော၊ ငါ၏ ပမာဏကို သင်မသိသလော’ ဟုဆို၏။

ထိုသို့ဆိုသောအခါ အောက်ကြက်ကို အထက်ကြက်သည် ‘အချင်း... မသိ၍ ငါသည် ချမိ၏’ ဟု ဆိုပါသော်လည်း သင်သည် အမျက်ထွက်သလျှင်ကတည်း၊ သင်၏ ပမာဏသည် အဘယ်နည်း’ ဟုဆို၏။ ‘အချင်း... အကြင်သူသည်ကား ငါ့ကိုသတ်၍ အသားကိုစားအံ့ ထိုသူသည် နံနက်စောစော ထလျှင် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို ရလှတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် မာန်ထောင်လွှားခြင်းကိုပြု၏’ ဟုဆို၏။ ထိုအခါ အောက်ကြက်ကို အထက်ကြက်သည် ‘အချင်း... နံနက်စောစော တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို မရစေတတ်သော အစွမ်းသတ္တိမျှဖြင့် သင်သည် မာန်ထောင်လွှားခြင်းကို ပြုသလော၊ ငါ့ကိုကား သုတ်၍ ဆူဖိုးသော အသားကို အကြင်သူသည်

စားအံ့၊ ထိုသူသည် နံနက်စောစောကလျှင် မင်းဖြစ်အံ့၊ အကြင်သူသည် မဆူ
မခြောက် အလယ်ဖြစ်သော အသားကိုစား၏၊ ထိုသူသည် စစ်သူကြီး
အရာကို ရလတ္တံ့ ။ အကြင်သူသည် အရိုး၌ ကပ်သော အသားကိုစားအံ့၊ ထိုသူ
သည် ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်လတ္တံ့ ။ ဟုဆို၏။

မိတ်ဆွေ ၃-ယောက် ကြက်သားစားကြ

ပေါဋ္ဌိကသည် ထိုကြက်နှစ်ခု၏ စကားကိုကြား၍ “ငါတို့အား တစ်
ထောင်ခေတ်ဥစ္စာဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိကုန်အံ့နည်း၊ မင်းအဖြစ်သည်သာ
လျှင် မြတ်၏” ဟု ဖြည်းဖြည်းသစ်ပင်ထက်သို့ တက်၍ အထက်၌ အိပ်သော
ကြက်ကို ဖမ်းပြီးလျှင် သတ်၍ မီးကျိုး၌ စင်ပြီးလျှင် ဆူသော အသားကို
နိဂြောဓအားပေး၏၊ အလယ်အသားကို သာဓအားပေး၏၊ အရိုး၌ ကပ်
သော အသားကို မိမိ စား၏။ စားကြပြီးလျှင် “အဆွေ နိဂြောဓ... သင်
သည် ယခု မင်းဖြစ်လတ္တံ့ ။ အဆွေ သာဓ... သင်သည် စစ်သူကြီးဖြစ်လတ္တံ့ ။
ငါသည်ကား ဘဏ္ဍာစိုး ဖြစ်လတ္တံ့” ဟုဆို၍ “အသို့သေခ အကြောင်းဖြင့်
ထင်သိသနည်း” ဟု ဓေးအပ်သည်ရှိသော် ပေါဋ္ဌိကသည် ထိုအကြောင်း
တို့ကိုကြား၏။

ထိုသုံးယောက်သော သူတို့သည်လည်း နံနက်စာစားချိန် ကာလ၌
ဗာရာဏသီမြို့သို့ဝင်၍ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်၏အိမ်၌ ထောပတ်သကစနှင့် ထေ
သော သနုစထမင်းကို စားပြီးလျှင် မြို့မှထွက်၍ မင်း၏ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်
ကုန်၏။ နိဂြောဓသတို့ သုစားသည် မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ အပြင်၌ အိပ်၏၊
သာဓ၊ ပေါဋ္ဌိက နှစ်ယောက်တို့သည် အပ၌ အိပ်ကုန်၏။

ဖုဿရထားဆိုက်ပြီ

ထိုအခါ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးတို့ကို ရထားနှင့်တင်၍ ဖုဿ
ရထားကို လွှတ်ကုန်၏။ (ထိုဖုဿရထား လွှတ်သော အခြင်းအရာ၏အကျယ်
ဖြစ်သောစကားသည် မဟာဇနကဇာတ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့ ။) ဖုဿရထား
သည် ဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် လည်၍ “တက်တော်မူလော့” ဟူသော
အစီအရင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်၏။

ပုဒုထုဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် “မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်၌ ဘုန်းရှိသောသူသည်
ဖြစ်ထု၏” ဟု ဥယျာဉ်တော်သို့ဝင်၍ နိဂြောဓ သတို့သားကို ခြေဖျား၌

၈. ၈၂. ၅၅၀ (ထတံ)

ပုဆိုးတို့ကိုဖွင့်၍ ခြေတို့၌ လက္ခဏာတို့ကို ဆင်ခြင်လျှင် “ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ထားဘိဦး ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံးကို အစိုးရသော စောရာဇ် မင်း ဖြစ်ခြင်းငှာ ထိုက်၏” ဟု အလုံးစုံသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကို တီးမှုတ် စေ၏။ နိဂြောဓ သတို့သားသည် နိုး၍ မျက်နှာမှပုဆိုးကိုဖွင့်၍ လူများ တို့ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်၍ လျောင်းလျက် အတန်ငယ်သော အခလကို လွန်စေ၍ ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့သဖြင့် နေ၏။ ထိုအခါ နိဂြောဓ သတို့သားကို ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် ပုဆစ်တုပ်၍ “အရှင်မင်းကြီး... ဗာရာဏသီပြည်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ လက်တော်သို့ ရောက်၏” ဟု နှုတ်ဆော် လျှောက်လျှင် “ကောင်းပြီ” ဟု မိန့်လတ်သော် ထိုကျောက်ဖျာ အပြင်၌ သာလျှင် ရတနာ အစဉ်ထား၍ အဘိသိက်သွန်း၏။ ထိုနိဂြောဓ သတို့သား သည် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လျှင် သခင် သတို့သားအား စစ်သူကြီး အရာကို ပေး၍ များလှစွာသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ဗာရာဏသီမြို့သို့ ဝင်တော်မူ၏။ ပေါဠိက သတို့သားသည်လည်း မင်းစသော ပြည်သူ အပေါင်းတို့နှင့် တကွသာလျှင်လိုက်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်မှ စ၍ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့်အညီသားလျှင် ခင်းပြု၏။

မိဘတို့ကိုခေါ်ခြင်း

ထိုဘုရားလောင်းသည် တစ်နေ့သ၌ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို အောက်မေ့၍ သာခ စစ်သူကြီးကို “ငါသည် မိဘတို့နှင့်ဆင်း၍ နေခြင်း ငှာ မတတ်နိုင်၊ များစွာသော အခြံအရံဖြင့်သွား၍ ငါတို့၏ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို ဆောင့်ခေါ်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုသာခ စစ်သူကြီးသည် “ငါ့အား ထိုမင်းကြီး မယ်တော် ခမည်း တော်တို့ နေရာအရပ်၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စအမှုသည် မရှိ” ဟု ပယ်၏။ ထိုနေ့အစ ပေါဠိကကို စေ၏။ ပေါဠိကသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ထိုမင်းကြီး မယ်တော်ခမည်းတော်တို့၏ အထံသို့သွား၍ နိဂြောဓ မင်းကြီး၏ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို “အရှင် သူဌေးတို့၏ သားတော်သည် ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းဖြစ်ပြီ၊ လာတော်မူကုန်၊ သွားကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုမယ်တော် ခမည်း တော်တို့သည် ‘အမောင်... ငါတို့အား စည်းစိမ်ဟူသော အတိုင်းအရှည် မရှိပြီ၊ သားတော်ထံသို့ သွားသဖြင့် မသင့်ပြီ’ ဟု ပယ်ကုန်၏။ သာခ စစ်သူကြီး၏ မိဘတို့ကိုလည်း ဆို၏။ ထိုသာခစစ်သူကြီး မိဘတို့သည်လည်း

လိုက်ခြင်းငှာ အလိုမရှိကုန်၊ မိမိ၏ အဓိအာတို့ကိုဆို၏။ “ချစ်သား—
ငါတို့သည် အပ်ချုပ်သမား အမှုဖြင့်သာလျှင် အသက်မွေးပါကုန်အံ့” ဟု
ဆွေးဆထံသို့ လိုက်ခြင်းငှာ မသင့်” ဟု ပယ်ကုန်၏။

စစ်သူကြီးကျေးဇူးကန်းပုံ

ထိုပေါ်ဌာန်ကသည် မိဘတို့၏ စိတ်ကိုခရ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ သာလျှင်
တစ်ဖန်ပြန်၍ သာဓ စစ်သူကြီး၏ အိမ်၌ ခရီးပင်ပန်းခြင်းကို ဖျောက်၍
“နောက်မှ အဆွေဖြစ်သော နိဂြောဓ မင်းကြီးကို ဖူးမြင်အံ့” ဟုကြံ၍ ထို
သာဓ စစ်သူကြီး၏ အိမ်တံခါးကိုသွား၍ “သင်၏အဆွေဖြစ်သောပေါ်ဌာန်က
သည်လာသတတ်ဟု သာဓစစ်သူကြီးအားလျှောက်ပါချေလော့” ဟု တံခါး
စောင့်ကိုဆို၏။ ထိုတံခါးစောင့်သည် ပေါ်ဌာန်ကဆိုတိုင်းပြု၏။ စစ်သူကြီး
ထာဝသည့်ကား “ငါ့အား မင်းအဖြစ်ကို ခပေးမူ၍ အဆွေနိဂြောဓအား
ပေး၏” ဟု ထိုပေါ်ဌာန်က၌ ရန်ငြိုးပွဲ၏။ ထိုစစ်သူကြီး သာဓသည် “ပေါ်
ဌာန်က လာ၏” ဟူသော စကားကိုကြားရလျှင် အမျက်ထွက်သည်ဖြစ်၍ လာ
လတ်၍ “အဘယ်သူသည် ဤပေါ်ဌာန်က၏ အဆွေနည်း၊ အရူးတည်း၊
ကျွန်မသားတည်း၊ ထိုကျွန်မသားကို ဖမ်းကြကုန်” ဟုဆို၍ လက် ခြေ
ပုဆစ် ဒူး တံတောခင်တို့ဖြင့် ထောင်းခတ် သတ်ပုတ်စေပြီးလျှင် လည်၌ကိုင်၍
နှင်ထုတ်စေ၏။

မင်းကြီးအားတိုင်ကြား

ထိုးပေါ်ဌာန်ကသည် ကြံ၏။ အဘယ်သို့ကြံသနည်းဟူမူကား “သာဓသည်
ငါ့ထံမှ စစ်သူကြီး အရာကိုရပါလျက် သူ့ကျေးဇူးကိုမသိ၊ အဆွေခင်ပွန်း
ကိုပြစ်မှားတတ်၏။ ငါ့ကဲ့သို့သော ကျေးဇူးရှင်ကို ထောင်းခတ် သတ်ပုတ်
စေ၍ နှင်ထုတ်၏။ ငါ့အဆွေ နိဂြောဓ မင်းကြီးသည်ကား ပညာရှိ၏။
သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်၏။ သူ့စော်ကောင်းတည်း။ ထိုနိဂြောဓမင်းကြီး၏
အထံသို့သာလျှင် သွားအံ့” ဤသို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ပေါ်ဌာန်ကသည် မင်းအိမ်
တံခါးသို့သွား၍ “အရှင်မင်းကြီး အဆွေဖြစ်သော ပေါ်ဌာန်ကသည်
တံခါး၌ ရပ်၏” ဟု မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်စေ၏။

မင်းသည် ခေါ်စေ၍ ထိုပေါ်ဌာန်က၏ လာလတ်သည်ကိုမြင်လျှင် နေ
ရာမှ ထပြီးလျှင် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် စံတားဟောပြောခြင်း၊ ပဋိသန္ဓာရကို

ပြု၍ မုတ်ဆိတ်ပြုပြင်ခြင်းစသည်တို့ကို ပြုပြင်စေပြီးလျှင် ခပ်သိမ်းသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော သုံးဆောင်အပ်ပြီးသော မြတ်သော အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ရှိသော ထိုပေါ်ဌာန်နှင့် ထက်ကုချမ်းသာစွာနေပြီးသော် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ အကြောင်းကို မေး၍ နေပြည်တော်သို့ မလိုက်သော အဖြစ်ကို ကြားတော်မူ၏။

စစ်သူကြီး သာခသည်လည်း ပေါ်ဌာန်ကသည် ငါ့ကို မင်း၏အထံ၌ အချစ်ယုက်အောင်လျှောက်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် သွားသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ခုခုသော စကားကိုဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ ဟုနှလုံးသွင်း၍ ထိုမင်းအိမ်သို့လျှင် သွားလေ၏။ ပေါ်ဌာန်ကသည် ထိုစစ်သူကြီးသာခ၏ များ မောက်၌သာလျှင် မင်းကိုခေါ်၍ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် ခရီးပင်ပန်း၍ သာခ၏အိမ်သို့သွား၍ အပန်းဖြေပြီးလျှင် အရှင်မင်းကြီး အထံတော်သို့ လာပါအံ့ဟုနှလုံးသွင်း၍ လာ၏။ အကျွန်ုပ်ကို သာခသည် ထိုသူကို ငါမသိ’ဟု ဆိုပြီးလျှင်ထောင်းခတ်သတ်ပုတ်စေ၍လည်၌ ကိုင်၍ နှင်ထုတ်စေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ထိုစကားကို ယုံတော်မူလော့ဟု ဆို၍-

- ၅၇။ န ဝါဟ မေတံ ဇာနာမိ၊ ကော ဝါယံ ကဿ ဝါ တိဝါ။
ယထာ သာခေါ စရိ ဝေ၊ နိဂြောဓ ကိန္တိ မညသိ။
- ၅၈။ တဘော ဝလ ဝိနိတေန၊ ပုရိသာ နိဒ္ဒါပယိံ သု မံ။
ဒတွာ မုခ ပဟာရာနိ၊ သာခဿ ဝစနံ ကရာ။
- ၅၉။ ဘောဒိသံ ဒုမ္မတိနာ၊ အကတညုနာ ဒုပ္ပိနာ။
ကတိ အနရိယံ သာခေန၊ သခိနာ တေ ဇနာဓိပ-
ဟူခသာ ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၇။ နိဂြောဓ၊ နိဂြောဓမင်းမြတ်။ အယံ၊ ဤသူကား။ အော၊ အဘယ်သူနည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ ကဿ ဝါ၊ အဘယ်သူ၏လည်း။ သဟာဓယာ၊ အဆွခင်ပွန်းနည်း။ ဣတိ ဝါ၊ ဤသို့လည်းကောင်း။ တေ၊ ထိုသူကို၊ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဇာနာမိ၊ မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆို၍။ သာခေါ၊ သာခသည်။ စရိယထာ၊ ကျင့်သကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊ ထိုအတူ။ တွံပိ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း။ ကိန္တိ၊ အသို့လျှင်။ မညသိ၊ အောက်မေ့တော်မူသနည်း။

၅၈။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့ခသင့်နင်း ပြည့်ရှင်မင်း ဖြစ်တော်မူသော။ နိဂြောဓ၊ နိဂြောဓမင်းမြတ်။ တဘော၊ ထိုထောင်းခတ်သတ်ပုတ်စေပြီး

သည်မှ။ သာဓာ၊ သာဓဏိ။ ဝစနံကရာ၊ စကားကို လိုက်နာကုန်သော။
ပုရိသာ၊ ယောက်ျားတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မုခပဟာရာနိ ဒတွာ၊
နှုတ်လှံထိုးကုန်၍။ ဂလဝိနိတေန၊ လည်ကို ကိုင်သဖြင့်။ နိဒ္ဒါပူယံ သု၊
ငင်ထုတ်ကုန်၏။

၅၃။ ဇနာဓိပ၊ လူတို့သင့်နှင်း ပြည့်ရှင်မင်း။ ဒုမ္မတိနာ၊ ပညာမရှိ
သော။ အကဘညုနာ၊ သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော။ ဒုဗ္ဗိနာ၊ အဆွေ
ခင်ပွန်းတို့၏ အစီးအပွားကို ဖျက်တတ်သော အလေ့ရှိသော။ တေ၊ အရှင်
မင်းမြတ်၏။ သဒိနာ၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော။ သာဓေန၊ သာဓသည်။
ဘောဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ အနရိယံ၊ သူ့ဘက်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏
အကျင့်ကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်ပြီ။

စစ်သူကြီးကို ဆုံးမပြီ

ထိုပေါဋ္ဌိက စကားကိုကြား၍ နိဒြာခမ်းကြီးသည်-

- ၆၈။ န ဝါဟ မေတံ ဇာနာမိ၊ န ပိ မေ ကောစိ သံဇာတိ။
ယံ မေ တွံ သမ္ပ အက္ခာသိ၊ သာဓေန ကရုဏံ ကတံ။
- ၆၉။ သဒိနံ အာဇီဝကရော၊ မမ သာဓဿ ဝူဘယံ။
တွံ နော သိဿရိယံ ဒါတာ၊ မနုဿသု မဟန္တတံ။
- ၇၀။ တယာ မာ လဗ္ဗိတာ ဣဒ္ဓိ၊ တေ မေ နတ္ထိ သံသယော။
ယထာပိ ပီဇ မဂ္ဂိမ္မိ၊ ဥယျတိ န ဝိရူဟတိ။
ဝေ ကတံ အသပ္ပုရိသေန၊ နဿတိ န ဝိရူဟတိ။
- ၇၁။ အဘညုမ္ပိ စ ပေါသမ္ပိ၊ သီလဝန္တေ အရိယဝုတ္တိန။
သုခေတ္တေ ဝိယ ပီဇာနိ၊ ကတံ တမ္ပိ န နဿတိ-

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၆၈။ သမ္ပ၊ အဆွေပေါဋ္ဌိက၊ တေ၊ ထိုသူသို့။ အဟံ၊ ငါသည်။
န ဇာနာမိ၊ မသိ။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝတွာ၊ ဆို၍။ သာဓေန၊ သာဓသည်။
ကရုဏံ၊ တုန်းငင်ထေးခင်းခတ်သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းကို။ ကတံ၊ ပြုအပ်၏။
ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံဝစနံ၊ အကြင်စကားကို။ တွံ၊ သင်သည်။ မေ၊ ငါ့အား။
အက္ခာသိ၊ ကြားလျှောက်၏။ တံဝစနံ၊ ထိုစကားကို။ ကောစိ၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်သောသူသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ န ပိ သံဇာတိ။ ပြောလည်း
မှပြော။

၆၅။ သမ္မာ အဆွေပေါဋ္ဌိက။ တု၊ သင်သည်။ မမ စ၊ ငါ့အား လည်းကောင်း။ သာဓဿ စ၊ သာဓအားလည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဥဘယံ-ဥဘယေသံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။ လခိနံ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား။ အာဇီဝအရော၊ ချမ်းသာသဖြင့် အသက်မွေးကြောင်းကို ပြုတတ်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ တု၊ သင်သည်။ နော၊ ငါတို့နှစ်ဦးအောက်အား။ မနု- သေသု၊ လူတို့၌။ မဟန္တတံ၊ မြတ်သောအဖြစ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ဣဿ- ရိယံ၊ မင်းစည်းစိမ်ကို။ ဒါတာ၊ ပေးတတ်သောသူသည်။ အသိ၊ ဖြစ် ပေ၏။

လူယုတ်မာ ကျေးဇူးမသိ

၆၆။ သမ္မာ အဆွေပေါဋ္ဌိက။ ဣမာဣဒ္ဓိ၊ ဤမင်းစည်းစိမ်တို့ကို။ အမ္မဟံ၊ ငါတို့သည်။ တယာ၊ သင့်အထံမှသာလျှင်။ လမ္ဘိတစ၊ ရုအပ် ကုန်၏။ ဣ၊ ဤမင်းစည်းစိမ်ကိုရရာ၌။ မေ၊ ငါ့အား။ သံသယေဝး ယံမှားခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ အဂ္ဂိမ္မိ၊ မီး၌။ ဝီဇံ၊ ထည့်အပ်သော မျိုး စေ့သည်။ ဥယုတိ ယထာ၊ ပြာဖြစ်လေသကဲ့သို့။ န ဝိရူဟတိ ယထာ၊ အပင်ခေပေါက်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ အသပ္ပုရိသေ၊ သူ့ ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော သူယုတ်မာ၌။ ဣတံ၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူး သည်။ နဿတိ၊ ပျောက်၏။ န ဝိရူဟတိ၊ အကျိုးမရောက်။

၆၇။ ကတညမ္ပိ၊ သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သော။ အရိယဝုတ္တိနေ၊ မြတ်သော အကျင့်ရှိသော။ သီလဝန္တေ၊ သီလရှိသော။ ပေါသမ္ပိ စး ယောကျ်ား၌ကား။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော ကျေးဇူးသည်။ ဝိရူဟတိ၊ များ စွာသော အကျိုးရောက်၏။ သုခေတ္တေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းသော လယ်စောင်း၌။ ဝီဇာနိ၊ စိုက်ပျိုးအပ်ကုန်သော မျိုးစေ့တို့သည်။ ဝိရူဟန္တိဝိယ၊ အပင် ပေါက်ကုန်သကဲ့သို့။ န နဿန္တိဝိယ၊ မပျောက်ကုန်သကဲ့သို့။ ဧဝံတထာ၊ ထိုအတူ။ တမ္ပိ၊ ထိုသူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သော ဝုဂ္ဂိုလ်၌။ ဣတံ၊ ပြု အပ်သော ကျေးဇူးသည်။ န နဿတိ၊ မပျောက်။

ဒဏ်ပေးလိုက်ပုံ

ဤသို့သော စကားကိုဆို၍ နိဂြောဓ မင်းကြီးသည် ဤမျှလောက်သော စကားကို ဆိုသည်ရှိသော် စစ်သူကြီး သာဓသည် ထိုမင်း၏ ရွှေတော်၌သာ

လျှင် တည်၏။ ထိုအခါ နိဂြောဇ မင်းကြီးသည် စစ်သူကြီး ထာခကို
“ထာခ...သင်သည် ဤပေါဋ္ဌဏကိုသိပြီလော့ 'ဟု ဇေးတော်မူ၏။ ထိုထာခ
သည် ဆိတ်ဆိတ်နေသည် ပြစ်၏။ ထိုအခါ နိဂြောဇ မင်းကြီးသည် ထိုထာခ
အား ဒဏ်ကို ပေးတော်မူလိုရုံကား-

၆၄။ ဣမံ ဇမ္ပံ နေကတိကံ၊ အသပ္ပုရိသ စိန္တိတံ။
ဟနန္တံ သဒ္ဓံ သတ္တိဟိ၊ နဿ ဣစ္ဆာမိ ဇီဝိတံ-
ဟူသော ရွှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၄။ ဘောအမစ္စာ၊ အိုအမတ်တို့။ ဇမ္ပံ၊ ယုတ်မာသော။ နေကတိ-
ကံ၊ စဉ်းလဲ စဉ်းစားမာယာ လှည့်ပတ်တတ်သော။ အသပ္ပုရိသစိန္တိတံ၊
သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ အကြံကိုသာ ကြံတတ်သော။ ဣမံသဒ္ဓံ၊ ဤ
ထာခကို။ သတ္တိဟိ၊ လုံသေး လုံမတို့ဖြင့်။ ဟနန္တံ-ဟနန္တု၊ ထိုးသတ်ကြ
ကုန်။ အဿ၊ ထိုထာခအား။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှင်ခြင်းကို။ အဟံ၊ ငါ
သည်။ န ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမျိုး။

စစ်သူကြီးအရာ ကျပြီ

ထိုစကားကို ကြား၍ ပေါဋ္ဌဏသည် “ဤသူကား ငါ့ကိုမှီ၍ မပျက်
စီးပါစေလင့်” ဟု ကြံ၍-

၆၅။ ခမတဿ မဟာရာဇ၊ ပါဏာ န ပဋိအာနယာ။
ခမ ဒေဝါ သပ္ပုရိသဿ၊ နာဿ ဣစ္ဆာမဟံ ဝဇံ-
ဟူသော ကိုးခုမြောက်စော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်စွာမင်းကြီး။ အဿ၊ ထိုသူယုတ်မာအား။
ခမတံ-ခမတု၊ သည်းခံတော်မူပါလော့။ ပါဏာ၊ အသက်ကို။ န ပဋိအာ-
နယာ၊ တစ်ဖန် ဆောင်ခြင်းငှာ မဆတ်ကောင်း။ ဒေဝါ၊ ရှင်မင်းကြီး။
အသပ္ပုရိသဿ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူဖြစ်သော သူ
ယုတ်မာအား။ ခမ၊ သည်းခံတော်မူပါလော့။ ဒေဝါ၊ မင်းကြီး။ အဿ၊
ထိုသူယုတ်မာ သာခအား။ ဝဇံ၊ သတ်ခြင်းကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
န ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမျိုးပါ။

နိဂြောဓမင်းကြီးသည် ပေါဋ္ဌိက၏ စကားကို ကြား၍ “သာခအား ငါသည် သည်းခံ၏၊ စစ်သူကြီး အရာကိုကား ပေါဋ္ဌိကအားလျှင် ပေး လို၏၊ ထိုပေါဋ္ဌိကသည် အလိုမရှိ၊ ထိုစစ်သူကြီး အရာကို အလိုမရှိသည် ရှိသော် ပေါဋ္ဌိကအား အလုံးစုံသော စစ်သည်တို့ကို စီရင်ခြင်းငှာထိုက် သော ဘဏ္ဍာစိုး အရာကို ပေးတော်မူ၏၊ ရှေ့မင်းတို့ လက်ထက်၌လည်း ထိုသို့သော အရာအထူးမည်သည် မဖြစ်ဘူးသဘတ်၊ ထိုနိဂြောဓမင်း လက် ထက်မှစ၍ ဖြစ်၏။ နောက်အဖို့၌ ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်သော ပေါဋ္ဌိကသည် သားသမီးတို့ဖြင့် ကြီးပွား စည်ပင်သည် ဖြစ်၍ မိမိ၏ သားသမီးတို့အား အဆုံးအမ ပေးသည်၏ အစွမ်းဖြင့်-

၆၆။ နိဂြောဓ ခေဝ သေဝေယျ၊ န သာခ မုပသံဝသေ။
 နိဂြောဓသို့ ဖေတံ သေယျော၊ ယဒဉ္စ သာခမိ ဇိဝိတံ-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၆။ တာတ၊ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့။ သာခမိ၊ သာခအထံ၌။ ယံ ဇိဝိတံ၊ အကြင်အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ စေ သိယာ၊ အကယ်၍ ဖြစ် ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုသာခအထံ၌ အသက်ရှည်သောထက်၊ နိဂြောဓသို့ ၊ နိဂြောဓ ငင်းကြီး၏ အထံ၌။ မတံ၊ သေခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်လှစွာ၏။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ နိဂြောဓမေဝ၊ နိဂြောဓမင်းကြီးကို သာလျှင်။ သေဝေယျ၊ မှီဝဲစား ဆည်းကပ်ရာ၏။ သာခံ၊ သာခကို။ န ဥပ- သံဝသေ၊ မမှီဝဲမဆည်းကပ်လင့်။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင် တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့... ဤသို့လျှင် ဒေဝဒတ်သည် ရှေး၌လည်း သူ့ကျေး ဇူးကို မသိသည်သာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇဒတ်ကို ပေါင်း တော်မူ၏။ အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ရဟန်း တို့ ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ သာခဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာ လည် ထိုအခါ ပေါဋ္ဌိကဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် နိဂြောဓမင်းကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော် မူ၏။

(ကျေးဇူးရှင်အား၊ ကျေးဇိပ်ငြား၊ ထင်ရှားပျက်စီးမည်။)
 ခုနစ်ခုမြောက်သော နိဂြောဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

ဂံ-တက္ကလူဇာတ်

မိန်းမပျားသည်၊ ဝန်တို့တတ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမထောင့်မထုတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “န တက္ကလူသန္တိ န အာလုဝါနိ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတက္ကလူ ဇာတ်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းထော်၌ သီတင်းသုံးနေထော်မှုစဉ် ကစ်ယောက်သော အာကို လုပ်ကျွေးသောထားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

အာကိုလုပ်ကျွေးသူ

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုသူသည် သူဆင်းရဲအမျိုး၌ဖြစ်၍ မိမိသေလွန်သည် ရှိသော် နံနက်စောစောကသာလျှင် ထ၍ တံပူ မျက်သစ်ရေ အစရှိသည် တို့ကို ဖြစ်စေလျက် အစားအမှုကိုလည်းထောင်၊ လယ်ထွန်ခြင်းအမှုကို လည်းထောင်း ပြုရအပ်သော ဥစ္စာအားလျော်စွာ ယာဂု ထောင်း အစရှိ သည်တို့ကို ပြည့်စုံစေ၍ အာကို ပေးပြု၏။ ထိုအခါ သားကို အာသည် “ချစ်သား... ဆင်သည် တစ်ယောက်တည်းသည်လျှင် အိပ်တွင်း အိပ်ပ၌ ပြုအပ်သော အမှုကိုစွဲကို ပြုရ၏။ သင်ချစ်သားအား တစ်ယောက်သော အမျိုးသမီးသည် သာအိပ်မှ ပြုအပ်သော အမှုကိုစွဲကို ပြုလတ္တံ့” ဟုဆို၏။ “ဖခင်... မိန်းမတို့မည်သည်ကား အိပ်သို့ ထောက်ကုန်သည်ရှိသော် ငါ၏ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို မပြုကုန်လတ္တံ့၊ ဖခင်တို့၏ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကို လည်း မပြုကုန်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဤသို့သောရှိသော အကြံကိုမကြံ ဆင့်၊ အကျွန်ုပ်သည် အသက်ထက်ဆုံး ဖခင်တို့ကို လုပ်ကျွေး၍ ဖခင်တို့ လွန်သောကာလ၌ သိအံ့” ဟု ဆို၏။

မိန်းမပရသော်

ထိုသို့ဆိုသော်လည်း အာသည် သား၏ အလိုမရှိစဉ်ပင်လျှင် တစ် ယောက်သော သတို့သမီးကို ဆောင်၏။ ထိုသတို့သမီးသည် ယောက္ခမအား လည်းကောင်း၊ လင်အား ထည်းကောင်း ကျေးဇူးပြုသည်။ နိပုဗ္ဗကျိုးနွယ် ထုံ့ဝပ်သော အကျင့်ရှိသည် ဖြစ်၏။ လင်သည်လည်း “အာအာ၊ ကျေးဇူး

၈- ၈၃-၅၅၀(အထွေ)

ပြုပေ၏”ဟု မယားအား နှစ်သက်၍ ရတိုင်း၊ ရတိုင်းသော နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော စားဖွယ်သေခက်ဖွယ် စသည်တို့ကို ဆောင်၍ပေး၏။

အဘနှင့်မတည့်၍

မယားသည်လည်း ထိုလင်ပေးသမျှသောဥစ္စာစသည်ကို ယောက္ခမအား သာလျှင်ပေး၏။ ထိုမယားသည် နောက်အဖို့၌ကြံ၏။ “လင်သည် ရတိုင်း ရတိုင်းသော ဥစ္စာကို အဘအားမပေးမူ၍ ငါ့အားလျှင် ပေး၏။ စင်စစ် လျှင် အဘ၌ ချစ်ခြင်းသည် မဖြစ်၏။ ဤသက်ကြီးအိုကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် လင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုပြု၍ အိမ်မှနှင့်ထုတ်စေဆုံး”ဟု ကြံ၏။ ထိုမယားသည် ထိုနေ့မှစ၍ အလွန်အေးသော ရေကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ပူသော ရေကိုလည်းကောင်း ဆောင်၏။ အလွန်ငန့်သော အာဟာရကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ပေါ့သော အာဟာရကိုလည်းကောင်း၊ မနပ်သော ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ပူသော ထမင်းကိုလည်းကောင်း ဤသို့ အစရှိသော အဘအား အမျက်ဒေါသဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ် ကုန်သော အမှုတို့ကိုပြု၍ အဘသည် အမျက်ထွက်လတ်သော် “ဤသက်ကြီးအိုကို အဘယ်သူသည် လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း” ဟု ကြမ်းတမ်းရှုန်ရင်းဆော စကားကိုဆို၍ ခိုက်ရန်ကိုပွားစေပြီးလျှင် ထို ကြမ်းပြင်၌ တံတွေးပေါက် အစရှိသည်တို့ကိုစွန့်၍ လှင်ကို အမျက်ထွက်စေ၏။

မိန်းမကိုနှင့်ထုတ်ခြင်း

“မောင်အဘအမှုကို ကြည့်ဝါလော့၊ ဤမည်သောအမှုကို မပြုပါလင့်ဟု ငါ့ဆိုသည်ရှိသော် အမျက်ထွက်၏။ ဤအိမ်၌ မောင်အဘကိုမူလည်း မနေစေလင့်၊ ငါ့ကိုမူလည်း မနေစေလင့်” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ မယားကို လင်သည် “ရှင်မ...သင်သည် ပျိုရွယ်နုနယ်သေး၏။ တစ်စုံတစ်ခုသောအရပ်၌ အသက်ခွေးခြင်းငှာ တတ်နိုင်သေး၏။ ငါ့အဘသည်ကား အသက်အရွယ်ကြီးပြီ၊ သင်သည် ငါ့အဘအား သည်းမခံနိုင်သည်ရှိသော် ဤငါ့အိမ်မှ ထွက်လေလော့”ဟု ဆို၏။ ထိုမယားသည် ကြောက်သည် ဖြစ်၍ “ဤနေ့မှစ၍ ဤကဲ့သို့ မပြုဝံ့ပါ”ဟု ယောက္ခမ၏ ခြေတို့၌ဝပ်ပြီးလျှင် “သည်းခံပါ”ဟု တောင်းပန်ကန်တော့၍ ပဏတိ လုပ်ကျွေးမြဲဖြင့်

သာလျှင် လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ အားထုတ်၏။ ထိုအခါ ထိုအဘကိုလုပ်ကျွေး
သော ဒါယကာသည် ရွေးနေ့တို့၌ မယားသည် နှောင့်ယှက်အပ်သည်ဖြစ်၍
မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ တရားနာခြင်းငှာ မသွားမူ၍ ထိုမယားသည်
ဖကတိ လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးသေးကာလ၌ သွားရေ၏။

တရားနာသွားနိုင်ပြီ

ထိုဒါယကာ လာသောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယကာကို
“ဒါယကာ...အဘယ်ကြောင့် ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တို့ပတ်လုံး တရားတော်ကို
နာခြင်းငှာ မလာသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။ ဒါယကာသည် ထိုမယား၏
ပြုကျင့်သောအကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ “ဒါယကာ...ယခုအခါ၌
သင့်မယား၏ ကုန်းတိုက်သောစကားကို မယူမူ၍ သင့်အဘကိုသင် မနှင်
ထုတ်ပေ။ ရွေးလွန်လေပြီးသော ဘဝ၌ကား သင့်မယား၏ စကားကို
နားထောင်၍ အဘကို သူ့စောင်ပစ်ရာ သုသာန်သို့ဆောင်ပြီးလျှင် တွင်း၌
ပစ်ချ၍ သေအံ့သောအခါ ငါသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်
ဖြစ်လျက် မိဘတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုသိ၍ ပိတုသာတဏ အနန္တရိယတံမူ
တားမြစ်ဖူးပြီ။ ထိုအခါ သင်သည် ငါ့စကားကိုနားထောင်၍ သင်၏အဘကို
အသက်ထက်ဆုံး ရှိသောစွာလုပ်ကျွေး၍ နတ်ပြည်သို့ လားသည်ဖြစ်ဖူးပြီ။
ငါသည် အကြင်အဆုံးအမကို ပေးအပ်၏။ ထိုငါပေးသော အဆုံးအမကို
ဘဝတစ်ပါး၌ တည်သည်ဖြစ်လျှင်မူလည်း သင်သည် မစွန့်၊ ဤရှေးဘဝ၌
ငါဆုံးမဖူးသော အကြောင်းကြောင့် ထိုမယား၏ ကုန်းတိုက်သောစကား
ကို မယူမူ၍ ယခုဘဝ၌ သင်သည် အဘကို အိမ်မှ မနှင်ထုတ်” ဟု မိန့်တော်
မူ၍ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်
အောင်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဒါယကာ လွန်လေပြီသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မဒုတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် အနုတ်မရှိသော အာသိရွာဝယ်
တစ်ယောက်သော အမျိုး၏အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်းသော သားငယ်သည်
ရှိသည်ဖြစ်၏။ အမိအားဖြင့် ‘သဝိဋ္ဌက’ အမည်ရှိ၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကမည်သော
သားငယ်သည် မိဘကို လုပ်ကျွေးစောင့်ရှောက်လျက် နောက်အဖို့၌ အမိ
သေလွန်သည်ရှိသော် အဘကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၏။

(ဤသို့အစရှိသော အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုကို အစဉ် မိုးလျက်သာလျှင် ဆိုအပ်၏။ ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား ဤအတိတ်အကြောင်း၌ အထူးတည်း။

မိန်းမက အဘကိုသတ်ခိုင်း

ထိုအခါ၌ ထိုမိန်းမသည် “မောင့်အဘအမှုကို ကြည့်ပါလော့၊ ဤ မည်သော ဤမည်သောအမှုကို မပြုလင့်ဟု ဆိုပါသော်လည်း အမုက် ထွက်ပြန်ခဲ့၏ဟု ဆို၍ “အရှင်...မောင့်အဘသည် ကြမ်းတမ်း၏။ ခက်ထန် စောင်းမာန်ကြီး၏။ အခါခပ်သိမ်း ရန်ကိုပြု၏၊ အလွန်အိုမင်းပြီ၊ အနာနှိပ် စက်ပြီ၊ မကြာမြင့်မီလျှင် သေလတ္တံ့၊ ငါသည်လည်း မောင့်အဘနှင့်တကွ တစ်ဆိမ့်တည်းနေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ၊ ထိုမောင့်အဘသည်လည်း ဓမ္မာတိ လျှင် နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့် သေလတ္တံ့သည်သာတည်း၊ သင်သည် သင့် အဘကို သူကောင်ပစ်ရာ သုသာန်သို့ ဆောင်ပြီးလျှင် တွင်းကိုတူး၍ ထို တွင်း၌ သင့်အဘကိုထည့်၍ ပေါက်တူးဖြင့် ဦးခေါင်းကို ကွဲအောင်ရိုက်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် အပေါ်၌ မြေမှုန့်ဖြင့် ဖုံး၍လာခဲ့ လော့”ဟု ဆို၏။

မိန်းမ၏ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်

ထိုစဉ်သည် မယား တဖန်တလဲလဲ ဆိုအပ်သည်ဖြစ်၍ “ရှင်မ...လူတို့ သတ်ခြင်း မည်သည်ကား အလွန်ဝန်လေးစွာ၏။ အဘယ့်သို့လျှင် အဘကို သတ်ရအံ့နည်း”ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ငါသည် သင့်အား အကြောင်းကို ကြားအံ့”ဟု ဆိုလတ်သော် “ကြားဦးလော့”ဟု ဆို၏။ “အရှင်...သင် သည် မိုးသောက်သောကာလ၌ သင့်အဘ နေရာအရပ်သို့သွား၍ အကြင် အခြင်းဖြင့် ပြုသက်ရှိသော် ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် ကြားကုန်၏။ ထို အခြင်းဖြင့် သည်းစွာသောအသံကိုပြု၍ ဖခင် ဤမည်သောရွာ၌ ဖခင်တို့၏ မိဘဥစ္စာသည်ရှိ၏။ အကျွန်ုပ် သွား၍တောင်းသည်ရှိလျှင် မပေး၊ ဖခင်တို့ လွန်သောအခါ၌ ပျောက်အံ့သည်သာတည်း၊ နက်ဖြန် ယာဉ်ငယ်၌စီး၍ နံနက်စောစောတလျှင် သွားအံ့”ဟု ဆို၍ မောင့်အဘသည် လိုက်အံ့ဆို သောအခါ၌သာလျှင် ထ၍ ယာဉ်ကို ကပြီးလျှင် ယာဉ်၌နေစေ၍ သုသာန်သို့ဆောင်ပြီးလျှင် တွင်းကိုတူး၍ ခိုးသူတို့သည် လုယက်အပ်သကဲ့သို့

သော အသံကိုပြု၍ သတ်ပြီးလျှင် တွင်း၌ချ၍ ဦးခေါင်းကိုခွဲ၍ ရေချိုး၍ သာလျှင် လာခဲ့လော့” ဟု ဆို၏။

သုသာန်သို့ခေါ်သွား

သဝိဋ္ဌကသည် “ဤအကြောင်းသည်ကားရှိ၏” ဟု ထိုမယား၏စကားကို ဝန်ခံ၍ သုသာန်သို့ သွားအံ့စောသော အစီအရင်ကိုပြု၏။ ထိုသဝိဋ္ဌယအား တစ်ယောက်သော ခုနစ်နှစ်သာရှိသော သခင်သည် ရှိ၏။ ပညားရှိ၏။ ထို သားငယ်သည် အမိစကားကိုကြား၍ “ငါ့အမိသည် ယုတ်မာသောအကျင့် ရှိ၏။ ငါ့အဘကို ပိဟုသဘကကံကို ပြုစေ၏။ ဤငါ့အဘ်အား အဘကို သတ်သောအမှုကို ပြုစိမ့်သောငှာ မပေးအံ့” ဟု အသာအသာ သွားပြီ။ လျှင် အဘိုးနှင့်တကွ အိပ်၏။ သဝိဋ္ဌကသည်လည်း မယားသည် ကြားအပ် သောအခါ၌ ယာဉ်ကိုတ၍ “ဖခင် လာလှည့်မြို့ကို သုတ်သင်ကုန်အံ့” ဟု အဘကို ယာဉ်၌နေစေ၏။ သားငယ်သည်လည်း ရှေးဦးစွာ ယာဉ်ထက်လှို ထက်နှင့်၏။ သဝိဋ္ဌကသည် ထိုသားငယ်ကို မြစ်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင် ထည်ဖြစ်၍ ထိုသားငယ်နှင့်တကွသာလျှင် သုသာန်သို့သွား၍ အဘကိုလည်း သားငယ်နှင့်အတူ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထားပြီးလျှင် မိမိသည် ယာဉ်မှ ဆင်းသက်၍ ပေါက်တူး ခြင်းဘောင်းကိုယူ၍ တစ်ခုသော ပုန်းကွယ်သော အရပ်၌ လေးထောင့်ရှိသောတွင်းကို တူးခြင်းငှာ အားထုတ်၏။

ဘာတွင်းတူးနေသလဲ

သားငယ်သည် ယာဉ်မှသက်၍ ထိုအဘဖြစ်သော သဝိဋ္ဌက၏အထံသို့ သွား၍ မသိသကဲ့သို့ စကားကိုဖြစ်စေ၍-

၆၇။ န တက္ကလာ သန္တိ န အာလုဝါနိ၊
          န ဗိဋ္ဌာလိယော န ကဋ္ဌမ္ဗာနိ တာတံ။
          ဧကော အရညသ္မိံ သုသာနမဇ္ဈေ၊
          ကိမတ္ထိကော တာတ ခဏသိ ကာသု-
ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၆၇။ တာတ၊ ဖခင်၊ အရညသ္မိံ၊ လူတို့မေ့လျော့ရာ မဟုတ်သော၊
သုသာနမဇ္ဈေ၊ သုသာန်၏အလယ်၌။ တက္ကလာ၊ သထွေးဥတို့သည်။ န သန္တိ၊
မရှိကုန်။ အာလုဝါနိ၊ ကညင်ဥ (အာလူး)တို့သည်။ န သန္တိ၊ မရှိကုန်။

ဗိဇ္ဇာလိယော၊ ပိန်းဥတို့သည်။ နု ထန္တိ၊ မရှိကုန်။ ကဋ္ဌမ္ဘာနိ၊ မျှောက်ဥတို့
သည်။ နု သန္တိ၊ မရှိကုန်။ တဇတ၊ ဖခင်။ တု၊ သင်သည်။ ကော၊ တစ်
ယောက်သည်။ ကိမတ္ထိဏော၊ အဘယ်ကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ကာသု၊
တွင်းကို။ ခဏသိ၊ တူးသနည်း။

မင်းအဘိုးကိုသတ်မလို့

ထိုအခါ သားငယ်၏အဘသည်-

၆၈။ ပိတာမဟော တာတ သုဒုဗ္ဗဏော တေ၊
အနေက ဗျာဓိဟိ ဒုက္ခေန ဖုဋ္ဌော။
တမဇ္ဇဟံ နိဓကိဿာမိ သောဇ္ဇော၊
န ဟိဿ တံ ဇီဝိတံ ရောစယာမိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၈။ တာတ၊ ချစ်သား။ တေ၊ ထင်ချစ်သား၏။ ပိတာမဟော၊
အဘိုးသည်။ သုဒုဗ္ဗဏော၊ အလွန်အားနည်းပြီ။ အနေကဗျာဓိဟိ၊ များ
စွာသော အနာတို့သည်လည်းကောင်း။ ဒုက္ခေန၊ အိုခြင်းဆင်းရဲခြင်းသည်
လည်းကောင်း။ ဖုဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်ပြီ။ အဋ္ဌ၊ ယနေ့။ အဟံ၊ ငါသည်။
တံ၊ သင့်အဘိုးကို။ သောဇ္ဇော၊ လေးထောင့်တွင်း၌။ နိဓကိဿာမိ၊ မြုပ်
ထိတ်အံ့။ ဟိ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အဿ၊ ထိုလွန်စွာ အိုစင်းပြီးသော
သင့်အဘိုး၏။ တံဇီဝိတံ၊ ထိုလွန်စွာ အိုမင်းဆင်းရဲလျက် အသက်ရှည်ခြင်း
ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ နု ရောစယာမိ၊ မနှစ်သက်။

ပိတုသဘာက ကံကြီးထိုက်မည်

ထိုစကားကိုကြား၍ သားငယ်သည်-

၆၉။ သကံပွံ မေ တံ ပဋိလဒ္ဓံ ပါပကံ၊
အစ္စာဟိတံ ကမ္မံ အရောသိ လုဒ္ဓံ

ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၉။ တာတ၊ ဖခင်။ ကယာ၊ သင်အဘသည်။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာ
စွာသော။ တေသကံပွံ၊ ထိုအဘကို ဆင်းရဲမှု လွတ်စေအံ့ဟူသော အကြံကို။
ပဋိလဒ္ဓံ၊ ရအပ်ပြီ။ တု၊ သင်ဘခင်သည်။ အစ္စာဟိတံ၊ ပစ္စုပ္ပန်စီးပွား၊
သံ့သရာစီးပွားကိုလွန်သော။ လုဒ္ဓံ၊ ကြမ်းကြုတ်စွာသော။ ထမ္ပံ၊ ပိတု
သဘာကကံကို။ ကရောသိ၊ ပြုဘိ၏။

ဒါအမျိုးတို့ ကျင့်ဝတ်လား

ဤသို့ထောစကားကို ဆိုပြီးလျှင် သားငယ်သည် အဘလက်မှ ပေါက်
တူးကိုယူ၍ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ တစ်ခုသော တွင်းကို တူးခြင်းငှာ
အားထုတ်၏။ ထိုသို့တူးသောကာလ၌ အဘသည် သားသို့တပ်၍ “ချစ်
သား...အဘယ့်ကြောင့် တွင်းကိုတူးသနည်း” ဟု မေး၏။ သားငယ်သည်
ထိုအဘအား ပြောလိုရကား-

၇၀။ ဓယာပိ တာတ ပဋိလစ္စသေ တုဝံ၊
တောဒိသံ ကမ္ပံ ဇရောပနိတော၊
တံ ကုလဝတ္တံ အပုဝတ္တမာနော၊
အဟမ္မိ တံ နိခဏိယာမိ သောဗ္ဗေ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ တာတ၊ ဖခင်။ တုဝံ၊ သင်ဖခင်သည်။ တောဒိသံ၊ ဤသို့
ထဘော၍သော။ ကမ္ပံ၊ ကံကို။ ပဋိလစ္စသေ၊ ရပြီ။ ဓယာပိ၊ ဝါသည်
လည်း။ ဇရောပနိတော၊ အိုမင်းသော အရွယ်သို့ရောက်သော ဖခင်ကို။
နိခဏိယာမိတိ၊ မြုပ်သတ်အံ့ဟူ၍။ ခဏိမတာ၊ တူးအပ်၏။ တံကုလဝတ္တံ၊
ထိုအဘတို့၏အစေ့အကျင့်သို့။ အပုဝတ္တမာနော၊ အတုလိုက်၍ ကျင့်သည်
ဖြစ်၍။ အဟမ္မိ၊ ဝါသည်လည်း။ တံ၊ သင်ဖခင်ကို။ သောဗ္ဗေ၊ တွင်း၌။
နိခဏိယာမိ၊ မြုပ်သတ်အံ့။

အဘအကျိုး မသည်ပိုး

ထိုအခါ သားငယ် အဘဖြစ်သော သဝိဋ္ဌိယသည်-

၇၀။ ဖရုသာဟိ ဝါစာဟိ ပကြုဗ္ဗမာနော၊
အာသဇ္ဇ မံ တွံ ဝဒသေ ကုဓာရ၊
ပုတ္တော မမ ဩရသဏော သမာနော၊
အဟိတဓနုကမ္ပိ မေ တွံ သိ ပုတ္တ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ကုဓာရ၊ ချစ်သား။ တွံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ ဖရုသာဟိ၊
ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်ကုန်သော။ ဝါစာဟိ၊ စကားတို့ဖြင့်။ ပကြုဗ္ဗမာ-
နော၊ နှိပ်စက်လှမ်းမိုးလျက်။ အာသဇ္ဇ၊ ထိပါး၍။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝဒသေ၊

ဆိုဘိ၏။ ပုတ္တံ၊ ချစ်သား။ တူ၊ ဆင်ချစ်သားသည်။ သြရသကော၊ ရင်၌
ဖြစ်သော။ ပုတ္တော သမာနေခ၊ သခးဖြစ်ပါလျက်။ မမ၊ ငါ၏။ အဟိ-
တာနုကမ္မံ၊ အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ဘိ၏။

သားဘယ် တရားဖြ

ဤသို့ အဘဆိုသည်ရှိသော် ပညာရှိသော သခးငယ်သည်-

၇၂။ န တျာဟံ တာတ အဟိတာနုကမ္မံ၊
ဟိတာနုကမ္မံ တေ အဟမ္မံ တာစာ။
ပါပဉ္စ တံ ကမ္မံ ပကြုဗ္ဗမာနံ၊
အရဟာမိ နော ဝါရယိတုံ တတော။

၇၃။ ယော မာစရံ ဝါပိဘရံ သဝိဋ္ဌ၊
အဒုသကေ ဟိံသတိ ပါပဓမ္မော။
ကာယဿ ဘေဒါ အဘိသမ္မဏယံ၊
အသံသယိ သော နိရယံ ဥပေတိ။

၇၄။ ယော မာစရံ ဝါ ပိတရံ သဝိဋ္ဌ၊
အန္နေန ပါနေန ဥပဋ္ဌဟာတိ။
ကာယဿ ဘေဒါ အဘိသမ္မဏယံ၊
အသံသယံ သော သုဂတိံ ဥပေတိ။

ဟူသော စကားတို့ဖြန် တစ်ဂါထာ၊ ဥဒါန်းနှစ်ဂါထာအားဖြင့် ဤသုံး
ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၇၂။ တာတ၊ ဖခင်။ အဟံ၊ ငါသည်။ သင်ဖခင်၏။ အဟိတာနု-
ကမ္မံ၊ အစီးအပွားကို အလိုမရှိသည်။ န ဟောမိ၊ မဖြစ်။ တာတ၊ ဖခင်။
အဟမ္မံ၊ ငါသည်လည်း။ တေ၊ သင်ဖခင်၏။ ဟိတာနုကမ္မံ၊ အစီးအပွားကို။
အလိုရှိသည်လည်း။ အမ္မံ၊ ဖြစ်၏။ ပါပကမ္မံ၊ ယုတ်စာစွာသော အနန္တရိယ
ကံကို။ ပကြုဗ္ဗမာနံ၊ ပြုသော။ တံ၊ သင်ဖခင်ကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဝါ-
ရယိတုံ၊ မြစ်ခြင်းငှာ။ အရဟာမိ စ၊ ထိုက်ပါတုံသေး၏။ တတော၊ ထို
ထက်။ တူ၊ သင်ဖခင်သည်။ နော၊ ငါတို့ကို။ ဝါရယိတုံ၊ မြစ်ခြင်းငှာ။
အရဟသိ၊ ထိုက်ပါ၏။

၇၃။ သဝိဋ္ဌ၊ သဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသော။ တာတ၊ ဖခင်။ ပါပဓမ္မော၊
ယုတ်စာသော အကျန်ရှိသော။ ယောပုတ္တော၊ အကြင်သားသည်။ ဓာစရံ

ဝါး အမိကိုလည်းကောင်း၊ ပိတရုံဝါ၊ အဘကို လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဒုသဏေ၊ မပြစ်မှားအပ်သော မိခင်ဖခင်တို့ကို။ ဟိသတိ၊ ညည်းဆဲ၏။ သောပုတ္တော၊ ထိုမိခင်ဖခင်တို့ကို ညည်းဆဲသော သားသည်။ အာယသဘော၊ ဇီဝိတိန္ဒြေချုပ်သည်မှ။ အဘိသမ္ပရာယံ၊ အခြားမဲ့ ဖြစ်သော တမလွန်ဘဝ၌။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမရှိ။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပေတိ၊ လားရ၏။

၇၄။ သဝိဋ္ဌ၊ သဝိဋ္ဌက အမည်ရှိသော။ တာတ၊ ဖခင်။ ယောပုတ္တော၊ အကြင်သားသည်။ မာတရုံဝါ၊ အမိကိုလည်းကောင်း။ ပိတရုံဝါ၊ အဘကိုလည်းကောင်း။ အဒန္န၊ ထမင်းဖြင့်လည်းကောင်း။ ပါနေန၊ အဖျော်ဖြင့်လည်းကောင်း။ ဥပဋ္ဌာဟာတိ၊ လုပ်ကျွေး၏။ သောပုတ္တော၊ ထိုမိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးသောသားသည်။ ကာယသဘော၊ ဇီဝိတိန္ဒြေချုပ်သည်မှ။ အဘိသမ္ပရာယံ၊ အခြားမဲ့ ဖြစ်သော တမလွန်ဘဝ၌။ အသံသယံ၊ ယုံမှားမရှိ။ သုဂတိံ၊ လူ့ဘုံနတ်ရပ်ဟု ဆိုအပ်သော သုဂတိဘဝသို့။ ဥပေတိ၊ လားရ၏။

သင့်အမိတိုက်တွန်းလို့

သားဖြစ်သော သူငယ်၏ တရားစကားကို ကြားရ၍ အဘ သဝိဋ္ဌက သည်-

၇၅။ န မေ တွံ ပုတ္တ အဟိတာနုကမ္ပိ၊
ဟိတာနုကမ္ပိ မေ တွံ သိ ပုတ္တ။
အဟဉ္ဇတံ မာတရာ ဝုစ္စမာနော၊
တောဒိသံ ကမ္ပံ ကရောမိ လုဒ္ဒံ

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၅။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ တွံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ မေ၊ ငါ၏။ အဟိတာနုကမ္ပိ၊ အစီးအပွားမဲ့ကို အလိုရှိသည်။ န အသိ၊ မဖြစ်။ တွံ၊ သင်ချစ်သားသည်။ မေ၊ ငါ၏။ ဟိတာနုကမ္ပိ၊ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပေ၏။ တံ ခေ၊ သင်ချစ်သား၏။ မာတရာ၊ အမိသည်။ ဝုစ္စမာနော၊ တိုက်တွန်းအပ်သည်ဖြစ်၍။ အဟဉ္ဇ၊ ငါသည်လည်း။

၈-၈၄-၅၅၀(အတွဲ)

တော်ဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော၊ လူဒွံ၊ ကြမ်းကြုတ်သော၊ အမှံ၊
အနန္တရိယကံကို။ ကဏ္ဍမိ၊ ပြုအံ့ဟု ကြံမိ၏။

အမေကို နှင်ပစ်ပါ

ထိုအဘ၏စကားကို ကြား၍ သားငယ်သည် “ဖခင်...မိန်းမတို့ မည်
သည်ကား ဒေါသဖြစ်လတ်သော် မနှိပ်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အဖန်တလဲလဲ
မကောင်းမှုကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ ငါ့အမိသည်ကား အကြင်အခြင်းဖြင့် ခြိမ်း
မောင်းသည်ရှိသော် အဖန် ဤသို့ သဘောရှိသော မကောင်းမှုကို မပြု၊
ထိုအခြင်းဖြင့် အမိကို ခြိမ်းမောင်းခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု-

၇၆။ ယခု တေ သာ ဘရိယာ အနုရိယရူပပါ၊
မာတာ မမေသာ ဇာတိယာ ဇနေတ္တိ။
နိဒ္ဒါပယေ တံ သကာ အဂါရာ၊

အညမ္ဘိ တေသာ ဒုက္ခာဝဟေယျ-
ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇၆။ တာတာ၊ ဖခင်။ စော၊ သင်ဖခင်၏။ ယာ ဘရိယာ၊ အကြင်
မယားသည်၊ အနုရိယရူပပါ၊ သူတော်ဗဟုတ် သူယုတ်တို့၏ သဘောရှိ၏။
သော ဘရိယာ၊ ထိုယော၊သည်။ တေ၊ သင်ဖခင်အား။ အညမ္ဘိ ဒုက္ခံ၊
တစ်ပါးသော ဆင်းရဲကိုလည်း။ အဝဟေယျ၊ ဖြစ်စေရာ၏။ သော
ဘရိယာ၊ ထိုဖခင်မယားသည်။ မမ၊ ငါ၏။ မာတာ၊ အမိသည်လည်းဖြစ်
၏။ ဇာတိယာ၊ ငါ့ကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့်။ ဇနေတ္တိ၊ အမိရင်း
လည်း မှန်၏။ တံ၊ ထိုငါ့အမိကို။ သကာအဂါရာ၊ မိမိအိမ်မှ။ နိဒ္ဒါပယေ၊
နှင်ထုတ်ရာ၏။

အဘု သဝိဋ္ဌကသည် သားပညာရှိ၏ စကားကို ကြားရလျှင်ဖြစ်သော
ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ “ချစ်သား...သွားကြကုန်အံ့” ဟု သားနှင့်
လည်းကောင်း၊ အဘုနှင့်လည်းကောင်း တကွသွားလျှင် ယာဉ်၌ စီး၍
သွားလေ၏။

မိန်းမကိုနှင်ထုတ်လိုက်ပြီ

ယုတ်ဇာသော အကျင့်ရှိသော ထိုမယားသည်လည်း “အအရေရှိ
သော သက်ကြီးအို သူယုတ်သည် ငါ့တို့အိမ်မှ ထွက်ပလေပြီ” ဟု အလွန်

နှစ်သက် ရွှင်လန်းလျက် စိုသော နွားချေးဖြင့် အိမ်ကိုလိမ်းကျံ၍ နို့
ဆာသမင်းကို ချက်၍ လာရာခရီးကိုကြည့်လျက် လာကုန်သော မြေး
အဘိုးတို့ကိုမြင်လျှင် “အိမ်မှထွက်လေပြီးသော အဆရေမရှိသော သူယုတ်
ကိုယူ၍ လာပြန်ခဲ့ပြီ” ဟု အမျက်ထွက်၍ “ဟယ်...စဉ်းလဲစွဲသောသူယုတ်
အိမ်မှ ထုတ်လေပြီးသော အဆရေမရှိသော သူယုတ်ကို တစ်ဖန် ယူ၍ လာ
ပြန်၏” ဟု ဆဲရေးရေရွတ်၏။

သဝိဋ္ဌကသည် တစ်စုံတစ်ခုသောစကားကို မဆိုမူ၍ ယာဉ်ကို ချွတ်ပြီး
လျှင် “ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော မိန်းမယုတ် - အဘယ်စကားကို နှင်
ဆိုသနည်း” ဟု ထိုမိန်းမကို ပြင်းစွာ ထောင်းခတ် ဆတ်ပုတ်ပြီးလျှင် ဤ
နေ့မှစ၍ ဤမိန်းမယုတ်ကို အိမ်သို့မဝင်ရပြီဟု ခြေတို့ကို ကိုင်၍ နှင်ထုတ်
လိုက်၏။

ထိုနောင်မှ အဘကိုလည်းကောင်း၊ သားကိုလည်းကောင်း ရေချိုး
စေ၍ မိမိနှင့်တကွ သုံးယောက်ကုန်သော သားအဖ အဘိုးတို့သည် အတူ
တကွ စားကြကုန်၏။ ထိုယုတ်မာသော မိန်းမသည်လည်း နှစ်ရက်သုံးရက်
တစ်ပါးသော အိမ်၌သာလျှင် နေ၏။ ထိုအခါ သားပညာရှိသည် အဘကို
“ဖခင်...ငါ့အမိသည် ဤသို့ ခြိမ်းမောင်းအစမူဖြင့် မသိလတ္တံ့။ သင်
ဖခင်တို့သည် ငါ့အမိအား နှလုံးမသာယာသော အဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှာ ဤ
မည်သော ရွာ၌ သင်၏ဦးရီးသမီးသည် ရှိ၏။ ထိုဦးရီးသမီးသည် သင့်
အဘကိုလည်းကောင်း၊ ငါ့ကိုလည်းကောင်း ရိုသေစွာလုပ်ကျွေးလတ္တံ့။
ထိုဦးရီးသမီးကို ဆောင်အံ့” ဟု ဆို၍ ပန်းနံ့သစ အစရှိသည်တို့ကို ယူ၍
လှည်းဖြင့်ထွက်၍ လယ်တောသို့ လှည့်လည်၍ ညချမ်းအခါ၌ လာခဲ့ကုန်
လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုသဝိဋ္ဌကသည် သားဆိုတိုင်းပြု၏။

နောက်မိန်းမယူမည်

အိုမိန်းမချင်း မိန်းမတို့သည် “သင်၏လင်သည် တစ်ပါးသောမယားကို
ဆောင်အံ့သောငှာ ဤမည်သောရွာသို့ သွားသတထီ” ဟု ထိုနှင်ထုတ်အပ်
သော မယားအား ကြားကုန်၏။

ဝန်ချ၍ပြန်လာရခြင်း

ထိုမယားသည် “ယခုအခါ ငါသည် ပျက်ချေပြီ၊ ဤနေ့မှစ၍ တစ်ဖန်
ငါ၏လင်အိမ်၌ နေခွင့်သည် မရှိပြီ” ဟု ကြောက်သည်ဖြစ်၍ “သားကို

သာလျှင် တောင်းပန်အံ့” ဟု သားပညာရှိ၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ခြေတို့၌ ဝပ်၍ “ချစ်သား... သင် ချစ်သားကိုထား၍ သင်ချစ်သားမှတစ်ပါး ငါ၏ ကိုးကွယ်ရာသည် မရှိ၊ ဤနေ့မှစ၍ သင်ချစ်သား၏အဘကို လည်းကောင်း အဘိုးကိုလည်းကောင်း တန်ဆာဆင်သော စေတီကဲ့သို့ ရိုသေစွာ လှုပ် ကျွေး စောင့်ရွှောက်ပါအံ့၊ ထို့ကြောင့်တစ်ဖန် ငါ့ကို ဤအိမ်သို့ဝင်ရခြင်း ကို ပြုပါလော့” ဟု ဆို၏။ “မိခင်... တစ်ဖန် ဤသို့သဘောရှိသော ယုတ် မာသောအမှုကို အကယ်၍ မပြုသည်ဖြစ်အံ့၊ တောင်း၏” ဟု ဆို၏။ “ချစ်သား... မပြုပါပြီ” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား မမေ့မလျော့ဖြစ် လော့” ဟု ဆို၍ အဘလာသောအခါ၌-

၅၇။ ယာတေသာ ဘရိယာ အနုရိယရူပါ၊
 ဓာတာ မခမသာ ဇာတိယာ ဇနေတ္ထိ။
 ဒန္တာ ကရေဏူဝ ဝသုပနီတာ၊
 သာ ပါပဓမ္မာ ပုနရာဝဇာတု-

ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါတကိုဆို၏။

၇၇။ ဓာတာ၊ ဖခင်။ တေ၊ သင်ဖခင်၏။ ယာဘရိယာ၊ အကြင်မယား သည်။ အနုရိယရူပါ၊ သူတော်မဟုတ် စွယုတ်တို့၏အကျင့်ရှိ၏။ သောဘရိ ယာ၊ ထိုမယားသည်။ ဓမ၊ ငါ၏။ မာတာ၊ အမိလည်းဖြစ်၏။ ဇာတိယာ၊ ငါ့ကို ဖြစ်စေတတ်သောကြောင့်။ ဇနေတ္ထိ၊ အမိရင်၊ လည်း မှန်၏။ ပါပ ဓမ္မာ၊ ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိဖူးသော။ အာမာတာ၊ ထိုငါ့အမိသည်။ ဒန္တာ၊ ယဉ်ကျေးပြီးသော။ ကရေဏူဝ၊ ဆင်မကဲ့သို့။ ဝသုပနီတာ သည်ဖြစ်၍။ ဝသုပနီတာ၊ ငါတို့အလိုသို့လိုက်ပြီ။ ပုနရာဝဇာတု၊ အဘ အိမ်သို့ မိခင် တစ်ဖန် လာစေလော့။

ဤသို့ ထိုသားငယ် ပညာရှိသည် အဘအား တရားဟောပြီးလျှင် သွား၍ အိမ်ကိုဆောင်ယူ၏။ ထိုအမိသည်လင်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောက္ခမ ကိုလည်းကောင်း ကန်တော့ပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ ယဉ်ကျေးငြိမ်သက်သော သဘောနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ လင်ကိုလည်းကောင်း၊ ယောက္ခမကိုလည်း ကောင်း၊ သားပညာရှိကိုလည်းကောင်း ရိုသေစွာလှုပ်ကျွေး၏။ ထိုနှစ် ယောက်သော သမီးခင်ပွန်းတို့သည်လည်း သားပညာရှိ၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ ဒါနအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်သို့ လားကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာကို
ပြုတော်မူသည်၏အဆုံး၌ အဘကိုလုပ်ကျွေးသော ဒါယကာသည် သော
တာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူ
ဏား ဒါယကာ ယခုအခါ အဘ သား ချွေးမသုံးယောက်တို့သည်သာ
လျှင် ထိုအခါ အဘ သား ချွေးမသုံးယောက်ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ငါ
ဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ သားငယ်ပညာရှိ ဖြစ်ဖူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(သင့်မယားမိုက်၊ နှင်ထုတ်လိုက်၊ နောက်၌ဆက်စီစဉ်။)
ရွှစ်ခုမြောက်သော တက္ကလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-ဓမ္မပရိလဇာတ်

တရာစောင့်သောသူသည် ငယ်ငယ်ကမသေ

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကိုးစေ ဝသံ” အစရှိသော ဂါ
ထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မပရိလဇာတ်ကို ရွေးဦးစွာ ကြ
တော်မူသဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ နိဂြောဓာရုံကျောင်း
တော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ခမည်းတော် နန်းတော်၌ သုဒ္ဓေါဒန
မင်းကြီး၏ ဓယံခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-ထိုအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါ
ဒန မင်းကြီးသည် နှစ်သောင်းသော ရဟန္တာအပေါင်းတို့သည် ခြံရံအပ်
သော မြတ်စွာဘုရားအား မိမိနေရာ နန်းတော်၌ ယာဂုခဲဖွယ်ကို လှူတော်
မူ၍ ဆွမ်းမဘုဦးပေးမိအတွင်း နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်
သောစကားကို ပြောဟောလျက် “အရှင်ဘုရား....အရှင်ဘုရားတို့၏ ဒုက္ကရ
စရိယာ ကျင့်စော်မူသော ထခလ၌ နတ်တို့သည် လာလတီကုန်၍ ထောင်း
ကင်၌ ရပ်လျက် “အရှင်မင်းကြီးသားတော်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ္တိဝင်းသည်
ဇာတာရနည်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သေပြီဟု ကျွန်ုပ်အား ကြာ

လျှောက်ကုန်၏”ဟု လျှောက်၏။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “မြတ်သော မင်းကြီး...သင်မင်းကြီးသည် ယုံတော်မူသလော”ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် “အရှင်ဘုရား...မယုံပါ၊ ကောင်းကင်၌ရပ်၍ ပြောဆိုလာသော်လည်း ထိုနတ်တို့ကို “ငါ့သားတော် သိဒ္ဓတ်ခင်းသား၏ ဗောဓိဓဏ္ဍိုင်အပြင်၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်မူ၍လျှင် စုတရခြင်းမည်သည် မရှိ၊ ဤသို့ပယ်၏”ဟု လျှောက်၏။ “မြတ်သောမင်းကြီး... သင်မင်းကြီးသည် ရွေးလွန်လေပြီးသောအခါ မဟာဓမ္မပါလဖြစ်သော အခါ၌လည်း “သင်မင်းကြီး၏ သားတော်ဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သတို့သားသည် သေပြီ၊ ဤအရိုးတို့သည် ထိုသတို့သား၏ အရိုးတို့တည်း”ဟု ပြု၍ ပြောဆိုလာသော်လည်း ဒိသာပါဓောက္ခဆရာ၏ စကားကို မယုံ။ “မင်းကြီး— လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည် ဓမ္မပါလအမျိုးဝယ် ငယ်သောကာလ၌ သေခြင်းမည်သည် မရှိ”ဟု မယုံ။ ယခုအခါ၌ကား “အဘယ့်ကြောင့် ယုံရာလတ္တံ့နည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆေခင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ မြတ်သောမင်းကြီး လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်ခင်းသည် ခင်းပြုသည်ရှိသော် ကာသိတိုင်း၌ ဓမ္မပါလအမည်ရှိသော ရွာသည် ရှိသည်ဖြစ်၏။

ဓမ္မပါလအမျိုး

ထိုရွာသည် ဓမ္မပါလအမျိုး၏ နေသည်၏အဖြစ်ကြောင့်၊ ဤဓမ္မပါလရွာဟူသောအမည်ကို ရ၏။ ထိုဓမ္မပါလရွာ၌ ဆယ်ပါးသော ကုသလကမ္မပထတရားတို့ကို စောင့်ခြင်းကြောင့် ဓမ္မပါလဟူ၍သားလျှင် ကျော်စေထင်ရွားသော ပုဏ္ဏားသည် နေ၏။ ထိုဓမ္မပါလအမျိုး၌ အယုတ်သဖြင့် ကျွန်အမှု လုပ်တို့သည်လည်း ၊ အလှူတို့ကိုလှူကုန်၏။ ငါးပါးသော သီလကို စောင့်ကုန်၏။ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော အမှုကို ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဓမ္မပါလအမျိုး၌ဖြစ်၍ ဓမ္မပါလသတို့သားဟူသောအမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ဆရာသားသေခြင်း

ထိုအခါ အရွယ်သို့ရောက်သော ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလကို အဘသည် တစ်ထေခင်သော အသပြာကိုပေး၍ အတတ်သင်စိမ့်စောင့်၍ တက္ကသိုလ်

ပြည်သို့ စေလိုက်၏။ ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွား၍ ဒိသာပါမောက္ခ၏ အထံ၌ အတတ်ကိုသင်၏။ ငါးရာကုန်စေတနာပည့်လုလင်တို့၏ အကြီးဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဒိသာပါမောက္ခ၏ သားအကြီးသည် သေ၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် တပည့်လုလင်အပေါင်း ခြံရံလျက် ဆွေမျိုးအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် သုသာန်၌ သားကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကိုပြုစေ၏။ ထိုသုသာန်၌ ဆရာသည် လည်း ထောင်း၊ တပည့်ငါးရာတို့သည်လည်းကောင်း အဖန်တလဲလဲ ငိုကြွေးကုန်၏။

ကြီးမှသေကြမြဲပါ

ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ဓဋိကြွေး။ စင်စစ်သော်တား ထိုငါးရာကုန်သော တပည့်လုလင်တို့သည် သုသာန်မှ လာလတ်ကုန်ပြီးလျှင် ဆရာ့အထံ၌ နေကြကုန်၍ “ဪ...အံ့ဖွယ်ရှိစွာ ဤသို့ သဘောရှိသော ဇောင်းသောအကျင့်နှင့် ပြည့်စုံသော ပျိုနုသော သူဝယ်သည် ငယ်ရွယ်သော ကာလကပင်လျှင် မိဘတို့နှင့်တကွ ကျွေးကွင်း ရဘိ၏။ သေခြင်းသို့ ရောက်ဘိ၏” ဟုဆိုကုန်သည်ရှိသော် “အမောင်တို့... သင်တို့သည် ငယ်လှသေးသည်ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ငယ်လျက် အဘယ်ကြောင့် ငယ်သောဇာလ၌သေလျှင် သေသနည်း၊ ငယ်သောဇာလ၌ သေခြင်းမည်သည် မသင့်သည် မဟုတ်လော” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ဓမ္မပါလကို ငါးရာကုန်သော လုလင်တို့သည် “အဆွေ ဓမ္မပါလ...သင်သည် သတ္တဝါတို့၏ ဆွေမြေဓမ္မတာကို မသိသူလော” ဟု ဆို၏။ “အမောင်လုလင်တို့...သိစား သိ၏။ ထိုသို့ ဆွေမြေဓမ္မတာကို သိငြားသော်လည်း ငယ်ရွယ်သောကာလ၌ မသေကုန်၊ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော ကာလ၌သာလျှင် သေကုန်၏။ ဤသို့သာလျှင် သိ၏” ဟု ဆို၏။ “အမောင် ဓမ္မပါလ...ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရ တရားတို့သည် မြဲလေ့သဘောရှိကုန်သလော၊ ဖြစ်ကုန်ပြီး၍ မရှိသည်မဟုတ်ကုန်လော” ဟု ဆိုကုန်၏။ “အမြဲမရှိကုန်သည် မှန်၏။ ထိုသို့ အမြဲမရှိကုန်သော်လည်း ငယ်ရွယ်သောကာလ၌ သတ္တဝါတို့သည် မသေကုန်၊ အသက်အရွယ် ကြီး ရင့်သော ကာလ၌သာလျှင် သေကုန်၏။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သော ကာလ၌ အနိစ္စသဘောသို့ ရောက်ကုန်၏” ဟုဆို၏။

သင်တို့အမျိုးအစဉ်လော

“အမောင်ဓမ္မပါလ...သင်တို့အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူတို့သည် မသေကုန်သလော” ဟု မေးကုန်၏။ “ငါတို့၏ အမျိုး၌ ဝယ်ရွယ်စောကာလ၌ သတ္တဝါတို့သည် မသေကုန်၊ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သောကာလ၌ သာလျှင် သေကုန်၏” ဟု ဆို၏။ ဤကြီးရင့်မှ သေခြင်းသည် သင်တို့၏ အမျိုးအစဉ်လော” ဟု မေးကုန်၏။ ‘ငါတို့၏ အမျိုးစဉ်ဆက်သဘော မှန်ပေ၏’ ဟုဆို၏။ လုလင်တို့သည် ထိုဓမ္မပါလ၏ စကားကို ဆရာအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းဓမ္မပါလ လုလင်ကို ခေါ်စေ၍ “အမောင် ဓမ္မပါလ...သင်တို့အမျိုးဝယ် ဝယ်ရွယ်သောကာလ၌ မသေကုန်ဟု ငါကြားရသည်မှန်သလော” ဟုမေး၏။ “ဆရာ...မှန်၏” ဟုဆို၏။ ထိုဒိသပါမောက္ခဆရာသည်ဓမ္မပါလလုလင်၏စကားကိုကြား၍ “ဤဓမ္မပါလသည် အလွန်လျှင် အံ့ဖွယ်သရဲသော စကားကိုဆို၏။ ဤဓမ္မပါလ၏ အဘထံသို့ သွားပြီးလျှင် မေး၍ ထိုဓမ္မပါလ၏ စကားသည် အကယ်၍ မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ ငါသည်လည်း ထိုအထက်ရှည်အံ့သော အကြောင်းကိုသာလျှင် ဖြစ်စေအံ့” ဟုကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဒိသပါမောက္ခဆရာသည် သေလေပြီးသော သား၏ ပြုအပ်သော ကိစ္စကိုပြု၍ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက် လွန်သောအခါ ဓမ္မပါလ လုလင်ကို ခေါ်စေ၍-

ဆရာကြီးစုံစမ်းပြီးသော်

“အမောင်ဓမ္မပါလ...ငါသည် စုံစမ်းချေအံ့၊ ထို့ကြောင့် ငါလခ သည့်တိုင်အောင် ဤလုလင်တို့ကို အတတ်သင်နှင့်လော့” ဟုဆို၍ တစ်ခုသော ဆိုတ်၏ အရိုးကိုယူ၍ ရေဆေးပြီးလျှင် အိတ်၌ထည့်၍ တစ်ယောက်သော အလုပ်အကျွေး သူငယ်ကိုခေါ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အစဉ်သဖြင့် ထိုရွာသို့ရောက်လျှင် “မဟာဓမ္မပါလအိမ်သည် အဘယ်မှာနည်း” ဟု မေး၍ သွားပြီးလျှင် တံခါး၌ရပ်၏။ မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏား၏ ကျန်အမှုလုပ်တို့တွင် “အကြင်သူသည် ရှေးဦးစွာမြင်၏၊ ထိုသူသည် ဆရာလက်မှ ထီးကိုယူလင့်၏၊ ဖိနပ်ကိုယူလင့်၏၊ အလုပ်အကျွေးငယ်၏လက်မှ လည်း အိတ်ကိုယူလင့်၏။ ထိုသူအား ‘အရှင်ပုဏ္ဏား—အရှင်သားတော် ဓမ္မပါလ သတို့သား၏ ဆရာသည် အိမ်တံခါး၌ ရပ်၏’ ဟု ဓမ္မပါလသတို့

သံခါ၏ အဘပုဏ္ဏားအား ကြားလျှောက်ကုန်လော့” ဟု ဆိုလတ်သော် ပုဏ္ဏားကျွန်တို့သည် “ကေ ဘင်းပြီ” ဟု သွား၍ ကြားလျှောက်ကုန်၏။

သင့်သားသေပြီ

ထိုအခါမဟာဓမ္မပါလပုဏ္ဏားသည် လျင်မြန်စွာတံခါးအနီးသို့လာလတ်၍ “ဤအရပ်သို့လာတော်မူလော့” ဟုထိုသားဓမ္မပါလ လူပင်၏ ဆရာကို အိမ်သို့ဆောင်ပြီးလျှင်ပလ္လင်၌နေစေ၍ အလုံးစုံသော ခြေဆေးခြင်း အစရှိသောကိစ္စကိုပြု၏။ ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည်ထမင်းစားပြီးသော်ချမ်းသာစွာဟော၍နေကြသောအခါ၌ “ပုဏ္ဏား...သင့်သားဖြစ်သော ဓမ္မပါလ သတို့သားသည် ပညာရှိပေ၏၊ ဗေဒင်သုံးပုံတို့၏လည်းကောင်း၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့၏လည်းကောင်း အပြီးသို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုဗေဒင်သုံးပုံ တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို အပြီးတိုင်တတ်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ရောဂါအနာဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ချေပြီ၊ ခပ်သိမ်းသော သင်္ခါရတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ မစိုးရိမ်လင့်” ဟု ဆို၏။ မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားသည် လက်ခုပ်တီး၍ ပြင်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်လေ၏။ “ပုဏ္ဏား...အဘယ်ကြောင့် ရယ်သနည်း” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ငါ့သား ဓမ္မပါလသည် မသေ၊ တစ်ပါးသော တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် သေသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ “ပုဏ္ဏား...သင့်သား၏ အရိုးတို့ကို မြင်၍သာလျှင် ယုံလော့” ဟု အရိုးတို့ကို အိတ်မှထုတ်၍ “ဤအရိုးတို့သည် သင့်သား ဓမ္မပါလ၏ အရိုးတို့တည်း” ဟု ဆို၏။ “ထိုအရိုးတို့သည် အိတ်၏လည်းကောင်း၊ ခွေး၏လည်းကောင်း အရိုးတို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့၊ ငါ့သား ဓမ္မပါလသည်ကား မသေ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ငါ့တို့အမျိုး၌ ဆွေခုနစ်ဆက် လည်သည်တိုင်အောင် ငယ်ရွယ်သော ကာလ၌ သေဖူးသော မည်သည် မရှိကုန်၊ သင်သည် မုသားဆိုဘိ၏” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ထက်ခုပ်တီး၍ ပြင်းစွာသော ရယ်ခြင်းကို ရယ်ကြကုန်၏။

ဘွားကြောင့် မသေသနည်း

ဒိသာပါမောက္ခဆရာသည် ထိုအံ့ဖွယ်သရဲကို မြင်၍လျှင် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် “ပုဏ္ဏား...သင်၏ အမျိုးအစဉ်၌ သူငယ်တို့၏ မသေ

■• ၈၅-၅၅၀(ထတံ့)

ခြင်းမည်သည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်ခြင်းငှာ မတတ်ကောင်း၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့် သူငယ်တို့သည် မသေကုန်သနည်း''ဟု မေးလိုရတ ။

၇၀။ ကိံ တေ ဝတံ ကိံ ပန ပြဟ္မစရိယံ၊
ကိဿ သုစိန္တဿ အယံ ဝိပါကော။
အက္ခာဟိ မေ ပြာဟ္မဏ ဘေမတ္ထံ၊
ကသ္မာ ဟိ တုမ္မံ ဒဟရာ န မိယျဓေ-

ဟူသော ဧရှူးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၀။ ပြောဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တေ တယာ၊ သင်သည်။ ဝတံ၊ ဆောက်
တည်အပ်သော အသက်ရှည်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်
နည်း။ ကိံ ပန ပြဟ္မစရိယံ၊ အဘယ်မည်သော မြတ်သော အကျင့်ကို။ စရိတံ၊
ကျင့်အပ်သနည်း။ အယံ ဝိပါကော၊ ဤအသက်ရှည်ခြင်း အကျိုးသည်။
ကိဿ သုစိန္တဿ၊ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော အဘယ်မည်သော အကျင့်
၏။ ဝိပါကော၊ အကျိုးနည်း။ ပြောဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဘေမတ္ထံ၊ ထိုအသက်
ရှည်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့်ကို။ မေ ငါ့အား။ အက္ခာဟိ၊ ကြားပါ
လော့။ ကသ္မာ ဟိ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ တုမ္မံ၊ သင်တို့၏။ ကုဗေ
အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ သူငယ်တို့သည်။ န မိယျဓေ၊ မသေကုန်သနည်း။

မသေခြင်းအကြောင်းများ

ထိုစကားကိုကြား၍ မဟာဓမ္မပါလ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အကျင့်ဂုဏ်၏
အာနုဘော်ကြောင့် ထိုအမျိုး၌ သူငယ်သည် မသေကုန်၊ ထိုဂုဏ်ကျေးဇူးတို့
ကို ပြလိုသည်ဖြစ်၍-

၇၁။ ဓမ္မဉ္ဇရာမ န မုသာ ဘဏာမ၊
ပါပါနိ ကမ္မာနိ ပရိဝဇ္ဇယာမ။
အနရိယံ ပရိဝဇ္ဇေမု သဗ္ဗံ၊
တသ္မာ ဟိ အမ္မံ ဟဒရံ န မိယျဓေ။

၇၀။ သုဏောမ ဓမ္မံ အသတံ သတဉ္စ၊
န စာပိ ဓမ္မံ အသတံ ရောစယာမ။
ဟိတွာ အသန္နန ဇဟာမ သန္ဓေ၊
တသ္မာ ဟိ အမ္မံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။

- ၈၁။ ပုဗ္ဗေဝ ဒါနာ သုမနာ ဘဝါမ၊
ဒဒမ္ပိ စေ အတ္တဓနာ ဘဝါမ။
ဒတွာပိ စေ နာနုတပါမ ပစ္စာ၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။
- ၈၂။ သမဏေ မယံ ပြာဟ္မဏေ အဒ္ဓိတေ စ၊
ဝနိဗ္ဗကေ ယာစနကေ ဒလိဒ္ဒေ။
အန္ဓေန ပါနေန အဘိတပ္ပယာမ၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဟဒရာ န မိယျဓေ။
- ၈၃။ မယဉ္စ ဘရိယံ နာတိက္ကမာမ၊
အဓမ္မ စ ဘရိယာ နာတိက္ကမန္တိ။
အညတြ ဘဒဟိ ပြဟ္မစရိယံ စရာမ၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။
- ၈၄။ ပါဏာတိပါတာ ဝိရဓာမ သဗ္ဗေ၊
လောကေ အဒိန္နံ ပရိဝဇ္ဇယာမ။
အမဇ္ဇပါနာပိ မုသာ ဘဏာမ၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။
- ၈၅။ တောသု ယေ ဇာယဓေ သုတ္တံမာသု၊
မေဓာဝိနော ဟောန္တိ ပဟူတပညာ။
ဗဟုသုတာ ထေရဂုံဏာ စ ဟောန္တိ၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။
- ၈၆။ မာတာ ပိတာ စ ဘဂိနိ ဘာတရေ စ၊
ပုတ္တာ စ ဒါရာ စ မယံဉ္စ သဗ္ဗေ။
ဓမ္မဉ္စရာမ ပရလောကဟေတု၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။
- ၈၇။ ဒါသာ စ ဒါသျော အနုဇီဝိနော စ၊
ပရိစာရိကာ ကမ္မကရာ စ သဗ္ဗေ။
ဓမ္မံ စရန္တိ ပရလောကဘေတု၊
တသ္မာ ဟိ အဗ္ဗံ ဒဟရာ န မိယျဓေ။

ဟူသော ဤကိုးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ကောင်းမှုသာ ပြုကြသည်

၇၉။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ဓမ္မံ၊ ဒါနသီလ အစ ရှိသော ကုသလကမ္မပထ တရားဆယ်ပါးကို။ စရာမ၊ ကျင့်ကုန်၏။ န မုသခ-
ဘဏာမ၊ မဟုတ်မမှန်သော စကားကိုလည်း ဆိုကုန်။ ပါပါနိကမ္မာနိ၊
ခဏကောင်းမှုတို့ကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမ၊ ရှောင်ကြဉ်ကုန်၏။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။
အနရိယံ၊ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏အကျင့်ကို။ ပရိဝဇ္ဇေမ္မ၊ ကြဉ်ရှောင်
ကြကုန်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထိုသို့သောတရားကို ကျင့်သောကြောင့်သာလျှင်။
အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဟဒရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န-
မိယျဓေ၊ မသေကုန်။

တရားကိုသာ လိုက်နာကြသည်

၈၀။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ အသတဉ္စမ္မံ၊ သူတော်
မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း။ သဘဉ္စမ္မံ၊ သူတော်ကောင်း
တို့၏ တရားကိုလည်းကောင်း။ သုဏောမ၊ နာကုန်၏။ စအပိ၊ ထိုသူတော်
မဟုတ် သူယုတ်တို့၏စကားကို နာကုန်သော်လည်း။ အသတံဓမ္မံ၊ သူတော်
မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ တရားကို။ န ရောစယာမ၊ မနှစ်သက်ကုန်။ အသန္တေ၊
သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့ကို။ ဟိတုာ၊ စွန့်ကုန်၍။ သန္တေ၊ သူတော်
ကောင်းတို့ကို။ န ဟောမ၊ မစွန့်ကုန်။ တသ္မာဟိ၊ ထိုကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊
ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သော သူတို့သည်။ န မိယျ-
ဓေ၊ မသေကုန်။

ကောင်းစွာလှူကြသည်

၈၁။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ပုဗ္ဗေဝဒါနာ၊ မလှူမီ
ရှေးအဖို့၌လျှင်။ သုမနာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝါမ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
ဒဒမ္မိစ၊ လှူစဉ်ဆဲဆဲ၌လည်း။ အတ္တမနာ၊ ဝမ်းမြောက်ကုန်သည်။ ဘဝါ-
မ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဒတွာပိစေ၊ လှူပြီး၍လည်း။ ပစ္စာ၊ နောက်ကာလ၌။
နာနုတပါမ၊ နောင်တမရှိကုန်။ တသ္မာဟိ၊ ထိုသို့ စေတနာသုံးတန်ပြတ်၍
လှူလေ့ ရှိသောကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။
ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န မိယျဓေ၊ မသေကုန်။

ကောင်းစွာ ကျေးဇူးကြသည်

၈၂။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ငါမကေ စ၊ ကိလေသာ ငြိမ်းပြီးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုလည်းကောင်း။ ဗြာဟ္မဏစ၊ မှကောင်း မှကို အပပြုကုန်သော အရိယာတို့ကိုလည်းကောင်း။ အဒ္ဓိကေ စ၊ ခရီးသွား တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဝနိဗ္ဗတေ စ၊ သီချင်းသီ၍ ထောင်းလာကုန်သော သူ တို့ကိုလည်းကောင်း။ ယဒစနကေ စ၊ သာမည တောင်းလာကုန်သောသူတို့ ကိုလည်းကောင်း။ ဒလိဒ္ဓေ စ၊ သူဆင်းရဲတို့ကိုလည်းကောင်း။ အန္ဓေန စ၊ ထမင်းဖြင့် လည်းကောင်း။ ပါနေန စ၊ အဖျော်ဖြင့် လည်းကောင်း။ အဘိဘပ္ပယာမ၊ လုပ်ကျွေးကုန်၏။ တသ္မာဟံ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န မိယျရေ၊ မသေကုန်။

ကာမေသုမှ ရှောင်ကြသည်

၈၃။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယဉ္ဇ၊ ငါတို့သည်လည်း။ ဘရိယံ၊ မိမိ မယားကို။ နာတိက္ကမာမ၊ လွန်၍ တစ်ပါးသော မိန်းမသို့ သွားလာခြင်း မရှိကုန်။ ဘရိယာ စ၊ မယားတို့သည်လည်း။ အမေ၊ ငါတို့ကို။ နာတိက္က မန္တံ၊ လွန်၍ တစ်ပါးသော ယောက်ျားသို့ သွားလာခြင်း မရှိကုန်။ တာဟံ ထိုသူ့လင် သူ့မယားတို့မှ။ အညတြ၊ ကြဉ်ကုန်၍။ ဗြဟ္မစရိယံ၊ မြတ် သောအကျင့်ကို။ စရာမ၊ ကျင့်ကုန်၏။ တသ္မာဟံ၊ ထိုသူ့ ထားမသုခိစ္ဆာ စာရမှ ကြဉ်လေ့ ရှိသောကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး ၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န မိယျရေ၊ မသေကုန်။

ငါးပါးသီလ မြဲကြသည်

၈၄။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ မယံ၊ ငါတို့သည်။ ပါဏာတိပါတံ၊ သူ့ အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ။ ဝိရမာမ၊ ကြဉ်ကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော ငါတို့သည်။ လောကေ၊ လောက၌။ အဒိန္နံ၊ အရွှင်မပေးသော ဥစ္စာကို။ ပရိဝဇ္ဇယာမ၊ ကြဉ်ကုန်၏။ အမဇ္ဇပါနာ၊ သေရည်သေရက်ကို မသောက် ကုန်။ နောပိမုသာဘဏာမ၊ မုသားကိုလည်း မဆိုကုန်။ တသ္မာဟံ၊ ထိုသူ့ ငါးပါးသီလ မြဲသောကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န မိယျရေ၊ မသေကုန်။

ပညာကို ဆည်းပူးကြသည်

၈၅။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ သုတ္တံမာသု၊ အလွန်မြတ်သော အကျင့်ရှိ ကုန်သော၊ တောသု၊ ထိုမိန်းမတို့၌။ ယေပုတ္တာ၊ အကြင် သားသမီးတို့ သည်း၊ ဇာယဇေ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေပုတ္တာ၊ ထိုမြတ်သော အကျင့်ရှိသော မိဘတို့၏ သားသမီးတို့သည်။ မေဝံဝိဒနာ၊ လျင်သော ပညာရှိကုန်သည်။ ပဟူတပညာ၊ အမှုခပ်သိမ်း၌ စွမ်းနိုင်သော ပညာရှိကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဗဟုဿုဘာ စ၊ များသော အကြားအမြင် ရှိကုန်သည်လည်း ကောင်း။ ထေရဂုဏာ စ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့သော သီလစသော ဂုဏ်ရှိသည်လည်း ကောင်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထိုသို့ မြဲမြံသော သီလ ပညာ ရှိကုန်သောကြောင့်သာလျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သော သူတို့သည်။ န မိယျဇေ၊ မသေကုန်။

ကုသိုလ်၁၀-ပါး ပြုကြသည်

၈၆။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ အမှာတ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ မာတာ စ၊ အမိသည်လည်းကောင်း၊ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်းကောင်း။ ဘဂိနီ စ၊ နှမသည် လည်းကောင်း။ ဘာတရော စ၊ ညီနောင်တို့သည် လည်းကောင်း။ ပုတ္တာ စ၊ သားသမီးတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒုဂါရာ စ၊ မယားတို့သည် လည်းကောင်း။ မယဉ္ဇူ၊ ငါတို့သည်လည်းကောင်း။ စပေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့သည်။ ပရလောကဟေတု၊ တမလွန်ဘဝ၌ အပယ်လားရအံ့သည်မှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ် ပါးတရားကို။ စရာမ၊ ကျင့်ကြကုန်၏။ တသ္မာဟိ၊ ထိုသို့ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး တရားကို ကျင့်ကုန်သောကြောင့်လျှင်။ အမှံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒဟရာ၊ ပျိုရွယ်သော သူတို့သည်။ န မိယျဇေ၊ မသေကုန်။

၈၇။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ အမှာကံ၊ ငါတို့၏။ ကုလေ၊ အမျိုး၌။ ဒါသာ စ၊ ကျွန်ယောက်ျားတို့သည် လည်းကောင်း။ ဒါသျှာ စ၊ ကျွန် မိန်းမတို့သည်လည်းကောင်း။ အနံပဇီဝိနော စ၊ မှီ၍ အသက်မွေးသော သူ တို့သည် လည်းကောင်း။ ပရိစာရိကာ စ၊ အလုပ်အကျွေးတို့သည် လည်း ကောင်း။ စမ္မကရာ စ၊ အမှုလုပ်တို့သည်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်း ကုန်သော သူတို့သည်။ ပရလောကဟေတု၊ တမလွန်ဘဝ၌ ဆင်းရဲအံ့သည်မှ ကြောက်ကုန်သောကြောင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်

ကုန်၏၊ တသွာဟိ၊ ထိုသို့ တရားကိုကျင့်ကုန်သောကြောင့်လျှင်၊ အဗ္ဗ၊ ငါ
တို့၏။ ကုဇလ၊ အမျိုး၌။ ဒုဟရာ၊ ပျိုရွယ်သောသူတို့သည်။ န မိယျဇေ၊
မသေကုန်။

တရားစောင့်က တရားကစောင့်သည်

အမျိုးတို့၏ စာရိတ္တကို ပြောဆိုပြီး၍ ၎င်းစာရိတ္တ၏ အာနိသံသဖလနှင့်
တကွ သား၏ မသေသည်၏အဖြစ် အရိုးမဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကို ပြောဆို
ပြန်လိုရကား-

၈၈။ ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခ မာဝဟတိ။
သော နိသံသော ဓမ္မ သုစိဏ္ဏ၊
န ဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရိံ။

၈၉။ ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဆတ္တံ မဟန္တံ ဝိယ ဝဿကာလေ။
ဓမ္မေန ဂုတ္တော မမ ဓမ္မပါလော၊
အညဿ အဋ္ဌိနိ သုခိ ကုမာရော-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် တရားကိုကျင့်ကုန်သော သူတို့၏အကျိုးဆက်
နှင့်တကွ ဆို၏။

၈၈။ အာစရိယ၊ ဒိသာပါမောက္ခဆရာ။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး
ထရားသည်။ ဓမ္မစာရိံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားကို ကျင့်သောသူကို။
ဟဝေ၊ စင်စစ်၊ ရက္ခတိ၊ စောင့်ပေတတ်၏။ သုစိဏ္ဏော၊ ကောင်းစွာကျင့်
အပ်သော။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားသည်။ သုခံ၊ သုံးပါးသော
ချမ်းသာကို။ အာဝဟတိ၊ ရွက်ဆောင်တတ်၏။ ဓမ္မစာရိံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး
တရားကို ကျင့်သောသူသည်။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ အပါယ်လေးဘုံသို့။ န ဂစ္ဆတိ၊
မလားရ။ သေ-သော၊ ဤအပါယ်မလားရခြင်းအကျိုးသည်။ သုစိဏ္ဏ-
သုစိဏ္ဏဿ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မဓမ္မဿ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါး
တရား၏။ အာနိသံသော၊ အကျိုးတည်း။

၈၉။ ဝဿကာလေ၊ မိုးရွာသောအခါ၌။ မဟန္တံ၊ ကြီးစွာသော။
ဆတ္တံ၊ ထီးသည်။ ဓာရေန္တံ၊ ဆောင်းသောသူကို။ တေဓနုတော၊ မိုးစုတ်
ခြင်းမှ။ ရက္ခတိဝိယ၊ စောင့်သကဲ့သို့။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားသည်။

ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားကို ကျင့်သောသူကိုး ဟဝေ၊ စင်စစ်။ ရက္ခတိ၊ စေဇင်၏။ အာစရိယ၊ ဆရာ။ ဓမ္မေန၊ မိမိစောင့်သော တရားသည်။ ဂုဏ္ဍာ၊ စောင့်အပ်သော။ မမကုမာရော၊ ငါ၏သားဖြစ်သော၊ ဓမ္မပါလော၊ ဓမ္မပါလသည်။ သုခိ၊ ချမ်းသာစွာအသက်ရှည်၏။ အဋ္ဌိနိ၊ ဆရာဆောင်ခဲ့သော အရိုးတို့သည်။ အညဿ၊ တစ်ပါးသော သတ္တဝါ၏။ အဋ္ဌိနိ၊ အရိုးတို့တည်း။

ထိုစကားကိုကြား၍ ဒိသာပါဇောက္ခဆရာသည် “ငါ၏လာခြင်းသည် များသောအကျိုးရှိ၏၊ အကျိုးမရှိသည် မဟုတ်” ဟု တောင်းစွာဖြစ်သော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဓမ္မပါလသံတို့သား၏ ခမည်းတော်ပုဏ္ဏားကို ကန်တော့၍ “ငါသည်လာသဖြင့် သင်တို့အား စုံစမ်းခြင်းငှာသာလျှင် ဆိတ်ရိုးတို့ကို ဆောင်အပ်ကုန်၏၊ သင်၏သား ဓမ္မပါလသည် အနာမရှိသည် သာလျှင်တည်း။ သင်တို့သည် စောင့်အပ်သောတရားကို ငါ့အားလည်း ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ဆိုပြီး၍လျှင် ပေဋ္ဌ ရေးပြီး၍ နှစ်ရက်သုံးရက် နေပြီးလျှင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားလေ၍ ဓမ္မပါလလုလင်အား ခပ်သိမ်းသော အတတ်တို့ကို သင်စေ၍ များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ပို့လိုက်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အနာဂါမိဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား-ယခုအခါ မြတ်သော သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့သည် ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့သည် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ဒိသာပါဇောက္ခဆရာ ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ဘုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ဒိသာပါဇောက္ခဆရာ၏ ပရိသတ် ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဓမ္မပါလ သတို့သား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သီလကိုဖြည့်၊ တရားပြည့်၊ ငယ်သည့်အခါ မသေရာ။)

ကိုးခုမြောက်သော ဗောဓိဓမ္မပါလဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၀-ကုက္ကုဒုဇာတ်

ကိုယ်ကျိုးသက်သက်ရှာသော မိတ်ဆွေတို့ကိုမပေါင်းသင့်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမထော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်။ "နာသ္မဒေသ ကတပါဠိ- အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤကုက္ကုဒုဇာတ်ကို ဝေဠု ဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဒေဝဒတ်၏ မြတ်စွာဘုရား ကို သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ တရားသဘင်၌ ရဟန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်၏ ကျေးဇူးမဲ့ ဖြစ်သောစကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ "ငါ့ရှင်တို့ ဒေဝဒတ်သည် လေးသမားတို့ကို လွှတ်ခြင်း အစရှိသည်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အား သတ်ခြင်းငှာသာလျှင် အကြောင်းပြု၏" ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန် ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူလတ်၍ "ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်မည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူ၍ "ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏" ဟု နာတော်လျှောက်သည် ရှိသော် "ရဟန်းတို့ယခုအခါ၌သာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကိုသတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ဤဒေဝဒတ်သည် သတ်ခြင်းငှာ လုံ့လပြုဖူးသည်သာလျှင်တည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော် မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ကောသမ္မိပြည်၌ ထောသမ္မကမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော ဝါးတောဝယ် ကြက်မျိုး၌ဖြစ်၍ များစွာသော ကြက် အပေါင်း ခြံရံလျက် တော၌နေ၏။

ကြက်များစွန်စား၍ကုန်

ထိုဘုရားလောင်း ကြက်မင်း၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ တစ်ခုသော စွန်သည် နေ၏။ ဥပါယ်တံမျှ၌ဖြင့် တစ်ခုတစ်ခုသောကြက်ကို ယူ၍စား သည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းကြက်မင်းကို ထား၍ ကြွင်းသော ကြက် အပေါင်းကို စား၏။ ဘုရားလောင်း ကြက်မင်း တစ်ခုသည်သာလျှင် ကြွင်းသည်ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓ-၈၆-၅၅၀(ဆ-တို့)

ကြက်မင်းကိုဖြားယောင်းပုံ

ထိုဘုရားလောင်းကြက်မင်းသည် မမေ့မလျော့ ထွက်သင့်သောအခါ၌ သာလျှင် အစာကိုယူပြီးလျှင် ဝါးတောသို့ ဝင်၍နေ၏။ ထိုစဉ်သည် ဘုရားလောင်းကို ဖမ်းယူအံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ “တစ်ခုသော ဥပါယ်တံမည်ဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ဖမ်းယူအံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုဘုရားလောင်း ကြက်မင်း၏ မနီးမဝေးသော အရပ်ဝယ် တစ်ခုသောသစ်ခက်၌ နား၍ “အဆွေကြက်မင်း...ထင်သည် ၎င်းကို အဘယ်ကြောင့် ကြောက်သနည်း၊ ငါသည် သင်နှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်းကိုပြုလိုပါ၏။ ဤမည်သောအရပ်၌ ပြည့်စုံသောအစာ ရှိ၏၊ ထိုအရပ်၌ နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည် အစာကိုယူ၍ အချင်းချင်း ချစ်သောနေခြင်းဖြင့် နေကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ စဉ်ကို ဘုရားလောင်းကြက်မင်းသည် “အချင်းစွန့်... သင်နှင့် တကွ ငါ၏အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် မရှိ၊ သင်သည် သွားလေလော့” ဟု ဆို၏။ “အဆွေကြက်မင်း...ငါသည် ရှေး၌ မကောင်းမှုကို ပြုမိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင်ကြက်မင်းသည် မယုံ၊ ဤနေ့မှစ၍ ဤသို့သဘောရှိ သော မထောင်းမှုကို မပြုအံ့” ဟု ဆို၏။

ကြက်မင်း၏တရားများ

ငါ့အား သင်ကဲ့သို့သော မကောင်းမှုကိုပြုစေော အဆွေခင်ပွန်းဖြင့် အလိုခရှိ၊ သင်သည် သွားလေလော့” ဟု သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ပယ်၍ “ဤမျှလောက်ကုန်သော အကြောင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသော သတ္တဝါနှင့်တကွ အကျွမ်းဝင်ခြင်း မည်သည်ကို ပြုခြင်းငှာမသင့်” ဟု တောအုပ်ကို ပဲ့တင် ထပ်စေလျက် နတ်တို့သည် ကောင်းချီးပေးကုန်သည်ရှိသော်တရားစကားကို ဖြစ်စေလိုသည်ဖြစ်၍-

- ၉၀။ နာသွေသေ ကတပါပမ္မိ၊ နာသွေသေ အလိတဝါဒိနေ။
 နာသွေသေ အတ္တတ္တပညာမ္မိ၊ အတ္တသန္တေပိ နာသွေသေ။
- ၉၁။ တဝိန္တိ ဟေကေ ပုရိသာ၊ ဂေါ-ပိပါသိတ ဇာတိဏာ။
 ဃသန္တိ မညေ မိတ္တာနိ၊ ဝါစာယ န စ ကမ္မုနာ။
- ၉၂။ သုက္ခန္ဓလံ ပဂ္ဂဟိတာ၊ ဝါစာယ ပလိဂုဏ္ဍိတာ။
 မနုဿ ဖေဂ္ဂု နာသိတေ၊ ယသ္မိ နတ္ထိ ကတညုဏာ။

(၅၅၀-တ၊ ကုက္ကုဋဇာတ်)

ပုံ-၁၅။ ဘုရားလောင်းကြက်မင်းအား စွန်သည်အကျွမ်းဝင်ခြင်းမှာပြလို၍ ချဉ်းကပ်နေပုံ။

(၆၈၂)

- ၉၃။ န ဟိ အညညစိတ္တာနံ၊ ဣတ္ထိ နံ ပုရိသာနံ ဝါ။
နာနာဝိကတော သံသဂ္ဂံ၊ တာဒိသမ္ပိ စ နာသုဿေ။
- ၉၄။ အနရိယကမ္ပံ ဩက္ကန္တံ၊ အထေတံ သဗ္ဗ ဃာတိနံ။
နိသိတံဝ ပဋိစ္ဆန္နံ၊ တာဒိသမ္ပိ စ နာသုဿေ။
- ၉၅။ မိတ္တ ရှပေ နိဓေ ကစေ၊ သာခလျေန အစေတသာ။
ဝိဝိဓေဟိ ဥပါယန္တိ၊ တာဒိသမ္ပိဟိ နာသုဿေ။
- ၉၆။ အာမိသံ ဝါ ဓနံဝါပိ၊ ယတ္ထ ပဿတိ တာဒိသသာ။
ဒုပ္ပိ ကရေတိ ဒုဗ္ဗေဓော၊ တဉ္စ ဟန္တာန ပစ္ဆတိ။
ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

အကျမ်းမဝင်အပ်သူများ

၉၀။ ဘောန္တော ဒေဝတာယဒ၊ အိုနတ်များတို့၊ တကပါပမ္ပိ၊
မကောင်းမှုကိုပြုသောသူ၌။ နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ အလိကဝါဒိနေ၊
မုသားဆိုလေ့ ရှိသောသူ၌လည်း။ နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ အတ္တတ္ထ-
ပုညမ္ပိ၊ မိမိအကျိုးကိုသာအလိုရှိ၍ ဆည်းတပ်စားလာသော သူ၌လည်း။
နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ အတ္တသန္တေပိ၊ မိမိကိုယ်၌ ဂုဏ်မရှိဘဲလျက်
ဂုဏ်ရှိသကဲ့သို့ ပြုသောသူ၌လည်း။ နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။

၉၁။ ဂေါ-ပိပါသိတဇာတိကာ၊ ရေငတ်သောနှင်းနှင့် တူကုန်သော။
ဒေက၊ အချို့ ကုန်သော။ ပုရိသာ၊ ယောက်ျားတို့သည်။ ဘဝန္တိ၊ ရှိသည်
ဖြစ်ကုန်၏။ ဝါစာယ၊ နှုတ်ဖြင့်သာလျှင်။ မိတ္တာနိမညေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့
ကဲ့သို့။ ဃသန္တိ၊ စပ်ကုန်၏။ ကမ္မုနာ စ၊ ကိုယ်ဖြင့်ကား။ န ဃသန္တိ၊
မစပ်ကုန်။ တေသုပိ၊ ထိုနှုတ်ဖြင့်သာလျှင် အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့တတ်သော
သူတို့၌လည်း။ နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။

၉၂။ ဘောန္တော၊ အိုနတ်များတို့၊ ယေနရာ၊ အကြင်သူတို့သည်။
သုက္ခဉ္စလိ၊ အချည်းနှီးသောလက်အုပ်ကို၊ ပဂ္ဂဟိတာ၊ ချီကုန်၍၊ ဝါစာယ၊
နှုတ်ဖြင့်သာလျှင်။ ပလိဂုံဏ္ဍိတာ၊ ဤမည်သော ဥစ္စာကိုပေးအံ့ ဤမည်သော
အမှုကိုပြုအံ့ဟု ဖုံးလွှမ်း၍ ဆိုတတ်ကုန်၏။ တေသုပိ၊ ထိုသူတို့၌လည်း။
နာသုဿေ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။ မနုဿဒေဂ္ဂ၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပ တည်းဟူသော
အနှစ်သာရမှကင်းသော အဟိရိက အနောတ္တပ္ပတည်းဟူသော အကာသာ
ရှိသောသူကိုလည်း။ နာသိတေ၊ မဆည်းကပ်ရာ။ ယသ္မိ၊ အကြင်သူ၌။

ကတညုတ၊ ပြုသော သူ့ကျေးဇူးကို သိသောအဖြစ်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
တသ္မိပိ၊ ထိုသူ့ကျေးဇူးကို မသိသောသုဉ်းလည်း။ နာသ္မုဒသ၊ အကျမ်း
မဝင်ရာ။

၉၃။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုနတ်များတို့။ အညညဝိတ္တာနံ၊ မုန်းလွယ်
ချစ်လွယ်သောစိတ်ရှိကုန်သော။ ဣတ္ထိနံ ဝါ၊ မိန်းမတို့အားလည်းကောင်း။
ပုရိသာနံ ဝါ၊ ယေးကျားတို့အား လည်းကောင်း။ နာသ္မုဒသ၊ အကျမ်း
မဝင်ရာ။ ယောပိ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ နာနာ၊ အထူးထူးသော
အကြောင်းဖြင့်။ သံသဂ္ဂံ၊ ရောနှောသည်ကို။ အာဝိကတော၊ ဆင်စွာပြု၍။
အန္တရာယံ၊ အန္တရာယ်ကို။ ကဓရာတိ၊ ပြုတတ်၏။ တာဒိသမ္ပိစ၊ ထိုသို့
အန္တရာယ်ပြုရအောင် ပေါင်းယှဉ်လာသော သူကိုလည်း။ နာသ္မုဒသ၊
အကျမ်းမဝင်ရာ။

၉၄။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုနတ်များတို့။ အနုရိယကမ္ပံ၊ သူတော်မဟုတ်
သူယုတ်တို့၏ အမှုသို့။ ဩက္ကန္တံ၊ သက်ဝင်သော။ အထေတံ၊ မြဲမြံခိုင်ခံ့
သော စကားမရှိသော။ ပဋိစ္ဆန္တံ၊ အဝတ်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။
နိသိတံဝ၊ ထက်စွာသော သန်လျက်နှင့်တူသော။ စဗ္ဗဘာတိနံ၊ ခပ်သိမ်း
သော သတ္တဝါတို့ကို ညှဉ်းဆဲတတ်သော။ တာဒိသမ္ပိ၊ ထိုသို့ သဘော
ရှိသော သူကိုလည်း။ နာသ္မုဒသ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။

၉၅။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုနတ်များတို့။ ဣဓ၊ ဤလောက၌။ ဧကဇ္ဇေ၊
အချို့သောသူတို့သည်။ သာခလေျန၊ စကားသာပြေပြစ်၍။ အစေ
တသစ၊ စိတ်မပါသော။ မိတ္တရူပေန၊ အဆွခင်ပွန်း သဘောဖြင့်။
ဝိဝိဓေဟိ ဥပါယေဟိ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အကြောင်းတို့ဖြင့်။
ဩကာသပေက္ခာ၊ အခွင့်ကိုသာ ရှာကုန်လျက်။ ဥပါယန္တိ၊ ဆပ်ကုန်၏။
တာဒိသမ္ပိ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော အဆွခင်ပွန်းယောင်ပြု၍ အခွင့်ကို ရှု
တတ်သော သူကိုလည်း။ နာ သ္မုဒသ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ။

၉၆။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုနတ်များတို့။ ယောနရော၊ အကြင်သူသည်။
ယတ္ထ၊ အကြင် အဆွခင်ပွန်းအိမ်၌။ အာမိသံဝါ၊ ထမင်း ခဲဖွယ်ကို
လည်းကောင်း။ ဓနံဝါပိ၊ ထိုမှတစ်ပါးသော ဥစ္စာကို လည်းကောင်း။
ပဿတိ၊ မြင်၏။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဒုမ္မေဓော၊ ပညာ
မဲ့သောသူသည်။ တံ၊ ထိုအဆွခင်ပွန်း ဥစ္စာကို။ ဒုဗ္ဘိကဓရာတိ၊ ပြစ်
မှား၏။ တဉ္စ၊ ထိုအဆွခင်ပွန်းကိုလည်း။ ဟန္တာန၊ ဖျက်ဆီး၍။ ဂစ္ဆတိ၊

သွားတတ်၏။ တာဒိသမ္ပိ၊ ထိုသို့ မြင်မြင်သမျှကို လိုချင်တတ်သော သူတို့
လည်း။ နံသဿ၊ အကျမ်းမဝင်ရာ၊

ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဘုရားလောင်းကြက်မင်းသည် ဟော၏။

လိုက်နာဖွယ်ရာများ

၉၇။ မိတ္တရူပေန ဗဟဝေါ၊ ဆန္ဒာ သေဝန္တိ သတ္တဝေါ။
ဇဟေ ကာပုရိသေ ဒေတ၊ ကုက္ကုဋ္ဌော ဝိယ သေနကံ။

၉၈။ ယော စ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ န ခိပ္ပ မနုပ္ပုဇ္ဈတိ။
အမိတ္တဝသ မဒန္တတိ၊ ပစ္စာ စ အနုတပ္ပတိ။

၉၉။ ယော စ ဥပ္ပတိတံ အတ္ထံ၊ ခိပ္ပမေ နိဗောဓတိ။
မုစ္စတေ သတ္တုသမ္မာဓာ၊ ကုက္ကုဋ္ဌော ဝိယ သေနကာ။

၁၀၀။ တံ တာဒိသံ ကုဋ္ဌမိဗေဂိဋ္ဌိတံ ဝနေ၊
အဓမ္မိကံ နိစ္စ ဝိဓံသကံာရိနံ။
အာရာ ဝိဝဇ္ဇေယျ နရော ဝိစက္ခဏော၊
သေနံ ယသာ ကုက္ကုဋ္ဌော ဓံသတာနနေ။

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့သည် တရားမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာ
ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော ဂါထာတို့တည်း။

နှုတ်ချိုမိတ်ဆွေဆိုး

၉၇။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဆန္ဒာ၊ စကားဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ပျူငှာ
ပြုတတ်ကုန်သော။ ဗဟဝေါ၊ များစွာကုန်သော။ သတ္တဝေါ၊ ရန်သူတို့
လည်း။ မိတ္တရူပေန၊ အဆွေခင်ပွန်းအတူဖြင့်။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်လာ
ကုန်အံ့။ ကာပုရိသေ၊ ယောက်ျားယုတ် ဖြစ်ကုန်သော။ ဒေတ၊ ထိုအဆွေ
ခင်ပွန်းတို့ကို။ ဇဟေ-ဇေဟထ၊ စွန့်ကုန်ရာ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း
ဟူမူကွဲး။ သေနကံ၊ သေကြောင်းကြံသော စွန့်ကို။ ကုက္ကုဋ္ဌော၊ ကြက်
မင်းသည်။ ဇဟတိဝိယ၊ စွန့်သကဲ့သို့တည်း။

ကြိုတင် မကြည့်ဖြစ်

၉၈။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော။
အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ခိပ္ပံ၊ လျင်မြန်စွာ။ န အနုပ္ပုဇ္ဈတိ၊ ဓသိ။

သော၊ ထိုဖြစ်လတ္တံ့သော အကျိုးကို မသိသောသူသည်။ အမိတ္တဝသံ။
ရန်သူလက်သို့၊ အနန္တတိ၊ ရောက်တတ်၏။ ပစ္စာ စ၊ နောက်တာလ၌လည်း၊
အနုတပုံတိ၊ နောင်တပူပန်ရတတ်၏။

ကြိုတင် မြင်ကျိုး

၉၉။ ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဥပ္ပတိတံ၊ ဖြစ်လတ္တံ့သော။
အတ္တံ၊ အကျိုးကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာလျင်။ နိဗောဓံတိ၊ သိ၏။ သော။
ထိုဖြစ်လတ္တံ့သော အကျိုးကို သိသောသူသည်။ သတ္တုသမ္မာဓာ၊ ရန်သူ
လက်မှ။ မုစ္စတေ၊ လွတ်၏။ ကိမိပ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား။ ကုက္ကု-
ဇော၊ ကြက်မင်းသည်။ သေနာဏာ၊ ရန်သူဖြစ်သော စွန်လက်မှ။ မုစ္စတေ-
ဝိယ၊ လွတ်သကဲ့သို့တည်း။

အကျိုးဖျက်သူ မပေါင်းထိုက်

၁၀၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဝနေ၊ တော၌။ ဩဒ္ဓိတံ၊ မုဆိုးသည်
ထောင်အပ်သော။ ကုဋံ၊ စဉ်းလဲသော ကျော့ကွင်းကို။ မိဂေါ၊ သမင်သည်။
ဝိဝဇ္ဇေတိဣဝ၊ ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့။ တဒဒိသံ၊ ထိုမုဆိုးသည် ထောင်အပ်
သော ကျော့ကွင်းနှင့်တူသော။ အဓမ္မိကံ၊ တရားကိုမကျင့်သော။ နိစ္စဝိဓံ-
သကာရိနံ၊ အမြဲလျင် အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးတတ်သော။ တံနရံ၊ ထို
သို့သောသူကို။ ဝိစက္ခဏော၊ ပညာအပြော်အပြင်ရှိသော။ နရော၊ လူသည်။
အာရာ၊ ဝေးစွာ။ ဝိဝဇ္ဇေယျ၊ ကြဉ်ဖဲရာ၏။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူ
မူကား။ ဝံသကာနေန၊ ဝါးတော၌။ ကုက္ကုဇော၊ ကြက်မင်းသည်။ သေနံ၊
အကျိုးစီးပွားကို ဖျက်ဆီးတတ်သော စွန်ကို။ ဝိဝဇ္ဇေတိယထာ၊ ကြဉ်ဖဲ
သကဲ့သို့တည်း။

စွန်ယုတ်ပြေးပြီ

ထိုဘုရားလောင်းကြက်မင်းသည် ထိုဂါထာတို့ကို ဆိုပြီးလျှင် စွန်ကို
ခေါ်၍ “ဤအရပ်၌ အသင်သည် အကယ်၍ နေအံ့၊ သင့်အား ပြုအပ်
သော အမှုကို သိရအံ့” ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ စွန်သည် ထိုအရပ်မှ ပြေး၍
တစ်ပါးသော အရပ်သို့ သွားလေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်
တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ဤသို့လျှင် ဒေဝဒတ်သည် ရွေး၌လည်း ငါ့ကိုသတ်
ခြင်းငှာ လုံ့လပြုဖူး၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
“ယခုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုအခါ စွန့်ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါ့ဘုရားသည်
လျှင် ထိုအခါ ကြက်မင်းဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(နှုတ်ချိုလှည့်စား၊ ထိုသူများ၊ ရွှောင်ရွှားကြရာသည်။)
ဆယ်ခုမြောက်သော ကုဏ္ဍုဒ္ဓဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၁-မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဇာတ်

သေသူကိုတမ်းတ၍ မစိုးရိမ်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
ထင်လော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အလင်္ကာတော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ” အစ
ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မကုဏ္ဍလီဇာတ်ကို ဇေ
တစနိကျေဒင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်ယောက်သော သခင်
သေသေခု သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ သာဝတ္ထိပြည်၌ တစ်ယောက်သောသူကြွယ်၏ ချစ်လှ
စွာသောသားသည် သေသတတ်၊ ထိုသူကြွယ်သည် သခင်ဖြစ်သော စိုးရိမ်
ခြင်းနှင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ရေလည်းခေါ်၊ ထမင်းကိုလည်း မစား၊
လယ်လုပ်ကုန်သွယ်ခြင်း အစရှိသော အမှုတို့ကို မစီရင်၊ မြတ်စွာဘုရားထံ
ခစားခြင်းငှာမသွား၊ သက်သက်ကား ချစ်လှစွာသောသား ဝါကိုစွန့်၍
ရွေးဦးစွာ သွားသည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အစရှိသော စကားတို့ကို ဆိုပြီး အဖန်
တလဲ့လဲ့ ငိုမြည်တမ်း၏။

သားသေရာမှမဂ်ဖိုရ

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ သတ္တုလောကကို
ကြည့်တော်မူသည့်ရှိသော် ထိုသူကြွယ်၏ သောတာပတ္တိမဂ်ဖိုလ်၏ ဥပနိ

သယကို မြင်တော်မူ၍ မိုးစသက်ဆောင့်နှော့ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်း ခြံရံ လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလှူငှာ ကြွတော်မူ၍ ပြီးပြီးသော ဆွမ်း စားခြင်းကိစ္စ ရှိလတ်သော ရဟန်းတို့ကို လွတ်လိုက်ပြီးလျှင် အာနန္ဒာ မထေရ်ကို နောက်လိုက်ရဟန်းပြု၍ ထိုသူကြွယ်၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွတော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသောအဖြစ်ကို သူကြွယ်အား ကြား ကုန်၏။ ထိုအခါ သူကြွယ်၏အိမ်၌ လူတို့သည် နေရာကုန်ခင်း၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို နေစေတော်မူပြီးလျှင် သူကြွယ်ကဲ့ချီ၍ မြတ်စွာဘုရား အထံ တော်သို့ ဆောင်ကုန်၏။ ရှိခိုး၍ လျှောက်ပတ်စွာနေသော ထိုသူကြွယ်ကို မြင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းမြေ့လှစွာသော မဟာကရုဏာ တော်နှင့် ယှဉ်သော စကားတော်ဖြင့် ခေါ်တော်မူ၍ “ဒါယကာ- တမလွန်ဘဝသို့သွားလေသောသားငယ်ကို စိုးရိမ်သလော” ဟု မေးတော် မူ၍ “အရှင်ဘုရား... စိုးရိမ်ပါ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် “ဒါယကာ ရှေးပညာရှိတို့သည် သားသေသည်ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ် စက်အပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ငိုမြည်တမ်းကုန်သော်လည်း ပညာရှိတို့၏စတားကို ကြား၍ တောင့်တ၍ မရအပ်သောအရာတည်းဟု မှန်သောအားဖြင့်သိ၍ အနည်းငယ်မျှသော စိုးရိမ်ခြင်းကိုလည်း မပြုကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထို သူကြွယ်သည် တောင်းပန်အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ သူကြွယ် လွန်လှေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သော များသော စည်းစိမ်ရှိသော ပုဏ္ဏား၏သားသည် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ် တစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ် အရွယ်ရှိသောအခါ၌ အနာသည် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ သေလျှင် အာဝတိ'သာ နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။ အာဘုဏ္ဍားသည် ထိုသား၏ သေသော ကလေးမှစ၍ သုသာန်သို့သွားပြီးလျှင် ပြာပုံကို လှည့်လည်လျက် ငိုကြွေး ၏။ အလုံးစုံသော အမှုတို့ကိုစွန့်၍ စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ သွား၏။

သားနတ်သားငိုဟန်ဆောင်

ထိုအခါ နတ်သားသည် လူ့ပြည်သို့ ကြည့်လတ်သည်ရှိသော် “ထိုအာ ဗုဏ္ဏားကိုမြင်လျှင်” တစ်ခုသော ဥပမာကိုပြု၍ အာဘုဏ္ဍား၏ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖျောက်အံ့” ဟု ကြံ၍ သုသာန်သို့သွား၍ ငိုကြွေးသောကလေး၌ ထိုပုဏ္ဏား၏

သားအသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တစ်ခုခုသာအရပ်၌ ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်တို့ကို ဦးခေါင်း၌ထားလျက် သည်းစွာသောအသံဖြင့် ငိုကြွေး၏။

ဘာကြောင့်ငိုသနည်း

ပုဏ္ဏားသည် ငိုသံကြားလျှင် ထိုသားအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ငိုသော နတ် သားကို ကြည့်၍ သား၌ဖြစ်သော ချစ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ထိုနတ်သား၏ အထံ၌ ရပ်၍ "ချစ်သားလုလင်...ဤသုသ္မာန်အလယ်၌ အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်း" ဟု မေးလိုရကား-

၁၀၁။ အလင်္ကာတော မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊ မာလဓာရီ ဟရိ စန္ဒနုဿဒေါ။
ဟတ္ထ ပဂ္ဂယု ကန္ဓသိ၊ ဝနမဇ္ဈေ ကိ ဒုက္ခိတောတုဝံ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀၂။ တာတ မာဏဝ၊ ချစ်သားသွင်၊ တုဝံ၊ သင်သည်။ အလင်္ကာ-
တော၊ အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက်။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၊
ပြေပြစ်တင့်တယ်သော ရွှေနားတောင်းဝတ်လျက်။ မာလဓာရီ၊ ဆန်းကြယ်
သောပန်းကို ပန်ဆင်လျက်။ ဟရိစန္ဒနုဿဒေါ၊ စန္ဒကူးရွှေဖြင့် လိမ်းကျ
လျက်။ ဟတ္ထ၊ လက်တို့ကို။ ပဂ္ဂယု၊ မြှောက်၍။ ဝနမဇ္ဈေ၊ သုသ္မာန်တော
၏အလယ်၌။ ကိ ဒုက္ခိတော၊ အဘယ်ဆင်းရဲ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ကန္ဓသိ
ငိုမြည်တမ်းလေသနည်း။

ဘီးအစုံကိုမရ၍

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားအား ပြောလိုသည်ဖြစ်၍ သားသွင်သံဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်း
သော နတ်သားသည်-

၁၀၂။ သောဝဏ္ဏမဃော ပဘဿရာ၊ ဥပ္ပန္နော ရထပဉ္စရော မမ။
တဿ စက္ကယုဂံ န ဝိန္နာမိ၊ တေန ဒုက္ခေန ဇဟာမိ ဇီဝိတံ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

F ၈၇-၅၅၀(ဆတွဲ)

၁၀၂။ တာတ၊ ဖခင်ပုဏ္ဏား။ မေ၊ ငါ့အား။ သောဝဏ္ဏမယေခ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသော။ ပဘဿရာ၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော အရောင်ရှိသော။ ရထပဉ္စရာ၊ ရထခါးချိတ်သည်။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုရထားချိတ်၏။ စက္ကယုဂံ၊ လှည်းဘီးအစုံကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ န ဝိန္ဒာမိ၊ မေ၊ တေန ဒုက္ခေန၊ ထို လှည်းဘီးအစုံကို မရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ဆင်းရဲဖြင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ ဇဟဒမိ၊ စွန့်ရတော့အံ့။

ငါပေးပါမည်

ပုဏ္ဏားသည် ဝိန့်ခံလိုသည်ဖြစ်၍။

၁၀၃။ သောဝဏ္ဏမယံ မဏိမယံ၊ လောဟမယံ အထ ရူပိယမယံ။ ပါဝဒ ရထံ ကရိဿာမိ တေ၊ စက္ကယုဂံ ပဋိပါဒယာမိ တံ- ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၀၀၃။ တာတ မာဏဝ၊ ချစ်သားလူငယ်။ သောဝဏ္ဏမယံ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသော လှည်းဘီးလည်းကောင်း။ မဏိမယံ၊ ပတ္တမြားဖြင့် ပြီးသော လှည်းဘီးလည်းကောင်း။ လောဟမယံ၊ ကြေးဖြင့်ပြီးသော လှည်းဘီး လည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး၊ ရူပိယမယံ၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော လှည်း ဘီးလည်းကောင်း။ ဘာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော လှည်းဘီးကို။ ပါ- ဝဒ၊ ဆိုထော့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ၊ သင်အား။ ရထံ၊ ရထားကို။ ကရိဿာမိ၊ ပြုအံ့။ တံစက္ကယုဂံ၊ ထိုရထားလှည်းဘီးအစုံကို။ ပဋိပါဒယာမိ၊ ရအောင်ပြုအံ့။

နေ-လတို့ကိုပေးပါ

ထိုပုဏ္ဏားစကားကို ကြား၍ သူငယ်သည်ဆိုအပ်သော ဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၁၀၄။ သော မာဏဝေါ တဿ ပါဝ ဒိ၊
 စန္ဒသူရိယာ ဥဘယေတ္ထ ဘာတရာ။
 သောဝဏ္ဏမယော ရထေဒ မမ၊
 တေန စက္ကယုဂေန သောဘုတိ'
 ဟူသော ဤစတုတ္ထဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၀၄။ ပြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဧတ္ထ၊ ဤ ကောင်းကင်၌။ ဘာတဇျော၊
ညီနောင် ဖြစ်ကုန်သော။ ဥဘယာ၊ နှစ်ပါးစုံကုန်သော။ ယေ စန္ဒ
သုရိယာ၊ အကြင် လ နေတို့သည်။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေနစက္ကယုဂေန၊
ထို လ နေ အစုံဖြင့်။ သောစက္ကမယော၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။ မမ ရထော၊
ငါ၏ ရထားသည်။ သောဘတိ၊ တင့်တယ်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သော
ဓာဏဓီ၊ ထိုသူငယ်သည်။ တဿ၊ ထိုပုဏ္ဏားအား။ ပါဝဒိ၊ ဆို၏။

မရနိုင်တာလိုချင်သလား

ထိုပုဏ္ဏားသည် ထိုဂါထာ၏ အခြားပဲ၌-

၁၀၅။ ဗာလော ခေါ် တုံ သိ မာဏဝ၊
ယော တုံ ပတ္တယသိ အပတ္တိယံ။
မညာမိ တုဝံ မရိဿသိ၊ န တုံ လစ္စသိ စန္ဒသုရိယ-
ဟူသော ဤပဉ္စမမြောက်ဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၅။ ဓာဏဝ၊ သူငယ်။ ယော တုံ၊ အကြင် ထင်သည်။ အပတ္တိယံ၊
မတောင့်တအပ်သည်ကို။ ပတ္တယသိ၊ တောင့်တ၏။ သော တုံ၊ ထိုသင်
သည်။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ဗာလော၊ မိုက်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ တုဝံ၊ သင်
သည်။ မရိဿတိ၊ သေသော်လည်း သေရလတ္တံ့။ န တုံ၊ သင်သည်။ စန္ဒ
သုရိယေ၊ လ နေ တို့ကို။ န လစ္စသိ၊ မရနိုင်လတ္တံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အဟံ၊
ငါသည်။ မညာမိ၊ အောက်မေ့၏။

သေသုပြန်လာမည်လား

ထိုနောင်မှ သူငယ်သည်

၁၀၆။ ဂမနာ ဂမနမ္ပိ ဒိဿတိ၊ ဝဏ္ဏဓာတု ဥဘယတ္ထ။
ပေတော ပန နေဝ ဒိဿတိ၊
စော န ခေါ ကန္ဓတံ ဗာလျတဇျော-
ဟူသော ဤဆဋ္ဌမဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ ပြာဟူဏ၊ ပုဏ္ဏား။ ဂမနာဂမနမ္ပိ၊ ထွက်ရာအရပ် ဝင်ရာ
အရပ်သည်လည်း။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ ဝဏ္ဏဓာတု၊ လ-နေ-ဟူသော ဝဏ္ဏ
ဓာတ်သည်။ ဒိဿတိ၊ ထင်၏။ ဧတ္ထ၊ ဤကောင်းကင်ခရီး၌။ ဥဘယာ၊

နှစ်ပါးကုန်သော။ ဝီထိယော၊ လ သွားသောခရီး၊ နေ သွားသော ခရီး
တို့သည်လည်း။ ဒိဿန္တိ၊ ထင်ကုန်၏။ ပေတော ပန၊ တမလွန်ဘဝသို့ သွား
လေပြီးသောသူမူကား။ နေဝ ဒိဿတိ၊ မထင်သည်သာတည်း။ ကန္တတံ-
ကန္တန္တာနံ၊ ငိုကြွေးသော ငါတို့နှစ်ယောက်တို့တွင်။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။
ဗဗလျတဓရာ နုခေါ၊ အလွန်မိုက်မည်နည်း။

ဟုတ်ပေသားပဲ

ဤသို့ သူငယ်သည် ဆိုသည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားသည် သတိရ၍-

၁၀၇။ သစ္စံ ခေါဝဒေသိ မာဏဝ၊ အဟမေဝ ကန္တတံ ဗာလျတဓရာ၊
စန္ဒံ ဝိယဒါရဒတာ ရုဒံ၊ ပေတံ ကာလင်္ကာတာ ဘိပတ္တယေ-
ဟူသော ဤသတ္တဓဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၈။ မာဏဝ၊ သူငယ်။ တွံ၊ သင်သည်။ သစ္စံခေါ၊ မှန်သော
စကားကိုသာလျှင်။ ဝဒေသိ၊ ဆို၏။ ဒါရတော၊ သူငယ်သည်။ ရုဒံ
ရုဒန္တော၊ ငိုကြွေးလျက်။ စန္ဒံ၊ လ-နေ-ကို။ ပတ္တတိ ဝိယ၊ တောင့်တ
သကဲ့သို့။ ယော အဟံ၊ အကြင်ငါသည်။ ပေတံ၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ တင်းလေ
ပြီးသော။ ကာလင်္ကာတံ၊ သေသောသားကို။ အဘိပတ္တယေ၊ တောင့်တ၏။
သော အဟမေဝ၊ ထိုငါသည်သာလျှင်။ ကန္တတံ-ကန္တန္တာနံ၊ ငိုကြွေးသော
ငါတို့နှစ်ယောက်တို့တွင်။ ဗာလျတဓရာ၊ အလွန်မိုက်၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ဤသို့လျှင် ပုဏ္ဏားသည် သူငယ်ယောင်ဆောင်သော နတ်သား၏
စကားကြောင့် စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသည်ဖြစ်၍ ကောင်းချီးကိုပြုလိုရကား-
၁၀၉။ အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဘတသိတ္တံ ဝ ပါဝကံ။
ဝါရိနာ ဝိယ ဩသိဉ္စိ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။
၁၁၀။ အဗျူဠံ ဝတ မေ သလ္လံ၊ ယမာသိ ဟဒယသိတံ။
ယော မေ သောထပရေတဿ၊ ပုတ္တံသောကံ အပါနုဒိ။
၁၁၁။ သေဗဟံ အဗျူဠ သလ္လောသ္မိ၊
ဝိတသောတော အနာဝိလော။
န သောစာမိ န ရောဒါမိ၊ တဝ သုတွာန မာဏဝ၊
ဟူသော ကြွင်းသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၀၈။ မာဏဝ၊ သူငယ်။ ဃာတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့်သွန်းလောင်း
အပ်သော။ ပါဝကံ၊ မီးကို၊ ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်၊ သြသိဉ္စိ ဝိယ၊ သွန်းဆောင်း
၍ ငြိမ်းစေဘိသကဲ့သို့။ စေတထာ၊ ထို့အတူ။ အဒဒိတ္တံ၊ ရဲရဲပြောင်ပြောင်
သောကမီး လောင်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော။ မံ၊ ငါ့ကို။ ဝတ၊ စင်စစ်
နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေပြီ။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဒရံ၊ စိတ်၏ပူပန်ခြင်းကို။
နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေပြီ။

၁၀၉။ မာဏဝ၊ သူငယ်။ သောကပရေတဿ၊ သောကသည် နှိပ်
စက်အပ်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံးကိုမှီသော။ ယံ ပုတ္တ
သေဝကံ၊ အကြင် သား၌ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို။ ယောတံ၊ အကြင်
သင်သည်။ အပါနုဒိ၊ ပယ်နှုတ်သည်။ ယသိ၊ ဖြစ်၏။ တေ တယာ၊ သင်
သည်။ မေ၊ ငါ၏။ တံသလ္လံ၊ ထိုစိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ငြောင့်ကို။
အဗ္ဗုဇ္ဇံ ဝတ၊ နုတ်အပ်ပြီးစွတကား။

၁၁၀။ မာဏဝ၊ သူငယ်။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဗ္ဗုဇ္ဇသလ္လော၊
နုတ်အပ်ပြီးသော စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသော ငြောင့်ရှိသည်။ ဝိတသေစ
ထော၊ ကင်းပြီးသော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသည်။ အနာဝိလော၊ မနောက်ကျ
သော စိတ်ရှိသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်ပြီ။ တဝ၊ သင်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သု
တုာန၊ နာရသောကြောင့်။ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်အံ့။ န ဝေဒါမိ၊ မငိုအံ့။

သားနှင့်ပြန်တွေ့ရ

ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကို သူငယ်သည် "ပုဏ္ဏား...အကြင်သား၏အကျိုးငှာ
ဆင်သည် ငို၏၊ သင်၏သားဖြစ်သော ထိုသူကား ငါပင်တည်း။ ငါသည်
နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏၊ ဤနေ့မှစ၍ ငါ့ကိုမစိုးရိမ်လင့်၊ အလှူကိုပေးလော့၊
သီလကို ဆောက်တည်လော့၊ ဥပုသ်ကို ဆောက်တည်ခြင်းကိုပြုလော့" ဟု
ဆုံးမခဲ့ပြီးလျှင် မိမိနေရာ တခဝတ် သာ နတ်ရွာသို့သာလျှင် သွားလေ၏။
ပုဏ္ဏားသည်လည်း ထိုသားဖြစ်ဖူးသော နတ်သား၏ အဆုံးအမ၌တည်၍
ဒါန အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ သေသည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏။
ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
တို့ကို ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌ သားသေသော သူကြွယ်သည် သောတုာ
ပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။

အဘယ်သို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- သူကြွယ်... ယခု
အခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ မဖောက်ပြန် မှန်သောသဘောကို
ပြုစုတ်သောနတ်သား ဖြစ်ဖူးပြီ။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(သားက ဟောပြော၊ တရားရာ၊ အဘ ချမ်းသာစွာ။)

တစ်ဆယ့်တစ်ခုမြောက်သော မဇ္ဇကုဏ္ဍလိဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၂-ဗိဇ္ဇာရကောသိယဇာတ်

ပစ္စည်းဥစ္စာကိုလှူပြီးမှ သုံးဆောင်သင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌နာ၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော ဆဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “အပစ္စန္ဒာပိ ဒိစ္ဆန္တိ” အစရှိသော
ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဗိဇ္ဇာရကောသိယဇာတ်ကို ဇေ
တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် အလှူပေးလေ့ရှိသော
ရဟန်းကို အကြံခင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာ
ရလျှင် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုသဖြင့် ရဟန်းပြုစော ကာလမှစ၍
အလှူပေးလေ့ရှိသည်။ အလှူပေးခြင်း၌ အလွန်အလိမ္မာသည် ဖြစ်၏။
သပိတ်အတွင်း၌ရှိသော ဆွမ်းကို သူတစ်ပါးအား မလှူမူ၍မစား၊ အယုတ်
သဖြင့် သောက်ရေမျှကိုလည်းရ၍ သူတစ်ပါးအား မလှူမူ၍မသောက်၊
ဤသို့ လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း၌ လွန်စွာမေ့လျော့သည် ဖြစ်သတတ်။

ဣချင်စိတ် ပါလာပုံ

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ထိုရဟန်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်
စပ်သော စကားကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လာတော်မူ
လတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်မည်သေးစကားဖြင့် စည်းဝေးကြ
ကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါ
ကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းကို ခေါ်စေတော်မူ၍
“ရဟန်း... သင်သည် လှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်း၌ အလွန် အလိမ္မာတတ်ဟု

ငါကြားရလည် မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား...မှန်ပေ၏”ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့...ရှေး၌ ဤရဟန်းသည် သဒ္ဓါခြင်းမရှိသည် အလှူခံတို့ကိုမြင်၍ ကြည်ညိုခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၏။ မြက်ဖျားဖြင့် ဆီခပါက်မျှကိုလည်းထုတ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မပေး၊ ထိုအခါ ထိုသူကြွယ်ကို ငါသည် ဆုံးမ၍ ငါမှတစ်ပါး မှီဝဲရာ မရှိသည်ကိုပြု၍ အလှူ၏အကျိုး၌တည်စေ၏။ ထို့ကြောင့် အလှူကို လှူလိုသော စိတ်တို့ ဘဝတစ်ပါး၌ မစွန့်”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် တေခင်းပန် အပ်သည်ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့-လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် သူဌေးမျိုး၌ ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်ထိတ်သော် ဥစ္စာကိုဖြစ်စေ၍ အာဟာရလွန်သဖြင့် သူဌေးအရာကို ရ၍ တစ်နေ့သ၌ ဥစ္စာတိုက်ကိုကြည့်လျှင် “ဥစ္စာသည်သာလျှင် ထင်၏။ ထိုဥစ္စာကို ဆည်းပူးစော သူတို့သည် မထင်ကုန်၊ ဤဥစ္စာကို စွန့်ကြဲ၍ အလှူကြီးကို ပေးခြင်းငှာ သင့်၏”ဟု နှလုံးသွင်း၍ အလှူတင်းကုပ်ကို ဆောက်စေ၍ အဆက်ထက်ဆုံး အလှူကြီးကိုဖြစ်စေ၍ “အသက်၏အဆုံး၌ ဤအလှူဝတ်ကို ခဖြတ်အံ့”ဟုသားအားအဆုံးအကိုပေး၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းဖြစ်၏။

အဆက်ဆက် နတ်ဖြစ်ကြပြီ

ထိုဘုရားလောင်း၏သားသည်လည်း ထိုအတူလျှင် ဒါန ဝတ္ထုကိုလှူ၍ စားကိုဆုံးမ၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ဝန္တနတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးသားသည် သူရိယ နတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်၏။ ထိုသူဌေး၏ သားသည်လည်း ချီးမြှောက်တတ်သော ဓာတလိနတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း၏သားဖြစ်သော ပဉ္စသိခ နတ်သား၏ အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်၏။

အလှူဖြတ်သူ

ခြောက်ယောက်မြောက်ဖြစ်သော သားသည်ကား သဒ္ဓါခြင်း မရှိ၊ စက်ထန်သောစိတ်ရှိသည်၊ အလှူခံတို့အား ချစ်ခြင်းမရှိသည်၊ ဝန်တိုခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၏။ အလှူတင်းကုပ်ကို ဖျက်ဆီးပြီးလျှင် မီးတိုက်၍ အလှူခံတို့ကို

ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်၍ နှင်ထုတ်စေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မြက်
ဖျားဖြင့် ထုတ်၍ ဆီပေါက်မျှကိုလည်း မပေး။

သိကြားမင်း လာပြီ

ထိုအခါ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ မင်းဖြစ်သော သိကြား
မင်းသည် မိမိ ရွေးကောင်းမှုကို ပညာမျက်စိဖြင့်ကြည့်၍ “ငါ၏ အလှ
ဝတ်မည်သည် ဖြစ်၏လော၊ မဖြစ်၏လော” ဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်သည်ရှိ
သော် “ငါ၏ ထားသည် အလှဝတ်ကိုဖြစ်စေ၍ စန္ဒနတ်သား ဖြစ်၏၊
တိုသူ၏သားသည် သူရိယနတ်သားဖြစ်၏၊ ထိုသူ၏သားသည် မာတလိ
နတ်သားဖြစ်၏၊ ထိုသူ၏သားသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း၏သားဖြစ်သော ပဉ္စသိခ
နတ်သားဖြစ်၏၊ ခြောက်ယောက်မြောက်သောသူသည်ကား ထိုအနွယ်ကို
ဖြတ်၏” ဟုမြင်၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းအား ဤသို့သော အကြံသည်
ဖြစ်၏။ “ဤယုတ်စာသေခသူကို ဆုံးမ၍ အလှဒါန၏ အကျိုးကိုသိစေပြီး
လျှင် လာအံ့” ဟု အကြံသည်ဖြစ်၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသိကြားမင်းသည် စန္ဒ
နတ်သား၊ သူရိယနတ်သား၊ မာတလိနတ်သား၊ ပဉ္စသိခ နတ်သားတို့ကိုခေါ်
စေ၍ “အမောင်နတ်သားတို့... ငါတို့၏ အနွယ်၌ ခြောက်ယောက်မြောက်
ဖြစ်သောသူသည် မိဘ ဘိုးဘေးတို့၏ လှူပြုအစဉ်ကိုဖြတ်၍ အလှတင်းကုပ်ကို
မီးတိုက်၍ အလှူခံတို့ကိုရိုက်ပုတ်နှင်ထုတ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား
တစ်စုံတစ်ခုသာ ဥစ္စာကိုမပေး၊ လာကြကုန်၊ ထိုသူကို ဆုံးမအံ့” ဟု ထို
နတ်သား လေးယောက်တို့နှင့်တကွ ဗာရာဏသီသို့သွား၏။

ထိုခဏ၌ သူဌေးသည် မင်းအစား စားခြင်းငှာ သွား၍ ခုနစ်ခုမြောက်
ဖြစ်သော တံခါးမုခ်၌ ခရီးမကိုကြည့်၍ စကြံသွား၏။

သိကြားမင်း အလှူခံပုံ

သိကြားမင်းသည် “သင်တို့ကား ငါဝင်ပြီးသော ကာသ၌ နောက်မှ
အစဉ်အတိုင်း လာခံကြကုန်” ဟုဆို၍ သွားလေ၍ သူဌေး၏ အထံ၌ ရပ်ပြီး
လျှင် “အို သူဌေးကြီး... ငါ့အား ထမင်းကို ပေးလော့” ဟု ဆို၏။
“ပုဏ္ဏား... ဤအိမ်၌ သင်အား ပေးအပ်သော ထမင်းသည်မရှိ၊ တစ်ပါး
သော အိမ်သို့ သွားလေကုန်” ဟုဆို၏။ “အို သူဌေးကြီး... ပုဏ္ဏားတို့သည်
ထမင်းကို တောင်းကုန်သည်ရှိသော် ပေးခြင်းငှာ မရသည်အားမဟုတ်၊

ရသည်သာလျှင်ကတည်း” ဟုဆိုလတ်သော် “ပုဏ္ဏား... ဝါအိမ်၌ ချက်ပြုးသော ထမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ချက်လှတ္တံ့သော ထမင်းသည် လည်းကောင်း မရှိ၊ တစ်ပါးအိမ်သို့ သွားလော့” ဟု ဆို၏။ “သူဌေးကြီး... သူဌေးကြီးအား တစ်စုံတစ်ခုသော ချီးမွမ်းခြင်းနှင့်စပ်သော ဂါထာကို ဟောအံ့၊ ထိုဂါထာကိုနာလော့” ဟုဆို၏။ “ငါ့အား သင်၏ ဂါထာဖြင့် အလိုမရှိ၊ ဤ ငါ့အိမ်၌ မရပ်လင့်” ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ထိုသူဌေး၏ စကားကို မကြားသကဲ့သို့။

၁၁၁။ အပစန္ဒာပိ ဒိစ္ဆန္တိ၊ သန္တော လဒ္ဒါန ဘောဇနံ၊
ကိမေဝ တွံ ပစမာနော၊ ယံ န ဒဇ္ဇာ န တံ သမံ၊

၁၁၂။ မစ္ဆေရာ စ ပမာဒါ စ၊ တေံ ဒါနံ န ဒိယုတိ။
ပုညံ အာဘခံမာနေန၊ ဒေယျံ ဟောတိ ဝိဇာနတာ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၁၁။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး၊ သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့အည်။ အပစန္ဒာပိ၊ မချက်ရကုန်သော်လည်း။ လဒ္ဒါနဘောဇနံ၊ ဆွမ်းခံဝတ်ပြု၍ ရအပ်သော ထမင်းကို။ ထုန္တိ၊ လှူခြင်းငှာ အလိုရှိကုန်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ပစမာနော၊ ချက်ရပါလျက်။ ကိမေဝ၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ ယံ၊ အကြင်ဝတ္ထုကို။ န ဒဇ္ဇာ၊ မလှူသနည်း။ တံ၊ ထိုဒါနဝတ္ထုကို။ အဒါနံ၊ မလှူခြင်းသည်။ န သမံ န အနုစ္ဆဝိကံ၊ မလျှောက်ပတ်။

ပညာရှိများလှူကြသည်

၁၁၂။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး၊ တေံဒါနံ၊ ထိုအလှူမည်သည်ကို။ မစ္ဆေရာစ၊ ဝန်တိုခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပမာဒါစ၊ မေ့လျော့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း။ ထုန္တိ၊ ဤနှစ်ပါးကုန်သော အကုသိုလ်တရားတို့ကြောင့်။ န ဒိယုတိ၊ မလှူ။ ပုညံ၊ ကောင်းမှုအကျိုးကို။ အာဘခံမာနေန၊ တောင့်တသော။ ဝိဇာနတာ၊ ပညာရှိသည်။ ဒေယျံ၊ လှူအပ်သည်သာလျှင်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုသူဌေးကြီးသည် သိကြားမင်း၏စကားကို ကြား၍ “ထိုသို့တပြုးအား အိမ်သို့ဝင်၍ နေလော့၊ အနည်းငယ်သော ထမင်းကို ရလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းသည် အိမ်သို့ဝင်၍ ထိုနှစ်ဂါထာတို့ကို သရဇ္ဈာယ်လျက်နေ၏။

စန္ဒနတ်သားအလှူခံပုံ

ထိုနေ့ခင်းမှ သူဌေးကို စန္ဒနတ်သားသည် လာ၍ ထမင်းကိုစောင်း၏။
“သင့်ဖို့ ထမင်းမရှိ၊ သွားလော့” ဟု ဆိုသော်လည်း “သူဌေးကြီး...
အိမ်တွင်း၌ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် နေ၏။ ပုဏ္ဏားတို့အား ဆွမ်းကျွေး
လတ္တံ့ ယောင်တောင်း” ဟု ဆို၍-

- ၁၁၃။ ယဿ ဝ ဘိတော န ဒဒါတိ ဓစ္ဆရီ၊
တဒေဝါ ဒဒတော ဘယံ။
ဇိဂစ္ဆာ စ ပိပါသာ စ၊ ယဿ ဘာယတိ ဓစ္ဆရီ၊
- ၁၁၄။ တသ္မာ ဝိနေယျ မဇ္ဈရံ၊ ဒဇ္ဇာ ဒါနံ မလာဘိဘူ၊
ပုညာနိ ပရလောကသ္မိံ၊ ပတိဋ္ဌာ ဟောန္တိ ပါဏိနံ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

၁၁၃။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူဌေးကြီး၊ မစ္ဆရီ၊ ဝန်တိုသေသုသည်။
ယဿဝ၊ အကြင်ငတ်မွတ်ခြင်းမှသာလျှင်။ ဘိတော၊ ကြောက်စည်ဖြစ်
၍။ န ဒဒါတိ၊ မလှူ။ ဇိဂစ္ဆာ စ၊ ငတ်မွတ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း။
ပိပါသာ စ၊ ဆာမုတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ တဒေဝ-
ဘယံ၊ ထိုငတ်မွတ်ခြင်း ဆာမုတ်ခြင်းဘေးသည်သာလျှင်။ အဒဒတော၊
မလှူသေသုအား။ ဖုသတိ၊ နှိပ်စက်၏။ မစ္ဆရီ၊ ဝန်တိုသော သူသည်။
ယဿ၊ အကြင်ငတ်မွတ်ခြင်းမှ။ ဘာယတိ၊ ကြံ့ခက်၏။ အသ္မိံလောတေစ၊
ဤပစ္စုပ္ပန်လောက၌လည်းကောင်း။ ပရမ္ပိ စ၊ တမလွန်လောက၌ စည်း
ကောင်း။ တဒေဝံ၊ ထိုငတ်မွတ်ခြင်းဘေးသည်လျှင်။ ဗာလံ၊ ဝန်တို မစ္ဆေရ
ဓောဟ နှိပ်စက်သော သူမိုက်ကို။ ဖုသတိ၊ နှိပ်စက်၏။

ကောင်းမှုသည်ဘဝ၏တည်ရာ

၁၁၄။ တသ္မာ၊ ထိုကြောင့်။ မဇ္ဈရံ၊ ဝန်တိုလောဘ မစ္ဆေရကို။
ဝိနေယျ၊ ဖျောက်၍။ မလာဘိဘူ၊ မစ္ဆေရစသော အညစ်အကြေးကို နှိပ်
နင်းလျက်။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ဒဇ္ဇာ၊ လှူထု၏။ ပုညာနိ၊ ဒါန သီလ
စသော ကောင်းမှုတို့သည်။ ပရလောကသ္မိံ၊ တမလွန်လောက အဆက်
ဆက်၌။ ပါဏိနံ၊ အလှူဒါနနှင့်ပြည့်စုံသော သတ္တဝါတို့၏။ ပတိဋ္ဌာ၊
ထည်ရာတို့သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုစနုနတ်သား၏ စကားကိုလည်း ကြား၍ "ထိုသို့တပြီးကား အိမ်သို့ ဝင်၍နေလော့၊ အနည်းငယ်သောထမင်းကို ရလတ္တံ့"ဟု ဆို၏။ ထိုစနုနတ်သားသည်လည်း ဝင်၍ သိကြားမင်းအထံ၌ နေ၏။

သုရိယနတ်သားအလှူခံပုံ

ထိုနောင်မှ အတန်ငယ်သောကာလကို လွန်စေ၍ သုရိယနတ်သားသည် လာလတ်၍ ထမင်းကို တောင်းလိုရကား-

၁၁၅။ ဒုဒ္ဒဒံ ဒဒမာနာနံ၊ ဒုက္ကရံ ကမ္မ ကြုဗ္ဗတံ။

အသန္တော နာနု ကြုဗ္ဗန္တိ၊ သတံ ဓမ္မော ဒုရန္တယော။

၁၁၆။ တသ္မာ သတဉ္စ အသတံ၊ နာနာ ဟောတိ ဣတော ဂတိ။

အသန္တော နိရယံ ယန္တိ၊ သန္တော သဂ္ဂ ပရာယနာ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ရွတ်၏။

သုတော်ကောင်းများအကြွသည့်

၁၁၅။ မဟာသေဠိ၊ လူဠေးကြီး။ အသန္တော၊ သုတော်မဟုတ် လူ ယုတ်တို့သည်။ ဒုဒ္ဒဒံ လှူနိုင်ခဲ့သော အလှူဒါနကို။ ဒဒမာနာနံ၊ လှူကုန် သော။ ဒုက္ကရံ၊ ပြုနိုင်ခဲ့သော၊ ကမ္မံ၊ အလှူဒါနကောင်းမှုကို။ ကြုဗ္ဗတံ- ကြုဗ္ဗန္တောနံ၊ ပြုကုန်သော။ တေသံ၊ ထိုသုတော်ကောင်းတို့သို့။ နာနုကြုဗ္ဗန္တိ၊ အတုလိုက်၍ မပြုကုန်။ သတံဓမ္မော၊ သုတော်ဆောင်းတို့၏ အကျင့်ကို။ ဒုရန္တယော၊ သူယုတ်တို့သည် လိုက်နိုင်ခဲ့၏။

၁၁၆။ တသ္မာ၊ ထိုသုတော်ကောင်းတို့၏ အကျင့်သို့ လိုက်နိုင်ခဲ့သော ဧကြာင့်။ ဣတော၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှ။ သတဉ္စဂတိ၊ သုတော်တောင်းတို့၏ အလားသည်လည်းကောင်း။ အသတဉ္စဂတိ၊ သုတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ အလားသည်လည်းကောင်း။ နာနာ၊ ထူးကြသည်။ ဟောတိ၊ ပြစ်၏။ အသန္တော၊ ဝန်တို့ လောဘမစ္ဆေရကြောင့် အလှူဒါနမရှိသော သူယုတ် တို့သည်။ နိရယံ၊ ချမ်းသာကင်းသောခရဲသို့။ ယန္တိ၊ လားရကုန်၏။ သန္တော၊ ဝန်တို့လောဘ မစ္ဆေရကို နှိပ်နင်း၍ အလှူဒါနရှိသော သုတော်ကောင်း တို့သည်။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်၏။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် စွဲလမ်းအပ်သော အယူကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ "ထိုသို့ တပြီးကား ဝင်၍ ပူဇော်တို့၏အထံ၌ နေလော့၊ အနည်းငယ်သောထမင်း ကို ရလတ္တံ့"ဟု ဆို၏။

မာတလိနတ်သား အလှူခံပုံ

ထိုနောင်မှ အတန်ငယ်သောကာလကို လွန်စေ၍ မာတလိနတ်သားသည်
ဇာလုတ်၍ ထမင်းကိုတောင်းလျှင် မရှိဟူ၍ ဆိုကာမျှသော ကာလ၌
သာလျှင်-

၁၁၇။ အပ္ပသ္မေက ပဝစ္ဆန္တိ၊ ဗဟုနေကေ န ဒိစ္ဆေရ။
အပ္ပသ္မာ ဒက္ခိကာ ဒိန္နော၊ သဟဿေန သမံမိတာ၊

ဟူသော ခုနစ်ခုပြောကံသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

နည်းသော်လည်းအကျိုးကြီး၏

၁၁၇။ မဟာသဠိ၊ သူဌေးကြီး။ ဝေက၊ အချို့ကုန်သော ပညာရှိ
တို့သည်။ အပ္ပသ္မိပိ၊ အနည်းငယ်သော ဒါနဝတ္ထုကိုသော်လည်း။ ပဝ-
စ္ဆန္တိ၊ လှူကုန်သည်သာတည်း။ ကေ၊ အချို့ကုန်သော မစ္ဆေရရှိကုန်သော
ဇာတိသည်။ ဗဟုနာ၊ များစွာသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့်၊ သမန္နာဂတာပိ၊
ပြည့်စုံပါကုန်လျက်လည်း။ န ဒိစ္ဆေရ၊ မလှူကုန်ဒိန္နာ၊ ကံကံ၏အကျိုးကို
ယုံကြည်၍ လှူအပ်သော၊ အပ္ပသ္မာ၊ အနည်းငယ်မျှသော၊ ဒက္ခိကာ၊
အလှူဒါနမည်သည်ကို။ သဟဿေန၊ တစ်ထောင်သော အသပြာကိုစွန့်၍
လှူအပ်သော အလှူဒါနနှင့်။ သမံမိတာ၊ အတူအမျှ နှိုင်းယှဉ်အပ်၏။

ထိုမာတလိနတ်သားကိုလည်း သူဌေးကြီးသည် “ထိုသို့ စာပြုံးကား
ဝင်၍နေလော့?” ဟု ဆို၏။

ပဉ္စသိခနတ်သားအလှူခံပုံ

ထိုနောင်မှ အတန်ငယ်သောကာလကို လွန်စေ၍ ပဉ္စသိခနတ်သားသည်
ဇာလုတ်၍ ထမင်းကိုတောင်းလျှင် “မရှိ၊ သွားလေလော့?” ဟု ဆိုသည်
ရှိသော် “ငါသည် မဆုတ်ဘူးပါ၊ ဤအိမ်၌ ပုဏ္ဏားတို့အား ဆွမ်းကျွေး
သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ယောင်တကား” ဟု ဆို၍ ထိုသူဌေးကြီးအား စုရား
စကားကို အားထုတ်လိုရကား-

၁၁၈။ ဓမ္မဉ္ဇရေ ယောပိ သမုဉ္ဇကံ စရေ၊
 ဒါရဉ္ဇ ပေါသံ ဒေဒ မပုတသ္မိံ။
 ကလမ္ပိ နာဂ္ဂန္တိတထာ ဓဿတေ၊
 သတံသဟဿာနံ သဟဿယာဂိနံ-
 ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ဆင်းရဲသားအလှူပို့မြတ်

၁၁၉။ မဟာသေဠိ၊ သူဌေးကြီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ဓမ္မံ၊
 သုစရိုက်ဆယ်ပါးတရားကို။ စရေ၊ ကျင့်၏။ ယောပိ၊ အကြင်ရဟန်း
 သည်လည်း။ သမုဉ္ဇကံ၊ ရွာ၌ အစိမ်းအကျက်ကို တရားနှင့်အညီ ရွာမှီးခြင်း
 တည်းဟူသော ဆွမ်းခံအကျင့်၊ တော၌ သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်ခြင်းဟု
 ဆိုအပ်သော ဆွမ်းခံအကျင့်ကို။ စရေ၊ ကျင့်၏။ ယော၊ အကြင်သူသည်။
 ဒါရဉ္ဇ၊ မိမိသားမယားကိုလည်း။ ပေါသံ-ပေါသန္တောဝ၊ မွေးလျက်လျှင်။
 အပုကသ္မိံ၊ အနည်းငယ်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထုသည်။ သန္တပိ၊ ရှိသော်လည်း။
 ဒေဒ-ဒေဒန္တာ၊ အလှူခံတို့အား လှူလျက်၊ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရေ၊ ကျင့်၏။
 သဟဿယာဂိနံ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ ရအပ်သော
 တစ်ထောင် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်လှူကုန်သော။ သတံသဟ
 ဿနံ၊ တစ်သိန်းသော သူတို့၏။ တေ ယာဂါ၊ ထိုလှူဒါန်းပူဇော်ခြင်း
 တို့သည်။ တထာဝိဓဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော တရားနှင့်အညီ ရသော
 ဥစ္စာကို လှူသော သူဆင်းရဲအလှူ၏။ ကလမ္ပိ၊ တစ်ဆယ်ခြောက်စိတ်
 စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှလည်း။ နာဂ္ဂန္တိ၊ မထိုက်ကုန်။

အဘယ်ကြောင့်မထိုက်သနည်း

သူဌေးကြီးသည် ပဉ္စသိခနတ်သား၏ စကားကိုမှတ်၍ ပဉ္စသိခနတ်သား
 ကို မထိုက်သောအကြောင်းကို မေးလိုရကား-

၁၂၀။ ကေနေသ ယညော ဝိပုလော မဟဂ္ဂတော၊
 သမေန ဒိန္နဿ န အဂ္ဂမေတိ။
 ကထံ သတ သဟဿာနံ သဟဿယာဂိနံ၊
 ကလမ္ပိ နာဂ္ဂန္တိ တထာဝိဓဿ တေ-
 ဟူသော ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၉။ ပြာဟွဏ၊ ပုဏ္ဏားကြီး။ ဝိပုသော၊ တစ်သိန်းဆော့ဥစ္စာကို စွန့်ခြင်း၏အစွမ်းဖြင့် များသောအကျိုး ရှိကောင်းပါလျက်။ မဟဗ္ဗတော၊ အဖိုးများစွာ ထိုက်ကောင်းပါလျက်။ သေ သော ယညော၊ ဤတစ်သိန်း ထိုက်သောအသပြာကို စွန့်ကြဲသော အလှူဒါနသည်။ ကေန-ကာရဏေန၊ အဘယ်အကြောင်းဖြင့်။ သမေနဒိန္နဿ၊ တရားနှင့်ညီစွာ ရရှိလှူအပ်သော အနည်းငယ်သော အလှူ၏။ အဂ္ဂိ၊ အဖိုးကို။ နိ တေ၊ မထိုက်သနည်း။ ပြာဟွဏ၊ ပုဏ္ဏား။ သဟဿယာဂိနံ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၍ ရအပ်သော တစ်ထောင် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်လှူကုန်သော။ သတသဟဿာနံ-သတသဟဿ သင်္ခါတာနံ၊ တစ်သိန်းအရေအတွက်ရှိကုန်သော ယောကျ်ားတို့၏။ တေ ယာဂါ၊ ထိုအလှူတို့သည်။ တထာဝိဓဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော လူဆင်းရဲတစ်ယောက်အလှူ၏။ ဒါနံ၊ အလှူကို။ ကလမ္ပိ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှလည်း။ ကထံ ကေန၊ ကာရဏေန၊ အဘယ်သို့သောအကြောင်းဖြင့်။ နာဂ္ဂန္တိ၊ မထိုက်ကုန်သနည်း။

ပစ္စည်းစင်ကြယ်၍

ထိုသို့ မေးသော အခါ၌ သူ့ငွေကြီးအား ပြောဆိုလိုသော ပုညသိခ နတ်သားသည်-

၀၂၀။ ဒဒန္တိ ဟေဏေ ဝိသမေ နိဝိဋ္ဌာ၊
 ဆေတွာ ဝဓိတွာ အထ သောစယိတွာ။
 သာ ဒက္ခိဏာ အဿုမုခါ သဒဏ္ဍာ၊
 သမေန ဒိန္နဿ န အဂ္ဂမေတိ။
 ဝေ သတသဟဿာနံ သဟဿယာဂိနံ၊
 ကလမ္ပိ နာဂ္ဂန္တိ တထာ ဝိဓဿ တေ-

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၀၂၀။ မဟာသေဋ္ဌိ၊ သူ့ငွေကြီး။ ဝိသမေ၊ မညီမညွတ်သော ကာယကံ စသည်၌။ နိဝိဋ္ဌာ၊ တည်ကုန်သော။ ဧကေ၊ အချို့ကုန်သော သူတို့သည်။ ဆေတွာ၊ သူတစ်ပါးကို ပင်ပန်းစေ၍။ ဝဓိတွာ၊ သူတစ်ပါးကို သတ်၍။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ သောစယိတွာ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုစိုးရိမ်စေ၍။ ဒဒန္တိဟိ၊ လှူကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ အဿုမုခါ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို

မျက်ရည်ယိုစေတတ်သော။ သဒဏ္ဍာ၊ သူတစ်ပါးတို့ကို ဥစ္စာဒဏ်လက်နက်
ဒဏ်ပေးခြင်းနှင့်တကွဖြစ်သော။ သာဒကိဏာ၊ ထိုသို့ တရားနှင့်မညီစော
အလှူသည်။ သမေဒဒိန္နဿ၊ တရားနှင့်ညီစွာရ၍ လှူအပ်သော အနည်း
ငယ်သော အလှူဒါန၏။ အတ္ထံ၊ အဖိုးကို။ န တေ၊ မပီနိုင်။ မဟာသေဋ္ဌိ၊
သုဋ္ဌေးကြီး။ ဝေံ၊ ဤသို့လျှင်။ သဟဿယာဂိနံ၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုနှိပ်စက်
ညှဉ်းဆဲ၍ ရအပ်သော တစ်ထောင် တစ်ထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်လှူ
ကုန်သော။ သတသဟဿာနံ၊ တစ်သိန်းသောယောက်ျားတို့၏။ စေ ယာ
ဂါ၊ ထိုအလှူဒါနတို့သည်။ တထာဝိဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော လူဆင်း
ရဲတစ်ယောက် အလှူ၏။ ကလမ္ပိ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်
ကိုမျှလည်း။ နာဂ္ဂန္တိ၊ ဓထိုက်ကုန်။

ထိုသူဋ္ဌေးကြီးသည် ပဉ္စသိခနုတ်သား၏ တရားစကားကို ကြား၍
“ထိုသို့တပြားကား သွားချေ၊ အိမ်သို့ ဝင်၍နေလော့၊ အနည်းငယ်သော
ထမင်းကို ရလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။ ထို ပဉ္စသိခနုတ်သားသည်လည်း ထိုးလှ၊
ယောက်သော နတ်တို့၏အထံ၌ နေ၏။

နွားစားထမင်းကျေးစေခြင်း

ထိုနောင်မှ ကြောင်မျက်စိကဲ့သို့ မျက်စိရှိသောကြောင့် ဗိဇ္ဇာရ ကေစ
သိယသည်သော ထိုသူဋ္ဌေးသည် ကျွန်မကိုဆို၏။ “အိမ်ကျွန်မ...ထိုပုဏ္ဏား
တို့အား တစ်ကွမ်းစားသော စပါးနှံကို ပေးလိုက်မလော့” ဟု ဆို၏။
ထိုကျွန်မသည် မနင်းမနယ်သော စပါးနှံ တစ်ကွမ်းစားကို ယူပြီးလျှင်
ပုဏ္ဏားတို့သို့ အပ်၍ “ဤစပါး တစ်ကွမ်းစားတို့ကိုယူ၍ အမှတ်မရှိသော
အရပ်၌ ချက်စေ၍ စားလေကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် “ငါ
တို့အား စပါးနှံကိုအလိုမရှိ၊ ငါတို့သည် စပါးကို မသုံးသပ်ကုန်” ဟု ဆို
ဟုန်၏။ ထိုစကားကိုကြား၍ ကျွန်မသည် “အရှင်သူဋ္ဌေးကြီး...ထိုပုဏ္ဏား
တို့သည် စပါးတို့ကို မကိုင်ကုန်သတတ်” ဟု ဆို၏။ “ထိုသို့တပြားကား ထို
ပုဏ္ဏားတို့အား ဆန်တို့ကိုပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကျွန်မသည် ဆန်တို့ကို
ယူ၍ သွားပြီးလျှင် “အရှင်ပုဏ္ဏားတို့...ထိုဆန်တို့ကို ယူကုန်လော့” ဟု ဆို၏။
“ငါတို့သည် ဆန်စိမ်းကို မခံကုန်” ဟု ဆိုကုန်၏။ “အရှင်သူဋ္ဌေးကြီး...
ဆန်စိမ်းကို မခံကုန်သတတ်” ဟု ဆို၏။ “အိမ်ကျွန်မ...ထိုသို့ ဆန်စိမ်းကို
မယူမှ ထိုပုဏ္ဏားတို့အား နွားစားအလို့ငှာ ချက်သောထမင်းကို ထမင်းပွဲ၌

ခူး၍ပေးလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကျွန်မသည် ထိုပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်သော ငါးယောက်သော သိကြားနတ်တို့အား နွားအပေါင်းတို့၏ အကျိုးငှာ ချက်အပ်သော ထမင်းကို ထမင်းပွဲ၌ ခူးပြီးလျှင်ဆောင်၍ပေး၏။

ပုဏ္ဏားတို့လဲကုန်ပြီ

ငါးယောက်ကုန်သော ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်သောနတ်တို့သည် အလုပ် အလေ့ပြု၍ခံတွင်း၌ ထည့်၍လည်၌ နင်စေ၍မျက်လုံးတို့ကိုပြူးပြူးထွက် စေလျက် မိန်းမောကုန်သည်ဖြစ်၍ သေကုန်သကဲ့သို့ လျောင်းကုန်၏။ ကျွန်မသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့ကိုမြင်၍ “သေသည်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့” ဟုကြောက် သည်ဖြစ်၍ သွား၍ သူဌေးကြီးအား “အရှင်သူဌေး... ပုဏ္ဏားတို့သည် နွား စာထမင်းကို မျိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ သေကုန်၏” ဟု ကြား လျှောက်ကုန်၏။ ထိုသူဌေးကြီးသည် ယခုအခါ၌ “ယုတ်မာသောအကျင့် ရှိသော သူဌေးသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့အား နွားစာ ထမင်းကို ပေးစေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် နွားစာထမင်းကို မမျိုနိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ သေကုန်ပြီ” ဟု ငါ့ကို ကဲ့ရဲ့ကုန်လတ္တံ့ ဟုကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံပြီးသည်မှ ကျွန်မကို “အိမ်ကျွန်မ - လျှင်မြန်စွာ သွား၍ ထိုထမင်းပွဲတို့၌ နွားစာ ထမင်းကိုပယ်၍ အထူးထူးသော မြတ်သော အရသာရှိသော သလေး ထမင်းကိုခူး၍ ထည့်ချေလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုကျွန်မသည် သူဌေးကြီး ဆိုတိုင်းပြု၏။

အရပ်ကို သက်သေထူ

သူဌေးကြီးသည် ခရီးမ၌ သွားကုန်သော လူအပေါင်းတို့ကိုခေါ်စေ၍ “အချင်းတို့... ငါသည် ငါစားသောနည်းဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားတို့အားမြတ်သော အရသာရှိသော သလေးထမင်းကို ပေးစေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် လေစာ ကြီးစသာကြောင့် ကြီးစွာသောထမင်းလုတ်ကိုပြု၍ စားကြကုန်သည်ဖြစ်၍ လည်၌နင်၍ သေရကုန်၏။ ငါ့အား အပြစ်မရှိသောအဖြစ်ကို သိကြပါ ကုန်လော့” ဟုဆို၍ ပရိသတ်ကို စည်းဝေးစေ၏။

ပုဏ္ဏားတို့ အန်၍ပြီ

လူများအပေါင်းသည် စည်းဝေးကုန်သည်ရှိသော် “ပုဏ္ဏားတို့သည် ထမင်းပြုလျှင် လူအပေါင်းကိုကြည့်၍ “အိုလူများတို့ - သူဌေး၏ မဟုတ်

မမှန်သောစကားကို ရှုကြပါကုန်လော့၊ ငါစားသော ထမင်းကို ပေးစေ၏ဟူ၍ မုသားစကား ဆိုဘိ၏။ ရှေးဦးစွာ နွားစာထမင်းကို ငါတို့အား ပေးပြီး၍ ငါတို့သည် သေကုန်သကဲ့သို့ လျောင်းသည်ရှိသော် ဤသလေးထမင်းကို ခူး၍ ထည့်လာစေ၏” ဟုဆို၍ မိမိတို့၏ ခံတွင်းတို့ဖြင့် အန်သောထမင်းကို မြေ၌ထွေး၍ ပြကုန်၏။

လူတို့ အကဲ့ရဲ့ခံရပြီ

လူအပေါင်းသည် သူ့ငွေကိုကဲ့ရဲ့၍ “သူငွေမိုက် သင်သည် မိမိ၏ အဘအဘိုးအဘေး အစရှိသော သူတို့၏ လှူမြဲအစဉ် အမျိုးအနွယ်ကိုလည်း ပျက်ဆီး၏။ အလှူတင်းကုပ်ကို မီးတိုက်စေ၏။ အလှူခံတို့ကို သည်းခံ ကိုင်၍ နှင်ထုတ်စေပြီး၍ ယခုလည်း ဤသိမ်မွေ့နူးညံ့သော ပုဏ္ဏားတို့အား ထမင်းကို ပေးသည်ရှိသော် နွားစာထမင်းကို ပေးစေ၏။ တမလွန်သို့ သွားရသည်ရှိသော် သင့်အိမ်၌ရှိသော ဥစ္စာတည်းခိုမိကို လည်းဆွဲ၍ သွားရလတ္တံ့လော့” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သိကြားမင်း ရှင်း၍ပြီ

ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် လူအပေါင်းကို “အိုလူအပေါင်းတို့... ဤအိမ်၌ရှိသမျှသော ဥစ္စာသည် အဘယ်သူ၏ ဥစ္စာနည်း၊ သင်တို့ သိကုန်၏လော့” ဟုမေး၏။ “မသိပါကုန်” ဟု ဆိုသည် ရှိသော် “အချင်းတို့... ဤမြို့၌ ဤမည်သောမင်းလက်ထက် ဗာရာဏသီပြည်၌ မဟာသူငွေကြီး အမည်ရှိသော သူငွေကြီးသည် အလှူတင်းကုပ်ကို ဆောက်လုပ်၍ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေ၏ဟူ၍ သင်တို့သည် ကြားဖူးကြကုန်သလော့” ဟု မေး၏။ “ကြားဖူးပါကုန်၏” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ထိုအလှူကြီးကို ပေးသော သူငွေသည် ငါပင်တည်း၊ ထိုသို့သော အလှူကိုလှူ၍ သိကြားမင်း ဖြစ်၍ ငါ၏ သားသည်လည်း ထိုအလှူကို မဖျက်မူ၍ အလှူပေး၍လျှင် ဓနုနတ်သားဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ သားသည်လည်း သူရိယနတ်သား ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ သားသည်လည်း မာတလိနတ်သားဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ သားသည်လည်း ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း၏သားဖြစ်သော ဝဇ္ဇသီခ နတ်သားဖြစ်၏။ ဤ သူအား ဓနုနတ်သား၊ ဤသူကား သူရိယနတ်သား၊ ဤသူကား ချီးမြှောက်တတ်စော မာတလိနတ်သား၊ ဤ သူကား ဤသူငွေယုတ်၏ အဘဖြစ်သော

F. ၈၉-၅၅၀(ဆတံ့)

ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မင်း၏ သားဖြစ်သော ပဉ္စသိခ နတ်သားတည်း။ ဤသို့လျှင် အလှူဒါနမည်သည်ကား ဗျားစွာသော အကျိုးအာနိသင်ရှိ၏။ ပညာရှိသော သူတို့သည် ထောင်းကျိုးချမ်းသာကို ပေးတတ်သော ဒါန သီလ အစရှိသော ကုသိုလ်ကို ပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်း” ဟု ဆိုလျက် လူအပေါင်း၏ ယုံမှားသက်သာ ကို ဖျောက်ခြင်းငှာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ကြီးစွာသော နတ်၏ အာနုဘော်ဖြင့် ကောင်းကင်၌ ထွန်းတောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ရှိသည်ဖြစ်၍ တည်ကုန်၏။ မြို့အလုံးသည် ထွန်းတောက်ပသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

တရားဟော

သိကြားမင်းသည် လူအပေါင်းကိုခေါ်၍ “ငါတို့သည် မိမိတို့၏ နတ်စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ လာကုန်သည်ရှိသော် အမျိုးအနွယ်ကိုဖျက်ဆီးတတ်သော ဤဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေးယုတ်ကိုမှီ၍ လာကုန်၏။ ဤယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော သူဌေးသည် မိမိ၏ အမျိုးအနွယ်ကို ဖျက်ဆီး၍ အလှူတင်းကုပံကို မီးတိုက်ပြီးလျှင် အလှူခံတို့ကိုလည်း လည်၌ကိုင်၍ နှင်ထုတ်စေလျက် ငါတို့၏ အနွယ်ကိုဖြတ်၍ ဤသူဌေးယုတ်သည် ဒါန သီလဟူသော ကောင်းမှုမှ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ငရဲ၌ ဖြစ်ရာ၏ဟူ၍ ဤသူဌေးယုတ်အား သနားကုန်သည်ဖြစ်၍ လာကုန်၏” ဟု ဆို၍ အလှူဒါန၏ အကျိုးဆက်ကိုပြလျက် လူအပေါင်းအား တရားဟော၏။

ကပ်စေးနဲ့သူဌေး ဝန်ခံ

ဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေးသည်လည်း ဦးခေါင်းထက်၌ လက်အုပ်ကို ထား၍ “အရှင်သိကြားမင်း... အကျွန်ုပ်သည် ဤနုနုစ၍ ရှေးချေး၌ဖြစ်သော ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို မဖျက်မူ၍ အလှူကို ဖြစ်ပါစေအံ့။ ယခုကို အစပြု၍ အယုတ်သဖြင့် ရေတံပူမှုကိုလည်း အစပြု၍ မိမိသည် ရအပ်သော အာဟာရကို သူတစ်ပါးအား မပေးလှူမူ၍ မစားပါအံ့” ဟု သိကြားမင်းအား ဝန်ခံခြင်းကို ပေး၏။

သိကြားမင်းသည် ထိုဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေးကို ဆုံးမ၍ ဥစ္စာ၌ မက်မောတတ်သော လောဘ ဟူသော အဆိပ်မရှိသည်ကိုပြ၍ ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်စေပြီးလျှင် လေးယောက်ကုန်သော နတ်သားတို့ကို ယူ၍

မိမိနေရာ တာဝတိံသာ နတ်ရွာသို့သာလျှင် သွား၏၊ ထိုဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေးသည်လည်း အသက်ထက်ဆုံး အလှူပေး၍ တာဝတိံသာ နတ် ပြည်၌ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင် တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ဤသို့လျှင် ဤရဟန်းသည် ရှေး ဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေးဖြစ်သော အခါ၌ သဒ္ဓါခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၏၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဥစ္စာကို မပေးမလှူ၊ ထိုသို့ မပေးမလှူသော်လည်း သိကြားမင်းဖြစ်သော ငါသည် ထိုသူဌေးကို ဆုံးမ၍ အလှူ၏အကျိုးကို သိစေ၏၊ ထိုလှူလို သောစိတ်ကို ဘဝတစ်ပါးသို့ ရောက်သော်လည်း မစွန့်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခု အလှူပေးလေ့ရှိသော ဤရဟန်းသည် ထိုအခါ ဗိဇ္ဇာရကောသိယ သူဌေး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ သဒ္ဓါပုတြာသည် ထိုအခါ စန္ဒနတ်သား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုအခါ သူရိယနတ် သား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ တဿပသည် ထိုအခါ မာတလိနတ်သား ဖြစ် ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ အာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ပဉ္စသိခနတ်သား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်သာလျှင် ထိုအခါ သိကြားမင်း ဖြစ်ဖူးပြီ” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(တရားဥစ္စာ၊ လှူဒါန်းရာ၊ များစွာအကျိုးလာ)

တစ်ဆယ့်နှစ်ခုမြောက်သော ဗိဇ္ဇာရကောသိယဇာတ် သည် ပြီး၏။

အာဟာရ၌ လွန်စွာမက်မောခြင်းသည် ယုတ်မာခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “စက္ကဝါ အဘိရူပေါသိ” ဟု ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤစက္ကဝါကဇာတ်ကို ဇေ တဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် လျှပ်ပေါ်လော်လည် သော ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်စက္ကဝါ။ ထိုရဟန်းသည် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် မပုစုရဲသည် ဖြစ်၍ “သံသရာဘတ်သည် အဘယ်အရပ်၌ ရှိပါလိမ့်နည်း၊ နိမ္မန္တနဘတ် သည် အဘယ်အရပ်၌ ရှိပါလိမ့်နည်း” ဟု ရွာလျက်သွား၏။

ပစ္စည်းမက်သော ရဟန်း

ပစ္စည်းလေးပါးဟူသော အာမိသနှင့် ဝေပသော စကားကို ပြောဟောခြင်း၌သာလျှင် မွေ့လျော်၏။ ထိုအခါ တစ်ပါးကုန်သော သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်း... သင်သည် ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ မက်မောတတ်၏ဟု ငါကြားတော်မူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား မှန်ပေ၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် “ရဟန်း... အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်စေတတ်သော ငါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ လောဘကို ဖြစ်စေဘိသနည်း၊ ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ မက်မောခြင်းမည်သည်ကား လွန်စွာ ယုတ်မာ၏။ ရှေး၌လည်း သင်သည် အာဟာရ၌ မက်မောသော လောဘကို အမှီပြု၍ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆင်ကောင်ပုပ် အစရှိသော အကောင်ပုပ်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ စောအုပ်ကြီးသို့ ဝင်ဖူးပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတိမင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် တစ်ခုခုသော လောဘကြီးသော ကျီးသည် ဗာရာဏသီပြည်၌ ဆင်ကောင်ပုပ် အစရှိသည်တို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ “တောသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်ရာသနည်း၊ တော၌ အဘယ်သို့သော အစာရှိသည် ဖြစ်ရာသနည်း” ဟု ပျံသွား၍ ထိုထိုသစ်ပင်၌ သစ်သီးငယ် သစ်သီးကြီးတို့ဖြင့် မရောင့်ရဲသည်ဖြစ်၍ ဝင်္ဂါနားသို့ ပျံသွား၍ လှည့်လည်သည်ရှိသော် လင်မယား အစုံဖြစ်သော စက္ကဝါက်တို့ကိုမြင်၍ “ဤငှက်တို့သည် အလွန်လျှင် တင့်တယ်ကုန်၏။ ဤဝင်္ဂါနား၌ များစွာသော ငါးတို့ကို စားရကုန်ယောင်တကား၊ ဤငှက်တို့ကို မေး၍ ငါသည်လည်း ဤငှက်တို့၏ အစာကိုစား၍ အဆင်းလှသည် ဖြစ်ခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု နှလုံးပြု၍ ထိုစက္ကဝါက်တို့၏ အနီး၌ နေ၍ စက္ကဝါက်တို့ကို မေးလိုရကား-

၁၂၁။ စက္ကဝါ အဘိရူးပါ သိ၊ သနော သညာတ ရောဟိတော။
စက္ကဝါက သုရူပေါ သိ၊ ဝိပွံသန္န မုခိန္ဒိယော။

၁၂၂။ ပါဠိနံ ပါရုသံ မစ္ဆံ၊ ဗလဇံ မုဉ္ဇ ရောဟိတံ၊
ဂင်္ဂါတီရေ နိသိန္ဒော သိ၊ ဝေံ ဘုဉ္ဇသိ ဘောဇနံ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ဘာကို စားကြသလဲ

၁၂၁။ စက္ကဝါက၊ စက္ကဝါက်။ တွံ၊ သင်သည်။ ဝဏ္ဏဝါ၊ နှစ်သက်
ဖွယ်သော အဆင်းရှိသည်။ အဘိရူပေါ၊ အလွန်အဆင်းလှသည်။ သနော၊
တစ်ခဲနက်သော ကိုယ်ရှိသည်။ သဉ္ဇာတရောဟိတော၊ ဦးသစ်သော ရွှေ
အဆင်းကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သုရူပေါ၊ ချီးမွမ်း
အပ်သော ကိုယ်သဏ္ဌာန်ရှိသည်။ ဝိပုသန္ဓမုခိန္ဒြိယော၊ ကြည်လင်သော
မျက်စိဣန္ဒြေရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။

၁၂၂။ စက္ကဝါက၊ စက္ကဝါက်။ ဂင်္ဂါတီရေ၊ ဂင်္ဂါနား၌။ နိသိန္ဒော၊
နေသောသင်သည်။ ပါဠိနံမစ္ဆံ၊ ငါးဖယ်လည်းကောင်း။ ပါရုသံမစ္ဆံ၊
ငါးသိုင်းလည်းကောင်း။ ဗလဇံ၊ ငါးဘတ်လည်းကောင်း။ မုဉ္ဇံ၊ ငါးရုံ
လည်းကောင်း။ ရောဟိတံ၊ ငါးကြင်းလည်းကောင်း။ ဝေံ-ဣဒံဘော-
ဇနံ၊ ဤအစာကို။ ဘုဉ္ဇသိ၊ စားရသလော။

မှော်ကိုစားကြသည်

စက္ကဝါက်သည် ထိုကျီး၏ စကားကို ပယ်လိုသည်ဖြစ်၍-

၁၂၃။ နဝါဟ မေတံ ဘုဉ္ဇာမိ၊ ဇင်္ဂလာ နုဒကောနိ ဝါ။
အညတြ သေဝါလ ပဏကာ၊ တေံ မေ သမ္ပ ဘောဇနံ-

ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၂၃။ သမ္ပကာက၊ အဆွေကျီး။ သေဝါလပဏကာ၊ မှော်သေး
မှော်ကြီးတို့ကို။ အညတြ၊ ကြည့်၍။ ယာနိ ဇင်္ဂလာနိ ဝါ၊ အကြင်မြေ၌ဖြစ်
သော အသားတို့သည်လည်းကောင်း။ ယာနိ ဥဒကောနိ ဝါ၊ အကြင်ရ၌
ဖြစ်သော အသားတို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေံ၊ ထိုကြည်း

၌ဖြစ်သော အသား၊ ရေ၌ဖြစ်သော အသားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။
န ဘုဉ္ဇာမိ၊ မစား။ ယံ သေဝါလပဏကံ၊ အကြင် မှော်သေး မှော်ကြီး
သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေ၊ ဤမှော်သေး မှော်ကြီးသည်သာလျှင်။ မေ၊
ငါ၏။ ဘောဇနံ၊ အစာတည်း။

ငါမယုံပါ

ထို့နောင်မှ ကျီးသည်-

၁၂၄။ နဝါဟ မေတံ သဒ္ဓဟာမိ၊ စက္ကဝါကဿ ဘောဇနံ၊
အဟမ္ပိ သမ္ပ ဘုဉ္ဇာမိ၊ ဂါမေ လောကီယ အေလိကံ။

၁၂၅။ မနုဿေသု ကတံ ဘတ္တံ၊ သုစိ မံသုပသေစနံ။
န စ မေ တာဒိသော ဝဏ္ဏော၊ စက္ကဝါက ယာထာ အဝ-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၂၄။ သမ္ပစက္ကဝါက၊ အဆွစက္ကဝါကံ၊ အဟမ္ပိ၊ ငါသည်လည်း။
ဂါမေ၊ ၌။ လောကီယာအလိကံ၊ ဆားလူး၍ ဆီးကြပ်သော အသား
ကို။ ဘုဉ္ဇာမိ၊ စားရ၏။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ ကတံ၊ ချက်ပြုတ်အပ်သော
သုစိ၊ စင်ကြယ်စွာသော။ မံသုပသေစနံ၊ သားပြွမ်းဟူသော။ ဘတ္တံ၊
အစာကို။ ဘုဉ္ဇာမိ၊ စားရ၏။

၁၂၅။ စ-တထာပိ၊ ထိုသို့ စားပုလုလည်း။ တဝ၊ ထင်၏။
ဝဏ္ဏောယထာ၊ အဆင်းကဲ့သို့။ တာဒိသော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဝဏ္ဏော၊
အဆင်းသည်။ မေ ငါ့အား။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။
တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ စက္ကဝါကဿ၊ အဆွစက္ကဝါကံ၏။ ဘောဇနံ၊
မှော်သည်သာလျှင် အစာဟု သင်ဆိုသော။ တေဝစနံ၊ ထိုစကားကို။
အဟံ၊ ငါသည်။ န သဒ္ဓဟာမိ၊ မယုံနိုင်ပါ။

ရုပ်ဆင်းမလှရကြောင်း

ထိုသို့ဆိုသောအခါ ကျီးအား စက္ကဝါကံသည် အဆင်းမလှခြင်း၏
အကြောင်းကိုဆို၍ တရားကို ဟောလိုရကား-

- ၁၂၆။ သမ္ဗုဒ္ဓံ အတ္တနိ ဝေရံ၊ ဟိံသာယ မာနုသံ ပဇံ။
ဥတြဗ္ဗော ဃသသိ ဘိတော၊
တေန ဝဏ္ဏော တဝေဒိစော။
- ၁၂၇။ သဗ္ဗဒလာလ ဝိရုဒ္ဓါသိ၊ ဓက် ပါပေန ကမ္မုနာ။
လဒ္ဓပိဏ္ဏော န ပိဏသိ၊
တေန ဝဏ္ဏော တဝေဒိသော။
- ၁၂၈။ အဟမ္မိ သမ္ဗ ဘုဉ္ဇာမိ၊ အဟိံသံ သဗ္ဗပါဏိနံ။
အပေါဿုက္ကော နိရာသကိ၊
အသောဏော အကုတော ဘဇယာ။
- ၁၂၉။ သော ကရဿု အာနုဘာဝံ၊ ဝိတိဝတ္တဿု သိလိုယံ။
အဟိံသာယ စရ လောကေ၊
ပိယော ဟောဟိသိ မမိဝ။
- ၁၃၀။ ယော န ဟန္တိ န သာတေတိ၊ န ဇိနာတိ န ဇာပဇယ။
မေတ္တံသော သဗ္ဗဘူတေသု၊ ဝေရံ တဿ န အေနစိ။
ဟူသော ကြွင်းသော ဤငါးဂါထာကို ဆို၏။

ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ မစားရ

၁၂၆။ သမ္ဗုဒ္ဓံ အတ္တနိ ဝေရံ၊ ဟိံသာယ မာနုသံ ပဇံ။ တို့ သင်သည်။ ဝေရံ သူတစ်ပါး တို့၌ ဖြစ်သော ရန်နှင့်ယှဉ်သောစိတ်ကို။ အတ္တနိ၊ မိမိကိုယ်၌။ သမ္ဗုဒ္ဓံ- သမ္ဗုဒ္ဓန္တော၊ မြင်သည်ဖြစ်၍။ ဥတြဗ္ဗော၊ ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍။ ဘိတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ဃသသိ၊ စားရ၏။ မာနုသံ၊ လူ၌ဖြစ် သော။ ပဇံ၊ သတ္တဝါကို။ ဟိံသာယ၊ ညှဉ်းဆဲလျက်။ ဥတြဗ္ဗော၊ ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍။ ဘိတော၊ ကြောက်သည်ဖြစ်၍။ ဃသသိ၊ စားရ၏။ တေန၊ ထိုသို့ကြောက်ရွံ့ ထိုတ်လန့်လျက် စားရသောကြောင့်။ တဝေ သင်။ ဝဏ္ဏော၊ အဆင်းသည်။ ဒေဝိသော၊ ဤသို့ မလှသော ထဘော ချိမ်း။

ရသမျှဖြင့် ရောင့်ရဲ

၁၂၇။ သဗ္ဗဒလာလ ဝိရုဒ္ဓါသိ၊ ဓက် ပါပေန ကမ္မုနာ။ စကောင်းမှုဖြင့်။ သဗ္ဗဒလာလဝိရုဒ္ဓါ၊ လူအပေါင်းတို့နှင့် ဆန့်ကျင်

လည်း အသိ၊ ဖြစ်၏။ လဒ္ဒပိဏ္ဍော၊ ရအပ်သော အစားကိုလည်း။
န ပီဏေသိ၊ မနှစ်သက်၊ တေန၊ ထို့ကြောင့်၊ တဝ၊ သင်၏။ ဝဏ္ဏော၊
အဆင်းသည်။ ဒေဝိသော၊ ဤသို့မလှသော သဘောရှိ၏။

သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲရ

၁၂၈။ သမ္မဝါယသ၊ အဆွေကျီး၊ အဟမ္မိ၊ ငါသည်ကား။
သဗ္ဗပါဏိနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့ကို။ အဟိံသံ-အဟိံသန္တော၊
မညှဉ်းဆဲမှု၍၊ ဘောဇနံ။ ရရသမျှသော မွှေ ရေညှိ ဟူသောအစားကို။
ဘုဉ္ဇာမိ၊ စား၏။ အပ္ပေါဿုဒက္ကာ၊ ကြောင့်ကြမရှိသည်ဖြစ်၍။ နိရာသကံ၊
ရှုံးရှားခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။ အသောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍။
အကုဒတာဘယော၊ ကြောက်အပ်သော တစ်စုံတစ်ခုသောဘေး မရှိသည်
ဖြစ်၍။ ဝိဟရာမိ၊ နေ၏။

သူများ ချစ်အောင်နေ

၁၂၉။ သမ္မဓကို၊ အဆွေကျီး။ သော တွံ၊ ထိုသင်သည်။ အာနံ၊
ဘာဝံ၊ ကောင်းသောအကျိုးကို ပွားစေတတ်သော လုံ့လဝီရိယကို။
ကရဿု၊ ပြုပါလေစေလော့။ အသီလိယံ၊ မိမိ၏ သီလမှရှိသော အဖြစ်ကို။
ဝိတိဝတ္တဿု၊ လွန်၍ ကောင်းစွာကျင့်ပါလေစေလော့။ လောထေ၊ လူ၌။
အဟိံသာယ၊ သတ္တဝါတို့ကို သနားခြင်းကရုဏာနှင့်။ သမန္နာဂတော၊
ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ စရာ၊ ကျင့်ပါလေစေလော့။ အဟမ္မိ၊ ငါသည်လည်း။
ပိယော၊ လူအပေါင်း၌ ချစ်အပ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ဟောမိ ဣဝ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ဓမံ၊ ငါနှင့်တူစွာ။ တွံပိ၊ သင်သည်လည်း။ ပိယော၊
ချစ်အပ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ဟောဟိသိ၊ ဖြစ်လေစေလော့။

အမြဲမေတ္တာထား

၁၃၀။ သမ္မဓကံ၊ အဆွေကျီး။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ သတ္တေ၊
သတ္တဝါတို့ကို။ နဟန္တိ၊ မသတ်။ န သာတေတိ၊ မညှဉ်းဆဲ။ န ဇီနာတိ၊
ဥစ္စာ ဆုံးရှုံးခြင်းကိုမပြု။ န ဇာပယေ၊ ဆုံးရှုံးအောင် ပြုလော့ဟု သူ
တစ်ပါးတို့ကိုလည်း မတိုက်တွန်း။ သဗ္ဗဘူဒတသု၊ ခပ်သိမ်းကုန်သောရန်ထူ
သတ္တဝါ ရန်သူ မဟုတ်သော သတ္တဝါတို့၌၊ မေတ္တံသော-မေတ္တကောဋ္ဌာ

ငံသာ၊ မေတ္တာအဖို့ရှိသော စိတ်ရှိသော၊ တဿ၊ ထိုသို့သတ္တဝါတို့ကို
မညဉ်းဆဲသောသူအား၊ ကေနစိ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူနှင့်။ ဝေရံ၊
ရန်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ကျီးကား မိုက်မြဲပင်

ဤသို့လျှင် စက္ကဝါက်သည် ကျီးအား တရားဟော၏။ ကျီးသည်
“သင်တို့သည်ကား မိမိတို့၏ အစာကို ငါ့အားဘုတ်မှန်စွာ မဆိုကုန်” ဟု
ဏာကာ ဟူသော ကျီးသံကိုမြည်လျက် ပျံ၍ ဗာရာဏသီပြည် ကျင်ကြီး
စွန့်ရာ မြေအရပ်၌သာလျှင် သက်လေ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကိုဆောင်
တော်မူပြီးလျှင်သစ္စာတို့ကိုပြတော်မူ၍ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို
ပြတော်မူသည်၏အဆုံး၌လျှပ်ပေါ်လော်လည်သောရဟန်းသည်အနာဂါမိ
ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူစား-
“ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌ လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော ရဟန်းသည် ထို
အခါ ကျီးဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ရာဟုလဓမ္မတော်သည် ထိုအခါ စက္ကဝါက်
ငှက်မဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ စက္ကဝါက်ငှက်
မင်း ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(စိတ်ရွှင်စေရုံ၊ မညဉ်းဆဲ၊ အမြဲမေတ္တာ လှရုပ်ငါ။)

တစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက်သော စက္ကဝါကဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၄-ဘူရိယပညာဇာတ်

“သစ္စံကိရ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ
ဘူရိပညာဇာတ်သည် မဟာဥမင်ဇာတ်၌ ထင်စွာဖြစ်လတ္တံ့။

တစ်ဆယ့်လေးခုမြောက်သော ဘူရိပညာဇာတ်သည် ပြီး၏။

F. ၉၀-၅၅၀(ကတွဲ)

၁၅-မဟာမင်္ဂလဇာတ်

သုံးဆယ် ရှစ်ပါးသော မင်္ဂလာတရားအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို သုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ကိံ သု နရော” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာမင်္ဂလဇာတ်ကို ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မဟာမင်္ဂလသုတ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စကြောင့် စည်းဝေးရာ ဇရပ်၌ စည်းဝေး၍ လူ့အပေါင်း၏အလယ်၌ ယောကျ်ား၊ တစ်ယောက်သည် “ယနေ ငါ့အား ပြုအပ်သောမင်္ဂလာရှိ၏” ဟု ထ၍ သွားလေ၏။ တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် ထိုယောကျ်ား၏ မင်္ဂလာ ဟူသော စကားကိုကြား၍ “ဤသူသည် မင်္ဂလာဟုဆို၍ အလျှင်သွား၏။ ထိုမင်္ဂလာမည်သည် အဘယ်နည်း” ဟု ဆို၏။

မင်္ဂလာအမျိုးမျိုး

ထိုယောကျ်ားကို တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် “အလွန်မင်္ဂလာစ ဟု သမုတ်အပ်သော ရူပါရုံကို မြင်ရခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏။ ထိုစကား သည် မှန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် နံနက်စောစောလျှင် ထ၍ ကိုယ်လုံ ဖြူသော ဥသဘကိုမူသည်း မြင်၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော မိန်းမကိုလည်း ကောင်း၊ ငါးကြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရေပြည့်အိုးကိုလည်းကောင်း၊ ဆီ ဦးကိုလည်းကောင်း၊ နွားနို့ ထောပတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အစာမချေ သေးသော ပုဆိုးကိုလည်းကောင်း၊ နို့သနာထမင်းကို စည်းကောင်း မြင်၏။ ဤထက်အလွန် မင်္ဂလာမရှိပြီ” ဟု ဆို၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထို အပ်သော စကားကို အချို့သောသူတို့သည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်စကား စကားဟူ၍ နှစ်သက်ကုန်၏။

တစ်ယောက်သော ယောကျ်ားသည် “ထိုမြင်အပ်သော ရူပါရုံသည် မင်္ဂလာမမည်။ ကြားအပ်သောအသံသည် မင်္ဂလာမည်၏။ ထိုစကားသည်

မှန်၏။ အချို့သောသူတို့သည် 'ပြည့်ဝ၏' ဟု ဆိုကုန်သော သူတို့၏အသံကို ကြား၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း 'ပွားသည်ထက်ပွား၏' ဟု ဆိုကုန်သော သူတို့၏အသံကို ကြား၏။ 'ချမ်းသာ၏' ဟု ဆိုကုန်သော သူတို့၏ အသံကို ကြား၏။ 'စားလော့ သောက်လော့' ဟု ဆိုကုန်သော သူတို့၏အသံကို ကြား၏။ ဤထက်အလွန် မင်္ဂလာမရှိပြီဟု ဆို၏။ ထိုသူတို့သည် ဆိုအပ်သော စကားကိုလည်း အချို့သော သူတို့သည် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်သော စကားဟူ၍ နှစ်သက်ကုန်၏။

တစ်ယောက်သောသူသည် "ထိုမြင်အပ်သော ရူပါရုံသည် မင်္ဂလာမမည်၊ ကြားအပ်သော သဒ္ဒါရုံသည် မင်္ဂလာ မမည်၊ တွေ့ထိအပ်သော အာရုံသည် မင်္ဂလာမည်၏ဟု ဆို၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏။ အချို့သောသူသည် စောစောကလျှင် ထ၍ မြေကို သုံးသပ်၏။ စိမ်းသော နေဇေမြက်ကို စိုသော နွားချေး စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသောပုဆိုး ငါးကြင်းရွှေခွက် ငွေခွက်ကို သုံးသပ်မိ၏။ ဤထက်အလွန် မင်္ဂလာမည်သည် မရှိ" ဟု ဆို၏။ ထိုသူသည် ဆိုအပ်သောစကားကိုလည်း အချို့သောသူတို့သည် ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဟူ၍ နှစ်သက်ကုန်၏။

မင်္ဂလာကိုမသိကြ

ဤသို့လျှင် ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ အယူရှိသော ပရိသတ်၊ သုတမင်္ဂလာအယူရှိသော ပရိသတ်၊ မုတမင်္ဂလာအယူရှိသော ပရိသတ်ဟူ၍ သုံးပါးကုန်သော ပရိသတ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၍ အချင်းချင်း သိစေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ ဘုမ္မစိုးနတ်တို့ကို အစပြု၍ အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် "ဤသည်ကား မင်္ဂလာမည်၏" ဟူ၍ မှန်သောအားဖြင့် မသိနိုင်ကုန်။

မင်္ဂလာသုတ်ကိုဟောတော်မူခြင်း

သိကြားမင်းသည် ကြံ၏။ အဘယ်သို့ကြံသနည်း ဟူမူကား - "ဤမင်္ဂလာပြဿနာကို နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့်တကွသော လောက၌ မြတ်စွာဘုရားကိုထား၍ ဘုရားမှ တစ်ပါးသောသူသည် ဖြေဆိုခြင်းငှာ တတ်နိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားသို့ တပ်၍ ဤမင်္ဂလာပြဿနာကို မေးအံ့" ဤသို့ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုသိကြားမင်းသည် ညဉ့်အဖို့၌ မြတ်စွာဘုရားသို့

ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ လက်အုပ်ချီလျက် “ဗဟူ ဒေဝါ မနုဿာ စ”
 အစရှိသည်ဖြင့် ပြဿနာကို မေးလျှောက်၏။ ထိုသို့မေးလျှောက်သောအခါ
 မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသိကြားအား တစ်ဆယ့်တစ်ဂါထာတို့ဖြင့် သုံးဆယ့်
 ရှစ်ပါးသော မင်္ဂလာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။ မင်္ဂလာသုတ်ကို ဟောတော်
 မူသည်ရှိသော် ကုဋေ အသိန်း အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ သောတာပန် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏
 အရေအတွက်သည်ကား အတိုင်းအရှည်မရှိ။ သိကြားမင်းသည် မင်္ဂလာ
 တရားကို နာပြီးလျှင် မိမိနေရာ တခဝတိံသာသို့လျှင် သွား၏။ မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် မင်္ဂလာကို ဟောတော်မူပြီးသော် နတ်ပြည် ဗြဟ္မာ့ပြည်နှင့်
 တကွသော လူအပေါင်းတို့သည် “မဖောက်မပြန်မှန်သော ဒေသနာတော်
 တည်း” ဟူ၍ အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ တရားသဘင်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သော
 စကားကို ပြောဟောကြကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့... မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ပါး
 ကုန်သော လူ နတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ အရာမဟုတ်သော မင်္ဂလာနှင့်
 စပ်သော ပြဿနာကို နတ်ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော လူအပေါင်း၏ စိတ်ကို
 ယူ၍ တွေးတောခြင်းကို ဖြတ်တော်မူ၍ ကောင်းစင်ပြင်၌ လက် ထင်
 စေဘိသကဲ့သို့ ဟောတော်မူ၏။ “ငါ့ရှင်တို့... ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရား
 သည် ကြီးမြတ်သောပညာ ရှိတော်မူ၏” ဟု ဟောပြောကြကုန်၏။
 မြတ်စွာဘုရားသည် လာဘော်မူလတ်၍ “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ အဘယ်
 မည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍
 ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော်လျှောက်
 သည်ရှိသော် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် သဗ္ဗညုဘုရား
 အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ မင်္ဂလာနှင့်စပ်သော ပြဿနာကို ဖြေတော်မူ
 ခြင်းသည် မအံ့ဩအပ်သည်သာလျှင်တည်း။ ငါ့ဘုရားသည် ဘုရားလောင်း
 တို့၏ အကျင့်ကို ကျင့်တော်မူစဉ်လည်း နတ်တို့၏ ယုံမှားခြင်းကို ဖြတ်၍
 မင်္ဂလာပြဿနာကို အကျဉ်း ဖြေဖူး၏။ ထိုဘုရားလောင်းဖြစ်စဉ် ဖြေသော
 ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်လျှင် အလွန်အံ့ဖွယ်ရှိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို
 ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေ့ပြီးသောအခါ ဗဟုဏသိပြည်၌
 ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခုသော

ရွာငယ်ဝယ် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသောပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်းအား “ရက္ခိတ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

ရက္ခိတရသေ

ထိုဘုရားလောင်းသည် အရွယ်သို့ရောက်လတ်သော် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သင်အပ်ပြီးသောအတတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သားမယားကို သိမ်းဆည်းလျက် မိတတို့လွန်သဖြင့် ရတနာဥစ္စာတို့ကို ကြည့်လျှင် ထိတ်လန့်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အလှူကြီးကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် ကာမဂုဏ်တို့ကိုပယ်၍ ဟိမဝန္တာအရပ်၌ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ဈာန်အဘိညာဉ်တို့ကို ဖြစ်စေ၍ တောသစ်မြစ် တောသစ်သီးဟူသောအစာ ရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေ၏။ အစဉ်သဖြင့် ထိုရက္ခိတရသေ့၏ အခြံအရံသည် များသည် ဖြစ်၏။ ငါးရာသောတပည့်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

တပည့်တို့လူ့ပြည်လာကြ

ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ တပည့်ရသေ့တို့သည် ဆရာ ဘုရားစေခင်းသို့ ကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ ဆရာအား “ဆရာ-မိုးလှလွန်လေအခါ၌ ဟိမဝန္တာ တောမှသက်၍ ချဉ်ဆားမိုဝဲအံ့သောငှာ ဇနပုဒ်သို့ ဒေသစာရီ သွားပါ ကုန်အံ့။ ဤသို့ ဒေသစာရီ သွားသည်ရှိသော် ခန္ဓာကိုယ်သည် မြဲမြံခိုင်ခံ့သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ သွားခြင်း ဣရိယာပုထ်ဖြင့် ခန္ဓာမျှသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ပန်လျှောက်ကုန်၏။ “ထိုသို့တပြီးကား သင်တို့သည် သွားလေကုန်၊ ငါမူကား ဤတော၌သာလျှင် နေအံ့” ဟုဆိုလတ်သော် ဘုရားလောင်း ရက္ခိတရသေ့ကို ရှိခိုးလျက် ဟိမဝန္တာမှ သက်ခဲကုန်၍ ဒေသစာရီ သွားကုန်သည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ မင်း၏ဥယျာဉ်၌ နေကုန်၏။

မင်္ဂလာပြဿနာ

ထိုရသေ့တို့အား များစွာအရိုအသေပြု၍ လှူခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းရှိသည် ထာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် မင်းတို့၏ စုဝေးရာ တိုင်ပင်ရာဇရပ်၌ စည်းဝေးသော များစွာသောလူအာပေါင်း၌ မင်္ဂလာပြဿနာသည် ဖြစ်၏။

(အလုံးစုံသော မင်္ဂလာပြဿနာကို ပဖျံ့ပွန်ဝတ္ထု နည်းဖြင့်သာလျှင် သိအပ်၏။)

ထိုအခါ၌လည်း လူတို့၏ယုံမှားခြင်းကိုဖြတ်၍ မင်္ဂလာပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်နိုင်သောသူကို မမြင်စည်ဖြစ်၍ များစွာသော လူအပေါင်းသည် ဥယျာဉ်တော်သို့သွား၍ ရသေ့တို့ကို မင်္ဂလာပြဿနာကို မေးကြံကုန်၏။

ဆရာရသေ့ကြီးထံတောင်းပန်

ရသေ့တို့သည်မင်းကိုခေါ်၍ “မြတ်သောမင်းကြီး...ငါတို့သည် မင်္ဂလာပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ ထိုသို့ မတတ်နိုင်သော်လည်း ငါတို့ဆရာဖြစ်သော ရက္ခိတ အမည်ရှိသော ရသေ့သည် ကြီးသောပညာရှိ၏။ ဟိမဝန္တာ၌နေ၏။ ထိုငါတို့ဆရာ ရက္ခိတရသေ့သည် နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်း၏စိတ်ကို ယူ၍ ထိုမင်္ဂလာပြဿနာကို ဖြေလတ္တံ့” ဟုဆိုကုန်၏။ မင်းသည် “အရှင်ဘုရားတို့...ဟိမဝန္တာမည်သည်အား ဝေးလှစွာ၏။ ရောက်နိုင်ခဲသလျှင်ကတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဟိမဝန္တာသို့သွားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်၊ အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်းပန်ပါကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့သာလျှင် ဆရာ့ထံသို့သွားပြီးလျှင် မေး၍ သင်ခဲ့၍ တစ်ဖန်လာလတ်၍ အကျွန်ုပ်တို့အား ဟောတော်မူပါကုန်လော့” ဟုဆို၏။ ထိုရသေ့တို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ ဆရာ့ထံသို့သွားပြီးလျှင် ဆရာကိုရှိခိုး၍ ပြုအပ်ပြီးသော ပဋိသန္ဓာရရှိသည်ဖြစ်၍ ဆရာ ရက္ခိတရသေ့သည် မင်း၏တရားဆယ်ပါး စောင့်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဇနပုဒ်သားတို့ အလေ့အကျင့် စာရိတ္တကိုလည်းကောင်း မေးအပ်ပြီးသော် ထိုဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ အစရှိသည်တို့၏ ဖြစ်ကြောင်းကို အစမှစ၍ ပြောဆိုပြီးလျှင် မင်း၏တောင်းပန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ မင်္ဂလာပဉ္စာကို သိခြင်းငှာ လာသည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း ဇနပုဒ်သားတို့၏ ပြဿနာကိုပြော၍ “အရှင်ဘုရားတို့အား တောင်းပန်ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့အား မင်္ဂလာပြဿနာကို သင်အောင်ပြု၍ ဟောတော်မူပါကုန်လော့” ဟု ရသေ့တို့သည် တောင်းပန်ကုန်၏။ ထိုရသေ့တို့သည် တောင်းပန်ပြီးသည်နောက်မှ တပည့်ကြီးသည် ဆရာရက္ခိတရသေ့ကို မေးလျှောက်လိုရကား-

၁၃၁။ ကိ' သုနုရော ဇပွဲ မဓိစ္စ ကာလေ၊
ကံ ဝါ ဝိဇ္ဇာ' ကတမံ ဝါ သုတာနံ။
သောမစော အသ္မိ' ဝါ ပရမိ' လောကေ၊
ဇထကရော သောတ္တာနေန ဂုတ္တော-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃၁။ ဘန္တ၊ အရှင်ဘုရား။ ယော နုရော၊ အကြင် ယောကျ်ား
သည်။ ကာလေ၊ မင်္ဂလာကို တောင့်တသော အခါ၌။ ကိ' သု၊ အဘယ်
ဧည့်သောအတတ်ကို။ ဇပွဲ-ဇပွဲန္တာ၊ ရွတ်ဖတ်-သရဇ္ဈာယ်လျက်။ ကံ ဝါ
ဝိဇ္ဇာ'၊ အဘယ်မည်သော ဗေဒင်ကိုမူလည်း။ အဓိစ္စ၊ သင်၍။ သုတာနံ၊
သင်အပ်ကြားအပ်သော အတတ်တို့တွင်။ ကတမံ ဝါ၊ အဘယ်မည်သော
အတတ်ကိုမူလည်း။ အဓိစ္စ၊ သင်၍။ သောမစော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။
အသ္မိ' ဝါ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လေ့က၌လည်းကောင်း။ ပရမိ' လောကေ ဝါ၊
တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ သောတ္တာနေန၊ စင်ကြယ်ခြင်းသို့ ရောက်
သဖြင့်။ ဂုတ္တော၊ စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဇထကေန နိယာဓေန၊
အဘယ်မည်သော အမှတ်ဖြင့်။ ကရော၊ ပြုသနည်း။ ဇထေဟိ၊ ဟောတော်
မူပါလော့။

ပထမ မင်္ဂလာ

ဤသို့ တပည့်ကြီးသည် မင်္ဂလာပြဿနာကို ဓေးအပ်သည်ဖြစ်၍ ဘုရား
လောင်းသည် နတ်လူတို့၏ ယုံမှားခြင်းကိုဖြတ်လျက် ဤမည်သော ဤ
ဧည့်သောအကြောင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏ဟူ၍ ဘုရား၏ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့်
မင်္ဂလာကို ဟောလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၃၂။ ယဿ ဒေဝါ ပိတရော စ သဗ္ဗေ၊
သရိ' သပါ သဗ္ဗဘူတာနိ စာပိ။
မေတ္တာယ နိစ္စံ အပစိတာနိ ဟောန္တိ၊
ဘူတေသု ဝေ သောတ္တာနံ တဒါဟု-

ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃၂။ ဘောန္တော သိဿာ၊ အို တပည့်အပေါင်းတို့ယဿ၊ အကြင်
 ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဒေဝါ စ၊ ဘုမ္မစိုးနတ် အစ
 ရှိသော ကာမာစစရ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌ နေကုန်သော နတ်တို့ကို
 လည်းကောင်း။ ပိတဏှေ စ၊ ရူပါဝစရ အရူပါဝစရ ဗြဟ္မာတို့ကို လည်း
 ကောင်း။ သရိသပါစ၊ ကျောက်ရွည်မျိုးဖြစ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို
 လည်းကောင်း။ သဗ္ဗဘူတာနိစာပိ၊ ဆိုအပ်ပြီးသည်မှ ကြွင်းကုန်သော
 သတ္တဝါတို့ကိုလည်းကောင်း။ မေတ္တာယ၊ မေတ္တာဖြင့်။ နိစ္စံ၊ အခါခပ်သိမ်း။
 အပစိဘာနိ၊ လေ့ကျင့်ပွားများအပ်ကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။
 ဘူတေသု၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၌။ တဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။
 တံ ဓေတ္တာဘာဝနံ၊ ထိုမေတ္တာကို ပွားစေခြင်းကို။ သေတ္တာနံ၊ စင်ကြယ်
 သော အပြစ်မရှိသော မင်္ဂလာဟူ၍။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိ
 တို့သည်။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

ဒုတိယမင်္ဂလာ စသည် ၈-ပါး

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ရှေးဦးစွာသော မင်္ဂလာကို ဟောထော်မှု
 ပြီး၍ ဒုတိယမင်္ဂလာ အစရှိသည်တို့ကို ဟောစော်မူလိုသည်ဖြစ်၍-

- ၀၃၃။ ယော သဗ္ဗလောကဿ နိဝါတဝုတ္တိ၊
 ဣတ္ထိ ပုမာနံ သဟဒ္ဒါရကာနံ၊
 ခန္တိ ဒုရုတ္တာန မပ္ပဋိကူလဝါဓိ၊
 အဓိဝါသနံ သေဝတ္တာနံ တဒါဟု။
- ၀၃၄။ ယော နာဝဇာနာတိ သဟာယ မိတ္တေ၊
 သိပ္ပေန ကုလျာဘိ ဓနေန ဇစ္စာ၊
 ရုစိပညောအတ္တဏာဇေ မတီမာ၊
 သဟာယေသုဝေသောတ္တာနံ တဒါဟု။
- ၀၃၅။ မိတ္တာနိ ဝေ ယဿ ဘဝန္တိ သန္တေ၊
 သံဝိဿဋ္ဌာ အဝိသံဝါဒကဿ၊
 န မိတ္တဒုန္တိ သံဝိဘာဂီ ဓနေန၊
 မိတ္တေသု ဝေ သောတ္တာနံ တဒါဟု။

၁၃၆။ ယဿ ဘရိယာ တုလျဝယာ သမဂ္ဂါ၊
အနုဗ္ဗတာ ဓမ္မကာမာ သဇာတာ။
ကောလိနိယာ သီလဝတီ ပတိဗ္ဗတာ၊
ဒါရေသု ဝေ သေတ္တာနံ တဒါဟု။

၁၃၇။ ယဿ ဣဇာ ဘူတပတိ ယသဿိ၊
ဇာနာတိ သောစေယျ ပရက္ကမဉ္စ။
အဒ္ဓေဇ္ဈတာ သုဟဒယံ ဓမန္တိ၊
ရာဇုသု ဝေ သေတ္တာနံ တဒါဟု။

၁၃၈။ အန္ဓု ပါနု ဒဒါတိ သဒ္ဓေါ၊
မာလု ဂန္ဓု ဝိလေပနု။
ပသန္တိတော အနုမောဒမာနော၊
သဂ္ဂေသု ဝေ သေတ္တာနံ တဒါဟု။

၁၃၉။ ယ မရိယ ဓမ္မေန ပုနန္တိ ဝုဒ္ဓါ၊
အဓာရိတာ သမဗရိယာယ ဒန္တော။
ဗဟုဿုတာဣသယော သီလဝန္တော၊
အရဟန္တမဇ္ဈေသေတ္တာနံ တဒါဟု။

ဟူသော ဤခုနစ်ဂါထာတို့ကို ဟော၏။

၁၃၃။ ဘောန္တော၊ အိုတပည့်အပေါင်းတို့၊ ယော နုရော၊ အကြင်
ဣသည့်။ သဗ္ဗလောကဿ၊ ခပ်သိမ်းသော လူအပေါင်းအား။ နိဝါတဝုတ္တိ
နိမ့်ချသောဖြစ်ခြင်းရှိသည်။ ဟောတိ၊ ၎င်း။ သဟဒါရဏာနံ၊ သူငယ်တို့နှင့်
တကွ ဖြစ်ကုန်သော။ ဣတ္ထိပုမာနံ၊ မိန်းမယောက်ျားတို့၏။ ဒုရုတ္တဒနံ၊
မကောင်းစွာဖြင့် ဆိုအပ်သော ဖရုသဝါစာတို့ကို။ ခန္တိ၊ သည်းခံလေ့ရှိ
သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အပ္ပဋိက္ခလဝါဒီ၊ သူတော်ကောင်းတို့အား လျော်
သောစကားကိုသာ ဆိုလေ့ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုသူ၏။
တံ အဓိဝါသနံ၊ ထိုသည်းခံခြင်းကို။ သေတ္တာနံ၊ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်
သော မင်္ဂလာဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

၁၃၄။ ဘောန္တော၊ အိုတပည့်အပေါင်းတို့။ ယောနုရော၊ အကြင်
ဣသည့်။ သဟာယမိတ္တော၊ မြဲသော အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ သိပ္ပေန ဝါ၊

၆၁-၅၅၀(တ-တွဲ)

အတတ်ပညာဖြင့်လည်းကောင်း။ ကုလျာဘိ၊ အမျိုးပြည့်စုံခြင်းတို့ဖြင့်
 လည်းကောင်း။ ဓနော၊ ဥစ္စာအားဖြင့်လည်းကောင်း။ ဇစ္စာ၊ ဇာတ်အား
 ဖြင့်လည်းကောင်း။ နာဝဇာနာတိ၊ မထိမဲ မြင် မပြု။ အတ္တကခလေ၊
 အကျိုးအကြောင်းဖြစ်သော အခါ၌။ ရုစိပညော၊ နှစ်သက်အပ်သော
 ကောင်းသောပညာရှိသည် ဖြစ်၍၊ မတိမာ၊ အကျိုးအကြောင်းကိုပိုင်းခြား
 စီရင်နိုင်သော ပညာရှိသည် ဖြစ်၍။ တေ သဟာယေ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း
 တို့ကို။ နာဝဇာနာတိ၊ မထိမဲ မြင် မပြု။ သဟာယေသု၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌။
 တံ နာဝဇာနာနံ၊ ထိုမထိမဲ မြင်မပြုခြင်းကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သောတ္တာနံ၊
 အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်သောမင်္ဂလာဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊
 ဟောကုန်၏။

၁၃၅။ ဘောန္တော၊ အို တပည့်အပေါင်းတို့။ အဝိသံဝါဒကဿ၊
 မချွတ်ယွမ်းစေတတ်သော အလေ့ရှိသော။ ယဿ နရဿ၊ အကြင်သူအား။
 သံဝိဿဋ္ဌဓ၊ အကျွမ်းဝင်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော။ သန္တော၊ ပညာရှိ
 လူ့ဇာတ်ကောင်းတို့သည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ မိတ္တာနိ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည်။
 ဘဝန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ မိတ္တဒုဗ္ဗိ ' အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အစီးအပွားကို ဖျက်
 ဆီးတတ်သည်။ န ဟောတိ၊ မဖြစ်။ မိတ္တေသု၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့၌။ ဓနော၊
 မိမိဥစ္စာဖြင့်။ သံဝိဘာဂီ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ဝေဖန်ခွဲခြမ်းလေ့ရှိသည်။
 ဟောတိ၊ ၏။ တဿ နရဿ၊ ထိုသို့သောသူ၏။ တံ၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်း
 ကောင်းရှိခြင်း အဆွေခင်ပွန်းတို့အား ဥစ္စာ ဆက်ဆံ ဝေဖန်ဖြန့်ချိခြင်းကို။
 ဝေ၊ စင်စစ်။ သောတ္တာနံ၊ စင်ကြယ်သောမင်္ဂလာဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာ
 ရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

၁၃၆။ ဘောန္တော၊ အို တပည့်အပေါင်းတို့။ ယဿနရဿ၊ အကြင်
 သူအား။ တုလျဝယာ၊ တူသောအရွယ်ရှိသော။ သမဂ္ဂါ၊ အညီအညွတ်
 ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နေလေ့ရှိသော။ အနုဗ္ဗတာ၊ လင်၏ အလိုကိုသာ
 လိုက်သော။ ဓမ္မကာမာ၊ သုစရိုက်ဆယ်ပါး ကုသိုလ်တရားတို့ကိုသာ နှစ်
 သက်တတ်သော။ သဇာတာ၊ မိန်းမမြို့မဟုတ်သော။ ကောလိနိယာ၊ မြတ်
 သောအမျိုးရှိသော။ သီလဝတီ၊ သီလရှိသော။ ပတိဗ္ဗတာ၊ လင်ကိုရှိသေ
 သော အကျင့်ရှိသော။ ဘရိယာ၊ ယေးသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿ
 နရဿ၊ ထိုသူ၏။ ဒါရေသု၊ မယားတို့၌။ တံ၊ ထိုဆိုခွဲပြီးသော ဂုဏ်နှင့်

ပြည့်စုံသောမယားကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သောတ္ထာနံ၊ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်သော မဂ်ဇာဟူ၍။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

၁၃၇။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုတပည့်အပေါင်းတို့။ ယဿ နုရဿ၊ အကြင်သူ၏။ သောစေယျဉ္စ၊ စင်ကြယ်သည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း။ ပုရက္ကမဉ္စ၊ လုံ့လရှိသည်၏အဖြစ်ကို လည်းကောင်း။ အယံ၊ ဤသူသည်။ သုဟဒယံ၊ စောင်းသောစိတ် ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဓမံ၊ ငါ့ကို။ ဘူတပတိ၊ လူအပေါင်းတို့၏ အရှင် ဖြစ်တော်မူသော။ ယဿသိ၊ မြတ်သော ကျော်စောခြင်းရှိသော။ ဣဇာ၊ မင်းသည်။ ဇာနာတိ၊ သိ၏။ ဣဇုသု၊ မင်းတို့ကို။ သေဝဇာဿ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်သော။ တဿနုရဿ၊ ထိုသို့သောသူ၏။ တံ၊ ထိုသောစေယျ အစရှိသည်ကိုလျှင်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သောတ္ထာနံ၊ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်သော မဂ်လှာဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

၁၃၈။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုတပည့်အပေါင်းတို့။ ယော နုရော၊ အကြင်သူသည်။ သဒ္ဓေါ၊ ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍။ အနုဉ္စ၊ ထမင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပါနုဉ္စ၊ အဖျော်ကို လည်းကောင်း။ ဒဒါကိ၊ လှူ၏။ မာလဉ္စ၊ ပန်းကိုလည်းကောင်း။ ဂန္ဓဉ္စ၊ နံ့သာကိုလည်းကောင်း။ စိပလေနုဉ္စ၊ နံ့သာပျောင်းကိုလည်းကောင်း။ ပသန္ဓစိတ္တော၊ ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ အနုမောဒမာဒနာ၊ ဝမ်းမြောက်သည့်ဖြစ်၍။ ဒဒါတိ၊ လှူ၏။ တဿ နုရဿ၊ ထိုအလှူရှင်၏။ တံ ဒါနံ၊ ထိုအလှူကို။ သဂ္ဂသု၊ နတ်ပြည်တို့၌။ ဝေ၊ စင်စစ်။ သောတ္ထာနံ၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော အပြစ်မရှိသော ဝေလဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

၁၃၉။ ဘောဇ္ဇော၊ အိုတပည့်အပေါင်းတို့။ ဝုဒ္ဓေါ၊ ပညာအားဖြင့် ကြီးကုန်သော။ ဒန္တာ၊ ငြိမ်သက်ယဉ်ကျေးသော စိတ်ရှိကုန်သော၊ ဗဟုဿုတာ၊ ပဋိဝေဝဗဟုဿုတရှိကုန်သော။ ဣသယော၊ ရှားမှီးအပ်ပြီးသော ဂုဏ်ရှိကုန်သော။ သီလဝဇ္ဇော၊ အရိယသီလရှိကုန်သော အရိယာတို့သည်။ သမဝစရိယာယ၊ ကောင်းသောအကျင့်ဖြင့်။ အာရာမိတာ၊ နှစ်သက်သောစိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍။ ယံပုဂ္ဂလံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရိယဓမ္မန၊ မြတ်သော

အကျင့်ဖြင့်။ ပုနန္ဒိ၊ သုတ်သင်ကုန်၏။ အရဟန္တမဇ္ဈေ၊ ရဟန္တာတို့၏
အလယ်၌။ ပဋိပတ္တံ၊ ရအပ်သော။ တဿ ပုဂ္ဂလဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ တံအရိယ
ဓမ္မံ၊ ထိုအရိယာတို့၏ အရဟတ္တဖိုလ်တရားကို။ သေတ္တာနံ၊ အပြစ်မရှိ စင်
ကြယ်သော မင်္ဂလာဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့သည်။
အာဟု၊ ဟောကုန်၏။

မှီဝဲကြလေ

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်းတော်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ဖြင့် ဒေသနာ၏
အထွတ်ကိုတင်လျက် ဤရွှစ်ပါးသောတော်တို့ဖြင့် ရွှစ်ပါးသော မင်္ဂလာကြီး
တို့ကိုဟောတော်မူ၍ ထိုရွှစ်ပါးသောမင်္ဂလာကြီးတို့အားသေလျှင် ချီးမွမ်း
ခြင်း ထောမနုဓကို ပြုလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၄၀။ တောနိခေါ သေတ္တာနာနိ လောကေ၊
ဝိညူ ပသတ္တာနိ သုခုဒြာယာနိ။
တာနိမ သေဝေထ နုဓော သပညေခ၊
နုဟိ မင်္ဂလေ ကိဉ္ဇန ဓတ္ထိ သစ္စံ -

ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟော၏။

၁၄၀။ တောန္တော၊ အို တပည့်အပေါင်းတို့။ လောကေ၊ သတ္တ
လောက၌။ တောနိခေါ၊ ဤရွှစ်ပါးသော မင်္ဂလာကြီးတို့သာလျှင်။
သေတ္တာနာနိ၊ အပြစ်မရှိ စင်ကြယ်သော မင်္ဂလာမည်ကုန်၏။ ဝိညူပ-
ထတ္တာနိ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိတို့သည် ချီးမွမ်းအပ်ကုန်၏။ သုခုဒြ-
ယာနိ၊ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် မြတ်သော ချမ်းသာကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်၏။
ဣခ၊ ဤလောက၌။ သပညေခ၊ ပညာရှိသော။ နုဓော၊ လူနတ်အပေါင်း
သည်။ တာနိ၊ ထိုရွှစ်ပါးသော မင်္ဂလာကြီးတို့ကိုသာလျှင်။ သေဝေထ၊
မှီဝဲကုန်၏။ နုဟိ၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ မင်္ဂလာ၊
ဒိဋ္ဌမင်္ဂလာ သုတမင်္ဂလာ မုဘမင်္ဂလာ၌။ ကိဉ္ဇနံ၊ အင်စုံတစ်ခုသော မင်္ဂလာ
သည်မျှလည်း။ သစ္စံ၊ ပရမတ္ထသမ္ပာမည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ တာနိ၊ ထိုရွှစ်ပါးသော မင်္ဂလာကြီးတို့ကို သာလျှင်။
● သေဝေထ၊ မှီဝဲကုန်၏။

မင်းကြီးအား ဟောပြခြင်း

မေးလျှောက်လာကုန်သော ရသေ့ အပေါင်းတို့သည် ထိုရှစ်ပါးသော မင်္ဂလာကြီးတို့ကိုနာ၍ ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက် လွန်သဖြင့် ဆရာ ရက္ခိတရသေ့ကို ပန်ကြား၍ ထိုဗာရာဏသီပြည်သို့သာလျှင် လာကုန်၏။ ဗာရာဏသီမင်းသည် ထိုရသေ့တို့၏ အထံသို့သွား၍ မေး၏။ ထိုရသေ့တို့သည် မင်းအား ဆရာရက္ခိတရသေ့ ဟောသော နည်းဖြင့်သာလျှင် မင်္ဂလာပြုသောနာကို ဟောခဲ့၍ ဟိမဝန္တာသို့သာလျှင် ပြန်လာကုန်၏။ ထိုမင်္ဂလာကို ကြားနာရသော ကာလမှစ၍ လောက၌ မင်္ဂလာသည် ထင်ရှားသည် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာတို့ကို ကောင်းစွာကျင့်ကုန်၍ သေတိုင်း သေတိုင်း ကုန်သော လူတို့သည် နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လေးပါးကုန်လော့ပြဟွဝိဟာရ တရားတို့ကို ပွားစေပြီးလျှင်ရသေ့ အပေါင်းတို့ကို ယူဆောင်၍ ပြဟွာပြုညွှန် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မ ဒေသနာကို ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် “ရဟန်းတို့... ယခုအခါ၌သာလျှင် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် မင်္ဂလာပြုသောနာကို ဖြေဆိုသည်မဟုတ်သေး၊ ရှေးရက္ခိတရသေ့ ဖြစ်သောအခါ၌လည်း ဤမင်္ဂလာပြုသောနာကို ဖြေဆိုတော်မူပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ “ယခုအခါ ငါဘုရား ပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ တပည့် ရသေ့ အပေါင်းတို့ ဖြစ်ဖူးကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ မင်္ဂလာပြုသောနာကို မေးလာသော ရသေ့ တပည့်ကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ ငါဘုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဆရာရက္ခိတရသေ့ ဖြစ်ဖူးပြီ”ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(မင်္ဂလာတရား၊ လိုက်နာပွား၊ ကြီးပွားကြလိမ့်မည်။)
တစ်ဆယ့်ငါးခုမြောက်ခသာမဟာမင်္ဂလာဇာတ်သည် ပြီး၏။

၁၆-သဠပဏ္ဍိတဇာတ်

သေသောသူအား စိုးရိမ်ခြင်းကို မပြုသင့်ကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမအတိမ်မူတတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “ဥဒ္ဓဟိ ကဏ္ဍ” အစရှိသော

ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသဗ္ဗပဏ္ဍိတဇာတ်ကို စေတစနီ ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သားသေသော သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီဝတ္ထုနှင့် တူသည်သစ လျင်တည်း။)

ဤသဗ္ဗပဏ္ဍိတဇာတ်၌ကား သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူကြွယ်ကို “ဒါယကာ...စိုးရိမ်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား—စိုးရိမ် ပါ၏” ဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် “ဒါယကာ— ရှေးပညာရှိတို့ သည် ပညာရှိတို့၏စကားကို နာကြား၍ သေသောသားကို မတောင်တ ကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုဒါယကာသည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဒါယကာ လွန်လေပြီးသောအခါ ဥတ္တရပထတိုင်း ဝယ် ကံသမင်းတို့၏ သုံးဆောင်ရာနေရာဖြစ်သော အသိတဉာနမြို့၌ မဟာ ကံသမည်သော မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမဟာကံသမင်းအား ကံသ, ဥပကံသ ဟူသော သားနှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။

ဒေဝဂဗ္ဘာမည်သော သမီးတော်တစ်ယောက်သည် ရှိ၏။ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးကို ဖွားသောနေ့၌ နိမိတ်ဖတ်တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့ကို မေး ၏။ နိမိတ်ဖတ်တတ်ကုန်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် “ထိုမင်းသမီးဝမ်း၌ ဖြစ် သော သားတို့သည် ကံသမင်း အနွယ်အဆက်ကို ဖျက်ဆီးကုန်လတ္တံ့” ဟု ကြားလျှောက်ကုန်၏။ မဟာကံသမင်းကြီးသည် ပြင်းစွာသော ချစ်ခြင်း ကြောင့် သမီးတော်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ “မောင်တော်တို့သည် သိကုန်လတ္တံ့” ဟု အသက်ထက်ဆုံးတည်၍ မဟာကံသမင်းကြီးသည် နတ် ရွာလား၏။

ပင်တိုင်စံနမတော်

ထိုမဟာကံသမင်းကြီး နတ်ရွာလားသည်ရှိသော် သားတော်အကြီး ကံသမင်းသားသည် မင်းပြု၏။ ညီတော် ဥပကံသမင်းသားသည် အိမ်ရှေ့ မင်းဖြစ်၏။ ထိုညီတော် နောင်တော်တို့သည် ကြံကြကုန်၏။ “ငါတို့သည် နမတော် ဒေဝဂဗ္ဘာမင်းသမီးကို အကယ်၍ ဖျက်ဆီးကုန်အံ့၊ ကဲ့ရဲ့ခံရသည်

ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် နှမတော်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဓင်းအား
မပေးမူ၍ လင်မရှိသည်ကိုပြု၍ စောင့်ရှောက်ကုန်အံ့”ဟု ကြံကြကုန်၏။
ကြံပြီး၍ ထိုမောင်တော်မင်းတို့သည် တစ်ခုသော တပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်ကို
ဆောက်စေ၍ ထိုတပင်တိုင် နန်းပြာသာဒ်၌ နေစေကုန်၏။ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ
မင်းသမီး၏ အလုပ်အကျွေးသည် နန္ဒီဂေါပါအမည်ရှိ၏။ “ထိုနန္ဒီဂေါ
ပါ၏လင် ဖြစ်သော အန္ဓကဒေဝဏ္ဏမည်သော ကျွန်သည် စောင့်ရှောက်
ခြင်းကိုပြု၏။

ထိုအခါ၌ ဥတ္တရ ဓရုဒမည်သောပြည်၌ မဟာသာဂရ မည်သောဓင်း
သည် မင်းပြု၏။ ထိုမဟာသာဂရမင်းအား သာဂရ၊ ဥပသာဂရဟူသော
သားတော်နှစ်ယောက်တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသားတော်နှစ်ယောက်တို့တွင်
လည်း သားတော်အကြီး သာဂရမင်းသာသည် ခမည်းတော် မဟာသာ
ဂရမင်းကြီး နတ်ရွာစံသောအခါ ဓင်းဖြစ်၏။ ညီတော် ဥပသာဂရမင်း
သည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်၏။

ဥပသာဂရမင်းသား

ထိုဥပသာဂရမင်းသားသည် ဥပကံသမင်း၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်၍ ဇာတ်
ဦးသောဆရာအထံ၌ အတူတကွ အတတ်သင်ဘက်တည်း။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း
ဥပသာဂရသည် နောင်တော်သာဂရမင်း နန်းတွင်း၌ ပြစ်မှား၍ နောင်
တော်ကို ကြောက်သည်ဖြစ်၍ ထွက်ပြေးပြီးလျှင် ကံသမင်းတို့၏ သုံး
ဆောင်ရာ နေရာဖြစ်သော အသိတညွန့်မြို့၌ အိမ်ရှေ့မင်း ဥပကံသမင်း
အထံသို့ သွားလေ၏။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း ဥပကံသမင်းသည် ထိုဥပသာဂရ အိမ်
ရှေ့မင်းကို နောင်တော် ကံသမင်းကြီးအား ပြ၏။ ကံသမင်းကြီးသည်
ထိုဥပသာဂရအား ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ကို ပေး၏။

ပင်တိုင်စံနှင့်ချစ်ကြပြီ

ထိုဥပသာဂရသည် ကံသမင်းကြီးအားစားအံ့သေခဏှာ သွားသည်ရှိ
သော် နှမတော် ဒေဝဂဗ္ဘာမင်းသမီး၏ စံရာ တပင်တိုင်နန်းပြာသာဒ်ကို
မြင်၍ “ဤပြာသာဒ်သည် အဘယ်သူ၏ နေရာပြာသာဒ်နည်း”ဟု မေး၍
ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရလျှင် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီး၌ တပ်စွန်းစော
စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၏။ ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးသည်လည်း တစ်နေ့သ၌ ဥပသာ

ဂရ မင်းသားသည် ဥပတံသ အိမ်ရှေ့ မင်းနှင့်အတူ မင်းအား ခစားခြင်း
 ၎ှာ လာလတ်သည်ကို မြင်၍ “ဤမင်းသားသည် အဘယ် မင်းသားနည်း”
 ဟု မေး၏။ “မဟာသာဂရမင်းကြီး၏ သားတော်ဖြစ်သော ဥပသာဂရ
 မင်းသားတည်း” ဟု နန္ဒိဂေါပါ အမည်ရှိသော အလုပ်အကျွေးထံမှ ကြား
 သိရလျှင် ထိုဥပသာဂရ မင်းသား၌ တပ်စွန်းသောစိတ် ရှိသည် ဖြစ်၏။
 ဥပသာဂရ မင်းသားသည် နန္ဒိဂေါပါမည်သော အထိန်းတော်အား တံစိုး
 ပေးပြီးလျှင် “နမ...ငါ့အား ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးကို ပြုခြင်းငှာ တတ်နိုင်
 စာလော” ဟု ဆို၏။ ထိုနန္ဒိဂေါပါမည်သော အထိန်းတော်သည် “အရှင်
 မင်းသား...ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးကို ပြုခြင်းသည် ဝန်မလေး” ဟု ဆိုပြီး၍
 ထိုအကြောင်းကို ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးအား တင်လျှောက်၏။ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ
 မင်းသမီးသည် ပကတိအားဖြင့်လည်း ထိုဥပသာဂရ မင်းသား၌ တပ်စွန်း
 သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်
 ခံ၍ နန္ဒိဂေါပါမည်သော အထိန်းတော်သည် ဥပသာဂရ မင်းသားအား
 အမှတ်ကိုပေး၍ ညဉ့်အဖို့၌ ထိုဥပသာဂရ မင်းသားကို ပြသာဒ်သို့
 တင်၏။

ဥပသာဂရ မင်းသားသည် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးနှင့်တကွ မွေ့လျော်
 ပျော်ပါးခြင်းကို ပြု၏။ ထိုအခါ ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော မင်းသား မင်း
 သမီးတို့၏ အဖန်အလဲလဲ မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်းကြောင့် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်း
 သမီးသည် ကိုယ်ဝန်ကို ရ၏။ နောက်အဖို့၌ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးအား
 ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်းသည် ထင်ရှားသည်ဖြစ်၍ မောင်တော် မင်းနှစ်ပါးသည်
 နန္ဒိဂေါပါကို မေးကုန်၏။ ထိုနန္ဒိဂေါပါသည် ဘေးမဲ့ ကို တောင်း၍ ထို
 အကြောင်းကို ကြားလျှောက်၏။ ထိုမောင်တော်မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ကြား
 သိရလျှင် နှမတော်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ကုန်။ သမီးကိုတည်း
 အစာယံ၍ ဖွားအံ့၊ မဖျက်ဆီးကုန်အံ့၊ သခင်ယောက်ျားကိုတည်း အကယ်၍
 ဖွားအံ့၊ ဖျက်ဆီးကုန်အံ့” ဟု ကြံ၍ ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးကို ဥပသာဂရ
 မင်းသားအားသာလျှင် ပေးကုန်၏။ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးသည် ရင့်
 သော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ သမီးကို ဖွား၏။

သားသမီး တစ်ကျိပ်ဟစ်ယောက် ဆွန်းကား

စောင်တော် မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ကြားရလျှင် အလွန်နှစ်သက်ကုန်သည်
 ဖြစ်၍ ထိုတူမတော် မင်းသမီးအား “အညွနဒေဝီ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်

ကုန်၏။ ထိုနုမတော်၊ ယောက်ဖတော်တို့အား ဝဗ္ဗမာနုမည်သော ရွာကို ကံကျွေးခံပေးကုန်၏။ ဥပသာဂရ မင်းသားသည် မြောက်သားတော် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးကိုယူ၍ ဝဗ္ဗမာနုမည်သော စားကျေးရွာ၌ နေ၏။ ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီး၌ တစ်ဖန် ကိုယ်ဝန် တည်ပြန်၏။ နန္ဒဂေါပါသည်လည်း ထိုနေ့၌ပင် ကိုယ်ဝန်ရ၏။ ထိုနှစ်ယောက်သော မင်းသမီး ဒေဝဂဗ္ဘာ၊ အထိန်းတော် နန္ဒဂေါပါတို့သည် ကိုယ်ဝန် ရင့်ကုန်သည်ရှိသော် တစ်နေ့ချင်းသာ လျှင် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးသည် သားယောက်ျားကိုဖွား၏။ အထိန်းတော် နန္ဒဂေါပါသည် သားမိန်းမကို ဖွား၏။ ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးသည် သားကို မောင်တော်ဖျက်ဆီးအံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် သားကို နန္ဒဂေါပါအား လျှို့ဝှက်သောအားဖြင့် ပေးလိုက်၍ ထိုနန္ဒဂေါပါ၏ သမီးကို ဆောင်ယူခဲ့၏။ ထိုဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီး သားဖွားသော အဖြစ်ကို မောင်တော်တို့အား ကြားလျှောက်ကုန်၏။ ထိုမောင်တော်တို့သည် သားယောက်ျားကို ဖွားသလော၊ သားမိန်းမကို ဖွားသလောဟု မေး၍ သားမိန်းမကို ဖွား၏ဟူ၍ တင်လျှောက်သည်ရှိသော် “ထိုသို့ သားမိန်းမ ဖွားတပြီးကား မွေးလေကုန်”ဟု ဆိုကုန်၏။ ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးသည် တစ်ကျိပ်သော သားတို့ကို ဖွား၏။ နန္ဒဂေါပါသည် ထစ်ကျိပ်သော သမီးတို့ကို ဖွား၏။ တစ်ကျိပ်သော သားတို့သည် အထိန်းတော် နန္ဒဂေါပါ၏ အထံ၌ ကြီးကုန်၏။ တစ်ကျိပ်သော သမီးတို့သည် ဒေဝဂဗ္ဘာ မင်းသမီးအထံ၌ ကြီးကုန်၏။ တို့အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မသိ။

သားတော် ၁၀-ပါး

ဒေဝဂဗ္ဘာမင်းသမီး၏ သားတော်အကြီးသည် ဝါသုဒေဝ မည်၏။ နှစ်ယောက်မြောက်သောသားသည် ဗလဒေဝ မည်၏။ သုံးယောက်မြောက်သော သားသည် စန္ဒာဒေဝ မည်၏။ လေးယောက်မြောက်သော သားသည် သူရိယဒေဝီမည်၏။ ငါးယောက်မြောက်သော သားသည် အဂ္ဂိဒေဝ မည်၏။ ခြောက်ယောက်မြောက်သော သားသည် ဝရုဏဒေဝ မည်၏။ ခုနစ်ယောက်မြောက်သောသားသည် အဇ္ဈနမည်၏။ ရှစ်ယောက်မြောက်သောသားသည် ပဇ္ဇနမည်၏။ ကိုးယောက်မြောက်သော သားသည် ဆဋ္ဌပုဏ္ဏိတမည်၏။ ဆယ်ယောက်မြောက်သော သားသည် အင်္ဂုရမည်၏။

F. ၉၂.၅၅၀(ဆတွဲ)

ဆိုးသွမ်းကြပြီ

ထိုတစ်ကျိပ်သော ညီနောင်တို့သည် အန္တကဝေဏှကျွန်း၏သား ညီနောင် တစ်ကျိပ်ဟူ၍ အလွန် ထင်ရှားသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတစ်ကျိပ်သော ညီ နောင်တို့သည် နောက်အဖွဲ့၌ ကြီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၍ အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သည် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းကုန်သည်ဖြစ်၍ လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုကုန်လျက် လှည့်ပတ်သွားလာကုန်၏။ မင်းအား ဆက်ရောက်သော လက် ဆောင်ပဏ္ဏာကိုလည်း လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်သည်သာလျှင် ကတည်း။ လူတို့ သည် စည်းဝေးကုန်၍ “အန္တကဝေဏှ ကျွန်း၏သား ဖြစ်ကုန်သော ညီ နောင်တစ်ကျိပ်တို့သည် တိုင်းနိုင်ငံကို လုယက်ဖျက်ဆီးကုန်၏” ဟု မင်းရင် ပြင်၌ ကြွေးကြော်ကုန်၏။ ကံသမင်းကြီးသည် အန္တကဝေဏှမည်သော ကျွန်ကိုခေါ်၍ “အဘယ့်ကြောင့် သားတို့ကို လုယက်ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုစေ သနည်း” ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ ဤသို့လျှင် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်းကောင်း လူတို့သည် ကြွေးကြော်ကုန်သည် ရှိသော် ကံသမင်းကြီးသည် ထိုအန္တကဝေဏှကျွန်းကို ခြိမ်းခြောက်သည် သာလျှင် တည်း။

မင်းသားတို့ကို ဖမ်းမည်

ထိုအန္တကဝေဏှသည် သေဘေးမှ ကြွေခက်သည်ဖြစ်ရကား အလုံးစုံ သော အကြောင်းကို ပြောကြား၏။ မင်းကြီးသည် အလွန် ကြောက်သည် ဖြစ်၍ “အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ထိုမင်းသားတို့ကို ဖမ်းရကုန်အံ့ နည်း” ဟု အမတ်တို့ကို မေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး...ထိုတစ်ကျိပ်သော ညီ နောင်တို့သည် လက်ဝှေ့သတ်ခြင်း၊ လက်ပမ်းလုံးခြင်း၌ ကြူးကုန်၏။ မြို့တော်၌ လက်ဝှေ့ပွဲသဘင်ကို ပြုစေ၍ “ထိုအခါ တစ်ကျိပ်သော ညီ နောင်တို့ကို လက်ဝှေ့သတ်ရာ ပွဲသဘင်သို့ လှူဒါန်းသော လူတို့ကို ဖမ်း စေ၍ ဆောင်ကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကုန်သည် ရှိသော် စာရုရမည်သော လက် ပမ်းသည်၊ မုဋ်ကမည်သော လက်ပမ်းသည် ဤနှစ်ယောက်ကုန်သော လက် ပမ်းသည်တို့ကို စေလွှတ်၍ “ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ လက် ဝှေ့သတ်ခြင်း၊ လက်ပမ်းလုံးခြင်း ပွဲသဘင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မြို့၌ စည်လည်စေ၍ စင်းရင်ပြင်၌ လက်ဝှေ့ပွဲသဘင် မဏ္ဍပ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် သူ့ကောင်ချရာ တွင်းကို တူးစေ၍ လက်ဝှေ့ပွဲသဘင်မဏ္ဍပ်ကို တန်ဆာဆင်၍ တံခွန်ကုက္ကားကို စိုက်စေကုန်၏။

မင်းသားတို့ လခကြပြီ

မြို့အလုံးသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိသည်ဖြစ်၏။ လှည်းအဆင့်ဆင့်
 ညောင်စောင်းအဆင့်ဆင့်ဖွဲ့၍ စာရုရ လက်ပမ်းသည်၊ မုဠိက လက်ပမ်းသည်
 တို့သည် လက်ဝှေ့ပဲ့သဘင်ဇဏ္ဍပ်သို့ လာကုန်လျက်၊ ကြေးကြော်ကုန်လျက်၊
 ကြိုးဝါးကုန်လျက်၊ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်ကုန်လျက် သွားကုန်၏။ ညီနောင်
 တစ်ကျိပ်တို့သည်လည်း လာလတ်ကုန်၍ ထံမင်းရောင်းသော ခရီး၊ နံ့သာ
 ရောင်းသော ခရီး၊ ခဝါသည်ခရီး၌ လုယက်ဖျက်ဆီး၍ နီသောအဆင်း ရှိ
 သော ပုဆိုးတို့ကို ဝတ်၍ နံ့သာရောင်းသော ဈေးတို့၌ နံ့သာကို၊ ပန်း
 ရောင်းသော ဈေးတို့၌ ပန်းကို လုယက်၍ နံ့သာကို လိမ်းပြီးသော ကိုယ်
 ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ပန်းပန်ကုန်လျက် ရွှေနားတေခင်းဝတ်လျက် ကြေးကြော်
 ကုန်လျက် လက်ပမ်းပေါက် ခတ်ကုန်လျက် လက်ဝှေ့ပဲ့သဘင်သို့ ဝင်လာကြ
 ကုန်၏။

စာရုရလက်ပမ်းသည် သေရပုံ

ထိုခဏ၌ စာရုရမည်ထော လက်ပမ်းသည်သည် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်
 လျက် ပဲ့သဘင်အလယ်၌ လှည့်ပတ်၏။ ဗုဒ္ဓဇေဝ မင်းသားသည် ထိုစာရုရ
 မည်သော လက်ပမ်းသည်ကို မြင်၍ “ထိုလက်ပမ်းသည်ကို လက်ဖြင့် မထိ
 စေအံ့” ဟု ဆင်တင်းကုပ်မှ ကြီးစွာသော ဆင်ချည်ကြိုးကိုယူ၍ ကြေး
 ကြော် ကြိုးဝါးလျက် ဆင်ချည်ကြိုးကိုပစ်၍ စာရုရ လက်ပမ်းသည်ကို
 ဝမ်း၌ရစ်၍ လွန်စနစ်ဖက်တို့ကို တစ်ပေါင်းတည်းပြု၍ ကျစ်ပြီးလျှင် မြှောက်
 ၍ ဦးခေါင်းထက်၌ ချာချာလှည့်၍ မြေ၌ ရိုက်ခတ်သတ်ပြီးလျှင် ပဲ့ပြင်၌
 သူကောင်ချရာ တူးသောတောင်းသို့ ပစ်လိုက်၏။

မုဠိကလက်ပမ်းသည် သေရပုံ

စာရုရလက်ပမ်းသည် သေသည်ရှိသော် ကံသမင်းကြီးသည် မုဠိက မည်
 သော လက်ပမ်းသည်ကို စေ၏။ ထိုမုဠိက လက်ပမ်းသည်သည် ထ၍ ကြေး
 ကြော် ကြိုးဝါး၍ လက်ပမ်းပေါက်ခတ်၏။ ဗုဒ္ဓဇေဝ မင်းသားသည် ထို
 မုဠိကမည်သော လက်ပမ်းသည်ကို ပုတ်ခတ်၍ အရိုးတို့ကို မှန်မှန်ညက်ညက်
 ကြေစေ၍ ‘လက်ပမ်းသည်ဟူသည် အမှောင်လော’ ဟု မေး၍ “ငါ

လက်ပမ်းသည် တကား”ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုစဉ်ပင်လျှင် “ငါသည် နှင်
လက်ပမ်းသည် ဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်ပမ်းသည်
မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း မသိ”ဟု လက်ကိုကိုင်၍ မြေ၌ ရိုက်
ခတ်၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ဆောက်စေပြီးလျှင် ပွဲပြင်၌ သူကောင်ချရာတူး
သော တွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

မုဋ္ဌိက လက်ပမ်းသည်သည် ဘီလူးကြီးဖြစ်၍ ထိုမင်းသားကို စားရလို
၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုမုဋ္ဌိက လက်ပမ်းသည်သည် ကာလ
မတ္တိကမည်သော တောအုပ်၌ ဘီလူးကြီး ဖြစ်၏။

ကံသမင်း ၂-ပါး နတ်ရွာစံကြ

ဦးရီးတော် ကံသမင်းကြီးသည် “ကျွန်သား ညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့ကို
ဖမ်းကြကုန်”ဟု ထ၏။ ထိုသို့ ထသောခဏ၌ ဝါသုဒေဝ မင်းသားသည်
စက်လက်နက်ကို ပစ်၏။ ထိုစက်လက်နက်သည် ဦးရီးတော် ညီနောင်မင်
နှစ်ပါးတို့၏ ဦးခေါင်းသို့ ကျစေ၏။ လူများအပေါင်းသည် ကြောက်
ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ “အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါကုန်လော့”ဟု
ဆို၍ ထိုညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့၏ ခြေတို့၌ ဝပ်၍ လျှောက်၏။

အယုဇ္ဈပြည်ကိုသိမ်း

ထိုညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့သည် ဦးရီးတော်မင်းနှစ်ပါးတို့ကို သတ်၍
အသိတဉ့်န မြို့၌မင်းစည်းစိမ်ကိုယူ၍ မယ်တော်မည်းတော်တို့ကို အသိတဉ့်န
မြို့၌ထား၍ နေကုန်၏။ ထိုတစ်ကျိပ်လော မင်းညီနောင်တို့သည် “ဇမ္ဗူဒိပ်
ကျွန်း အလုံး၌ရှိသော မင်းအဖြစ်ကို ယူကုန်အံ့”ဟု မြို့မှထွက်၍ အစဉ်
သဖြင့် ကာဠားယာနက မည်သောမင်း၏ နေရာဖြစ်သော အယုဇ္ဈမြို့သို့
ရောက်လျှင် မြို့ကို ခြံရံ၍ တည်သော ကျုံးသစ်ပင် ချုပ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို
ထွင်ပြီးလျှင် မြို့တံဘိုင်းကို ဖျက်ဆီး၍ ယောနကမင်းကို ဖမ်းယူပြီးလျှင်
ထိုအယုဇ္ဈပြည်ကို မိမိတို့လက်သို့ ရောက်သည်ပြု၍ ဒွါရာဝတီပြည်သို့
ရောက်လေကုန်၏။

အာကာပျံဝဲမြို့သံတွဲ

ထိုဒွါရာဝတီမြို့၏ တစ်ဖက်မျက်နှာမှာကား သမုဒ္ဒရာ တစ်ဖက်မျက်နှာ
 မှာကား တောင်ရှိ၏။ ထိုဒွါရာဝတီမြို့ကို ဘီလူးတို့သည် သိမ်းဆည်းသည်
 ဖြစ်တသတ်။ ထိုမြို့ကို စောင့်ရှောက်သော ဘီလူးတို့သည် ရန်သူတို့ကိုမြင်၍
 မြည်း၏အသွင်ဖြင့် မြည်းသံကိုမြည်၏။ ထိုသို့မြည်သောခဏ၌ ဘီလူးတို့၏
 အာနုဘော်ဖြင့် မြို့အလုံးသည် ကောင်းကင်၌ပျံတက်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာဝယ်
 ကျန်းဝယ်တစ်ခု၌ တည်၏။ ရန်သူတို့ သွားကုန်သည်ရှိသော် တစ်ဖန်ပြန်
 လတ်၍ မိမိနေရာ၌သာလျှင် တည်၏။ ထိုမင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့ထောက်
 လာသော အခါ၌လည်း မြည်းယောင်ဆောင်သော ဘီလူးသည် ထိုမင်း
 ညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့၏ လာခြင်းကိုသိ၍ မြည်း၏မြည်ခြင်းကို မြည်၏။
 ထိုမြို့သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ သမုဒ္ဒရာကျန်းဝယ်၌ တည်၏။ ထို
 ညီနောင်မင်းတို့သည် မြို့ကိုမမြင်ကုန်၍ ပြန်ကုန်သည်ရှိသော် တစ်ဖန်
 လာပြန်၍ မိမိနေရာ အရပ်၌တည်၏။

ထိုမင်းညီနောင်တို့သည် ဒွါရာဝတီမြို့သို့ တစ်ဖန်ပြန်လာကုန်၏။ တစ်
 ဖန်လည်းမြည်းသည် ထိုဒွါရအတူသာလျှင်ပြု၏။ ထိုမင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်
 တို့သည် ဒွါရာဝတီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူခြင်းငှာ မဘတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍
 ကဏ္ဍဒိပါယန အမည်ရှိသော ရသေ့အထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရှိခိုးကုန်၍
 “အရှင်ဘုရား...အကျွန်ုပ်တို့သည် ဒွါရာဝတီမြို့၌ မင်းအဖြစ်ကို ယူခြင်းငှာ
 မဘတ်နိုင်ပါကုန် အကျွန်ုပ်တို့အား တစ်ခုသောအကြောင်းကို ပြုတော်မူ
 ပါကုန်လော့” ဟု မေး၍ “ကျုံးအပြင်အရပ်၌ တစ်ခုသော မြည်းသည်
 ရှိ၏။ ထိုမြည်းသည်လျှင် ရန်သူတို့ကိုမြင်၍ မြည်၏။ ထိုမြည်းသော ခဏ၌
 မြို့သည် ပျံသွား၏။ သင်တို့သည် ထိုမြည်း၏ ခြေတို့ကို ကိုင်လေကုန်၊ ဤ
 သည်လျှင် သင်တို့၏ အလိုပြီးခြင်း၏ အကြောင်းတည်း” ဟု ဆိုလတ်သော်
 ထိုမင်းညီနောင် တစ်ကျိပ်တို့သည် ရှင်ရသေ့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် သွားလေ၏။
 ထိုတစ်ကျိပ်သော မင်းညီနောင်တို့သည်ပင်လျှင် မြည်း၏ ခြေ၌ကိုင်ပြီး
 ဝင်၍ “အရှင်ကိုထား၍ အရှင်မှ တစ်ပါးသော သူသည် ကိုးကွယ်ရာ
 မရှိပါ။ ငါတို့ မြို့ကို သိမ်းယူသောအခါ မမြည်ပါလင့်” ဟု တောင်းပန်
 ကုန်၏။

ဒွါရဝတီပြည်ကိုသိမ်းပြီ

ပြည်သည် “ငါ့ဆည် မမြည်ဘဲ နေခြင်းငှာ မတတ်စောင်း၊ ယင် မင်းသားတို့သည်ကား ရှေးဦးစွာ လာလတ်ကုန်၍ လေးယောက်ကုန်သော ထုတို့သည် ကြီးစွာသော သံချောင်းတို့ကိုယူ၍ မြို့တံခါး လေးမျက်နှာ တို့၌ ကြီးစွာသော သံတံသင်းတို့ကို မြေ၌စိုက်၍ မြို့၏ ပျံ့အံ့ထောတာလျှင် သံချောင်းတို့ကိုကိုင်၍ သံချောင်း၌ ဖွဲ့အပ်သော သံကွင်းကို သံတံသင်းတို့ စုပ်လေကုန်၊ မြို့သည်ပျံ့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ ဟု ဆို၏။ ထိုမင်းညီနောင် တို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဆိုလေ၍ ထိုနေ့ ည၌သန်းခေါင်ယံ၌ပင်လျှင် သံချောင်းတို့ကိုယူ၍ မြို့တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ သံတံသင်းတို့ကို မြေ၌ စိုက်၍ တည်ကုန်၏။ ထိုခဏ၌ပြည်သည် မြည်၏။ မြို့သည် ပျံ့ခြင်းငှာ အားထုတ်၏။ တံခါးလေးမျက်နှာတို့၌ တည်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် လေးခုသော သံချောင်းတို့ဖြင့် ကိုင်ကုန်၍ သံချောင်း၌ ဖွဲ့အပ်သော သံကွင်းတို့ကို သံတံသင်း ဖွဲ့ကုန်၏။ မြို့သည် ပျံ့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ မင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့သည် ထိုနေ့ခင်းမှ မြို့သို့ဝင်ပြီးလျှင် မင်းကိုသတ်၍ ဒွါရဝတီပြည်ကို ယူကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ထိုမင်းညီနောင်တစ်ကျိပ်တို့သည် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အလုံးဝယ် ခြောက်သောင်း သုံးထောင်သော မြို့တို့၌ ခြောက်သောင်းသုံးထောင်သော ခင်းတို့ကို စက်လက်နက်ဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေ၍ ဒွါရဝတီပြည်ကြီး၌ နေကုန်လျက် ပြည်ထောင် အပေါင်းတို့ကို ဆယ်စုစု၍ ခွဲဝကုန်၏။

နမတော် အဉ္ဇနဒေဝီကိုကား မအောက်မေ့မိကုန်။ ထိုနေ့ခင်းတစ်ဖန် “ဆယ်တစ်စုစု၍ ဝေအံ့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် အင်္ကျီရမင်းသားသည် “အကျွန်ုပ်၏ အစုတစ်စုကို နမတော် အဉ္ဇနဒေဝီအား ပေးတော်မူကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြု၍ အသက်မွေးပါအံ့၊ စင်စစ် သော်အား နောင်တော်တို့သည် မိမိတို့၏ ဇနပုဒ်၌ အကျွန်ုပ်အား ကင်းခွန်ကိုသာ လှူတော်မူကုန်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုနေ့ခင်းတော် မင်းတို့သည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံကုန်၍ ထိုအင်္ကျီရ မင်းသား၏ အစုကို နမတော် အဉ္ဇန ဒေဝီအား ပေး၍ ထိုနမတော် အဉ္ဇနဒေဝီနှင့်တကွ ကိုးယောက်ကုန်သော ခင်းတို့သည် ဒွါရဝတီပြည်ကြီး၌ နေကုန်၏။ ညီးထပ် အင်္ကျီရမင်းသားသည်အား ကုန်သွယ်ခြင်းကိုပြု၏။ ဤသို့လျှင် ထိုမင်းသား

ညီနောင်တို့သည် နောက်ဆုံး၌ သား သမီးတို့ဖြင့် ပွားများကုန်သည် ရှိသော် ရှည်မြင့်စွာသောကာလ လွန်လတ်သော် ဗယ်တော် ခမည်းတော် တို့သည် သေကုန်၏။

မင်းကြီးသောကံကို ဖျောက်အံ့

ထိုအခါ လူတို့၏ အသက်တစ်သောင်းရှည်စော စာလ၌ ဖြစ်သတတ်။ ထိုအခါ ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီး၏ သားတော်တစ်ယောက်သည် သေ၏။ စါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည် စိုးရိမ်သောကနိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံထော အမှုကိစ္စတို့ကို ပယ်၍ ညောင်စောင်းပေါင်၌ ဖက်၍ ငိုမြည်တမ်းလျက် လျောင်း၏။

ရူးဟန်ဆောင်

ထိုအခါ ညီတော် ဆိပ်ပုဏ္ဏိတ မင်းသားသည် ကြံ၏။ “ငါ့ကိုထား၍ ငါ့မူတစ်ပါးသောတစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် နောင်တော်မင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖျောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်ရှိ၊ သင့်စော အကြောင်းဖြင့် ထိုနောင်တော်မင်းကြီး၏ စိုးရိမ်ခြင်းကို ဖျောက်အံ့” ဟု ကြံ၏။ ကြံပြီး၍ ထိုဆိပ်ပုဏ္ဏိတ မင်းသားသည် သူ့ရူးအသွင်ကိုယူ၍ “ငါ့ အား ယုန်ကို ပေးကုန်လော့၊ ငါ့အား ယုန်ကို ပေးကုန်လော့” ဟု ဆို၍ ဆောင်းကင်သို့ ကြည့်လျက် မြို့အလုံးကို လှည့်လည်၏။ “ဆိပ်ပုဏ္ဏိတ မင်းသားသည် ရူးသည်ဖြစ်၏” မြို့အလုံးသည် ချောက်ချား၏။ ထိုခဏ၌ ဧရာဟိဏေယျ အမည်ရှိသော အဓတ်သည် ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီး၏အထံသို့ သွား၍ ထိုဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီးနှင့်တကွ စကားကို ဖြစ်စေလိုသည်ဖြစ်၍-

၁၄၁။ ဥဋ္ဌေဟိ ကဏှ ကိံ သေသိ၊ ဧေခ အတ္ထော သုပ္ပနေန ဧေ။
ထောပိ တုယံ သကော ဘာထာ၊ ဟဒယံ စက္ခု ဒက္ခိဏံ။
တဿ ဝါတခ ဗလီယန္တိ၊ သဇ္ဇော ဇပုတိ တေသဝ။

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၁။ တေသဝ။ တင့်တယ်သော ဆံရိုးစသ ။ ကံဏှာ၊ တဏှာထန အနွယ်ဖြစ်တော်မူသော။ ဒေဝ၊ အရှင်မင်းကြီး။ ဥာဋ္ဌေဟိ၊ ထတော်မူဦး ထော့။ ကိံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ သေသိ၊ အိပ်တော်မူသနည်း။ တေ၊ အရှင်မင်းကြီးအား။ သုပ္ပနေန၊ အိပ်ခြင်းဖြင့်။ ကော အတ္ထော၊ အဘယ်

အကျိုးရှိအံ့နည်း။ သကောဘာတာ၊ ရှင်မင်းကြီး၏ညီတော်ရင်းဖြစ်သော။
 ယောပိ၊ အကြင် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ မင်းသားသည်လည်း။ တုယံ၊ အရှင်မင်း
 ကြီး၏။ ဟဒယဉ္စ၊ နှလုံးသည်ပွတ်နှင့်လည်းတူ၏။ ဒက္ခိဏံစက္ခုစ၊ လက်ယာ
 မျက်စိတော်နှင့်လည်းတူ၏။ တဿ။ ထိုညီတော် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတမင်းသား၏။
 ဟဒယံ၊ နှလုံးကို။ ဝါတာ၊ လေတို့သည်။ ယဒတာ၊ အကြင်ကြောင့်။
 ဗလိယန္တိ၊ ပျံလွင့်လွမ်းမိုးကုန်၏။ တတော၊ ထို့ကြောင့်။ သဒဋ္ဌာ၊
 ညီတော် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ မင်းသားသည်။ ဇပုတိ၊ ငါ့အား ယုန်ကိုပေးလော့၊
 ငါ့အား ယုန်ကို ပေးလော့”ဟု မြည်တမ်း၏။

ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီး လာပြီ

ဤသို့ ရောဟိဏေယျ မည်သောအမတ်သည် လျှောက်သည် ရှိသော်
 ညီတော်ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတမင်းသား၏ရှေးသောအဖြစ်ကို သိ၍ မြတ်စွာဘုရားသည်
 ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး၍-

၁၄၂။ တဿ တံ ဝစနံ သုတုာ၊ ရောဟိဏေယျဿ ကေသုဝေါ။
 တရမာနုရူပေါ ဝုဋ္ဌာသိ၊ ဘာတု သောဓေန အနိတော-
 ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၁၄၂။ ဘိက္ခဝေါ ရဟန်းတို့။ ဇောသဝေါ၊ တင့်တယ်သောဆံပင်
 ရှိသော။ ဘာတု၊ နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည်။ ရောဟိဏေ-
 ယျဿ၊ ရောဟိဏေယျ အမည်ရှိသော။ တဿ၊ ထိုအမတ်၏။ တံဝစနံ၊
 ထိုစကားကို။ သုတုာ၊ ကြား၍။ သောဓေန၊ ညီတော် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ၌
 စိုးရိမ်ခြင်းသည်။ အနိတော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ တရမာနုရူပေါ၊
 အဆောစာလျှင်။ ဝုဋ္ဌာသိ၊ ထ၏။

ဘာလို့ အော်နေသလဲ

ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည် ထပြီး၍ လျင်မြန်စွာ ပြာသာဒ်ထက်မှ
 ဆင်းသက်၍ ညီတော် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ မင်းသားထံသို့သွား၍ လက်နှစ်ဖက်တို့၌
 ကိုင်၍ ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတနှင့်တကွ စကားပြောဆိုရကား-

၁၄၃။ ကိံ န ဥမ္မတ္တရူပေါသိ၊ ကေဝလံ နဂရံ ဣမံ။
 သသော သသော ဝိလပသိ၊ -ကောနု တေ သသမာဟုရိ-
 ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၃။ ကနိဋ္ဌ၊ ညီထွေး၊ ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ၊ ကိံနု၊ အတယံကြောင့်လျှင်၊
ဥမ္မတ္တရူပေါ၊ ရူးသောသုကဲ့သို့ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်သနည်း။ ကိံနု၊ အတယံ
ကြောင့်။ ကေဝလံ၊ အလုံးစုံသော။ ဣမံနဂရံ၊ ဤဒွါရာဝတီမြို့ကို။
စရာန္တာ၊ လှည့်ပတ်လျက်၊ သသော သသော၊ ယုနပေးပါ၊ ယုနပေးပါ
ဟူ၍။ ဝိလပသိ၊ မြည်တမ်းဘိသနည်း။ ဆော၊ အဘယ်သူသည်လျှင်။
တေ၊ သင် ညီချစ်၏။ သသံ၊ ယုနကို။ အာဟရိနု၊ ခိုးယူလေသနည်း။

ယုနကိုငေါပေးမယ်

ထိုဆဋ္ဌပဏ္ဍိတမင်းသားသည် နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီး ဆိုသော်
လည်း အပနံတလဲလဲ ယုနပေးပါ၊ ယုနပေးပါဟူသော စကားကိုသာ
လျှင် ဆို၏။ နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီးသည်-

၁၄၄။ သောဝဏ္ဏမယံ မဏိမယံ၊ လောဟမယံ ရူပိယမယံ။
သံ သိလာ ပဝါဠမယံ၊ အာရယိဿာမိ တေ သသံ။
၁၄၅။ သန္တိ အညေပိ သသဏာ၊ အရညေ ဝနဂေါစရာ။
တေပိ တေ အာရယိဿာမိ၊ ကိဒိသံ သသမိစ္ဆသိ-
ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၄၄။ ကနိဋ္ဌ၊ ညီထွေး၊ ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ၊ တေ၊ သင်ညီချစ်အား။ ဆေ
ဝဏ္ဏမယံ၊ ရွှေဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုနကိုလည်းကောင်း။ မဏိမယံ၊
ပတ္တမြားဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုနကိုလည်းကောင်း။ လောဟမယံ၊ ကြေး
ဖြင့်ပြီးစော၊ သသံ၊ ယုနကိုလည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး၊ ရူပိယ
မယံ၊ ငွေဖြင့်ပြီးသော။ သသံ၊ ယုနကိုလည်းကောင်း။ သံသိလာပဝါဠ-
မယံ၊ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာဖြင့်ပြီးသေ။ သသံ၊ ယုနကိုလည်း
ကောင်း။ အာရယိဿာမိ၊ ပြုစေအံ့။

၁၄၅။ အညေပိ၊ တစ်ပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော။ အရညေ၊ စောစဉ့်။
ဝနဂေါစရာ၊ တော၌သာလျှင် ကျက်စားရာရှိကုန်သော။ သသကောပိ၊
ယုနပေးတို့သည်လည်း။ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တေပိ၊ ထိုတော၌နေသော ယုန
ထို့ကိုလည်း။ တေ၊ သင်ညီချစ်အား။ အာရယိဿာမိ၊ ဆောင်၍ပေးအံ့။
ကိဒိသံ၊ အဘယ်သို့သဘောရှိသော။ သသံ၊ ယုနကို။ တံ၊ သင်ညီချစ်သည်။
ဣစ္ဆသိ၊ အလိုရှိသနည်း။

လ-ယုန်ကိုပေးပါ

နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီး၏စကားကို ကြား၍ ညီတော် ဆဋ္ဌ
ပဏ္ဍိတမင်းသားသည်-

၁၄၆။ န စာဟ မေတေ ဣစ္ဆာမိ၊ ယေ သဘာ ပထဝိသိတာ။
စန္ဒတော သသ မိစ္ဆာမိ၊ တံ မေ ဩဟရ ကေသဝ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၆။ ကေသဝ၊ ကေသဝအစည်ရှိသော။ အဂ္ဂဇန၊ နောင်တော်
မင်းမြတ်။ ပထဝိသိတာ၊ မြေကိုမှီ၍ နေကုန်သော။ ယေ သသာ၊ အကြင်
ယုန်တို့သည်။ ယန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ ဧတေ၊ ထိုမြေကိုမှီ၍ နေကုန်သော ယုန်တို့ကို။
အဟံ၊ ငါသည်။ န စ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုမရှိ။ စန္ဒတော၊ လှမှ။ ယံ သယံ၊
အကြင်ယုန်ကို။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ တံ သသံ၊ ထိုလူကိုမှီသောယုန်ကို။ ဧမ၊
ငါ့အား။ ဩဟရ၊ ချဆောင်တော်မူလော့။

မရနိုင်တာမှလိုချင်နှင့်

နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီးသည် ညီတော် ဆဋ္ဌပဏ္ဍိတ စကားကို
ကြား၍ "မချွတ်လျှင် ညီတော်သည် ရူးသည်သာလျှင် ဖြစ်ချေပြီ" ဟု
နှလုံးမသာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍-

၁၄၇။ သော နန္ဒ မဓုရံ ဉာတိ၊ ဇိဝိတံ ဝိဇဟိဿသိ။
အ ပတ္တယံ သော ပတ္တယသိ၊ စန္ဒတော သသမိစ္ဆသိ။
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၄၇။ ဉာတိ၊ ညီထွေး ခံယူပဏ္ဍိတ။ သောတံ၊ ထိုညီချစ်သည်။ စန္ဒ
တော၊ လှမှ။ ယံ သသံ၊ အကြင်ယုန်ကို။ ဣစ္ဆသိ၊ တောင်တ၏။ အပတ္တိယံ၊
မတောင်တအပ်သော။ တံ သသံ၊ ထိုယုန်ကို။ ပတ္တယသိ၊ တောင်တဘို၏။
သောတံ၊ ထိုညီချစ်သည်။ မဓုရံ၊ ကောင်းမြတ်လှစွာသော။ ဇိဝိတံ၊
အသက်ကိုသော်လည်း။ ဝိဇဟိဿသိ နန္ဒ၊ စွန့်အပ်ရသည်တကား။ သသံ၊
လှည့်ထင်စော့ ယုန်ကို။ န လဘတိ၊ မရှိနိုင်လတ္တံ့။

သားကောအသက်ပြန်ရှင်မလား

သိဋ္ဌပဏ္ဍိတ မင်းသားသည် နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီး၏စကားကို ကြားလျှင် မတုန်မလှုပ် ရပ်၍ “နောင်တော်မင်းမြတ်သည် လမ္မ ယုန်ကို တောင့်တသော အကျွန်ုပ်အား ထိုယုန်ကို မရနိုင်၍သာလျှင် အသက်ကုန် အံ့သောအဖြစ်ကို သိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် သေလေပြီးသော သားတော်ကို စိုးရိမ်ဘိသနည်း” ဟု ဆို၍

၁၄၈။ ဝေဇ္ဇေ ကဏှ ဇာနာသိ၊ ယဒည မနံသာစတိ။
ကသ္မာ ပုရေ မတံ ပုတ္တံ၊ အဇ္ဇပိ မနုသောစသိ။

ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၈။ ကဏှ၊ ကဏှအနွယ်ဖြစ်တော်မူသော၊ ဝေဇ္ဇေ၊ နောင်တော်မင်းမြတ်။ ဝေ၊ ဤသို့။ စေ ဇာနာသိ၊ အကယ်၍သိအံ့။ ဇာနန္တော၊ သိသည် ဖြစ်၍။ အညံ၊ တစ်ပါးသောသူကို။ ယဒိ အနုသာစတိ၊ အကယ်၍ ဆုံးမသည်ဖြစ်အံ့။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်ပါလျက်။ ပုရေ၊ ချွေးလေးလအထက်၌။ မတံ၊ သေလေပြီးသော။ ပုတ္တံ၊ သားတော်ကို။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်။ အဇ္ဇပိ၊ ယခုထက်တိုင်အောင်လည်း။ မနုသောစသိ၊ စိုးရိမ်ဘိသနည်း။

မင်းကြီးကိုတရားပြ

ဤသို့လျှင် သဋ္ဌပဏ္ဍိတမင်းသားသည် ရှေးမှ၌ ရပ်လျက် သာလျှင် “နောင်တော်မင်းမြတ်...အကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှလောက်ထင်ရှားသောယုန်ကို တောင့်တ၏၊ နောင်တော်မင်းမြတ်သည်မူကား မထင်သော သားတော်၏ အကျိုးငှာ စိုးရိမ်ဘိ၏” ဟု ဆို၍ ထိုနောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းအား တရားဟောလိုရကား-

၁၄၉။ ယံ န လဗ္ဗာ မနုဿေန၊ အမနုဿေန ဝါ ပုန။
ဇာဘော မေ မာ မရိ ပုတ္တေ၊ ကုတော လဗ္ဗာ အလဗ္ဗိယံ။

၁၅၀။ န မန္တာ မုသဘေသဇ္ဇာ၊ ဩသဓေဟိ ဓေန ဝါ။
သက္ကာ မာနယိတုံ ကဏှ၊ ယံ ပေတ မနုသောစသိ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာကို ဆို၏။

၁၄၉။ ဘာတိက၊ နောင်တော်မင်းမြတ်။ ဇာဘော၊ ဖြစ်ပြီးသော။ မေ ပုတ္တော၊ ငါ၏သားသည်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ မာ မရိ၊ မြေပေါ်စေလင့်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ယံ သဘာဝံ၊ အကြင် မသေအံ့သော သဘောကို။ မနုဿေန

ဝါ၊ လူသည်လည်းအောင်း။ အမနုဿေဒု ဝါ၊ နတ်ဗြဟ္မာသည် လည်း
ကောင်း။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြေစဉ်။ န လဗ္ဘာ၊ မရအပ်ကုန်။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ အလဗ္ဘိယံ၊ တောင့်တ၍မရအပ်သော ယဘောကို။ ကုဏော
လဗ္ဘာ၊ အဘယ်မှာရနိုင်အံ့နည်း။

၁၅၀။ ကဏှ၊ ထဏှယနအန္ဓယ် ဖြစ်တော်မူသော၊ ဘာတိဏ္ဍ၊ နောင်
တော်မင်းမြတ်။ တံ၊ ထင်နှောင်တော်မင်းမြတ်သည်။ ယံ ပေတံ၊ အကြင်
ထလောန်ဘဝသို့ သွားလေပြီးသောသူကို။ အန္ဓသောစသိ၊ စိုးရိမ်တိ၏။
တံ ပေတံ၊ ထိုထလောန်ဘဝသို့ သွားလေပြီးသောသူကို။ ဓန္တော၊ ဓန္တရာ၊
ဗေဒင်ဖြင့်လည်းကောင်း။ မူလဘောသဇ္ဇာ၊ အမြစ်ပေါင်းဆေးဖြင့် လည်း
ကောင်း။ ဩသဓေဟိ၊ အထူးထူးသောဆေးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း။ ဓံနေဒု
ဝါ၊ ဥစ္စာပေးဆဖြင့် လည်းကောင်း။ အာနယိတံ၊ တစ်ဖန်ဆောင်ခြင်းငှ။
န သက္ကာ၊ မထတ်တောင်း။

ငါးစိုးရိမ်တော့ပြီ

နှောင့်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီးသည် ညီတော် ဘဒ္ဒပဏ္ဍိတမင်းသား၏
စကားကိုကြား၍ “ညီချစ်....ဘဒ္ဒပဏ္ဍိတ အမောင့်စကား၊ ထင်လှပေပြီ၊
ငါသည် ယတိရပြီ၊ ငါ့အား စိုးရိမ်သောစာ ဗျာပါရတို့ ကိုဖျောက်ခြင်းငှာ
ထင် ညီချစ်သည် ဤသို့သောအမှုအရာကို ပြုပေ၏ဟု ညီတော် ဘဒ္ဒပဏ္ဍိတ
မင်းသားကို ချီးမွမ်းလိုရကား-

- ၁၅၁။ ယဿ တောဒိသာ အဿ၊ အမစ္စာ ပုရိသပဏ္ဍိကာ။
ယထာ နိဇ္ဈာပယေ အဇ္ဇ၊ ဘဒ္ဒော ပုရိသပဏ္ဍိတော။
  - ၁၅၂။ အာဒိတ္တံ ဝတ မံ သန္တံ၊ ဘတသိတ္တံဝ ပါဝကံ။
ဝ ရိနာ ဝိယ ဩသိဇ္ဇံ၊ သဗ္ဗံ နိဗ္ဗာပယေ ဒရံ။
  - ၁၅၃။ အဗ္ဗူဇံ ဝတ မေ သလ္လံ၊ ယမာသိ ဟဒယသိတံ။
ယော မေ ထောကပရေဓဿ၊ ပုတ္တသောကံ အပါနုဒိ။
  - ၁၅၄။ သောဟံအဗ္ဗူဇံ သလ္လောသ္မိ၊ ဝိတသောကော အနာဝိလော။
န သောစာမိ န ဝေဒါမိ၊ တဝ သုတွာန မာဏဝ။
- ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁၅၁။ တောန္တော အမစ္စာယော၊ အို အခတ်အပေါင်းတို့။ ယထာ-
ယေန တာရဏေန၊ အကြင်သို့သော ဥပမာဖြင့်၊ ပုရိသပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိ

ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်သော၊ ဃီးဒု၊ ညီထော် ဃံဇုပဏ္ဍိတသည်။ အဋ္ဌ၊ ယဒန။ မံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းနှိပ်စက်သောငါ့ကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ သီးစ၏။ တဘာ- တေန ကာရဏေန၊ ထိုသို့သော အကြောင်းဥပမာဖြင့်။ ယဿ၊ အကြွင်း မင်းအား။ တောဒိသာ၊ ထိုသို့သောဘာရှိကုန်သော၊ အမစွာပုရိသပဏ္ဍိတ၊ အမတ်ပညာရှိ ယောကျ်ားတို့သည်။ အယု-ဘဝေယျ၊ ရှိသည်ဖြစ်ကုန် ငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုအမတ်ပညာရှိထောက်ျားနှင့် ပြည့်စုံသောမင်းအား။ ကုတော သောကော၊ အဘယ်မှာ စိုးရိမ်သောက ရှိရအံ့နည်း။

၁၅၂။ ယတသိတ္တံ၊ ထောပတ်ဖြင့် သွန်းလောင်းအပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်သော၊ ပါဝကံ၊ မီးကို။ ဝါရိနာ၊ ရေဖြင့်။ ဩသိဉ္စိ ဝိယ၊ သွန်းလောင်း ငြိမ်းစေတိသကဲ့သို့။ ဝေတထာ၊ ထိုအတူ။ အာဒိတ္တံ၊ သောထတည်းဟူ သော မီးလောင်သည်။ သန္တံ၊ ဖြစ်သော။ ဝေ၊ ငါ့ကို။ ဝတ၊ စင်စစ်။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေပြီး သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော၊ ဒရံ၊ ကိုယ်၏ပူပန်ခြင်း စိတိ၏ ပူပန်ခြင်းကို။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ပြီး။

၁၅၃။ ယော၊ အကြင်ငါ့ညီ ဃံဇုပဏ္ဍိတသည်။ သော၊ အပရေတံဿ၊ စိုးရိမ်ခြင်းသည် နှိပ်စက်အပ်သော။ မေ၊ ငါ၏။ ပုတ္တသောကံ၊ သား သေလွန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို။ အပါနုဒိ၊ ပယ်ဖျောက်၏။ ဟဒယသိတံ၊ နှလုံးကိုမှီသော။ ယံသောကသလ္လံ၊ အကြင်စိုးရိမ်ခြင်းတည်း ဟူသော ငြောင့်သည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ မေ၊ ငါ၏။ တံ သလ္လံ၊ ထိုစိုးရိမ် ခြင်းတည်းဟူသော ငြောင့်ကို။ တေန ပဏ္ဍိတေန၊ ထိုငါ့ညီ ဃံဇုပဏ္ဍိတ သည်။ အဗ္ဗုဠံဝတ၊ နှုတ်အပ်စွဲထကား။

၁၅၄။ မာဏဝ၊ ညီတော်သံဃပဏ္ဍိတသည်။ တဝ၊ သင်ညီချစ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတုာန၊ နာရ၍။ သောအဟံ၊ ထိုငါသည်။ အဗ္ဗုဠံ- သလ္လော၊ နှုတ်အပ်ပြီးသော စိုးရိမ်ခြင်းတည်း ဟူသော ငြောင့်ရှိသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီး။ ဝိထသောကော၊ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသည်။ အနာဝိလော၊ မနှောက်ကျသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီး။ ဧါနိ၊ ယခု၊ န သောစာမိ၊ မစိုးရိမ်၊ န ဝေဒါမိ၊ မငိုကြွေး။

ပညာရှိမှ သောကကို ပျောက်နိုင်

အဆုံး၌-

၁၅၅။ ဝေ ကထေန္တိ သပ္ပညာ၊ ယေ ဟောန္တိ အနုဇမ္ဗကာ၊ နိဝတ္တယန္တိ သောဇမ္ဗာ၊ သဒ္ဓေါ ဇေဋ္ဌံဝ ဘာတရံ-

ဟူသော ဤဂါထာသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီးမှ ဟောတော်မူသော ဘုရား ဂါထာတော်တည်း။

၁၅၅။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဇေဋ္ဌံ၊ နောင်တော်အကြီးဖြစ်သော။ ဘာတရုံ၊ အစ်ကိုဝါသုဒ္ဓဝမင်းကြီးကို။ သဒ္ဓော၊ ညီတော်သဒ္ဓပဏ္ဍိတသည်။ သောကဗျာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ။ နိဝတ္တေတိ ဣဝ၊ နှစ်စေသကဲ့သို့။ ယေ၊ အကြင် သူတို့သည်။ သပ္ပညာ၊ ပညာရှိကုန်သည်။ အနုကမ္ပကာ၊ သနားကရုဏာ ရှိကုန်သည်။ ဘောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ ဘေ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဝေ၊ ဤသီလပဏ္ဍိတအတူလျှင်။ ကရောန္တိ၊ ပြုကုန်မြဲတည်း။ သောကဗျာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းမှ။ နိဝတ္တယန္တိ၊ နှစ်စေကုန်မြဲတည်း။

ကဏ္ဍဒီပါယနရသေ ကွယ်လွန်ပြီ

ဤသို့လျှင် ညီတော် သဒ္ဓပဏ္ဍိတ မင်းသားသည် အကြောင်း ဥပမာ ဆောင်၍ ငြိမ်းစေအပ်သော စိုးရိမ်ခြင်းရှိသော နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓဝမင်းကြီးသည် ပြည်သူအပေါင်းကို ဆုံးမလျက် ရှည်မြင့်စွာသော ကာလကို လွန်သဖြင့် ညီနောင် မင်းတစ်ကျိပ်တို့၏ သားစော်ဖြစ်ကုန်သော မင်းသားတို့သည် ကြံကြကုန်၏။ “အရှင်ကဏ္ဍဒီပါယန ရသေ့ကို ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရှိ၏ ဟူ၍ ဆိုကုန်၏။ စုံစမ်းကုန်အံ့” ဟု ထိုမင်းသားတို့သည် တစ်ယောက်သော မင်းသားငယ်ကို တန်ဆာဆင်၍ ကိုယ်ဝန်ရှိသော အခြင်းအရာကို ပြု၍ ဝမ်း၌ သားရေကိုဖွဲ့၍ ထိုရှင်ရသေ့၏ အထံသို့ ဆောင်ပြီးလျှင် “အရှင်ဘုရား...ဤ သူငယ်မသည် အဘယ်ကို ဖွားလတ်အံ့နည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ကဏ္ဍဒီပါယန ရှင်ရသေ့သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ကြည့်သည်ရှိသော် “ညီနောင်တစ်ကျိပ် မင်းတို့၏ ပျက်စီးအံ့သောအခါ ရောက်ပြီ ငါ၏ အာယုသင်္ခါရသည် အဘယ်သို့ လာဘာရှိသနည်း” ဟု ကြည့်လတ်သော် “ယခုပင်လျှင် ငါ့အား သေခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိ၍ “မင်းသားတို့...ဤ သားဖွားအံ့သောအကြောင်းဖြင့် သင်မင်းသားတို့အား အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟုဆို၏။ “အရှင်ဘုရား...ဆိုတော်မူကုန်လော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ဤသူငယ်မသည် ဤနုမူ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရွားတုံးကို ဖွားလတ္တံ့၊ ထိုရွားတုံးဖြင့် ဝါသုဒ္ဓဝ မင်းမျိုးသည် ပျက်စီးလတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား သင်မင်းသားတို့သည် ဖွားလတ္တံ့သော ရွားတုံးကို ယူ၍ မီးဖုတ်ပြီးလျှင် ပြာကို မြစ်ပြင်၌ ချလေကုန်လော့” ဟု

ဆို၏။ ထိုသို့ ဆိုသောအခါ၌ ထိုကဏ္ဍီပါယန ရသေ့ကို မင်းသားတို့သည် “ဟယ် စဉ်းလဲသော ရသေ့ - ယေကျားသည် သားဖွားသော မည်သည် မရှိတစား” ဟု ဆို၍ ရက်ကန်ကြိုးဖြင့် ထန်းဖူးစည်း စည်း၍ ညှဉ်းဆဲခြင်း မည်သည်ကို ပြုကုန်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်၏။

ညီနောင်တို့ သေကြပုံ

မင်းကြီးတို့သည် မင်းသားငယ်ကို ခေါ်စေ၍ “အဘယ်ကြောင့် ခွင့်ရသေ့ကို သတ်ကုန်သနည်း” ဟု မေး၍ အလုံးစုံသော စကားကို ကြားရလျှင် ကြောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူငယ်အား အစောင့်အရှောက်ကို ပေးပြီးလျှင် “ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထိုသူငယ်၏ ဝမ်းမုဖွားသော ရွားတုံးကို မီးဖုတ်၍ ပြာကို မြစ်၌ ပစ်ချကုန်၏။ ထိုပြာသည် မြစ်၌ မျောသည် ရှိသော် မြစ်ဝန်ပါးတစ်ဖက်၌ တင်လေ၏။ ထိုနောင်မှ ပြိန်းမြက်သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ တစ်နေ့သ၌ မင်းတို့သည် သမုဒ္ဒရာ၌ ကစားခြင်းကို ကစားကုန်အံ့” ဟု မြစ်ဝထို့ သွားကုန်၍ ကြီးစွာသော မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်စေပြီးလျှင် တန်ဆာဆင်သော မဏ္ဍပ်၌ စားသောက်ကုန်လျက် ကစားသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ကုန်သည်ရှိသော် လက်ခြေ ထိပါးကြကုန်သည် ဖြစ်၍ နှစ်ကွဲ ကွဲကြကုန်၍ ကြီးစွာသော ခိုက်ရန်ကို ပြုကုန်၏။

ထိုသို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန်သတ်သော် တစ်ယောက်သောသူသည် တစ်ပါးသော ဆောက်ပုတ်ကို မရသည်ဖြစ်၍ ပြိန်းမြက် ဒတာမှ ပြိန်းရွက်ကို ကိုင်၏။ ထိုပြိန်းရွက်သည် ကိုင်မိကာမျှဖြင့်လျှင် ရွားကျည်ပွေ့ ဖြစ်၏။ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုရွားကျည်ပွေ့ဖြင့် လူအပေါင်းကို ရိုက်ပုတ်၏။ ထိုနေ့ခက်၌ တစ်ပါးသော အလုံးစုံသော ပြိန်းပင်အပေါင်းတို့သည်လည်း ကိုင်တိုင်း ကိုင်တိုင်း ရွားကျည်ပွေ့တို့သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုလူများအပေါင်းတို့သည်လည်း ကိုင်တိုင်း ကိုင်တိုင်း ရွားကျည်ပွေ့တို့သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုလူများအပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။

ဗလဒေဝမင်းသား သေရပုံ

ထိုလူများအပေါင်းသည် ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းဖြင့် ပျက်စီးကုန်သည်ရှိသော် ဝါသုဒဒဝ မင်းကြီးလည်းအောင်း၊ ဗလဒေဝမင်းကြီးလည်း

ကောင်း၊ နှမတော် အညွနဒေဝီလည်းကောင်း၊ ပုထေဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်း
ကောင်း၊ ဤလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် ရထားစီး၍ ပြေးကြကုန်
၏။ ကြွင်းကုန်သော အလုံးစုံသော လူအပေါင်းတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။
လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း ရထားတို့ဖြင့် ပြေးကုန်သည်ရှိ
သော် ကလမတ္တိဏ မည်သော ဆောအုပ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ မုဋ္ဌိဏမည်
သော လက်ပမ်းထည်သည် ဘီလူးဖြစ်၍ စားရလိုသောဟု ဆုတောင်းခြင်း
ကိုပြု၍ ထိုတောအုပ်၌ ဘီလူးကြီးဖြစ်၏။ ဗလဒေဝမင်း လာသည်၏
အဖြစ်ကို သိလျှင် "ထိုတောအုပ်၌ ရွာပန်ဆင်း၍ လက်ပမ်းသည်၏ အသွင်
ကို ယူပြီးလျှင် အဘယ်သူသည် လက်ဝှေ့ သတ်လိုသနည်း။ လက်ပမ်းလုံးလို
သနည်း" ဟု ကြွေးကြော်ကြုံးဝါးလျက် လက်ပမ်းပေါက်ခတ်လျက် လှည့်
လည်၏။ ဗလဒေဝမင်းသာသည် ထိုလက်ပမ်းသည် အယောင်ဆောင်
သော ဘီလူးကိုမြင်၍ နောင်တော် ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီးကို ဆို၏။ "ဤ
လက်ပမ်းသည်နှင့်တကွ လုံးထွေးအံ့" ဟု ဆို၍ ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည်
တားမြစ်စဉ်ပင်လျှင် ရထားမှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် ထိုဘီလူးအထံသို့သွား၍
ဟစ်အော်ကြုံးဝါးလျက် အက်ပမ်းပေါက်ခတ်၏။ ထိုအခါ ဗလဒေဝမင်း
အားကို ထိုဘီလူးသည် ဆန့်သေခလက်၌သာလျှင်ကိုင်၍ ကြာစွယ်ကြစရင်း
ကိုကဲ့သို့ စား၏။

ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီး သေရပု

ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည် ညီတော် ဗလဒေဝမင်းသား စေသော
အဖြစ်ကိုသိ၍ နှမတော် အညွနဒေဝီကိုလည်းကောင်း၊ ပုထေဟိတ်ပုဏ္ဏားကို
လည်းကောင်း ယူ၍ ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ထွား၍ နေထွက်သောအခါ အစ်
မိသော ရွာစွန်အရပ်သို့ ရောက်လျှင် "ထမင်းကဲ့ချက်၍ ဆောင်ခဲ့ကုန်
လော့" ဟု နှမတော်ကိုလည်းကောင်း၊ ပုထေဟိတ်ကိုလည်းကောင်း ရွာသို့
စေလိုက်၍ မိမိသည် တစ်ခုသော ချုံထဲ၌ အိပ်၏။ ထိုအခါ ဝါသုဒ္ဓေဝမင်း
ကြီးကို ဇရာမည်သော တစ်ယောက်သော မုဆိုးသည် ချုံလှုပ်သည်ကိုမြင်၍
ဤချုံ၌ ဝက်သည် ရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် လှံကို လှုတ်လိုက်
၍ ခြေ၌ စူး၏။ "အဘယ်သူသည် ငါ့ကို ထိုးသနည်း" ဟု ဆိုလတ်သော်
လှံကို ထိုးမိသောအဖြစ်ကိုသိလျှင် ကြွေကပ်သည်ဖြစ်၍ ပြေးခြင်းငှာ အား
ထုတ်၏။ ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည် သတ္တိကို ဆေးကပ်စည်၍ ထပြီးလျှင်

“ဦးရီး—မကြောက်လင့်၊ လာလှည့်” ဟု ခေါ်၍ လာလတ်သော် မုဆိုးကို
 “သင်သည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်း” ဟု မေး၍ “အရှင်...အကျွန်ုပ်
 သည် ဇရာ အမည် ရှိသတတ်” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် “ဇရာ မည်သောသူသည်
 ထိုး၍ ဆေးလတ္တံ့ ဟု ငါ့ကို ပညာရှိတို့သည် ဟောဖူးကုန်သတတ်၊ မချွတ်
 လျှင် ယနေ့ ငါသည် ဆေးရအံ့၊ ထို့ကြောင့် ဦးရီးသည် မကြောက်လင့်၊
 လာလှည့်၊ ငါ့ခြေကို ကျပ်စည်းပါလော့” ဟု ထိုဇရာမည်သော မုဆိုးကို
 လုံစူးရာအရပ်ကို ကျပ်စည်းစေပြီးလျှင် ဇရာမည်သော မုဆိုးကို လွတ်
 လိုက်၏။ ဝါသုဒ္ဓေဝ မင်းကြီးသည် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်
 ကုန်သည်ရှိသော် ထိုနမတော် ပုဇောဟိတ်တို့သည် ဆောင်အပ်ခဲ့စော
 အစာကို စားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့ကို
 ခေါ်၍ “ယနေ့ ငါသည် ဆေးရအံ့” ဟု ဆို၍ “သင်တို့သည်ကား နူးညံ့
 သောကိုယ် ရှိကုန်၏၊ တစ်ပါးသော အမှုကို ပြု၍ အသက်မွေးခြင်းငှာ
 မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့၊ ဤအတတ်ဓန့်ကို သင်ကြားကုန်လော့” ဟု တစ်ခု
 သော ဓန့်ကို သင်စေပြီးလျှင် လွတ်လိုက်၍ ထိုချုပ်ပင်လျှင် အသက်ကုန်
 ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဤသို့လျှင် နှစ်ဘက် အဉ္စနုဒေဝီကိုထား၍ အလုံးစုံသော မင်းညီနောင်
 အစ်ကျိပ်တို့၏ သားတော် မြေးတော် အစရှိကုန်သော ဒွါရာဝတီ ပြည်
 ကြီးသူ အပေါင်းတို့သည် ဖျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေကုန်ပြီ၊ ခပ်သိမ်း
 ကုန်သော တေဘူမက သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဆင်းရဲခြင်း၏
 အကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
 တော်မူ၍ “ဒါယကာ...ရှေးပညာရှိတို့သည် ပညာရှိတို့၏ စကားကို နာ
 ရ၍ မိမိ၏ သားငယ်၌ဖြစ်သော စိုးရိမ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်ကုန်၏၊ သင်
 ဒါယကာသည် မစိုးရိမ်လင့်” ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် သစ္စာတို့ကို ပြုတော်
 မူသည်၏ အဆုံး၌ သားသေသော သူကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
 တည်၏။ ဇာတ်ကို အဘယ်သို့ ပေါင်းတော်မူသနည်း ဟူမူကား- ယခု
 အခါအာနန္ဒာသည် ထိုအခါ ရောဟိဏေယျအမတ် ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ယခုအခါ
 သာရိပုတြာသည် ထိုအခါ ဝါသုဒ္ဓေဝမင်းကြီး ဖြစ်ဖူးပြီ။ ယခုအခါ ဝါ
 သုရားပရိသတ်တို့သည် ထိုအခါ ကြွင်းကုန်သော ညီနောင်စသော ပရိသတ်

F: ၉၄.၅၅၀(အတွဲ)

တို့သည် ဖြစ်ပွားကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ငါတုရားသည်လျှင် ထိုအခါ ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတ
ခင်းသား ဖြစ်ဖူးပြီ၊ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ရသေ့၊ ရဟန်း၊ သတ်ညဉ်းပန်း၊ ကြွငှန်းမင်းနွယ်ပျက်တတ်သည်။)
တစ်ဆယ် ခြောက်ခုမြောက်သော ဗဒ္ဒပဏ္ဍိတဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရကြီးမြတ်အော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝ
ရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရ
ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို မင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍
ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်
တော်မူခဲ့သော မဟာမုနိဘုရားရှင်၏ အရှေ့ မျက်နှာ အရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလဒဘုံကျော်
ကျောင်းတော်နေ ညောင်စာန်ဆရာတော်သည် မြန်မာ ပြန်ဆိုအပ်သော
ဒဏကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏ အစဉ် အနက်၏
အစဉ်အစားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

တ္တောဝဏ္ဏ-

ဓင်္ဂလ္လာဘူမိ ကိတ္တိဈေ၊ ဝသတာ မန္တိရေ ရမေ။
ဂုရုဏာ မြမ္ဘာသဒယ၊ ဝုတ္တံ ဂန္ဓောနိဋ္ဌံ ဂတော။

တ္တောဝတ၊ ဤမျှသော စကားအစဉ်ဖြင့်။ ရဇေ၊ မွေ့လျော်ပွယ်ရှိ
ဧဏာ။ ဓင်္ဂလ္လာဘူမိကိတ္တိဈေ၊ မင်္ဂလဒဘုံကျော် အမည်ရှိသော၊ ဓန္တိရေ၊
အမရပူရ မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏
မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌။ ဝသတာ၊
သီတင်းသုံးနေသော။ ဝုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်။ မြမ္ဘာသဒယ၊ မြန်မာ
တိုင်းသူတို့၏ အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တံဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော တစ်ဆယ့်ခြောက်
ဇာတ်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ဒဏက နိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးခြင်းသို့။
ဂတော၊ ရောက်၏။

ဒဏကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ပြီး၏။

ပုံတော်စုံ

ငါ့ရာငါ့ဆယ်ဇာတ်ဝတ္ထု

ကောဒသကနိပါတ်

* * *

နမေခ တဿ ဣဂစ္စတော အရဟတေခ သမ္ဗုဒ္ဓသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁-မာတုပေါသကဇာတ်

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော်လည်း မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း

ဟောတော်မူရာအရပ်၊ နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရား သခင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူစဉ် “တဿ နာဂဿ ဝိပွဝါသေန” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် ထန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤမာတုပေါသကဇာတ်ကို မိဘလုပ်ကျွေးသော မာထရ်ကို ဆကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်၌ ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု နှင့် တူသည် သာလျှင်တည်း။)

အထူးကား- ဘုရားသခင်သည် ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ရဟန်း တို့--ဤရဟန်းကို မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် တိရစ္ဆာန်အမျိုး

၌ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း အမိနှင့် ကင်းကုန်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခြောက်တပ်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မင်းအား ထိုက်သေခံအစာကို ရသော်လည်း အမိနှင့်ကင်း၍ မစားကုန်၊ အမိကို မြင်ရမှသာ လျှင် အစာကို ယူကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ကုန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသော အခါ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရား၏ အလောင်းတော်သည် ဟိမဝန္တာဝယ် ဆင်အမျိုး၌ ဖြစ်၍ ကိုယ်လုံးဖြူ၏၊ အလွန် အဆင်းလှ၏၊ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏၊ စိတ်နှလုံး၏ ပွားခြင်းကို ပြုတတ်၏၊ ရွှစ်သောင်းသော ဆင်အခြံအရံရှိ၏။

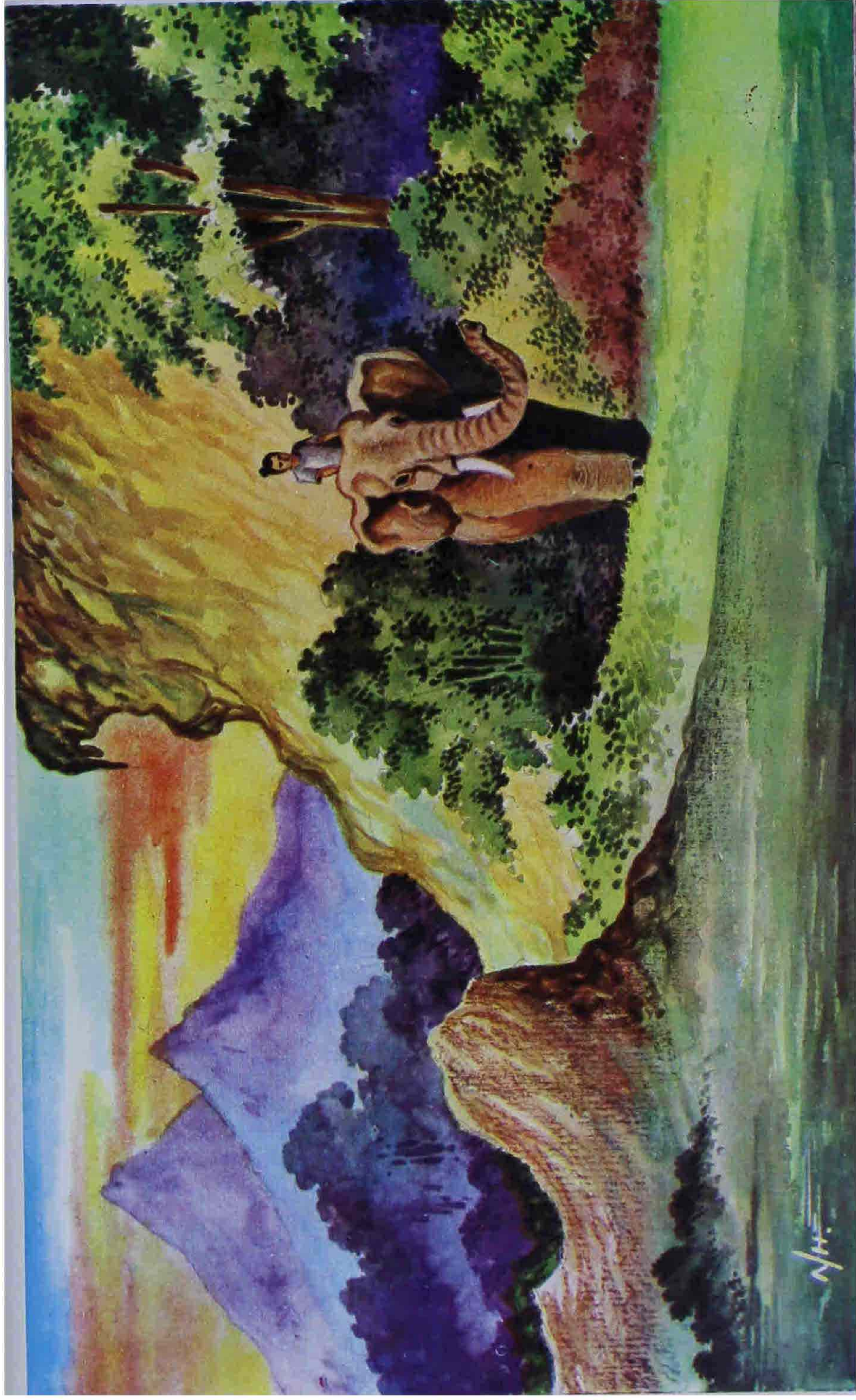
အမိကို လုပ်ကျွေး

ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည်ကား မျက်စိအလင်းကို ဓရာ၊ ထိုဘုရားလောင်းသည် ချိုနှိုးရာရာကုန်သော စစ်သီးတို့ကို ဆင်တို့အား ပေး၍ အမိထံသို့ ပို့စေ၏။ ဆင်တို့သည် ထိုဘုရားလောင်း အမိကို မပေးမူ၍ မိမိတို့သာလျှင် စားကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် စုံစမ်းသည် ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ဆင်အပေါင်းကိုစွန့်၍ “အမိကိုဇာလျှင် ငါမေးအံ့” ဟု ကြံ၍ ညဉ့်အဖို့၌ တစ်ပါးကုန်သော ဆင်တို့၏ မသိကုန်စဉ် အမိကို ခေါ်ယူ၍ စေတနာရဏ တောင်ခြေရင်းသို့သွား၍ တစ်ခုသော ပဒုမာကြာတောက်မှီ၍ တည်သော တောင်ဝှမ်း၌ အမိကိုထား၍ လုပ်ကျွေးမွေးမြူ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌နေသော မုဆိုးသည် ခရီးမှား၍ အရပ်မျက်နှာကို မှတ်မိခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ သည်စွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေး၏။

လူကိုကယ်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည် ထိုမုဆိုး၏ အသံကိုကြား၍ “ဤလူကား ကိုးကွယ်ရာမရှိ၊ ငါသည် ထင်ရှားရှိစဉ် ဤသူသည် ဤအရပ်၌ အကျိုးမဲ့ပျက်စီးခြင်းသည် မလျှောက်ပတ်” ဟု အကြံတော်ရှိ၍ ထိုမုဆိုး၏အနီးသို့ သွား၍ ကြောက်သဖြင့် ပြေးသော ထိုမုဆိုးကို မြင်၍ “အိုယောက်ျား - ငါ့ကိုမှီ၍ ဘေးသည် သင့်အား မရှိ၊ သင်မပြေးလင့်၊ အဘယ်ကြောင့် သင်

(၅၅၀-တ၊ မာတုပေါသကဇာတ်)

ပုံ-၁၆။ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းသည် မုဆိုးအားကျောက်ကုန်းအထက်၌တင်၍ မြို့လမ်းသို့ပို့ရန် တောမှထွက်ပုံ။

သည့် ငိုလျက်သွားထနည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။ “သခင်...အကျွန်ုပ်သည် ခရီးမှူးတို့ အကျွန်ုပ်အား ယနေ့ ခုနစ်ရက်ရှိပြီ”ဟု ဆိုပေသော် “အို ယောက်ျား...သင် မကြောက်လင့်၊ ငါသည် သင့်ကို လှူပြည်ခရီး၌ ထား အံ့”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုလူကို ဘုရားလောင်း၏ ကျောက်ကုန်း၌ နေစေ၍ တောမုထုတ်ပြီးလျှင် ပြန်၏။ ထိုလူသည်လည်း ယုတ်မခ၏။ “မြို့သို့ရောက် လျှင် မင်းအား ကြားအံ့”ဟု ကြံ၍ သစ်ပင်အမှတ် တောင်အမှတ်ကို ပြု လျက်လျှင် တောမုထုတ်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၏။

ဆင်မင်းအဖမ်းခံရ

ထိုအခါ၌ မင်း၏ မင်္ဂလာဆင်တော်သည် သေ၏။ မင်းသည် အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌ မင်္ဂလာဆင်တော် ပြုခြင်းငှာ သင့်လျော်သော သဘောရှိသောဆင်ကို မြင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ထိုသူ သည် ကြားစေသတည်း”ဟု စည်လည်မောင်းခတ်စေ၏။ ထိုသူသည် မင်း သို့ချဉ်းကပ်၍ “အရှင်မင်းကြီး—အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာ ဆင်တော်သည် ဖြစ်ခြင်းငှာ လျှောက်ပတ်သော သဘောရှိသော ကိုယ်လုံး ဖြူသော သိဇရွှိသော ဆင်ကို မြင်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ခရီးကိုညွှန်ပါအံ့- အကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ဆင်ဆရာတို့ကို စေ၍ ထိုဆင်ဖြူ ရတနာကို ယူတော် မူပါ”ဟု လျှောက်၏။ မင်းသည် “ကောင်းပြီ” ဤသူကို ခရီးညွှန် ပြု၍ ဤသူသည် ပြောဆိုအပ်သော ဆင်ကို ဆောင်ခဲ့”ဟုဆို၍ ထိုမုဆိုးနှင့် အတူတကွ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဆင်ဆရာကိုစေ၏။ ထိုဆရာသည် ထိုမုဆိုးနှင့် အတူတကွသွား၍ ပဒုမာကြာတောသို့ဝင်၍ အစာကိုယူသော ဘုရားလောင်းကိုမြင်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း ဆင်ဆရာကို မြင်၍ “ဤဘေးသည် တစ်ပါးသော သူမှ မဖြစ်၊ ထိုယောက်ျား၏ အထံမှ ဖြစ် လတ္တံ့”ဟု သိတော်မူ၏။ “စင်စစ်သော်ကား ငါသည် ကြီးသော အား ရှိ၏။ ဆင်တစ်ထောင်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်၏။ အမျက်ထွက်၍ တိုင်းနိုင်ငံနှင့်တကွ စစ်သည်ဗိုလ်ပါဆင် မြင်းကို ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ စွမ်း နိုင်၏။ ထိုသို့ စွမ်းနိုင်သော်လည်း အကယ်၍ ငါ အမျက်ထွက်ချေက ငါ၏ သီလသည် ပျက်လတ္တံ့ ၊ ထို့ကြောင့် ငါ့ဦးခေါင်းကို လှုံ့မတို့ဖြင့်ထိုးသော် လည်း ငါ အမျက်မထွက်အံ့”ဟု ဝိဇ္ဇာနိတော်မူ၍ ဦးခေါင်းကို ညွတ်တော် မူ၍ မတုန်မလှုပ်ရပ်တည်တော်မူ၏။ ဆင်ဆရာသည် ပဒုမာကြာအိုင်သို့

အက်ဆင်း၍ ထိုဘုရားလောင်း၏ ကြန်ဆင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်၍ “ချစ်သား-ဇာလှည့်” ဟု ငွေပန်းထိုင်းနှင့်တူသော နှာမောင်း၌ ကိုင်၍ ယူဆောင်လေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဗာဏုကာသိပြည်သို့ ရောက်လေ၏။

ဆင်မယ်တော် ဝိပြု

ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည် သားမလာသည်ရှိသော် “ငါ့သားကို မင်း၏ အမတ်ကြီး အစရှိသော သူတို့သည် ဆောင်ယူသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ငါ့သားနှင့် ကော့ကောင်း ရှင်းကွာသုဖြင့် ဤတော အုပ်သည် ပွားလတ္တံ့” ဟု ဝိကြေးမြည်တမ်းလို၍-

- ၁။ တဿ နာဂဿ ဝိပွဝါသေန၊
ဝိဂ္ဂဇ္ဇာ သလ္လကီ စ ကုဋ္ဌဇာစ။
ကုရုဝိန္ဒ ကရဝိရာ ဘိသသာမာ စ၊
နိဝါတေ ပုပ္ဖိတာ စ ကဏိကာရာ။
- ၂။ ကောစိဒေဗ သုဝဏ္ဏကာယူရာ၊
နာဂရာဇံ တရန္တိ ပိဏ္ဍေန။
ယတ္ထ ရာဇာ ရာဇကုမာရော ဝါ၊
ကဝစ မဘိဟေဿတိ အဆမ္ဘိတော-

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၁။ တဿ နာဂဿ၊ ထိုဆင်မင်းမှ။ ဝိပွဝါသေန၊ ကင်းသဖြင့်။ ဝိဂ္ဂဇ္ဇာ၊ ပေါက်ရောက်ကုန်သော။ သလ္လကီ စ၊ နှာပင်တို့သည် ဆည်း ဆောင်း။ ကုဋ္ဌဇာ စ၊ လက်ထုပ်ပင်တို့သည်လည်းကောင်း။ ကုရုဝိန္ဒ-ကရဝိရာ။ ကုရုဝိန္ဒ မည်သော သစ်ပင် တရဝိရာ မည်သော မြက်ပင်ကြီးတို့ သည်လည်းကောင်း။ ဘိသသာမာ စ၊ ကြာစွယ် ကြာရင်း မြက်စပါး တို့သည်လည်းကောင်း။ နိဝါတေ၊ လေငြိမ်ရာ၌။ ပုပ္ဖိတာ၊ ပွင့်ကုန်သော။ ကဏိကာရာ စ၊ မဟာလေ့ကားပန်းတို့သည် လည်းဆောင်း။ ဝမ္ဘိထန္တိ၊ ပွားများကုန်လတ္တံ့။

၂။ ကောစိဒေဗ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အရပ်၌သာလျှင်။ သုဝဏ္ဏ ကာယူရာ၊ ရွှေတန်ဆာဆင်ကုန်သော မင်း၏ အမတ်တို့သည်။ နာဂရာဇံ၊

ဆင်မင်းကို၊ ပိဏ္ဏေန၊ ထမင်းထုပ်ဖြင့်။ ဘုရန္တိ၊ ကျေးမွေးကုန်၏။
ယတ္ထ၊ ကြောင်ဝါယာ၊ ဆင်မင်း၌၊ ရာဇေ ဝါ၊ မင်းသည်လည်းကောင်း။
ရာဇကုမာရေ ဝါ၊ မင်းသားသည်လည်းကောင်း။ နိသီဒိတော၊ နေ၍။
အဆန္ဒိတော၊ မကြောက်မရွံ့သည်ဖြစ်၍။ ကဓစံ၊ ရန်သူ၏ ချပ်ဝတ်
တန်ဆာကို၊ အဘိဟေဿတိ၊ ဖျက်လတ္တံ့။

အစာမစား

ဆင်ဆရာသည်လည်း ခရီးအကြား၌ ဖြစ်၍လျှင် မင်းအား ဆတင်း
စကားကို စေ၏။ မင်းသည် မြို့ကို တန်ဆာဆင်စေ၏။ ဆင်ဆရာသည်
ဘုရားလောင်းကို နုံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သော တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော
ဆင်တင်းကုပ်သို့ ဆောင်၍ ဆန်းကြယ်သော တင်းထိမ်ဖြင့် ဝန်းရံစေ၍
မင်းအား ကြားလျှောက်စေ၏။ မင်းသည် အထူးထူးသော အရသာ
ရှိသော ဘောဇဉ်ကိုဆောင်လျက်သွား၍ ဘုရားလောင်းအား ပေးစေ၏။
ဘုရားအောင်းသည် "မယ်တော်နှင့်ကင်း၍ အစာကို ဝေယူအံ့"ဟု ကြံ၍
အစာကို ယူထော်မမူ။

စားပါဆင်မင်း

ထိုအခါ၌ဘုရားလောင်းကို စောင်းပနီလို၍ မင်းသည်-
၃။ ဂဏှာဟိ နာဂ ကဗဋ္ဌံ၊ မာနာဂ ကိသဇော ဘဝ။
ဗဟူနိ ရာဇကိစ္စာနိ၊ တာနိ နာဂ ဓာရိဿသိ-
ဟူဇော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။
၃။ နာဂ၊ ဆင်မင်း။ ကဗဋ္ဌံ၊ အစာကို။ ဂဏှာဟိ၊ ယူလော။
နာဂ၊ ဆင်မင်း။ ကိသကော၊ ကြုံလိုသည်။ မာ ဘဝ။ မဖြစ်စေလင့်။
ရာဇကိစ္စာနိ၊ မင်းမူတို့သည်။ ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်၏။ နာဂ၊ ဆင်မင်း။
ဓာရိဿသိ၊ ထိုအမှုတို့ကို။ တံ၊ ဆင်မင်းသည်။ ကရိဿသိ၊ ပြုရလတ္တံ့။

ဆင်မအိုဒုက္ခရောက်ပြီ

ထိုအခါကို ကြား၍ ဘုရားလောင်းသည်-
၄။ သဒ နန္ဒ သဒ ကပဏိဏဒ၊ အန္တာ အပရိနာယိဏာ။
ခါဏု ပါဒေနေ ယဇ္ဇေတိ၊ ဂိရိ စဏ္ဍောရဏံ ပတိ-
ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကပဏိကာ၊ အထီးကျန်သော၊
 အန္ဓာ၊ မျက်စိမမြင်သော။ အပရိနာယိကာ၊ ဆောင်ယူသူမရှိသော။ သာ၊
 ထိုဆင်မအိုသည်။ စန္ဒောရဏံ၊ စန္ဒောရဏမည်သော။ ဝိရိံ၊ တောင်သို့။
 ပတိ၊ ရွေးရှုသည်ဖြစ်၍။ ခါဏံ၊ သစ်ငုံတံကို။ ပါဒေန၊ ခြေဖြင့်။ သန္ဓေတိ
 နှု၊ ခတ်မိလေအံ့သည်တကား။

ဘယ်လိုတော်စပ်သနည်း

ထိုအခါ၌ ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရကား-

၅။ ကာ နံ့ တေ သာ မဟာနာဂ၊ အန္ဓာ အပရိနာယိကာ။

ခါဏံ ပါဒေန သန္ဓေတိ၊ ဝိရိံ စန္ဒောရဏံ ပတိ။

ဟူသော ငါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၅။ မဟာနာဂ၊ ဆင်မြတ်။ အန္ဓာ၊ မျက်စိမမြင်သော။ အပရိနာ
 ယိကာ၊ ဆောင်ယူသူမရှိသော။ သာ၊ အကြင်ဆင်မအိုသည်။ စန္ဒောရဏံ၊
 စန္ဒောရဏ အမည်ရှိသော။ ဝိရိံ၊ တောင်သို့။ ပတိ၊ ရွေးရှုသည်ဖြစ်၍။
 ခါဏံ၊ သစ်ငုံတံကို။ ပါဒေန၊ ခြေဖြင့်။ သန္ဓေတိ၊ ခတ်မိ၏။ သာ၊ ထိုဆင်မ
 အိုသည်။ အာ နှု၊ အဘယ်သို့တော်သနည်း။

မိခင်ဆင်မတည်း

ဘုရားလောင်းသည်-

၆။ မာဘာ မေ သာ မဟာရာဇ၊ အန္ဓာ အပရိနာယိကာ။

ခါဏံ ပါဒေန သန္ဓေတိ၊ ဝိရိံ စန္ဒောရဏံ ပတိ။

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အန္ဓာ၊ မျက်စိမမြင်သော။ အပရိ
 နာယိကာ၊ ဆောင်ယူသူမရှိသော။ သာ။ အကြင် ဆင်မအိုသည်။ စန္ဒော-
 ရဏံ၊ စန္ဒောရဏ အမည်ရှိသော။ ဝိရိံ၊ တောင်သို့။ ပတိ၊ ရွေးရှုသည်
 ဖြစ်၍။ ခါဏံ၊ သစ်ငုံတံကို။ ပါဒေန၊ ခြေဖြင့်။ သန္ဓေတိ၊ ခတ်မိ၏။ သာ၊
 ထိုဆင်မအိုသည်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မာဘာ၊ အမိတည်း။

ဆင်မင်းကိုပြန်လွှတ်ကြ

မင်းသည် ခြောက်ခုမြောက်သော ဂါထာဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြား
 သိရ၍ လွှတ်လိုရကား-

၇။ မုဉ္ဇထေတံ မဟာနာဂံ၊ ယောယံ ဘရတိ မာတရံ။
သမေတု မာတရာ နာဂေါ၊ သဟ သဗ္ဗဟိ ဥာတိဘိ-

ဟူသော ခုံနှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇။ ဘောဓန္တာ၊ အိုအမတ်တို့။ ယော အယံ မဟာနာဂေါ၊ အကြင်
ဆင်မြတ်သည်။ မာတရံ၊ အမိကို။ ဘရတိ၊ မွေးကျွေး၏။ ဧတံ မဟာနာဂံ၊
ထိုဆင်မြတ်ကို။ မုဉ္ဇထ၊ လွတ်ကြပါကုန်။ နာဂေါ၊ ဆင်မင်းသည်။ မာတရာ၊
အမိနှင့်လည်းကောင်း။ သဗ္ဗဟိ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဥာတိဘိ၊ အဆွေ
အမျိုးတို့နှင့်လည်းကောင်း။ သဟ၊ ထကူ။ သမေတု၊ ညီညွတ်ခြင်းသို့ရောက်
စေလော့။

၈။ မုတ္တောဝ ဗန္ဓုနာ နာဂေါ၊ မုတ္တ မဒဒါယ ကုဉ္ဇးရာ။
မုဟုတ္တံ အဿာသယိတွာ၊ အဂမာ ယေန ပဗ္ဗတော။

၉။ တတော သော နဋိနိ ဂန္ဓာ၊ သိတံ ကုဉ္ဇရသေဝိတံ။
သေဓဏှာယုဒက မာဟိတွာ၊ မာတရံ အဘိသိဉ္ဇထ-

ဟူသော ခွင်ခုမြောက် ကိုးခုမြောက်သော ဤဂါထာတို့သည် ဘုရားဖြစ်မှ
တောတော်မူသော ဂါထာတို့တည်း။

၈။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ကုဉ္ဇရာ၊ ကြိုးကြာသံနှင့်ဇူသော အသံ
ရှိသော။ နာဂေါ၊ ဆင်မင်းသည်။ ဗန္ဓုနာ၊ အနှောင်အဖွဲ့မှ။ မုတ္တောဝ၊
လွတ်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ မုတ္တံ၊ လွတ်ဆုကို။ အဒါယ၊ ယူ၍။ မုဟုတ္တံ၊
တခဏ၊ အဿာသယိတွာ၊ နားနေ၍။ ယေန၊ အကြင်အရပ်၌။ ပဗ္ဗတော၊
စဏ္ဍေရဏတောင်သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တေန၊ ထိုအရပ်သို့။ အဂမာ၊
သွားတော်မူ၏။

၉။ သော၊ ထိုဆင်မင်းသည်။ တတော၊ ထိုပြည်မှ။ သိတံ၊ ချမ်း
အေးစွာသော။ ကုဉ္ဇရသေဝိတံ၊ ဆင်အပေါင်းတို့သည် မှီဝဲအပ်သော။
နဋိနိ၊ ပဒုမာကြာတောသို့။ ဂန္ဓာ၊ သွား၍။ သောဏှာယ၊ နှာမောင်းဖြင့်။
ဥဒကံ၊ ရေကို။ အာဟိတွာ၊ ယူ၍။ မာတရံ၊ မယ်တော်ကို။ အဘိသိဉ္ဇထ၊
ရေသွန်းလောင်းတော်မူ၏။

ဗုဒ္ဓ.၅၅၀(တ.တွဲ)

ထိုဆင်မင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့မှုလွတ်၍ အတန်ငယ် နားနေ၍ မင်း
 အား၊ ထုဇမိတ်ဆယ်ပါး တထူးစကားဖြင့် တထူးဟောတော်မူ၍ မင်းကြီး
 မမေ့မလျော့ဖြစ်လော့ဟု အဆုံးအမကိုပေး၍ လူများသည် ပန်းနံ့သာ
 စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် မြို့မှထွက်၍ ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ထိုပဒုဇာကြာ
 အိုင်သို့ ရောက်၍ ငါ၏မယ်တော်ကို အစာအာဟာရကို ယူစေပြီးမှလျှင်
 မိမိသည်ယူအံ့ဟု ကြံ၍ များစွာသော ကြာစွယ်ကြာရင်းကို ယူ၍ နှာ
 မောင်းဖြင့် ပြည့်သော ရေကိုယူ၍ တောင်လိုက်ခေါင်းမှထွက်၍ လိုက်
 တံခါး၌နေသော အမိ၏အထံသို့ သွား၍ ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး အစာကင်း
 သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် မယ်တော်တို့ ကိုယ်အတွေ့ကို ရစိမ့်သောငှာ အမိ၏
 ဦးခေါင်းထက်၌ ရေကိုသွန်းလောင်း၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရွားစွာ
 ပြတော်မူလိုသော ဘုရားသခင်သည် ထိုနှစ်ခုသော ဝါထာတို့ကို ဟော
 ထော်မူ၏။

ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်သည်လည်း မိုးရွာ၏ဟူသော အမှတ်ဖြင့်
 ဆဲရေးလိုရကား-

၁၀။ ကေဒယံ အနုရိယော ဒေဝေါ၊ အကောလေန ပဝဿတိ။
 ဂတော ဓေ အတြဇော ပုတ္တော၊ ယောမယု' ပရိစေရင်္ကေ။
 ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၀။ မေ၊ ငါ၏၊ အတြဇော၊ ရင်မှဖြစ်သော။ ဓယံ၊ ဝါကို၊ ပရိစေရ
 ကော၊ လုပ်ကျွေးထော။ ယော ပုတ္တော၊ အကြင်သားကောင်းသည်။
 ဂတော၊ အရပ်တစ်ပါးသွားလေ၏။ အနုရိယော၊ ယုတီမာသော။ ယော
 ဒေဝေါ၊ အကြင်မိုးသည်။ အကောလေနပိ၊ အခါမဟုတ်သဖြင့်လည်း။ ပဝ
 သတိ၊ ရွာ၏။ အယံ ဒေဝေါ၊ ဤမိုးသည်။ ကော၊ အဘယ်မိုးနည်း။

ထိုအခါ၌ ထိုအမိကို သက်သေရာရစေလို၍ ဘုရားလောင်းသည်-

၁၁။ ဥဋ္ဌေဟိ အမ္မ ကိ' သေသိ၊ အာဂတေတ တျာဟ မတြဇေ။
 မုတ္တောမိ ကာသိရာဇေနိ၊ ဝေဒေဟေန ယသသိနာ။
 ဟူသော ဆယ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆိုတော်မူ၏။

၁၁။ အမှ၊ အိမိခင်။ ဥဋ္ဌေဟံ၊ ထပါလော။ ကိံ၊ အဘယံကြောင့်။
သေသိ၊ ဤမျှလောက်ပင် အိပ်သနည်း။ တေ၊ သင်မိခင်၏။ အတြဇော၊
သားဖြစ်သော။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဂတော၊ လာခဲ့ပြီ။ ဝေဒေ
ဟေန လျင်မြန်သော ဥာဏ်ပညာရှိသော။ ယသသိနာ၊ များသောအခြံ
အရံရှိသော။ ကာသိရာဇေန၊ ကာသိကရာဇ်မင်းသည်။ မုတ္တေခ၊ လွတ်လိုက်
ပေသည်။ အမှ၊ ဖြစ်၏။

ထိုအမိသည် မင်းအား အနွှဲမောဒနာ ပြုလိုရကား-

၁၂။ စိရံဇိဝတု သော ရာဇာ၊ ကခသိနံ ရဋ္ဌဝစုဒနာ။
ယော မေ ပုတ္တံ အမောစေသိ၊ သဒါ ဝုဇာပစာယိကံ။

ဟူသော ဤဒွါဒသမ ဂါထာကိုဆို၏။

၁၂။ ကာသိနံ၊ ကာသိတိုင်း၊ သူတို့၏။ ရဋ္ဌဝစုဒနာ၊ ဗြည်တိုင်းကား
၏ အကျိုးစီးပွားကိုဆောင်တော်မူတတ်သော။ ယော ရာဇာ၊ အကြင်
မင်းကြီးသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဝုဇာပစာယိကံ၊ အမိကို အရိုအသေ
ပြုသော။ မော ငါ၏။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ အမောစေသိ၊ လွတ်လိုက်ပေ၏။
သော ရာဇာ၊ ထိုမင်းသည်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ စိရံ၊ ရှည်မြင့်စွာ။ ဇိ
ဝတု၊ သက်တော်ရှည်ပါစေသတည်း။

ဆင်ရုပ်တူပူဇော်ခြင်း

ထိုအခါ၌ မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၌ ကြည်ညို၍
ပဒုမာကြာတော၏ မနီးမဝေး၌ ရွာတည်၍ ဘုရားလောင်းအား လည်း
ကောင်း၊ ဘုရားလောင်းမယ်တော်အား လည်းစောခင်း နိဗဒ္ဒဝတ်ကို
ဖြစ်စေ၏။ အခါတစ်ပါး၌ ဘုရားအလောင်းသည် မယ်တော်သေလေ
သော် မယ်တော်၏အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုပြီး၍ ဆာရဏ္ဍကမည်
သော သံခမ်းသို့ သွားလေ၏။ ထိုအရပ်၌ဟိမဝန္တာမှသက်၍ ငါးရာသော
ရသေ့တို့သည် နေကုန်၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဝတ်ကို ထိုရသေ့ငါး
ရာတို့အား ပေးလှူလေ၏။ မင်းသည် ဘုရားလောင်းနှင့်တူမျှသောသဏ္ဍာန်
ရှိသော ကျောက်ဆင်အတူကို ပြုလုပ်၍ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို

ဖြစ်စေ၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ နေ့ကုန်သောသူတို့သည် နှစ်တိုင်းနှင့် တိုင်းစုဝေး၍ ဆင်အား ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော် မူလျက် သံစွာတို့ကို ပြုတော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူ၏။ သံစွာတို့ကို ပြားသာအဆုံး၌ အမိကိုလုပ်ကျွေးသော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ယုတ်မာသော ယောက်ျားသည် ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ဆင်ဆရာသည် သာရိပုတြာဖြစ်၏။ မယ်တော် ဆန်မသည် မယ်တော်မာယာ ဖြစ်လာ၏။ အမိကိုလုပ် ကျွေးသော ဆင်မင်းသည် ကား သင်တို့ဆရာ ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကျေးဇူးကြီးလှ၊ မိနှင့်ဘိ၊ တုပ်ကွလုပ်ကျွေးရာ။)

ဆောဒဆကနိပါတ်ကျမ်း၌ ရွေးဦးစွာ သေးမာတုပေါသဇာတ်သည် ပြီး၏

၂၅-ဇုကုဇာတ်

ကတိသစ္စာတည်သော ဇုကုမင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် “သုဏ္ဍေဟိ မယျံ ဝစနံ” အစ ရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤ ဇုကုဇာတ်ကို ဇေတဝနီ ကျောင်းခတ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်ရှိသော် အာနန္ဒာမထေရ်သည် ရအပ်သော ဆုရွှစ်ပါးတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-

ဥပဌာကရဟန်း မမြဲကြောင်း

ပဌမဗောဓိ၌ အခါနှစ်ဆယ်တို့ပတ်လုံး ဘုရားသခင်အား အမြဲ လုပ်ကျွေးသော သူ မရှိကုန်၊ ရံခါ နာဂသမာလထေရ် လုပ်ကျွေး၏၊ ရံခါ နာဂိဘထေရ် လုပ်ကျွေး၏၊ ရံခါ ဥပဝါဏထေရ် လုပ်ကျွေး ၏၊ ရံခါ သုနက္ခတ်ရဟန်း လုပ်ကျွေး၏၊ ရံခါ စုန္ဒရဟန်း လုပ်

ကျွေး၏။ ရံခါ နန္ဒရဟန်း လုပ်ကျွေး၏။ ရံခါ သာဂတဒထရ်လုပ်ကျွေး၏။ ရံခါ မေဃဝိယဒထရ် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုအခါဝယ် တစ်နေ့သ၌ ဘုရား သခင်သည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါဝယ် ငါ ဘုရားသည် ကြီးရင့်တော်မူပြီ။ အချို့ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဤခရီးဖြင့် သွားကုန်အံ့ဟု ငါဆိုသော်လည်း တစ်ပါးသော ခရီးဖြင့်သာ သွားကုန်၏။ အချို့သောရဟန်းတို့သည် ငါဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို မြေ၌ ချကုန်၏။ ငါဘုရားကို အမြဲလုပ်ကျွေးအံ့သော တစ်ယောက်သောရဟန်းကို သိကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

(ဘုရားသခင်သည် ဤခရီးဖြင့် သွားကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူလျက် ဗျက်၍ တစ်ပါးသော ခရီးသို့ သွားသည်ကား ရှင်နာဂသမာလ မထေရ်တည်း။ ဘုရားသခင်၏ သပိတ် သင်္ကန်းတော်ကို မြေ၌ချထား၍ သွားသည်ကား မေဃဝိယဒထေရ်တည်း။

ဘုရားရှင်စကားနားမထောင်ကြ

မြတ်စွာဘုရားသည် အခါတစ်ပါး၌ ရှင်နာဂသမာလထေရ်နှင့် အစုံနွဲ့ ရှည်သော ခရီးသို့ သွားသည်ရှိသော် ခရီးနှစ်ကြောင်းကွဲရာ အရပ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။ နာဂသမာလထေရ်လည်း ခရီးမှဖွဲ့ကြည့်၍ “အရှင် ဘုရား—အကျွန်ုပ်တား ဤခရီးတစ်ကြောင်းဖြင့် သွားပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း “မသွားလေလင့်၊ ဤခရီးဖြင့်သာ သွားကြကုန်အံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ နာဂသမာလထေရ်လည်း ဘုရားသခင်၏ သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို မြေ၌ချထား၍ ခရီးတစ်ကြောင်းဖြင့်သာသွားလေ၏။ ထိုထေရ်၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ခိုးသူတို့သည် လုယူကုန်ပြီး၍ ဦးခေါင်းကွဲအောင် ပုတ်ခတ်ကုန်၏။ မထေရ်လည်း “ဘုရားရှင်မှတစ်ပါး ငါ၏ကိုးကွယ်ရာ မရှိ” ဟု သွေးဖြင့်ယိုစီးလျက် အထံတော်သို့လာ၏။ ဘုရားရှင် မေးတော်မူလေသော် ထိုအကြောင်းကိုလျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း “ချစ်သား ရဟန်း...မစိုးရိမ်လင့်၊ ဤအကြောင်းကိုမြင်၍ သင့်အား ငါတားမြစ်သည် မဟုတ်လော” ဟု နှစ်သိမ့်စေတော်မူ၏။

တရံရာအခါ၌ မေဃဝိယဒထေရ်နှင့်တကွ ထားတို့နေရာဖြစ်သော အရှေ့ဝါးတော၌ ဇန္တုစည်သော ရွာငယ်တစ်ခုသို့သွားလေ၏။ မေဃဝိယဒထေရ်ကား ထိုရွာ၌ ဆွမ်းခံသွား၍ မြစ်နား၌ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်သော

လရက်ဥယျာဉ်တောကို မြင်လေသော် အရှင်ဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းတော်ကို ယူကုန်လော့၊ အကျွန်ုပ်ကား ဤသရက်ဥယျာဉ်၌ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့” ဟု ဆို၏။ ဘုရားရှင်လည်း သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မြစ်တော်မူသော်လည်း နားမထောင်မူ၍ သွားလေ၏။ ထိုမထေရ်အား အကုသလဝိဘက်သည် နှိုင်းစက်ရကား တစ်ဖန်ပြန်၍ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားရှင်လည်း “ဤအကြောင်းကို ငါ သိမြင်တော်မူ၍ မြစ်တော်မူသည်မဟုတ်လော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥပဋ္ဌာကရဟန်းလို

အစဉ်အတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူလျှင် ထိုသာဝတ္ထိပြည်၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံလျက် ဂန္ဓကုဋ်တိုက်၌ ခင်းအပ်သော မြတ်သောဘုရား ဓနရာ၌ နေတော်မူ၍ “ချစ်သားရဟန်းတို့... ယခု ငါကား ကြီးရင့်ပြီ၊ အချို့သောရဟန်းတို့ကား “ဤခရီးဖြင့်သွားကုန်အံ့” ဟု ငါဆိုလျက် ခရီးတစ်ပါးဖြင့်သာ သွားလေကုန်၏။ အချို့သော ရဟန်းကား ငါ၏ လပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ချထားကုန်ဘိ၏။ “ငါ့အား ဓပြတ်လုပ်ကျွေးအံ့သော သူကို သိကြကုန်” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းတို့ကား ဓမ္မသံဝေဂဖြစ်၏။

လက်ခံတော်မူ

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ထ၍ ရှိခိုးလျက် “ဘုန်းတော်ကြီးသော ရှင်ပင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကား ဘုရားရှင်ကိုတောင့်ထလျက် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတို့ကိုဖြည့်၏။ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပညာကြီးသော သူသည် လုပ်ကျွေးအပ်၏။ အကျွန်ုပ်လျှင် လုပ်ကျွေးပါအံ့” ဟု ရွှေ့နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း “ချစ်သား သာရိပုတြာ မသင့်၊ အကြင်အရပ်၌ သာရိပုတြာနေ၏။ ထိုအရပ်ကား ဆိတ်ညံ့ခြင်းမရှိ၊ သာရိပုတြာ၏ အဆုံးအမအည်ကား ငါဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့်တူ၏။ သာရိပုတြာကား လုပ်ကျွေးဖွယ်ကိစ္စ မရှိပေ” ဟု ပယ်တော်မူ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဓဟာမောဂ္ဂလာန် အစရှိသော မဟာသာဝကတို့ကိုလည်း ပယ်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာကား ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ သံဃာတို့လည်း “ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ သံဃာတို့သည် အလုပ်အကျွေးအရာကို တောင်းကြကုန်ပြီ၊ အရှင်အာနန္ဒာလည်း တောင်းလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ရှင်အာနန္ဒာလည်း “အရှင်

တို့...တောင်း၍ရသော အရာအတူးသည်အား အသိလျှင်ဖြစ်သနည်း။
 အကျွန်ုပ်ကိုလည်း ဘုရားသခင် မြင်တော်မူသည်ပင်။ အလိုတော်ရှိက
 “အာနန္ဒာ...ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးဘိသော” ဟု မိန့်တော်မူသတ္တံ့” ဟု ဆို၏။
 ဘုရားရှင်လည်း “ချစ်သားတို့...အာနန္ဒာကို လူတစ်ပါးတို့ မတိုက်တွန်း
 ရပြီ။ မိမိအလိုလိုသိ၍ ငါ့ဘုရားကို လုပ်ကျွေးလတ္တံ့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။
 (ဤကား ကေကနိပါတ်အင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ) “အရှင် ဘုရားကို
 အကျွန်ုပ်သည် လုပ်ကျွေးပါအံ့” ဟု ဦးခေါင်း၌ လက်အုပ်ကိုင်တင်၍ ထ
 ကုန်သော သာရိပုတြာမထေရ် အစရှိသည်တို့ကို သင်တို့၏ဆုတောင်းခြင်း
 သည် အပြီးသို့ရောက်ကုန်ပြီ။ မသင့်ဟု ပယ်တော်မူ၏။

အရှင်အာနန္ဒာဆုတောင်းပြီ

ထို့နောက်မှ ရဟန်းတို့သည် အာနန္ဒာမထေရ်ကို ‘ငါ့ရှင်... အင်သည်
 အလိုအကျွေးအရာကို တောင်းပါလော့’ ဟု ဆိုကုန်၍ အရှင်အာနန္ဒာ
 ဆုတောင်း၏။ တောင်းဟန်ကား-

တောင်းသောဆုလေးပါး

- ၁။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်
 အား ကိုယ်တော်သည်ရတော်မူသောသင်္ကန်းကို မပေးပါသည်
 ဖြစ်အံ့။
- ၂။ ဘုဦးပေးတော်မူသော ဆွမ်းကို မပေးပါသည်ဖြစ်အံ့။
- ၃။ တစ်ခုသော ကုဋိ တိုက်ခန်း၌ အတူတကွနေခြင်းကို မပေး
 ပါသည် ဖြစ်အံ့။
- ၄။ အကျွန်ုပ်ကိုခေါ်၍ ပင့်ဖိတ်ရာသို့ မကြွပါသည်ဖြစ်အံ့။
 ပယ်သောဆုလေးပါး
- ၁။ အကျွန်ုပ်သည် ပင့်အပ်သော ပင့်ဖိတ်ရာကို အရှင်ဘုရားသည်
 အကယ်၍ ကြွတော်မူပါသည်ဖြစ်အံ့။
- ၂။ အကျွန်ုပ်သည် တိုင်းတစ်ပါးမှ ဇနပုဒ်တစ်ပါးမှ အရှင်ဘုရားကို
 ဖူးမြင်ခြင်းငှာ သာသော ပရိသတ်ကိုလာသောခဏ၌ ပြခြင်းငှာ
 အကယ်၍ ရပါသည်ဖြစ်အံ့။

- ၃။ အကြင်အခါ၌ အကျွန်ုပ်အား ယုံမှီစားသကာဖြစ်၏၊ ထိုခဏ၌ လျင် အရှင်ဘုရားကို ဆည်းကပ်ခြင်းငှာ မပါသည်ဖြစ်အံ့။
- ၄။ အရှင်ဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏မျက်ကွယ်၌ အကြင်တရားကဲ့တော့ အံ့၊ ထိုတရားကိုပြန်ကြွလာသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်အားအကယ်၍ ဟောတော်မူပါသည်ဖြစ်အံ့။

ဤဆုရှစ်ပါးကို ရသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် လုပ် ကျွေးပါအံ့ဟု တောင်း၏။
 ဘုရားသခင်သည်လည်း ထိုအာနန္ဒာအား ပေးတော်မူ၏။ ထိုအရှင် အာနန္ဒာသည် ထိုအခါမှစ၍ နှစ်ဆယ့်ငါးဝါတို့ပတ်လုံး မြဲသောအလုပ် အကျွေးဖြစ်၏။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ ဂုဏ်၇-ပါး

ထိုအရှင်အာနန္ဒာသည် ငါးပါးသောအရာ၌ တေဒဂ်ထားခြင်းသို့ ရောက်၍-

- ၁။ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း၊ ရှစ်ဆောင်း၊ လေးထောင်ကို ဆောင်နိုင်သည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၂။ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရသည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၃။ ရှေးကောင်းမှုအကြောင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၄။ မိမိစီးပွားကိုစေးသည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၅။ ဘုရားမျက်မှောက်တော်၌ နေရသည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၆။ အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၇။ ဘုရားကိုအမှီရသည်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း။

ဤသို့ ဝုနစ်ပါးသောဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ဘုရားအထံတော်၌ ဆုရှစ်ပါးဟူသော အမွေကိုရ၍ ဘုရားသခင် သဒ္ဓသနာတော်ဝယ် ကောင်းကင်လယ်၌ လ၊ ကဲ့သို့ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဇာတ်နေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် အထူးသဘင်၌ စကားကိုဖြစ်စေကုန်၏။ "ငါ့ရှင်တို့... ဘုရားသခင်သည် ရှင်အာနန္ဒာကိုဆုပေးသဖြင့်၊ ရှေ့ရံစေတော်မူ၏" ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားသခင်သည် ကြွတော်မူလာ၍ "ရဟန်းတို့... ယခု ငါ လှူတော်မူသောအခါ၌ အဘယ်မည်သော စကားကြောင့် စုဝေကုန်

စွနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သောစကားကြောင့် စုဝေးပါသည်” ဟု ရွှေနားတော် လျှောက်လတ်သော် “ရဟန်းတို့-ယခုသာလျှင် အာနန္ဒာကို ဆုံးပေးသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် အကြင်အကြင်ဆုကို အာနန္ဒာသည် တောင်း၏၊ ထိုထို တောင်းတိုင်းသောဆုကို ပေးဖူးသာလျှင်တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ သားဖြစ်သော ဇုဏှမည်သော မင်းသားသည် ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်ပြည်၌ အဘတို့ကိုသင်၍ ဆရာအား ခက်ဆစ်ခက်ရပ် မေးလျှောက်ခြင်းကို သုတ်သင်၍ ညဉ့်အဖို့ မှောင်မိုက်လောအခါ၌ ဆရာ့အိမ်မှထွက်၍ မိမိခနာအရပ်သို့ လျင်စွာ သွားသည်ရှိသော် တစ်ယောက်သာပုဏ္ဏားသည် ဥစ္စာဆွမ်းခံ၍ မိမိ၏ နေရာအရပ်သို့ သွားသည်ကိုမမြင်၍ လက်ရုံးဖြင့် ခတ်မိ၍ ပုဏ္ဏား၏ ထမင်းခွက်သည် ကွဲ၏။ ပုဏ္ဏားသည် လူးလဲ၍ ငိုမြည်တမ်း၏။ မင်းသားသည် သနားသဖြင့် ပြန်၍ ပုဏ္ဏားကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ထူ၏။

ဗာရာဏသီမင်းထံလာခဲ့

ပုဏ္ဏားသည် “ချစ်သား...ထင်သည် ငါ၏ထမင်းခွက်ကို ခဲ့ဘိ၏။ ငါ့အား ထမင်းခွက်အဖို့ကို ပေးလော့ဟု ဆို၏။ မင်းသားသည် “ပုဏ္ဏား... ငါသည် ယခုအခါ၌ သင်၏ထမင်းခွက်အဖို့ကို ပေးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ငါသည်ကား ဗာရာဏသီမင်း၏သားတည်း။ ဇုဏှမင်းသားဟူသောအမည် ရှိ၏။ ငါသည် မင်းအဖြစ်၌ တည်သည်ရှိသော် လစ၍ ငါ့အား ဥစ္စာကို သင်တောင်းလော့” ဟု ဆို၍ အတတ်သင်ပြီးသော် ဆရာကိုရှိခိုး၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်၍အဘအား အတတ်ကိုပြ၏။ အဘသည် “အသက်ရှင်စဉ် ငါ့သားကိုမြင်သည်ဖြစ်ပြီ၊ မင်းဖြစ်ပြီးသော ငါ့သားကို ငါ့ကြည့်ရှုအံ့” ဟု မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်း၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ဇုဏှမည်ရှိသော ဇင်းဖြစ်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။

ပုဏ္ဏားလာပြီ

ပုဏ္ဏားသည် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ “ယခု ငါ၏ ထမင်းခွက်ဖို့ကို တောင်းအံ့ဟုကြံ၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့သွား၍ တန်ဆာဆင်အပ်သောမြို့ကို

F. ၉၆.၅၅၀(အတွဲ)

လက်ယာရစ် လှည့်လည်လျက် သွားသေခမ်းကို တစ်ခုသော မြင့်သော
အရပ်၌ တည်လျက် လက်ကိုဖြန့်၍ အောင်ဆုပေး၏။ မင်းသည် မကြည့်
မူ၍လျှင် လွန်လေ၏။

ရပ်တော်မူပါ

ပုဏ္ဏားလည်း ထိုမင်းသည် မမြင်သောအဖြစ်ကို သိ၍ စကားကို ဖြစ်
စေလိုရကား-

၁၃။ သုဏောဟိ မယံ ဝစနံ ဇနိန္ဒ၊ အတ္ထေန ဇုဏှမိ ဣဓာနုပတ္တော။
န ပြာဟုဇဏ အဒ္ဓိကေ တိဋ္ဌမာနေ၊ ဂန္တ ဗျမာဟု ဒွိပဒိန္ဒ သေဋ္ဌ-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၃။ ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်၊ မယံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သု
ဏောဟိ၊ သုဏောဟိ၊ နဒတော်မူဦးလော့။ ဇုဏှမိ၊ ဇုဏှမင်းကြီး၌။ အတ္ထေန၊ အလိုရှိ
သောကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အနုပတ္တော၊ ရောက်ပါ၏။ ဒွိပဒိန္ဒ၊
အခြေနှစ်ချောင်း လူအပေါင်းကို အစိုးရတော်မူသော။ သေဋ္ဌ၊ မင်းမြတ်။
အဒ္ဓိဏေ၊ အစွန့်ရှည်သောခရီးကို လာကုန်သော။ တိဋ္ဌမာနေ၊ အလှူခံရပ်
ကုန်သော။ ပြာဟုဏေ၊ ပုဏ္ဏားတို့ကို။ အနာလောကတွာ၊ မကြည့်မူ၍။
ဂန္တဗျံ၊ သွားအပ်၏ဟု။ နု အာဟု၊ ပညာရှိတို့ မဆိုကြကုန်။

အလိုရှိရာဆိုပါ

မင်းသည် ထိုပုဏ္ဏား၏စကားကိုကြား၍ ဆင်ကို ချွန်းဖြင့်နှိမ်၍-

၁၄။ သုဏောမိ တိဋ္ဌာမိ ဝဒေဟိပြာဟု၊
ယေနာပိ အတ္ထေန ဣဓာနုပတ္တော။
ကံ ဝါ တုမတ္ထံ မယိ ပတ္တယာနော၊
ဣဓာဂမ္မာ ပြာဟေတဒိသံပြုဟိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၄။ ပြာဟေ၊ ပုဏ္ဏား။ သုဏောမိ၊ ငါနာအံ။ တိဋ္ဌာမိ၊ ငါရပ်အံ။
ယေနာပိ အတ္ထေန၊ အကြင်အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။

အနုပတ္တော၊ ရောက်၏။ တံအတ္ထံ၊ ထိုအကြောင်းကို။ ဝဒေဟိ၊ သင်ဆို
တော့လော့။ တွံ၊ သင်ပုဏ္ဏားသည်။ ကံဝါ အတ္ထံ၊ အဘယ်အကျိုးကိုမူ
လည်း။ မယိ၊ ငါ၌။ ပတ္တယာနေော၊ တောင့်တ၍။ ဣမ၊ ဤအရပ်သို့။
အာဂမာ၊ လာသနည်း။ ပြာဟေ၊ ပုဏ္ဏား။ တံ၊ သင့်ကို။ ဣသံ၊ ငါ
တိုက်တုန်း၏။ ပြုဟိ၊ ကြိုက်ရာဆိုလော့။

မင်းနှင့်ပုဏ္ဏား အချေအတင်

ထိုဂါထာမှတစ်ပါး ပုဏ္ဏား၏လည်းကောင်း၊ မင်း၏ လည်းကောင်း၊
စကားတို့လွယ် ဟောပြောလိုသော မင်းပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့သည်-

- ၁၅။ ဒဒါဟိ မေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စ၊
ဒါသိ အတံ သတ္တဂဝံသတာနိ။
ပရော သဟသံဉ္စ သုဝဏ္ဏနိဒက္ခ၊
ဟရိယာ စ မေ သာဒိသိ ဒွေ ဒဒါဟိ။
- ၁၆။ တပေါ နံ တေ ဗြာဟ္မဏ ဘိသရူပေါ၊
မန္တာ နံ တေ ဗြာဟ္မဏ စိတ္တရူပေါ။
ယက္ခာ နံ တေ အဿဝါ သန္တိကေစိ၊
အတ္ထံဝါ မေ အဘိဇာနာသိ ကတံ။
- ၁၇။ န မေ တပေါ အတ္ထိ နစာပိ မန္တာ၊
ယက္ခာပိ မေ အဿဝါ နတ္ထိ ကေစိ။
အတ္ထံပိ တေ နာဘိဇာနာမိ ကတံ၊
ပုဗ္ဗေ စ ခေါ သင်္ဂတိမတ္တ မာသိ။
- ၁၈။ ပဌမံ ဣဒံ ဒဿနံ ဇာနတော မေ၊
န တာဘိဇာနာမိ ဣတော ပုရတ္ထ။
အက္ခာဟိ မေ ပုစ္ဆိတော တေ မတ္ထံ၊
ကဒါ ကုဟိံ၊ ဝါ အဟုသင်္ဂမာနေော။
- ၁၉။ ဂန္ဓာရ ရာဇဿ ပုရမိ ရမေ၊
အဝသိမ္မသေ တက္ကသိလာယံ ဒေဝ။
တတ္ထန္ဒကာရမိ တိမိသိကာယံ၊
အံသေနံ အံသံ သမဿဋ္ဌယိမ္မ။

၂၀။ တေ တတ္ထ ဌတုာန ဥဒတာ ဇနိန္ဒ၊
 သာရဏိယံ ဝိတိသာရယိမ္မ တတ္ထ။
 သာယေဝ နော သင်္ဂတိမတ္တ မာသိ၊
 တတော န ပစ္ဆာ နပုရေ အဟောသိ၊

၂၁။ ယဒါ ကဒါစိ ဓနုဇေသု ဗြာဟ္မေ၊
 သဓာဂမော သပ္ပုရိသေန ဟောတိ။
 န ပဏ္ဍိတာ သင်္ဂတိ သန္တဝါနိ၊
 ပုဗ္ဗေ ကတံဝါပိ ဝိနာသယန္တိ။

၂၂။ မာလာဝ ခေါ သင်္ဂတိ သန္တဝါနိ၊
 ပုဗ္ဗေ ကတံဝါပိ ဝိနာသယန္တိ။
 ဗဟုမ္ပိ ဗာလေသု စာထံ ဝိနသတိ၊
 တထာ ဟိ ဗာလာ အဏတညုဂ္ဂပါ။

၂၃။ ခိရာ စ ခေါ သင်္ဂတိ သန္တဝါနိ၊
 ပုဗ္ဗေ ကတံဝါပိ န နာသယန္တိ။
 အပ္ပမ္ပိ ခိရေ သုတတံ န နသတိ၊
 တထာ ဟိ ခိရာ သုကဘညုဂ္ဂပါ။

၂၄။ ဒဒါမိ တေ ဂါမဝရာနိ ပဉ္စ၊
 ဒါသိ သတံ သတ္တဂဝံသတာနိ။
 ပရော သကသိဉ္စ သုဝဏ္ဏနိက္ခေ၊
 အရိယာ စ တေ သာဒိသိဒ္ဓေ ဒဒါမိ။

၂၅။ ဧဝံ သတံ ဟောတိ သမမစ္စ ခုဇ၊
 နက္ခတ္တရာဇာရိဝံ တာရုကာနံ။
 အာပုရတိ တာသိပတိ ယထာဟံ၊
 တထာပိ မေ သင်္ဂမော အဇ္ဇ လဒ္ဓေါ-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

စည်းစိမ်ကိုပေးပါ

၁၅။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သော မင်းကြီး။ ပဉ္စဂါမဝရာနိ၊ ငါးရွာသော
 ရွာဆုကိုတို့ကို၊ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဒဒါဟိ၊ ပေးလှူတော်မူလော့။ ဒါ
 သိသတံ၊ ကျွန်ုပ်မဟာရာဇကိုလည်း။ ဒဒါဟိ၊ ပေးလော့။ သတ္တဂဝံသတာနိ၊

နို့ညှစ်နှားမ ခုနစ်ထုတို့ကိုလည်း။ ဒဒါဟိ၊ ပေးလော့။ ပထေသဟဿဉ္စ
 သုဝဏ္ဏနိက္ခေ၊ တစ်ထောင်မကသော ရွှေစင်နိက္ခတို့ကိုလည်း။ ဒဒါဟိ၊ ပေး
 တော်မူလော့။ သဒ္ဓိသိ၊ အဆင်းသဏ္ဍာန်ဇာတ် အမျိုးညွှန်းခြင်းအားဖြင့်
 တူကုန်သော၊ ဒွေ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော၊ ဘရိယာ စ၊ မယားတို့ကိုလည်း။
 မေ၊ ငါ့အား။ ဒဒါဟိ၊ ပေးတော်မူလော့။

ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသလော

၁၆။ ပြဒဟူကာ၊ ပုဏ္ဏား။ ဘိသရူပေါ၊ ကြီးစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူးဟု
 ဆိုအပ်သော။ တပေါ၊ အကျင့်သည်။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားအား။ အတ္ထိ၊ နှ၊
 ရှိပါကုန်၏လော။ ပြဒဟူကာ၊ ပုဏ္ဏား။ တေ၊ သင်ပုဏ္ဏားအား။ စိတ္တရူပေါ၊
 ဆန်းကြယ်သောသဘော ရှိကုန်သော၊ မန္တာ၊ မန္တထူးတို့သည်။ အတ္ထိ၊ နှ၊
 ရှိပါကုန်၏လော။ အယဝေါ၊ သင့်သောစကားကို လိုက်နာတတ်ကုန်
 သော။ ကေစိ၊ အချို့ကုန်သော။ ယက္ခာ၊ နတ်တို့သည်။ မေ၊ သင်ပုဏ္ဏား
 အား။ သန္တိ၊ ရှိပါကုန်၏လော။ မေ၊ ငါ၏။ အတ္ထိ၊ အကျိုးစီးပွားကို။
 ကတံဝေါ၊ ပြုဖူးသည်ကိုလည်း။ အဘိဇာနာသိ၊ သင်သိပါ၏လော။

မြင်ဖူးရုံပဲရှိပါ၏

၁၇။ မဟာရာဇ၊ ကြီး၊ မေ၊ အား။ တပေါ၊ အကျင့်ကျေးဇူးသည်
 လည်း။ န အတ္ထိ၊ မရှိပေ၊ မန္တာအပိ၊ မန္တန်သည်လည်း။ န အတ္ထိ၊ မရှိ
 ပေ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ အယဝေါ၊ စကားကို လိုက်နာတတ်ကုန်သော။
 ကေစိ၊ အချို့ကုန်သော။ ယက္ခာ စ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ နတ္ထိ-န သန္တိ၊
 မရှိပေကုန်။ တေ၊ အရှင်ခင်းကြီး၏။ အတ္ထိ၊ အကျိုးစီးပွားကို။ ကတံပိ၊
 ပြုဖူးသည်ကိုလည်း။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိပေ။ ပုဗ္ဗေ စ၊ ရှေး၌မူကား။
 သင်္ဂတိမတ္တံ၊ ပေါင်းမိကောမျှ သည်။ အာသိ၊ ဖြစ်ဖူး၏။

ဘယ်တုန်းကမြင်ဖူးသနည်း

၁၈။ ဇာနုတော၊ သိသော။ မေ၊ ငါ့အား။ ဣဒံ၊ ဤမြင်ခြင်းသည်။
 ပဌမံ ဒဿနံ၊ ရှေးဦးစွာမြင်ခြင်းသည်။ ဣတော၊ ဤမြင်သောအခါမှ။
 ပုရတ္ထံ၊ ရှေး၌။ တံ၊ သင့်ကို။ နာဘိဇာနာမိ၊ မသိစဘူး။ ကဒါဝေါ

အဘယ်အခါ၌လည်းကောင်း၊ ကုဟိံ ဝါ၊ အဘယ်အရပ်၌လည်းကောင်း၊
သင်္ဂမာနေသာ၊ တကွ ပေါင်းဖော်မိကြသည်။ အဟု၊ ဖြစ်သနည်း။ ပုဏ္ဏိ
တော၊ မေးအပ်သော သင်သည်။ မေ၊ ဝါအား။ ဘေဓတ္ထံ၊ ထို
အကြောင်းကို၊ အက္ခာဟိ၊ ကြားသိလော့။

တိုးမိခဲကြသည်

၁၉။ ဒေဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၊ ဂန္ဓာရရာဇဿ၊ ဂန္ဓာရမင်း၏။ ရမ္မေ၊
နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော။ တက္ကသိလာယံ၊ တက္ကသိုလ်အမည်ရှိသော။
ပုရမှိ၊ ပြည်၌၊ အဝသိမှသေ၊ နေဖူးကုန်၏။ တတ္ထ၊ ထိုတက္ကသိုလ်ပြည်၌။
တိမိသိကာယံ၊ တိမိသိကဟု ဆိုအပ်သော။ အန္ဓကာရမှိ၊ အမှိုက်တိုက်၌။
အံသန၊ အရှင်မင်းကြီး၏ပခုံးနှင့်၊ အံသံ၊ အကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို၊ သမသန္ဓု
ယိမှ၊ ခတ်မိကုန်၏။

၂၀။ ဇနိန္ဒ၊ ဓင်းမြတ်။ တတ္ထ၊ ထိုခတ်မိရာ၌။ ဥဘေဒ၊ နှစ်ယောက်
ကုန်သော။ တေမယံ၊ ထိုအကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဌတူဒန၊ ရပ်၍။ သာရဏီယံ၊
အောက်မေ့အပ်သောစကားကို။ ဝိတိသာရယိမှ၊ ပြောကြကုန်၏။ တတ္ထ၊
ထိုခတ်မိရာ၌။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့အား။ သာယေဝ ဇက်တိမတ္ထံ၊ ထိုပေါင်း
ဖော်ခြင်းမျှသည်။ အဟောသိ၊ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအခါမှ။ ကဒါစိ၊
တစ်ရံတစ်ဆစ်၌။ ပစ္စာ၊ နောက်၌လည်းကောင်း။ န အာသိ၊ မသိကြပေ။
ပုဇရ ဝါ၊ ရွေး၌လည်း။ န အာသိ၊ မသိကြပေ။

ပေးလှူပါမည်

၂၁။ ပြာဟော၊ ပုဏ္ဏား၊ ဓနုဇေသု၊ လူတို့၌။ ယဒါတဒါစိ၊ အမှတ်မရှိ
သောအခါ၌။ သပ္ပုရိသေန၊ သူတော်ကောင်းနှင့်။ သမာဂမေဒ၊ ပေါင်း
ဖော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ၏။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သင်္ဂတိ သန္ဓု-
ဝါနိဝါ၊ ခဏပေါင်းဖော်ခြင်း ရှည်မြင့်စွာ ပေါင်းဖော်ခြင်းတို့ကိုလည်း
ကောင်း။ ပုဗ္ဗေ၊ ရွေး၌။ ကတံဝါပိ၊ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကိုလည်း
ကောင်း။ န ဝိနာသယန္တိ၊ မဖျက်ကုန်။

၂၂။ ဗာလာဝဒေ၊ သူမိုက်တို့သည်သာလျှင်။ သင်္ဂတိ သန္ဓုဝါနိဝါ၊
ဏပေါင်းဖော်ခြင်း ရှည်မြင့်စွာ ပေါင်းဖော်ခြင်းတို့ကို လည်းကောင်း။

ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတံဝါပိ၊ ပြုဖူးသော သူ့ကျေးဇူးကို လည်းကောင်း။
 ဝိနာသယန္တိ၊ ဖျက်ကုန်၏။ ဟိ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဗာလော၊ သူ
 မိုက်တို့သည်။ အကတညုရူပါ၊ သူ့ကျေးဇူးကို မသိတတ်သော သဘောရှိ
 ကုန်၏။ တထာတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဗာလေသု၊ သူမိုက်တို့၌။ ဗဟုမ္ပိ၊
 များစွာလည်း ဖြစ်သော။ ကတံ၊ ပြုဖူးသော သူ့ကျေးဇူးကို။ ဝိနာသတိ၊
 ဖျက်ဆီးတတ်၏။

၂၃။ ဝိရာ စ ခေါ၊ ပညာရှိတို့သည်ကား။ ဆင်္ခတိ သန္တဝါနိဝါ၊
 ခဏပေါင်းဖော်ခြင်း ရှည်မြင့်စွာ ပေါင်းဖော်ခြင်းတို့ကိုလည်းကောင်း။
 ပုဗ္ဗေ၊ ရှေး၌။ ကတံဝါပိ၊ ပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို လည်းကောင်း။
 န နာသယန္တိ၊ ဖျက်ဆီးကုန်။ ဟိ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဝိရာ၊
 ပညာရှိတို့သည်။ သုကတညုရူပါ၊ ကောင်းစွာ သူ့ကျေးဇူးကို သိသော
 သဘောရှိကုန်၏။ တထာတသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ ဝိရာ၊ ပညာရှိ၌။ အပ္ပမ္ပိ၊
 အနည်းငယ်လည်းဖြစ်သော။ သုကတံ၊ ကောင်းစွာပြုအပ်သော သူ့ကျေး
 ဇူးကို။ န နာသတိ၊ မဖျက်။

၂၄။ ပြာဟုဏ၊ ပုဏ္ဏား။ တေ၊ သင့်အား။ ပဉ္စဂါမဝရာနိ၊ ငါ၊ ရွာ
 သော ရွာဆုတို့ကို။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။ ဝါသိသတဉ္စ၊ ကျွန်မိန့်မတစ်ရာ
 ကိုလည်းကောင်း။ သတ္တဂဝံသတာနိ၊ နိညစ်နှာမ ခုနစ်ရာတို့ကိုလည်း
 ကေစင်။ ပရောသဟယညုဝဏ္ဏနိ၊ ကွ။ အထောင်မကသော ရွှေစင်နိကွ
 တို့ကိုလည်းကောင်း။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။ သာဒိသိ၊ အဆင်းသဏ္ဍာန် ဇာထံ
 အမျိုးညွန့်ခြင်းအားဖြင့် တူကုန်သော။ ဒွေဘရိယာ စ၊ မယားနှစ်သောက်
 တို့ကိုလည်းကောင်း။ တေ၊ သင့်အား။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။

၂၅။ ရာဇ၊ ဇင်းမြတ်။ ဝေ၊ ဤသို့။ ဆတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့နှင့်။
 ယမေဓု၊ ကပ်၍။ သင်္ခမော၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ပြစ်၏။
 ကဒသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင်။ တာရကာနံ၊ ကြယ်အပေါင်းတို့၏။ မဇ္ဈေ၊
 အလယ်၌။ နက္ခတ္တရာဇာ၊ လမင်းသည်။ အာပူရတိဣဝါ၊ ပြည့်သကဲ့သို့။
 တထာ၊ ထို့အတူ။ အဟံပိ၊ အကျွန်ုပ်သည်လည်း။ ဂါမဝရာဒိဟိ၊ ရွာဆု
 အစရှိသည်တို့ဖြင့်။ အာပူရတိ၊ ပြည့်၏။ ကာသိပတိ၊ ကာသိတိုင်းရှင်
 ဖြစ်သော မင်းကြီး။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တယာ၊ ရှင်မင်းကြီးနှင့်။
 သင်္ခမောပိ၊ ပေါင်းဖော်ခြင်းကိုလည်း။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ လဒ္ဓေါ၊ ရအပ်ပြီ။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုပုဏ္ဏားအား များစွာသော စည်းစိမ် အခြံအရံ
ကို ပေး၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ ဘုရားသခင်သည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်
တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့—ယခုမှသာလျှင် အာနန္ဒာအား ဆုမြတ်တို့ကို ပေး
သည် မဟုတ်သေး။ ရှေး၌လည်း ငါသည် မြတ်သောဆုဖြင့် ရောင်းရဲစေဖူး
သည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းစေတော်မူ၏။ “ထိုအခါ
ပုဏ္ဏားသည် ယခုအခါ အာနန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ မင်းသည် သင်တို့ဆရာ ငါ
ဘုရား ဖြစ်လာ၏” ဟု ဇာတ်ကို ပေါင်းစေတော်မူ၏။

(နည်းငယ်ပေးဖူး၊ သူ့ကျေးဇူး၊ အထူးသိအပ်စွာ။)

ထောဒသကနိပါတ်ကျမ်း၌ နှစ်ခုမြောက်သော ဇုကုဇာတ်သည် ပြီး၏။

၃-ဓမ္မဒေဝပုတ္တဇာတ်

မတရားကျင့်သူကို တရားကျင့်၍ အောင်နိုင်ခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူသည်ရှိသော် “ယသောကဏှော ပုညကဏှော ဟဓမ္မိ” အစရှိ
သော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဓမ္မဒေဝပုတ္တ ဇာတ်ကို
ဒေဝဒတ်၏မြေမျိုသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားသည် မှန်၏၊ ထိုရာအခါ ဓမ္မသဘင်၌
စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့...ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားသခင်နှင့်တကွ
ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ မြေမျို၏” ဟု စကားကို ဖြစ်စေကုန်၏။ ဘုရားသခင်
သည် ကြွတော်မူလာ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌ အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၍ “ဤမည်သော
အကြောင်းကြောင့် စည်းဝေးပါကုန်၏” ဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိ
သော် “ရဟန်းတို့...ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရား၏ သာသနာတော်
စက်၌ ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပြု၍ မြေမျိုသည်မဟုတ်။ ရှေး၌လည်း ဓမ္မစက်၌
ပုတ်ခတ်ခြင်းကိုပေး၍ မြေမျို၍ အစိစိသို့ လည်းလျှော့ခင်းရသည် ဖြစ်၏” ဟု
မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသော အကြောင်းကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု၊ ရဟန်းတို့ - လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ကမ္မာဝစရနုတိ ပြည်၌ ဓမ္မနတ်သား ဖြစ်၏၊ ဒေဝဒတ်သည် အဓမ္မနတ်သား ဖြစ်၏။

ဓမ္မနတ်သား

ထိုနှစ်ယောက်သော နတ်သားတို့တွင် ဓမ္မနတ်သားသည် နတ်၌ဖြစ် သော တန်ဆာကိုဆင်လျက် မြတ်သော နတ်ရထားကိုစီး၍ အမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် လူတို့သည် ညဉ့်အခါ ထမင်းကိုစား၍ မိမိတို့၏ အိမ်တံခါးတို့၌ နေကုန်စဉ် ရွာနိဂုံး ဇနပုဒ် မင်းနေပြည်ဝယ် ကောင်းကင်၌ရပ်၍ "သတ္တဝါ တို့ကိုသတ်ခြင်း အစရှိကုန်သော အကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို ကြည့်၍ မိဘတို့ကိုကျွေးမွေးသော ကျင့်ဝတ်ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးပါးစော သုစရိုက်တို့ကိုလည်းကောင်း ဖြည့်ကျင့်ကုန်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်သို့ လား ကုန်၍ ကြီးစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားရကုန်လတ္တံ့" ဟု လူတို့ကို ကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်စေလျက် ဇမ္ဗူဒိပ်ကို လက်ယာရစ် လှည့်လည်၏။

အဓမ္မနတ်သား

အဓမ္မနတ်သားကား "သု၊ အသက်ကို ဆတ်ကြကုန်" ဤသို့ အစရှိသော နည်းဖြင့် အကုသလကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးတို့ကို နှိုးဆော်လျက် ဇမ္ဗူဒိပ် ကျွန်းကို လက်ဝဲရစ် လှည့်လည်၏။

ခရီးရင်ဆိုင်မိကြ

ထိုအခါ ထိုနတ်သားနှစ်ဦးတို့၏ ရထားတို့သည် ထောင်းကင်၌ ရွေးရွှ ဆိုင်ကြကုန်၏။ ထိုနှစ်ဦးတို့ပရိသတ်တို့သည် "သင်တို့သည် အသု၏ပရိသတ် တို့နည်း၊ သင်တို့သည် အသု၏ ပရိသတ်တို့နည်း" ဤသို့ ခေးကြကုန်၍ "ငါတို့သည် ဓမ္မနတ်၏ ပရိသတ်တို့ဘည်း၊ ငါတို့သည် အဓမ္မနတ်၏ ပရိ သတ်တို့ဘည်း" ဟု ပြောဆိုကြကုန်၍ ခရီးမှ သက်ကုန်၍ နှစ်ဖြစ်ဖြစ် ကုန်၏။

လမ်းဖယ်ပေးပါ

ဓမ္မနတ်သားသည်လည်း အဓမ္မနတ်သားကို ခေါ်၍ "အဆံ့...ဆင်သည် အဓမ္မနတ်သား မည်၏၊ ငါ့အား ဓမ္မနတ်သား မည်၏၊ ခရီးသည် ငါ့အား လျှောက်ပတ်၏၊ သင်၏ ရထားကိုဆုတ်၍ ငါ့အား ခရီးကို ပေးသော့" ဟု ဆိုလိုရကား-

၂၆။ ယသောကရာ ပုညကရာ ဟု မသိ၊
သဒတ္ထုတော သမဏဗြာဟ္မဏာနံ။
မဂ္ဂါရဟော ဒေဝ မနုဿ ပူဇိတော၊
ဓမ္မော အဟံ ဒေဟိ အဓမ္မ မဂ္ဂံ-

ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၂၆။ အဓမ္မ၊ အဓမ္မနတ်သား၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ယသောကရာ၊ လူနတ်တို့၏ စည်စိမ်ချမ်းသာကိုပြုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ပုညကရာ၊ လူနတ်တို့၏ ကုသိုလ်ဆောင်မှုကို ပြုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ သမဏဗြာဟ္မဏာနံ၊ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ သဒတ္ထုတော-သဒါထုသော၊ အခါဝပ်သိမ်း ချီးမွမ်းသည်။ အသိ၊ ဖြစ်၏။ ဓမ္မော၊ ဓမ္မမည်သော၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝမနုဿပူဇိတော၊ နတ်လူတို့သည် ပူဇော်အပ်သည်ဖြစ်၍။ မဂ္ဂါရဟော၊ ခရီးအားထိုက်၏။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ မေ၊ ငါ့အား။ ဒေဟိ၊ ပေးသော့။

အချေအတင် ပြောကြပုံ

ထိုဂါထာမှ နောက်ဖြစ်ကုန်သော-

၂၇။ အဓမ္မ ယာနံ ဒဠ မာရဟိတာ၊
အသန္တ သန္တာ ဗာလဝါဟသိ။
သ ကိဿ ဟေတုမိ တဝဠ ဒဠံ၊
မဂ္ဂံ အဟံ ဓမ္မ အဒိန္နပုပ္ဖံ။
၂၈။ ဒေမ္မာ ဟဝေ ပါတု ရဟောသိ ပုပ္ဖေ၊
ပစ္ဆာ အ ဓမ္မော ဥဒပါဒိ ဆောကေ။
ဇေဋ္ဌော စ သေဋ္ဌော စ သနန္တနော စ၊
ဥယျာဟိ ဇေဋ္ဌဿ အနိဋ္ဌမဂ္ဂါ။

၂၉။ န ယာစနာယပိ နပတိရူပါ၊
 အရဟတိ တေ ဟံ ဒုဒေယျ ဧဂ္ဂံ။
 ယုဒ္ဓန္တ နော ဟောတု ဥဘိန္ဒ မဇ္ဇ၊
 ယုဒ္ဓမ္ပိ ယော ဇယတိ အဿ မဂ္ဂေါ။

၃၀။ သဗ္ဗာဒိသာအနုဝိသဇ္ဇောဟဓသ္မိ၊
 မဟဗ္ဗလောအမိတယသောအတုလျော။
 ဂုဏေဟိ သဗ္ဗေဟိ ဥပေအရူပေ၊
 ဓမ္မော အဓမ္မ တ္တံ ကထံ ဝိဇိဿသိ။

၃၁။ ဇလာဟေန ဝေ ဟညတိ ဇာတရူပံ၊
 န ဇာတရူပေန ဟနန္တိ ဇောဟံ။
 ဝေ အဓမ္မော ဟညိတိ ဓမ္မမဇ္ဇ၊
 အယေဓ သုဓန္တံ ဝိယ ဝံသနေယျံ။

၃၂။ သဝေ တုဝံ ယုဒ္ဓံပလော အဓမ္မ၊
 တုယံ န ဝုဇာ စ ဂရူ စ အတ္ထိ။
 မဂ္ဂဉ္စ တေ ဒမ္ပိ ပိယာပိယေန၊
 ဝါစာ ဒုရုတ္တာနိပိ တေ ခမာမိ။

ဟူသော ဤခြေခက်ဂါထာတို့ကို ထိုနတ်သားနှစ်ဦးတို့သည်လျှင် ကော၊
 တို့လှယ် ပြောဆိုကြသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဆိုအပ်ကုန်၏။

ဘာကြောင့် ဖယ်ရမတုံး

၂၃။ ဓမ္မ၊ ဓမ္မနတ်သား။ အဟံ၊ ငါသည်။ အဓမ္မယခနံ၊ အဓမ္မရထစား
 ကို။ ဒဠံ၊ မြို့စွာ။ အာရူဟိတုာ၊ စီး၍။ အသန္တ သန္တော၊ မကြောက်သည်။
 မဇ္ဇဝါ၊ အားကြီးသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ ယောအဟံ၊ ထိုငါသည်။
 ကိဿယေသုမ္ပိ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ အဒိန္နပုပ္ဖံ၊ ဓပေးစဘူ၊ ယော၊
 ဧဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ တဝ၊ သင့်အား။ အဠံ၊ ယခု။ ဒဠံ၊ ပေးရအံ့နည်း။

ငါက အကြီးဖြစ်တယ်

၂၄။ အဓမ္မ၊ အဓမ္မနတ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးထမ္မာဦး၌ ဖြစ်သော။
 ဇလာပေ၊ လူဦး။ ဟဇဝ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မော၊ ကုသိုလ်ဓမ္မသည်။

ပါထုရဟော၊ ထင်ရှားဖြစ်၍၊ ပစ္စာ၊ နောက်မှ။ အစုံမေ့၊ အကုသိုလ်
မေ့သည်။ ဥဒပါဒိ၊ ထင်ရှားဖြစ်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဇေဋ္ဌော စ၊
ကြီးထည်းကြီး၏။ သေဋ္ဌော စ၊ မြတ်လည်းမြတ်၏။ သနန္တနော စ၊
ရှေး၌လည်းဖြစ်၏။ ကနိဋ္ဌော၊ အငယ်သည်။ ဇေဋ္ဌဿ၊ အကြီးအား။
မဂ္ဂါ၊ ခရီးမှ။ ဥယျာဟိ၊ ဖဲလော့။

စစ်ရှုံးမှဖယ်မယ်

၂၉။ ဓမ္မ၊ ဓမ္မနတ်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ ယာစနာယပိ၊ တောင်း
သဖြင့်လည်း။ တေ၊ သင့်အား။ မဂ္ဂံ၊ ခရီးကို။ န ဓဒေယျံ၊ ဓပေး။
ပတိဂ္ဂပါပိ၊ သင့်အင်္ဂုစွာ ဆိုသဖြင့်လည်း။ န ဓဒေယျံ၊ ငါမပေး။
န အရဟတိ၊ မထိုက်။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ ဥဘိန္နံ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော။
နော၊ ငါတို့အား။ ယုဒ္ဓဉ္စ၊ စစ်ထိုးခြင်းသည်လျှင်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ
လော့။ ယုဒ္ဓမ္ပိ၊ စစ်ထိုးရာ၌။ ယော၊ အကြင်လူသည်။ ဇယတိ၊
အောင်၏။ တဿ၊ ထိုသူအား။ မဂ္ဂေါ၊ ခရီးသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေ
အတည်း။

ငါ့ကို မင်းမနိုင်ဘူး

၃၀။ အဓမ္မ၊ အဓမ္မနတ်၊ အဟံ၊ ငါသည်။ အဗ္ဗာဒိသာ၊ အရပ်
ရှစ်မျက်နှာတို့၌။ အနုဝိတဋ္ဌော၊ ပြန်၌ထင်ရှားသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။
မဟဗ္ဗလော၊ ကြီးစွာသောခွန်အားရှိ၏။ အမိတယဒသာ၊ ခန့်ခွင်းယှဉ်အပ်
သော အခြံအရံရှိ၏။ အတုလျော၊ ငါနှင့်တူသောသူမရှိ။ သဗ္ဗေ ဟိ
အလုံးစုံကုန်သော။ ဂုဏဟိ၊ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့နှင့်။ ဥပေထဂ္ဂပေါ၊ ပြည့်စုံ
သော သဘောရှိသော။ ဓမ္မော၊ ငါ့ဓမ္မနတ်အားကို။ တံ၊ သင်သည်။
ကထံ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဝိဇိဿသိ၊ အောင်လိမ့်နည်း။

ရွှေကို သံဖြင့်ဖြတ်နိုင်တယ်

၃၁။ ဓမ္မ၊ ဓမ္မနတ်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ လောဟေန၊ သံဖြင့်။ ဇာထဂ္ဂပံ၊
ရွှေကို။ ဟညတိ၊ ဖြတ်နိုင်၏။ ဇာထဂ္ဂပေန၊ ရွှေဖြင့်။ လောဟံ၊ သံကို။
န ဟနန္တိ၊ မဖြတ်နိုင်ကုန်။ စေ၊ အထယ်၍။ အဇ္ဇ၊ ယခု။ အဓမ္မော၊ အဓမ္မ

နတ်သည်။ ဓမ္မ၊ ဓမ္မနတ်ကို။ ဟညီတိ၊ သတ်အံ့။ အယော၊ သံသည်။
သုဝဏ္ဏံ၊ ရွှေကို။ ဓံသနယျံ၊ ဝိယ၊ ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့။ ဓံသနယျံ၊
ငါ ဖျက်ဆီးအံ့။

ငါကပဲ လမ်းဖယ်ပေးပါတယ်

၃၂။ အဓမ္မ၊ အဓမ္မနတ်။ သစေ၊ အကယ်၍။ တုဝံ၊ သင်သည်။
ယုဒ္ဓဗလဒ၊ စစ်ထိုးခြင်း၌ အားရှိအံ့။ တုယု၊ သင့်အား။ ဝုဇာစ၊
ကြီးသောသူတို့သည်လည်းတောင်း၊ ဂရူ စ၊ အချိအသ ပြုအပ်အော သူတို့
သည် လည်းတောင်း၊ န အတ္တိ၊ မရှိကုန်။ ပိယာပိယေန၊ ချစ်၊ မချစ်သဖြင့်၊
ဓဂ္ဂဉ္စ၊ ခရီးကိုလည်း။ တေ၊ သင့်အား။ ဒမ္ပိ၊ ငါပေး၏။ တေ၊ သင်၏။
စါစာဒုဗ္ဗတ္တာနိပိ၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော စကားတို့ကိုလည်း။ ခမာမိ၊
ငါ သည်းခံ၏။

အဓမ္မနတ်သား ပြောမျှီခံရ

ဘုရားလောင်းသည်ကား ဤဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူသော ခဏ၌
အဓမ္မနတ်သားသည် ရထား၌ မတည်နိုင်၍ ဦးခေါင်းလောက်ထိုး မြေသို့
ကျ၍ မြေမျှီပြီးလျှင် အဝီစိရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို သိတော်
မူ၍ ဘုရားဖြစ်ပြီးလျှင်-

၃၃။ ဣဒ္ဓ သုတော ဝစနံ အဓမ္မော၊
အဝံသိရော ပတိတော ဥဒ္ဓပါဒေါ၊
ယုဒ္ဓတ္ထိဏော စစ နလဘာမိ ယုဒ္ဓံ၊
တ္တာဝတံ ဟောတိယဟဒတာအဓမ္မော၊

၃၄။ ခန္တံ ဗလော ယုဒ္ဓဗလံ ဝိဇေတော၊
ဟန္တ အဓမ္မံ ဝိဟနိတော ဘုမျှံ၊
ပါယာသိ ဝိတ္တော အဘိရုယု သန္တနံ၊
မဂ္ဂေန ဝအတိပလေစ သစ္စနိက္ကဓေစ၊

၃၅။ မာတာ ပိတာ သမဏဗြာဟ္မဏာစ၊
အသမ္ပနိတော ယဿ သကေ အဂါရေ၊
ဣမေဝ နိက္ခံပ သရီရဒေဟံ၊

ကာယဿ ဘေဒါ နိရယံ ဝဇ္ဇန္တိ တေ။
ယထာ အဓမ္မော ပတိတော အဝံသိရော။

၃၆။ မာထာပိတေ သမဏဗြာဟ္မဏာစ၊
သုသမ္ဗုဒ္ဓိတော ယဿ သဇေ အဂါရေ။
ဣဓေဝ နိက္ခိပ သရီရဒေဟံ၊
ကာယဿ ဘေဒါ သုဂတိံ ဝဇ္ဇန္တိတေ။
ယထာပိ ဓမ္မော အဘိရုယံ သန္ဓနံ-

ဟူသော ကြွင်းသော ဤဂါထာကိုကို ဟောတော်မူ၏။

၃၇။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယုဒ္ဓတ္ထိကော၊ စစ်ထိုးခြင်းကို အလို ရှိသော။ အဓမ္မော၊ အဓမ္မနတ်သည်။ ဣဒဉ္စဝဇ္ဇနံ၊ ဤဓမ္မနတ်၏ စကား ကိုလျှင်၊ သုတော၊ ကြွား၍။ အဝံသိရော၊ ဦးခေါင်းလောက်ထိုး။ ဥဒ္ဓံ ပါဒေါ၊ ခြေမိုးမြှော်၊ ယုဒ္ဓံ၊ စစ်ထိုးခြင်းကို။ န လဘာမိ၊ ငါမရပြီ။ ဣတိ၊ ဤသို့ မြည်တမ်း၍။ ပတိတော၊ ကျခဏ၏။ တောဝတေ၊ ဤသို့ ကျသဖြင့်။ အဓမ္မော၊ အဓမ္မနတ်ကို။ ဟတော၊ သတ်အပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

၃၈။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ခန္တိပလော၊ သည်းခံခြင်းအားနှင့် ပြည့်စုံသော။ အတိပလော၊ အလွန်အားကြီးစေသော။ သစ္စနိက္ကမော၊ မှန် သော လုံ့လရှိသော။ ဝိတော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသော ဓမ္မနတ်သည် ယုဒ္ဓပလံ၊ အဓမ္မနတ်၏ စစ်သည်ဗိုလ်စုကို။ ဝိတော၊ အောင်၍။ အဓမ္မံ၊ အဓမ္မနတ်တို့။ ဟန္တာ၊ သတ်၍။ ဘုမ္ပံ၊ မြေ၌။ ဝိဟနိတော၊ မြှုပ်စုတ်၍။ ဆန္ဓနံ၊ မိမိရထားကို။ အဘိရုယံ၊ စီး၍။ ဓဂ္ဂေနဝ၊ ခရီးဖြင့်သာလျှင်။ ပါယဒသိ၊ သွားလေ၏။

ကြီးသူမိဘ မရိုသေပြစ်

၃၉။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ သံက အဂါ ရေ၊ မိမိအိမ်၌။ ဓာတာ စ၊ အမိသည်လည်းကောင်း၊ ပိတာ စ၊ အဘသည် လည်းကောင်း။ သမဏဗြဟ္မဏာ စ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်လည်းကောင်း။ သန္တံ၊ ရှိကုန်၏။ တေ၊ ထိုအမိ အဘ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို။ အသမ္ဗုဒ္ဓိတော၊

အရိအသေ မပြုသောကြောင့်။ ဣမေဝ၊ ဤလောကံ၌လျှင်။ သရိရဒေဟံ၊
ကိုယ်ခန္ဓာကို။ နိက္ခံပ၊ စွန့်ပစ်၍။ အဓမ္မာ၊ အဓမ္မနတ်သည်။ အဝံသိရော၊
ဦးခေါင်းဘေးထိုး။ ပတိတောယထာ၊ ကျသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။
တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အာယဿ၊ ကိုယ်၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊
နောက်၌။ နိရယံ၊ ရေသို့။ ဝဇန္တိ၊ သွားရကုန်၏။

ကြီးသူမိဘရိုသေကျိုး

၃၆။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ယဿ၊ အကြင်သူသည်။ ဓာဘာ စ၊
အမိကို လည်းကောင်း၊ ပိတာ စ၊ အဘကိုလည်းကောင်း။ သဏေဋ္ဌာဟူ
ကာ စ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို လည်းကောင်း။ သဓဇ အဂါရေ၊ မိမိအိမ်၌။
သုသမ္ဗုဒ္ဓိတု၊ ကောင်းစွာ အရိအသေပြုသောကြောင့်။ ဣမေဝ၊ ဤလော
ကံ၌လျှင်။ သရိရဒေဟံ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို။ နိက္ခံပ၊ စွန့်ပစ်၍။ ဓမ္မာ၊ ဓမ္မ
နတ်သားသည်။ သန္ဓနံ၊ မိမိရထားကို။ အဘိဂ္ဂယ၊ စီး၍။ ဝဇန္တိယထာ၊
သွားသကဲ့သို့။ တထာ၊ ထိုအတူ။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ အာယဿ၊ ကိုယ်
၏။ ဘေဒါ၊ ပျက်သည်မှ။ ပရံ၊ နောက်၌။ သုဂတိံ၊ သုဂတိဘဝသို့။
ဝဇန္တိ၊ ထွားရကုန်၏။

ဘေဒါပေါင်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ တရားတော်ကို ဟော
တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့—ယခုမှသာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါဘုရားနှင့်ဆန့်
ကျင်သောကြောင့် မြေမျိုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ဒေဝဒတ်ကို မြေမျို
ဖူးသည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ
အဓမ္မနတ်သည် ယခုအခါ ဒေဝဒတ်ဖြစ်လာ၏။ ထိုအဓမ္မနတ်၏ ပရိသတ်
တို့သည်လည်း ဒေဝဒတ်၏ ပရိသတ်တို့ ဖြစ်လာကုန်၏။ ဓမ္မနတ်သားကား
သင်တို့ဆရာ ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူလာ၏။ ဓမ္မနတ်၏ ပရိသတ်တို့သည်ကား
ယခုအခါ ငါဘုရား၏ပရိသတ်ဖြစ်လာကုန်၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်
မူ၏။

(အစုးမသက်၊ အမှားဘက်၊ အမျက်အတွဲလိမ့်မည်။)

ထေဝဒဿဏနိပါတ်ကျမ်း၌ သုံးခုမြောက်သောဓမ္မဒေဝပုတ္တဇာတ်သည်
ပြီး၏။

၄- ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်

နတ်သမီးနှင့်တူသောမိန်းမနှင့်သော်လည်းမပြစ်မှားခြင်း

ဟောတော်မူရာ၌ နတ်လူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည် ရှိသော် သာသနာတော်မှ ဆန့်ကျင်သောရဟန်းတစ်ယောက်ကိုအကြောင်း ပြု၍ “ကောနိသိန္ဒာ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်စေဘ ဤဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ (ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထုသည် ကုသဇတိ၌ ထင်ရှားစွာ ဖြစ် လတ္တံ့။)

အထူးကိုဆိုအံ့-ဘုရားသခင်သည် ထိုရဟန်းကို “သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့မရှင် ဆန့်ကျင်သောဟု ငါကြားတော်မူသည် မှန်သလော” ဟု မေးတော်မူ၍ “အရှင်ဘုရား-မှန်ပါ၏” ဟု နားတော်လျှောက်ဆတ်သော် “ရဟန်း-အဘယ်ကြောင့် ကိလေသာ၏အစွမ်းဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသော ဝဋ်ဆင်းရဲမှု ထွက်မြောက်ရာ ဝါဘုရားသာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလျက် ဆန့်ကျင်ဘိသနည်း၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ကြွယ်ဝပြည့်စုံသော တစ်ဆယ့် နှစ်ယူဇနာရှိသော သုရုန္ဒနမြို့၌ မင်းပြုသည်ရှိသော် နတ်သမီးနှင့်တူသော မိန်းမနှင့်တကွ အနှစ်ခုခုထုတ်ပတ်လုံး တစ်ခုသောတိုက်ခန်း၌ နေကုန် လတ်သော်လည်း ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ လောဘ တဏှာ၏ အစွမ်းဖြင့် မကြည့်ဘူးကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်စော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့-လွန်စေပြီးသောအခါ ကာသိတိုင်း သုဂ္ဂ နှစ်မြို့၌ ကာကဏဏုဇ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ထိုမင်းအား သားသမီးတို့သည် မရှိကုန်။ ထိုမင်းသည် မိမိ၏ မိဖုရားတို့ကို “သားဆုကို တောင်းလော့” ဟု တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှ စုတေ၍ မင်း၏ မိဖုရားကြီး၏ဝမ်း၌ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မင်းသားအား လူများ၏ နှလုံးကို ပွားစေ၍ ပွားမြင်သည်၏အဖြစ်ကြောင့် “ဥဒယဘဒ္ဒ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

မင်းသားသည် ခြေဖြင့်သွားနိုင်သောအခါ ဓာတ်ပါးသောသတ္တဝါသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှစုတေ၍ ထိုမင်း၏ မိဖုရားတစ်ယောက်ဝမ်း၌ သတ့်သမီးဖြစ် ၏။ ထိုမင်းသမီးအားလည်း “ဥဒယဘဒ္ဒါ” ဟူသောအမည်ကိုမှည့်ကုန်၏။

မင်းသားသည် အရွယ်သို့ရောက်သည်ရှိသော် အလုံးစုံစောစောအတတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဖွားသည်မှစ၍ မြတ်သောအကျင့်ကိုသာကျင့်၏။ အိပ်မက်ဖြင့်သော်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို မသိစဘူး။ ထိုမင်းသား၏ စိတ်သည် ကိလေသာတို့၌မကပ်ငြိ၊ မင်းသည် သားတော်ကို “မင်းအဖြစ်၌ အဘိသိက်သွန်း၍ ကချေသည်တို့ကို လုပ်ကျွေးစေအံ့” ဟု မင်းသားအထံသို့ သတင်းစကားကိုစေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် “အကျွန်ုပ်သည် မင်းအဖြစ်ကို အဆိုမရှိပါ။ ကိလေသာတို့၌ အကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် မကပ်ငြိ” ဟု ပယ်၏။ အပန်တလဲလဲ ဆိုသတ်သော်လျှင် ဇမ္ဗူရစ်ရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော မိန်းမရုပ်ကို ပြုလုပ်စေ၍ “ဤအရုပ်နှင့်တူသော မိန်းမကိုရသော် မင်းအဖြစ်ကို ဝန်ခံအံ့” ဟု မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား စေ၏။ ထိုမိဘတို့သည် ထိုရွှေရုပ်ကို ဇမ္ဗူဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံးကို လှည့်လည်စေ၍ ထိုအရုပ်နှင့် တူသော မိန်းမကို မရကုန်၍ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို တန်ဆာဆင်၍ ထိုရွှေရုပ်၏ အနီး၌ ထားကုန်၏။

မင်းဖြစ်ပြီ

ထိုဥဒယဘဒ္ဒါ မင်းသမီးသည် ထိုရွှေရုပ်ကိုလွမ်းမိုး၍ တည်၏။ ထိုအခါ၌ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် အလိုမရှိကုန်ဘဲလျှင် အဘတူ အမိခြားနှစ်မ ဖြစ်သော ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို မိဖုရားကြီးပြု၍ ဘုရားလောင်းကို မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းကုန်၏။

ရဟန်းပြုခြင်း

ထိုနှစ်ယောက်သော သူတို့သည်လည်း မြတ်သောအကျင့်ဖြင့် နေခြင်းကိုသာလျှင် နေကုန်၏။ နောက်အဖို့၌ မိဘတို့၏ သေလွန်သဖြင့် ဘုရားလောင်းသည် မင်းပြု၏။

ကတိကဝတီ

နှစ်ယောက်သော မင်းမိဖုရားတို့သည် တစ်ခုသောတိုက်ခန်း၌ နေကုန်သော်လည်း တဏှာ၏အစွမ်းဖြင့် ဣန္ဒြေတို့ကိုဖျက်၍ အချင်းချင်း မကြည့်ဘူးကုန်။ စင်စစ်သော်ကား ငါတို့နှစ်ယောက်တို့တွင် အကြင်သူသည် ရှေး

ဦးစွာသေအံ့၊ ဆိုသူသည် ဖြစ်ရာအရပ်မှလာ၍ ဤမည်သောအရာပင်၌ ဖြစ်သည်ဟု ကြားလော့”ဟု ကတိကဝတ်ကိုပြုကုန်၏။

သိကြားမင်းဖြစ်ပြီ

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် အဘိသိက်ခံသည်မှ အနှစ်ခုနှစ်ရာလွန် သဖြင့် သေခဲ့၏။ တစ်ပါးသောမင်းသည် မဖြစ်။ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီး၏ အာဏာဖြင့်သာ အမတ်တို့သည် တိုင်းပြည်ကို ဆုံးမကုန်၏။ ဘုရားလောင်း သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း၏အဖြစ်သို့ရောက်၍ စည်းစိမ် အခြံအရံများသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အောက်မေ့ခြင်းငှာ တေတ်နိုင်။ ထိုဘုရားလောင်းသည် လူတို့၏ အခရုအတူကဲ့ အနှစ်ခုနှစ်ရာ လွန်သဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ဥဒယဘဒ္ဒါမင်းသမီးကို ဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်း စုံစမ်း၍ “မြတ်သောအသံကိုးဆိုစေ၍ တရားဟော၍ အတိကဝတ်ကိုလွတ် စေ၍ ပြန်အံ့”ဟု ကြံ၏။ ထိုအခါဝယ် လူတို့အား အနှစ်တစ်သောင်း၊ အသက်ရှည်သောအခါ ဖြစ်သဘတ်း မင်းသမီးသည် ထိုနေ့ည၌အဖို့၌ ပိတ်ကုန်သော မြတ်သော ပြာသာဒ်အထက်၌ တန်ဆာဆင်သော ကျက် သရေရှိသော တိုက်ခန်းဝယ် တစ်ယောက်အထီးတည်းလျှင် မတုန်မလှုပ် မိမိ၏သီလကို ဆင်ခြင်လျက်နေ၏။

မိဖုရားကိုစမ်းကြည့်ပုံ

ထိုအခါ၌ သိကြားမင်းသည် ရှေ့ပဲရုပ်ဖြင့်ပြည့်သော ရှေ့ခွက်တစ်လုံးကို ယူ၍လာပြီးလျှင် အိပ်ရာတိုက်ခန်း၌ ထင်ရှားဖြစ်၍ တင့်အပ်သောအရာပင်၌ ရပ်လျက် ထိုမင်းသမီးနှင့် အတူတကွ စကားပြောဟောလိုရကား။

၃၇။ ကော နိသိန္ဒာ သုစိ သညတူရူ၊
ပါသာဒ မာရူယု အနိန္ဒိတဂီ။
ယာစာမိ တံ ကိန္ဒရနေတ္တစက္ခု၊
လ္လုဇေကရတ္တိ ဥဘယာ ဝသေမ။
ဟူသစ ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

ချစ်ပါရစေ

၃၇။ သုစိ၊ စင်ကြယ်သော အဝတ်ကိုလည်း ဝတ်သစသာ။ သည တူရူ၊ သိမ်းဆည်း၍ ထားအပ်သော ပေါင်ရှိသော အနိန္ဒိတဂီ၊ ကေရု

အပ်သော ကိုယ်ရှိသော။ ကိန္နရနေတ္ထစက္ခု၊ ကိန္နရီနှင့်တူသော မျက်စိရှိ
သော။ ဣဇ ဓိတ၊ မင်းသမီး။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ထက်သို့။ အာရုဗ္ဗ၊
တက်၍။ ဧကော၊ ထစ်ယောက်ထီးတည်း။ နိသိန္နာ၊ နေ၏။ တံ၊ သင့်ကို။
ယာစဒမိ၊ ငါ့ခွင့်တောင်း၏။ ဣမံကေရတ္တိံ၊ ဤတစ်ည၌ကို။ ဥဘယော၊ နှစ်
ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်။ ဝသေမ၊ အတူတကွနေလိုပါကုန်၏။

ဘယ်လို လာသလဲ

ထိုနေ့ဝင်မှ မင်းသမီးသည်-

၃၈။ ဩကိဏ္ဏန္တရ ပရိက္ခံ၊ ဒဠမဇ္ဇာလ ကောဒဠကံ။

ရက္ခိတံ ခဂ္ဂဟတ္ထေဟိ၊ ဒုပ္ပဝေသ မိဒံ ပုရံ။

၃၉။ ဒဟရဿ ယုမိနော စာပိ၊ အာဂမော စ န ဝိဇ္ဇတိ။

အထ စေန န ဝဏ္ဏေန၊ သင်္ဂမံ ဣစ္ဆသေ မယာ-

ဟူသော နှစ်ခုသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၃၈။ ဣဒံပုရံ၊ ဤသုသုရန္တနပြည်သည်။ ဩကိဏ္ဏန္တရပရိက္ခံ၊ ကျုံး
သုံးတန်ခြံရံ၏။ ဒဠမဇ္ဇာလကောဒဠကံ၊ မြဲမြံသော ပြအိုးပစွင် တံခါးမုန့်
နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ခဂ္ဂဟတ္ထေဟိ၊ သန်လျက်လက်စွဲကုန်သော သူတို့သည်။
ရက္ခိတံ၊ စောင့်ရှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ ဒုပ္ပဝေသံ၊ ဝင်နိုင်ခဲ၏။

၃၉။ ဒဟရဿ ဝါ၊ ထူငယ်၏လည်းကောင်း။ ယုမိနေစာပိ၊
ထူရဲသူခက်၏လည်းကောင်း။ အာဂမောစ၊ လာခြင်း မည်သည်လည်း။
န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိစဘူး။ အထ၊ ထိုသို့ မရှိစဘူးလျက်။ ဧကေန ဝဏ္ဏေန၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်။ မယာ၊ ငါနှင့်။ သင်္ဂမံ၊ အုံးအိပ်ရာယှဉ်တွဲ၍ မေတ္တာ
ရစ်ခွေ ကြာနှင့်ရေကဲ့သို့ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့၍ နေခြင်းကို။ ဣစ္ဆသေ န၊ အလို
ရှိသနည်း။

ငါနတ်သား ဖြစ်တယ်

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်-

၄၀။ ယက္ခော ဟ သိ ကလျာဏိ၊ အာဂတော သိ တဝန္တိကေ။

ဣမံ နန္ဒဿ ဘဒ္ဒန္တ၊ ပုဏ္ဏကံသံ ဒဒါမိ တေ-

ဟူသော လေးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၀။ ကလျာဏိ၊ ထောင်းဇော အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသော စမ်း သိမ်း၊ အတံ၊ ငါးရား။ ယက္ခာ၊ နတ်သားသည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။ တဝန္တိကေ၊ ထင်၏အထံသို့။ အာဂတော၊ တန်ခိုးဖြင့်လာသည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။ တေ၊ သင်အား။ ဘဒ္ဒံ၊ တောင်းခြင်းသည်။ အတ္ထု၊ ဖြစ်စေ ထတည်း။ တံ၊ သင်သည်။ မံ၊ ငါ့ကို။ နန္ဒယျ၊ ကြိုက်နှစ်သက်လော့။ ဝေံ၊ ဤသို့ကြိုက်နှစ်သက်သည်ရှိစေော်။ ပုဏ္ဏကံသံ၊ ပဲရုပ်ဖြင့် ပြည့်သော ဤရွှေခွက်ကို။ တေ၊ သင်နှစ်အား။ ဒဒါမိ၊ ငါပေးအံ့။

ကန်တော့ဆွမ်းပါ

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသမီးသည်-

၄၁။ ဧဝံ ဝါ ယက္ခံ အထဝါ ဓနုသံ၊
 နု ပတ္တယေ ဥဒယ မတိစ္စ အညံ၊
 ဂစ္ဆေဝ တံ ယက္ခ မောနုဘာဝ၊
 မာ စသျှ ဂန္ဓာ ပုနထဝဇိတ္ထ-

ဟူသော ငါးခုမြောက်ဆော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၁။ မဟုစနုဘာဝ၊ ကြီးသော တန်ခိုးရှိသော။ ယက္ခ၊ နတ်မင်း။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒေဝံ ဝါ၊ နတ်ကိုလည်းကောင်း။ ယက္ခံ ဝါ၊ ဘီလူး ကိုလည်းကောင်း။ အထ၊ ထိုမှတစ်ပါး။ မနုသံ ဝါ၊ လူကိုလည်းကောင်း။ ဥဒယံ၊ ဥဒယမင်းကို။ အတိစ္စ၊ လွန်၍။ အညံ၊ ဥဒယ မင်းသားမှ တစ် ပါးသော သူကို။ န ပတ္တယေ- န ပတ္တေမိ၊ ငါမတောင့်တ။ တံ၊ သင် သည်။ ဂစ္ဆေဝ-ဂစ္ဆေဝ၊ မြန်စွာသာ သွားလေလော့။ ဂန္ဓာ၊ သွားပြီး၍။ ပုနံ၊ တစ်ဖန်။ အာဝဇိတ္ထ၊ လာပြန်ခြင်းသည်။ မာ စအသျှ၊ မဖြစ်ပါ စေလင့်။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား- "နတ်မင်း...ငါသည် နတ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဘီလူးကိုလည်းကောင်း၊ ဥဒယမင်းသားကို လွန်၍ တစ်ပါး သော သူကို မတောင့်တ၊ သင်သည်သာ သွားပါ။ ဤအရပ်၌ မရပ်ပါ စင့်၊ ငါ့ဖို့ဆောင်ခဲ့သော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ကို ငါအလိုရှိ၊ သွားပြီး၍ တစ်ဖန် ဤအရပ်သို့ ပြန်မလာပါလင့်" ဟု ဆိုလိုသည်။

သိကြားမင်းသည် ထိုမင်းသမီး၏ စကားသံကို ကြားရ၍ မရပ်မူ၍ သွားသကဲ့သို့ ထိုအရပ်၌ ငါလျှင် ကုယ်လေ၏။

ဒုတိယနေလူပျိုစကားပြော

နက်ဖြူနေ၍ ထိုည၌ အခါ၌လျှင် ရွှေပဲရုပ်ဖြင့်ပြည့်သော ငွေခွက်ကိုယူ၍ ထိုမင်းသမီးနှင့်တကွ စကားပြောလို၍-

၄၂။ ယာ ရတိ ဥတ္တမာ ကာမဘောဂီနံ၊
ယံ ဟေတု သတ္တာ ဝိသမံ စရန္တိ။
မာ တံရတိ ဇီယိ တုဝံ သုစိမှိတေ၊
ဒဒါမိ တေ ရူပိယကံသပူရံ-

ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၂။ ဘဒ္ဒော၊ နမ၊ ကမဘောဂီနံ၊ ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားကုန်သော သူတို့အား။ ယာ ရတိ၊ အကြင် မေထုန်ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည်။ ဥတ္တမံ၊ မြတ်၏။ ယံ ဟေတု၊ အကြင်မေထုန်ကာမ၌ မွေ့လျော်လိုအေးကြောင်း။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ ဝိသမံ၊ ကာယဒုစရိုက် အစရှိသော ဓကောင်းမှုကို။ စရန္တိ၊ ကျင့်ကုန်၏။ သုစိမှိ၊ နှစ်သက်ဖွယ် ပြု။ ရယ်တတ်သော မင်းသမီး။ တုဝံ၊ ဆင်သည်။ တံရတိ၊ ထိုမေထုန်ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းကို။ မာဇီယိ၊ မပျက်စေလင့်။ ရူပိယကံသပူရံ၊ ရွှေပဲရုပ်ဖြင့်ပြည့်သော ငွေခွက်ကို။ တေ၊ သင့်အား။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်အား- "မင်းသမီးဖြစ်သော နမ...ကာမစည်းစိမ်ကို ခံစားသော သူတို့အား မွေ့လျော်ခြင်းတို့တွင် အကြင်မေထုန်ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းသည် လွန်သော မွေ့လျော်ခြင်း မည်၏၊ အကြင်ကာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်းဟူးသာ အကြောင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် ကာယဒုစရိုက် အစရှိသော ဓကောင်းမှုကို ကျင့်ကုန်၏၊ နှစ်သက်ဖွယ် ပြု၊ ရယ်တတ်သော နမ...ထိုမွေ့လျော်ခြင်းကို မပျက်စေလင့်၊ ငါသည်လည်း လာသည်ရှိသော် လက်ချည်းဆက်သက် မလာ၊ ယနေ့နေ့ ရွှေပဲရုပ်နှင့်ပြည့်သော ငွေခွက်ကို ယူဆောင်ခဲ့၏၊ ယနေ့ ရွှေပဲရုပ်နှင့်ပြည့်သော ငွေခွက်ကို ဆောင်လာ၏၊ ငါသည် ရွှေပဲရုပ်နှင့်ပြည့်သော ဤငွေခွက်ကို သင့်အား ပေး၏" ဟု ဆိုလိုသည်။

တတိယနေ့ လာပြောသော်

မင်းသမီးသည် ကြံ၏။ "ဤသူသည် စကားပြောဟောခြင်းကို ရသည်ရှိသော် အဖန်ဖန် လာလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ယခုအခါ၌ ထိုသူနှင့် စကား

မပြောအံ့” ဟု ကြံ၍ ထိုမင်းသမီးသည် တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မပြော
 ထုတ်သော် သိကြားမင်းသည် ထိုမင်းသမီး၏ စကားမပြောသော အဖြစ်ကို
 သိ၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ကွယ်၍ တစ်နေ့သ၌ ထိုည၌အခါဝယ် အသပြော
 ဖြင့် ပြည်သော ကြေးခွက်ကို ယူ၍ “နမ...ငါ့ကို တာမ၌ မွေ့လျော်ခြင်း
 ဖြင့် ရောင့်ရဲစံပယ်စေလော့၊ သင့်အား အသပြောဖြင့်ပြည်သော ဤကြေးခွက်
 ကို ပေးအံ့” ဟု ဆို၏။

လက်ဆောင်က နည်းနည်းလာသကဲ့

ထိုသိကြားမင်းကိုမြင်၍ မင်းသမီးသည်-

၄၃။ နာရီ နရော နိဇ္ဈာပယံ ဓဲနေန၊
 ဥက္ကံသတိ ယတ္ထ ကရေတိ ဆန္ဒံ။
 ဝိပစ္စနိကော တဝ ဒေဝဓမ္မော၊
 ပစ္စက္ခတော တေဓကတရေန သေ-
 ဟူးသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၃။ ဘော ပုရိသ၊ အိုယောကျ်ား။ နရော၊ ယောကျ်ားသည်။
 နာရီ၊ မိန်းမကို။ ဓဲနေန၊ ဥစ္စာဖြင့်။ နိဇ္ဈာပယံ-နိဇ္ဈာပယန္တော၊ သိစေသည်
 ရှိသော်။ ယတ္ထ၊ အကြင်မိန်းမ၌။ ဆန္ဒံ၊ အလိုကို။ ကရေတိ၊ ပြုအံ့။
 တံ၊ ထိုမိန်းမကို။ ဥက္ကံသတိ၊ ချီးမွမ်း၏။ တဝ၊ သင်၏။ ဒေဝဓမ္မော၊
 နတ်၏သဘောသည်။ ဝိပစ္စနိကော၊ ဆန့်ကျင်၏။ ပစ္စက္ခတော၊ မျက်
 မှောက်လျှင်။ ထောကတရေန၊ အလွန်နည်းသော ဥစ္စာဖြင့်။ သေ။
 လာ၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား- “အို ယောကျ်ား...သင်သည် အလွန်
 မိုက်စွာ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ယောကျ်ားမည်သည်ကား မိန်းမကို ကံ
 လေသာဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းကို ခံစားလိုသောကြောင့် ဥစ္စာလက်ဆောင်
 ဖြင့် စုံစမ်းဆင်ခြင်၍ သိစေသည်ရှိသော် အကြင်မိန်းမ၌ အလိုကို ပြု၏။
 ထိုမိန်းမအား ချီးမွမ်းသောမနာ၍ များသည်ထက် များသော ဥစ္စာဖြင့်
 ပြားယောင်းလှည့်ပတ် သွေးခေါ်၏။ သင်နတ်၏ အကျင့်သဘောသည့်
 ဆန့်ကျင်၏။ သင်သည် ယမန်နေ့တ ငါ့အား မျက်မှောက်လျှင် အလွန်
 နည်းသော ဥစ္စာဖြင့် လာ၏။ ရှေးဦးစွာသော နေ၌ ရွှေဖြင့်ပြည့်သော ရွှေ

ခွက်ကို ဆောင်ယူလခ၏။ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရွှေဖြင့် ပြည့်သော
ငွေခွက်ကို ဆောင်ယူခဲ့၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အသပြားဖြင့် ပြည့်
သော ကြေးခွက်ကို ဆောင်ယူ၏” ဟု ဆိုလိုသည်။

သင့်ရုပ်လွှာက အိုအိုလာ

ထိုစကားကိုကြား၍ သိကြားမင်းသည် “နမ ဓင်းသမီး...ငါသည်
လိမ္မာသော ကုန်သည်နှင့် တူ၏။ အကျိုးစီးပွား မရှိသည်၌ ဥစ္စာကို မဆုတ်
မယုတ်စေ၊ အကယ်၍ သင်သည် အသက်ဖြင့်လည်းတောင်း၊ အဆင်းဖြင့်
လည်းကောင်း တိုးပွားသည် ဖြစ်အံ့။ ငါသည် သင့်အား ပဏ္ဏာလက်
ဆောင်ကို တိုးပွား၍ ဆောင်ရာ၏။ သင်သည် ဖစ်နေ့တစ်ပါး အသက်
ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်းဖြင့် ဆုတ်ယုတ်သည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် ငါ
သည် ဥစ္စာလက်ဆောင်ကို ဆုတ်ယုတ်စေ၏” ဟု ဆိုလိုရကား-

၄၄။ အာယု စ ဝဏ္ဏော စ မနုဿလောစော၊
နိဟိယတိ မနုဇာနံ သုဂတ္တေ။
တေနေဝ ဝဏ္ဏေန ခနုမ္ပိ တုယံ၊
နိဟိယတိ ဇိဏ္ဏတရာသိ အဇ္ဇ။

၄၅။ ဝေဝံ မေ ပေက္ခမာနဿ၊ ရာဇပုတ္တိ ယဿသိနိ။
ဟာယတေဝ တဝ ဝဏ္ဏော၊ အဟောရတ္တာန မစ္စယ။

၄၆။ ဣမိနာဝ တွံ ဝယသာ၊ ရာဇပုတ္တိ သုမေဓသ။
ဗြဟ္မစရိယံ စရေယျာသိ၊ ဘိယျော ဝဏ္ဏဝတိ သိယခ-

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၄၄။ သုဂတ္တေ၊ ကောင်းသော ကိုယ်ရှိသော မင်းသမီး။ မနုဿ
လောစော၊ လူ့ပြည်၌။ မနုဇာနံ၊ လူတို့အား။ အာယု စ၊ အသက်သည်
လည်းကောင်း။ ဝဏ္ဏော စ၊ အဆင်းသည် လည်းကောင်း။ နိဟိယတိ၊
တစ်နေ့တစ်ပါး တစ်လတခြား ဆုတ်ယုတ်၏။ တေနေဝ ဝဏ္ဏေန၊ ထိုသို့
အသက် အဆင်း ဆုတ်ယုတ်သော အကြောင်းကြောင့် သာလျှင်၊ တုယံ၊
သင့်အား။ ခနုမ္ပိ၊ ဥစ္စာကိုလည်း။ နိဟိယတိ၊ ဆုတ်ယုတ်စေ၏။ အဇ္ဇ၊
ဇိဏ္ဏတရာ၊ အလွန်အိုသည်။ အသိ၊ ဖြစ်ပြီ။

၄၅။ ယသသိနိ၊ များသော အမြဲအရံရှိသော။ ဣဇပုတ္တိ၊ မင်းသမီး။
 ဝေ၊ ဤသို့၊ မေ ပေကမာနသေဝ၊ ငါမြင်စဉ်ပင်လျှင်၊ တဝ၊ သင်၏။
 ဝဏ္ဏေဓ၊ အဆင်းသည်။ ဟာယဓေဝ၊ ယုတ်သည်သာတည်း။ အာဟာ
 ရတ္တာနံ၊ နေ့ ညဉ့်တို့၏။ အစ္စယေ၊ လွန်သည်ရှိသော်။ အပဏ္ဏတ္တိကဘာဝ
 ဓေဝ၊ ပညတ်စရာ အကောင်အထည်မရှိသည် အဖြစ်သို့သာလျှင်။ ဂမိဿတိ၊
 ထောက်လှံ့။

၄၆။ သုမေဓသေ၊ ကောင်းသော ပညာရှိသော။ ဣဇပုတ္တိ၊ မင်း
 သမီး။ တု၊ သင်သည်။ ဣမိနာ ဝယသာ ဝေ၊ ဤအရွယ်ဖြင့်လျှင်။ ဗြဟ္မ
 စရိယံ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို၊ ဓရေယျာသိ၊ ကျင့်လော့။ ဘိယျော၊ လွန်
 စွာ။ ဝဏ္ဏဝတိ၊ အဆင်းနှင့်လည်းပြည့်စုံသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ထု၏။

နတ်တွေကောမအိုပြီကော

ထို့နောင်မှ ခင်းဆမ်းထည် ဤမှတစ်ပါးသော-

၄၇။ ဒေဝါ န ဇီရန္တိ ယထာ နေယျာ၊
 ဂတ္တေသု တေသံ ဝလိယော န ဟောန္တိ၊
 ပုစ္ဆာမိ တံ ယက္ခ မဟာနုဘာဝ၊
 ကထံ န ဒေဝါနံ သရီရဒေဟေစ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၇။ ဟောနုဘာဝ၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော။ ယက္ခ၊ နတ်မင်း။
 မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဇီရန္တိယထာ၊ အိုကုန်သကဲ့သို့။ တတ၊ ထိုအတူ။
 ဒေဝါ၊ နတ်တို့သည်။ န ဇီရန္တိ၊ မအိုကုန်သလော၊ တေသံ၊ ထိုနတ်တို့၏။
 ဂတ္တေသု၊ ကိုယ်တို့၌။ ဝလိယော၊ အခရတုန်လိပ်ခြင်းတို့သည်။ န ဟောန္တိ၊
 မဖြစ်ကုန်အလော။ ဒေဝါနံ၊ နတ်တို့၏။ သရီရဒေဟေ၊ ခန္ဓာကိုယ်သည်။
 ကထံ န၊ အဘယ်ကြောင့်လျှင်။ န ဇီရတိ၊ မအိုသနည်း။ တံ၊ ထင်နတ်
 ခင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါမေး၏။

နတ်တွေမအိုပါ

ထိုအခါ မင်းသမီးအား ပြောလို၍ သိကြားသည် ဤမှ တစ်ပါး
အခြားမဲ့သော-

၄၈။ ဒေဝါ န ဇီရန္တိ ယထာ မနုဿ၊
 ဂတ္ထေသု တေသံ ဝလိယော န ဟောန္တိ။
 သုဝေသုဝေ ဘိယုတရော စ တေသံ၊
 ဒိဗ္ဗောစ ဝဏ္ဏော ဝိပုလ္လာစ ဘောဂါ-
 ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၄၈။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။ ဇီရန္တိ ယထာ၊ အိုကုန်သကဲ့တို့။ ဒေဝါ၊
 နတ်တို့သည်။ န ဇီရန္တိ၊ မအိုနိုင်ကုန်။ တေသံ၊ ထိုနတ်တို့၏။ ဂတ္ထေသု၊
 ကိုယ်တို့၌။ ဝလိယော၊ အရေးတုန်လိပ်ခြင်းတို့သည်။ န ဟောန္တိ၊ မဖြစ်
 နိုင်ကုန်။ တေသံ၊ ထိုနတ်တို့အား။ သုဝေ သုဝေ၊ နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း။ ဘိယု
 တရော၊ လွန်သော။ ဒိဗ္ဗော၊ နတ်၌ဖြစ်သော။ ဝဏ္ဏော စ၊ အဆင်းသည်
 အည်းအောင်း။ ဝိပုလ္လာ၊ များစွာပြန်ပြောကုန်သော။ ဘောဂါ စ၊ စည်း
 ဝိမ်တို့သည်လည်းကောင်း။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

နတ်ပြည်ရောက်ချင်တယ်

ထိုမင်းသမီးသည် နတ်ပြည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုကြား၍ ထိုနတ်ပြည်သို့
 သွားရာ သွားကြောင်းခရီးကို မေးမြန်းလိုရကား-

၄၉။ ကိံ သူမ ဘိတာ ဇနတာ အနေကာ၊
 မဂ္ဂေါစ နေနာယတနံ ပဝေတ္တာ။
 ပုစ္ဆာမိ တံ ယက္ခ မဟာနုဘာဝ၊
 ကတ္ထ ဌိတာ ပရလောကံ န ဘာယေ-
 ဟူသော ဤမှတစ်ပါး အခြားမဲ့ သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၄၉။ မဟာနုဘာဝ၊ ကြီးသောတန်ခိုးရှိသော။ ယက္ခ၊ နတ်မင်း။
 ဣ၊ ဤလူရွာ၌။ အနေကာ၊ များစွာသော။ ဇနတာ၊ လူအပေါင်း
 သည်။ ကိံ သု၊ အဘယ်ကို။ ဘိတာ၊ ကြောက်၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်
 ပြည်သို့။ န ဂစ္ဆတိ၊ မသွားရသနည်း။ အနေကာယတနံ၊ များသော
 တည်ရာရှိသော။ ပဝေတ္တာ၊ ပညာရှိတို့သည်ဟောအပ်သော။ မဂ္ဂေါ၊ နတ်
 ရွာခရီးသည်။ ခကာ၊ အဘယ်နည်း။ တံ၊ သင်နတ်မင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ ငါ
 မေးပါ၏။ ကတ္ထ၊ အဘယ်ခရီး၌။ ဌိတာဝ၊ တည်သော သူသည်လျှင်။
 ပရလောကံ၊ တမလွန်လောကကို။ န ဘာယေ၊ မကြောက်သနည်း။

၉-၉၉-၅၅၀(တ-တွဲ)

နတ်ရွာလမ်းပြတရား

ထိုအခါ၌ ထိုမင်းသမီးအား ပြောကြားလိုသော သိကြားမင်းသည်-

၅၀။ ဝါစံ မနုဉ္ဇ ငဏိဓာယ သမ္မာ၊
ကာယေန ပါပါနိ အကုပ္ပမာဒနာ။
ဗဟုန္န ပါနိ သရ မာဝသန္တာ၊
သဒ္ဓေါမုဒ္ဒ သံဝိဘာဂိ ဝဒည။
သင်္ဂါဟကော သခိလေစ သဏှဝါစော၊
တ္ထေ ဌိတော ပရလေဏံ န ဘာယေ-
ဟူသေ တစ်ပါးသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၀။ ဘဒ္ဒေါ နှမ။ ဝါစံ။ နှုတ်ကိုလည်းကောင်း။ မနုဉ္ဇ၊ နှလုံးကိုလည်းကောင်း။ သမ္မာ၊ ကေခင်းစွာ။ ပဏိဓာယ၊ ဆောက်တည်၍။ ကာယေန၊ ကိုယ်ဖြင့်။ ပါပါနိ၊ မကောင်းမှုတို့ကို။ အကုပ္ပမာဒနာ၊ မပြုသည်ဖြစ်၍။ သရံ၊ အိမ်၌။ အာဝသန္တာ၊ နေသည်ရှိသော်။ ဗဟု၊ များစွာသော။ အနုပါနိ။ ထမင်းအဖျော်ကို။ ဒတွာ၊ လှူ၍။ သဒ္ဓေါ၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ မုဒ္ဒ၊ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍။ သံဝိဘာဂိ၊ အလှူအဖို့ကို ခွဲဝေလျက်။ ဝဒည။ ဆုံးမခြင်းကို သိသည်ဖြစ်၍။ သင်္ဂါဟကော၊ သင်္ဂါဟဝတ္ထု လေးပါးတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်သည်ဖြစ်၍။ သခိလော၊ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုသည်ဖြစ်၍။ သဏှဝါစော၊ ပြောပြစ်သောစကား ရှိသည်ဖြစ်၍။ တ္ထေ၊ ဤဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်း၌။ ဌိတော၊ တည်သောသူသည်။ ပရလေဏံ၊ တမလွန်လောကကို။ န ဘာယေ၊ ဓကြောက်။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား “ဥဒယဘဒ္ဒါ အမည်ရှိသောနှမ—နှုတ်နှလုံးကို ကောင်းစွာထား၍ ကိုယ်ဖြင့် မကောင်းမှုကို မပြုသည်ဖြစ်၍ ဤဆယ်ပါးသော ကုသိုလ် စာမ္ပပထတို့ကို ဆောက်တည်လျက် ကျင့်၍ များစွာကုန်သော ထမင်းအဖျော် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို အိမ်၌နေလျက် အလှူ၏အကျိုးသည် ရှိ၏ဟု သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ နူးညံ့သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ အလှူအဖို့တို့ကို ဝေဖန်သည်၏အဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွလာကုန်သည်ရှိသော် ကျင့်သည်မည်ကုန်၏၊ ပစ္စည်းလေး

ပါးတို့ကို လှူသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့၏ အဆုံးအစကို သိသောကြောင့်
ပစ္စည်းလှူခြင်း ဆုံးမခြင်းကိုယူသဖြင့် သိသည် သင်္ဂဟဝတ္ထုလေးပါးတို့
ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့သည်ဖြစ်၍ ချစ်ဖွယ်ဆိုသည်၏အဖြစ်ဖြင့် ပြေပြစ်
သောစကား ရှိသည်၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်တူ၏။ ဤဂိုဏ်းကျေးဇူး၌တည်သော
သူသည် တမလွန်သို့သွားသည်ရှိသော် မကြောက်’ ဟု ဆိုလိုသည်။

သင်ဘယိသုလဲ

ထို့ နောင် ငေးသမီးသည် ထိုသိကြားမင်း၏စကားကို ကြား၍ ချီး
မွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား-

၅၁။ အနုသာသသိ မံ ယက္ခ၊ ယထာ မာတာ ယထာ ပိစ္ဆာ။
ဥဠာရဝဏ္ဏံ ပုစ္ဆာမိ၊ ကော န တုဓသိ သုဗြဟာ-
ဟူသော ဤမှတစ်ပါး အခြားမဲ့သော ဤဂိုဏ်းကို ဆို၏။

၅၂။ သုဗြဟာ၊ အလွန်မြတ်သော ကိုယ်ရှိသော။ ယက္ခ၊ နတ်မင်း။
မာတာ ယထာ၊ အမိကဲ့သို့။ ပိတာ ယထာ၊ အဘကဲ့သို့။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။
အနုသာသသိ၊ ဆုံးမပေ၏။ ဥဠာရဝဏ္ဏံ၊ တင့်တယ်သော အဆင်းရှိသော။
တံ၊ သင်နတ်မင်းကို။ ပုစ္ဆာမိ၊ မေးပါ၏။ တု၊ သင်နတ်မင်းသည်။ ဧဝံ၊
အဘယ်သူသည်။ အသိ နု၊ ဖြစ်သနည်း။

ထိုဂိုဏ်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကား ‘အမိအဘတို့သည် သားသမီးတို့ကို
ဆုံးမကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ အကျွန်ုပ်ကို ဆုံးမပေ၏။ အလွန်မြတ်သော
ကိုယ်ရှိသော တင့်တယ်သော ကိုယ်ရှိသောနတ်မင်းသည် အဘယ်သူနည်း’
ဟု ဆိုလိုသည်။

ငါဥဒယမင်းတည်း

ထို့နောင်မှ ဘုရားလောင်းသည်-
၅၂။ ဥဒယော ဟ မသ္မိ၊ ကလျာဏိ၊ သင်္ဂရတ္တာ ဣဓာဂတော။
အာမန္တ ခေါတံ ဂစ္ဆာမိ၊ မုတ္တောသ္မိ တဝ သင်္ဂရာ-
ဟူသော ဤမှတစ်ပါး အခြားမရှိသော ဤဂိုဏ်းကို ဆို၏။

၅၂။ ကလျာဏိ၊ ကောင်းသောအပြင်ရှိသော မင်းသမီး။ အဟံ၊ ငါ
ကား။ ဥဒယော၊ လူ၏အဖြစ်တွင် သင်၏ချစ်လင်ခင်ပွန်း ဥဒယမင်းသား။

သည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။ သင်္ဂရတ္တာ၊ ရွေး၌ ကတိကဝတ်ကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤ သင်၏အထံသို့။ အာဂတော၊ လာခဲ့၏။ တံ၊ သင်နှမချစ်ကို။ အာမန္တ၊ တိုင်ပင်၍။ ဂစ္ဆာမိ၊ သွားအံ့။ တဝ၊ ထင်၏။ သင်္ဂရာ၊ ရွေး၌ပြုသော ကတိ ကဝတ်မှ။ မုတ္တော၊ လွတ်သည်။ အသို့၊ ဖြစ်၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား “ကောင်းသော အပြင်အလျာရှိသော မင်းသမီး-ငါကား ရွေးဘဝ၌ သင်၏ချစ်လင် ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဥဒယ မင်းသားတည်း။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်းဖြစ်၏။ ဤအရပ်သို့ လာသည်မှာလည်း သင်နှမကို ကိလေသာဖြင့် ချစ်ခင်လေးမြတ် နှစ်သက် အပ်သည်ဖြစ်၍ မလာ။ သင်နှမကို စုံစမ်းပြီး၍ ကတိကဝတ်ကို ဖြေအံ့ သောအကျိုးငှာ ရွေးဘဝ၌ ကတိကဝတ် သစ္စာရှိဖူးသည်၏အဖြစ်ကြောင့် လာ၏။ ယခု သင်နှမကိုခေါ်၍ သွားအံ့။ ထင်၏ ကတိကဝတ်သစ္စာမှ လွတ် ပြီ” ဟု ဆိုလိုသည်။

ခေါ်တော်မူပါ

မင်းသမီးသည် နှစ်သက်၍ “သခင်... သင်သည် ဥဒယမင်းသားပေ လော” ဟု ဝမ်းနည်းချင်ဖွယ် အသွယ်သွယ်ဆင်းသော မျက်ရည်တို့ဖြင့် ငိုမြည်ဘမ်းလျက် “အကျွန်ုပ်သည် သခင်တို့နှင့် ကွေ့ကွင်း၍ နေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပါ။ သခင်တို့၏အထံ၌ အတူတကွ ခစားလုပ်ကျွေး၍ နေပါရ အောင် ကျင့်ဆောင်ဆုံးမ ပြသသွန်သင် ပဲ ပြင်တော်မူပါ” ဟု လျှောက် ဆိုလိုရကား-

၅၃။ သစေ ခေါ် တွံ ဥဒယော သိ၊ သင်္ဂရတ္တာ ဣဓာဂဒတာ။
အနုသာသ မံ ရာဇပုတ္တ၊ ယထာသု ပုန သင်္ဂမော-
ဟု သာ တစ်ပါးသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၃။ ရာဇပုတ္တ၊ အရှင်မင်းသား။ တွံ၊ အရှင်မင်းသည်။ ဥဒယော၊ ဥဒယ မင်းသားသည်။ သစေ အသိ၊ အကယ်၍ဖြစ်ပါအံ့။ သင်္ဂရတ္တာ၊ ကတိ ကဝတ်သစ္စာကြောင့်။ ဣဓ၊ ဤအကျွန်ုပ်၏ စံရာတိုက်ခန်းသို့။ အာဂတော၊ လာသည်ဖြစ်အံ့။ ယထာ၊ ယကြင်အခြင်းဖြင့် ဆုံးမသည်ရှိသော်။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ သင်္ဂမော၊ အုံးအိပ်ရာယှဉ်တွဲ၍ မေတ္တာရစ်ခွဲ ကြာနှင့်ရော့သို့ အဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့သဖြင့် ပေါင်းမိကြပြန်သည်။ အသု ဘဝေယျ၊ ဖြစ်ရာ၏။

တထာ၊ ထိုသို့ပေါင်းမိကြရအောင်း မှ၊ အကျွန်ုပ်လို၊ အနုသာသ၊ ဆုံးမ
တော်မူပါလော့။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၍

ထိုအခါ မင်းသမီးကို ဆုံးမလိုသော ဘုရားလောင်းသည်-

- ၅၄။ အတိပတတိ ဝယော ခဏော တထေဝ၊
ဌာနံ နုတ္တိ ဓုဝံ စဝန္တိ သတ္တာ။
ပရိဇိယျတိ အဓုဝံ သရီရံ၊ ဥဒယေ မာ ပမာဒ စရဿု ဓမ္မံ၊
- ၅၅။ ကသိကာ ပထစိ ခနဿ ပူဇာ၊
ကေဿဝ သိယာ အနုညဓေယျေ။
တဉ္စာပိ ဇဟတိ အဝိတဏှဂေါ၊
ဥဒယေ ဓာ ပမာဒ စရဿု ဓမ္မံ။
- ၅၆။ ဓာဘာစ ပိဘာစ ဘာတရောစ၊
ဘရိယာစာပိ ခနနု ဟောန္တိ အတိတ္တာ။
တေဝါပိ ဇဟန္တိ အညမညံ၊ ဥဒယေ မာ ပမာဒ စရဿု ဓမ္မံ။
- ၅၇။ ကာယော စ ပရဘောဇနံ ဝိဒိတူာ၊
သံသာဓေ သုဘတိ ဒုဂ္ဂတံဉ္စ၊
ဣတ္တိရဝါသောတိ ဇာနိယ၊ ဥဒယေ မာ ပမာဒ စရဿု ဓမ္မံ-

ဟူသော ဤလေးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၅၄။ ဥဒယေ၊ ဥဒယဘဒ္ဒမည်သော မင်းသမီး။ သတ္တာနံ၊ သတ္တဝါ
တို့၏။ ဝယော၊ အရွယ်သုံးပါးသည်။ အတိပတတိ၊ လျင်မြန်စွာ လွန်တတ်
၏။ ခဏော၊ ဥပါဒိ ဌာတင် ဟူသော ခဏသုံးပါးသည်။ တထေဝ၊ ထို
အတူလျှင်။ အထိပတတိ၊ အလွန်လျင်မြန်၏။ ဌာနံ၊ မပြုမကဲ့ အမြဲတည်
သော အရပ်သည်။ နုတ္တိ၊ မရှိ။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့တည်း။ ဓုဝံ၊ မချွတ်မလွဲ
အမြဲကန် အမှန်မူချ။ စဝန္တိ၊ ရွေ့ကုန်၏။ ပရိဇိယျတိ၊ ကုန်းကွ ရွတ်ယို
တူတူအို၏။ သရီရံ၊ ကိုယ်သည်။ အဓုဝံ၊ မမြဲ။ မာ ပမာဒ၊ မမေ့မလျော့
လင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးကို။ စရဿု၊ ကျင့်လော့။

၅၅။ ဥဒယေ၊ ဥဒယဘဒ္ဒမည်သောမင်းသမီး။ အနညဇေယျော၊ သူတစ်ပါးနှင့်မစပ်သော။ ခံနဿ၊ ဥစ္စာဖြင့်။ ပူရာ၊ ပြည့်သော။ ကသိကာ၊ အလုံးစုံသော။ ပထဝီ၊ မြေသည်။ ကေဿဝ၊ တစ်ယောက်တည်းသော မင်းအားသာလျှင်။ သိယာ၊ ဖြစ်စေကာမူ။ အဝိတရာဂေါ၊ တဏှာနိုင်ငံသို့ လိုက်သော သူသည်။ တဉ္စာပိ၊ ထိုအလုံးစုံသော ကေရာင်မင်းအဖြစ်ကို လည်း။ ဇဟတိ၊ စွန့်ရ၏။ မာ ပမာဒ၊ မမေ့မလျော့လင့်။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ် အမွပထတရား ဆယ်ပါးကို။ စရဿ၊ ကျင့်လော့။

အဓိပ္ပာယ်ကား “ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းကို အစိုးရသော ကေရာင်မင်း ဖြစ် ငြားသော်လည်း တဏှာနိုင်ငံသို့လိုက်သော သူသည် မရောင့်ရဲနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မမေ့မလျော့ ကုသိုလ်တရားကို ကြိုးစား၍ ကျင့်လော့” ဟု ဆိုလိုသည်။

တရားသဖြင့်ကျင့်လေ

၇၆။ ဥဒယေ၊ ဥဒယဘဒ္ဒမည်သော မင်းသမီး။ မာဓာစ၊ အမိသည်လည်း။ ကောင်း။ ပိတာ စ၊ အဘသည်လည်းကောင်း။ ဘာတရော စ၊ ညီသား အစ်ကိုတို့သည်လည်းကောင်း။ ဘရိယာ စာပိ၊ ဓယားတို့သည်လည်းကောင်း စနေ၊ ဥစ္စာဖြင့်။ အတိတ္တာ၊ မရောင့်ရဲကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေဝါပိ၊ ထိုအမိအဘ အစရှိသော သူကိုသည်လည်း။ အညမညံ၊ အချင်း ချင်း။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ရကုန်၏။ မာ ပမာဒ၊ မမေ့မလျော့လင့်။ ဓမ္မံ၊ တရား ကို။ စရဿ၊ ကျင့်လော့။

၅၇။ ဥဒယေ၊ ဥဒယဘဒ္ဒမည်သော မင်းသမီး။ ကာယော၊ ကိုယ် သည်။ ပရဘောဇနံ၊ ကျီးရဲ စွန့်ရဲ ကျားရဲ သစ်ရဲ ဘိလူးရက္ခိသ် အစရှိ သော တစ်ပါးသော သတ္တဝါတို့၏ အစာအာဟာရတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝိဒိတာ၊ သိ၍။ သံသာရေ၊ သံသရာ၌။ သုဂတိဉ္စ၊ သုဂတိဘုံတဝ၌ လည်း ကောင်း။ ဒုဂတိဉ္စ၊ ဒုဂတိဘုံတဝ၌လည်းကောင်း။ ဣတ္ထရဝါသော၊ မမေ့မလျော့လင့်။ ဓမ္မံ၊ တရားကို။ စရဿ၊ ကျင့်လော့။

ရသေ့ မပြုလုပ်ပြီ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်းသမီးအား အဆုံးအမ့် သြဝါဒကို ပေး၏။ ထိုမင်းသမီးသည်လည်း ဘုရားလောင်း၏ တရားစကား၌ ကြည် ညို၍ ချီးမွမ်းခြင်းကို ပြုလိုရကား။

၅၈။ သမု ဘာသတိ ယံ ယက္ခော၊ အပ္ပံ မစ္စေန ဇီဝိတံ။
ကသိရဉ္စ ပရိတ္တဉ္စ၊ တဉ္စ ဒုက္ခေန သံယုတံ။
သမဟံ ကေခ ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ဟိတုာ ကာသိ သုရုန္ဒနံ-
ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၅၈။ မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ အပ္ပံ၊ နည်း၏။
ကသိရဉ္စ၊ ဆင်းလည်းဆင်းရဲ၏။ ပရိတ္တဉ္စ၊ တိုလည်းတို၏။ တဉ္စ၊ ထိုဆင်းရဲငြို
ငြင်သော အသက်သည်လည်း။ ဒုက္ခေန၊ ဝဋ်ဆင်းရဲနှင့်။ သံယုတံ၊ ယှဉ်၏။
ဣတိ၊ ဤသို့။ အယံ ယက္ခော၊ ဤနတ်သည်။ ဘာသတိ၊ ဆို၏။ သမု၊
ကောင်းပေစွ တကား။ သမဟံ၊ ထိုငါသည်။ ကာသိ သုရုန္ဒနံ၊ ကာသိ
တိုင်း သုရုန္ဒနံမြို့ကို။ ဟိတုာ၊ စွန့်ပစ်၍။ ကော၊ တစ်ယောက်အထိ၊ တည်း။
ပဗ္ဗဇိဿာမိ၊ ရဟန်းပြုတော့အံ့။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုခင်းသို့မီးအား အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ပေးပြီး
၍ မိမိနေရာ နတ်ရွာသို့လျှင် သွားလေ၏။ ထိုမင်းသမီးသည်လည်း မိုး
သေခက်သောနေ၌ အမတ်တို့အား ပြည်ကို ဆောက်နှင်းပေးခဲ့၍ မြို့တွင်း၌
ပင်လျှင် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ဥယျာဉ်၌ ရသေ့ ရဟန်း ပြုလုပ်ပြီး
လျှင် တရားကိုကျင့်၍ အသက်အဆုံး၌ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ဝယ် ဘုရား
လောင်း၏ အလုပ်အကျွေး မယားဖြစ်လေ၏။

ဘေတံပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာ
ကို ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြုပြီး၍ ဘေတံကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာကို ပြသော အဆုံး၌ သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့မရွှင် လူထွက်ချင်
သော ရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၏။ ထိုအခါ မင်းသမီးသည်
ရာဟုလမယ်စော် ဖြစ်လာ၏။ သိကြားမင်းသည် သင်တို့ဆရာ ငါဘုရား
ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဘေတံကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(တစ်နေ့ကား ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေ၊ လျော့လေ ဆင်းရပ်ဝါ)

ကောဒ္ဓသက နိပါတ်ကျမ်း၌ လေးခုမြောက်သော ဥဒယဘဒ္ဒဘေတံသည်
ပြီး၏။

၅-ပါနိယဇာတ်

အကုသိုလ်ကို နည်း၏ဟု မထေမဲ့ မြင် မပြုသင့်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူစဉ် ကိလေသာကို နှိပ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ “မိတ္တော
မိတ္တဿ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤပါနိယ
ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ တစ်ရံရောအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကုန်သော ငါးရာ
ကုန်သော အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ဘုရားသခင်၏ ဓမ္မဒေ
သနာကို ကြားနား၍ ရဟန်းပြုပြီးသော် ပဉ္စင်းဖြစ်ကုန်ပြီး၍ ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်၌လျှင် နေကုန်လျက် ညဉ့်သန်းခေါင်အခါဝယ် ကာမဝိတက်
ကို ကြံကုန်၏။ (အလုံးစုံအောက်၌ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်လျှင် သိ
အပ်၏။) အထူးကား- မြတ်စွာဘုရား၏ စေတော်မူခြင်းဖြင့် အရှင်အာ
နန္ဒာသည် ရဟန်းအပေါင်းကို စုဝေးစေသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည်
ခင်းအပ်သော မြတ်သောနေရာ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဓရည်
သည်ကို ပြု၍ “ကာမဝိတက်ကို ကြံကုန်သလော”ဟု အလုံးစုံလုံး သိမ်း
ကျုံးသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်သာလျှင် မေးတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ကိလေ
ဿာသည် ငယ်သောမည်သည် မရှိ၊ ရဟန်းမည်သည်ကား ဖြစ်သော ကိ
လေသာကို နှိပ်စက်အပ်ကုန်၏၊ ရှေးပညာရှိတို့သည် ဘုရားမဖြစ်သော ကာ
လ၌လည်း ကိလေသာကို နှိပ်၍ ပစ္စေက ဗောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်ဖူးကုန်ပြီ”
ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌
ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော အာသိတိုင်း၌ တစ်ခုသော ရွာ၌
အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့သည် ဓရဘူးတို့ကိုယူ၍ လယ်သွံသွားကုန်၍
တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ထား၍ လယ်ခုတ်ထွင်၍ ရေသိပ်သော
အခါ လှာ၍ ရေကို သေခက်ကုန်၏။ ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် တစ်ယောက်

သောသူသည် ရေသောက်စားသောငှာ လာ၍ မိမိ၏ရေကို စောင့်သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်သောသူ၏ ရေဘူးမှ သောက်၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ဆော့မှု ထွက်၍ ရေချိုး၍တည်လျက် 'ငါ့အား ကာယဒွါရ အစရှိသည်တို့ဖြင့် ယနေ့ တစိုးတစ်စီသော မကောင်းမှုကို ပြုမိခြင်းသည် ရှိသလော' ဟု စူးစမ်းဆစ်ခြင်လတ်သော် ရေကိုခိုး၍ သောက်မိသော အပြစ်ကိုမြင်၍ ထိုသူသည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ 'ဤဘဏ္ဍာသည် ပွားလတ်သော် ငါ့ကို အပါယ်တို့၌ ပစ်ချလတ္တံ့၊ ဤကိလေသာ နှိပ်အံ့' ဟု ရေကိုခိုး၍ သောက်မိသော အပြစ်ကို အာရုံပြု၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ ပစ္စေကဗေဒဓိညဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ ရသော ကျေးဇူးကို ဆင်ခြင်လျက် တည်၏။

လယ်သမား ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ထိုအခါ၌ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို အဖော်တစ်ယောက် ရေချိုး၍ တက်လတ်သော် "အဆွေ...လာလှည့်၊ အိမ်သို့သွားကုန်အံ့" ဟု ဆို၏။ "သင်သည် သွားလော့၊ ဝါအား အိမ်ဖြင့် ကိစ္စမရှိ၊ ငါတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ မည်ကုန်၏" ဟုဆိုလတ်သော် "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် သင်နှင့်မတူကုန်" ဟုဆို၏။ ထိုအခါ ထိုလူကို "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် အဘယ်သို့ အဘယ်သဘောရှိကုန်သနည်း" ဟု မေး၏။ "ဆံ့သက်နှစ်သစ် ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဖန်ရည်စွန်းသော သက်နှီးကို ဝတ်ကုန်သည်သာဖြစ်၍ မြောက်အရပ် ဟိမဝန္တာ နန္ဒမူလိုက်၌ နေကုန်၏" ဟုဆိုသည်ရှိသော် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ဦးခေါင်းကို သုံးသပ်စော်မူ၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား လူ၏ အသွင်ကွယ်လေ၏။ နီးသော နှစ်ထပ်သော သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက်လျှင် လျှပ်စစ်နှွယ်နှင့်တူသော ခါးပန်းဖွဲ့စည်း၍ သယ်ခေါင်ရန်းပန်း အဆင်းနှင့်တူသော ကိုယ်ဝတ်သက်နှီးကို လက်ဝဲထစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ဘင်၍ တိမ်အဆင်းနှင့် ထူသော ပုံသကူသက်နှီးကို ပခုံးစွန်း၌တင်ထား၍ ပိုတုန်းတောင် အဆင်းနှင့်တူသော မြေသပိတ်ကို လက်ဝဲပခုံးစွန်း၌လွယ်လျက် တည်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် အောင်းကင်၌ရပ်လျက် တရားဟော၍ ပျံ၍ နန္ဒမူ ဝိုက်၌ သက်ဆင်း၏။

သူကြွယ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ကာသိကရွာ၌သာလျှင် တစ်ယောက်သော သူကြွယ်သည်လည်း နေရာ၌ နေလျက် တစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် မိမိ၏ မယားကို ခေါ်၍

F ၁၀၀-၅၅၀(တ-တုံ)

သွေးသည်ကိုမြင်လျှင် မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သော ထိုမိန်းမကို တူနေ့တို့ကိုဖျက်၍ တစိန်းစိန်းကြည့်လျက် တစ်ဖန်ကြံ၏။ “ငါ့အား ဤလောဘသည် ပွားလတ်သော် ငါ့ကို အပါယ်ဘုံတို့၌ ပစ်ချလတ္တံ့” ဟု ထိတ်သန့်သော စိတ်နှလုံး ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေပြီးလျှင် ပစ္စေက ဗောဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင်၌တည်လျက်တရားဟော၍ နန္ဒမူလိဏ်သို့သာလျှင် ကြွလေ၏။

တစ်ယောက်သောသူသည်လည်း ထာသိတိုင်း ကာသိကရွာ၌သွေးလျှင် နေကုန်သော သားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည် အတူတကွ ခရီးသွားကုန်၏။ တောအုပ် အဝ၌ သူခိုးတို့သည် ထကုန်၏။ ထိုခိုးသူတို့သည် သားအဖ နှစ်ယောက်တို့ကို ရသည်ရှိသော် သားကိုချုပ်၍ “ဥစ္စာကိုဆောင်၍ သင့် သားကို ယူလော့” ဟု အာကိုလွတ်ကုန်၏။ ညီအစ်ကိုကို ရသည့်ရှိသော် ညီကိုချုပ်ထား၍ အစ်ကိုကိုလွတ်လိုက်၏။ ဆရာတပည့်ကို ရသည်ရှိသော် ဆရာကိုချုပ်ထား၍ တပည့်ကို လွတ်ကုန်၏။ တပည့်သည်လည်း ဖြားယောင်း၍ ဥစ္စာကိုဆောင်၍ ဆရာကိုယူ၍သွား၏။

သားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ထိုအခါ၌ ထိုသားအဖ နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ထိုအရပ်၌ ခိုးသူ တို့၏ ထသောအဖြစ်ကို သိ၍ “သင်သည် ငါ့ကို အာဟာရ၍ မဆိုသင့်၊ ငါ့လည်း သင့်အား သားဟူ၍ မဆိုအပ်” ဟု ကတိကဝတ်ပြု၍ ခိုးသူတို့ သည် ဖမ်းယူသောအခါ “သင်တို့သည် အချင်းချင်း အဘယ်သို့ တော်ကုန် သနည်း” ဟု မေးအပ်သည်ရှိသော် “စိုးစဉ်းမျှ မတော်ကြကုန်” ဟု သိလျက်ချွတ်ယွင်းသောစကားဆိုခြင်းကိုပြုကုန်၏။ ထိုသားအဖနှစ်ယောက် တို့သည် တောအုပ်မှထွက်၍ ညချမ်း၌ ရေချိုး၍ တည်ကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုလူနှစ်ယောက်တို့တွင် သားသည် မိမိ၏ သိလက် သုတ်သင်သည် ရှိသော် ထိုမုသာဝါဒကိုမြင်၍ “ဤမကောင်းမှုသည် ပွားများသည်ရှိသော် ငါ့ကို အပါယ်ဘုံတို့၌ ပစ်ချလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့် ဤကိလေသာကို နှိမ်အံ့” ဟု ဝိပဿနာကိုပွား၍ ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကိုဖြစ်စေ၍ ကောင်းကင်၌ တည် လျက် အာအား တရားဟော၍ နန္ဒမူလိဏ်သို့သာလျှင် ကြွတော်မူ၏။

ရွာစားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကာသိတိုင်း တစ်ခုသော ရွာ၌သာလျှင် တစ်ယောက်သော ရွာစားသည် “သားကြီး၊ ငါးကြီး မသတ်လင့်” ဟု စည်လည် မောင်းခတ်ခြင်းကို ပြုစေ၏။ ထိုအခါဝယ် ရွာစားကို အခွန်အတုတ် ဆက်သောအခါ၌ လူများသည် စုစေး၍ဆို၏။ “ရွာရှင်... အကျွန်ုပ်တို့သည် သမင်၊ ဝက်အစရှိသည်တို့ကို သတ်၍ နတ်တို့အား ဗလီနတ်စာကို ပြုကုန်အံ့၊ ဤအခါသည် ဗလီနတ်စာ တင်သောအခါတည်း” ဟု ဆိုလေလျှင် “သင်တို့ ရှေးထုံးစံရှိသည်အတိုင်းပြုကုန်လော့” ဟု ဆိုသည်ရှိသော် လူတို့သည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုရွာစားသည် များစွာသော ငါး အမဲကိုမြင်၍ “ဤလူတို့သည် ဤမျှကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို သတ်ကုန်သည်ရှိသော် ငါတစ်ယောက်၏ စကားကြောင့်လျှင် သတ်ကုန်၏” ဟု အလို့အလို့ကိုပြု၍ လေသွန်တံခါးကို မှီ၍ ရပ်လျက်လျှင် ဝိပဿနာကို ပွားစေသော ခဏ၌ ပစ္စေကဗေဒဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ ဆောင်းကင်၌တည်လျက် “လူအများအား တရားဟော၍ နန္ဒမူလိုက်သို့သာလျှင် ကြံတော်မူလေ၏။

ရွာစားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ကာသိက တိုင်း၌ပင်လျှင် တစ်ယောက်သော ရွာစားသည် သေအရက်ထောင်းဝယ်ခြင်းကို မြစ်တား၍ “သခင်... ရှေး၌ဤအခါဝယ် သေသောက်သဘင်ဖြစ်၏။ အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟု လူများသည် ဆိုလတ်သော် သင်တို့၏ ရှေးထုံးစံရှိတိုင်း ပြုလေကုန်” ဟု ဆိုလိုက်၏။ လူတို့သည် သံဘင်ကိုပြု၍ သေကိုသောက်၍ ခိုက်ရန်ပြုကုန်လျက် လက်ခြေတို့ကို ချိုး၍ ဦးခေါင်းကို ပေါက်ခွဲ၍ နားတို့တို့ဖဲ့၍ များစွာသော ဆင်းရဲဖြင့် ဖွဲ့ကုန်၏။ ရွာစားသည် ထိုဆင်းရဲသို့ကိုမြင်၍ ကြံ၏။ “ငါသည် ခွင့်မပြုသည်ရှိသော် ဤသူတို့သည် ဤဆင်းရဲကိုမရကုန်ရာ” ဟု ကြံ၍ ထိုရွာစားသည် ဤမျှဖြင့် အလို့အလို့ကိုပြု၍ လေသွန်တံခါးကို မှီ၍ ရပ်လျက်လျှင် ဝိပဿနာကို ပွားစေ၍ ပစ္စေကဗေဒဓိဉာဏ်ကို ဖြစ်စေ၍ “ကုသိုလ်တရား၌ မမေ့ခလျော့ ဖြစ်ကြကုန်” ဟု ကောင်းကင်၌တည်လျက် တရားဟော၍ နန္ဒမူလိုက်သို့သာလျှင် ကြံတော်မူလေ၏။

ဘယ်လိုရဟန်းပြုကြပါသလဲ

နောက်အဖို့၌ ငါးပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ဆွမ်းခံခြင်းငှာ ဗာ
 ဣဏသိပြည် တံခါး၌ သက်ဆင်းကုန်၍ ကောင်းစွာ ဝတ်ရုံကုန်လျက်
 ကြည်ညိုဖွယ်ရှိကုန်သော ရှေ့သို့တက်ခြင်း၊ နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း အစရှိ
 သည်တို့ဖြင့် ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွတော်မူကုန်သည်ရှိသော် မင်းအိမ်တံခါးသို့
 ရောက်ကုန်၏။ မင်းသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မြင်လျှင် ကြည်ညိုသောစိတ်
 ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းအိမ်သို့ပင့်ဆောင်၍ ခြေတို့ကိုဆေး၍ ဆီမွှေးဖြင့် လိမ်း
 ကျံ၍ ကောင်းမြတ်သော ခဲဖွယ်ဘေးဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ တင့်အပ်
 လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေ၍ "အရှင်ဘုရားတို့... အရှင်မြတ်တို့အား
 ပထမအရွယ်၌ ရဟန်းပြုကုန်သည်ရှိသော် ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့၌ အဘယ်
 အပြစ်ကို မြင်ကုန်သနည်း၊ အရှင်ဘုရားတို့အား အဘယ်အားရုံသည် ဖြစ်
 သနည်း" ဟု မေး၏။

၅-ပါးတို့အဖြေ

ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ထိုမင်းအား ကြားလိုရကား-

- ၅၉။ မိတ္တော မိတ္တဿ ပါနိယံ၊ အဒိန္နံ ပရိဘူဠိယံ။
 တေန ပစ္ဆာ ဝိဇိဂ္ဂစ္ဆိံ။ တံ ပါပံ ပကတံ မယာ။
 မာ ပုန အကရိံ ပါပံ၊ တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတော အဟံ။
- ၆၀။ ပရဒါရဉ္စ ဒိသာန၊ ဆန္ဒော မေ ဥပပဇ္ဇထ။
 တေန ပစ္ဆာဂ္ဂစ္ဆိံ။ တံ ပါပံ ပကတံ မယာ။
 မာ ပုန အကရိံ ဝါပံ၊ တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတော အဟံ။
- ၆၁။ ပိတရံ မေ မဟာရာဇ၊ စောရာ အဂဏှိ' ကာနနေ။
 တေသာတံ ပုစ္ဆိတော ဇာနံ၊ အညထာ နံ ဝိယာကရိံ။
 တေန ပစ္ဆာ ဝိဇိဂ္ဂစ္ဆိံ။ တံ ပါပံ ပကတံ မယာ။
 မာ ပုန အကရိံ ပါပံ၊ တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတော အဟံ။
- ၆၂။ ပါဏာတိပါတ မကရံ၊ သောမယာဂေ ဥပဋ္ဌိတေ။
 တေသာဟံ သမနုညာသိံ၊ တေန ပစ္ဆာ ဝိဇိဂ္ဂစ္ဆိံ။
 တံ ပါပံ ပကတံ မယာ၊ မာ ပုန အကရိံ ပါပံ၊
 တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတော အဟံ။

၆၃။ သုဏ္ဏမေရယ မာရုံဇာ၊ ယေ ဇနာ ငဠုမာသုနော။
ဗဟူနံ တေ အနုတ္တယ၊ မဇ္ဇ ပါန မကပ္ပယျူ။
တေသာဟံ သမန္နညာသိံ၊ တေန ပစ္ဆာ ဝိဇီဂုစ္ဆိံ။
တံပါပံ ပကတံ မယာ၊ မာ ပုန အကရိံ ပါပံ။
တသ္မာ ပဗ္ဗဇိတော အဟံ။

ဟူသော ငါးဂါထာတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ရွတ်ဆိုတော်မူကုန်၏။

ရေခိုးသောက်မှုသံဝေဂ

၅၉။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မိတ္တော၊ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်
သော ငါးသည်။ မိတ္တဿ၊ အဆွေခင်ပွန်း၊ တစ်ယောက်၏၊ ပါနီယံ၊ ရေကို။
အဒိန္နံ၊ မပေးဘဲ။ ပရိဘုဉ္ဇိသိဿံ၊ သုံးဆောင်မိ၏။ မယာ၊ ငါးသည်။ တံပါ
ပံ၊ ထိုမထောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုမိ၏၊ ပါပံ၊ မထောင်းမှုကို။ ပုန၊ တစ်ဖန်။
မာ အကရိံ၊ ငါမပြုပြီ။ ဘေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ဝိဇီဂုစ္ဆိံ၊
ငါစက်ဆုပ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါးသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊
ရဟန်းပြု၏။

သူးမယားကြိုက်မှုသံဝေဂ

၆၀။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ပရဒါရဉ္စ၊ သူးမယားကို
စားသည်။ ဒိသ္မာန၊ မြင်၍။ မေ၊ ငါ၏။ ဆန္ဒာ၊ ကာမစွန့်သည်။ ဥပပုဇ္ဇဿ၊
ပြုပြီ။ မယာ၊ ငါးသည်။ တံပါပံ၊ ထိုမထောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုမိ၏။
ပုန၊ တစ်ဖန်။ ပါပံ၊ မထောင်းမှုကို။ မာ အကရိံ၊ ငါမပြုပြီ။ ဘေန၊
ထို့ကြောင့်။ ပစ္ဆာ၊ နောက်၌။ ဝိဇီဂုစ္ဆိံ၊ ငါစက်ဆုပ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့
ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါးသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၏။

လိမ်ပြောမှုသံဝေဂ

၆၁။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ မေ၊ ငါ၏။ ပိတရံ၊ အဖကို။
ဇေရာ၊ ခိုးသူတို့သည်။ ကာနဇန၊ တောဆုပ်ကြီး၌။ အာကို၊ ဖမ်းကုန်၏။
ပုစ္ဆိံဟော၊ မေးအပ်သော။ အဟံ၊ ငါးသည်။ ဇေတသံ၊ ထိုခိုးသူတို့အား။ ဇနံ

သိလျက်။ အညတံ၊ တစ်ပါးသောအရာဖြင့်။ နံ၊ ထိုပြဿနာကို။
ဝိယာကရိံ၊ ပြောကြားမိ၏။

ယော၊ ငါသည်။ တံပါပံ၊ ထိုမကောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုမိ၏။ ပုန၊
တစ်ဖန်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ မာ အကရိံ၊ ငါမပြုပြီး တေန၊
ထို့ကြောင့်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ ဝိဇိဂုစ္ဆံ၊ ငါစက်ဆုပ်ပြီ။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၏။

အသက်သတ်မှုသံဝေဂံ

၆၂။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး၊ သောမယာဂေ၊ ဆန်းသစ်
သောလ၊ တက်လတ်သောအခါ နတ်တို့အား ပူဇော်သော မဟာဂယဇ်
သည်။ ဥပဋ္ဌိတေ၊ ဖြစ်လတ်သော်။ မနုဿ၊ လူတို့သည်။ ပါဏာတိပါတံ၊
သူ့အသက်သတ်ခြင်းကို။ အကရံ၊ ပြုကုန်၏။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေသံ၊
ထိုသူတို့အား။ သမနုညာသိံ၊ ခွင့်ပြုမိ၏။ ယော၊ ငါသည်။ တံပါပံ၊
ထိုမကောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုမိ၏။ ပုန၊ တစ်ဖန်။ ပါပံ၊ မကောင်း
မှုကို။ မာ အကရိံ၊ ငါမပြုပြီး တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။
ဝိဇိဂုစ္ဆံ၊ ငါစက်ဆုပ်ပြီ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။
ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၏။

သေအရက်သံဝေဂ

၆၃။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ ယေ ဇနာ၊ အကြင် လူတို့
သည်။ ပဌမံ၊ ရှေးဦးစွာ။ သုဆုမေရယမာဓုဏာ၊ သေအရက်ကို သစ်မည်
စည်သီး မှည့်ရည် ပျားရည်ကဲ့သို့ချိုသော အရသာရှိ၏ဟု ထင်ကုန်သည်။
အာသုနော၊ ဖြစ်ကုန်၏။ တေဇနာ၊ ထိုသူတို့သည်။ ဗဟ္မနံ၊ များစွာ
သော သူတို့၏။ အနုတ္တာယ၊ ပျက်စီးခြင်းငှာ။ မဇ္ဇပါနံ၊ သေအရက်
သောက်ခြင်းကို။ အကပ္ပယံ၊ ပြုကုန်၏။

အဟံ၊ ငါသည်။ တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ သမနုညာသိံ၊ ခွင့်ပြုမိ၏။
ယော၊ သည်။ တံပါပံ၊ ထိုမကောင်းမှုကို။ ပကတံ၊ ပြုမိ၏။ တေန၊
ထို့ကြောင့်။ ပစ္စာ၊ နောက်၌။ ဝိဇိဂုစ္ဆံ၊ ငါစက်ဆုပ်၏။ တသ္မာ၊
ထို့ကြောင့်။ အဟံ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြု၏။

မင်းသည်လည်း တစ်ပါး တစ်ပါး၏ ဖြေခြင်းကိုကြားရ၍ “အရှင် ဘုရားတို့-ဤရဟန်း အဖြစ်သည် အရှင်ဘုရားတို့အားသာလျှင် လျှောက် ပတ်၏”ဟု ချီးမွမ်းထောမနာခြင်းကိုပြု၏။ မင်းသည် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့၏ တရားကို ကြားနာရ၍ ကြည့်ညှိသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ သင်္ကန်းလျှာ အဝတ်ပုဆိုးတို့ကိုလည်းစောင်း၊ ဆေးတို့ကိုလည်းကောင်း လှ၍ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ တို့ကို လှူတော်လှိုက်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်လည်း ထိုမင်းအား အနန္တ ဓောဒနာ ပြု၍ ထိုနန္ဒမူလိက်သို့သာလျှင် ကြွကုန်၏။

ကာမဒကြောင့်ဆင်းရဲ သည်

ထိုအခါမှစ၍ မင်းသည် ဝတ္ထုကာမတို့၌ တပ်ခြင်း ငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်း သည်ဖြစ်၍ အတူးထူးသော အရသာရှိသော ဘေခဇဉ်ကိုစား၍ မိန်းမ တို့ကို စကားမပြောဘဲ မကြည့်ရှုဘဲ တပ်ခြင်းကင်းသောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ထ၍ ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ ဝင်၍နေလျက် ဖြူသော နံရံ၌ သြဒါတကသိုက်ကိုပြု၍ ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုမင်းသည်ဈာန်သို့ရောက်၍ ကာမဂုဏ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့လိုရကား-

၆၄။ ခိရတ္ထု သု ဗဟု တာမေ၊ ဒုဂ္ဂန္ဓံ ဗဟု ကဏ္ဍေ။
ယော အဟံ ပဋိသေဝန္တော၊ န လဘိံ တာဒိသံ သုခံ-
ဟူသေ၍ ဤဂါထာကိုဆို၏။

၆၄။ ဘော၊ အိုအချင်းတို့၊ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်၊ ခိရတ္ထု၊ စက်ဆုပ်ပွယ် ရှိစွတကား။ ယော အဟံ၊ အကြင် ဂေါသည်။ ဒုဂ္ဂန္ဓေ၊ မကောင်းသောအနံ့ ရှိကုန်သော။ ဗဟုကဏ္ဍေ၊ များစွာသော ဆူးပြောင်ရန်သို့ ရှိကုန်သော။ ဗဟုကာမေ၊ များစွာသော ကာမဂုဏ် တို့ကို။ ပဋိသေဝန္တော၊ မှီဝဲသည်ဖြစ်၍။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ သုခံ၊ ဈာန်ချမ်းသာကို။ န လဘိံ၊ မရ။

ကာမဂုဏ်ဟာ ချမ်းသာတယ်

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် “ဤမင်းကား ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါတို့၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ဆန့်ကျင်သောသဘောရှိ၏။ ငါတို့ နှင့်တကွ စကားမပြောဘဲလျှင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းသို့ဝင်၏။ ထိုမင်းကို စုံစမ်းဦးအံ့”ဟု ကြံ၍ ကျက်သရေရှိသော တိုက်ခန်းတံခါး၌

ရုပ်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ကဲ့ရဲ့သော မင်း၏ ဥဒါန်းစကားကို ကြားလျှင်
“မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကာမဂုဏ်ချမ်း
သာနှင့်တူသော ချမ်းသာမည်သည် မရှိ” ဟု ကာမဂုဏ်တို့ကို ချီးမွမ်းလို
ရကား-

၆၅။ မဟာသာဒါ ဒုခါ ကာမာ၊ နတ္ထိ ကာမာ ပရံ သုခံ။
ယေ ကာမေ ပဋိဒေသဝန္တိ၊ သဂ္ဂန္တေ ဥပပဇ္ဇေရ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၆၅။ မဟာထာဝရ၊ မြတ်သော မင်းကြီး၊ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။
မဟာသာဒါ၊ များစွာ သာယာအပ်ကုန်သော၊ သုခါ၊ ချမ်းသာမည်
ကုန်၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်ထက်။ ပရံ၊ လွန်သော။ သုခံ၊ ချမ်းသာမည်
သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။
ပဋိဒေသဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ သဂ္ဂံ၊ နတ်ပြည်သို့။ ဥပ-
ပဇ္ဇေရ၊ ထောက်ကုန်၏။

မင်းကြီး တရားဟောခြင်း

ထိုစကားကိုကြား၍ ဘုရားစောင်းသည် “သူယုတ်မ ပျက်စေလော့၊
အဘယ်သို့ ဆိုဘိသနည်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၌ ချမ်းသာမည်သည် အဘယ်မှာ
ရှိဆုံးနည်း၊ ဤကာမဂုဏ်တို့သည် ဖေးကပ်ပြန်တတ်သော ဆင်းရဲမည်ကုန်၏”
ဟု ကဲ့ရဲ့လိုရကား-

၆၆။ အပ္ပသာဒါ ဒုခါ ကာမာ၊ နတ္ထိ ကာမာ ပရံ ဒုခံ။
ယေ ကာမေ ပဋိဒေသဝန္တိ၊ နိရယံ တေ ဥပပဇ္ဇေရ။

၆၇။ အသိ ယထာ သုနိသိတော၊ နေတ္ထိံ သောဝ သုပါယိတော။
သတ္တိံ ဥရသိ ခိတ္တာ၊ ကာမာ ဒုက္ခတရာ တတော။

၆၈။ အင်္ဂါရာနိဝ ဇလိတံ၊ ကာသု သံခိကပေါရိသံ။
ဗာလံ ခိဝသံ တတ္ထိ၊ ကာမာ ဒုက္ခတရာ တတော။

၆၉။ ဝိသံ ယထာ ဟလံ ဟလံ၊ တေလံ ပက္ကုဓိတံ ယထာ။
တမ္ပဒေသာဟံ ဝိလိနံ၊ ကာမာ ဒုက္ခတရာ တတော-

ဟူသော ဤဂါထာတို့ကို ဆို၏။

ကာမဂုဏ်သည် ငရဲပို့

၆၆။ ဒေဝီ၊ မိဖုရား။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ အပ္ပဿဒဒါ၊ မသာယာအပ်သော သဘောရှိကုန်၏။ ဒုခါ၊ ဆင်းရဲကုန်၏။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့ထက်။ ပရံ၊ လွန်သော၊ ဒုခံ၊ ဆင်းရဲသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ယေ၊ အကြင်သူတို့သည်။ ကာမေ၊ ကာမဂုဏ်တို့ကို။ ပဋိသေဝန္တိ၊ မှီဝဲကုန်၏။ တေ၊ ထိုသူတို့သည်။ နိရယံ၊ ငရဲသို့။ ဥပပဇ္ဇဓေ၊ ရောက်ကုန်၏။

ကာမဂုဏ်သည် သန်လျက်လှ

၆၇။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ သုနိသိတော၊ ထက်စွာသွေးအပ်သော။ အသိယထာ၊ သန်လျက်နှင့် တူ၏။ သုပါယိတော၊ လူတို့၏ သွေးကို လွန်စွာ သောက်တတ်သော။ နေတ္ထိံသောဝ၊ သန်လျက်ကြီးနှင့် တူ၏။ ဥရသိ၊ ရင်၌။ ခိတ္တာ၊ ထိုးပစ်အပ်သော။ သတ္ထိံဝ၊ လှူစနှင့် တူ၏။ တေတာ၊ ထိုလှူဖြင့် ထိုးခြင်း၊ သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ခြင်းတို့ထက်။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဒုက္ခတရာ၊ လွန်စွာဆင်းရဲကုန်၏။ ဝါ-ဆင်းရဲခြင်း ပြင်းပြကုန်၏။

ကာမဂုဏ်သည် မီးကျိုးတွင်း

၆၈။ သာဓိစာပေါရိသံ၊ တစ်သုကျော်လွန်သော အတိုင်းအရှည်ရှိသော။ ဇလိတံ၊ ပြောင်ပြောင်လောင်သော။ အင်္ဂါရာနံ ကာသုဏ္ဍဝ၊ မီးကျိုးခဲ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူ၏။ တစ်နည်း-အင်္ဂါရာနံ၊ မီးကျိုးခဲတို့၏။ ကာသုဏ္ဍဝ၊ တွင်းနှင့်တူ၏။ ဒိဝသံတတ္ထံ၊ နေ့အခါ ပြင်းစွာပူသော။ ဗာလံဏ္ဍဝ၊ နေလှလင်နှင့် တူ၏။ တေတာ၊ ထိုမီးကျိုးတွင်း နေပူထက်။ ကာမာ၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဒုက္ခတရာ၊ အလွန် ဆင်းရဲကုန်၏။

ကာမဂုဏ်သည် အဆိပ်

၆၉။ ဟန္တာဟလံ၊ လတ်တလော သေစေတတ်သော။ ဝိသံ ယထာ၊ အဆိပ်နှင့် တူ၏။ ပဏ္ဍုမိတံ၊ ကျိုက်ကျိုက်ဆူဝေသော။ တေလံယထာ၊ ဆိနှင့် တူ၏။ ဝိလိနံ၊ မီးဖြင့် ချက်၍ ကြေသော။ တမ္ပဒလောဟံဏ္ဍဝ၊ ကြေး

၉-၁၀၁-၅၅၀(တ-တ)

နီရည်နှင့် တူ၏။ တတော၊ ထိုအဆိပ် ဆီပူ ကြေးနီရည်တို့ထက်၊ ဘာစော၊ ကာမဂုဏ်တို့သည်။ ဒုက္ခတရား၊ အလွန်ဆင်းရဲကုန်၏။

မင်းကြီး ရသေ့ ဝတ်ပြီ

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် မိဖုရားအား တရားဟော၍ အမတ်တို့ကို စည်းဝေးစေ၍ "အို အမတ်တို့...သင်တို့သည် တိုင်းပြည်ကို စီရင်ကြကုန်လော့၊ ငါသည် ရဟန်းပြုတော့အံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၍ လူအများသည် ငိုကုန်စဉ်ပင်လျှင် ထ၍ ထောင်းထင်၌ရပ်လျက် သြဝါဒပေး၍ ကောင်းကင်၌ လေယာဉ်ခရီးဖြင့်သာလျှင် မြောက်ဟိမဝန္တာသို့ ကြွတော်မူ၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အရပ်၌ ကျောင်းဆောက်၍ ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ အသက်၏ အဆုံး၌ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လည်းလျောင်းသည် ဖြစ်၏။

ဘေတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ "ရဟန်းတို့...ကိလေသာမည်သည် ငယ်သည်ဟူ၍ ဓမ္မိ၊ အနည်းငယ်သော ကိလေသာကိုပင်သော်လည်း ပညာရှိတို့သည် နှိပ်အပ်သည်သာတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကိုပြု၍ ဘေတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာတို့ကို ပြသောအဆုံး၌ ငါ့ရာကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်ပြီ။ မိဖုရားသည် ရာဟုလမယ်တော် ဖြစ်လာ၏။ မင်းသည် ထင်တို၏ဆရာ ငါဘုရား ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဘေတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ကာမဟူသမျှ၊ ရှောင်ကုန်ကြ၊ ဒုက္ခရောက်မည်သွား။)

ကောဒသကနိပါတ်ကျမ်း၌ ငါးခုမြေဒွက်လောပါနိယဘေတ်သည် ပြီ၏။

၆-ယုဇဉ္ဇယဘေတ်

ကာမဂုဏ်တို့ကိုဝှန်၍ တောထွက်ခြင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူကတ်သောသဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း

သုံးနေတော်မူသည်ရှိသော် "မိတ္တာမစွပရိဗျူဠံ" အစရှိသော ဂါထာ ပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤယုဒဥယဇာတ်ကို မြတ်သော တောထွက် ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့... တစ်ခုခုသိ၍ တရားသဘင်ဝယ် စည်းဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် "ငါ့ရှင်တို့... ဘုရားသခင်သည် လူ့ဘောင်လောက၌ နေတော်မူသည်ဖြစ်အံ့၊ အလုံးစုံသော စကြဝဠာတိုက်၌ ရတနာရုနစ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော တန်ခိုးလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တစ်ထောင် အလွန်ရှိသော သားအပေါင်းဖြင့် ခြံရံအပ်သော စကြာခင်းဖြစ် ထု၏၊ ဤသို့ဖြစ်လျက် ဤသို့သော ကျက်သရေ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ဖွန့်ပယ်၍ အာမဝဏ်တို့၌ အပြစ်ကံမြင်၍ သန်းခေါင်အခါဝယ် ဆန္ဒအမတ်လျှင်အပော် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကဏ္ဍိကမြင်းကို တက်စီးလျက် တောထွက်၍ အနော်ဇော မြစ်နား၌ ရဟန်းပြု၍ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ပြုနိုင်ခဲ့လှစွာသော ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ၍ ထဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်တော်မူ၏" ဟု ထဗ္ဗညုတဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို ပြောဆိုကုန်၏။

ဘုရားသခင်သည် ကြွတော်မူလာ၍ "ရဟန်းတို့... ယခု ငါလွှာတော်မူ သောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်း" ဟု မေးတော် မူ၍ "ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်၏" ဟု နားတော် လျှောက်လတ်သော် "ရဟန်းတို့... ငါဘုရားသည် ယခုမှသာလျှင် မြတ် သော တောထွက်ခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ရှိသော ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကိုစွန့်၍ တောထွက်တော်မူသည်သာ တည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့... လွန်လေပြီးသောအခါ ရမ္မပြည်၌ ထဗ္ဗ ဒုတ္တ အမည်ရှိသော ရမ္မမင်းသည် မင်းပြု၏။

ဗာရာဏသီခုနစ်မည်

ထိုစကားကို ထင်စွာပြဦးအံ့-ဗာရာဏသီပြည်သည် ဥဒယဘဒ္ဒဇာတ်၌ သုရုန္ဒနအမည်ရှိသော မြို့ဖြစ်၏။ စူဠသုတသောမဇာတ်၌ သုဒဿနမြို့ မည်၏။ သောဏနန္ဒဇာတ်၌ ဗြဟ္မစုနုမြို့မည်၏။ ခဏ္ဍဟာလဇာတ်၌ ပုပ္ဖ ဝတီမြို့မည်၏။ သင်္ခဗြဟ္မာဇာတ်၌ မောဠိနီမြို့မည်၏။ ဤယုဒဥယဇာတ်၌ ရမ္မမြို့မည်၏။ ဤသို့ ဗာရာဏသီပြည်၏ အမည်သည် ရံခါ ပြောင်းလဲ၏။

ထိုမှတစ်ပါး သဗ္ဗဒတ္တမင်းအား သားတစ်ထောင်ရှိ၏။ ယခုဥယျာဓိမည် ရှိသော သွားကြီးအား အိမ်ရှေ့မှင်းအဖြစ်ကို ပေး၏။

ရဟန်းပြုခွင့်တောင်း

ထိုအိမ်ရှေ့မှင်းသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကြီးစွာသောအလှူကို ဖြစ်စေ၏။ ဤသို့ ထာဝရမြင့်ရှည်လတ်သော် ဘုရားလောင်းသည် နံနက်စောစောထလျှင် မြတ်သောရထားကို တက်စီး၍ များစွာသော ကျက်သရေ တင့်တယ်ခြင်းဖြင့် ဥယျာဉ်ကစားအံ့သောငှာ သွားလတ်သော် သစ်ပင်ဖျား မြက်ဖျားသစ်ခက်ဖျား၊ ပင့်ကူမြွေ၊ ပင့်ကူချည် ကွန်ယက် အစရှိသည်တို့၌ ပုလဲကွန်ရက်၏ အသွင်ဖြင့် ထပ်ငြိသော ဆီးနှင်းပေါက်တို့ကို မြင်၍ "အချင်းရထားထိန်း... ဤအပေါက်သည် အဘယ်နည်း" ဟု မေး၍ "အရှင်မင်းသား... ဤအပေါက်ကား ဆီးနှင်းပေါက်မည်ကုန်၏" ဟု ကြား၍ နေ့အဖို့ပတ်လုံး ဥယျာဉ်ကစား၍ ညချမ်းသောအခါ၌ ပြန်ခဲ့သည်ရှိသော် ထိုဆီးနှင်းပေါက်တို့ကိုမမြင်၍ "အချင်းရထားထိန်း... ထိုဆီးနှင်းပေါက်တို့သည် အဘယ်မှာနည်း။ ယခုအခါ၌ ထိုဆီးနှင်းပေါက်တို့ကို ငါမမြင်ရ" ဟု မေး၏။ "အရှင်မင်းသား-နေ့ထက်သည်ရှိသော် ထိုအလုံးစုံသော ဆီးနှင်းပေါက်တို့သည် ပျက်စီး၍မြေ၌ကျ၏" ဟု ကြား၍ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ရောက်၍ ဤသတ္တဝါတို့၏ ဇီဝိတသင်္ခါရတို့သည်လည်း မြက်ဖျား၌ ဆီးနှင်းပေါက်နှင့်တူကုန်သည်သတည်း။ ငါသည် အိုခြင်းနာခြင်း သေခြင်းတို့သည် မနှိပ်စက်မိလျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ပန်၍ ရဟန်းပြုခြင်းငှာသင်၏" ဟု ဆီးနှင်းပေါက်ကိုသာ အားရပြု၍ တဝဆုံးပါးကို ရဲရဲပြောင်ပြောင် လောင်သကဲ့သို့ ရှုလျက် မိမိ၏အိမ်သို့မသွားဘဲ တန်ဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော တရားစီရင်ရာ လွတ်ဦးသဘင်၌နေသော အဘ၏အထံသို့သွား၍ အဘကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျှောက်ပတ်သောအရပ်၌ ရပ်လျက် ရဟန်းအဖြစ်ကို ဘောင်ပန်လိုသော ဘုရားလောင်းသည်-

၇၀။ မိတ္တာ ပစ္စုပိဗျူဠံ၊ အဟံ ဝန္နေ ရထေသဘာ၊
ဗုဗ္ဗိဿာမ ဟံ ရာဇ၊ တံ ဒေဝေါ အနုမညတု-
ဟူသော ရွေးဦးစွာသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇၀။ ရထေသဘာ၊ ရထားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်တော် မှုသော။ ရာဇ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မိတ္တုပစ္စုပိဗျူဠံ၊ ရုပ်သေရ

အမတ်အပေါင်းခြံရံသော ခမည်းတော်မင်းကြီးကို၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။
ဝဇ္ဇ၊ ရှိခိုးပါ၏။ အဟံ၊ အရှင်မင်းကြီးသည်။ အနုမညတု၊ ခွင့်ပြုတော်
မူပါလော့။

ခွင့်မပေးနိုင်

ထိုအခါ၌ မင်းသားကို မြစ်တားလိုသော မင်းကြီးသည်-

၇၁။ သစေ တေ ဦးန ကာမေဟိ၊ အဟံ ဝ ပူရယာမိ တေ။
ယောတံ ဟိသတိ ဝါရေမိ၊ မာပဗ္ဗဇ ယုဇ္ဈယ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၂။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား၊ သစေ၊ အကယ်၍၊ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်
တို့ဖြင့်၊ တေ၊ သင်ချစ်သားအား၊ ဦးန၊ ယုတ်အံ့။ အဟံ၊ ငါသည်။ တေ-
သင်ချစ်သားအား၊ ပူရယာမိ၊ ပြည့်စေအံ့။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ တံ၊
သင်ချစ်သားကို၊ ဟိသတိ၊ ညှဉ်းဆဲအံ့။ တံ၊ ထိုညှဉ်းဆဲသောသူကို၊ ဝါ
ရေမိ၊ မြစ်အံ့။ ယုဇ္ဈယ၊ ငါ့သား ယုဇ္ဈယ။ မာပဗ္ဗဇ၊ ရဟန်းပြု
ပါလင့်။

ရဟန်းပြုလိုပါသည်

ထိုစကားကို ကြား၍ မင်းသားသည်-

၇၂။ ဧ မတ္ထိ ဦးန ကာမေဟိ၊ ဟိသိတာ မေ န ဝိဇ္ဇတိ၊
ဧပဉ္စ ကာတုမိစ္ဆာမိ၊ ယံ ဇရာ နာဘိကီရတိ-
ဟူသော သုံးခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇၂။ တာတ၊ ဖခင်။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား၊ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်
တို့ဖြင့်။ ဦးန၊ ယုတ်ခြင်းသည်။ န အတ္ထိ၊ မရှိပေ။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။
ဟိသိတာ၊ ညှဉ်းဆဲသောသူသည်လည်း။ န ဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိပေ။ ယံ ဧပံ၊
အကြင်တည်ရာကျွန်းကို။ ဇရာ၊ အိုခြင်းသည်။ နာဘိကီရတိ၊ မဖျက်ဆီးနိုင်။
တံဧပဉ္စ၊ ထိုတည်ရာကျွန်းကိုသာလျှင်။ ကာတု၊ ပြုခြင်းငှား။ ဣစ္ဆာမိ၊
အလိုရှိပါ၏။

ထိုသို့ အဖန်တလဲလဲ မင်းသားသည် ရဟန်းအဖြစ်ကို မတောင်းပန်၏။
မင်းသည် “ရဟန်းမပြုလင့်” ဟု မြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြုတော်
မူလိုသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၇၃။ ပုတ္တော ဝါ ပိတရံ ယာစေ၊ ပိတာ ဝါ ပုတ္တ မောရသံ-
ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၇၃။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ ပုတ္တောဝါ၊ သား
သည်လည်း။ ပိတရံ၊ အဘကို။ ယာစေ၊ တောင်းပန်၏။ ပိတာ ဝါ၊ အဘ
သည်လည်း။ ဩရသံ၊ ရင်၌ဖြစ်သော။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ ယာစိ၊ တောင်း
ပန်၏။

ထိုမှကြွင်းသော-

နေဂမော တံ ယာစေ တာတာ၊ မာ ပဗ္ဗဇ ယုဇ္ဈယ-
ဟူသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို မင်းသည် ဆို၏။

တာတာ၊ အမောင်။ တံ၊ ထိုင်သားကို။ နေဂမော၊ နိဂုံးသူအပေါင်း၊
သည်။ ယာစေ၊ တောင်းပန်၏။ ယုဇ္ဈယ၊ ငါးသား ယုဇ္ဈယ။ တွံ၊
ဆင်သည်။ မာ ပဗ္ဗဇ၊ ရဟန်းမပြုလင့်။

ရဟန်းပဲပြုပါရစေ

မင်းသားသည် တစ်ဖန်လည်း-

၇၄။ မာ မံ ဒေဝ နိဝါရေဟိ၊ ပဗ္ဗဇန္တံ ရတေသဘာ၊
မာ မံ ကာမေဟိ သမ္မုဒတ္တာ၊ ဇရာယ ဝသ မန္တဂူ-
ဟူသော ဝါးခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၄။ ရထေသဘာ၊ ရသားစီးချင်း မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သော
ဒေဝ၊ ခမည်းတော်မင်းကြီး။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ တံ ပဗ္ဗဇံ၊ ထိုရဟန်းပြုခြင်း
ကို။ မာနိဝါရေဟိ၊ မမြစ်ပါလင့်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ကာမေဟိ၊ ကာမဂုဏ်
တို့ဖြင့်။ မာ သမ္မုဒတ္တာ၊ မယစ်မှူးပါစေလင့်။ ဇရာယ၊ အိုခြင်း၏။ ဝသံ၊
နိုင်ငံသို့။ အန္တဂူ၊ အစဉ်တစိုက်လိုက်ရသည်။ မာ ဟောမိ၊ မဖြစ်စေလင့်။

မယ်တော်ပါတားမြစ်

ဤသို့ မင်းသားဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် စကားဆိုရာမရဖြစ်၏။
ထိုမင်းသား၏အမိဖြစ်သော မိဖုရားကြီးသည် “သားတော်ကား ရဟန်း

အပြစ်ကို ခွင့်တောင်း၏” ဟုကြားသိ၍ “သင်တို့သည် အသို့ဆိုကုန်သနည်း။
ဟု အသက်မရှူနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ရှေ့ထမ်းစင်၌နေ၍ လျင်စွာ
တရားစီရင်ရာ လွတ်ဦးသဘင်သို့သွား၍ တောင်းပန်လိုရအား-

၇၅။ အဟံ တံ တာတ ယာစာမိ၊ အဟံ ပုတ္တ နိဝါရယေ-
စိရန္တံ ဒဠုမိစ္ဆာမိ၊ မာ ပဗ္ဗဇ ယုဇဉ်ယ-
ဟူသော ခြောက်ခုမြောက်သော ဤဂါယာကိုဆို၏။

၇၅။ တာတ၊ အမောင်ငါ့သား။ တံ၊ သင်ငါ့သားကို။ အဟံ
သည်။ ယာစာမိ၊ တောင်းပန်ပါ၏။ ပုတ္တ၊ ချစ်သား။ အဟံ၊ ငါသည်။
နိဝါရယေ၊ တားမြစ်၏။ တံ၊ ငါ့သားကို။ စိရံ၊ မြင့်ရှည်စွာ။ ဒဠု၊ မြင်
ခြင်းငှာ။ ဣစ္ဆာမိ၊ အလိုရှိ၏။ ယုဇဉ်ယ၊ ဝါသား ယုဇဉ်ယ။ မာ ပဗ္ဗဇ၊
ရဟန်းမပြုပါလင့်။

မတားပါနှင့် မယ်တော်

ထိုစကားကိုကြား၍ မင်းသားသည်-

၇၆။ ဥဿဝေါ ဝ တိဏဂ္ဂမ္ပိ၊ သူရိယုဂ္ဂမနံ ပတိ။
ဝေမာယု မနုဿာနံ၊ မာ မံ အမ္မ နိဝါရယ-
ဟူသော ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၇၆။ အမ္မ၊ မိခင်။ သူရိယုဂ္ဂမနံ၊ နေထွက်သည်ရှိသော်၊ တိဏဂ္ဂမ္ပိ၊
မြက်ဖျား၌။ ဥဿာဝေါ၊ ဆီးနှင်းပေါက်သည်။ ပတိဏဂ္ဂ၊ ကျသကဲ့သို့။
ဝေ၊ ဤအတူ။ မနုဿာနံ၊ သူတို့၏။ အာယု၊ အသက်သည်။ အပ္ပံ၊
နည်း၏။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ မာ နိဝါရယ၊ မမြစ်ပါလင့်။

ဤဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား “မိခင် မြက်ဖျား၌ဆီးနှင်းပေါက်သည်
နေထွက်သည်ရှိသော် တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ မြေ၌ကျသကဲ့သို့ ဤအတူ
ထိုသတ္တဝါတို့ အသက်သည် တို၏။ အချိန်အတန် တစ်ခဏ သာတည်။
မြင့်ရှည်စွာမတည်၊ ဤသို့သဘောရှိသော လူတို့၏ နေရာ၌ အဘယ့်ကြောင့်
မိခင်သည် မြင့်ရှည်စွာ အကျွန်ုပ်ကို မြင်ချင်ဘိသနည်း၊ အကျွန်ုပ်ကို
မတားမြစ်ပါလင့်” ဟုဆိုလိုသည်။

မယ်တော်ကို ခေါ်သွားပါ

ဤသို့ဆိုသော်လည်း ထိုမယ်တော်သည် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန် သည်သာတည်း။ ထိုနောင်မှ ဘုရားလောင်းသည် ခခည်းတော်ကိုခေါ်စေ လို၍-

၇၇။ တရမာနော ဣမံ ယာနံ၊ အာရောပေတု ရုထေသဘ။
မာ မေ မာတာ တရန္တဿ၊ အန္တရာယ ကရာ အဟု-
ဟူသော ရှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇၇။ ရုထေသဘ၊ ရုထားစီးချင်း မင်းတကဒတို့ထက် မြတ်သော ဖခင်၊ ဣမံ၊ ဤမယ်တော်ကို။ တရမာနော၊ အဆောတလျင်။ ယာနံ၊ ယာဉ်သို့။ အာရောပေတု၊ တင်စေလော့။ မာတာ၊ မယ်တော်သည်။ တရန္တဿ၊ ခရီးခဲကို ကူးသော။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အန္တရာယကရာ၊ အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်သည်။ မာ အဟု၊ မဖြစ်စေလင့်။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကား “ရုထားစီးချင်း မင်းတကဒတို့ထက် မြတ်သော ဖခင်...အကျွန်ုပ်၏ မယ်တော်ကို လျင်မြန်သော ယောက်ျား သည် ရှေ့ထမ်းစင်၌ တင်စေလော့။ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ စေခြင်းတည်းဟူသော ခရီးခဲကိုကူးသော အကျွန်ုပ်၏ အန္တရာယ်ထံ ရောက်စေသည် မပြုပါစေလင့်” ဟု ဆိုလိုသည်။

မယ်တော်ငိုကြွေးရပြီ

မင်းကြီးသည် ထားတော် စကားကိုကြား၍ “မိဖုရားကြီး...သွား လော့၊ သင်၏ ယာဉ်၌နေ၍ ရတီစုနု ပြာသာဒ်သို့ တက်လော့” ဟု ဆို၏။ ထိုမိဖုရားကြီးသည် မင်း၏ စကားကိုကြားလျှင် တည်တံ့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မောင်းမအာပေါင်း ခြံရံလျက် ပြာသာဒ်သို့တက်၍ “ထားတော်အကြောင်းကား အသိနည်း” ဟု လွှတ်တော်ကို ကြည့်လျက် ရပ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် အမိ၏ သွားသောအခါ၌ ခခည်းတော်ကို တစ်ဖန် တောင်းပန်၏။ မင်းကြီးလည်း တားမြစ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍ “ချစ်သား...သွားလိုသော် သင်၏စိတ်ကို အပြုံးသို့ရောက်စေ၍ ရဟန်းပြု လော့” ဟု ခွင့်ပြု၏။ မင်းခွင့်ပြုသောအခါ ဘုရားလောင်းသည် ညီတော် မြစ်သော ယုခိလ မင်းသားသည် အဘကို ရှိခိုး၍ “ဖခင်...အကျွန်ုပ်အား

ဇာတိံ ရဟန်းအဖြစ်သို့ အခွင့်ပြုတော်မူပါလော့” ဟု တောင်းပန်၍ ခွင့်ပြုလျှင် ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည် အဘကို ရှိခိုး၍ ကာမဂုဏ်တို့ကိုပယ်စွန့်၍ လူများအပေါင်း ခြံရံလျက် ရွှေလွှတ်တော်မှထွက်ကုန်၏။ မယ်တော်မိဖုရားလည်း ဘုရားလောင်းကိုကြည့်၍ “ငါ့သားသည် ရဟန်း ပြုပြီးသော် ရမ္မမို့သည့် ဆိတ်ညံ့လတ္တံ့” ဟု ငိုကြွေးလိုရတား-

၇၈။ အဘိဓာဝထ ဘဒ္ဒန္တံ၊ သုညော ဟေဿတိ ရမ္မကော။
ယုခဉ္ဇယော အနုညာတော၊ သဗ္ဗဒုတ္တေန ဣဇိနာ။

၇၉။ ယော ဟု သေဋ္ဌော သဟဿစနံ၊ ယုဝါ ကဉ္ဇန သန္ဓိဘော။
သောယံ ကုမာရော ပဗ္ဗဇိတော၊ ကာသာယ ဝသနေ ဗလီ-

ဟူသော နှစ်ခုကုန်သော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၇၈။ ဘောဇ္ဇောနိရုဓရိယော၊ အို မောင်းမတို့။ တုဓမ္မ၊ သင်တို့သည်။ အဘိဓာဝထ၊ လျင်စွာ ပြေးကြကုန်။ တေ၊ ရှင်မင်းကြီးအား။ ဘဒ္ဒန္တံ၊ အောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်စေသတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝဒေထ၊ ဆိုကြပါချေကုန်။ သဗ္ဗဒုတ္တေန၊ သဗ္ဗဒုတ္တ အခည်ရှိသော။ ဣဇိနာ၊ မင်းသည်။ ယုခဉ္ဇယော၊ ငါ့သား ယုခဉ္ဇယကို။ အနုညာတော၊ ခွင့်ပြုလိုက်ခဲ့ပြီ။ ရမ္မကော၊ ရမ္မမို့သည်။ သုညော၊ ဆိတ်ညံ့သည်။ ဟေဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့တကား။

၇၉။ ယုဝါ၊ ပျိုနုစွာသော။ ကဉ္ဇနသန္ဓိဘော၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော။ ယော ကုမာရော၊ အကြင်မင်းသားသည်။ သဟဿစနံ၊ သားတစ်ထောင်တို့၏။ သေဋ္ဌော၊ အကြီးဆုံးသည်။ အဟု၊ ဖြစ်၏။ ဗလီ၊ ခွန်အားရှိသော။ သော အယံ ကုမာရော၊ ထိုအကြီးဆုံးမင်းအားသည်။ ကာသာယဝသနေ၊ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်လျက်နေသော နေခြင်းဖြင့်။ ပဗ္ဗဇိတော၊ ရဟန်းပြုစေပြီတကား။

ထိုဘုရားလောင်းသည် မိဘတို့ကို ရှိခိုး၍ ညီတော်ဖြစ်သော ယုခိဌိသမင်းသားကိုယူ၍ မြို့မှထွက်၍ လူအများကိုပြန်စေ၍ ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့သည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အရပ်၌ ကျောင်း

သင်္ခမ်း ဆောက်လုပ်၍ ရသေ့ရဟန်းပြု၍ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ဖြစ်စေ
လျက် တောသစ်မြစ် တောသစ်သီး အစရှိသည်တို့ဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး
မျှကုန်၍ ဗြဟ္မာပြည်သို့ လည်းလျောင်းကုန်၏။

ထိုအကြောင်းကို ဘုရားဖြစ်ပြီး၍ အဆုံး၌ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည်-

၈၀။ ဥဘော ကုမာရာ ပဗ္ဗဇိတာ၊ ယုဇ္ဇယာ ယုဇ္ဇိလော။
ပဟာယ မာဏာ ပိတရော၊ သင်္ခမေတ္တာန မစ္စုနော-
ဟူသော ဤဂါထာဖြင့် ပြတော်မူ၏။

၈၀။ ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့၊ သုဇ္ဇယော စ၊ ယုဇ္ဇယမင်းသားသည်
လည်းထောင်း။ ယုဇ္ဇိလော စ၊ ယုဇ္ဇိလမင်းသားသည် လည်းကောင်း။
ဥဘော၊ နှစ်ပါးကုန်သော။ ကုမာရာ၊ မင်းသားတို့သည်။ မာဏာပိတရော၊
မိဘတို့ကို၊ ပဟာယ၊ စွန့်၍။ မစ္စုနော၊ မစ္စုမာရ်၏။ သင်္ခ၊ ရာဂ ဒေါသ
မောဟဟူသော အပ်ငြိခြင်းကို၊ ဆေတ္တာန၊ ဖြတ်၍၊ ပဗ္ဗဇိတာ၊ ရဟန်း
ပြုကုန်၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာ
ကိုဆောင်၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခုမှသာလျှင် တေဓ
ထွက်မှုကို ပြုသည်မဟုတ်၊ ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် မင်းအဖြစ်ကို စွန့်
ပစ်ခွာရှောင်၍ ရဟန်းပြုဖူးသည်သာတည်း”ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ မယ်တော်ခမည်းတော်တို့သည် မြတ်သော
သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့သည် ဖြစ်လာကုန်၏။ ယုဇ္ဇိလမင်းသားသည် အာ
နန္ဒာ ဖြစ်လာ၏။ ယုဇ္ဇယမင်းသားသည် ငါဘုရားဖြစ်တော်မူလာ၏။ ဤသို့
ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(အို နှာ သေဘုး၊ လာမညှိရေး၊ ကြံတွေး ကြောက်သင့်စွာ။)

ကောဒသကနိပိတ်ကျမ်း၌ ခြောက်ခုမြောက်သော ယုဇ္ဇယဇာတ်သည်
ပြီး၏။

၇-ဗိသရထဇာတ်

ဇာည်ကြည် ဖြောင့်မတ်သော ရာဇမင်းအကြောင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
အပ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း

သုံးနေကော်မူသည်ရှိသော် အဘသေသေ တစ်ယောက်သော သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ “ထေ လက္ခဏ သီတာစ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တံနိဆာဆင်အပ်သော ဤဒသရထဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-ထိုသူကြွယ်သည် အဘသေသည် ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်း နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ကိစ္စတို့ကို စွန့်၍ နေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်ထအခါ၌ လောကကို ကြည့် တော်မူလတ်သော ထိုသူကြွယ်၏ အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်း ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူ၍ ဆွမ်းအလို့ငှာ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဦးပေးခြင်းကိစ္စ ပြီး လတ်သော် ရဟန်းတို့ကို လွှတ်တော်မူ၍ တစ်ယောက်သော နောက်ပါ ရဟန်းကိုခေါ်၍ ထိုသူကြွယ်အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ရှိခိုး၍နေသောသူကြွယ် တို့ သာယာစွာသောစကားဖြင့် ခေါ်တော်မူ၍ “ဥပသဏာ.... စိုးရိမ် ထလော” ဟု မေးတော်မူ၏။ “အရှင်ဘုရား—စိုးရိမ်သည်မှန်ပေ၏၊ အဘ၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည် အကျွန်ုပ်ကို နှိပ်စက်၏” ဟု နားတော် ခံလျှောက်ပေ၏။ “ဒါယဏာ—ရှေးပညာရှိတို့သည် လောကဓံဘုရား ရှစ်ပါးတို့ကို ဟုတ် မှန်သောအားဖြင့် သိကုန်သည်ဖြစ်၍ အဘသေလွန်လတ်သော် အနည်း ငယ်မျှတည်းသော စိုးရိမ်ခြင်းကို မပြုကုန်” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူကြွယ် သည် တောင်းပန်လတ်သော် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ဒါယကာ လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒသရထမည်သော မင်းကြီးသည် အဂတိလေးပါးသို့ လိုက်ခြင်းကိုစွန့်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။ ထိုမင်းအား တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမတို့၏ အကြီးဖြစ်သော မိဖုရားသည် သားနှစ်ယောက်တို့ကိုလည်း ကောင်း သမီးတစ်ယောက်ကိုလည်းကောင်း ဖွားမြင်၏။ သားကြီးသည် ရာမသုခမိန် မည်၏။ နှစ်ယောက်မြောက်သောသားသည် လက္ခဏမင်းသား မည်၏။ သမီးတော်သည် သီတာမင်းသမီး မည်၏။

အခါတစ်ပါး၌ မိဖုရားကြီးသည် သေလွန်ခဲ့၏။ မင်းသည် ထိုမိဖုရား ကြီးသေခြင်းကြောင့် အလွန်ရှည်မြင့်စွာ စိုးရိမ်ခြင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်၍ အဖေ တို့သည် သိစေအပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုမိဖုရားကြီးအား ပြုအပ် ဆောင်အပ်သည် ကိုပြု၍ မင်းလမီးတစ်ယောက်ကို မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထား၏။

သားထွေးကို မင်းဖြစ်စေလို

ထိုမိဖုရားကြီးကို မင်းသည် အလွန်ချစ်နှစ်သက်၏။ ထိုမိဖုရားသည်လည်း အခါတစ်ပါး၌ ကိုယ်ဝန်ယူ၍ ရအပ်သော ကိုယ်ဝန်၏ စောင့်ရှောက်ခြင်း ရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သားကို ဖွားမြင်၏။ ထိုသားအား "တရတမင်းသား" ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။ မင်းကြီးလည်း သား၌ ချစ်သဖြင့် "မိဖုရား-သင်အား ဆုကို ငါပေး၏၊ ယူလော့" ဟု ဆို၏။ မိဖုရားသည် ယူသည်ကို ပြု၍ ထား၏။ မင်းသား၏ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ရှိသော အခါ၌ မင်းသို့ကပ်၍ "မင်းကြီး...ရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ထားအား ဆုကို ပေးတော်မူ၏၊ ယခုအခါ၌ ထိုကျွန်ုပ်၏သားအား ဆုကို ပေးတော်မူလော့" ဟု ဆို၏။ "မိဖုရား-ယူလော့" ဟု ထိုလတ်သော် "အရှင်မင်းကြီး-အကျွန်ုပ်၏ သားအား မင်းအဖြစ်ကို ပေးပါလော့" ဟု ဆိုလတ်သော် မင်းသည် လက်ဖျစ်တီး၍ "ဟယ် သူယုတ်မ-ပျက်စေလော့၊ ငါ၏ သားတော်နှစ်ယောက်တို့သည် မီးပုံကြီးကဲ့သို့ ထွန်းတောက်ပကုန်၏။ ထိုငါ့သားနှစ်ယောက်တို့ကို သတ်စေ၍ နှင့်သားအား မင်းအဖြစ်ကို တောင်းဘိ၏" ဟု ခြိမ်းခြောက်၏။ ထိုမိဖုရားသည် ကြောက်၍ ကျက်သရေတိုက်ခန်းကိုဝင်၍ တစ်ပါးသော နေ၌လည်း အဖန်တလဲလဲ မင်းအဖြစ်ကိုသာလျှင် တောင်း၏။

သားကြီးတို့ကို တောသို့ပို့

မင်းကြီးသည် ထိုမိဖုရားအား ထိုဆုကို ခပေးမူ၍လျှင် ကြံ၏။ "မိန်းမသည်ကား သူ့ကျေးဇူးကို မသိဘတ်၊ ခင်ပွန်း ပြစ်မှားတတ်၏၊ ဤမိဖုရားသည် ငါ၏ သားတော်တို့ကို တောက်ကျစ်သော ပဏ္ဏာကာရကိုလည်း ဆောင်း၊ ကောက်ကျစ်သော တံစိုးလက်ဆောင်ကို လည်းကောင်း ပြု၍ သတ်ရာ၏" ဟု ကြံ၍ ထိုမင်းသည် သားတို့ကိုခေါ်၍ ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ "ငါ့သားတော်တို့...သင်တို့အား ဤပြည်၌ နေသည်ရှိသော် အန္တရာယ်ဖြစ်ရာ၏၊ ငါ့သားတော်တို့သည် ရွာတစ်ပါးသို့လည်းကောင်း၊ တောသို့လည်းကောင်း သွား၍ ငါသေသောအခါ၌ လာ၍ အဘအမေ ဖြစ်သော မင်း၏အဖြစ်ကို ယူကြကုန်" ဟု ဆို၍ တစ်ဖန် နိမိတ်ပတ်တတ်ကုန်သော ပဏ္ဏားတို့ကိုခေါ်၍ မိမိ၏ အသက်အပိုင်းအခြားကို မေး၍ "တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ အသက်ရှည်လတ္တံ့" ဟု ကြား၍ "ငါ့သားတော်

တို့...ကြိုနှစ်မှ တစ်ဆယ် နှစ်နှစ် လွန်သဖြင့် လာ၍ ထီးဖြူကို ဆောင်းကြ ကုန်' ဟု ဆို၏။

မောင်နှမ ၃-ဦး ထွက်ခွာကြ

ထိုသားတော်တို့သည် "ကောင်းပြီ" ဟု အဘကို ရှိခိုးလျက် ငိုကုန် လျက် ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်းကုန်၏။ သီတာ မင်းသမီးသည် "အကျွန်ုပ် သည် မောင်တော်တို့နှင့်တကွ လိုက်ပါအံ့ 'ဟု အဘကို ရှိခိုး၍ ငိုကြွေး လျက် ထွက်၏။ မင်းသုံးပါးတို့သည် ဈေးစွာသော အခြံအရံ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ထွက်ကြကုန်၍ လူများတို့ကို ပြန်စေ၍ အစဉ်သဖြင့် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ကုန်၍ ပြည့်စုံသော ရေရှိသော ရလွယ်သော သစ်သီးကြီးငယ်ရှိသော တောအုပ်၌ ကျောင်းသင်္ခမ်း ဆောက်လုပ်၍ သစ်သီးကြီးငယ်ဖြင့် မျှကုန် လျက် နေကြကုန်၏။ ဇက္ခဏပဏ္ဍိတ သုခမိန်သည်လည်းကောင်း၊ သီတာ ဒေဝီသည်လည်းကောင်း ဘုမ္မသုခမိန်ကို တောင်းပန်၏။ "နောင်တော်တို့ ထည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အဘအရာ၌ တည်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်း၌ သာလျှင် နေကုန်စေ"။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်ယူ၍ နောင်တော်ကို လုပ်ကျွေးပါအံ့" ဟု ဝန်ခံကုန်၏။ ထိုမှစ၍ ဘုမ္မပဏ္ဍိတ သည် ထိုကျောင်း၌သာ နေ၏။ ဘုမ္မသုခမိန်မှ တစ်ပါးကုန်သော မောင် နှမနှစ်ယောက်တို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်ကို ဆောင်ယူ၍ ထိုဘုမ္မသုခမိန်ကို လုပ်ကျွေးကြကုန်၏။

မင်းကြီးကံကုန်

ထိုမင်းသုံးပါးတို့သည် သစ်သီးကြီးငယ်ဖြင့် မျှနေကြကုန်စဉ် ဒသရထ မင်းကြီးသည် သားတော် သမီးဇော်တို့၌ စိုးရိမ်သဖြင့် ကိုးနှစ်မြောက်၌ လွန်စေ၏။

သားထွေး တောသွား အကြောင်းကြား

ထိုမင်း၏ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုစေ၍ မိဖုရားကြီးသည် "မိမိ၏ သား ဖြစ်သော ဘရတမင်းသားအား ထီးဖြူကို ဆောင်နှင်းကုန်လော့ဟု ဆို၏။ အမတ်တို့သည် "ထီးနန်းရှင်တို့ကား တော၌သာ ရှိကုန်၏" ဟု ဆိုကုန်၍ စုပေးကုန်။ ဘရတမင်းသားသည် "ငါ၏ နောင်ထော်ဖြစ်သော ဘုမ

သုခမိန်ကို တောမှဆောင်၍ ထီးဖြူကို ဆောင်းခစအံ့”ဟု မင်းမြောက် တန်ဆာ ငါးပါးတို့ကိုယူ၍ အင်္ဂါလေးပါးရှိသော စစ်သည်ဖြင့် ထိုရာမ သုခမိန်၏ နေရာသို့သွား၍ မနီးမဝေး၌ သစ်တပ်တည်၍ ထိုသစ်တပ်၌ နေ၍ နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကုန်သော အမတ်တို့နှင့်တကွ လက္ခဏသုခမိန် ၏ သည်းကောင်း၊ သီတာဒေဝီ၏ လည်းကောင်း တောသို့ သွားသော အခါ၌ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ဝင်၍ ကျောင်းသင်္ခမ်းတံခါး၌ ထားအပ်သော ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ ရှုံ့ရှားခြင်း မရှိဘဲ ချမ်းသာစွာနေသော ရာမသုခမိန်သို့ ကပ်၍ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သောအရာ၌ တည်လျက် မင်း၏ အကြောင်းကို ကြား၍ အမတ်တို့နှင့်တကွ ခြေတို့၌ ဝပ်၍ ငို၏။ ရာမသုခမိန်ကား မစိုးရိမ် မငိုကြေး။ ထိုရာမသုခမိန်အား လှူနှွေ၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းသည် မဖြစ်။

ညီနှင့် နှမတို့ကို ပြောပြပုံ

ဘရတမင်းသားကား ငိုပြီး၍ နေသောအခါဝယ် ညချမ်းသောအခါ၌ ရာမသုခမိန်မှ တစ်ပါးကုန်သော မောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့သည် သစ်သီး ကြီးငယ်ကို ယူ၍ လာကုန်၏။ ရာမသုခမိန်သည် ကြံ၏။ “ငါ့ညီ၊ ငါ့နှမ တို့သည် ငယ်ကုန်၏။ ဤငါ့ညီ ငါ့နှမတို့အား ငါကဲ့သို့ အဆင်အခြင် အသိမ်းအဆည်း ပညာသည် မရှိကြ။ သင်တို့၏ ခမည်းတော်သည် သေခဲ့ ၏”ဟု အဆောတလျင်ပြောဆိုသည်ရှိသော် စိုးရိမ်ခြင်းကို တည်တံ့စေခြင်း ငှာ မတတ်နိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ထိုငါ့ညီ၊ ငါ့နှမတို့၏ နှလုံးသည် ကဲ့ရာ၏ တကား။ ဥပပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ထိုသူတို့အား ခရသို့ သက်ဆင်းစေ၍ ဤ အကြောင်းကို ကြားအံ့”ဟု ကြံ၏။ ထိုသို့ ကြံပြီး၍ ထိုမောင်နှမ နှစ် ယောက်တို့၏ ရှေ့မှ ရေကန်တစ်ခုကိုပြု၍ “သင်တို့သည် အလွန်ကြာမူ လာကုန်၏။ သင်တို့အား ဤသို့ ဒဏ်ပေးခြင်းသည် ဖြစ်စေလော့၊ ဤရေ ထန်သို့ သက်ဆင်း၍ တည်ကြကုန်”ဟု ဒဏ်ပေးလိုရကား။

၈၁။ ထေ လက္ခဏ သီတာဝ၊ ဥဒဘာ ဩတရထေဒကံ-
ဟူသော ထက်ဝက်သော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၂။ ဘောန္တော လက္ခဏသီတာ၊ ဒို လက္ခဏ သီတာတို့၊ ထေ၊
လာကြကုန်။ ဥဒဘာ၊ နှစ်ယောက်ကုန်သော သင်တို့သည်။ ဥဒကံ၊ ရေကန်
သို့။ ဩတရထ၊ သက်ဆင်းကြကုန်။

ထိုမောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ခွန်းတည်းစောစ ကားဖြင့် ရေ ကန်သို့ သက်ဆင်းကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့အား ခမည်း တော်၏ အကြံစင်ကို ကြားလိုသော ရာမပဏ္ဍိတသည်-

ဝေါ ယံ ဘရတော အာဟ၊ ရုဇံ ဒသရထော မတော-
ဟူစော ကြွင်းသော ထက်ဝက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

ဒသရထော၊ ဒသရထ အမည်ရှိသော၊ ရုဇာ၊ ခမည်းတော်စင်ကြီး သည်။ မတော၊ နတ်ရွာလား၏။ ဝေါ၊ ဤသို့။ အယံ ဘရတော၊ ဤ ဘရတ စင်းသားသည်။ အာဟ၊ ဆို၏။

ထိုမောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့သည် အဘ၏ နတ်ရွာလားကြောင်း စကား ကို ကြား၍ မိန်းမောကုန်၏။ တစ်ဖန်လည်း ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့အား ပြော ကြား၏။ တစ်ဖန်လည်း ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် မိန်းမောကုန်၏။ ဤသို့ လျှင် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် မိန်းမောသော အဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်သော ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့ကို အမတ်တို့သည် ချီ၍ ရေမှ ထုတ်ဆယ်၍ သက်သာရာကို ရစေကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည် အချင်းချင်း ငိုကြွေးမြည်တမ်း ကုန်၏။

အဘယ်ကြောင့် မငိုသနည်း

ထိုအခါ ဘရတမင်းသားသည် ကြံ၏။ “ငါ၏ နောင်တော်ဖြစ်သော လက္ခဏမင်းသားသည်လည်းစောင်း၊ နှမတော်ဖြစ်သော သီတာဒေဝီသည် လည်းကောင်း ခမည်းတော်၏နတ်ရွာလားကြောင်း စကားကိုကြား၍လျှင် စိုးရိမ်ခြင်းကို တည်တံ့စေခြင်းငှာ တေတ်နိုင်ကြကုန်၊ နောင်တော် ရာမ ပဏ္ဍိတသည်ကား မစိုးရိမ် မငိုကြွေး၊ ထိုရာမပဏ္ဍိတ၏ မစိုးရိမ်ခြင်း အကြောင်းကား အသိနည်း၊ ထိုရာမသုခမိန်ကို မေးအံ့” ဟု ကြံ၍ ထို တံရတမင်းသားသည် ထိုရာမသုခမိန်ကို မေးလိုပုစ္ဆား-

၇၂။ ကေန ရာမ ပဘာဝေန၊ သောစိတဗ္ဗံ န သောစသိ။
ပိတရံ အလကံတံ သုတွာ၊ န တံ ပသဟတေ ဒုက္ခ

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၈၂။ ရာမ၊ ရာမထမည်ရှိသော၊ ဒေဝ၊ အရွှင်မင်းကြီး၊ ကေန-
 ပဘာဝေနေ၊ အဘယ်အာနုဘော်ကြောင့်၊ သောစိတဗွံ၊ စိုးရိမ်အပ်သည်
 ကို၊ န သောစသိ၊ မစိုးရိမ်သနည်း။ ပိတရုံ၊ မည်းတော်၏။ ကာလကံ-
 တံ၊ နတ်ရွာလားသည်ကို။ သုတုာ၊ ကြား၍။ တံ၊ သင်နေောင်တော်ကို။
 ဒုက္ခံ၊ စိုးရိမ်ခြင်း ဆင်းရဲသည်။ ကထံ ကေန ကာရဏေန၊ အဘယ်
 အကြောင်းကြောင့်။ န ပသဟာတေ၊ မနှိပ်စက်အပ်စာနည်း။

မငိုခြင်း အကြောင်းများ

ထိုအခါ၌ ထိုဘဂုတမင်းသားအား ရာမသုခမိန်သည် မစိုးရိမ်ခြင်း
 အကြောင်းကို ပြောလိုရက်ား-

- ၈၃။ ယံ န သက္ကာ နိပါဇေတုံ၊ သောသေန လုပတံ ဗဟံ၊
 သ ကိဿ ဝိည။ မေဓာဝိ၊ အတ္တာန မုပတာပယေ။
- ၈၄။ ဒဟရာ စ ဟိ ဝုဒ္ဓါစ၊ ယေ ဗာလာ ယေ စ ပဏ္ဍိတာ။
 အမှာ စေဝ ဒုလိဒ္ဓါ စ၊ သဗ္ဗေ မစ္စုပရာယနာ။
- ၈၅။ ပလာန မိဝ ပက္ကာနံ၊ နိစ္စံ ပတနတော ဘယံ။
 ဧဝံ ဇာတာန ဓစ္စာနံ၊ နိစ္စံ မရဏတော ဘယံ။
- ၈၆။ သာယ မေကေ န ဒိဿန္တိ၊ ပါတော ဒိဋ္ဌာ ဗဟူဇနစ။
 ပါတော ဒေက န ဒိဿန္တိ၊ သာယံ ဒိဋ္ဌာ ဗဟူ ဇနာ။
- ၈၇။ ဝရိဒေဝေမာနော စေ၊ ကိဉ္စိ ဒတ္ထံ ဥဒဗ္ဗဟေ။
 သံမုဠော ဟိံသ မတ္တာနံ၊ ကယိရာ တံ ဝိစက္ခန္ဓာ။
- ၈၈။ ကိသော ဝိဝဏ္ဏော ဘဝတိ၊ ဟိံသ မတ္တာန မတ္တနော။
 န တေန ပေတာ ပါလေန္တိ၊ နိရတ္တာ ပရိဝေဒာ။
- ၈၉။ ယထာ ဆရဏ မာဇိတ္တံ၊ ဝါရိနာဝ နိဗ္ဗာပယေ။
 ဝေမ္ပိ ဓိရာ သုတဝါ၊ မေဓာဝိ ပဏ္ဍိတော နရော။
 ဝိပ္ပ မုပ္ပတ္တိတံ သောက်၊ ဝါဘော တူလုံဝ ဓံသယေ။
- ၉၀။ မစ္စော ကောဝ အစ္စေတိ၊ ကောဝ ဇာယဒေတ ကုလေ။
 သံယောဂ ပရမတွေဝ၊ သမ္ဘောဂါ၊ သဗ္ဗပါဏိနံ။
- ၉၁။ တံသွာ ဟိ ဝီရဿ ဗဟုဿုဇာယ၊
 သမ္ဘယသတော လေဒကမိမံ ပရုဉ္ဇေ။
 အညာယ ဓမ္မံ ဟဒယံ မနုဉ္ဇေ၊
 သေဏော မဟန္တာပိ န တဒပယန္တိ။

၉၂။ တောဟံ ယသဉ္စ တောဂဉ္စ၊ အရိယဒပိ စ ဉာတကေ။
တေသံ စ ပါလယိဿာမိ၊ ကိစ္စံ မေတံ ဝိဇဇနတော-
ဟူဒသာ ဤဆယ်ဂါထာကို ဆို၏။

သေကြရမှာချည်း

၈၃။ တာတဘရတ၊ ညီးထူး ဘရတ။ သောသေန၊ ခြောက်ထုတ်
လဖြင့်။ ဗဟုံ၊ များစွာ။ လပတ်-လုပန္နာနံ၊ ငိုမြည်တမ်းသောသူတို့တွင်။
ကောနပိ၊ တစ်ယောက်မျှသည်လည်း။ ယံ၊ အကြင် ဇီဝိတိန္ဒြေသည်။ အတ္ထိ၊
ရှိ၏။ တံ၊ ထိုဇီဝိတိန္ဒြေကို။ နိပါလေတုံ၊ စောင့်ခြင်းငှာ၊ န သက္ကာ၊
မတတ်နိုင်။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ ကိဿ၊ အဘယ်ကြောင့်။ ဝိညူ။
သိကြားလိမ္မာသော။ မေဓာဝီ၊ ပညာရှိသော။ သော၊ ထိုသူသည်။
အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဥပတာပယေ၊ ပူပန်စေအံ့နည်း။

၈၄။ တာတဘရတ၊ ငါ့ညီဘရတ၊ ယေ ဒဟရာ စ၊ အကြင်သူငယ်
တို့သည်လည်းကောင်း။ ယေဝုဒ္ဓါ စ၊ အကြင်ကြီးသူတို့သည်လည်းကောင်း။
ယေဗာဇာ စ၊ အကြင်သူမိုက်တို့သည်လည်းကောင်း။ ယေပဏ္ဍိတာစ၊
အကြင်ပညာရှိတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေအဗ္ဘာစေဝ၊ အကြင် ကြွယ်ဝ
သော သူတို့သည်လည်းကောင်း။ ယေ ဒလိဒ္ဓါ စ၊ အကြင်သူဆင်းရဲတို့
သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံသော သူတို့
သည်။ မစ္စုပရာယနာ၊ သေမင်းခံတွင်း၌လျှင် လည်းလျောင်းရာရှိ
ကုန်၏။

ဖြစ်လျှင်ပျက်မည်

၈၅။ ပက္ခဒနံ၊ မှည့်ကုန်သော။ ဖလဒနံ၊ သစ်သီးတို့အား။ နိစ္စံ၊
အမြဲ။ ပတနတော၊ ကြွေကျခြင်းမှ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။ ဟောတိ ဣဝ၊
ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ ဇာတာနံ၊ ဖြစ်ကုန်သော။ မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါ
တို့အား။ မရဏတော၊ သေခြင်းမှ။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ ဘယံ၊ ဘေးသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

နေ့မြင်ညပျောက်

၈၆။ ကဏိဋ္ဌ၊ ညီးထူးအငယ်။ ပါတော၊ နံနက်မှ။ ဗဟူဇနာ၊
များစွာကုန်သော သူတို့ကို။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်၏။ တေသု၊ ထိုနံနက်၌

၉-၁၀၃-၅၅၀(တ-တွဲ)

မြင်သောသူတို့တွင်။ နေက၊ အချို့သောသူတို့ကို။ သာယံ၊ ညအခါ၌။
 န ဒိဿန္တိ၊ မမြင်ကုန်။ ဗဟုဇနာ၊ များစွာသောလူတို့ကို။ သာယံ၊ ညချမ်း
 အခါ၌။ ဒိဋ္ဌာ၊ မြင်အပ်ကုန်၏။ တေသု၊ ထိုညမြင်သော သူတို့တွင်။ နေက၊
 အချို့သော သူတို့ကို။ ပါတော၊ နံနက်အခါ၌။ န ဒိဿန္တိ၊ မမြင်ကုန်။
 ၈၇။ စေ၊ အဏယ်၍။ ပရိဒေဝယဒာနော၊ ငိုကြွေးသောသူသည်။
 အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဟိ သံ-ဟိ သန္တော၊ ညဉ့်ဆဲသည် ဖြစ်၍။
 သံမုဋ္ဌော၊ တောဝေသည်ဖြစ်၍။ ဣဉ္ဇ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော။ အတ္ထံ၊ အကျိုး
 စီးပွားကို။ ဥဒါစင်စစ်။ အဗ္ဗဟေ-အာဝဟေ အာဟရေယျ၊ ဆောင်
 ပြားအံ။ တံ၊ ငိုကြွေးခြင်းကို။ ဝိစက္ခဏော၊ ပညာရှိသည်။ ကယိရာ၊
 ပြုရာ၏။

ကိုယ်ကို မညဉ့်ဆဲ

၈၈။ ပရိဒေဝေန၊ ငိုသဖြင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ အတ္တာနံ၊
 အတ္တဘောကို။ ဟိ သံဟိ သန္တော၊ ညဉ့်ဆဲသည်ဖြစ်၍။ ကံသော၊
 ကြံလို့သည်။ ပိဝဏ္ဏော၊ အဆင်းဓလှသည်။ ဘဝတိ၊ ဖြစ်၏။ တေန၊ ထိုသို့
 ငိုသဖြင့်။ ပေတော၊ တမလွန်ဘဝသို့သွားသောသူတို့သည်။ န ပါလေန္တိ၊
 မစောင့်ပေကုန်။ တေန၊ ထို့ကြောင့်။ ပရိဝေဒနာ၊ ငိုကြွေးခြင်း
 သည်။ နိရတ္တာ၊ အကျိုးမရှိ။

၈၉။ တဏိဋ္ဌာ၊ ညီထွေး။ ယထာ၊ ဥပမာကား။ သရဏံ၊ နေရာ
 အိမ်ကို။ အာဒိတ္တံ၊ မီးလောင်သည်ရှိသော်။ ဝါရိနာ၊ ရေအိုး အရာ
 အထောင်ဖြင့်။ နိဗ္ဗာ-ပယေ ဣဝ၊ ငြိမ်းစေသကဲ့သို့။ ဝေ၊ ဤအတူ။ ဓိဇ္ဈော၊
 မြဲမြံတည်ကြည်သော။ သုတစ၊ ။ အကြားအမြင်ရှိသော။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာ
 ရှိသော။ နုဇော၊ လူသည်။ ဥပ္ပတ္တိတံ၊ ဖြစ်သော။ သောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို။
 ခိပ္ပံ၊ လျင်စွာ။ နိဗ္ဗာပယေ၊ ငြိမ်းစေရာ၏။ ဝါတော၊ လေသည်။ တူလံ၊
 လဲကို။ ခံသယေဣဝ၊ လွင့်သကဲ့သို့။ သေကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကို။ ခံသယေ၊
 လွင့်ဖျောက်ရာ၏။

တစ်ယောက်တည်း လာရ-သွားရ

၉၀။ တဒတဘရတ၊ အမေခင်ဘရတ။ မစ္စော၊ သတ္တဝါသည်။
 ဇေဓော၊ တစ်ယောက်တည်းသာလျှင်။ အစ္စေတိ၊ လွန်ရ၏။ ဧကောဝ၊

တစ်ယောက်တည်းသံသလျှင်၊ ကုလေ၊ အမျိုးလေးပါး၌၊ ဇာယတေ၊
ဖြစ်၏။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား၊ သံယောဂပရမာ
တွေဝ၊ အဆွေအမျိုးနှင့် စပ်ယှဉ်ခြင်းသည်သာလျှင် အလွန်ဖြစ်ကုန်၏။
သမ္မောဂါဝေ၊ အဆွေအမျိုးဟု သုံးဆောင်ခြင်းသာလျှင် ရှိကုန်၏။

၉၁။ တသွံးဟံ၊ ထို့ကြောင့်လျှင်၊ ဗဟုသုတဿ၊ များသော အကြား
အမြင်ရှိသော၊ ဣမဉ္ဇ လောကံ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်လောကကိုလည်းကောင်း၊ ပရ
လောကဉ္စ၊ တလော့နီလောကကိုလည်းကောင်း။ သမ္ပဿဒေတာ၊ များစွာ
ရှုမြင်သော။ ဓီရဿ၊ ပညာရှိအား။ ဓမ္မံ၊ လောကဓံတရား ရှစ်ပါးကို။
အညာယ၊ သိ၍။ ဟဒယဉ္စ၊ ဟဒယဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း။ မနဉ္စ၊ စိတ်ကို
လည်းကောင်း။ မဟန္တာပိ၊ များစွာလည်း ဖြစ်ကုန်သော။ သောကာ၊
စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည်။ န တာယန္တိ၊ မပူပန်စေနိုင်ကုန်။

၉၂။ သော အဟံ၊ ထိုငါသည်။ ယသဉ္စ၊ အခြံအရံကိုလည်းကောင်း၊
ဘောဂဉ္စ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုလည်းကောင်း။ ဘရိယာပိ စ၊ မယားကိုလည်း
ကောင်း။ ဉတတေ စ၊ အဆွေအမျိုးတို့ကိုလည်းကောင်း။ သေသဉ္စ၊
ကြွင်းသောသူ ခပ်သိမ်းကိုလည်းကောင်း။ ပါလယိဿာမိ၊ ကောင်းစွာ
စောင့်ရှောက်အံ့။ ဝိဇာနတော၊ သိသောသူအား။ တေကိစ္စံ၊ ဤစောင့်
ရှောက်ခြင်းကိစ္စသည်။ အနုရူပံ၊ လျော်၏။

ဤဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် အမြဲမရှိသော အဖြစ်ကို ပြတော်မူ၏။ ပရိသတ်
တို့သည် ဗုဒ္ဓပဏ္ဍိတ၏ ဤသို့ အမြဲမရှိသောအဖြစ်ကိုပြသော ဓမ္မဒေသနာ
တော်ကို ကြားနာရ၍ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းကြကုန်၏။

တိုင်းပြည်ကိုအပ်နှင်းခြင်း

ထိုနောင်မှ ဘရတမင်းသားသည် ဗုဒ္ဓပဏ္ဍိတကိုရှိခိုး၍ “ဗာရာဏသီ
ပြည်ကို နောင်တော်တို့သည် ဝန်ခံတော်မူပါကုန်” ဟု လျှောက်ကြားလျှင်
“အမောင်ညီထွေး...ညီတော်အဇတ် လက္ခဏကိုလည်းကောင်း၊ သီတစ
ဒေဝီကိုလည်းကောင်း ခေါ်၍ ပြည်ကိုဆုံးမလေကုန်” ဟု ဆိုလတ်သော်
“အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အသိပြုကုန်အံ့နည်း” ဟုလျှောက်
ဆိုသည်ရှိသော် “ညီထွေး...ငါ့အဘသည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် လွန်သဖြင့်

လာ၍ ပြည်ကို မင်းပြုရစ်သော့”ဟု ငါ့ကို မှာတော်မူခဲ့၏။ ဝါသည် ယခု သွားချေသော် ငါ့အဘ၏စကားကို နားမထောင်သည်မည်ထု၏၊ ဤနှစ်မှ စ၍ သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် လာခဲ့အံ့”ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် “သုံးနှစ်သော တာလပတ်လုံး အဘယ်သူသည် ပြည်ကို မင်းပြုလိမ့်မည်နည်း”ဟု ဘရတ မင်းသားက မေးလျှောက်သည်ရှိသော် “ငါ့ညီထွေး... သင်တို့သည် ပြည်ကို မင်းပြုကြကုန်”ဟု မိန့်တော်မူလျှင် “အကျွန်ုပ်တို့သည် မင်းမပြုပါကုန်” ဟု လျှောက်ကြကုန်သော် ထိုသို့ မင်းပြုလိုကုန်ကြသည်ဖြင့်မူ “ငါလာ သည့်တိုင်အောင် ဤမြက်ခြေနှင်းတို့သည် မင်းပြုကုန်လတ္တံ့”ဟု ဘုရား လောင်း၏ မြက်ခြေနှင်းတို့ကို ချွတ်၍ ပေးလိုက်၏။

သုံးနှစ်ကြာသော်မင်းပြုပြီ

ထိုစင်းသားသုံးပါးတို့သည်လည်း ခြေနှင်းတို့ကိုယူကုန်၍ ရာမသုခမိန်ကို ရှိခိုး၍ လူများအပေါင်းခြံရံလျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ပြန်ကြလေကုန်၏။ ပြည်သို့ရောက်လျှင် သုံးနှစ်တို့ပတ်လုံး ခြေနှင်းတို့သည်ပြည်ကိုမင်းပြုကုန်၏။ အမတ်တို့သည် မြက်ခြေနှင်းတို့ကို ရာဇပလ္လင်၌တင်ထား၍ တရားကို ဆုံးဖြတ်ကုန်၏။ မတောင်းသဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည်ရှိသော် ခြေနှင်းတို့သည် အချင်းချင်း တိုက်ခတ်ကုန်၏။ ထိုအမတ်ဖြင့် တစ်ဖန် ဆုံးဖြတ်ကုန်၏။ တောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်မိသည်ဖြစ်အံ့။ ခြေနှင်းတို့သည် အသံမရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်စွာ တည်ကုန်၏။ ရာမသုခမိန်သည် သုံးနှစ်တို့ကိုလွန်သဖြင့် တောမှထွက်၍ ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုရာခ မင်းကြီး၏ လာသောအဖြစ်ကို သိ၍ မင်းသားတို့သည် အမတ် အပေါင်းခြံရံကုန်လျက် ဥယျာဉ်သို့သွား၍ နှမတော် သီတာဒေဝီကို မိဖုရား ကြီးပြု၍ မင်းမိဖုရား နှစ်ယောက်တို့အား အဘိသိက် သွန်းကုန်၏။ ဤသို့ အဘိသိက်သွန်းခြင်းသို့ ရောက်သော ဘုရားလောင်းသည် တန်ဆာဆင် သော့ရထား၌ တည်၍ များစွာသော အခြံအရံဖြင့် မြို့သို့ ဝင်တော်မူ၍ လက်ယာရင်လှည့်၍ စန္ဒကပြားသင်္ခါ၏အပြင်သို့ တက်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ အနှစ်တစ်သောင်းခြောက်ထောင်တို့ပတ်လုံး တရားနှင့်အညီ ပြည်ကို မင်း ပြု၍ အသက်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေ၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍-

၉၃။ ဒဿ ဝဿ သဟဿာနိ၊ သဠိ ဝဿ သဘာနိ စ။
ဏမ္ပုဂ္ဂိပေါ မဟာဗာဟု၊ ရာမော ရဇ္ဇ မကာသယိ-
ဟူသော အဆုံးဖြစ်သော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

၉၃။ ဘိက္ခုဝေ၊ ရဟန်းတို့။ ဏမ္ပုဂ္ဂိပေါ၊ ရွှေမရိုးစည်နှင့်တူးသာ
လည်တော်ရှိတော်မူသော။ မဟာဗာဟု၊ ကြီးသော လက်ရိုးအားလည်း
ရှိတော်မူထသော။ ရာမော၊ ရာမမင်းသည်။ ဒဿ ဝဿ သဟဿာနိ၊ အနှစ်
တစ်သောင်းတို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း။ သဠိဝဿသဘာနိ၊ အနှစ်ခြောက်
ထောင်တို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း။ ရဇ္ဇံ၊ ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်ကို။
အကာရယိ၊ ပြုတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဓမ္မဒေသနာကို
ဆောင်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီး၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။
သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူပြီးသည်အဆုံး၌ သုကြွယ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌
တည်၏။ ထိုရာမမင်း ဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ဒသရထမင်းကြီးသည် သိရိ
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။ မယ်တော်သည် မယ်တော်ဇာယာမိဖုရား
ဖြစ်လာ၏။ နှမတော် သီတာဒေဝီသည် ရာဟုလာမယ်တော် ဖြစ်လာ၏။
ဘရတမင်းသားသည် အာနန္ဒာဖြစ်လာ၏။ ညီတော်လက္ခဏသည် သာရိ
ပုတြာ ဖြစ်လာ၏။ ရာမ မင်းကြီး၏ ပရိသတ်တို့သည် ငါဘုရား ပရိသတ်
ဖြစ်လာကုန်၏။ ရာမသုခမိန်သည်ကား ငါဘုရားဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို
ပေါင်းတော်မူ၏။

(မိဘစတား၊ နားထောင်ငြား၊ သံပြားကျောက်စောင်း
ကျိုသော်ပျောင်း။)

ကောဒသကနိပါတ်ကျမ်း၌ ခုနစ်ခုမြောက်သောဒသရထဇာတ်သည်ပြီး၏။

ပညာရှိတို့ စကားကိုနာယူ၍ မင်းဖြစ်ခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန၊ နတ်လူတို့၏ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်

ရှိသော် တစ်ယောက်သော ဝိရိယကိုလျော့သော ရဟန်းကို အကြောင်း ပြု၍ “ဇာနန္ဒော နော မဟာရာဇ” အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်အပ်သော ဤသံဝရဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-သာဝတ္ထိပြည်၌နေသော အမျိုး ထောင်းသား တစ်ယောက်သည် ဘုရားသခင်၏ တရားဒေသနာကို ကြား နာရ၍ ရဟန်းပဉ္စင်းအဖြစ်ကို ရပြီးသော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဝတ်ကိုဖြည့်လျက် နှစ်ပါးသော ပါတိမောက်တို့ကို နှုတ်တက်လေ့လာသည်ကိုပြု၍ ငါးဝါ ပြည့်လျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်၍ “တော၌နေအံ့” ဟု ကြံ၍ ဆရာဥပဇ္ဈာယ် ကို ပန်ကြား၍ ကောသလတိုင်း၌ တစ်ခုသော ပစ္စန္ဒရစ်ရွာသို့ သွား၍ ထိုရွာဝယ် ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုသောလူတို့သည့် သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းဆောက်လုပ်၍ လှိပ်ကျွေးလျှင် ဝါဆိုလျက် လုံ့လပြုလတ်သော် အာရုံစိတ်ကိုထိစေလျက် အလွန်အားထုတ်သော လုံ့လဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလ ပတ်လုံး အမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားစေ၍ တရားအထူးကို ရခြင်း၏ အရိပ်နိမိတ် မျှလည်း ဖြစ်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်၍ကြံ၏။ “ငါအား ဘုရားသခင်သည် ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော လေးယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ပဒပရမ တည်း။ (ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်ဟူသည် ဥဒ္ဓါဋ္ဌိတညုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ ဝိပဋ္ဌိတညုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ နေယျပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဤလေးယောက်တည်း။) ငါအား တော၌နေ၍ အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်း၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဘုရားသခင်၏ အဆင်းတော်၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ဖူးမြင်လျက် သာယာစွာသော တရား ဒေသနာတော်ကို ကြားနာလျက် ကာလကို လွန်စေအံ့” ဟု ကြံလျက် ထိုရဟန်းသည် ဝိရိယကို လျော့၍ ထိုတောကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ အစဉ် သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ မြင်ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်း အတူတကွ သုံးဆောင် စား စောက်ဖူးသော အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် လည်းကောင်း လာကြောင်း ကို မေးသည့်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ ထိုဥပဇ္ဈာယ် အဆွေ ခင်ပွန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ပြုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၍ ဘုရားသခင်၏ အထံသို့ ဆောင်၍ “ရဟန်းတို့... အဘယ့်ကြောင့် အလိုမရှိသော ရဟန်းကို ခေါ်ခွဲကုန်သနည်း” မိန့်တော်မူသည် ရှိသော် “အရှင်ဘုရား၏ ရဟန်းသည် ဝိရိယကို လျော့စွာ၏” ဟု

ကြားလျှောက်သည်ရှိစော် ဘုရားသခင်သည် “မုန်သလော” ဟု မေးတော်မူလျှင် “အရှင်ဘုရား မုန်ပေ၏” ဟု လျှောက်လတ်သော် “ရဟန်း... အဘယ့်ကြောင့် ဝိရိယကို လျော့ဘိသနည်း၊ ဤသဒသနာတော်၌ လုံ့လမရှိ၊ ပျင်းရိသေဝ ပုဂ္ဂိုလ်အား အရဟတ္တဖိုလ်မည်သည်မရှိ၊ အားထုတ်သော လုံ့လရှိသော သူကိုသာလျှင် ဤဘုရား တရားတော်သည်နှစ်သက်စေကုန်၏။ သင်သည် ရွေး၌လည်း လုံ့လရှိ၏။ ဆုံးမခြင်းငှာ ခံ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဗာရာဏသီခင်း၏ သားတစ်ရာတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍လည်း ပညာရှိတို့၏ အဆုံးအမ၌တည်၍ ထီးဖြူကို ဆောင်းရခြင်းသို့ ရောက်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့...လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် သံဝရမည်သော မင်းသားသည် သားတစ်ရာတို့၏ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ မင်းသည် တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော သားကို “အတတ်ပညာ သင်ကြကုန်” ဟုဆို၍ တစ်ယောက်တစ်ယောက်သော အမတ်အား ပေးအပ်၏။ သံဝရမင်းသား၏ ဆရာဖြစ်သော အမတ်သည် ဘုရားလောင်းဖြစ်၏။ ပညာရှိ၏၊ လိမ္မာ၏၊ အာဇာနည်တော်တော်၏။ အမတ်တို့သည် သင်ပြီးသင်ပြီးကုန်သော မင်းသားတို့ကို မင်းအစား အတတ်ကို ပြစေကုန်၏။ မင်းသည် ထိုသားတို့အား ဇနပုဒ်မြို့ရွာကိုပေး၍ လွှတ်လိုက်၏။

ခြေရင်းမှာနေပါရစေ

သံဝရမင်းသားသည် အလုံးစုံသော အတတ်၏ ပြီးခြင်းသို့ရောက်၍ ဘုရားလောင်းကိုမေး၏။ “ဆရာ အမတ်... အကယ်၍ အကျွန်ုပ်ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ဇနပုဒ် မြို့ရွာကို ပေးလတ်အံ့၊ အသွပြုရအံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “မင်းသား... သင်သည် ဇနပုဒ်မြို့ရွာကို ပေးသည်ရှိသော် ထိုဇနပုဒ်ကို မယူမူ၍ အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် အလုံးစုံသော သားတို့၏ အငယ်ဆုံးတည်း၊ အကျွန်ုပ်လည်း သွားသည်ရှိသော် ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ ခြေရင်းသည် ဆိုတ်ညံ့သည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်တို့၏ ခြေရင်း၌သာလျှင် နေပါအံ့” ဤသို့ တင်လျှောက်လော့’ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါဝယ် တစ်နေ့သ၌ ရှိခိုး၍ တင့်အပ်သော အရပ်၌နေသော ထိုသံဝရမင်းသားကို မင်းကြီးသည်မေး၏။ “ချစ်သား...အသိနည်း၊ သင်ချစ်သားအား အတတ်သည် ပြီးပြီလော” ဟု မေး၏။ “ခမည်းတော် မင်းကြီး ပြီးပြီ” ဟု လျှောက်ဆက်သော် “ချစ်သားအားလည်း ဇနပုဒ် မြို့ရွာကို ငါပေး၏” ဟုဆို၏။ “ရှင်မင်းကြီး...ခမည်းတော်တို့၏ ခြေရင်းလည် ဆိတ်ညံ့လတ္တံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ခမည်းတော်တို့၏ ခြေရင်း၌သာလျှင် ဖြစ်ပါအံ့” ဟုဆို၏။ မင်းသည် နှစ်သက်၍ “ကောင်းပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုသံဝရမင်းသားသည် ထိုအခါမှစ၍ မင်းကြီး၏ ခြေရင်း၌သာလျှင် ဖြစ်၍ တစ်ဖန် ဘုရားလောင်းကိုမေး၏။ “ဖခင်...တစ်ပါးသောအမှုကို အသိပြုရအံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “ချစ်သား...မင်းကြီး၌ တစ်ခုသော ဥယျာဉ်ဟောင်းကို တောင်းလော့” ဟုဆို၏။ ထိုသံဝရမင်းသားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ဥယျာဉ်တော်ကိုတောင်း၍ ထိုဥယျာဉ်၌ ဖြစ်ကုန်သော ပန်းသီးတို့ဖြင့်ပြည်၌ အစိုးရသော သူတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ထောင့်ပံ့၏။

နန်းတွင်းကိစ္စများ ကိုင်ထား

တစ်ဖန် “အသိပြုရအံ့နည်း” ဟု မေးပြန်၏။ “ချစ်သား...မင်းတို့ ပန်ကြား၍ မြို့တွင်း၌ ထမင်းရိက္ခာကို သင်ချစ်သားသာလျှင်ပေးလော့” ဟုဆို၏။ ထိုသံဝရမင်းသားသည် ထိုဘုရားလောင်းဆိုတိုင်းပြု၍ မြို့တွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား တစ်စုံတစ်ခုကို မယုတ်စေမူ၍ ထမင်း ရိက္ခာကို ပေးပြီး၍ အဖန်တလဲလဲ ဘုရားလောင်းကို မေး၍ မင်းကြီးကို သိစေ၍ နန်းတွင်း၌ ကျွန်အမှု လုပ်ဆောင်သူတို့အားလည်းကောင်း၊ ဆင် တို့အားလည်းကောင်း၊ မြင်းတို့အားလည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ပါ အပေါင်း တို့အားလည်းကောင်း ဝတ်ကို မယုတ်စေမူ၍ပေး၏။ တိုင်းတစ်ပါးမှ လာ ကုန်သော တမန်စသည်တို့၏ နေရာစသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကုန်သည် တို့၏ ကင်းခွန်ကိုလည်းကောင်း ဤသို့ အစရှိသော အလုံးစုံသော ပြုဖွယ် ကိစ္စတို့ကို မိမိသည်လျှင်ပြု၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသံဝရမင်းသားသည် ဘုရား လောင်း၏ ဆုံးမခြင်း၌တည်၍ အလုံးစုံသော အတွင်း၌နေလေစ သူကို လည်းကောင်း၊ အပ၌နေသောသူကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်သူတို့ကို လည်း ကောင်း၊ တိုင်းနေသူတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဧည့်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ အခွန်အတုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း ထိုသို့သဘောရှိသော သင်္ဂဟဝတ္ထုတို့ဖြင့် ဖွဲ့ယူ၍ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ချစ်နှစ်လိုသည်ဖြစ်၏။

သံဝရမင်းသား မင်းဖြစ်ပြီ

နောက်အဖို့၌ သေရာ ညောင်စောင်းဝယ် လျောင်းသော မင်းကြီးကို အမတ်တို့သည် မေးလျှောက်ကုန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးတို့၏ သေလွန်သဖြင့် ထီးဖြူကို အဘယ်သူအား ပေးရအံ့နည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “အမတ်တို့...ငါ၏ အလုံးစုံသော သားတို့သည်လည်း ထီးဖြူအား ထိုက်လျောက်သည်သာတည်း။ ထိုသို့ထိုက်သော်လည်း အကြင်သူသည် အမတ်တို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှစ်သက်စေ၏။ ထိုသူအား ထီးဖြူကိုပေးကြကုန်” ဟု မှာခဲ့၏။ ထိုအမတ်တို့သည် ထိုမင်း သေလွန်သည် ရှိသော် ထိုမင်း၏ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ကိစ္စကိုပြု၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စုဝေးကုန်၍ “ငါတို့ သခင် မင်းကြီးသည် အမတ်တို့၏ စိတ်နှလုံးသက်သာရာကို ထီးဖြူကို ပေးကြကုန်လော့” ဟု မှာတော်မူခဲ့၏။ ဤသံဝရ မင်းသားသည် ငါတို့၏ စိတ်နှလုံးကို နှစ်သက်စေ၏ဟု ထိုသံဝရမင်းအား ရွှေပန်းကိုလည်းထောင်း၊ ထီးဖြူကိုလည်းထောင်း ဆောင်းကုန်၏။

နောင်တော်များ စစ်ပြုလာ

သံဝရမင်းသားသည် ဘုရားလောင်း၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍ တရားနှင့်အညီ မင်းပြု၏။ သံဝရမင်းသားမှ တစ်ပါးကုန်သော ထိုကုံးကျိပ်ကုံး ယောက်သော မင်းသားတို့သည် ‘ငါတို့၏ ခမည်းတော် နတ်ရွာလားလျှင် သံဝရမင်းသားအား ထီးဖြူကို ဆောင်းကုန်၏။ ထိုသံဝရမင်းသားသည် အလုံးစုံတို့အောက် ငယ်လျက် ထီးဖြူသည် ထောက်၏။ အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဥပေါသထမင်းအား ပေးကုန်အံ့’ ဟု တိုင်ပင်၍ အလုံးစုံသော မင်းသားတို့သည် တကွ လာကုန်၍ ‘ငါတို့အား ထီးနန်းကိုသော်လည်း ပေးအံ့သော၊ စစ်ကိုလည်း ထိုးအံ့လော့’ ဟု သံဝရမင်းကြီးအား သဝဏ်ဆက်စာကိုစေ၍ မြို့ကို ဝန်းရံကုန်၏။

အဖို့ကို ပေးပါမယ်

မင်းကြီးသည် ဘုရားလောင်းအား ထိုအကြောင်းကို ကြား၍ “ယခု အခါ၌ အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း” ဟု မေး၏။ “မင်းကြီး...အရှင်မင်းကြီးအား နောင်တော်တို့နှင့် စစ်ထိုးအံ့သော ကိစ္စသည် မရှိ။ အရှင်မင်းကြီးသည် အဘအမူဖြစ်သော ဥစ္စာကို အစုတစ်ရာစု၍ ကုံးကျိပ် ကုံးယုတ်သော

၆: ၁၀၄-၅၅၀(တ-တုံ)

နောင်တော်တို့အား ပို့စေ၍ နောင်တော်တို့၏ အာအမေ့ဖြစ်သော ဤ အစုကို ယူကြပါကုန်၊ အကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်တို့နှင့် စစ်မထိုးလိုပါဟု သတင်းစကားကို စေတော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ သံဝရမင်းကြီးသည် ဘုရား လောင်းဆိုတိုင်း ပြု၏။

မင်းအဖြစ် သိမှတ်ကြပြီ

ထိုအခါ သံဝရမင်းကြီးအား အလုံးစုံသော မင်းသားတို့၏ အစ်ကို အကြီးဖြစ်သော ဥပေါသထ မင်းသားသည် ကြွင်းသော ညီတော်တို့ကို ခေါ်၍ “ငါ့ညီတို့...မင်းမည်သည်ကို နှိပ်စက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည် မရှိကုန်၊ ငါတို့၏ ညီထွေး သံဝရ မင်းသားသည်လည်း ရန်သူ အဖြစ်ဖြင့် မခုခံပေ၊ ငါတို့အားလည်း အာအမေ့ဖြစ်သော ဥစ္စာကို ပို့ လာ၍ အကျွန်ုပ်သည် နောင်တော်တို့နှင့် စစ်မထိုးလိုပါဟု စေလှာပလေ ၏၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည်လည်း တစ်ပြိုင်နက် ထီးဖြူမဆောင်းနိုင် ကုန်၊ ငါတို့ညီထွေး သံဝရအားသာလျှင် ဆောင်းစေကုန်အံ့၊ ငါတို့၏ ညီထွေး သံဝရသည်လျှင် မင်းဖြစ်ပါစေ” ဆို၍ လာကြကုန်၏။ ညီထွေး သံဝရကို ဖူးမြင်၍ မင်းဆွေ မင်းမျိုးကို အပ်နှင်း၍ ငါတို့၏ ဇနပုဒ်သို့သာ သွားကြကုန်အံ့” ဟု ဆို၏။

ဘုကြောင့် နောင်တော်တို့ထက် သာသနည်း

ထိုအခါ အလုံးစုံသော မင်းသားတို့သည် မြို့တံခါးကို ဖွင့်စေ၍ ရန်သူ တို့သည် မဖြစ်ကုန်မူ၍ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လေကုန်၏။ မင်းသည်လည်း အမတ် တို့ကို ထိုနောင်တော်တို့အား ပဏ္ဏာသက်ဆောင်ကို ယူစေ၍ ခရီးဦး ကြိုဆို စိမ့်သောငှာ စေ၏။ မင်းသားတို့သည် အလွန်မများလွန်းသော အခြံအရံ ဖြင့် ခြေကျင်လာကြကုန်၍ မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ တက်ကုန်၍ သံဝရမင်း ကြီးအား ရိုသေနှိမ့်ချခြင်းကို ပြုကုန်၍ နိမ့်သောနေရာ၌ နေကုန်၏။ သံဝရမင်းကြီးသည် ထီးဖြူအောက်၌ မြတ်သောနေရာဝယ် များစွာသော စည်းစိမ်အခြံအရံ ကြီးစွာသော ကျက်သရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ကြည့်လေရာရာသော အရပ်၌ တုန်လှုပ်၏။ ဥပေါသထ မင်းသားသည် သံဝရမင်းကြီး၏ ကျက်သရေ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ကြည့်၍ “ငါတို့၏ ခမည်းတော်သည် ကိုယ်တော်၏ လွန်သဖြင့် သံဝရမင်းသား၏ မင်းအဖြစ်

ကိုသိ၍ ငါတို့အား ဇနပုဒ်မြို့ရွာတို့ကို ပေး၍ ဤသံဝရ မင်းသားအား
ဇနပုဒ်မြို့ရွာကို မပေးလေသည် ထင်၏” ဟု ကြံ၍ ထိုညီတော်တို့နှင့် တကွ
စကားပြောဟောလိုရကား။

၉၄။ ဇာနန္ဒော နော မဟာရာဇ၊ တဝ သီလံ ဇနာဓိပေါ။

ဣမေ ကုမာရေ ပူဇေန္တော၊ နံ တံ ကေနစိ မညထ။

၉၅။ တိဋ္ဌန္တံ နော မဟာရာဇေ၊ အဒု ဒေဝေ ဒိဝင်္ဂတေ။

ဉာတိနံ သမနုညိံ သု၊ သမ္ပဿံ အတ္တ မတ္တာနာ။

၉၆။ ကေန သံဝရ ဝတ္တေန၊ သဉ္ဇာတေ အဘိတိဋ္ဌသိ။

ကေန တံ နာတိဝတ္တန္တိ၊ ဉာတိသသံ သမာဂတာ။

ဟူသော ဤသုံးဂါထာတို့ကို ဆို၏။

၉၄။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ တဝ၊ ရှင်မင်းကြီး၏။ သီလံ၊
သီလကို။ ဇနာဓိပေါ၊ လူတို့ကို အစိုးရသော ငါတို့၏ ခမည်းတော် မင်း
ကြီးသည်။ ဇနန္ဒော၊ သိသည်ဖြစ်၍။ ဣမေကုမာရေ၊ ကိုးကျိပ် ကိုး
ယောက်သော ဤမင်းသားတို့ကို။ ပူဇေန္တော၊ ဇနပုဒ်မြို့ရွာ ပေးသည်ရှိ
သော်။ နံ၊ တံ၊ ရှင်မင်းကြီးကို။ ကေနစိ၊ တစ်စုံတစ်ခုသော မြို့ရွာဖြင့်။ န
ညထနု၊ မအောက်မေ့သလော။

၉၅။ နော၊ အကျွန်ုပ်တို့၏။ မဟာရာဇေ၊ မြတ်သော ဖခင်မင်းကြီး
သည်။ တိဋ္ဌန္တံ၊ ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ်လည်းကောင်း။ အဒု၊ ထိုသို့ဟုတ်။
ဒေဝေ၊ ငါတို့ဖခင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည်။ ဒိဝင်္ဂတေ၊ နတ်ရွာလားခဲ့သော်
လည်းကောင်း။ အတ္တာနာ၊ ကိုယ်တော်၏။ အတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားကို။
သမ္ပဿံ၊ ကောင်းစွာ မြင်တော်မူသည်ဖြစ်၍။ ဉာတိ၊ အဆွေအမျိုးတို့သည်။
တံ၊ သင်သံဝရမင်းကြီးကို။ သမနုညိံ သု၊ နှစ်သက်လေ့ကုန်သလော။

၉၆။ သံဝရ၊ ညီထွေး သံဝရ။ ကေနဝတ္တေန၊ အဘယ်အကျင့်ဖြင့်။
သဉ္ဇာတေ၊ ဇာတ်တူဖြစ်ကုန်သော ကိုးကျိပ် ကိုးယောက်သော နောင်တော်
တို့ကို။ အဘိတိဋ္ဌသိ၊ ငါ့ညီ လွမ်းမိုး၍ တည်လေသနည်း။ ကေန၊ အဘယ်
အကြောင်းကြောင့်။ သမာဂတာ၊ အညီအညွတ် လွှာကုန်သော။ ဉာတိ-
ဘိသသံ၊ အဆွေအမျိုး အပေါင်းဖြစ်သော ကိုးကျိပ်ကို၊ ယောက်ကုန်သော
နောင်တော်တို့သည်။ တံ၊ သင်ညီထွေး သံဝရကို။ နာတိဝတ္တန္တိ၊ မလွန်နိုင်
ကုန်သနည်း။

နောင်တော်တို့ထက် သာသည်မှာ

ထိုစကားကိုကြားရ၍ သံဝရမင်းကြီးသည် မိမိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ ပြောကြားလိုရကား

- ၉၇။ ရာဇပုတ္တ နုဿုယျာမိ၊ သမဏာနံ မဟေသိနံ။
သက္ကစ္စံ တေ နမဿာမိ၊ ပါဒေ ဝန္ဒုခမိ တာဒိနံ။
- ၉၈။ တေ မံ ဓမ္မဂုဏေ ယုတ္တံ၊ သုဿုသ မနုသုယျကံ။
သမဏာ အနုသာသန္နိ၊ ဣသိဓမ္မဂုဏေ ရတာ။
- ၉၉။ တေသာ ဟံ ဝစနံ သုတွာ၊ သမဏာနံ မဟေသိနံ။
န ကိဉ္စ အတိမညာမိ၊ ဓမ္မေ မေ နိရတော မနော။
- ၁၀၀။ ဟတ္တာရောဟာ အနိကဋ္ဌာ၊ ရထိကာ ပတ္တိကာရကာ။
တေယံ နပုဋိဗန္ဓာမိ၊ နိဝိဋ္ဌံ တတ္ထခဝတနံ။
- ၁၀၁။ မဟာမတ္တာ စ ဓေ အတ္ထိ၊ မန္တိနော ပရိစာရကာ။
ဗာရာဏသိ ဝေါဟရန္တိ၊ ဗဟုမံသ သုရောဒကံ။
- ၁၀၂။ အတောပိ ဝါဏိဇာ ဖိတာ၊ နာနာရဋ္ဌဇတာ အာဂတော။
တေသု မေ န ဟိတာ ရက္ခာ၊
ဝေ ဇာနာဟု ပေါသထ-

ဟူသေခ ဤခြောက်ဂါထာကို ဆို၏။

၉၇။ ရာဇပုတ္တ၊ နောင်တော် ဥပပါသထမင်းသား။ န ဥဿုယျာမိ၊ ကျွန်ုပ် မပြုစူး၊ မဟေသိနံ၊ မြတ်သော ကျေးဇူးအပေါင်းကို ရွာလေ့ ရှိကုန်သော။ တာဒိသံ၊ သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော်။ သမဏာနံ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်တို့ကို။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဒုခမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ တေ၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကို။ သက္ကစ္စံ၊ ရှိသေစွာ နမဿာမိ၊ ရှိခိုး၏။

၉၈။ ဣသိဓမ္မဂုဏေ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့၏ အကျင့်ကျေးဇူး အစဉ်။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကုန်သော။ တေ၊ ထိုရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည်။ ဓမ္မဂုဏေ၊ အကျင့်ကျေးဇူးအစဉ်။ ယုတ္တံ၊ ယှဉ်သော၊ သုဿုသံ၊ စကားကို နားထောင်သော အနုဿုယျကံ၊ သူတစ်ပါးကို မပြုစူးသော။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အနုသာသန္နိ၊ ဆုံးမကုန်၏။

မထိမဲ မြင် မပြု

၉၉။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ မဟာသိနံ၊ မြတ်သော သီလကွန်
အစရှိသော ကျေးဇူးကိုရွာလေ့ ရှိကုန်သော။ တေသံ သမဏာနံ၊ ထိုရဟန်း
ပုဏ္ဏားတို့၏။ ဝစနံ၊ စကားကို။ သုတျာ၊ နာယူ၍။ ကိဉ္ဇိ၊ တစ်စုံ တစ်
ယောက်ကိုမျှ။ န အတိ မညာမိ၊ ဓထိမဲ မြင် မပြု။ မေ၊ အကျွန်ုပ်၏။ မနော၊
စိတ်နှလုံးသည်။ ဓမ္မေ၊ ကုသိုလ်တရား၌။ နိရတော၊ အမြဲမေ့လျော့၏။

လခရိက္ခာမပြတ်စေ

၁၀၀။ ဟတ္ထာရောဟာ၊ ဆင်စီးသူရဲတို့သည်လည်းကောင်း။ အနိ
ဏဋ္ဌာ၊ ဆင်၏အနီးစသည်တို့၌ တည်သော မြင်းစီးသူရဲ စသည်တို့သည်
လည်းကောင်း။ ရထိကာ၊ ရထားစီးသူရဲတို့သည်လည်းကောင်း။ ပတ္တိ-
ကာရတာ၊ ခြေသည်သူရဲတို့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။
တေသံ၊ ထိုသူတို့အား။ နိဝိဋ္ဌိ၊ ပေးသွင်းအပ်သော။ ဘတ္တဝေတနံ၊
ထံမင်းရိက္ခာကို။ န ပုဋိဗန္ဓာမိ၊ မပိတ်ပင်။

ပညာရှိကို ကိုးကွယ်

၁၀၁။ ဘာသိကာ၊ နှောင်တော်။ ဓေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မန္တိနော၊
အတိုင်အပင်ပညာနှင့်ပြည့်စုံသော။ မဟာမတ္တာ စ၊ အမတ်ကြီးတို့သည်လည်း
ကောင်း။ မန္တိနော၊ အတိုင်အပင်ပညာနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော။ ပရိစာရကာ
စ၊ အမတ်ငယ်တို့သည်လည်းကောင်း။ အတ္ထိ-သန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ အေထာပိ၊
ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ဖီတာ၊ ကြွယ်ဝကုန်သော။ ဝါဏိဇာ၊ ကုန်သည်တို့
သည်။ နာနာရဌာတေ၊ တိုင်းတစ်ပါးမှ။ အာဂတေ၊ လာကုန်၍။
ဗာရာဏသိ၊ ဗာရာဏသိပြည်၌။ ဗဟုမံသသုရောဒကံ၊ များစွာဆော
ငါး၊ အမဲ၊ သေရည်အချက်ကို။ ဝေါဟာရန္တိ၊ ရောင်းဝယ်ကုန်၏။

၁၀၂။ မေ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ တေသု၊ ထိုကုန်သည်တို့၌။ အာရက္ခာ၊
အစောင့်အရှောက်တို့ကို။ ဝိဟိတာ၊ စီရင်အပ်ကုန်၏။ ဥပေါသထ၊
နှောင်တော် ဥပေါသထ။ ဝေ၊ ဤသို့။ တံ၊ သင်သည်။ ဇာနာဟိ၊
သီးတော်မူလော့။

တိုင်းပြည်ကိုအပ်ပြီးသော်

ထိုအခါဝယ် သံဝရမင်းကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုကြား၍ ဥပေါသထ
စမ်းသားသည် ထိုညီတော် သံဝရမင်းသားအား ချီးမွမ်းလိုရအား-

၁၀၃။ ဓမ္မေန ကိရ ဥာတိနံ၊ ရဇ္ဇံ ကာရေဟိ သံဝရ။
မေဓာစိ ပဏ္ဍိတော စံသိ၊ အထောပိ ဥာကိနံ ဟိတေ။

၁၀၄။ တံတံ ဥာတိ ပရိဗျူဠံ၊ နာနာ ရတန မောစိတံ။
အမိတ္တာ နပုဿာဟန္တိ၊ ဣန္ဒြိယံ အသုရာမိပေါ။

ဟူသော ဤနှစ်ဂါထို့ကို ဆို၏။

၁၀၃။ သံဝရ၊ ညီထွေးသံဝရ။ တွံ၊ သင်သည်။ ဓမ္မေန၊ တရားနှင့်
အညီ။ ဥာတိနံ၊ အဆွေအမျိုးဖြစ်သော ကိုးကျိပ်ကိုးယောက်သော နောင်
တော်တို့ကို။ အဘိဘဝိကိရ၊ လွှမ်းမိုးသတတ်။ တွံ၊ သင်သည်။ ရဇ္ဇံ၊ မင်း
အဖြစ်ကို။ ကာရေဟိ၊ ပြုလေဘူး။ တွံ၊ သင်သည်။ မေဓာစိ စ၊ ထိုးထွင်း
သောပညာနှင့် ပြည့်စုံသည်လည်းကောင်း။ ပဏ္ဍိတော စ၊ အကျိုး
အကြောင်းကိုသိသော ပညာရှိသည်လည်းကောင်း။ အသိ၊ ဖြစ်၏။
အထောပိ၊ ထိုမှတစ်ပါးလည်း။ ဥာတိနံ၊ အဆွေအမျိုးတို့၏။ ဟိ
တော စ၊ အစီးအပွားကိုလည်း ဆောင်၏။

၁၀၄။ ဥာတိပရိဗျူဠံ၊ အဆွေအမျိုးဟု ဆိုအပ်သော ကိုးကျိပ်ကိုး
ယောက်သော နောင်တော်တို့သည် ခြံရံအပ်သော။ နာနာရတနမောစိတံ၊
အထူးထူးသော ရတနာတို့ဖြင့် သွန်းအပ် စီရင်အပ်သော။ တံတံဂုဏသမ္ပန္နံ၊
ထိုထိုဂုဏ်အပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံသော။ တံ၊ သင်ညီထွေးကို။ အမိတ္တာ၊ ရန်သူ
တို့သည်။ နပုဿာဟန္တိ၊ မနှိပ်စက်နိုင်ကုန်။ ကိမိဝ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူ
ကား။ အသုရာမိပေါ၊ အသုရာမင်းသည်။ ဣန္ဒြိယံ၊ သိကြားမင်းကို။ နပုဿာ
တိဣဝ၊ မနှိပ်စက်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

နောင်တော်တို့ပြန်ကြပြီ

သံဝရမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော ကိုးကျိပ်ကိုးယောက်သော နောင်
တော်တို့အား များစွာသော စည်းစိမ် အခြံအရံကိုပေး၍ ထိုနောင်တော်
တို့သည် ထိုသံဝရမင်းကြီး၏ အထံ၌ တစ်လခွဲနေ၍ “သံဝရမင်းကြီး၏
ဇနပုဒ်တို့၌ ခိုးသူတို့သည် ထကုန်သည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့
သိနိုင်ကုန်အံ့နည်း၊ ရှင်မင်းကြီးသည် မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူ
လော့”ဟု မှာထားခဲ့၍ မိမိတို့၏ ဇနပုဒ်သို့ သွားကြလေကုန်၏။ သံဝရ

မင်းသည်လည်း ဘုရားလောင်း အဆုံးအမ၌တည်၍ အသွက်အဆုံး၌ နတ်
ပြည်ကို ပြည့်စေလျက် သွား၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့သော ဓမ္မဒေသနာ
ကို ဆောင်တော်မူပြီး၍ “ရဟန်း...သင်သည် ဤသို့ရှေး၌ အဆုံးအမကို
နားထောင်၏။ ယခုအခါ၌ အဘယ်ကြောင့် လုံ့လကိုလျော့သနည်း” ဟု
မိန့်တော်မူ၍ သစ္စာတို့ကို ပြတော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ သစ္စာ
တို့ကို ပြတော်မူသော အဆုံး၌ ထိုလုံ့လကိုလျော့သော ရဟန်းသည်
သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၏။ ထိုအခါ၌ သံဝရမင်းကြီးသည် ဝိရိယကိုလျော့
သောရဟန်း ဖြစ်လာ၏။ ဥပေါသထမင်းကြီးသည် သာရိပုတြာဖြစ်လာ၏။
ဥပေါသထမင်း သံဝရမင်းမှ ကြွင်းသော ညီတော် နောင်တော်တို့သည်
ရှစ်ကျိပ်သော ဓမ္မာသာဝကထေရ်ကြီး ပကတိသာဝကထေရ်ငယ်တို့သည်
ဖြစ်စားကုန်၏။ သံဝရမင်းကြီး၏ ပရိသတ်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ပရိသတ်
ဖြစ်လာကုန်၏။ အဆုံးအမကို ပေးတတ်သော အမတ်သည်ကား ဝါဘုရား
ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ဆရာစကား၊ နားထောင်ငြား၊ ထွတ်ဖျားမင်းဖြစ်လာ။)

ကောဓသကနိပါတ်ကျမ်း၌ ရှစ်ခုမြောက်သော သံဝရဇာတ်သည် ပြီး၏။

၉-သုပ္ပါရကဇာတ်

သစ္စာသီလတန်ခိုးဖြင့်အသက်ဘေးမှချမ်းသာခြင်း

ဟောတော်မူရာဌာန။ နတ်နှင့်တကွသော လောကကို ဆုံးမတော်မူ
တတ်သော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်း
သုံးနေတော်မူသည်ရှိသော် ပညာပါရမီကို အကြောင်းပြု၍ “ဥဗ္ဗုဇ္ဇိ”
အစရှိသော ဂါထာပုဒ်ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤသုပ္ပါရကဇာတ်ကို
ဟောတော်မူ၏။

ပစ္စုပ္ပန်ဝတ္ထု။ ထိုစကားကို ချဲ့ဦးအံ့-တစ်နေ့သ၌ ညချမ်းသောအခါ
ဝယ် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဟောတော်မူခြင်းငှာ ထွက်ခြင်းကို ငုံ့လင့်
ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ နေ၍ “ငါ့ရှင်တို့...အံ့ဖွယ်ရှိပေ
စွာ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကြီးသောပညာရှိ၏။ မြေကြီးအထုနှင့်
တူသောပညာရှိ၏။ ရွှင်ဆောပညာ ရှိတော်မူ၏။ လျင်သောပညာ ရှိတော်
မူ၏။ ထက်သောပညာ ရှိတော်မူ၏။ အလုံးစုံသောတရားကို ထိုးထွင်း၍

သိသောပညာ ရှိတော်မူ၏။ ထိုထိုအရာ၌ ဥပါယ်တံမျဉ် ပညာနှင့် ပြည့်စုံ
 တော်မူ၏။ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြောသော မြေကြီးအထူးနှင့်တူသော ပညာနှင့်
 ပြည့်စုံတော်မူ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ နက်နဲသောပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်
 မူ၏။ ကောင်းကင်ကဲ့သို့ ပြန့်ပြောသော ပညာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၏။
 ထိုစကားသည် မှန်၏။ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး၌ဖြစ်သော ပညာရှိသည်
 ဘုရားသခင်ကိုလွန်၍ သိခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ။ မဟာ
 သမုဒ္ဒရာ၌ ထကုန်သော လှိုင်းတံပိုးတို့သည် ကမ်းကိုမလွန်နိုင်ကုန်၊ ကမ်း
 သို့ရောက်၍ သာလျှင် ပျောက်ကုန်ဘိသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်သောပညာ
 ရှိသည် မြတ်စွာဘုရားကို မလွန်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းသို့
 ရောက်ကုန်သော် ပျောက်ပျက်ကုန်သည်သာတည်း။ ဟု မြတ်စွာဘုရား၏
 များမြတ်သော ပညာရှိသည် မြတ်စွာဘုရားကို မလွန်နိုင် မြတ်စွာဘုရား၏
 ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်ကုန်သော် ပျောက်ပျက်ကုန်သည်သာတည်း။ ဟု
 မြတ်စွာဘုရား၏ များမြတ်သော ပညာပါရမီဘက်ကို ချီးမွမ်းကုန်လျက်
 နေကုန်၏။

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် လောကတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ယခု ငါလာ
 တော်မူသောအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကုန်သနည်း” ဟု မေး
 တော်မူ၍ “ဤခည်သောကေားဖြင့် စည်းဝေးပါကုန်သည်” ဟု ရွှေနား
 တော် လျှောက်ကုန်သော် “ရဟန်းတို့...လင်တို့ဆရာ ငါဘုရားသည် ယခု
 မှသာလျှင် ပညာရှိသည်မဟုတ်၊ ရှေးဖြစ်သော ပညာ မရင့်သေးသော
 အခါ၌လည်း ပညာရှိတော်မူ၏။ မျက်မမြင်ဖြစ်လျက်လည်း သမုဒ္ဒရာရေ
 အမှတ်ဖြင့် ဤသမုဒ္ဒရာဝယ် ဤမည်သောရတနာ ရှိသည်၏အဖြစ်ကို ငါ
 သိ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၍ လွန်လေပြီးသောအကြောင်းကို ဆောင်တော်
 မူ၏။

အတိတ်ဝတ္ထု။ ရဟန်းတို့ လွန်လေပြီးသောအခါ၌ ကုရုတိုင်း၌ ကုရု
 မည်သောမင်းသည် ခင်းပြု၏။ ကုရုကစ္ဆမည်သော သင်္ဘောဆိပ်ရွာသည်
 ရှိ၏။ ထိုအခါဝယ် ဘုရားလောင်းသည် ကုရုကစ္ဆသင်္ဘောဆိပ်၌ သင်္ဘော
 သူကြီးသားဖြစ်၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်း
 ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းအား ‘‘သုပ္ပါရက’’ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။
 သင်္ဘောသူကြီး

ထိုသတို့သားသည် များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ကြီးသည်ဖြစ်၍ တစ်
 ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိသောအခါ၌လျှင် သင်္ဘောသူကြီးအတတ်၌ ပြီးခြင်းသို့

ရောက်၍ အခါတစ်ပါး၌ အဘလွန်သဖြင့် သဘောသုကြီးဖြစ်၍ သဘော သွားသောအမှုကို ပြု၏။ ပညာနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် စီး ဖာပ်သော သဘောသည် ပျက်စီးခြင်းမည်သည်မရှိ။

ဓုဖြတ်အရာရှိ

ထိုဘုရားလောင်းအား အခါတစ်ပါး၌ ဆားငန်ရေဖြင့် ခတ်မိသည် ဖြစ်၍ မျက်စိနှစ်ဖက်တို့သည် ပျက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုအခါမှ စ၍ သဘောသုကြီး ဖြစ်သော်လည်း ထောင့်သွားသောအမှုကို မပြုမူ၍ "မင်းကိုမိ၍ အသက်မွေးအံ့" ဟု ကြံ၍ မင်းသို့ကပ်၏။ ထိုအခါ မင်းသည် ထိုဘုရားလောင်းကို ဓုဖြတ်အရာစုံထား၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ထို အခါမှစ၍ မင်း၏ ဆင်ရတနာ၊ မြင်းရတနာ၊ ပုလဲဥစ္စာနှစ် ပတ္တမြား အစရှိသည်တို့ကို အဖိုးဖြတ်၏။ ထိုအခါဝယ် တစ်နေ့သ၌ "မင်း၏ မင်္ဂလာ စင်တော်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မျက်စဉ်းတောင်ထုတ်နှင့်တူသော ဆင် တစ်စီးကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုဆင်ကိုမြင်၍ မင်းသည် "သုခမိန်ပညာရှိ အား ပြုလေကုန်" ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်ကို သုပ္ပါရက သုခမိန် အထံသို့ ဆောင်ယူကုန်၏။ ထိုသုခမိန်သည် လက်ဖြင့် ဆင်၏ကိုယ်ကို သုံး သပ်၍ "ဤဆင်သည် မင်္ဂလာဆင်ဖြစ်ခြင်းငှာ မလျောက်ပတ်၊ ဤဆင် သည် နောက်ခြေနှိမ့်၏။ ဤဆင်ကို အမိသည် ဖွားသောအခါ နေခက် ခြေဖြင့် ခံခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ထိုကြောင့် မြေ၌ကျ၍ နောက်ခြေနှိမ့်၏" ဟု ဆို၏။ ဆင်ကို ယူ၍ လာသောသူတို့ကိုခေးလျှင် ထိုသူတို့သည် "သုခမိန် ဆိုသည်အတိုင်း မှန်ပေ၏" ဟု ဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းသည်ကြား၍ နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ထိုသုခမိန်အား ရှစ်သပြာတို့ကို ပေးစေ၏။

တစ်ဖန် တစ်နေ့သ၌ "မင်း၏ မင်္ဂလာမြင်းတော်သည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု မြင်းတစ်စီးကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်၏။ ထိုမြင်းကိုလည်း ပညာရှိအထံသို့ ပို့စေ၏။ ထိုသုခမိန်လည်း မြင်းကို လက်ဖြင့်သုံးသပ်၍ "ဤမြင်းသည် မင်္ဂလာမြင်းဖြစ်ခြင်းငှာ မထိုက်၊ ဤမြင်း၏အမိသည် ဖွားစောနေ၌ သေ သောကြောင့် အမိနို့ ရည်ကိုမရ၍ ကောင်းစွာမကြီးရ၊ နို့ မျက်၏" ဟု ဆို၏။ ထိုသုခမိန်စကားသည် မှန်သည်အတည်း။ ထိုအကြောင်းကိုကြား၍ မင်းသည် အလွန်နှစ်သက်၍ ရှစ်သပြာတို့ကို ပေးစေ၏။

ထိုအခါဝယ် တစ်နေ့သ၌ "မင်း၏ မင်္ဂလာရထားသည် ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ရထားကို ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ထိုရထားကိုလည်း မင်းသည် သုခမိန်၏အထံသို့ ပို့စေ၏။ ထိုသုခမိန်သည် ရထားကို အကဲဖြင့်ထုံးသပ်၍ "ဤရထားသည်

အခေါင်းရှိသောသစ်ဖြင့် ပြုလုပ်သောကြောင့် မင်းအား မလျှောက်ပတ်”
ဟု ဆို၏။ ထိုသုခမိန်၏စကားသည် မှန်၏။မင်းသည် ထိုစကားကိုကြား၍
ရွှစ်သပြာတို့ကိုသာ ပေးစေ၏။

ထိုအခါ၌ မင်းအား များသော အဖိုးထိုက်သော ကမ္မလာရတနာကို
ဆောင်ခဲ့ကုန်၏။ ဤကမ္မလာကိုလည်း သုခမိန်အားသာလျှင် ပို့ စေကုန်၏။
ထိုသုခမိန်သည် ကမ္မလာတို့ကိုလည်း လက်ဖြင့် သုံးသပ်၍ “ဤကမ္မလာဝယ်
တစ်ခုခုသာ အရပ်၌ ကြွက်ခဲရာသည် ရှိ၏”ဟု ဆို၏။ သုတ်သင်သည်ရှိ
သော် ထိုကြွက်ခဲရာကိုမြင်၍ မင်းအား လျှောက်ကုန်၏။ မင်းသည်ကြား၍
အလွန်နှစ်သက်၍ ရွှစ်သပြာတို့ကိုသာ ပေးစေ၏။

(ဤအရာတွင် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်အကျဉ်း စကားပြေကို စီရင်
သော ဆရာမူကား အသပြာဝက်ပေးသည်၊ မင်းကိုလည်း ဒွန်းစဏ္ဍား
မျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ မင်္ဂလာလ ဆရာဆိုသည်ကား နှစ်သပြာပေး
သည်။ မင်းကိုလည်း ဆတ္တာသည်အမျိုးဟု ဆို၏။ စကားပြေဆရာ၏
စကားကို ဆင်ခြင်အပ်၏။)

ထိုသုခမိန်သည် ကြံ၏။ ဤစင်းသည် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အံ့ဖွယ်
တို့ကို မြင်လျက် ရွှစ်သပြာတို့ကိုသာ ပေးစေ၏။ ဤမင်းသည် ဆတ္တာ
သည်တို့၏ ပေးခြင်းတည်း။ ဆတ္တာသည်မျိုး ဖြစ်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့်
ငါ့အား ဤသို့သော မင်းအား စကားသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း။
မိမိနေရာသို့သွားလျှင် သွားအံ့”ဟု ကြံ၍ ထိုသုခမိန်သည် ကုရုကစ္ဆ သဘော
ဆိပ်သို့သာလျှင် ပြန်ခဲ့၏။ သုခမိန်သည် ထိုသဘောဆိပ်၌ နေလှတံ့သော်
ကုန်သည်တို့သည် သဘောကိုစီရင်၍ ထိုသုပ္ပါရက သုခမိန်ကို သဘော
သူကြီး ပြုကုန်အံ့”ဟု တိုင်ပင်ကြကုန်၏။ သုပ္ပါရက သုခမိန်သည် စီး
သော သဘောသည် မပျက်နိုင်၊ ထိုသုခမိန်သည် ပညာရှိ၏။ ဥပါယ်တံမျှ၌
လိုမ္မာ၏။ မျက်စိမမြင်သော်လည်း ထိုသုခမိန်သည် ငါတို့ထက် မြတ်၏”ဟု
ထိုသုခမိန်သို့ ချဉ်းကပ်၍ “အကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောသူကြီး ဖြစ်တော်မူပါ”
ဟု ဆို၏။

“ငါသည် မျက်စိမမြင်၊ အဘယ်သို့လျှင် သဘောသူကြီးအမှုကို ပြုရ
အံ့နည်း”ဟု ဆိုလတ်သော် “သခင်...မျက်စိပင် မမြင်သော်လည်း သခင်
သည်သွားလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ထက် မြတ်၏”ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်
သည်ရှိသော် “အမောင်တို့...ကောင်းပြီ၊ အမောင်တို့သည် ကြားသော
အမှတ်ဖြင့် သဘောသူကြီး ဖြစ်အံ့”ဟု ဆို၍ ထိုသူတို့၏ သဘောကို တက်

စီး၏။ သင်္ဘောသည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ပြေးလေ၏။ သင်္ဘောသည် ခုနစ်
ရက်တို့ပတ်လုံး ဘေးမရှိသည်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် နောင်ယုက်
သော လေဖြစ်လတ်သည်ရှိသော် ခရီးလွဲ၍ သင်္ဘောသည် လေးလတို့ပတ်
လုံး ပကတိ မဟာသမုဒ္ဒရာအပြင်၌ သွား၍ ခုရမာလိမည်သော သမုဒ္ဒရာသို့
ရောက်လေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

ထိုခုရမာလိ သမုဒ္ဒရာ၌ ငါးတို့သည် လူနှင့်တူသော ကိုယ်ရှိသည် ဖြစ်၍
လျှင် သင်္ဇန်းသွားနှင့်တူသော နှာခေါင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ပေါ်ခြင်းငုပ်ခြင်း
ကို ပြုကုန်၏။ ကုန်သည်တို့သည် ထိုငါးတို့ကိုမြင်၍ ဘုရားလောင်းအား
ထိုသမုဒ္ဒရာ၏အမည်ကို မေးလိုရကား-

၁၀၅။ ဥမ္မုဒ္ဓန္တိ နိမ္မုဒ္ဓန္တိ၊ မနုဿာ ခုရနာသိကာ။

သုပ္ပါရကံ တံ ပုစ္ဆာမ၊ သမုဒ္ဒေါ ကတမော အယံ-

ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၀၀၅။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှိ။ သုပ္ပါရကံ၊ သုပ္ပါရက အမည်ရှိသော။
တံ၊ ထင်ပညာရှိကို။ ပုစ္ဆာမ၊ ငါတို့ မေးပါကုန်အံ့။ ခုရနာသိကာ၊ သင်
ဇန်းသွားနှင့် တူသော နှာခေါင်းရှိကုန်သော။ မနုဿာ၊ လူတို့သည်။
ဥမ္မုဒ္ဓန္တိ၊ ပေါ်လည်း ပေါ်ကုန်၏။ နိမ္မုဒ္ဓန္တိ၊ ငုပ်လည်းငုပ်ကုန်၏။ အယံ၊
ဤသမုဒ္ဒရာကား။ ကတမော၊ အဘယ်မည်သော။ သမုဒ္ဒေါ၊ သမုဒ္ဒရာ
နည်း။

ခုရမာလိသမုဒ္ဒရာ

ဤသို့ သင်္ဘောသားတို့သည် မေးအပ်သော ဘုရားလောင်းအား
မိမိ၏ သင်္ဘောကျမ်းနှင့် ညီညွတ်၍-

၁၀၆။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတာနံ၊ ဝါဏီဇာနံ ဓနေသိနံ။

နာဝါယ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ ခုရမာလိတိ ဝုစ္စတိ-

ဟူသော နှစ်ခုမြောက်သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၆။ တာဘ၊ အမောင်တို့။ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆ သင်္ဘောအိပ်
မူ။ ပယာတာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဓနေသိနံ၊ ဥစ္စာကို ရှာလေ့ရှိကုန်
သော။ ဝါဏီဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊ သင်္ဘောသည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌာ၊
အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ ခုရမာလိတိ၊
ခုရမာလိသမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ ဝဇီရစိန်ကျောက်မျိုးသည် များ၏။ ဘုရားလောင်းသည်
 “အကယ်၍ ငါ့အား ဤသမုဒ္ဒရာသည် ဝဇီရသမုဒ္ဒရာတည်းဟု ထိုသို့တို့အား
 ကြားအံ့၊ ဆောဘကြီးသဖြင့် များစွာသော ဝဇီရစိန်ကျောက်တို့ကိုယူ၍
 ထဘောကို နှစ်စေ့ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသဘောသားတို့အား မကြားမူ၍
 သဘောကို ရပ်စေ၍ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကြိုးလွန်တို့ကို ကိုင်၍ ငါးဖမ်း
 သော အဟန်ဖြင့် ကွန်ပိုက်ကို ချစေ၍ ဝဇီရစိန်ကျောက်ဥစ္စာနှစ်ကိုဆယ်ယူ
 ၍ သဘော၌ထည့်၍ တစ်ပါးသော အဖိုးနည်းထိုက်သော ဥစ္စာကို စွန့်
 စေ၏။ ထိုသဘောသည် ဝဇီရသမုဒ္ဒရာကို လွန်၍ ရှေ့မှ အဂ္ဂိမာလိ အမည်
 ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်လေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

ထိုအဂ္ဂိမာလိသမုဒ္ဒရာသည် တောက်ပသော မီးပုံကြီးနှင့် တူ၏။ မှန်း
 တည့်နေနှင့် တူ၏။ အရောင်ကို လွတ်လျက်တည်၏။ ဤသို့ သဘောရှိဆော
 သမုဒ္ဒရာသည် အဘယ်သမုဒ္ဒရာနည်းဟု ကုန်သည် သဘောသားတို့သည်
 ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရက်၎င်း-

၁၀၇။ ယထာ အဂ္ဂိဝ သူရိယော၊ သမုဒ္ဒေါ ပဋိဒိသတိ။
 သုပ္ပါရကံ တံ ပုစ္ဆာမ၊ အမုဒ္ဒေါ ကတဇော အယံ-
 ဟူသော တတိယဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၇။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှင်၊ သုပ္ပါရကံ၊ သုပ္ပါရကအမည်ရှိဆော၊
 တံ၊ အရှင်ကို၊ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်အံ့၊ ယထာ၊ ဥပမာမည်သည်ကား၊
 အဂ္ဂိဝ၊ မီးပုံကြီးကဲ့သို့၊ သူရိယော၊ မှန်းတည့်နေကဲ့သို့။ ယော သမုဒ္ဒေါ၊
 အကြင်သမုဒ္ဒရာသည်၊ ပဋိဒိသတိ၊ ထင်၏။ အယံသမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာ
 သည်။ ကတဇော။ အဘယ်မည်သော သမုဒ္ဒရာနည်း။

အဂ္ဂိမာလိသမုဒ္ဒရာ

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုသဘောသားတို့အား ပြောကြားလိုရ
 ကား-

၁၀၈။ ကုရုကိစ္ဆာ ပယာတနံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓနေသိနံ၊
 နာဝါယံ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အဂ္ဂိမာလိတိ ဝုစ္စတိ-
 ဟူသော အခြားမဲ့သော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၈။ တာတ၊ အမောင်တို့၊ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆာသဘောဆိပ်မှ၊
 ပယာတနံ၊ သွားကုန်သော၊ ဓနေသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရှာကုန်သော၊ ဝါဏိ-
 ဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊ သဘောသည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အရပ်တစ်

ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ အဂ္ဂိမာလိတိ၊ အဂ္ဂိမာ
လိ သမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ဤသမုဒ္ဒရာ၌ ရှေ့သည် များ၏။ ထိုဘုရားလောင်းသည် ရွှေကိုယူစေ၍
လှေသင်္ဘော၌ ထည့်စေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

သင်္ဘောသည် ထိုအဂ္ဂိမာလိသမုဒ္ဒရာကိုလည်းလွန်ခဲ့၍နို့၊ ရည်နို့၊ ဓမ္မိကဲ့သို့
ထွန်းသောက်ပသော ဒဓိမာလိ အခည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်လေ၍
ထိုသမုဒ္ဒရာကို ကုန်သည်တို့သည် ဘုရားလောင်းအား မေးလိုရကား-

၁၀၉။ ယထာ ဒဓိ ဝ ခိရံ ဝ၊ သမုဒ္ဒေါပုဋ္ဌိဒိဿသိ၊

သုပ္ပာရကံ တံ ပုစ္ဆံ၊ သမုဒ္ဒေါ အတမော အယံ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၀၉။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှင်။ သုပ္ပာရကံ၊ သုပ္ပာရက အမည်ရှိသော။
တံ၊ အရှင်ကို။ ပုစ္ဆံ၊ မေးပါကုန်၏။ ဒဓိဣဝ၊ နို့၊ ဓမ္မိကဲ့သို့။ ခိရံ-
ဣဝ၊ နို့၊ ရည်ကဲ့သို့။ ယောသမုဒ္ဒေါ၊ အကြင် သမုဒ္ဒရာအည်။ ပုဋ္ဌိဒိဿတိ၊
ထင်၏။ အယံ သမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကား။ အတမော၊ အဘယ်သမုဒ္ဒရာ
နည်း။

ခိရမာလိသမုဒ္ဒရာ

ဘုရားလောင်းသည် ထိုသမုဒ္ဒရာ အမည်ကို ကြားလိုရကား-

၁၁၀။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓနေသိနံ။

နာဝါယ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ ခိရမာလိတိ ဝုစ္စတိ-

ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၀။ တာတ၊ အမောင်တို့။ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆ သင်္ဘောဆိပ်ဓူ။
ပယာတာနံ၊ သွားကုန်သော။ ဓနေသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရှာကုန်သော။ ဝါဏိ-
ဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊ သင်္ဘောသည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အရပ်တစ်
ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ ခိရမာလိတိ၊ ခိရမာလိ
သမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ကား ငွေသည် များ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုငွေတို့ကို
လည်း ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ယူစေ၍ သင်္ဘော၌ ထည့်စေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

သင်္ဘောသည် ထိုသမုဒ္ဒရာကိုလည်း လွန်၍ စိမ်းစော သမန်းမြက်နှင့်
တူသော စပါးကောင်းနှင့်တူသော ထွန်းပသော စိမ်းညိုစသော အဆင်းရှိ

သော ကုသမာလိ အမည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်လေ၍ ထိုကုန်သည်တို့
သည် ဘုရားလောင်းကို မေးလိုရကား-

၁၁၁။ ယထာ ကုသောဝ သယောဝ၊ သမုဒ္ဒေါ ပဋိဒိဿတိ။
သုပ္ပါရကံ တံ ပုစ္ဆာမ။ သမုဒ္ဒေါ ကတဗော အယံ-
ဟူသော ဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၁။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှင်။ သုပ္ပါရကံ၊ သုပ္ပါရက အမည်ရှိသော။
တံ၊ အရှင်ကို၊ ပုစ္ဆာမ။ မေးပါကုန်၏။ ယထာ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။
ကုသောဝ၊ သမုဒ္ဒရာမြက်သည်လည်းကောင်း။ သယောဝ၊ ကောက်ကဲ့သို့
လည်းကောင်း။ ယောသမုဒ္ဒေါ၊ အကြိုင်သမုဒ္ဒရာသည်။ ပဋိဒိဿတိ၊
ထင်၏။ အယံ သမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ကတဗော၊ အဘယ်သမုဒ္ဒရာ
နည်း။

ကုသမာလိသမုဒ္ဒရာ

ထိုသို့ မေးအပ်သော် ဘုရားလောင်းသည် ထိုကုန်သည်တို့အား ပြော
ကြားလိုရသား-

၁၁၂။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓနေသိနံ၊
နာဝါယ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ ကုသမာလိတိ ဝုစ္စတိ။
ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၂။ တာတ၊ အမောင်တို့၊ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆာသဘောဆိပ်မှ။
ပယာတာနံ၊ သွားကုန်သော၊ ဓနေသိနံ၊ ဥစ္စာကိုရွာကုန်သော။ ဝါဏိ-
ဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊ သဘောသည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌာယ၊ အရပ်
အစ်ပါးသို့ သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤ သမုဒ္ဒရာကို။ ကုသမာလိတိ၊
ကုသမာလိ သမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ကား ပတ္တမြားညိုဟုဆိုအပ်သော မြကျောက်ညို ရတနာ
သည် များ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုမြကျောက်ညို ရတနာကိုလည်း
ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ယူစေ၍ သဘောကို ထည့်စေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

သဘောသည် ထိုသမုဒ္ဒရာကိုလွန်၍ ကျူးတောက်သို့ ဝါးတောက်သို့
ထင်သော နဋ္ဌမလိ အမည်ရှိသော သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်လေ၍ ကုန်သည်
တို့သည် ထိုသမုဒ္ဒရာ၏ အမည်ကိုလည်း ထိုဘုရားလောင်းအား မေးလို
ရကား-

၁၁၃။ ယထာ နုဋ္ဌောဝ ဝေဠုဝါ သမုဒ္ဒေါ ပဋိဒိဿတိ။
သုပ္ပါရကံ တံပုစ္ဆာမာ သမုဒ္ဒေါ ကတမော အယံ။
ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၃။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှင်။ သုပ္ပါရကံ၊ သုပ္ပါရက အမည်ရှိသော။
တံ၊ သင်ပညာရှင်ကို။ ပုစ္ဆာမာ မေးပါကုန်၏။ ယထာ၊ ဥပမာကား။
နုဋ္ဌောဝ၊ ကျူတောကဲ့သို့။ ဝေဠုဝါ ဝါးတောကဲ့သို့။ ယော သမုဒ္ဒေါ၊
အကြင် သမုဒ္ဒရာသည်။ ပဋိဒိဿတိ၊ ထင်၏။ အယံ သမုဒ္ဒေါ၊ ဤ
ထမုဒ္ဒရာသည်။ ကတမော၊ အဘယ်သမုဒ္ဒရာနည်း။

နုဋ္ဌမာလိသမုဒ္ဒရာ

ထိုသင်္ဘောသားတို့အား ထိုသမုဒ္ဒရာ၏အမည်ကိုကြားလိုရကား ဘုရား
လောင်းသည်။

၁၁၄။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတနံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓနေသိနံ။
နာဝါယ ဝိပ္ပနဋ္ဌယ၊ နုဋ္ဌမာလိတိ ဝုစ္စတိ။
ဟူသောဤဂါထာကို ဆို၏။

၁၁၄။ တာတ၊ အမောင်တို့။ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆာသင်္ဘောဆိပ်စု။
ပယာတနံ၊ သွားကုန်သော။ ဓနသိနံ၊ ဥစ္စာကို ရှာကုန်သော။ ဝါဏိဇာနံ၊
ကုန်သည်တို့၏။ နာဝါယ၊ သင်္ဘောသည်။ ဝိပ္ပနဋ္ဌယ၊ အရပ်တစ်ပါးသို့
သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို။ နုဋ္ဌမာလိတိ၊ နုဋ္ဌမာလိ
သမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ကား မသာရဂလ် ဆိုအပ်သော ကျောက်မျက်ရွဲ၊ ပြွယ်၊
ယဒ္ဒ၊ ဝင်သဝဏ် ကျောက်မျိုးတို့သည်များ၏။ ဘုရားလောင်းသည်
ထိုကျောက်မျိုးတို့ကိုလည်း ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ယူစေ၍ သင်္ဘော၌ ထည့်
ဝေ၏။

ဘာသမုဒ္ဒရာနည်း

ကုန်သည် သင်္ဘောသားတို့သည် နုဋ္ဌမာလိသမုဒ္ဒရာကိုလွန်၍ မလဝါ
မုခ မည်သော သမုဒ္ဒရာကို မြင်ကုန်၏။ ထိုမလဝါမုခမည်သော သမုဒ္ဒရာ၌
ရေသည် ငင်၍ငင်၍ ထက်ဝန်းကျင် အထက်အဖို့ဖြင့် တတ်၏။ ထို ထက်
ဝန်းကျင် အထက်အဖို့ဖြင့် တက်သည်ရှိသော် ရေသည် ထက်ဝန်းကျင်
အထက်အဖို့ဖြင့် ကမ်းပါးပြတ်ကြီးစွာသော လှုပ်ဖောင်းကဲ့သို့ ထင်၏။
လှိုင်းတံပိုးသည် ထဏတ်သော် တစ်ဖက်မှ ထက်ဝန်းကျင် အထက်အဖို့ဖြင့်
ကမ်းပါးပြတ်နှုတ်တူ၏။ ကြောက်ဖွယ်ကို ဖြစ်စေတတ်သော အသံသည်

ဖြစ်၏။ ထိုအသံသည် နားအုံတို့ကို ဖွင့်သကဲ့သို့ နှလုံးကိုခွဲသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ထိုဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာကိုမြင်၍ ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ကုန်သည်တို့သည် မေးလိုကုန်ရကား။

၁၁၅။ မဟဗ္ဘတော ဘိံသနဏော ၊ သဒ္ဓေါ သုယုတိ မဒနုသော၊
ယထာ သောဗ္ဗော ပပါတောဝ၊ သမုဒ္ဒေါ ပဋိဒိသတိ၊
သုပ္ပါရကံ တံ ပုစ္ဆာမ၊ သမုဒ္ဒေါ ဣတမော အယံ။

ဟူသောဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၅။ ပဏ္ဍိတ၊ ပညာရှင်။ မဟဗ္ဘယော၊ များသောဘေး ရှိ၏။ ဘိံသနဏော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိသော။ အမာနုသော၊ ဘီလူးသံနှင့် တူသော။ ဝါ- မြင်၊ ထန် ကြီးကျယ်လှစွာသော။ သဒ္ဓေါ၊ အသံကို သုယုတိ၊ ကြား၏။ သုပ္ပါရကံ၊ သုပ္ပါရဏအမည်ရှိသော။ တံ၊ အရှင်ကို။ ပုစ္ဆာမ၊ မေးပါကုန်၏။ ယထာ၊ ဥပမာမည်သည်ကား။ သောဗ္ဗောဣဝ၊ လှုပ်ကြီး၊ ထုံးအိုင်ကြီးကဲ့သို့လည်းယောင်း။ ပပါတောဣဝ၊ အမ်းပါး ပြတ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း။ ယောသမုဒ္ဒေါ၊ အကြင်သမုဒ္ဒရာအည်။ ပဋိဒိသတိ၊ ထင်၏။ အယံ သမုဒ္ဒေါ၊ ဤသမုဒ္ဒရာသည်။ ဣတမော၊ အဘယ် အမုဒ္ဒရာနည်း။

ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာ

ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာသည်ထေရာဋ္ဌကထာ၌လာအောအပြောကျယ်သော ဝဲလည်သကဲ့သို့ ထည်၍ကျသော ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာလည်းရှိ၏။ ဤသုပ္ပါရဏ ဇာတ်၌လာသော ကျယ်စွာသောလှုပ်တုင်း၌ကျသကဲ့သို့ ကျသော ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာလည်းရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် အပြောကျယ်သော ဝဲလည်သကဲ့သို့လည်၍ကျသော ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာလည်ကား အဝီစိ ငရဲ သူတို့၏ ကံကြောင့် ငရဲတံခါးမသည် ပိတ်တံပွင့်တံဖြစ်၍ ပွင့်သောအခါ၌ အဝီစိငရဲ မီးလျှံသည် ထွက်ပြေး၍ ကျယ်စွာသော တစ်ယူဇနာ အလျား အနံရှိသော အမုဒ္ဒရာအောက်အပြင်ကို လောင်၍ သမုဒ္ဒရာရေသည် ခုံလောကံ၌ အိုးဆူသကဲ့သို့ဆူသဖြင့် ဝဲလည်သကဲ့သို့လည်၍ ကြောက်မက် ဖွယ်သော အသံကိုဖြစ်စေလျက် ကျ၏။ ကျယ်စွာသော လှုပ်တုင်း၌ ကျသကဲ့သို့ကျသော ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာကား ရေကုန်၍ ထက်ဝန်းကျင် အထက်အဖို့ဖြင့်တက်၍ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့ ကျ၍ ကျယ် စွာသော လှုပ်တုင်း၌ကျဘိသကဲ့သို့ထင်၏။ တံပိုး၏အဟုန်ဖြင့် ရေသည်၊ ထန်စွာပြေး၍ စကြဝဠာတံတိုင်းကို ခတ်မိသဖြင့် တစ်ယူဇနာ နှစ်ယူဇနာ

တိုင်အောင် ဆန်တက်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်ပြန်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ကျ၏။ ထို ကျရာ၌ ကြီးသော နရက်ချောက်ကဲ့သို့ဖြစ်၍ 'နားအုံ ပွင့်အုံသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ နှလုံးကဲ့အုံဘိသကဲ့သို့ လည်းအောင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကိုဖြစ်စေ၏။ ထိုနှစ်ပါးသော သမုဒ္ဒရာတို့တွင် ဤသဘောသားတို့သည် နောက်၌ပြုအပ်သော ဗလဝါမုခ သမုဒ္ဒရာသို့ရောက်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် သော အသံကိုကြားရလျှင် ဘုရားလောင်းအား မေးကုန်၍ ပြောကြားလို သော ဘုရားလောင်းသည်-

၁၁၆။ ကုရုကစ္ဆာ ပယာတာနံ၊ ဝါဏိဇာနံ ဓနသိနံ။
နာဝါယ ဝိပုနဋ္ဌာယ၊ ဗလဝါမုခါတိ ဝုစ္စတိ-
ဟူသေဓဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၆။ တာတာ၊ အမောင်တို့၊ ကုရုကစ္ဆာ၊ ကုရုကစ္ဆာသဘောဆိုပုံမှ။ ပယာတာနံ၊ သွားကုန်သော၊ ဓနသိနံ၊ ဥစ္စာကို ရှာကုန်သော၊ ဝါဏိဇာနံ၊ ကုန်သည်တို့၏၊ နာဝါယ၊ သဘောသည်။ ဝိပုနဋ္ဌာယ၊ အရပ် တစ်ပါး သို့သွားသည်ရှိသော်။ အယံ၊ ဤသမုဒ္ဒရာကို၊ ဗလဝါမုခါတိ၊ ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ ဆိုအပ်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ဤဂါထာဖြင့် ထိုသမုဒ္ဒရာ၏ အမည်ကိုကြား၍ "အမောင်တို့...ဤဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန်သော သူတို့သည် ပြန် ခြင်းငှာမတတ်နိုင်ကုန်၊ ဤသို့ဗလဝါမုခသမုဒ္ဒရာသည်ရောက်သောသဘော များကို နှစ်စေ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်စေ၏" ဟု ဆို၏။ ထိုသဘောကို လည်း ခုနစ်ရာသော သဘောသားတို့သည် တက်စီးကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံ သော သဘောသား ခုနစ်ရာတို့သည် ဆေးဘေးမှကြောက်ကုန်၍ တစ်ပြိုင် နက်လျှင် အဝီဝိရဲ၌ခံရသော သူတို့ကဲ့သို့ အလွန်သနားဖွယ်ရှိသော ငိုကြွေး မြည်တမ်းသံကို လွှတ်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်လည်း "ငါ့ကို ထား၍ ငါ့မူတစ်ပါးသောသူသည် ထိုသဘောသားတို့၏ ချမ်းသာသောအဖြစ်ကို ပြုခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်နိုင်သောသူမည်သည်မရှိ သစ္စာပြုသဖြင့်ထိုသဘော သားတို့၏ ချမ်းသာခြင်းကိုပြုအံ့" ဟု ကြံတော်မူ၍ ထိုသဘောသားတို့ကို ခေါ်၍ "အမောင်တို့...လျင်မြန်စွာနံ့ သာရေဖြင့်ငါ့ကိုချိုးစေ၍ ပုဆိုး သစ်တို့ကိုဝတ်စေ၍ ရေဖြင့်ပြည့်သော ရွှေခွက်ကိုစီရင်၍ သဘောဦး၌ ထား ကြကုန်" ဟု ဆို၏။ ထိုသဘောသားတို့သည် လျင်မြန်စွာ ဘုရားအလောင်း၊ စိန်တော်မူတိုင်း ပြုကုန်၏။

သစ္စာဆို၍ ကယ်တင်ခြင်း

ဘုရားစေခင်းသည်လည်း စက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ရေပြည့်သော ရွှေခွက်ကို ကိုင်၍ သင်္ဘောဦး၌ရပ်လျက် သစ္စာကို ပြုလိုရကား-

၁၁၇။ ယတော သရာမိ အတ္တာနံ၊ ယတော ပတ္တောသ္မိ ဝိညုတံ။
နဘိဇာနာမိ သဉ္စိစ္စ၊ ကောပါဏမိ ဟိ သိတံ။
ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္တိ နာဝါ နိဝတ္တတု။
ဟူသော ဤဂါထာကိုဆို၏။

၁၁၇။ ယတော၊ အကြင်အခါမှ၊ ပဌာယ၊ စ၍၊ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ သရာမိ၊ အောက်မေ့မိ၏။ ယတော၊ အကြင်အခါ၌။ ပဌာယ၊ စ၍။ ဝိညုတံ၊ သိကြားလိမ္မာသော အဖြစ်သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တတော၊ ထိုအခါမှ၊ ပဌာယ၊ စ၍။ သဉ္စိစ္စ၊ သေစေလိုသော စေတနာ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ကောပါဏမိ၊ တစ်ယောက်သော သတ္တဝါ ထိုမျှလည်း။ ဟိ သိတံ၊ ညှဉ်းဆဲဖူးသည်ကို။ နဘိဇာနာမိ၊ သိစဘူး။ ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ ဤသို့မှန်သောသစ္စာစကားကြောင့်။ နာဝါ၊ သင်္ဘောသည်။ သောတ္တိ၊ ချမ်းသာစွာ။ နိဝတ္တတု၊ ပြန်စေသတည်း။

ဘုရားစေခင်းသည်ကား မြက်ဝါးခြမ်းစိပ်ကို အစပြု၍ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မယူစဘူး။ လောဘ၏ အစွမ်းဖြင့် သူ့မယားကို မကြည့်စဘူး။ မမှန်သေစ စကားကိုမဆိုစဘူး။ မြက်ဖျားဖြင့်လည်း သေရည်သေရက် မသောက်စဘူး။ ဤသို့ ငါးပါးသော သိလ၏အစွမ်းဖြင့် သစ္စာပြု၏။ သစ္စာကို ပြုပြီး၍ ရေပြည့်သော ရွှေခွက်မှ ရေကို သင်္ဘောဦး၌ သွန်းလောင်း၏။ လေးလတို့ပတ်လုံး အရပ်တစ်ပါးသို့ ပြေးသွားသော သင်္ဘောသည် ပြန်၍ တန်ခိုးကြီးသော သူသည် သားသကဲ့သို့ သစ္စာ၏ အာနုဘော်ဖြင့် တစ်နေ့ ချင်းလျှင် ကုရုကစ္ဆ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်လေ၏။ ရောက်ပြီး၍ ကြည်း၌ လည်း ရှစ်ဥသဘ အတိုင်းအရှည်ရှိသော အရပ်သို့ ပြေး၍ 'သင်္ဘော သူကြီးအိမ်၌ သာလျှင် တည်၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထိုကုန်သည်တို့အား ရွှေ ငွေ ပတ္တမြား သန္တာ ပုလဲ ဝဇီရစိန်တို့ကို ခွဲဝေ၍ ပေး၏။ 'ဤမျှသော ရတနာတို့ဖြင့် သင်တို့အား တန်ပြီ၊ တစ်ဖန် သမုဒ္ဒရာသို့ မဝင်ကြကုန်လင့်' ဟု ထိုသင်္ဘောသားတို့အား အဆုံးအမကို ပေး၍ အသက်

ထက်ဆုံး အလှူပေးခြင်း အစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍ နတ်ပြည်ကို ပြည့်စေတော်မူ၏။

ဇာတ်ပေါင်း။ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...ရှေး၌လည်း ငါဘုရားသည် များမြတ်သော ပညာရှိတော်မူသည်သာတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ သုပ္ပါရကသုခမိန့်၏ ပရိသတ်တို့သည် ငါဘုရား ပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။ သုပ္ပါရကသုခမိန့်သည်ကား ငါဘုရား ဖြစ်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

(ပညာရှိအား။ ဆည်းကပ်ငြမ်း၊ ကြီးပွားတိုးတက်လာ။)

ကောဒသကနိပါတ်ကျမ်း၌ ကိုးခုမြောက်သော

သုပ္ပါရကဇာတ်သည် ပြီး၏။

နိဂုံး

ဘုန်းတော် အလွန်တရာ ကြီးမြတ်တော်မူလှသော ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝ
ရှင် တရားမင်းမြတ်၏ သားတော်အကြီး မဟာဥပရာဇ်သည် အလွန်တရာ
ခဲယဉ်းစွာသော ရခိုင်ပြည်ကြီးကို ခင်းနှင့်တကွ သိမ်းယူတော်မူပြီး၍ ရဟန်း
ရှင်လူ့ ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စီးပွားချမ်းသာ အကျိုးငှာ ပင့်ဆောင်တော်
မူခဲ့သော မဟာမုနိ ဘုရားရှင်၏ အရှေ့မျက်နှာအရပ်၌ မဟာဥပရာဇ်
မယ်တော် အရှင်မိဖုရားမြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော မင်္ဂလာဘုံကျော်
ကျောင်းတော်နေ ညောင်ကန်ဆရာတော်သည် မြန်မာပြန်ဆိုအပ်စော
ကောဒသက နိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤမျှသော သဒ္ဒါ၏ အစဉ် အနက်၏
အစဉ်အားဖြင့် အပြီးသို့ ရောက်၏။

ဧတ္တံဝတံ ၁-

မင်္ဂလာဘုမ္မိ ကိတ္တိဓဇျ၊ ဝသတာ မန္ဒိဓေ ရမေ၊

ဂုရုနာ မြမ္မဘာဏဒယ၊ ဝုတ္တဂန္ဓော နိဋ္ဌံ ဂတော။

ဧတ္တံဝတံ၊ ဤမျှသောစကား အစဉ်အားဖြင့်။ ရမေ၊ မေ့လျော်ဖွယ်
ရှိသော။ မင်္ဂလာဘုမ္မိကိတ္တိဓဇျ၊ မင်္ဂလာဘုံကျော် အမည်ရှိသော၊ မန္ဒိဓေ၊
အမရပူရ မြို့တော်တည် ဆင်ဖြူများရှင် ဘဝရှင် တရားမင်းမြတ်၏ မိဖုရား
မြတ်သည် ဆောက်လုပ်အပ်သော ကျောင်းတော်၌၊ ဝသတာ၊ သီတင်းသုံး
နေသော။ ဂုရုနာ၊ ဆရာတော်သည်၊ မြမ္မဘာဏဒယ၊ မြန်မာတိုင်းသူတို့၏
အဆိုအမိန့်ဖြင့်။ ဝုတ္တဂန္ဓော၊ ဆိုအပ်သော ကိုးဇာတ် အတိုင်းအရှည်ရှိ
သော ကောဒသကနိပါတ်ကျမ်းသည်။ နိဋ္ဌံ၊ ပြီးဆုံးခြင်းသို့၊ ဂတော၊
ရောက်၏။

ဧကောဒသကနိပါတ် ဇာတ်ဝတ္ထုသည် ဤတွင်ရွှေ့ပြောင်း၏။

သဗ္ဗညုဉာဏ်အား ခွမ်း ၃ - ပါး

၁။ သိရန်မှန်က၊ မကျန်ရအောင်၊ လုံးဝကုန်စင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၂။ သိသည့်တရား၊ များအပြား၌၊ ဟောထားစဖွယ်၊
နည်းသွယ်သွယ်ကို၊ ခြယ်လှယ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

၃။ ကျွတ်ထိုက်ကြပေ၊ များဝေနေ၏၊ ဣန္ဒြေစရိုက်၊
သူ့အကြိုက်ကို၊ နှိုက်ချွတ်စုံလင်၊ အကုန်မြင်-
သဗ္ဗညုဉာဏ်တော် အစွမ်းတည်း။

(အရှင်နေကာဘိဝံသ)

ဤစာအုပ်တွင် -

၁။ အထက်ပါ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းသုံးပါးတွင် သိထိုက်သော
အရာဟူသမျှကို သိတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အကြောင်း
အရာများ၏အခြေအမြစ်များကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆက်စပ်၍သိတော်
မူသဖြင့် -

၂။ ဟောကြားသင့်ပုံ အတိတ်ဖြစ်ရပ်အစုံတို့ကို ဇာတိဿရ-ဉာဏ်တော်မြတ်
ဖြင့် ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်စေပြီးလျှင် ထိုက်သင့်ရာရာ ဖြစ်တော်စဉ် ဇာတ်
တော်များဖြင့် အတင့်အတယ် ခြယ်လှယ် တန်ဆာဆင်လျက် -

၃။ မူရင်းဇာတ်ဆောင်တို့၏ အဇ္ဈာသယ၊ ဣန္ဒြေနှင့်၊ အကျင့်စရိုက်တို့အား
ထိုက်တန်သော၊ လိုက်လျောသော၊ အဝင်ခွင်ကျဖြစ်သော၊ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်
သော ဝေးကွားလှသော ကမ္ဘာကမ္ဘာ ဘဝပေါင်းများစွာမှ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြင့်
စပ်ဟပ်ဖော်ဆောင်ကာ သစ္စာကိုပါပြုလျက် ချွတ်ချွေတော်မူပုံအစုံကို
အာရုံယူမှတ်သား၍ စိတ်ထားပြုပြင်နိုင်ရုံတွင်မက ဗဟုသုတများနှင့် ပြည့်စုံ
စေနိုင်ပြီး နည်းယူမှတ်သားဖွယ်တို့ကိုပါ တွေ့ရှိခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။